BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ENGEREK

İÇİNDE BİR SEN

DOKUZ

7.BASKI

İÇİNDE BİR SEN

Engerek yılanları, ormanın derinliklerinde
birikmiş karların içinde sürdürdükleri
ölüm uykularından uyandı.
Bir kurt uludu.
Gökyüzünden karla karışık
roman sayfaları yağmaya başladı.
Dengeler tersine döndü.
Şimdi dolunay, ayın ilk haliydi ve
romanın son sayfasındaki son cümle,
aslında romanın başladığı yerdi.
Kızıl gözlerimi kaldırıp bembeyaz
gökyüzündeki kan renginde parlayan
dolunaya baktım.
Ey Havva nın doğurduğu,
Lilith in emzirdiği Azize.
Yedi şeytan doğur, beşini öldür,
birini terk et, diğerini büyüt.
Fısıldadım:
Hiç kimse olması gereken yerde değil.

dokuzyayinlari
DOKUZ YAYINLARI

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

ENGEREK

İÇİNDE BİR SEN-ENGEREK
Binnur Şafak Nigiz

© 2021, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Binnur Şafak Nigiz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Ocak 2021, İstanbul
2. Baskı Ocak 2021, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7050-97-5

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

ENGEREK

O Gece Duvarda Beliren
Mavi Gözlü Adama...

MAVİ YAKA
GÜMÜŞ YUMRUK
ÖLÜM SESİ
DÜŞ ÇIKMAZI ORMANI
HANÇER HAPİSHANESİ
YAŞAM IRMAĞI
UÇURUM
KAR ORMANI
EFKEN'İN EVİ

Kurt Yıkım Kampı
Zehir Vadisi
Agacı
Kafes
Kurtboğan Ormanı
Luxury
Kar Caddesi
Buz Sokağı
Düş Kapanı Ormanı
Ay Nehri
Ölüm Batakligi
Mustafa Baba'nın Evi

İÇİNDE BİR SEN büyüdü ve ruhumu da elinden tutarak bizi büyüttü. Tek ruh bendim başta. Sonra büyüdük. El Ele tutşutuk. Ruhlarımız el ele tutuştu, milyonları devirmeye başladık ve bu sürede elimi bırakıp gidenler de oldu; kalıp benle mücadeleye devam ederek direnenler de...

En başından en sonuna, büyüdüğüm ve kitabımın alevlerinin yeni uçurumları doldurup, yeni ruhların elini tutmaya başladığı şu ana dek yanımda olan başta en büyük destekçim Aycan Sarıahmet'e, her zaman yanımda olup bana benden daha çok güvenen R. Gaye Önel'e, daima kız kardeşim olarak kalacak olan 26 Kasım 2016 tarihinde şafak sökerken kollarımın arasına girerek bağlılık yemini ettiğimiz gölge fesleğenim Simge Ulutürk'e, gözlerimin önünde büyüyen canım kardeşim Emirhan Bikeç'e, ağabeyim Haldun Mendeş'e, elini omzumda hissettiğim Hazal Onur'a, kapaklarımıza ruhu veren canım dostum Gizem Ulaş'a, sevgili Ali Osman Başkuyu'ya, güzel arkadaşım ve yakında avukatım olacak olan Melisa Eşmekaya'ya, güzel editleri ve dostluğuyla yanımda olan Zeynep Güverçin'e, bu süreçte beni yalnız bırakmayan değerli kızlarım ve dostlarım olan Gizem Nur Ünyılmaz, Ceyda Cankılıç, Buse Vural, Piyan Albayrak, Senanur Can, Merve Yıldırım, Tuğba Çakır, Azra (yani Zerda...), Meryem Kula, Buse Kılıç'a, kısaca tüm ENGEREK ailesine bana olan güven ve desteklerinden dolayı teşekkür ediyorum.

Ben yaktım, ben dondurdum, ben boğdum, ben her yere taştım. Sizlerle yaptım bunu. Kalemimle yaptım.

Kalbinize karlar yağdırdım, gökyüzündeki dolunay bile bizle dondu.

Şimdi sıra tüm uçurumlarda.

Uçurumları ağzına kadar kar taneleriyle dolduracağım!

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

MİNAS MORGUL, EİNLEİTUNG

Azize'nin eteğinin ucundaki kumaş parçası, tıpkı bir yılan gibi ayın hilâl evresinin ince beline dolandı.

Genç kadının üzerindeki bebe mavisi elbisenin kuyruğu, arkasında onu takip eden geçmişi gibi ilerliyordu. Uzun, siyah saçları beline kadar uzanıyor, siyah saçlarının uçlarındaki güçlü saç telleri sanki özenle yapılmış gibi lüle lüle görünüyordu. Ayın kanlanmış tenini hatırlatan kızıl gözlerine yayılan o durgun ifadenin arkasında nasıl bir gücün saklandığını bilse de o gücü asla gereksiz yere okyanusun yüzüne çıkarmayacak kadar zekiydi.

Çünkü biliyordu, okyanusun dibinde canavarlar ve hazineler, okyanusun üzerinde insanlar ve gemiler vardı. Canavarlar asil düşmanlar, hazineler ise korunması gereken soydu; insanlar gördüğü en aşağılık düşmanlar, gemiler ise onun okyanusunun üzerinde ağır ağır ilerleyen, tamamen onun insafına kalmış metal parçalarıydı.

Kadın, yeri geldiğinde okyanusun dibindeki asil düşmanlarıyla müttefik olabiliyor; yansa, arkasında yalnızca kül olmuş kavruk toprak parçaları bırakacak olan Âdemoğullarına karşı asil düşmanları eşliğinde onurlu bir savaşa tutuluyordu.

Azize, büyük bir gizemi hazinesinde saklayan kapının önünde durdu. Bir elinde tuttuğu kutsal Tevrat kitabının sayfalarından sızmaya başlayan mürekkep, Azize'nin elbisesine ağır ağır damlamaya, elbisenin kumaşında asla çıkmayacak mürekkep lekeleri oluşturmaya başladı.

Azize'nin kızıl gözleri kısıldı.

Bu kadının gardiyanlığını yaptığı bir zihinde yavaşça kök salmaya başlayan hayat ağacından yapılmış olan sayfalar, Azize'nin kutsal elbisesine damlayan mürekkebin oluşturduğu harflerle birleşti.

Azize, bilinçaltının nasıl bir uçurum olduğunu bildiğinden, insanların bilinçaltına yerleşerek, zihinleri yönetmeyi tercih ediyordu. Karanlık koridorun ortasında, yüzüne vuran ay ışığından daha parlak bir güzellikle, siyah ve beyaz sütunların arasında dikiliyordu.

Yaşam ağacının doğurduğu roman yaprakları, kaderin kızıl mürekkebiyle şekillenip hazır hale geldiğinde, Azize elindeki Tevrat'ı kalbinin üstüne bastırdı, diğer elini kapıya uzattı ve kapıyı iterken kızıl gözlerini yumdu.

Kapı açıldı, roman sayfalarında gezen bir başka parmak, sayfaları hızla döndürmeye başladı.

Engerek yılanlarının dilinden çekilmiş saf zehir, kapının açılmasıyla hızla koridora doğru yayılmaya başladı. Azize kızıl gözlerini açtı, kapının arkasında hem cennet hem de cehennem vardı.

Cennetin ırmaklarında çağlayan soğuk suların nefesi Azize'nin yüzünün bir yarısını okşarken, Azize'nin yüzünün diğer yarısını ise cehennemde arşa yükselen ateşin sıcaklığı yakıyordu.

Kapının arkasındaki dünyanın yarısı alevler içinde yanıyor, diğer yarısı buz gibi soğuk olsa da cam gibi berrak görünüyordu.

"Ey Havva'nın doğurduğu, Lilith'in emzirdiği Azize," dedi aksanlı, bozuk Türkçesiyle hemen karşısında beliren cübbeli yaşlı adam. Yüzü görünmüyordu, sakalları karnına kadar uzamıştı ve elinde kahverengi, ucu her an yanacakmış gibi duran meşalelere benzeyen bir asa tutuyordu. "Yedi şeytan doğur, beşini öldür, birini terk et, diğerini büyüt."

Azize'nin kızıl gözlerinde adamın ürkütücü yansıması vardı.

"Neden öldürmek yerine terk edeyim?" diye sordu Azize, elindeki Tevrat sanki yanıyordu. "Bu, öldürmekten çok daha acımasızca olacak bir infaz olmaz mı?"

"Eğer birini terk etmezsen, sonsuza dek yaşamak zorunda kalacaksın," dedi cübbeli yaşlı bilge. "Sen bir fani olarak doğdun, bir fani gibi ölmek istemiyor muydun?"

"Bir fani olarak ölmek istiyorum elbette," dedi Azize, kelimeleri dudaklarını yakıyor, çatallı dili zihnine uzanıyordu.

"Sen doğurduğun şeytanı değil, ileride canını alacak olan o Azrail'i terk edeceksin." Adamın elindeki asanın ucundan bir anda fırlayan ateş, Azize'nin gözlerini kısmasına neden oldu. Adamın vücudunun bir yarısı cennette, bir yarısı cehennemdeymiş gibi görünüyordu. "Madem bir fani gibi ölmek istiyorsun, o şeytanı terk etmek zorundasın."

"Büyüttüğüm şeytan ne olacak?"

Yaşlı adamın dudaklarını saran o zehirli tebessümü görmedi Azize.

"O şeytan, ileride sen olacaksın."

Karanlıkta bir adam gizleniyordu.

Karanlık, adamın kalbindeydi, gözlerindeydi, ruhunda ve teraziyi tutan ellerindeydi.

Karanlık, adamı var eden bir romanın yazarının parmaklarını saran mürekkep lekeleriydi. Ormanda, ağaçların sıklaştığı o koyu korulukta, biraz evvel sönmüş ateşin dumanı gri bir hayalet gibi ormanın içine yayılırken, yere serdiği çalı çırpının üzerinde oturuyor, önünde duran teraziyi son derece dikkatli, bir o kadar da tehlikeli mavi gözlerle izliyordu.

Uzun süre teraziden çekmediği elleriyle, hâlâ hareket eden terazinin dengesini kurmaya çalışıyordu. Hareketleri yavaş, ölçülü, bir insanda bulunmayacak bir dikkati içinde barındıracak kadar da ürkütücüydü.

İçine düşürmeyi dileyen korkunç bir uçurum gibiydi mavi gözleri.

İçinde öldürmeyi isteyen öfkeyle dolu, derin bir uçurum gibiydi. Sonunda terazi, rüzgâra bile karşı koyarak dengesini bulduğunda, adam elini siyah paltosunun içine attı. Yüzüklerin sardığı esmer ellerinin parmakları kalın, güçlü ve damarlarla sarılıydı. Parmakları, paltosunun iç cebindeki kart destesine uzandığı sırada, tüm dikkati içine hapsetmiş mavi gözleri hâlâ terazide duruyordu.

Kart destesini çıkardı. Büyük bir bulut kervanı, yeni ayın önüne geçerek onu arkasında bıraktı ve yeryüzüne düşen gümüş rengi ışık aniden solarak ormanı daha dipsiz bir karanlığa hapsetti. Birkaç ağaç ötede çağlayan ırmağın sesini duyabiliyordu.

Kart destesini karmaya başladı.

Gri tüyleri, bulut kervanının yeni ayın önünden ayrılmasıyla parlamaya başlayan kurt, orada, ağaçların arasında, yansıması ırmağa düşüp ırmağın içinde dalgalanırken adamı izliyordu.

Adam, mavi gözlerini terazinin kollarından birine indirdi, ardından kardığı desteden bir kart çıkararak, kartın ön yüzünü açmadan onu terazinin bir ucuna yerleştirdi. Terazi usulca hareket etti, kartın dışarıdan bakılınca zerre ağırlığı olmadığı düşünülse de kol yavaşça aşağı çökünce, bulutlara oturmuş melekler bile bu görüntü yüzünden irkilerek bakışlarını ormandan uzaklaştırdılar.

Kar taneleri usul usul dönerek düşmeye başladığında, adam yeniden kart destesini karıyor, gözlerini sırtı ona dönük kartın yüzeyinde gezdirirken düşünceli görünüyordu.

Kurt, bir adım daha atarak adama biraz daha yaklaştı ama onun görüş alanına girmedi. Adam, kardığı kartlardan birini daha çekip, yine hangi kartı çektiğine bakmadan bu defa kartı terazinin diğer kolunun altına koydu. Bir an terazideki iki kol da aynı hizada durdu, adamın gözleri parlıyor, bu görüntüyü izlerken kirpikleri biraz olsun titremiyordu. Ardından, ikinci yerleştirdiği kart, aniden terazinin kolunu aşağıya çekti ve diğer karttan daha ağır basarak adamın donup kalmasına neden oldu.

Adam, havada kalan kartı yavaşça çevirdi, kart tarottaki Aziz kartıydı. Hangi kart, Aziz kartından daha ağır basabilirdi ki? Kar taneleri şimdi daha şiddetli düşüyor, tenine çarparak saçlarına, kirpiklerine, paltosuna tutunuyordu.

Yüzüklerin sardığı güçlü, hasarlı parmaklarını bu kez diğer karta uzattı. Kurt, bir adım daha atarak iki ağacın arasına girdi, parlayan gri gözleri adamı kadrajından tek bir an olsun bile çıkarmıyordu. Adam, kartı çevirip tekrar teraziye bırakmasıyla, parmaklarının ucunda bir yanma hissedip burnundan sert bir nefes bıraktı.

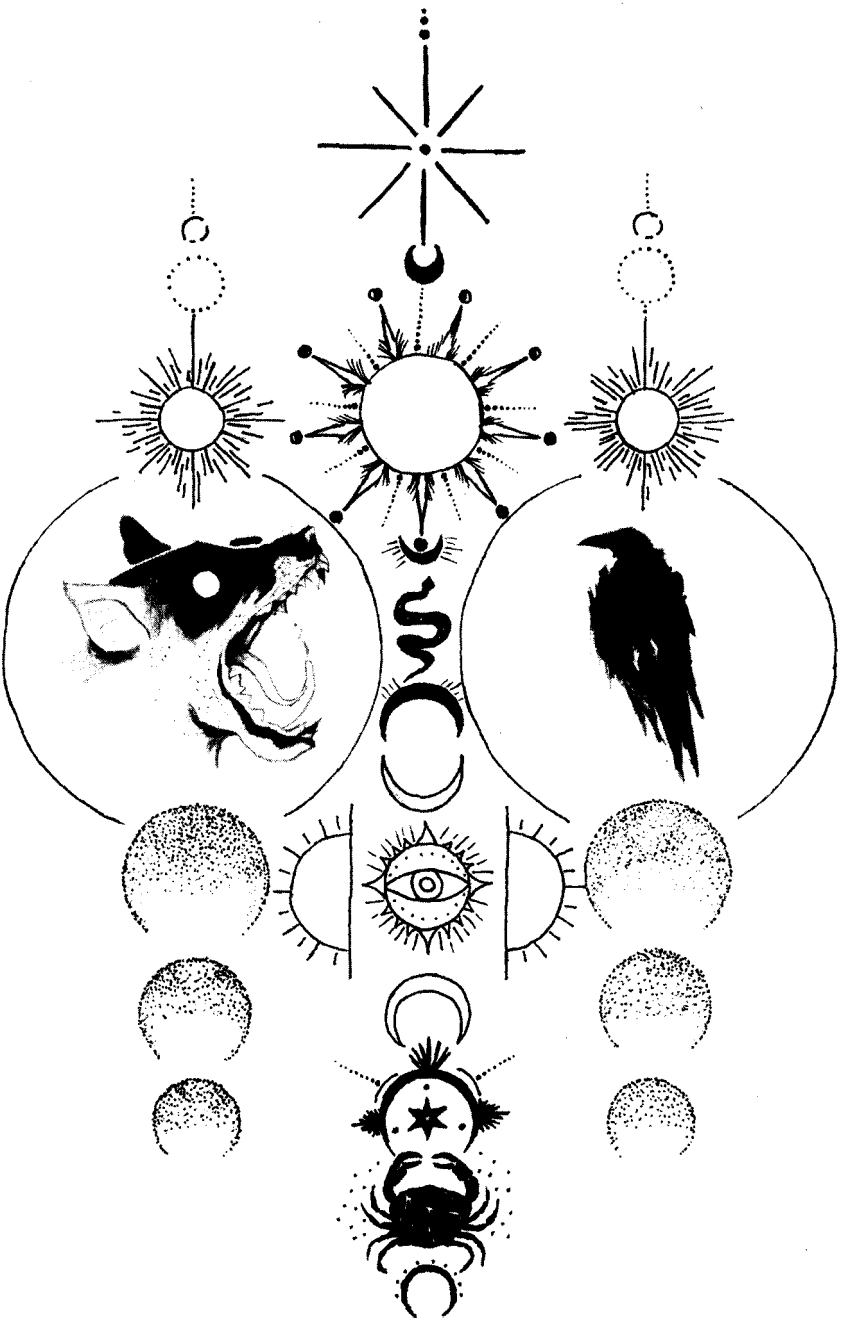
Bu kart, Azize kartının ta kendisiydi.

Kar taneleri, şimdi gökyüzünden döne döne düşüyorlar, terazinin kolu, Azize kartının ağırlığıyla gitgide daha da aşağıya iniyordu.

Sonra birden Aziz kartı alev aldı, saniyeler birleşerek kartı ateşin içinde yok etti ve kart, ateşin kendisine dönüşerek terazinin kolunda alev alev yanmaya başladı. Azize kartı ise yavaşça kristalleşmiş, bir kar tanesinin şeklini almıştı. Ve kar tanesi, ateşin yanan parçasından bile daha ağırdı.

"Bir gün seni bulacağım Asale," dedi adam, sesi geceye vurulmuş bir kırbaç şakıması gibiydi.

"Zehrinin tesiri ne kadar kuvvetli olursa olsun, karların altına gömülüp derin bir uykuya yatsan bile ateşimin sesini duyup, bana şifa olmak için geleceksin."

HİÇ KİMSE OLMASI GEREKEN YERDE DEĞİL.

1. KİTAP

THURİSAZ, ENDLESS

Şafak, yaşadığı kimse tarafından anlaşılmasın diye herkes uyuyana dek gecenin koynunda hareketsizce yatardı.

Bunu, kâbusların beni bulamadıklarını düşünüp geri çekilmeleri için numaradan yattığım uykularda, uykuya yenilmemek adına tırnaklarımı yastığın altından avuçlarıma bastırıp, kendi canımı acıtarak uykuyu kovmaya çalıştığım zamanlar tecrübe etmiştim.

Sağıma da yatsam, soluma da yatsam, yine aynı ağrıyla yattığım yerden kalktığım bir şafak vaktinde, yeniden kendimle baş başaydım.

Hayatımın içinde ya da dışında gelişen her şeye tepki vermeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Yine uyuyamamıştım. Olmamıştı. Uykuyu arkamda bırakmıştım ve ondan öylesine çok uzaklaşmıştım ki, artık arkama dönüp baktığımda, onu orada öylece, kolunun altında yastık tutan küçük bir kız çocuğu gibi bıraktığım yeri bile göremiyordum.

Geceye kıymık gibi batan şafak gökyüzünü kanatıyordu.

Düşüncelerimi yavaş yavaş kurban ettiğim bu saat diliminde, soğuğu içime ruhumu dondurana dek çektim. Parmaklarımı pencerenin beton zeminine yerleştirdim ve uzun saçlarım aşağıya doğru döküldü. Halen daha yanan turuncu sokak lambalarının belli bir sırada dikilen görüntüsünü izlerken, onları geceye savaş açan bir sürüye benzetmiştim.

Dudaklarımı araladığımda, yarattığım o küçük boşluktan soğuğun buharı döküldü. Sokağın sonundaki sokak lambalarından bir tanesi söndü. Temizlik görevlisi, ağır adımlarla sokağın başında belirdiğinde bakışlarımı ona kenetledim. Elindeki süpürge ve küreği tutuyor, bir yandan da esniyordu. Yerde hâlâ erimemiş kar kalıntıları vardı, umarım basıp kaymaz ve düşmezdi.

Gözlerim yavaşça şafağın çarşaf gibi serildiği göğe yükseldi. Ayın ilk evrelerinden olan hilâl göğün uçuk renginin üstünde gümüş renginde bir mızrak gibi parlıyordu. Birazdan gün tamamen doğacak, ay gökyüzünden silinecekti.

Mahinev.

Adım Mahinev.

Anlamı yeni ay.

Babam ismimin Mahinev yerine Aycan olmasını istemiş ama babaannemin ısrarlarını kıramayıp ismimi Mahinev koymuşlar. Bazıları Mahinev ismini a harfini yalnızca yumuşatıp, uzatmadan telaffuz etse de aslında ismim a harfini yumuşatarak ama biraz daha uzun seslendirerek okunur. Aslına bakılacak olursa, Aycan ve Mahinev zaten aynı anlamlara geliyor. Babamın hem canı hem de gökyüzünde parlayan hilâli, yeni doğanıymışım, babam hep öyle söyler.

Miraç, evin karşısındaki parkın ara sokağından çıktığında dudaklarım aralandı. Yine bu saatlere kadar sokakta kalmıştı. Deri ceketinin fermuarını boğazına kadar çekmiş olsa da şu an soğuktan tir tir titriyor olduğunu görebiliyordum.

"Sersem," diye homurdandım pencereyi kapatmadan geri çekilirken. Annemler uyanmadan kapıyı açmalı ve onu içeri almalıydım. Azar işitmesinden hiç hoşlanmıyordum. Parmak uçlarımda yükselerek odamdan çıkarken, ayaklarımın altında ezilen eski ahşap parkelerin gıcırdamaması için içten içe dua ediyordum. Tül perdelerim rüzgârın uğultusu eşliğinde uçuşurken omzumun üstünden arkama, açık duran pencereye kısaca baktım ve odamdan çıktım.

Odam hemen holün çaprazındaki ilk odaydı. Kapıya oldukça yakındım. Bakışlarım karanlık koridorda kısaca tur bindirdi. Tekrar parmak uçlarımda yükseldim, ayağımda çorap olduğu için bastığım yerde çok fazla ses çıkmıyordu. Ayaklarımdaki çoraplar dizlerimin üstüne kadar uzanıyordu. Dış kapının kilidini yavaşça açarken, bir elimle de kapıyı ileri doğru itiyordum. Kilit açıldığında kulpu yavaşça çevirdim ve kapıyı açmamla birlikte Miraç ile burun buruna geldik. Miraç, üç erkek kardeşimden biriydi; bir ikizi vardı. Liseden bu yıl mezun olacaktı. Geçen hafta Miraç ve Miran'ın on sekizinci yaş gününü kutlamıştık. İkizi Miran, Miraç'ın tıpkı bir kopyası gibi olsa da karakter olarak birbirlerinden tamamen farklıydılar.

İki farklı, tamamen aynı bir yansıma...

Bir de Mahzar vardı. O ikizlerden bir yaş büyüktü, şu an okulu için şehir dışındaydı. Mahzar İzmir'de üniversite okuyordu.

"Geç içeri," diye fısıldadım tedirgin bir şekilde etrafı kolaçan ederek.

Miraç içeri girerken, "Yine götümü kurtardın," diye fısıldayıp dudağını yanağıma bastırdı ve geri çekilip deri ceketinin fermuarını indirdi.

Gözlerimi devirdim. Kapıyı yavaşça kapatıp, Miraç'a, "Aç mısın?" diye sordum kısık bir sesle.

"Arkadaşlarla bir şeyler atıştırdık ama su içeceğim." Miraç soğuktan buz kesmiş ellerini ovuşturarak mutfağa doğru yürüdü. Ayakkabıları hâlâ ayağındaydı.

"Yavaş yürü!" diye çemkirdim. "Ayakkabılarla evin içinde gezemezsin. Annem öldürür seni!"

"Annem şu an kış uykusunda," diye dalga geçti. Mutfağa girdiği an buzdolabının kapağını açtı ve su şişesini çıkarttı.

"Hayır!" diye bağırdım hızla. "Hava zaten buz gibi. Hayatta izin vermem dolaptan su içmene. Bırak onu!"

Miraç bakışlarını bana çevirip, "Neden bana çocukmuşum gibi davranıyorsun?" diye homurdandı.

"Çünkü..." Elindeki şişeyi alıp buzdolabına geri koydum. "...çocuksun." Dolabın kapağını kapattığım an, Miraç bana tıpkı bir cadıya bakıyormuş gibi baktı. Biçimli kaşları çatıldı. Uzun boylu bir kızdım, yaşıtlarıma göre oldukça gelişmiş bir vücuda sahiptim ama Miraç benden çok daha uzundu. *Çocuksun,* dediğim kardeşime bakarken kafamı kaldırmak zorunda olmak canımı sıkmıyor desem yalan olurdu doğrusu.

"Şu boyuma bakmadan, kalkmışsın bana çocuksun diyorsun. Dışarıdan bizi görenler, senin abin olduğumu düşünürler."

"Ben yirmi bir yaşındayım," dedim ona dik dik bakarak. "Ve sen dolaptan su içmeyeceksin."

Ellerini havaya kaldırarak teslim oldu.

"Tamam abla, lütfen."

"Güzel." Mutfak tezgâhına doğru yürüdüm ve tezgâhın üstündeki sürahiyi önüme doğru çekip, parmak uçlarımda yükselerek dolaptan bir su bardağı çıkardım. Doldurduğum suyu Miraç'a uzatırken, "İç bakalım," dedim zaferle sırıtarak.

Aniden tenime çarpan soğuk bir an yön duygumu kaybetmeme neden olurken, ortasında durduğum mutfağın duvarları dalgalanmaya başlamıştı. Son günlerde sık sık başıma gelen bu olaydan kimseye bahsetmiyordum, basit bir tansiyon sorunu olduğunu düşünüyordum ama bazen geceleri gördüğüm karartılar beni ürkütüyordu.

Kan ter içinde uyandığım uykular bir süre sonra beni uykuya düşman etmişti. Gözlerimin altında oluşan derin, koyu halkaların en büyük sebebi uykumda hissettiğim huzursuzluk yüzünden tuttuğum gece nöbetleriydi.

"Senin neyin var?" Miraç'ın sorusu dalgalanan duvarların aniden eskiye dönmesine neden oldu ve sokak lambasının çarparak aydınlattığı benimkinin neredeyse aynısı olan kızıla çalan gözlere baktım. Biçimli kaşlarını çatıp, elini omzuma koydu. "Abla, her şey yolunda mı? Son zamanlarda tuhaf davranıyorsun."

Gerçek şu ki, doğum günümü geride bıraktığımız o geceden beri bende bir tuhaflıklar olduğunun farkındaydım. Yirmi bir yaşına girdiğim gece ay karanlığa gömülmüş, şehirde bir kar fırtınası başlamıştı. Tüm elektriklerin kesilmesiyle şehirdeki yaşam birkaç saatliğine durmuş, kar fırtınası sulusepkene dönüşerek sadece birkaç saat içinde insanlara ciddi zararlar vermişti. Sanırım o gece yaşadığım şoku hâlâ atlatamadığım için böyle şeyler yaşıyordum; belki de içten içe yaşanan o dehşet gecesinin sorumlusu olduğumu düşünüyordum ve bu düşüncenin çok saçma olduğunu biliyordum.

Yine de beni çok etkilemişti.

"Abla?"

"Her şey yolunda Mir," dedim gülümseyerek. "Beni dert etme. Son zamanlarda tansiyonum çok sık düşüyor, hepsi bu."

"Bir doktora görünmelisin," dedi Miraç, eline tutuşturduğum bardaktan bir yudum su içerek. "Geçen gece koltukta sızmıştın, üzerini örtmek için geldiğimde bana tuhaf tuhaf baktın, ödümü patlattın." Güldü. Bir an durup *ona söylediklerini algılayamıyormuşum gibi baktım. Böyle bir şeyin yaşandığını* kesinlikle hatırlamıyordum. "Sana kalkıp yerine yatmanı söylediğimde de tuhaf şeyler söyledin. Anlamsız." Miraç bardağı tezgâha koydu. "Uyku sersemiyken yeni bir dil mi geliştiriyorsun? Eğer ben değil de Miran olsaydı, eminim korkudan altına sıçardı."

"Geldiğini bile hatırlamıyorum," dedim karman çorman bir yüz ifadesiyle, burnumu kırıştırıp kaşlarımı çattım. "Hatta uyuyakaldığımı bile..."

"Sanırım büyüme evresini atlayarak yaşlanma evresine geçtin," dedi alayla, omzumu sıkarak bana güveni hissettiren bir tebessümle baktı. "Olmadığın bir dünyayı düşünemiyorum."

Söylediği şey dikkatimi saniyeler içinde parçalara ayırmıştı. Küçük kardeşimin gözlerinin içine içimde saklayamadığım yoğun bir duyguyla bakarken avucumu omzumun üzerinde duran elinin üstüne bastırıp yavaşça elini okşadım.

"Olmadığım bir dünyaya alışmak zorundasın."

Söylediğim şey kaşlarının saniyeler içinde sertçe çatılmasına neden oldu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Herkes her zaman olması gerektiği yerde olmaz," diye fısıldadım, se-

sim zihnimde bir sır fırtınası başlattı ve Miraç'ın gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade belirdi.

"Böyle söyleme, sen her zaman benim yanımda olursun," dedi çocuk gibi reddederek.

"Bu benim elimde değil, tanrının bizler için yazdığı kaderi yaşıyoruz." Elimi onun elinin üzerinden kaydırıp çektim, gözlerinde bunu kabullenemeyen bir ifadeyle doğrudan bana bakarken, duyduklarından hoşlanmadığı her halinden belliydi. Başını ret dolu bir şekilde iki yana salladı, bu hareketi beni gülümsetti.

Bana bağlılığının en büyük nedeni, çalışan anne ve babanın çocukları olmamızdı. Annem ve babam günlerini bizden uzakta geçirirlerdi, bize karşı ne kadar ilgili olsalar da *-yine de ben babamla daha yakındım, bazen annemle aramızda uçurumlar olduğunu düşünürdüm-* her zaman yanımızda olamadıkları için erkek kardeşlerimin bakımını üstlenme görevi benim sırtıma yüklenmişti. Bundan hiçbir zaman rahatsız olmamıştım.

"Asma yüzünü," dedim gülümseyerek. Uzanıp yanağını okşadım. "Seneye benim yanımda olmama ihtimalin var. Üniversite için Ankara'yı istemiyor muydun?"

"Bu aynı şey değil, hafta sonlarını burada geçireceğim," dedi.

"Neden yarın yok olacakmışım gibi davranıyorsun?" diye sordum şefkatle gülümserken. "Ben buradayım, bir yere gittiğim yok. Gelecek hakkında konuşmanın zamanı değil. Psişik değiliz sonuçta."

Yüzünü buruşturdu. "Sen de beni sinir edecek şeyler söyleme o zaman," diye homurdandı. "Gidip uyuyacağım biraz, yorgunluktan ölüyorum."

"İyi uykular hayatım," dedim, elimi geri çekerek buzdolabına yöneldim. "Yatağa girmeden önce duş al lütfen."

"Sabah alsam?.."

"Odana gelip seni yastıkla boğmam için güzel bir sebep vermiş olursun bana Miraç."

"Odanın kapısını kilitlerim," dedi keyifli bir sesle, mutfak kapısından çıktığı sırada ona omzumun üzerinden öldürücü bir bakış fırlattım.

"Biliyor musun, gittiğim dövüş kursunda bana dövüşmeyi öğrettikten sonra bir kapıyı nasıl kolayca kırabileceğimi de öğretmişlerdi. Can güvenliği her şeyden önemli, değil mi?"

"Gittiğin bir dövüş kursu değildi o zaman. Sana nasıl dövüşeceğini değil, nasıl bir yakuza* olman gerektiğini öğretmiş olmalılar." Ona sevimsiz bir gülümsemeyle baktığımda gözlerini devirip, "Tamam," diye söylendi. "Duş aldıktan sonra uyurum."

* Yakuza: Japonya kökenli uluslararası organize suç gruplarının üyelerine verilen isimdir.

"Güzel. Eğer uyku tutmazsa gel, sana krep yaparım." Buzdolabının kapağını açıp yumurtaların altında olduğu şeffaf kapağı kaldırdım. "Kurt gibi açım."

Miraç, "Kurt demişken, haberi duydun mu?" diye sordu elini kapının kirişine koyup, kafasını mutfağa doğru uzatarak. Ona soru işaretinin bir insan bedeni gibi asılı durduğu gözlerimi çevirdiğimde gözlerini iri iri açtı. "Kızım sen dünyada mısın? Bu sokakta oturduğuna emin misin?"

"Uzatma da söyle işte Miraç."

"Dün gece İstanbul'un göbeğine üç kurt inmiş, kurtlardan biri bizim sokakta görülmüş," dedi heyecanlı heyecanlı. "Profesyonel bir ekip kurtları aramak için yola koyulmuş ama dün geceden beri tek bir ize bile rastlanmamış."

İçime buz gibi bir his akarken gözlerim ilgiyle parlıyordu, buzdolabının kapağını yavaşça kapatıp başımı omzuma yatırarak, "Nereye kaybolmuş olabilirler ki?" diye sordum yavaşça.

"Bilmem. Astrologlardan biri bu olayın ayın yeniden doğuşuyla alakalı olduğunu falan zırvalamış," dedi Miraç sinir bozucu bir şekilde gülerek. "İnsanlar böyle hurafelere inanmaktan ne zaman vazgeçecekler, merak ediyorum."

"Neden şehrin göbeğine inmiş olabilirler ki?"

"Nereden bileyim? Ayın doğuşuyla alakalı olmadığına eminim ama. Belki de acıktılar ve çareyi şehre inmekte buldular. Genelde öyle yapıyorlarmış." Miraç mutfaktan çıkarken bir an durup omzunun üzerinden bana baktı. "Belki de doğa olayları yüzündendir. Deprem gibi şeyleri haber vermek için şehre inen yılanlardan söz etmişlerdi. Senin doğum günü gecende resmen kıyamet koparken şehre inen yılanlardan bahsediyorum. Uzmanlar deprem olabileceğini, yılanların bu yüzden yerlerini terk ederek şehirde göründüklerini söylemişti. Belki bu da öyle bir şeydir."

Yılanlar... O gecenin sabahında yollarda görüntülenen yılanların ekrana düştüğü anı hatırlıyordum. Şişman, beyaz sakallı bir adam bunun depremin habercisi olduğunu savunup durmuştu.

"Ama deprem olmamıştı," diye fısıldadım.

"Abla, bu gece neyin var senin? Daha bir garipsin. Bence krep yeme düşüncesini bir kenara bırak ve biraz uyu. Birazdan uyanır bizimkiler, güne sıfır uykuyla başlamak istemezsin."

Kafam saniyeler içinde karman çorman olduğundan iştahım da kaçmıştı. Sırtımı buzdolabına yaslayarak sadece başımı salladım ve Miraç'ın gözden kayboluşunu büyük bir sakinlikle izledim. Son zamanlarda bazı şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydım. Gerek yaşanan doğal afetler gerekse

havanın dereceleri zorlayan soğuğu bu kışın çetin geçeceğinin habercisi gibiydi. Ocak ayı çok soğuk geçmişti ve şimdi şubatın başındaydık, şubat sanki daha da soğuktu. Daldığım düşüncelerden buzdolabının aniden çalışmaya başlayan motorunun sesiyle irkilerek çıkıp, gözlerimi karanlık mutfağa çevirdim ve o an, balkon kapısının açık durduğunu fark ederek bocaladığım andı.

Beyaz tül perde usul usul dalgalanmaya başladı. İki yana açılan beyaz kanatlar misali aralanan perdenin tam ortasında duran yeni ay bir an donup kalmama neden olurken, gözlerimi ondan uzaklaştıramadığımı fark etmek kalbimin atış seslerinin yükselerek tüm evi sarmaya başlamasına neden oldu.

Rüzgârın kıvrıla kıvrıla içeri girmesiyle, uzun, koyu renk saçlarım geriye doğru havalanarak uçuşmaya başladılar. Tenime mızrak misali saplanan soğuk iliğimi dondururken bedenim sanki bir yere zincirliydi ve ben bedenimin içinde değil, dışındaydım; bedenimi izliyordum.

Bir gölge... Uçuşan perdenin arkasında, balkonda beliren o gölgenin şekli zihnimdeki türle uyuştuğunda, bir an dudaklarım aralandı ve rüzgârın sesi kulaklarımda çınladı; ardından döne döne hızla yağmaya başlayan kar tanelerinin arasında ilerleyen o gölge balkonda hareket ederek bana doğru yürümeye başladı.

Bu bir kurt gölgesine benziyordu.

Rüzgârın sesine eşlik eden o nahif sesi duydum: *"Jūsu kārta..." Senin sıran...*

Ne demeye çalıştığını anlayamadığım bu ses algılarıma saplanarak korkuyu bastırmış, ardından kalbimin atışları göğsümü patlatacak gibi hızlanarak dudaklarımdan küçük bir çığlık dökülmesine neden olmuştu. Birden rüzgârın sesi kesildi, havaya doğru uçuşan tül perdeler geri çekildi ve artık gölge orada değildi.

Babamın telaşla, "Mahinev! diye bağırarak mutfağa girmesiyle algılarım saplandığı uçurumdan tek parça kurtularak olduğum âna geri çekildi. İrkilerek korkuyla babamın kollarının arasına girdim, babam koyu renk saçlarımı avuçlarının altında ezerek okşarken, "Ne oldu?" diye soruyordu ama sessizliğim bir süre sonra onu da sakinleştirmiş ve soruların önünü tıkamıştı. Bir süre babamın kollarında kaldım, o sırada Miraç, Miran ve annem de içeri girmişlerdi.

"Neler oluyor?" diye sordu annem panikle, bir yandan da sabahlığının kuşağını bağlamaya çalışıyordu. "Mahinev, iyi misin?"

"Her şey yolunda," dedi babam elini kaldırarak. "Yataklarınıza dönün."

"Az önce yanındaydım," dedi Miraç, altında yalnızca bir eşofman vardı,

üzeri çıplaktı, büyük ihtimalle duşa gireceği anda yakalanmıştı çığlığıma. "İyiydi. Neler olduğunu söyleyecek misiniz? Neden çığlık attı?"

"Sadece bir gölge görmüş," dedi babam sakince, oysa ona hiçbir şey söylememiştim. "Yataklarınıza dönün, o iyi."

Miran, "Kendi gölgesinden de mi korkmaya başlamış?" diye sordu alayla. "Abla, korku filmi izlemeyi bırakmalısın. Uykumdan ettiniz beni ya, yarın sabah maçım var." Ensesini ovaladığını gördüm. "İyiysen uyumaya dönüyorum, biraz daha uyku benim hakkım..."

"İyiyim," diye fısıldadım. "Baba, gitsinler. İyiyim."

Annem, "Güzelim, şafak çoktan söktü. Bazı gölgelerden yalnızca gece korkmalısın," dedi anlayışla. "Biraz uyu, ben birkaç saate kahvaltıyı hazırlayıp uyandırırım seni."

"Kızı duydun Dicle," dedi babam yumuşak bir sesle. "Siz gidin, ben konuşurum güzel kızımla."

"Dokunmadık güzel kızına," dedi annem gülerek. "Tamam madem, çok kalmayın burada." Annem, Miraç'ın omzuna dokundu. "Hadi, biz de yataklarımıza dönelim çocuklar."

"Abla..." Miraç'ın sesiydi bu, annem onu omzundan yavaşça iterek, "Ablan iyi koca bebek, doğru yatağa," diye yumuşak bir şekilde azarladı.

Mutfakta yalnızca babam ve ben kaldığımızda, aramızdaki sessizlik ip gibi uzamaya devam ediyordu ama kendimi onun güçlü kollarındayken güvende hissediyordum. Zihnim bir soru yumağı gibiydi, kalbimdeyse derin endişeleri ve en karanlık korkuları taşıyordum. Gördüğüm gölgeyi bir kurdun gölgesine benzetmemin sebebi Miraç'tan duyduklarımdan mıydı bilmiyordum ama ruhsal olarak her şeyden bu kadar çabuk etkilenen biri olmamıştım hiçbir zaman. Ama şimdi tıpkı bir çocuk gibiydim, Miran haklıydı, kendi gölgemden korkmuş bile olabilirdim. Belki de tüm bu olanlar zihnimin bana kurduğu bir tuzaktı. Sadece bir hayal ürünü...

"Baba, bir gölge gördüğümü nereden anladın?" diye sordum yumuşak bir sesle. Babamın parmakları saç diplerime daldı, parmaklarını elini denizin içinde gezdiriyormuş gibi sürükleyerek saçlarımın arasında gezdirdi.

Dudaklarını saçlarıma bastırmadan hemen öncesinde, "Tahmin yürüttüm," diye fısıldadı, sesi her zaman okyanusun dibinden yükselen bir efsaneye aitmiş gibi hissettirirdi; sanki o sesle tüm dalgaları yönetebiliyor, sesi denizin kalbinden yükseliyordu. "Ne gördüğünü söyleyecek misin bana?"

"Benimle alay etmeni istemiyorum," dedim kırgın bir sesle.

"Babalar kızlarıyla yalnızca onları sevdikleri için alay eder Mahinev," derken gülümsediğini hissettim, burnundan verdiği sert nefes saç dipleri-

me sızarak kafamdaki deriyi ısıttı. "Söyle bana küçük kızım, tam olarak ne gördün?"

"Ben..." Kaşlarımı çatıp, kulağımı babamın kalbine bastırarak onun kalp atışlarından güç almaya çalıştım. "Miraç bana şehre inen kurtlardan söz etti ve sanırım ben de bunun etkisinde çok fazla kaldım. Bir an balkonda bir kurt olduğunu, tülün arkasında beni izlediğini düşündüm."

Babam saçlarımın üzerini öperken konuşmadı.

Sessizliği kendimi kötü hissetmeme neden olduğundan, "Öyle susma, sadece hayal ürünüydü, bunu ben de biliyorum," dedim hızlıca. "Başta duyduğumda korkmamıştım ama demek ki bu olay beni çok ürkütmüş, kafamda böyle şeyler yaratmışım."

"Mahinev," dedi babam, sesi düşünceliydi, bir an kafamı kaldırıp onun gözlerine bakmak ve endişenin kızıl kahve gözlerine yayılıp yayılmadığını görmek istedim. Onu endişelendirdiğim için kendimi kötü hissediyordum. Yirmi bir yaşında genç bir kadındım ve böyle çocuksu şeylerle onu endişelendirmeyi bırakmam gerekiyordu. "Babaannenin doğum gününde sana ne hediye ettiğini hâlâ söylemedin bana."

Konuyu değiştirmesi dikkatimi dağıtmıştı.

"Bir kitap," dedim yavaşça.

Babam dudaklarını sertçe saçlarıma bastırdı. "Nasıl bir kitap?"

Dudaklarımı yavaşça yalayarak ıslattım. "Konusu yazmıyordu, içine de bakmadım. Bu aralar kafam çok dolu, o yüzden okuduğum kitaplara kendimi veremiyorum ama yakında okumaya başlayacağım."

"Aceleci olma," dedi babam bir anda. Kaşlarım çatılmıştı. "Okuyacağın bir sürü kitap var. Tüm harçlığını kitaplara yatırıyorsun, önce onları okumalısın. Babaannenin hediye ettiği kitabın sana hitap ettiğini de düşünmüyorum."

"Neden babaanneme karşı böylesin?" Sorum onu duraksattı. Bu soruyu uzun zamandır sormayı düşünüyordum ona. Babaanneme karşı çok hassastı ama bazen çok da acımasız olabiliyordu. Babaannemle uzun uzun vakitler geçirmeme izin vermez, buna kızardı ama bazı geceler bir çocuk gibi babaannemin dizlerinin dibinde uyurdu. "Ortanız yok gibi. Bir gün çok sıcaksın, bir gün çok soğuksun ona."

"Boş ver bizi. Sıradan bir anne oğuluz işte," dedi babam geçiştirmek ister gibi. Ardından yüzümü avuçlarının arasına alarak gözlerinin içine bakmam için kafamı yavaşça yukarı kaldırdı. Babam uzun boylu, zayıf ama kollarında sağlam kasları olan bir adamdı; yaşını neredeyse hiç göstermezdi. Lisede olduğum zamanlar sınıf arkadaşlarımın babama nasıl baktıklarını, babam hakkında olan müstehcen konuşmalarını hatırlıyordum.

Aykan Demir, yaşıtlarının tam zıttı görüntüsüyle kızının çevresindeki tüm insanları büyülerdi. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

"Benim küçük onurum," dedi babam gözlerimin içine sevgiyle bakarken. "Keşke hep yirmi yaşında kalsaydın."

"Büyüdüğüm için mutsuz musun?" Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Merak etme, kalbimin en büyük köşesi her zaman sana ait."

Babamın gözlerinde kederli bir ifade belirdi, başparmağını yanağıma sürterek, "Yeni ay sonlanana kadar evden çıkma," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Şu kurt olayı seni etkilemiş," diye ekledi. "Kurtlar hakkında yeni bir haber gelene kadar evde olman daha iyi."

"Ay konusunu Miraç sana da mı anlattı? Sen astroloğun söylediklerine inanıyor musun?"

"Ben inanmıyorum ama zihnin inanıyor, bak seni nasıl korkutmuş. Ay karanlığı terk edip yeni aydan uzaklaştığı zaman güvende olacaksın. Çünkü zihnin bunu söylüyor." Eğilip alnımı sertçe öptü. "Kitap okurken gözlerini bozmanı istemiyorum, o yüzden şu sıralar gözlerini biraz dinlendir, sonra da yeni aldığın romanlardan birini okuyup bana da önerirsin."

Omuz silkerek güçlükle gülümsedim. "Öyle yapmaya çalışacağım."

"Güzel, hadi herkes uyurken harika bir kahvaltı hazırlayalım da kokusuna uyanıp gelsinler."

Ellerini yüzümden çekti, saçlarımı karıştırıp buzdolabına doğru döndü. O sırada arkasında durmuş sakince onu izliyordum, bir ara tül perde yine dalgalanır gibi olunca, babamla aynı anda omzumuzun üzerinden balkona doğru baktık ve babam fısıldadı:

"İçerisi buz gibi olmuş. Şu kapıyı kapatayım."

Sadece başımı salladım ve sonra birlikte kahvaltı hazırlamaya başladık ama her nedense aramızda derin bir sessizlik oluşmuş, herkes uyanıp sofraya gelene dek de bu sessizlik hüküm sürmeye devam etmişti.

İlerleyen saatlerde gri gökyüzünün rengi salona çökmüştü, tekli koltuğumda oturuyordum, önümdeki sehpada birkaç roman yığını vardı, televizyonu ne zaman açtığımı bile hatırlamıyordum ama izlediğim kanalda öğlen haberleri veriliyordu. Romanlardan birine uzanacağım sırada sunucu kadının kurduğu cümle aniden dikkatimi çekti ve kafamı kaldırıp kızıl saçlı sunucuya baktım.

"İbrahim'in gidişinin üzerinden bugün tam üç yıl geçti. Yirmi bir yaşında ortadan bir anda kaybolan İbrahim'in üç yıldır izine rastlayamadıkları için endişelenen arkadaşları, bu kimsesiz genç adamın bir yakınına ulaşmaya çalışmaya devam ediyor." Ekranın kenarında ela gözlü bir adamın fotoğrafı

belirdi. Yüzü sakalsız, dupduru, yakışıklı bir adamdı; saçları koyu kumraldı. "İbrahim şu an yirmi dört yaşında, tam üç yıldır ondan haber alınamıyor. İbrahim öldü mü? Yoksa hâlâ hayatta ve bir yerlerde mi? İşte bunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Biz ekibimizle aramalara devam edeceğiz fakat zaman ilerledikçe, basketbol takımındaki arkadaşlarının İbrahim'in yaşadığına dair olan inancı da tükeniyor."

"Mahinev," diyerek içeri giren anneme çevrilen gözlerime rağmen genç adamın fotoğrafı zihnimdeki yerini almıştı. "Benim artık çıkmam gerek, bugün gececi olduğum için öğlene kadar evdeydim. Kardeşlerin, baban ve kendin için yemek pişirmeyi unutma bebeğim." Annem telefonunu çantasının içine yerleştirip siyah çantasını omzuna taktı. "Dışarıda hava berbat, yollar kapanmış. Nasıl gideceğimi bile bilmiyorum. Umarım kardeşlerini baban alır, böyle bir havada toplu taşımaya binmeleri beni çok korkutuyor. Hiç güvenli değil." Ellerini sallayarak salondan çıktı, gözlerimi yeniden televizyona çevirdiğimde artık genç adamın fotoğrafı ekranda değildi.

Annem bir cevap dahi vermemi beklemeden evden çıktığında, arkasından kapanan kapının yankısı evin duvarlarına yayıldı ve yalnızlığım, en derin endişelerin yükselerek ruhumu sarmaya başlamasına neden oldu.

"Yalnızlık?" Başımı yavaşça sallayıp önümde duran romanlardan birine uzandım. "Evet, en sadık dostum."

Bir süre elimdeki kitabı okudum. Sonunda romandaki konunun sarmadığını fark edip romanı bir köşeye bırakarak bacaklarımı tekli koltuğun üzerine çektim, koltukta cenin pozisyonu alıp pencereden görünen kar yağışını izlemeye başladım. Kar taneleri döne döne düştükçe, zihnimdeki uyku çukuru derinleşiyor, gözlerim o çukurun önünde dikilirken kendilerini o çukurdan aşağı bırakma isteği bir intihar düşüncesi gibi harelerimde dolaşıyordu.

Sonunda daha fazla savaşamadım ve uykusuzluktan acıyan gözlerim kendilerini derin uyku çukuruna bırakarak bilincimin dışına çıkmayı seçtiler. Başımdaki yoğun ağrıyı daldığım uykunun içinde bedenim gevşemeye başlamış olmasına rağmen hissediyordum. Beynim resmen zonkluyordu. Huzursuz bir homurtu çıkararak gözlerimi kara zorla araladığımda, şimdi evin içi kapkaranlıktı ve ayın gümüş rengi ışığı salonun ortasına sahneye doğrultulmuş bir ışık gibi yayılarak bir halka oluşturmuştu. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı, ellerimi koltuğun kenarlarına bastırarak doğruldum ve karanlıktan gelen fısıltı sesini dinledim. Daha sonra o fısıltı sesi bir tıslamaya dönüştü ve bileğimde atan nabzım sanki kafamın içinde atıyormuş gibi başımı döndürmeye başladı.

"Kimsin?" diye fısıldadım korkuyla.

Yüreğim ağzımdaydı.

Yerde sürüne sürüne, kıvrıla kıvrıla ilerleyen o yılanın, gümüş rengi ışık dairesinin içine girdiğini gördüğümde oturduğum yerden kalkmak için harekete geçecektim ama bir şey bileklerimi koltuğun kenarlarına bağlamıştı sanki. Hareket edemiyordum. Korku yüklü bir çığlık boğazımdan yukarı tırmanmaya başladı. Yılan tam ışık dairesinin ortasında durdu, yavaşça kafasını kaldırdı ve zehirli boynu kabardı. Şimdi yılanla göz gözeydik. Ne çığlık atabiliyor ne de hareket edebiliyordum.

Yılanın kızıl gözleri gözlerimdeydi.

Bu yılan kara bir çöl yılanına benziyordu ama ona daha dikkatli baktığımda pullarında mavi yansımaların olduğu kara bir çöl engereği olduğunu anlamıştım.

Hayatımda ilk defa bir engerek yılanı görüyordum, hatta bu diğer engerek yıllarından o kadar farklıydı ki... Daha önce siyah, mavi yansımaları olan bir çöl engereğinin değil ismini duymak, varlığından bile haberdar değildim.

Çöl engereği dilini dışarı çıkardı, yüksek bir tıslama sesi evin duvarlarına yayıldı ve tam o sırada boğazımdan bir çığlık koparak ağzımın içinde parçalara ayrıldı. Oturduğum yerden zincirlerimi kırmışım gibi kalkıp koşarak evin koridoruna doğru ilerlemeye başladım ama gözlerimden korkunun doğurduğu gözyaşları akmaya başlamıştı. Bir bedene sertçe çarptım, dengem dağıldı ve o bedenin güçlü elleri beni bileklerimden yakaladı. Kafamı kaldırıp korkuyla, büyük bir dehşet duygusuyla beni tutan ellerin sahibine baktığımda karşımda babaannemi bulmayı beklemiyordum. Gözlerimden yaşlar boşalmaya devam ediyordu ama artık etraf karanlık değildi, hatta o kadar aydınlıktı ki hâlâ gündüzdü.

"Mahinev," dedi babaannem beni bileklerimden sıkıca kavramaya devam ederken. "Neler oluyor?"

"Babaanne!" Korkuyla arkama baktım, ardından tekrar babaannemin beni izleyen, benimkilerin âdeta bir kopyası olan kan kızılı gözlerine baktım. "Ben..."

"Sen ne?" Bana garip garip bakıyordu. Üzerinde her zaman olduğu gibi yine simsiyah bir elbise, saçlarında siyah tülden bir şal vardı ve o şalı saçları görünecek şekilde takıyordu. Gözlerinin altlarında simsiyah sürmeler vardı, sürmelerin bir kısmı gözlerinin altındaki küçük torbalara akmıştı. Onu görmeye alışkın olduğum görüntüsünün içinde olmasına rağmen içime dolan korkunun katlanmasına engel olamamıştım.

"Sadece korktum," dedim nefes nefese, bileklerimi babaannemin güçlü parmaklarından söker gibi koparıp aldım ve nefes nefese gözlerinin içine baktım.

"Artık yirmi bir yaşındasın, korkmamayı öğrenmen gerek."

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. İçimde dindiremediğim bir his vardı. Bu his hem içimdeki merak duygusunu tetikliyordu hem de beni huzursuzluğun kollarına teslim ediyordu.

"Sen ne zaman geldin? Kapının çaldığını duymadım."

"Yedek anahtarım vardı, baban bırakmıştı. Çığlığını duyunca kapıyı açıp içeri girdim." Babaannemin gözleri omzumun üzerinden kayarak salona doğru çevrildi. "Yalnızsın, değil mi?"

"Evet," dedim, geri çekildim. "İçeri gelsene."

"Yok, girmeyeceğim," dedi babaannem. "Ben sana bir şey bırakmaya geldim."

Kaşlarımın ortasında bir kuşku yarığı oluştu. "Ne bırakacaksın?"

Babaannem Mahinur belki de ailemizdeki en garip insandı. Babamla aralarındaki tuhaf ilişki çok mu iyi yoksa berbat mı bir türlü anlamazdım. Bazen tek sığınakları birbirleri gibi davranırlarken, bazen ezeli iki düşman gibiydiler. Babaannem uzun, siyaha boyanmış tırnaklarını omzuna taktığı siyah örgü çantanın içine soktu, gözlerimi bir ölünün elleri kadar beyaz olan ellerine indirip beklemeye başladım. Kalbimdeki o tuhaf çarpıntı hissi yeniden göğsümü tekmelemeye başlamıştı. Babaannem iki tırnağının arasına alarak çantasından çıkardığı kartı bana uzatınca gözlerim gözlerine doğru hareket etti.

"Bu nedir babaanne?"

"Sana aldığım kitabın ayracını getirmeyi unutmuşum," dedi, bir tırnağı kartın arka tarafında duruyor, diğer tırnağı kartın ön kısmında duruyordu.

Kartı havaya kaldırıp yavaşça bana doğru çevirince, uzun tırnağının yüzünü örttüğü kadın silüetini gördüm. Ardından bu kartın bir tarot kartı olduğunu anladım. Bu tarottaki Azize kartıydı.

Damarımdaki kanın bile hızlandığını hissetmeme neden olan kartı izlerken biri sanki yüzüme far tutmuştu.

"Nasıl? Güzel, değil mi?" Babaannem kartı bana doğru uzattı. "Al onu."

O karta dokunmak, onu parmaklarımın arasına alarak daha yakından incelemek istiyordum ama bir yanım geriye çekilmem için beni uyarıp duruyordu. Babaannem her ne kadar iyi kalpli bir kadın olsa da bazen onun karanlık bir yanı olduğunu hissederdim. Bazen beni korkuturdu.

"Bu bir tarot kartı değil mi?" Gözlerimi karttan ayırmadan kaşlarımı çattım. "Neden bir kitabın ayracı bu olsun ki?"

"Yoksa bunu beğenmedin mi?"

"Hayır, aksine, çok beğendim ama..."

"Öyleyse al," dedi kartı burnumun dibine sokarak. "Bazı kitaplar ayraçlarından ayrılmamalıdır."

Karta uzandım, ince parmaklarımın arasına aldığım kartın ön kısmını çevirerek kadın sembolünü izlemeye başladım. Bu kısa süre zarfında babaannemin gözleri üzerimdeydi, bunu hissetmek bana biraz huzursuz hissettirse de gözlerimi Azize'den alamamıştım.

"Nasıl?" diye sordu meraka düşmüş bir sesle. "Onu parmaklarının arasında tutmak nasıl hissettiriyor Mahi?"

Bazen bana Mahi diye seslenirdi, anlamını bilmesem de ismimin kısaltması olan bu takma ismi onun ağzından duymayı seviyordum. Kartı büyülenmiş gibi dikkatle izlerken başımı salladım.

"Sihrini hissettiriyor," diye fısıldadım. "Babaanne, tarot fallarına inanır mısın?"

"Evet," dedi babaannem sessizce, ardından ummadığım bir şekilde ellerimi avuçlarının arasına aldı, şimdi kart benim elimde olsa da onu ikimiz tutuyormuşuz gibi görünüyordu. "Mahi," dedi gözlerini yüzüme sabitlerken. "Her zaman çok dikkatli olacaksın. Olmak zorundasın. Beni kahrımdan öldürmek istemezsin, değil mi? Söz ver, hadi. Çok güçlü ve dikkatli olacaksın."

İçimdeki endişenin tekrar tavana değmek üzere olan bir ateş gibi yanmaya başlamasıyla, "Babaanne, bir sorun mu var?" diye sordum, sesim tedirginliğimi ele veriyordu. Kızıl gözlerini yumup derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu, gözlerini tekrardan açtığında gözlerinde kızıl damarlar vardı ve bakışları buğulanmıştı.

"Sen benim çok büyük bir parçamsın Mahi. Bazen bunu sana gösteremesem de sen benim biriciğimsin."

Evet, bazen birbirimize çok yabancıydık, bu doğruydu ama onun bana olan sevgisini her zaman hissederdim. Gözlerimin içine baktığında çoğu zaman korkuyu hissettirse de yine aynı gözlerde güveni bulduğum oluyordu. Onun sıra dışı bir insan olmasını garipsemiyordum. Lise hayatım boyunca onu garipseyen, ondan korkan, onu görünce başını önüne eğip saatlerce konuşamayan arkadaşlarım olmuştu. Hiçbir zaman bir gruba dahil olamasam da ödev için bir araya geldiğim arkadaşlarımın çoğunun babaannemi gördüklerinde evden nasıl kaçar gibi ayrıldıklarını hatırlıyordum. Bilmedikleri bir şey vardı, babaannem ürkütücü güzelliğinin ardında çok temiz ve iyi bir kalp taşıyordu.

Sadece kalbi biraz soğuktu, belki bazen bu kalp buz tutuyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım, aniden bu kadar şefkat görmeyi beklemiyordum. Az önce yaşadığım korkunç hadise zihnimin içinde âdeta donmuş bir anıya dönüşmüştü. Babaannem ellerimi daha sıkı tutarak gülümsedi. Bu onu uzun zaman sonra ilk kez içten gülümserken gördüğüm andı. "Ben de seni seviyorum."

"Seviyorsun," dedi başını sallayarak, ellerinden birini ellerimden uzaklaştırıp, avucunu kalbime bastırdı. "Bunu ılık kalp atışlarından bile hissetmek mümkün. Ama bana hâlâ bir söz vermedin Mahi."

"Ne için söz vereceğimi bilmiyorum babaanne." Yutkundum. "Anlayamıyorum, gerçekten."

"Anlayacaksın, biraz zaman gerekiyor." Avucunu kalbimden uzaklaştırırken gözlerini Azize kartına indirdi. "Mahi, bana ne olduğunu sorma. Yalnızca bir söz ver. Ne olursa olsun, daima güçlü ve dikkatli olacaksın. Olacaksın, değil mi?"

Onu anlamak, suya yayılmış kelimeleri birleştirip bir cümle oluşturmak kadar zordu. Zihninden geçenin neler olduğunu bilmiyordum ama başımı yavaşça salladım.

"Söz veriyorum," dedim yavaşça ama o an henüz neyin sözünü verdiğimi bile bilmiyordum.

Babaannem elini yavaşça benden uzaklaştırıp, "Kitaba başlamadın, değil mi?" diye sordu yavaşça. Başımı aşağı yukarı salladım, o da benim gibi başını aşağı yukarı salladı. "Ne zaman başlayacaksın? Artık başlaman gerekiyor."

Duraksadım. "Vakit bulamıyorum..."

"Bulmalısın," dedi babaannem. "Lütfen, onu benim için oku."

"Peki..." Karman çorman bir ifadeyle baktım ona.

"Ama onu okuyacaksan, bir şafak vaktinde oku, ormanlar aydınlanmaya başladığında ve karanlık yavaş yavaş gökyüzünden silindiğinde." Başını iki yana salladı. "Alacakaranlıkta okuma sakın, orman çok karanlıkken olmaz, gökyüzü hâlâ onlarınken olmaz."

"Kimlerin?" Kaşlarımı çattım. "Babaanne, tuhaf konuşuyorsun. Bana ne olduğunu anlat."

"Sürüden olmayanlar," dedi babaannem, bir an tenimden buz gibi bir ürperti geçti. "Liderleri gelene dek, karanlık gökyüzünün altı başıboşların olacak. Onlar kinli." Babaannem gözlerimin içine baktı. "Onlar gecenin efendileri."

Babaannemi böyle başka birilerine saçma sapan gelecek ama bana iliklerime kadar korkuyu hissettiren cümleler kurarken ilk kez görüyordum. Tuhaf olduğu doğruydu ama dudaklarından hiç böyle cümleler dökülmemişti. Zihnimin duvarlarını tırmalamaya başlayan bir düşünce onu özgür bırakmam için resmen yalvarıyordu ama ben kaybını sürdüğüm cesaretin yere düşen toz kırıntılarıyla bu korkuyu geride bırakamazdım.

"Babaanne, sen iyi misin?" Elimi onun omzuna koyup, gözlerinin içine anlayışla bakmaya çalıştım ama ondan tırstığım gerçeğini arka plana ata-

mıyordum. "Yani... Biraz tuhaf konuşuyorsun ve gerçekten anlamıyorum. İstersen babamı arayabilirim, bana anlatamadığın bir sorun varsa ona anlatabilirsin. Ne dersin?"

"Ah, üzgünüm," dedi babaannem, buruk bir şekilde gülümsedi. "Seni korkuttum mu? Sadece okuyacağın kitapla ilgili bazı bilgiler veriyordum. Bazen kuracağım çoğu cümleyi unutuyorum, kitabı çok yanlış bir noktadan anlatmaya başladım sanırım? En iyisi sen bu kitabı okumaya ilk sayfasından başla."

Kurduğu o anlamsız gibi görünen karanlık cümlelerin sebebi bana hediye ettiği kitap mıydı? Kitabın kurgusundan mı bahsediyordu? O halde neden benden güçlü olmamı istiyordu? Sonuçta ben o kitapta bir karakter değildim, evet, okuduğum romanlardaki kadın karakterleri kendim gibi hayal ettiğim olurdu ama babaannemin bu kadar abartılı bir istekte bulunması çok saçmaydı bana göre. Neden dikkatli olmam gerekiyordu ki? Yaşlandıkça zihni ona küçük oyunlar oynamaya başlamış olmalıydı.

Hoş, benim de zihnim pek genç gibi davranmıyordu.

"Ben..." Babaannem kapıya baktı, vakti daralıyormuş gibi bir hali vardı, bir yere yetişmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştım. "Ben gitsem iyi olacak. Unutma, bu gece şafak sökerken kitaba başlayacaksın."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttuğum sırada, "Tamam," diye mırıldandım. Kapının deliğine yerleştirilip yavaşça çevrilen anahtarın sesi koridora yayılırken babaannemle yeniden göz göze gelmiştik. Kapı yavaşça aralandı, içeri giren kişi Miraç'tı. Üzerindeki siyah montun fermuarını indirdiği sırada gözleri babaanneme kaydı.

"Babaanne?" dedi sorar gibi. Montu çıkarıp vestiyere astı, altında incecik bir basketbol forması olduğunu gördüğümde kaşlarım istemsiz çatıldı. Dışarıdaki dağ deviren soğuğu hissetmiyor muydu bu çocuk? "Geleceğini bilmiyordum."

"Gelirken senden izin mi alacaktı?" diye sordum sert bir sesle, ardından gözlerimi yeniden babaanneme çevirdim. "Bu soğukta çıkma şimdi. İçeri geçelim mi? Sana kahve yaparım."

Babaannem başını itirazla sallarken elini kaldırıp, "Hayır, hayır," dedi. "Sen kardeşine yiyecek bir şeyler hazırla. Dışarıda donmuş olmalı." Gülümseyerek Miraç'a baktı. "Gerçi onun gibi hızlı koşan bir çocuğun kanı her zaman sıcaktır."

"Ben çocuk değilim," dedi Miraç yüzünde sevimsiz bir ifadeyle başını aşağı yukarı sallayıp kaşlarını kaldırarak. Gözleri beni buldu. "Sen yorulma abla, ellerim var. Kendi işimi kendim görebilirim. Keyfine bak."

"Genç adam, tabii," dedi babaannem gülerek. "Ben gidiyorum. Dikkatli olun."

"Sen de öyle," diye fısıldadım.

"Babaanne, bence de dikkat et, sokakta kurtlar geziyormuş, benden demesi," dedi Miraç alaycı bir şekilde sırıtarak. Babaannem bir an durdu, bakışları önce zemine dokundu, ardından Miraç'a doğru bir okyanus dalgası misali yükselen kızıl gözlerinde daha önce hiç görmediğim türden bir donukluk sarmalı vardı.

"Ne?"

"Kurtlar, şehre inmiş işte," dedi Miraç sırıtarak. "Ablamı da korkuttular galiba gece..."

"Ne kadar komiksin sen öyle," dedim boş boş bakarak. "Bakma şuna babaanne. Deli konuşuyor, konuş deli."

"Benden söylemesi hanımlar..." Miraç sallanarak koridorda ilerlemeye başladı. Babaannem olduğu yerde durmaya devam ediyordu, şimdi gözleri yükselen dalgalarını dizginlemiş bir kan denizi gibiydi, zeminde uzanıyordu ama dibi çok derindi.

"Kurtları gördün mü?" Babaannem bana bakmadan konuşuyordu. İyi göründüğünü söyleyemezdim. "Seni gördüler mi?"

"Ne?" Yüzümü buruşturdum. "Hayır, kurtları nasıl görebilirim ki?"

Gece mutfakta yaşananların yansıması şimdi yeniden zihnimde sinsi bir yılan gibi sürünerek ilerliyordu. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Onları görmedin, onlar da seni görmedi, öyle değil mi?" Babaannem aniden omzunun üzerinden bana baktı. "Gece seni korkutan şey neydi?"

"Sadece bir gölge..." Ona allak bullak bir ifadeyle baktım. "Babaanne, beni endişelendiriyorsun. Soruların çok tuhaf, kurduğun cümleler... çok tuhaf."

"Mahi, vakit daralıyor," dedi beni şaşkına uğratarak. "Bu gece yarısı saat üçten sonra kitabın kapağını açmayı sakın unutma."

Elini yanağıma koydu, ben daha dilimin ucuna soruları toparlayamadan o hızlıca yanağımı okşadı, gözlerini yumup hızla geri çekilerek dış kapıyı açtı ve arkasından kapattığı kapı önüme onun olmadığı bir boşluk sunarken, zihnime yepyeni soru işaretleri gömmüş oldu.

Gözlerimi parmaklarımın ucunda asılı duran Azize kartına indirdiğim sırada kaşlarımın ortasında derin bir yarık bırakan düşüncelerin uzun süre beni terk etmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ya babaannem yavaş yavaş aklını yitiriyor ve bunu bir grip gibi bana da geçiriyordu ya da gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Geceye az bir vakit kala, akşam ezanından hemen önce babam eve dönmüştü. Tüm günü bir ruh gibi bembeyaz olmuş bir suratla ve düşüncelerden kazana dönmüş kafamla geçirdiğim için yiyecek bir şeyler hazırlayamamıştım ve dışarıdan pizza sipariş etmiştik. Siparişler gelene ve günlük konular konuşularak yemekler yenilene dek her şey her zamanki seyrinde ilerlemişti. Ta ki babamın cep telefonu ısrarla çalmaya başlayana ve babam ekrana baktıktan sonra buz gibi olmuş gözlerini kısaca bana dokundurup, salondan ayrılana kadar...

Miraç'ın gözü televizyonda oynayan basket maçındaydı, Miran ise sakince mesajlaşıyordu, babamın telefonundan zehirli bir yılanın ıslık sesi gibi dökülen melodi yalnızca benim kalbimi huzursuz etmişe benziyordu. Oturduğum yerden kalktım, kalkarken sanki bedenimi saran zehirli sarmaşıklarımdan arınmıştım. Kardeşlerimin dağılmış dikkatlerini üzerime çekmeden yavaşça koridora doğru ilerledim ve karanlık koridordaki duvar kenarına geçip, önümde büyüyen karanlığı seyretmeye başladım.

"Hayır," diye fısıldadı babam karanlığın içinden. "Denedim. Tüm söylediklerini yaptım. Her şeyi. Onu koruyabilmek için kendimi geliştirdim, bugünlerin geleceğini biliyordum ama kendimi en iyi şekilde hazırladığım için umudum vardı. Göze alamam, anladın mı? Bunu göze alamam."

Neyden bahsediyordu? Kalbimin içini yiyen kurtçukların varlıklarını zihnimde hissettim; ağızlarında kalbimden kopardıkları kanlı his parçalarıyla ilerliyorlar, düşüncelerime sürtünerek düşüncelerimi de kana buluyorlardı.

"Umudum tükendi. Onu kaybedemem. Ellerimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldadı babam, bir süre durdu ve karşı tarafı dinledi. "Çember işe yaramıyor, gölgelerin ilikleri bile onu saklamama yetmedi."

Gölgelerin ilikleri mi?

"Evet, yeni bir gölge iliği denedim ama işe yaramadı. Kar fırtınası o karanlık geceden beri hâlâ devam ediyor." Babam derin bir nefes aldı, sıkıntısını kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum. Kendimi karanlığa tamamen gizledim ve yüreğim ağzımda atarken karanlığı izledim. "Karaca otunu denemedim mi sanıyorsun? Denedim. Bu sadece onun daha rahat uyumasını sağlıyordu. Artık karaca otunun kokusu bile uykuya dalmasına yetmiyor. Geceleri bir hayalet gibi hep ayakta. Odasına bir gölge fesleğeni bıraktım, camında bekçilik ediyor."

Babamın saçlarını karıştırdığını çıkan hışırtı sesinden anlamıştım.

"Gölge fesleğeni daha ne kadar idare eder bilmiyorum. Gelecek dolunaydan sonra ay eksilmeye geçecek, o zamana kadar bir çaresine bakmak zorundayım. Gün geçtikçe eksilişini izlemek istemiyorum. Buna katlanamam, anlıyor musun? Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağım."

Sertçe yutkundum, bir an için babam sustu, koridora düşmeye başlayan adım seslerini duymaya başladığımda bir adım geri çekildim ve sırtım soğuk duvara yaslandı.

"Orada biri mi var?" Babam derin bir nefes aldı, telefonunun hâlâ açık olduğunun farkındaydım. "Bir saniye," diye fısıldadı. "Biri yenilediğim son çemberi de kırdı sanırım. Enerjisini hissediyorum."

Kalbimin atışları şimdi zihnime akın eden ihtimaller kadar fazla ve hızlıydı. Babamın karanlıkta beliren gözlerini gördüm, sonra yüzü karanlığın esaretinden kurtularak gözlerimin önüne serildi ve şaşkınlık babamın yüz hatlarına oturmuş ciddiyeti dağıtarak *yok etti*. Karşısında beni bulmayı beklemiyormuş gibi duruyordu.

"Mahinev," dedi yavaşça, telefonun diğer ucundaki kişinin telefonu kapatırken çıkardığı patırtıyı duydum ve sonra hattın düştüğünü belirten uyarı sesi koridorun duvarlarını inletmeye başladı. Sırtımı tamamen duvara yaslayıp, karnıma saplanmış ağrıyla yutkundum. "Ne zamandan beri buradasın?"

"Ben..." Bir an söyleyecek bir şey bulamadığım için babama olan bakışlarım daha da yoğunlaştı. Babamın gözlerindeki tedirgin gölgeler büyüyerek karanlığı her yana yaymaya başlamıştı. "...sadece kimle konuştuğunu merak ettim."

"Bir arkadaşımla," dedi babam sessizce.

Arkadaşıyla konuştuğu konu neydi bilmiyordum ama duyduğum ayrıntılar içimdeki tedirginliğin katlanarak artmasına neden olmuştu. Çıldırmaya başladığımı düşünmesini istemiyordum ama zaten evdeki herkes çıldırmış gibi davranıyordu.

"Mahinev, bu gece hiç uyumadın. Artık gidip dinlenmelisin."

"Uykum yok," dedim kuru bir sesle. Gözlerimdeki beklentileri gördüğüne emindim ama bu beklentilerin tümünü yanıtsız bırakmayı tercih ediyordu.

Kâbuslarımda karanlık ormanlar, durgun nehirler, beni takip eden nefes sesleri, bedenime dolanan zehirli yılanlar ve uluyan kurtlar vardı; ağzımı açıp bunu ona söyleyebilecek gücüm yoktu ama kâbuslarımda bunlarla savaşabilecek kadar güçlüydüm. Ya da öyle olduğumu sanıyordum. Artık gözüme uğramayan uyku, kalbimde korkuyla daha da direnç kazanmıştı. Gözlerimin altında beliren halkalar ve bedenimdeki yorgunluk bile beni uykuya yatırmaya yetmiyordu.

"Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?" diye sorunca gözlerime yerleşmiş olan o kuşku usulca dağıldı, başımı iki yana salladım.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Emin misin?"

"Evet baba." Başımı salladım. Ona bugün babaannemin uğradığından, o ilginç cümlelerinden, ayraç olarak elime tutuşturduğu tarot kartından bahsetmeyecektim. Belli ki ortada dönen bir dümen vardı ve içimden bir ses, her ne kadar dümeni babam döndürüyor olsa da rotayı benim belirlediğimi fısıldıyordu. "Ben odama gideyim."

"Mahinev," diyerek durdurdu beni. Gözlerim yeniden ona çevrildi, kalbimde gitgide artan bir ağırlık hissi vardı, kaburgalarım kalbime batıyormuş gibi hissediyordum ve bu histen nefret etmiştim. "Seni seviyorum."

Bir an duraksadım. Babam sevgisini dillendirebilen bir adam değildi, daha çok gösteren taraf olurdu ve onun ağzından güzel şeyler duysak da bize olan sevgisini dillendirdiğini kolay kolay duymazdık. Babamın sevgisi avuç içlerimi bile acıtan bir duyguydu. Baba çok farklıydı. İnsanın daima güveneceği bir adamın varlığının gölgesinin altında yaşaması çok başkaydı.

"Ben de..." Dudaklarım yukarı kıvrıldı, tüm endişeler bir köşeye çekildi ve aydınlık bir ifadeyle babama baktım. "Ben de seni seviyorum."

Odamın kapısını açtığım an, odamdan koridora doğru soğuk bir rüzgâr uğuldayarak esti, tüylerimi diken diken eden ses, bakışlarımın karanlık odamdaki duvarlara çevrilmesine neden olurken kapıyı usulca kapattım ve ayın ışığı penceremden sızarak odamın zeminine bir beden misali yığıldı. Huzursuzluk hissi şimdi yeniden buradaydı. Kalbimin içine dolanmış bir damar gibiydi ama damarın içinde yaşam değil de zehir vardı sanki. Bazen bu odada aldığım nefesin bile beni öldüreceğini düşündüğüm olurdu, her geçen yıl içimdeki aydınlık tarafın biraz daha karanlığa boğulmasıyla renklerimi kaybettiğimi hissediyordum.

Rüzgârın çıkış noktasının aralık duran pencerem olduğunu fark edince ağır adımlar atarak pencereye yöneldim. Odanın içinde yürürken bile birinin beni izlediğini, nefesinin tenimde dolaştığını, zihninden benimle ilgili karanlık düşünceler geçtiğini düşünüyordum. Bu kadar paranoyak olduğumu bilmiyordum, hatta bir süre öncesine kadar hiçbir konuda panik yapmayan ben, artık her şeye içimde fokurdayan bir kuşku duygusu ve panik hissiyle yaklaşıyordum.

Buz gibi olmuş pencere kulpunu tutarak camı kapatacağım sırada gözlerim ayın gümüş rengi ışığını yayarak gökyüzünde madalyon misali asılı duran tenine kaydı. Hilâlin karanlıkta kalan kısmını bile görebiliyordum sanki. Çemberi ateş gibi yanıyordu. Birkaç saniye ayın lekeli tenine elimde olmayan bir hayranlıkla bakakaldım, sonra hızla pencereyi kapatıp çalışma masasının üzerindeki küçük lambayı açtım ve odamın içi kızıl bir ışıkla aydınlanırken masanın diğer ucunda duran kitaba baktım. Bu kitap babaannemin bana hediye ettiği kitaptı, üzerinde Azize kartı duruyordu. İnce, uzun par-

maklarım önce kartın yüzeyinde dolaştı, ardından kartı elime aldım ve bir süre kartın üzerindeki kadını izledim.

Azize'nin eteğine dolanmış aya bakarken bir an başım döner gibi oldu ve olduğum yerde sendeledim. Bir an algılarım bataklığa saplantı ve gözlerimin önünde yüzü olmayan kızıl gözler belirdi; koyu kızıl yüzeyinde kan renginde bir sis dumanı ilerlemeye ve tüm hareyi kaplamaya başladı. Başıma müthiş bir ağrı saplanmasıyla birlikte gözlerimi kapatmaya çalıştım ama bunu başaramadım. Bir radyo frekansının bozulma sesini işittim; bir CD çizildiği noktada hızla dönmeye başladı ve şarkılar aynı kelimede takılıp durmaya başladı.

Tam belimde bir kıvrım hissettiğim an gözlerimin önünde duran kızıl gözler yok oldu ve önüme gerilen dünya, içinde bulunduğum dünyadan çok uzak bir noktaya kuruldu.

Burası bir ormandı; yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki, kirpiklerim kısıldı. Tenim ıslanıyordu, bunu hissetmem mümkün olmasa da, şakır şakır ıslanıyordum ve soğuğu derimde diri bir şekilde hissedebiliyordum.

Birbirine çarpan kılıç seslerini duyduğumda kafamı farklı yöne çevirmeye çalıştım ama bunu yapamadım; birileri hemen arkamda çığlıklar koparıyordu. Bir kurdun uğursuz uluma sesi tüm ormanın içinde yankılandı. Bu ses göğsümü sızlattı.

Hızla Azize kartını elimden bırakmamla görüntüler bir anda ayrılan iki el gibi koptu ve nefes seslerim odanın içinde çınlamaya başladı. Üzerimdeki beyaz yün kazağın bana büyük olan kollarını avucumun içine toplayarak bir süre alnımda kabarmış ter damlalarıyla masanın üzerine bıraktığım Azize kartını izledim. Sonra hızlıca kartı tekrar alıp kitabın arasına yerleştirdim ama bunu yaparken kitabı açmamıştım. Gözlerim bir an kitabın kapağına indi. Zihnimde şimşekler gibi çakmaya başlayan düşünce, göğsümdeki dürtüyle kavuştuğunda, parmaklarım kitabın sert kapağına sürtündü. Kitabı avucumun içine aldım, siyah mat bir kapağa sahip olan kitabın üzerinde şeffaf bir su damlası vardı ve su damlasının içinde kristal bir kar tanesi yüzüyor gibi görünüyordu.

Ve kapağı açtım.

Kapağı açmamla eş zamanlı olarak keskin bir tarçın kokusu ciğerlerimi ucu keskin bıçaklar misali deşti. Kanım, damarımın içinde ters yönde akmaya ve uğuldamaya başladı.

Bu kitabın sayfaları kesinlikle bir mucize gibi kokuyordu.

Kitabın ilk sayfasında yine o şeffaf su damlası vardı ve bu kez su damlasının içinde kristal bir kar tanesi değil, düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir cümle vardı.

Cümle şöyleydi:
Hiç kimse olması gereken yerde değil.

Kelimeler ilk kez sayfada durduğu gibi durmuyordu.

Bir ses... Kalp atışlarım göğsümün içinde kaybolmuş anılar gibi sessizdi ve ruhum, içimde dizlerinin üzerine çökmüştü. Üzerime çöken karanlığı parmaklarımı siyahlığına batırarak kavramış, beni altına alan karanlığı parçalamaya çalışıyordum. Gözlerimi aralamak istedim ama bunu yapamadım, kirpik diplerimde şiddetli bir acı hissediyordum ve bedenim de saatlerdir koşuyormuşum gibi ağrılar içindeydi.

Parmaklarımda içine daldırdığım karanlığın kan lekeleri vardı. Bedenime tıpkı mürekkep gibi yayılan ağrıyı çok derinden hissetsem de tam olarak kendime gelebildiğim söylenemezdi.

Bilincim araftaydı.

Bedenime yayılan ağrı, kütlesi artan bir insan gibi üzerime devrilirken, ağrının şiddeti dudaklarımdan kısık bir inilti dökülmesine neden oldu ve ensemdeki ter tabakasının yavaşça gözyaşı gibi sırtıma süzüldüğünü hissettim. Üşüyordum. Öksürerek boğazımı temizlemek istedim ama bu imkânsızdı. Boğazım yırtılacakmış gibi acıyordu.

Sonunda kirpiklerim üzerinde duran tonlarca ağırlığı üzerinden atabildi ve ben aralanan kirpiklerimin arasından bulanık bir şekilde önüme serilen tavana baktım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdığımda şimdi görüntü daha netti ama burada ters giden bir şeyler vardı. İçinde olduğum odanın benim odam olmadığına yemin edebilirdim. Gözlerimi altında durduğum ahşap tavana sabitledim, neredeydim? Hiçbir şey hatırlamıyordum. Hatırladığım tek şey avucumda duran kitapla öylece dikildiğim o silik saniyelerdi. Geçmişte bıraktığım o son birkaç saatin renkleri inanılmaz soluktu. Ben buraya uyurken mi getirilmiştim yoksa hep burada mıydım bilmiyordum, zihnimin çekmeceleri biri tarafından karıştırılıyormuş gibi hissediyordum. Emin olduğum tek şey, bir süredir yolunda gitmeyen şeylerin olduğuydu ve ben yine yolunda gitmeyen o şeylerden birinin tam ortasında duruyordum.

Boğazım parçalanıyormuş gibi hissederken acı içinde yavaşça öksürdüm ve yattığım yerden yavaşça doğrularak ayaklarımı aşağıya sarkıttım. Bir süre odağı kayıp gözlerle etrafı izleyip kendime gelmeye çalıştım. Sakindim. Hiç olmamam gerektiği kadar sakindim. Günlerdir geçirdiğim panik dolu saatlerin aksine, çığlık çığlığa ne olduğunu anlamaya çalışmam gerekirken şimdi çok tuhaf bir şekilde sakindim.

Bakışlarım hemen karşımdaki kapıya kaydı, kapı hafif aralık duruyordu ve içeriye bir miktar ışık sızıyordu. Ayaklarımın üzerine basarak kalkarken

başıma ne gelmiş olabileceğini sorguladım fakat hiçbir cevap bulamadım. Cevap kapının arkasında, ışığın sızdığı yerde olmalıydı.

Yere düşen adımlarım dikkatli ve yavaştı, ayağımda hâlâ odamdayken ayağımda olan pelüş ev ayakkabılarım vardı. Attığım her küçük adımda başım pervane gibi dönüyor, midem çalkalanır gibi bulanıyordu.

Kapının arkasında beni bekleyen gerçeğin ne olduğunu merak ediyordum. Burada olmamın bir sebebi olmalıydı. Eğer kendi ayaklarımla buraya gelmediysem, beni buraya birinin getirmiş olması gerekiyordu. Kapının kenarına doğru yürüdüm ve aralıktan dışarıya baktım. Uzun bir koridordan başka hiçbir şey görünmüyordu. Kapının üzerine elimi koyup onu yavaşça ittim ve kapı tamamen açılınca kafamı usulca dışarı doğru uzattım. Biraz evvelki uzun, dar koridorun tavanında bir lamba yanıyordu; görünürlerde kimse yoktu.

Damarımda kan gibi dolanan tedirginlik yüzünden oldukça gerilmiştim. Koridora çıkıp ürkek bakışlarımı koridorun sonunda gittikçe kararan o yere çevirdim. Sıklaşan nefes seslerini duymaya başladığımda bir anda kalbim şiddetle çarpmaya başlamıştı.

Nefes sesleri karanlıktan geliyordu.

Nefes seslerine yaklaştıkça karanlık her yanı sarıyor, kalbim ağzımda atıyordu.

Karanlıkta, kapısı aralık duran bir odanın önünde durduğumda sertçe yutkundum ve bakışlarım odanın içine doğru yönlendi. İçerisi ne karanlık ne de aydınlıktı; şafak yeni söktüğü için soluk mavi bir ışık odayı çemberi altına almıştı. Sıklaşan nefes seslerinin özünün bu odada olduğunu fark ettiğimde kapıyı biraz daha araladım ve bir adım daha atıp kapıdan içeriye baktım.

Ucu yangınlarda hırçınlaştırılmış bir bıçağın içimi yarıp geçtiğini hissettim.

Şu ana dek yalnızca parmağının ucunu kesen ben, bu hissin içimi bıçak gibi delip geçtiğini hissetmiştim.

Oradaydı.

Onun yalnızca profilini görebiliyordum. Düzgün bir burnu, uzun kirpikleri ve dışarı doğru kıvrımlı görünen dolgun dudakları vardı. Ayakta duruyordu ve altında yalnızca siyah bir kot vardı. Üzeri çıplaktı, omuzlarında yağmur damlaları gibi parlayan ter damlaları kabarmıştı. İri yüzüklerle kaplı parmaklarının etrafına bir bandaj sarıyordu, diğer elinde de aynı bandajdan vardı; bunun bir boks bandajı olduğunu fark etmiştim. Bandajı bağladıktan sonra çaprazında duran beyaz kuma elini bastırdı, ardından avuçlarını birbirine vurarak o şeyin toz olup uçmasını sağladı. Odanın ortasında duran

siyah kum torbasına doğru ilerlemeye başladığında gördüğüm tek şey hâlâ profiliydi.

Hakiki bir yumruğu kum torbasına geçirdiği an, pazularının parçalanacak gibi genişlediği, dirseklerinin altındaki damarların belirginleştiği andı. Kum torbası patlayacakmış gibi gerileyerek hızla ileri doğru savruldu, adam durmadı, teni ter içindeydi, arka arkaya birkaç yumruk daha atıp yumruklarını yüzüne yakın bir yere getirdi ve kum torbasına sanki düşmanına bakıyormuş gibi öfkeyle baktı.

Burnundan sert bir nefes vererek esaslı bir yumruk daha geçirmek üzereyken omzunun üzerinden bana doğru kayan bakışları gözlerime tutundu, o an yumruğu torbaya saplandı; kum torbasının kenarı patladı, kum torbasının içindeki kumlar bir kum saatine ait kumlar gibi hızla yere dökülmeye başladı ve zaman durdu.

Masmavi gözlerinin altlarından siyah boyalar terine karışarak akmıştı.

Olduğum yere mühürlendim.

"Uyanmışsın," dedi bıçak gibi kesen bir sesle. Sesi, daha önce duyduğum bir sesti sanki ama bir o kadar da yabancıydı zihnime. Biraz boğuk, oldukça kalın ve erkeksi bir sesti. Boğazımı temizleme gereği duysam da gözlerimi ondan alamıyordum. Şaşkın bakışlarımı fark etmiş gibi keskin kaşlarını çattı. Bana düz düz bakıyordu, gözlerinin altından akan siyahlığı kırılmış boyanın ne olduğunu merak etmeye başlamıştım.

"Dilsiz misin?"

Hızla geriledim, koridorun diğer ucundaki duvara çarpan sırtım kemiklerimin birbirlerine girmiş gibi sızlamasına neden oldu. Bana doğru düşmeye başlayan adımlarını gördüğümde göğsüm hızla kabarıyor, nefesim boğazımı yakıyordu. Bu adam da kimdi?

"Hem sağır hem dilsizsin galiba?" dedi sorar gibi. Bana bir ucubeye bakıyormuş gibi bakıyordu. "Çattık. Kızım konuşsana."

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemeyeceğimi anladığımda dudaklarımı yeniden birbirine bastırdım. Yüzüklerin yılan gibi dolandığı uzun, erkeksi ve ne olduklarını seçemediğim figürlerden oluşan dövmelerle kaplı parmaklarını gür, siyah saçlarının arasından geçirip burnundan sert bir nefes verdi. Üst dudağının alt dudağından daha kalın olduğunu fark etmiştim, kaşları o kadar keskin görünüyordu ki sanki kaşlarını çatmasa bile kaşları çatık görünürdü. Şu ana dek bu tonlarda mavi renk göz görmemiştim; gözleri çok farklıydı.

Bana doğru bir adım daha attı, eline sarılı bandajlardan biri açılmış, aşağı doğru sarkmıştı.

"Konuşmayı biliyor musun?" diye sordu, bir gün öleceğimi hissettiren sesiyle.

Bir anda patlayarak, "Sen de kimsin?" diye sordum çat diye.

Tek kaşını kaldırdığında sert yüzüne tuhaf bir ifade yayılmıştı.

"Kim olduğunu söylemesi gereken kişi sensin," dedi, sesi sertti.

Gözlerim bir anda yüzünden kayarak karnına inince duraksadım; karnına gömülmüş gibi duran sert çizgili kaslar beni şaşkına çevirmişti. Teni bronz bir heykel gibi parlıyordu ve eminim o heykel kadar sert olmalıydı. Bir damla terin iki göğsünün arasından baklavalarını ikiye ayıran çizgi boyunca kayarak kasıklarına kadar aktığını gördüm. Kasıklarındaki kalın damardaki kan resmen derisini dalgalandırıyordu. Sorusu mu yoksa görüntüsü mü beni afallatmıştı, anlamıyordum. Ne zamandan beri bir yabancıyı böyle dikkatli inceliyordum ben? Üstelik ortada gerçekten tuhaf bir durum vardı.

"Şşşh, nereye bakıyorsun sen?" diye sorunca bir an kıpkırmızı oldum. "O gözlerini kaldır ve gözlerimin içine bak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye kekeledim gözlerimi kaçırırken. Bir şahin kadar keskin olan mavi gözlerini yüzümün orta yerinde hissedebiliyordum. "Ben gözlerimi açtığımda buradaydım, buraya nasıl geldim?" Korku ve utanç hissiyle sırtımı duvara tam anlamıyla yasladım ve sonra çekinerek ona baktım. "Benden ne istiyorsun? Neden buradayım?"

Kaşları havaya kalktı.

"Kapımın önüne bayılırken kafanı sert bir yere çarptın herhalde?" dedi donuk bir sesle. "Her neyse, iyiysen uza."

"Beni kapının önünde baygın mı buldun?" Korkuyla gözlerimi iri iri açtım. Bana boş boş baktı. "Ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Beni buraya kim getirdi bilmiyorum."

Gözlerini devirdi. "Seni bulduğumda yalnızdın geveze. Şimdi kaybolacak mısın? Seninle uğraşamam."

"Beni bulduğunda yalnız mıydım?"

Şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki kaşları biraz daha havalandı ama yüzündeki karanlık ifade de birkaç kat daha koyulaşmıştı.

"Papağan gibi söylediklerimi mi tekrarlayacaksın?" Başını sertçe omzuna doğru yatırınca, gözlerinin altını kaplayan siyah sürme izlerine daha dikkatli baktım. "Sen alık mısın?"

Bu söylediği tokat yemişim gibi şaşkınlıkla dolmama neden olurken ona bakakaldım. Düşünmem gerekiyordu ama beynim düşünme yetisini kaybetmiş gibiydi. Hiçbir şeye tam olarak anlam yükleyemiyordum. Henüz birkaç saat önce evimde olduğumdan adımın Mahinev olduğu kadar emindim.

Eğer karşımdaki başka biri olsaydı, ona benimle böyle konuşmaması gerektiğini söyler, haddini bildirirdim ama karşımdaki adamın nasıl biri olduğunu bilmiyordum, belki de beni buraya getiren ve hapseden oydu. Babamın telefondaki konuşmalarını hatırlayınca karşımdaki adama daha büyük bir kuşku ve korkuyla baktım. Babam telefonda korumaktan bahsediyordu, odama koyduğu gölge fesleğeninden, tehlikeden... Belki de babam beni birinden korumaya çalışıyordu ve korumaya çalıştığı adam tam karşımda duruyordu.

"Daha ne kadar avel gibi bakacaksın bana?" Sorusu beni anın içine çekince sertçe yutkundum.

"Ney gibi?"

"Dangalak gibi," dedi suratıma garip garip bakarak.

"Senin ağzın sadece hakaret etmeyi mi biliyor?" diye sordum sertçe, bir an kaşlarını çatarak yüzüme düz düz baktı. "Her neyse. Lavabonu kullanabilir miyim?"

"Sonra def olup gideceksen," dedi başını sallayarak.

"Burada kalmaya meraklı değilim, bir an önce evime dönmem gerek," dedim sertçe, aslında daha ılımlı olmam gerekirdi ama karşımdaki neredeyse iki metre gibi duran herif hiç ılımlı olmamı hak edecek biri gibi durmuyordu. Hem tekinsiz biri gibiydi hem de burnu büyüktü, hissettiğim korkuya rağmen sinirlerimi tepeme toplamayı başarmıştı. Benimle nasıl olurdu da böyle konuşurdu? Bu şekilde? *Kaba herif,* diye söylendim içimden. Durum daha normal görünseydi, kesinlikle onun suratının ortasına sağlam bir yumruk patlatırdım ama şu an ne tür bir oyunun içine sokulmuştum bilmiyordum.

Bir süre suratıma tıpkı bir beyinsizmişim gibi baktı. Çenesiyle koridorun diğer ucundaki kapıyı işaret ederken gözleri buz gibi bakıyordu. Ona öyle dikkatli bakıyordum ki sanki görkemli güzelliğini hafızama kazımak istiyordum. Tabii biraz da onu bayıltana kadar yumruklamak istiyordum. İşaret ettiği yere yöneldiğimde sırtıma mızrak gibi saplanan gözlerini hissedebiliyordum.

Lavaboya girer girmez hızlıca musluğu açtım ve kafamı kaldırıp aynaya düşen görüntüme baktım. Gece giydiğim beyaz kazağım ve siyah taytım da hâlâ üzerimdeydi. Akan suyun sesini dinlerken zihnimde bir gerçek belirdi: Kesinlikle kaçırılmıştım! Ellerimi suyun altına tuttum ve soğuk su avuçlarımı doldurduğunda suyu arka arkaya üç dört kez yüzüme çarptım. Suyu kapatıp kenarda duran kâğıt havlulardan alarak yüzümü ve ellerimi kurularken zihnim oluşturduğu çukurun içinde, içimde barındırdığım son huzuru elleriyle boğuyordu. Lavabodan çıktığımda salon olduğunu düşündüğüm kapısı

olmayan odaya girdim. Az önceki kim olduğu belirsiz, görüntüsü oldukça sert olan o adam deri koltuğun üzerinde oturmuş, loş ışık yüzüne dökülürken öylece duruyordu. Yüzünü tavana çevirmiş, belirgin âdem elması dışa doğru kavis kazanmıştı; hareketsizdi. Uzun kirpiklerindeki yılanları andıran kıvrımlara baktım. Beni fark eder etmez mekanik bir hareketle bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin içindeki okyanusun dibindeki yosunlar, onun gözlerine ait gölgeler gibi görünüyordu. Bakışları gerçekten çok derin ve ürkütücüydü. Dibinde ne olduğu bilinmeyen tehlikeli bir okyanus gibi duruyordu.

"Sana son kez soruyorum, beni buraya sen mi getirdin?" diye sordum çatık kaşlarla. "Buraya kendi isteğimle gelmiş olamam. Ben neden buradayım?"

Loş ışığa rağmen maviliklerini gizleyemeyen gözlerinde karanlığı görebiliyordum. Tehlikesini solumuştum.

"Bir beynin var, onu kullan," dedi düz bir sesle.

"Bana beynim yokmuş gibi davranan sensin," dedim yavaşça.

"Öyle göründüğü için olabilir mi?"

"Buradayım." Elimle üzerimi gösterdim, bana düz düz bakmayı sürdürdü. "En son odamda, çalışma masamın önünde duruyordum ve elimde de bir kitap vardı. Şimdiyse buradayım ve seni tanımıyorum. Neler döndüğünü öğrenmek istiyorum."

Benim kızıl gözlerimin aksine uçurumun derinliği tonundaki maviliklere sahip olan gözlerini devirdi. "Kızım sen sorunlu musun?" diye sordu sabırsız bir sesle. Eliyle dizine hafifçe vurup, tehlikeli bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Zehirliydi. Gözlerine biçtiği her bakış, zehirliydi.

"Neden burada olduğumu bilmek istiyorum."

"Bak." Sert çenesinin seğirdiğini gördüm. "Sana son kez söylüyorum. Bir şeyleri tekrar etmekten hiç hoşlanmam. Tek seferde anlayan insanlardan olmadığın bariz, beyinsizsin ya da kafadan kontaksın, orasını anlamadım ama umurumda da değil. Tek istediğim bir an önce gözümün önünden kaybolman, beni anlıyor musun? Aptala anlatır gibi anlattım, farkında mısın?"

Kaşlarım sertçe çatıldı. Ne diye bana hakaret edip duruyordu ki bu geri zekâlı adam?

"Sensin be aptal!" diye çemkirdim istemsizce ama bana öyle bir baktı ki, bu yaptığımın çok büyük bir hata olduğunu fark ettim ve sesim iradem dışında inceldi. "İyi," diye fısıldadım. "Gidiyorum."

Bana bir cevap bile vermemişti. Tıpkı filmlerdeki kötü adamlara benziyordu. Salondan çıkıp koridorun diğer ucundaki kapıya baktım. Ona bir şey söylemeden kapıya yöneldim, o yırtıcı bakışların aralık duran kapıdan sızarak sırtımı parçalayışını hissedebiliyordum. İstanbul'un orta yerinde,

ayağımda pelüş ev ayakkabılarıyla ne yapardım ben? Üstelik tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum.

Kapıyı açıp dışarı çıktığım anda etkili soğuk önce bacaklarımı, ardından tüm bedenimi bir kurda ait gibi acıtan sivri diş darbeleriyle ısırıp parçaladı. İrkildim. Saat tam olarak kaçtı bilmiyordum ama şafak söktüğüne göre çok erken bir saat olmalıydı. Dışarısı soluk renkte bir mavinin boyadığı gökyüzünün altında kalmıştı ve oldukça ışıksız, ıssız görünüyordu. Her yer bembeyaz karlar altındaydı ve hemen önümde uzanan beyaz giymiş karanlık bir orman vardı. Duraksadım. Bakışlarının hâlâ sırtımda olduğunu fark edince ona doğru döndüm. Elimi kapıya uzattım ve kapıyı aramıza bir duvar olarak örmeden öncesinde gördüğüm son şey uçurum mavisi gözleri oldu.

Bakışlarımı ormanlık alana çevirdim. Altında durduğum verandanın korkuluklarının üzerine çiy yağdığından her yer ıslak görünüyordu. Dışarısı zifiri karanlık değildi ama tek bir sokak lambası bile yanmadığından, yeryüzü gökyüzünden aldığı ışığı tam anlamıyla ememiyor, bu yüzden de etraf çok ürkütücü görünüyordu. Rüzgârın tıpkı bir ıslığı anımsatan uğultulu sesi kulaklarımın etrafından akarak zihnimde çınlamaya başladığında verandanın basamaklarını indim. Kollarımı göğsümün üzerine toplamış, ısınmak için de ellerimle kollarımı ovuşturmaya başlamıştım. Telaşa kapılmamak için kendimle savaşsam da bir panik dalgası yavaş yavaş bedenimin kıyılarına vurmaya başlamıştı.

Telefonum yoktu, etraf yeterince aydınlık değildi ve rüzgârın korkunç uğultuları, gitgide kararan yolun sonunda beni bekleyen bir canavarın açık ağzından damlayan kanları hayal etmeme neden oluyordu. Kar yığıntısının içine bata çıka yürümeye başladım. Ev ayakkabılarımın içine sızan soğuk, ayakkabıların içindeki çıplak parmaklarımın donmasına neden olmuştu. Kafamın içinde bir kedinin patileriyle vurarak darmaduman ettiği bir tüy yumağı vardı sanki. Her şeyin ucunu karıştırmışım gibi hissediyordum.

Biraz daha yürüdükten sonra etrafıma bakındım, hemen önümde sadece duvarlarının ayakta kaldığını gördüğüm, yıkılmış bir harabe vardı. Uzun duvarları ileriye kadar uzanıyordu ve oldukça eski görünüyordu. Bir el aniden kolumu kavradı, beni tüm gücünü kullanarak alt ettiği sırada o elden kurtulmaya çalıştım ama o el, bileklerime doğru indi ve kolumu geriye doğru kırıp yüzümü soğuk bir duvara yaslamamı sağladı. Eline sardığı bandaj tuttuğu yerde tuhaf bir his bıraktığında onun kim olduğunu anlamıştım. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyor, damarlarımdaki kan akarken damarlarımı kesiyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdım korkuyla. Dehşetle harmanlanan sesim tüm ormana yayılarak yankılar oluşturmuştu. "Biliyordum, beni alıkoyanın sen olduğunu biliyordum!"

"Sessiz ol!" diye hırladı karanlık sesin sahibi. "Sesini çıkaracak olursan, seni parçalarına ayırmak yalnızca birkaç dakikamı alır."

"Bırak dedim sana!" diye bağırdım öfkeyle. Dudaklarımdan soğuğun buharı dökülüyor, korkudan tir tir titriyordum. Sessiz olmam gerektiğini biliyordum, tehdidinin boşa olmayacağını onun gözlerinin içine bakan herkes anlardı. Ortaya bir yem atmaz, direkt avını elleriyle yakalar gibi bir hali vardı. Bana zarar vermek onun gibi görünen biri için çok da zor bir şey olmasa gerekti. İstediği an beni alt edebilir, parçalara ayırabilirdi. Bu düşünce daha çok titrememe neden olsa da susmadım. "Ne istiyorsun benden? Hemen bırak beni!"

"Seni adi hırsız, bana o kartı nereden bulduğunu söyleyeceksin!" Sesi uyarı doluydu, bir an çırpınmayı kestim ve söylediği şeye bir anlam katmaya çalıştım. Ilık nefesi enseme vuruyor, omurgamın zonklamasına neden oluyordu. "Söyle, o kartı nereden buldun?"

"Ne kartından bahsediyorsun?"

"Aptala yatma," dedi sertçe. "O kartı nereden bulduğunu söylemezsen seni öldürmem için yalvaracak hale getiririm!"

Neyden bahsettiğini gerçekten anlamıyordum. Üstelik har kadar sıcak nefesini bu denli yakından hissetmek, bedenimdeki titremeyi daha da arttırmıştı. Yabancı bir erkekle bu kadar yakın bir temas halinde olmak beni hem korkutmuş hem de rahatsız etmişti.

"Ben hırsız değilim!" Korkuyla bir kez daha var gücümle ona karşı koyup çırpındım. "Bırak beni, neyden bahsettiğini bile bilmiyorum!" Bedeninden kahve ile tarçına benzer bir koku geliyordu ama bu koku ağır ve rahatsız edici değildi, doğrudan ciğerlerimi deşen garip bir kokuydu. Bu koku, o kitabın kapağını açtığımda soluduğum o enfes, keskin kokuydu.

"Numarayı bıraksan iyi edersin," demesiyle birlikte burnundan verdiği sert nefes ensemi yaktı. "Kartı düşürdün. O kartı nereden buldun? Nereden çaldın, söyle bana!"

"Ne çalması, ne kartı?"

Ağlayacak gibi hissediyordum ama içimdeki öfke de çok büyüktü.

Beni sertçe kendine doğru çevirmesiyle, soluk soluğa ona baktım ve tam o esnada yüzüme attığı kart önce tenime sürtündü, ardından ayaklarımın ucuna düşerek karların arasına saplandı. Gözlerine baktım, buzdan sarmaşıklar gözlerinin mezarlarına taş gibi dikilmiş gibiydi.

Bakışlarım usulca ayaklarımın dibine düşerek karların arasına saplanan karta kaydı ve o an, içime taş gibi düşen his beni parçalarıma ayıracak sandım.

Bu kart Azize kartıydı.

"Söyle," diye hırladı.

"Ben bunu çalmadım," dedim kendimi savunmak ister gibi. "Bunu bana babaannem verdi."

"Yalancı," dedi keskin dişlerinin arasından. "Bu kartı nereden bulduğunu söyleyene kadar şuradan şuraya adımını dahi atamazsın, anladın mı? Sonun olurum."

İrkildim, tam kaçmak için hazırlanıyorken beni yeniden bileğimden kavrayarak durdurdu ve gözlerim gözlerindeki uçurumun dibinden yükselen buzlara saplandı.

"Seni daha önce buralarda hiç görmedim," dedi, sesi buzdan ve karanlıktı. "Sen kimsin? Bu kart neden sende?"

Korkudan omuzlarım hızla yukarı kalkıp iniyordu. "Asıl sen kimsin?" diye sordum ürpertiyle. "Seni tanımıyorum bile. Bu kartı bana babaannemin verdiğini söyledim!" Etrafıma bakınırken titriyordum. Hem üşüdüğüm için hem de çok korktuğum için... "İstanbul'un neresindeyim bunu bile bilmiyorum. Dağın başına getirmişsin beni!"

"İstanbul mu?" Bir an durdu, sesinde yakaladığım şaşkınlık beni de duraksattı. Sanki bunu ilk duyuşu değildi ama bilmediği bir şeyden bahsediyormuşum gibi sormuştu. Gözlerimi onun gözlerine çivilediğimde ortam çok aydınlık değildi ama o, karanlıkta bile varlığını belli edecek kadar parlaktı.

"Evet," dedim. "İstanbul."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"İstanbul'dan." Yüzümü buruşturdum. "Neden öyle bakıyorsun? Yoksa İstanbul'da değil miyiz? Beni şehrin dışına mı getirdin?"

"İstanbul diye bir yer yok burada," dedi en az yüzü kadar sakin bir sesle.

"Ne demeye çalışıyorsun sen? Hangi ülkedeyiz biz?" Başımı iki yana salladım. "Gitmek istiyorum."

"Sen bir hırsızsın ve benimle oyun oynayabileceğini sanıyorsun." Bana düz düz baktı. "O kadar akıllı olmadığının farkında değilsin herhalde?" Sesi hâlâ sakindi ama gözleri... Gözleri sakinlikten çok uzaktı, tehlikeli tuzaklarla dolu gibiydi, mayın döşenmiş bir araziden farksız duruyordu.

"Ben bir hırsız değilim!" diye bağırınca, sesim ormanın derinliklerinde çığ gibi bir yankıya dönüştü. Adamın yüzünde herhangi bir mimik oynamadı. "Neredeyim diyorum sana, neredeyim ben?"

Başını havaya kaldırdı, yanaklarının içini şişirerek gökyüzüne baktı. Kar taneleri usul usul, döne döne gökyüzünden yeryüzüne doğru düşmeye başladığında, şimdi siyah kirpiklerine tutunan kar tanelerini izliyordum. Benden sıkıldığını net bir şekilde vücut dilinden çözebilmiştim fakat nerede olduğumu bilmek şu an için benim en büyük hakkımdı. Gözlerini yavaşça

yüzüme doğru indirdi, birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra çenesinin ucuyla çaprazında kalan yeri işaret etti.

"Bak."

Gözlerimi işaret ettiği yere çevirdim.

Söylediği yerde bir levha vardı. Bu levha bir şehir tabelasına benziyordu ama biraz daha uzun bir görüntüye sahipti ve oldukça yüksek bir yerde asılı duruyordu. Siyah mat bir levhanın üzerinde, dev gibi mavi yansımalı düzgün bir el yazısıyla yazılmış yazıyı gördüğümde, şakağımdan saplanmış bir kurşun zihnime doğru ilerlemiş ve tüm mantığımı parçalara ayırmış gibi hissetmiştim.

Damarlarımın içinde hareket eden kan alev aldı, cehennemin dibindeki çukurlar fokurdadı.

Bu el yazısını biliyordum. Ve yazan cümleyi de öyle.

Hiç kimse olması gereken yerde değil.

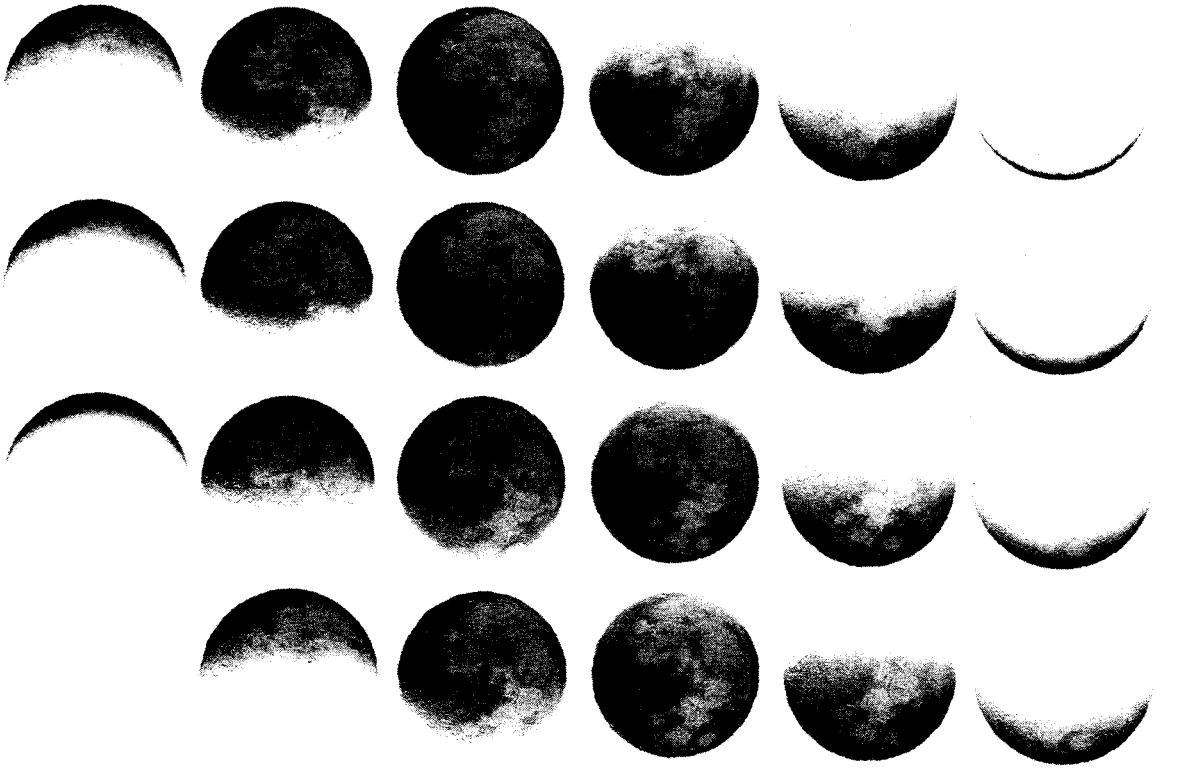
Beni harabenin eski duvarına yasladı. Çenemi kavradı, yüzümü yüzüne yakın bir yere getirdi. Uçurum mavisi gözlerine baktım, kalbim son sürat çarpmaya başlamıştı. Kalbim, göğsümü parçalayarak dışarı çıkacakmış ve ben zerreciklerime ayrılacakmışım gibi hissettiğimde tuttuğum o soluğu dışarı bıraktım.

"Varta şehrine hoş geldin." Ruhsuz gözleri gözlerimdeki aynada kendini izliyordu. "Ama burası senin için çok tehlikeli küçük kız."

Korkuyla başımı iki yana salladım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Burada olmamam gerekiyor."

"Hiç kimse olması gereken yerde değil."

2. KORKULAR

METALLİCA, TURN THE PAGE

Her kalbin atış eşiğinde ölü bulunmuş bir korku duygusu vardı.

Yirmi bir yaşıma gelene kadar birçok şeyden korkmuştum. Karanlıktan, gök gürültüsünden, boyumu aşan dalgalardan, cızırdayan floresanlardan, rüzgârsız ortamda sallanan ağaç dallarından...

Şimdi yirmi bir yaşındaydım ve bir adamdan korkuyordum.

Yaklaşık iki saattir burada, onun inindeydim. Sokağın başındaki o tabelayı gördüğüm andan itibaren mantığım da dahil olmak üzere bana ait olan her şey buz tutmuştu ve elini tutup kendime çekemediğim düşünceler, o buzun üzerinde kayarak benden uzaklaşmaya devam ediyorlardı.

Kızıl gözlerimi kaldırıp ona baktım, bana bakarken mürekkep mavisi gözlerine yayılan o vahşi ifadede herhangi bir değişim yoktu. Hemen karşımdaki deri koltukta oturuyordu. Çenesini dikmiş, pek de güvenli hissettirmeyen karanlık bir ifadenin arkasından beni izliyordu.

"Sen kimsin?" Sorusu çok net ve keskindi, sesine ölümü örmüştü ve başımdan aşağıya kurşunlar yağıyormuş gibi hissettirmişti. "Ve neden kartımı çaldın?"

Bu soruyu durmadan, her defasında sesini daha da sertleştirip içimdeki korkuyu şiddetlendirerek soruyordu bana. Fakat mantığım, bir kâsenin içindeyken devrilmiş ve etrafa yayılmış boncuklar gibi darmadağın olmuştu. Şu an zihnimde her yer her yerdeydi. Sessizliğim onun daha da gerilmesine neden oldu.

Gözlerindeki pençeler derinleşti.

O pençeler tenime dokunsa, tenimi hiçbir dikiş tutamazdı.

"Bak, ben hiç sabırlı bir adam değilim, anladın mı?"

Sesi sertti, öyle sertti ki kalbimin atışları yeniden hız kazanmıştı.

"Son kez soruyorum, sen kimsin ve bu kartın sende ne işi var?"

"O kartı bana babaannem verdi," diye fısıldadım.

"Babaannen mi?" Yüzünde allak bullak bir ifade çağladı. "Hayatımda daha kötü bir yalancıyla karşılaşmamıştım. Karşımda altına işeyen adamlar bile bu kadar saçma yalanlar söylemez."

"Sana yalan söylediğim yok benim." Ellerime baktım, o ise beni izlemeyi sürdürüyordu. "Burada olmamam gerek," dedim tıpkı çıldırmış gibi.

Kafam almıyordu bir türlü, anlamlandıramıyordum. En son olduğum yeri hatırlıyordum, beni aksine inandırabilmesi için bir doktorun hafızamı kaybettiğimi söyleyip bunu belgelerle resmileştirmesi gerekirdi. En son o kitabın kapağını açmıştım ve tabeladaki o yazıyı aynı el yazısıyla kitabın ilk sayfasında okuduğuma yemin edebilirdim.

"Burada olmamalıyım."

"Ama buradasın," dedi sertçe. Gözlerimi ona çevirdim.

Belirgin çene kemiği sert bir kavis eşliğinde dışarı doğru vurgu oluşturmuştu. Yüzünde karanlık bir güzellik mevcuttu. Oturduğum yere iyice sinerek ona bakmaya başladım. Kendimi bir labirentin ortasında, yanlış yolu izliyormuş gibi hissediyordum.

Yanlış yol, oydu.

Ve çıkışı bulmak hiç bu kadar zor görünmemişti gözüme.

Oysa kapı hemen oradaydı, kapıyı çarpıp çıkıp gidebilirdim ama hemen karşımda durmuş, gözlerini dikerek beni izleyen bu adam, bunun hiç de göründüğü kadar kolay olmadığının bir kanıtı gibi duruyordu.

"Ama buradayım," diye mırıldandım onu taklit ederek.

"Papağan gibi aynı şeyleri tekrar etmeyi kes ve bana neler olduğunu anlat," dedi, sesinden aldığım enerji beni konuşmak yerine daha çok susmaya itiyordu. "Konuşacak mısın?" Sesi tehditkârdı. "Yoksa seni konuşturanın bizzat ben olmasını ister misin?"

Öfkeyle, "Ne?" diye sordum, adam burnundan sert bir nefes verip başını geriye doğru attı ve tavana sabır dilenen mavi gözlerle baktı. Bu açıdan kirpikleri ormanın derinliklerinde üzerinde kar taşıyan karanlık dallar gibi görünüyordu.

"Diyorum ki, eğer kendiliğinden çözülüp konuşmazsan, seni konuşturan ben olacağım ve inan, bunu istemezsin."

Karşımda duran adamı bir kez daha inceleme gereği duydum. Suratında duyguya ait tek bir iz dahi yoktu. Keskin, belirgin çenesi kasılmış, öfkeli mavi bakışlarınınsa hedefi hâline gelmiştim.

Her şeye rağmen çok güzeldi.

Ne o gözlerini benden çekti ne de ben gözlerimi ondan ayırabildim. Loş

ışığın altında parlayan gözleri mezar toprağı gibiydi, üzerime döküldüğü an beni öldüğüme inandırabilirdi. Yine o gözlerin bir de vahşi bir tarafı vardı, ölümü kirpiklerinde taşıyordu sanki. Avını parçalamak için pusuda bekleyen bir yırtıcıdan onu ayıran tek fark, büyüleyici bir güzelliğe sahip oluşuydu bana kalırsa.

"Bak," diye fısıldadım, bana olan bakışları derinleşti ve bu, oturduğum yerde iki büklüm olmama neden oldu. "Seni kesinlikle tanımıyorum, kartın sana ait olduğunu bile bilmiyordum çünkü bu kartı bana babaannem verdi. Üstelik neden tek tarot kartı sana aitmiş gibi konuştuğunu da anlamıyorum, bu kartın senin olduğu nereden belli?"

"Bu kart destesi dünya üzerinde tek," dedi adam hiç düşünmeden. "Senin o kartın sahibi olduğuna inanmaktansa, senin bir tanrı olduğuna bile inanırım. O kart benim ve sen bir hırsızsın."

"Ben hırsız değilim," dedim kısık sesle. "Bak, anlamıyorsun..."

"O zaman anlat."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim, oysa konuşmaya, anlatmaya, buradan kurtulmaya ihtiyacım vardı. "Sadece... ben sadece tüm bu olanların bir rüya olmasını diliyorum, çünkü her şey çok mantıksız."

Ani bir hareketle ayaklandı ve hesap etmesi imkânsız bir süre içinde dibimde bitti. Ben daha onun hızına akıl sır erdirememişken, beni büyük bir hızla oturduğum yerden kaldırdıktan sonra arkamdaki duvarla arasında kalmamı sağladı. Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti hiçbir fikrim yoktu ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi kocaman açılmıştı. Uçurum mavisi gözleri doğrudan benim kızıl gözlerimin içine mühürlenmişti. Nefesi yüzüme her sindiğinde, ömrümden bir gün siliniyormuş hissi içimi dağlıyordu.

Korkuyla, "Benden uzak dur," diye fısıldayabildim sadece. Dikkatle ona baktım, çenesi seğiriyordu. Bakışlarındaki kana susamışlığı, ölüme açlığı görmek, zaten kalbimde var olmuş korkunun büyümesine ve cesaretin cesedinin önüme savrulmasına neden oldu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Kekeliyordum. *Lanet olsun.* Tam şu an belki de kendimden ödün vermem, ona yalvarmam, ayaklarına kapanıp beni bırakmasını dilemem gerekiyordu, bunun farkındaydım. "Bana böyle davranamazsın." Gayet de davranıyordu. Tekin bir adama benzemiyordu. Tek bir hareketiyle çok rahat bir şekilde boynumu bedenimden ayırabilirmiş gibi bir hali vardı.

Gücünü öfkesi mi besliyordu?

"Nasıl davranamam? Bir hırsıza nasıl davranılması gerekiyorsa, sana öyle davranıyorum," dedi, nefesinden gelen sigara kokusuna karışmış ferah koku doğrudan ciğerlerime saplandı. "Canını yakarım," diye fısıldadı dişlerinin arasından, sesi tüyler ürperticiydi. Gözlerinden yükselen o mavi alev-

ler gözlerimin kızıl taşlarından akarak o taşı ortadan ikiye yarıyordu. Sertçe yutkundum. Artık bacaklarım titriyordu. "Dışarıda kendini tehlike zanneden o pezevenklerin tehlikesiyim ben," dedi cehennem uğultusunu anımsatan bir sesle. "Asıl tehlike dışarıda değil, bu evin içinde ve sen tehlikenin kollarının arasındasın."

Bir an duraksadım. Kendinden tehlike olarak bahsettiğine göre o gerçekten korkunç bir insan olmalıydı. Üstelik bahsettiği insanlar kimlerdi? Kolumu kopartacak gibi kavradığı için mi yoksa içinde bulunduğum karmaşadan dolayı mıdır bilinmez ağlamak istiyordum. Ama durdum, dimdik durdum ve bu isteği yok saymaya çalıştım. Her nedense sanki o da beni bir tehlike olarak görüyor gibiydi. Bu tavırlarının başka bir açıklaması olamazdı.

"Kolumu bırakır mısın?" Sesim sakin olsa da onun gözlerine öfkeyle bakmaya başlamıştım, bakışları yüzümde derinleşti ama parmakları gevşemedi. "Canım acıyor," dedim üzerine basa basa. "Bir pislik gibi davranmayı bıraksan iyi edersin. Karşındaki bir kadın. Hayvan mısın?"

"Kadın mı? Karşımdaki bir hırsız." Durdu. "Hem sen bana hayvan mı dedin?" Gür, biçimli, simsiyah kaşları tedirginliğimin bir nebze daha artmasına neden olacak bir şekilde çatıldı. Kolumu biraz daha sıkı kavradı ama bu defa canımı acıtmadı, beni kendine doğru çekti, gözleri gözlerime sanki aynı çukurdalarmış gibi yakın duruyordu. "Henüz hayvani tarafımla tanıştırmadım seni," dedi tehlikeli bir ıssızlıkla. "Yerinde olsam bu hayvanı kışkırtmazdım."

"Ne olduğun umurumda bile değil!" diye tısladım öfkeyle. "Bırak beni!"

Bir an gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi, kolumu tutan avucu tutuşunu gevşetti, bedeninin kasıldığını hissettim. Ardından tekrar daha sert bir biçimde kolumu kavradı.

"Bana kim olduğunu söylemeden..." Beni yavaşça duvara bastırıp, bedenini bedenime yasladı. "...hiçbir yere gitmene izin vermiyorum."

"Uzak dur benden," diyebildim, sesim bir tıslama sesi gibi yükselmişti ama kelimelerim kayıptı, daha fazlasını veremiyordum ona.

"Eğer bana kim olduğunu, neden hırsızlık yaptığını ve amacının aslında ne olduğunu söylemezsen inan bana, canın daha çok acıyacak." Gözlerinde bu söylediklerini destekleyen bir ifade vardı.

Ondan korksam da gözlerinin içine baktım. Göğsümün göğüne çöken bulutlarda yağmayı bekleyen soru işaretleri vardı. Acaba denesem onun kollarından kurtulabilir miydim? Ya da bir şekilde onu etkisiz hale getirip buradan kaçabilir miydim? Şu zamana dek sayısız kez kavga etmiştim ama kavga ettiğim herkes benimle aynı kulvarda yarışabilecek bir bedene sahipti. Onun gibi güçlü ve iri değillerdi. Birinin canını yakmanın ne olduğunu iyi biliyor-

dum ama söz konusu karşımda duran tehlikeli kas kütlesi olduğundan elimden bir şey gelmezmiş gibi hissediyordum.

"Ben buraya ait değilim," dedim kendime yabancı bir sesle. "Beni bırak, gitmem gerekiyor."

"Ne saçmaladığını sanıyorsun?"

"Buraya ait değilim." Kafamı tedirginlikle iki yana sallayıp kaşlarımı çattım. "Benim İstanbul'a gitmem gerek. Benim geldiğim yerde... yani Türkiye'de Varta diye bir şehir yok. Anlasana. Ben buraya ait değilim."

"Sen çıldırmışsın."

Bunu söylerken gözlerine düşen gölgelerde bana inanmadığını resmeden bir ifade vardı. Ama sanki onu da şüpheye düşürmüştüm, kafası karışmış gibi duruyordu.

"Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama söylediğim gibi, ben buraya ait değilim. Ben odamdaydım, tamam mı? Odamdaydım ve o kıytırık kitabın kapağını açmıştım. Gerisini hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımdaysa buradaydım. Senin yanında."

Birkaç saniye yalnızca gözlerimin içine baktı.

"Senin tedaviye ihtiyacın var."

"Bana inanmıyor olabilirsin ama gerçek bu," diye üsteledim. Elini geri çekti, sonra da benden uzaklaşıp salonun diğer ucuna yürümeye başladı. O yürürken dikkatimi çeken bir diğer ayrıntı son derece uzun olan bacakları olmuştu. Şimdi koşup kaçmaya çalışsam sadece iki adım sonra beni yakalar, enseme binerdi. Kendi kendime kaşlarımı çattım.

"Gitmem gerek." Yavaşça duvardan ayrılarak koridora ilerledim. "Bir an önce gitmeliyim," diye fısıldadım. "Kart sende kalabilir. Şimdi gidiyorum."

"Orada dur!" Sesindeki keskin emrin namlusuna takılan bıçak âdeta sırtıma saplanmış gibi olduğum yere çakılıp kaldım. "Sakın hareket edeyim deme. Kartı bırakınca yaptığını affedeceğimi mi sanıyorsun? Seni buraya, benim inime kimin yolladığını söylemeden, amacını anlatmadan bu kapıdan dışarı adımını atamazsın."

Gözlerimi kapıya diktim. Kalbim endişe denizinde boğuluyordu, atmayı unutmuştu sanki.

"Beni kimse göndermedi! Bırak, gideyim. Kimseye bir şey anlatmam."

Bana doğru yürüdüğünü hissettim. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi keskin bir sesle, tüm damarlarım üst üste bindi. "Ben izin vermediğim sürece hiçbir yere gidemezsin."

"Sen kimsin ki ya!" diye bağırdım şiddetle. İçimdeki son sabır da parçalara ayrılmıştı. Aniden ona doğru döndüğümde yüzüm göğsüne sürtündü, irkilerek geri çekildim. Hemen önümde dikilen uzun boylu adama kaşları-

mın ortasında bir öfke çukuruyla dik dik baktım. "Gideceğim, anladın mı? Beni burada zorla alıkoyabileceğini mi sanıyorsun? Eğer öyle sanıyorsan, yanılıyorsun. Korkmuyorum senden." Dişlerimin arasından konuştum: "Hem tüm bunların senin bir oyunun olmadığını nereden bileyim? Varta falanmış, hadi oradan. Organ mafyası mısın sen?"

Bir an yüzündeki ifadeler sarsılır gibi oldu, güleceğini düşünmüştüm ama yüzü hâlâ buz gibi görünüyordu. İşaret parmağını kaldırdı, hareketleri çok yavaştı. Kaldırdığı işaret parmağını aramıza soktu, kaşlarını kaldırıp tehdidi bakışlarına mürekkep gibi dağıtarak, "Sesini kıs," diye fısıldadı. "Yoksa o kalın dudaklarını birbirine dikerim."

"Düzgün konuş benimle! Senin karşında askerlik arkadaşın yok!" Elimi göğsüne koyup onu itmeye çalıştım. Kendimi tüm korkularıma rağmen cesur hissettiğim bu küçük ânın ölüm fermanım olacağını nereden bilebilirdim ki? Bileğimi gözlerime sığdıramayacağım hızdaki bir refleksle sertçe kavradı, ince bileğim onun güçlü parmaklarının arasında kayboldu ve bir an bileğim kül olup onun parmaklarının arasından yere dökülecek sandım. "Bir kadına karşı nasıl bu kadar nezaketsiz ve kaba olabiliyorsun?"

"Seni kırk farklı parçaya ayırıp kırk farklı dağa gömmemi istemiyorsan bana her şeyi anlat," dedi şeytanın gölgesi üzerime devrilmiş gibi hissettirerek. "Kim gönderdi seni buraya?"

Bileğim onun avucunun içindeki kan akışının zonklamasıyla ağrımaya başlamıştı. Korkuya meydan okuyup kaşlarımı çattım. Bu salak adam ne saçmalıyordu? Gerçekten biri tarafından gönderildiğimi düşünüyor olamazdı herhalde? Nasıl bir şeyin ortasındaydım bilmiyordum ama öfke, damarımda ilerleyen kandan farksızdı şimdi.

"Hiç kimse," dedim sinirle. "Sen akıl hastasısın bence, başka bir açıklaması olamaz bunun."

"Düzgün konuş benimle. Sana inanmıyorum."

Bir anda sırtımı ona dönmemi sağladı, dirseğini hafifçe kırarak boynumu dirseğinin arasına aldı ve sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. Her şey birkaç saniye içinde meydana gelmişti. Beni tutuşu incitmek ister gibi değildi. Hatta asıp kesen cümlelerine rağmen bana zarar vermekten kaçınıyor gibiydi ama yine de korkum ve öfkem çoktan savaşmaya başlamıştı.

"En büyük korkuların benim elimden olur güzel sürüngen. Ötmeye başla."

Kalbimi kangren eden korkuyla sertçe yutkundum. Üzerime karanlığın gölgeleri devriliyormuş, evin duvarları başıma yıkılıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Karşımda duran kapıya baktım, kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki, kapı hemen dibimde duruyordu ama ben ayaklarım tutuyor olmasına rağmen oraya yürüyemiyor, basıp gidemiyordum.

Bazen önünde duran şeyleri yalnızca izlerdin.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Gitmeme izin ver."

Bu kırık cümle, dilimden tanrının zoruyla çıkmıştı. Ona boyun eğdiğim için kendi boynumu kesmek istiyordum ama kurtulmam için başka çarem de yok gibi duruyordu. Boynumu saran kolu sıkılaştı, nefesinin enseme akışını hissedebiliyordum.

Ecelin kollarının arasındaydım.

"Bana bak." Sesi soğuk bir mızrak gibi zihnime saplandı. "Seni o orospu çocuğu Semih mi gönderdi?"

Beni bu şekilde tuttuğu ve bir türlü bırakmadığı için öfkelenip dişlerimi sertçe kas ve damardan semsert olan koluna geçirdim. Adam hırlayarak kolunu geri çekti, bu da rahat bir nefes almama yetmiş oldu. Eğer tekrar bana dokunmaya kalkacak olursa, bu kez bana zarar verecek bile olsa onun kemikli suratının tam ortasına, hatta güzel burnunun tam üzerine bileğimi kırmak pahasına yumruğu geçirecektim.

"Ne Semih'i?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sen klinikten falan mı kaçtın?"

"Sen beni mi ısırdın?" Adam dehşet içinde yüzüme bakıyordu. "Salağa yatma," diye mırıldandı. "Aklınca beni güzel bir kadınla mı kandıracak? Ne bu? Beni yeni yetme falan mı sanıyor?"

Hızlıca ondan uzaklaşarak, "Ne bahsettiğin kişiyi ne de seni tanımıyorum ben," dedim. Bana doğru uzanıp, beni kollarımdan tutarak kendine çekti ama bu kez tutuşu çok daha hafifti. Her ne kadar hareketleri çok sinir bozucu ve tehditkâr olsa da canımı yakmıyordu.

"Semih'in küçük yemlerine benzemiyorsun," dedi düşünceli bir sesle. "Aklınca masum bir tip göndererek beni kandıracağını sanıyor sanırım."

"Mantıklı ol," dedim, sesim resmen titriyordu. "Eğer o bahsettiğin adamın gönderdiği birisi olsam, neden gitmek isteyeyim ki?"

"Çünkü amacına ulaşamadın. Çaldığın kartla yakalandın. Bu kart Semih'te miydi? Cevap ver bana. Bu kartı çalan o muydu? Ne zamandan beri onda bu kart?" Yüzümü ezberlemek ister gibi dikkatle, deşici bir duyguyla bakıyordu bana. "Amacını fark ettiğimi anladın, şimdi de kaçmak istiyorsun, değil mi?"

Ona düz düz baktım. "Sen senarist misin?"

Tek kaşını kaldırdı, gözlerinde tehlike hâlâ vardı ama biraz önceyi baz aldığımda daha sakin görünüyordu.

"Gerçekten onunla bir ilgin yok," dedi sonunda. "O kart ne zamandan beri sendeydi?"

"Kartının ne zamandan beri ortalarda olmadığını bilmiyorsun yani?" diye sordum ona meydan okuyarak.

"Benimle oynamaya çalışma," diye hırladı. "Her şeyin daha da berbat olmasını istemiyorsan, söyle. Bu kart ne zamandan beri sende ve onu nerede buldun?"

"Bunu bana babaannem verdi diyorum!"

"Ya başlatma şimdi babaannene!" Dişlerini gıcırdattı. "Beni çıldırtmak niyetinde misin sen? Kimin karşısında olduğunu da mı bilmiyorsun?"

"Ya seni tanımıyorum diyorum," dedim kelimelerin üstüne basa basa. Aslında onun değil, benim ona sormam gereken birçok soru, söylemem gereken tonlarca cümle vardı ama o, ölümün gölgesi üzerime düşmüş gibi hissettiren mavi gözlerini yüzüme dikmiş, benim yapmam gereken her şeyi sanki buna hakkı varmış gibi kendisi yapıyordu.

"Kartı nereden bulduğunu söyle, seni salayım," dedi. "Kimden aldın?"

"Sana kartı kimden aldığımı söyledim," dedim, artık gerçekten kafam kaldırmıyordu bu tantanayı. "Ya bırak gideyim ya da ara polisi, polislere anlat derdini. Hırsızmışım ya ben, söyle polislere, alsınlar beni."

"Aynasızları arayacağıma inanacak kadar safsın yani," dedi kaşlarını kaldırarak. "Onlarla iyi anlaşamadığımı bilirsin."

"Nereden bileyim ben? Dedim ya, seni tanıdığım falan yok. Olaylar tam olarak sana anlattığım gibi gelişti, anlıyor musun? Ne bir eksik ne de bir fazla."

Bu kartın olayının ne olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştım. Adam aniden elini boynuma koydu, avucunu damarımın üzerine bastırdı ve bu ani hareketi şok içinde onun gözlerine tutunmama neden oldu. Boynumu sıkmıyor ya da canımı acıtacak herhangi bir şey yapmıyordu, yalnızca boynuma dokunuyordu. Parmaklarındaki metal yüzüklerin ısındığını fark etmiştim, teni nasıl yanıyorsa yüzükleri de ısıtmıştı.

Sanki bana dokunmak tüm cevaplara ulaşmak demekti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, etrafımda bir çember genişliyormuş hissi kara bir bataklıktan farksızdı, bir an bedenim panik dalgasıyla sarsıldı ama hareketlerim içine paniği ememedi. Avucunu boynumdan çekmedi, sadece bekledi, beklerken gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Kapının kilidinin çevrilme sesiyle ikimiz de irkildik, boynumdaki elini çekmeden arkamda duran kapıya baktı ve onun gözlerinin kapıya dokunmasıyla eş zamanlı olarak kapı birdenbire açıldı.

"Ceyhun?" Boynumdaki oldukça sıcak olan elini çekmeden arkamdaki adama bakmaya devam etti. "İşin erken bitmiş."

"Evet." Sesin sahibini göremiyordum ama tehlike sayısı bir anda ikiye çıktığı için kalbim yine korkuyla çırpınmaya başlamıştı. "Bu da kim?"

Boynumdaki eli yavaşça kayarak tenimden ayrıldı ve çemberin bir duman gibi dağıldığını hissettim. Omzumun üzerinden sesin geldiği yöne bak-

tım. Açık kahverengi gözlere sahip, kumral saçları dağınık bir adam hemen karşımda duruyordu. Gözleri yavaşça beni odağına aldı, sonra bakışları beni es geçerek beni Semih diye bir adamın gönderdiğini sanan deliye çevrildi.

"Bu kız kim Efken?" diye tekrarladı sorusunu Ceyhun. Bir an duraksadım. *Efken...* Efken onun adı mıydı? Daha önce hiç eşine rastlamadığım bir isimdi bu ama tuhaf bir şekilde de zihnimde hep var olmuş bir isim gibiydi. Bir tanıdıklık hissi, onun hissiyle birlikte zihnimi ve kalbimi yoklamıştı.

"Ben de bunu çözmeye çalışıyordum," dedi Efken, sesi öfkesinden bir şeyler kaybetmemişti. Sol bileğimi yakalayınca irkildim. Tutuşu zayıftı. "Ve kendisi aynı zamanda pek de profesyonel olmayan bir hırsız. Ben Semih'in bir oyunu olduğunu düşünüyorum." *Yine mi ya? Aşmadık mı o konuyu?*

Beni birden ittiğinde gözlerim panikle irileşti. Bir an dengemi kaybettim, itilmenin etkisiyle dizlerimin üzerine düştüm. Aslında beni serbest bırakmak için yapmıştı ama artık ayaklarımın üzerinden zor durduğumdan yere düşmem kaçınılmazdı. İsteyerek yapmış olsun ya da olmasın, yine de ona karşı duyduğum öfke daha da arttı.

Koyu renk, ışığı emdiği anda aralarında kızıl teller beliren uzun, gür saçlarım yüzümün önünü örterken gözlerimi hırsla yumdum. Canım acımamıştı ama kendimi çok aşağılanmış hissetmiştim, çünkü anlamıştım ki ayakta duracak gücüm bile yoktu. Dişlerimi sıkarak ağzımın ucuna gelen çığlığı bastırdım çünkü o çığlığı savurarak arkamdaki adama saldırmak istiyordum ve bunu yapmamam gerektiğinin de farkındaydım.

Ceyhun'un adımlarının bana yaklaştığını fark edince hızla geri çekilmeye çalıştım, Ceyhun anında durdu, koyu renk saçlarımın arasında oluşan parmaklıklardan onun gözlerinin içine baktığımda, onun da tıpkı benim onunkilere baktığım gibi benim gözlerimin içine baktığını görmüştüm. Sorgulayıcı bakışları daha fazla korkmama neden olmuş olsa da bu korkunun rengini ona göstermeye niyetim yoktu.

"Semih'in mi?" Bu soruyu sorarken açık kahverengi gözleri gözlerimdeydi. "Emin misin?"

"Tam sayılmaz," dedi Efken, sesi düşünceliydi. Kaşlarını çattığını onu göremesem de hissedebilmiştim. Hırçın bakışları sırtımı kırbaçlıyor olmalıydı.

"Bundan emin olmadan neden kızı itip kakıyorsun Efken?" Ceyhun'un sesi sert çıkmıştı. Yavaşça elini uzattı, gözlerimin içine bakarken başını beni rahatlatmak istiyormuş gibi ılımlı bir şekilde salladı. "Kalk."

"Onu itip kakmadım. O kadar da değil, bunu hiçbir kadına yapmam," dedi Efken sertçe. "Sana onun bir hırsız olduğunu söylüyorum. Neyimi çaldığını tahmin bile edemezsin."

Ceyhun'un gözleri kısaca Efken'e dokundu.

"Paranı mı çaldı? Eğer öyleyse bırak gitsin, çünkü zaten tüm şehri zengin edebilecek kadar çok paran var."

"Sana neyimi çaldığını tahmin bile edemeyeceğini söylemiştim," dedi sadece Efken.

Ceyhun başını iki yana sallayarak bana baktı. Kendimi aslanın avı olan ceylan gibi hissediyordum ve iki tane aslanın ortasında durmuş, onlar tarafından kıstırılmış, öylece ölümü bekliyordum. Ceyhun'un bana uzattığı eline, ardından da açık kahverengi gözlerine baktım. Onun da tıpkı benim gibi aklı karışmış görünüyordu.

"Korkma," dedi, sesi sakindi. "Sana zarar verecek değilim."

Cevap vermedim, sadece bakıyordum ona. Çok korkuyordum, elimde değildi, bu korkuyu durduramıyordum. Kalbim şeytanın elindeymiş, şeytan gözlerimin içine bakarak kalbimi avucuna hapsediyormuş, sonra da kalbimi sıkarak toz ediyormuş gibi hissediyordum. Bu korkuyu onun geçirebilmesinin imkânı yoktu. Babam olsaydı, ona sarılırdım ve bu korku buhar olup uçar giderdi.

Ama babam yoktu.

Bir an babamın karanlıkta yaptığı konuşma zihnime bir düğüm gibi oturdu, çözülmesi zor bir düğümdü ve büyüdükçe beni kendisine karıştırarak allak bullak ediyordu.

"Bırak şunu," dedi Efken. "Boynunu kıracağım yoksa. Sinir etti beni."

"Tutarsızlığı bıraksan diyorum. Hem o kadarını da yapmam diyorsun hem de zavallıyı korkutuyorsun," diye söylendi Ceyhun. "Yapmayacağını herkes bilir."

Zavallı mı? Zavallı senin arkadaşındır.

"Bu yüzden onu Semih'in yolladığını düşünüyorum ya zaten," diye homurdandı Efken. "Draman bittiyse kalk artık," dedi bana bir bakış atarak.

Ceyhun, Efken'e oranla çok daha güvenilir görünüyor olsa da bir yanım ondan da korkuyordu. Sanırım bu korkunun temelini kalbimde ur gibi büyüyen his atmıştı.

"Bir kadına nasıl davranacağını hâlâ öğrenemedin!" diye bağırdı Ceyhun. "Nasıl korkmuş, görmüyor musun? Ne biçim bir adamsın ya? Sen insana hasarı psikolojik olarak veriyorsun. Ve emin ol, bu çok daha kötü." Bir kez daha güvenli gözlerle yüzüme baktı. "Kalk."

"Sezgi'nin senin canına okumasını istiyorsun sanırım," dedi Efken. Başımı yavaşça Efken'e doğru çevirdim, bana değil, büyük bir dikkatle Ceyhun'a bakıyordu.

Ceyhun'un gözlerini devirdiğini fark ettim, elini yavaşça salladı. Tam güvenip elimi onun eline uzatacağım sırada, "Dokunma ona!" diye gürledi Efken, zehirli bir yılanı dudaklarının arasından ortamıza bırakır gibi. "Kendi kalksın."

Ceyhun sabır dilenir gibi tavana baktıktan sonra, "Kusuruna bakma sen bunun," dedi. "Mağarasından çıkmak gibi bir alışkanlığı yok. İnsan görünce böyle tepkiler verebiliyor."

Bakışlarım yabaniydi, bir süre sadece ikisini izledim. "Eh, yeter be!" dedi Efken sert bir sesle, hemen ardından eğilerek kolumu ondan beklenmeyecek bir şekilde narince -*sesi ve korkutucu ifadesinden dolayı beklenmedikti*- kavradı ve beni yukarı çekerek ayağa kaldırdı.

"Kim olduğunu anlat, yalan söylemeden. Yalan söylediğini anlarsam, ki emin ol anlarım, anladığımda da o güzel kafanı bedeninden ayırırım."

"Efken!" diye bağırdı Ceyhun, sesinde uyarı vardı.

"Sen karışma, o şu an *benimle.*" Uçurum mavisi gözlerini yüzüme dikti. "Söyle. Kimsin?"

Korku, tıpkı içinde zehir taşıyan bir iğnenin ucu gibi derime saplandı, damarımı yakaladı ve kanıma karışmaya başladı. İçime karışan duygu öylesine yoğundu ki, gözlerimi güzel gözlerine diktim ve bu güzelliğe lanet ettim.

"Mahinev," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Adım Mahinev."

Mavi gözleri bir okyanusun dibine çökmüş ölüm gibiydi.

Okyanusun bile aşamayacağı kadar çok dalga bedenime çarpıyormuş da, bedenim her göğüs gerdiği dalgada ölüme biraz daha yaklaşıyormuş gibi hissediyordum. Uçurum mavisi gözlerinde daha önce hiç önüme çıkmamış, zihnime uğramamış cümlelerin silik harfleri uçuştu. Beni kendine doğru çekerken yüzüne yerleştirdiği ifadesizlik, kan dondurucu bir katilinkinden farksızdı.

"Adın bu mu?" diye sorarken sesi kelimelerin öldüğü bir roman sayfası gibiydi ama yüzünde zerre kas oynamıyordu.

"Evet," dedim, sesim çatlamıştı. Efken gözünü bile kırpmadan yüzüme bakmaya devam ediyordu, öyle dikkatli bakıyordu ki sanki ruhumu görüyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirme isteği kafamda dikilen, ölmemi bekleyen bir Azrail gibiydi, dayanamadım ve içimde biriken korkuyu açığa bırakarak gözlerimi ondan uğurladım.

"Anlamı ne?" Sorusunun arkasındaki gizemi koruyan gözleri beni izlemeye devam ediyordu ama ben ona bakmıyordum. Aramızda on santim kadar bir boşluk vardı, sıcak nefesi yüzümün her köşesine siniyordu.

"Yeni ay," diye fısıldadım. Titreyen nefesimi yavaşça dışarı verdim, ona bakmam gerektiğini fark ettim ve bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Anlamı, yeni ay."

Gözlerimin içine sanki ruhum çok uzun yıllar önce çürümeye başlamış da ben bu çürümeyi henüz şimdi fark ediyormuşum gibi hissetmeme neden olacak bir yoğunlukla bakmaya başladı. Ceyhun'un gözleri de ikimizin üzerindeydi, hissedebiliyordum ama ben çürümüşüm gibi hissettiren gözlerden ayrılamadım. Efken usulca kolumu bıraktı, bana sırtını dönerek salonun diğer ucuna doğru yürüdü. Sırtı, okunu savurmak için gerginleşen bir yaya benziyordu.

Ortam sakinleşmiş sanıyordum ki, Ceyhun, "Kızı ne yapacağız? Hem neyi çaldığını da söylemedin," dedi. Benden bahsettiği için gözlerim dehşetle açıldı, Ceyhun'a korkumu gizleyemeden baktım.

"Şimdilik yapacak bir şey yok," dedi Efken, gergin sırtı hâlâ bize dönüktü, yüzünü göremiyordum ama içimden bir ses onun da ben gibi düşünceli olduğunu söylüyordu; belki de düşünceler zihnini aşıp, ruhuna dökülmeye başlamıştı. "Amacının ne olduğunu anlayana kadar göz önünde tutacağım. Hiçbir yere gidemez."

"Bu basbayağı birini alıkoymak," diye homurdandım pürüzlü bir sesle. Ceyhun burnundan sert bir nefes verince, bakışlarım onu buldu. Kollarını göğsünün üzerinde katlamış, sırtını kapıya yaslamış sessizce beni izliyordu. Eğleniyor gibi bir hali vardı.

"Burada işler böyle ilerliyor," dedi Ceyhun. "Ayrıca Efken'in eline düşmen zaten senin tam bir şanssız olduğunu gösteriyor. Seni kırk parçaya bölüp kırk farklı dağa gömmediği için dua etmelisin."

E hani öyle şeyler yapmazdı?

Son kurduğu cümle Efken'in biraz önce kurduğu cümleyle aynı olduğundan kanım donmuştu. Böyle bir şeyi yapabilecek olmasını düşünmek bile olduğum yerde buz tutmama neden olmuştu.

Beynime bir ok saplanmış ve düşüncelerimi kana bulamış gibi yavaşça, "Ne?" diye kekeledim. Ceyhun'un dudaklarını rehin alan alaycı sırıtış genişledi. Bu daha da ürpermeme neden oldu.

"Bu onun tehditlerinden biri sadece, merak etme. O kadar kötüsünü yapmaz."

Ama kötü şeyler yapardı, öyle değil mi? Nefesim boğazımı yaktı.

"Kes şunu," dedi Efken, deri koltuktaki yerini almıştı. Uzun, ince sol bacağını sağ dizinin üzerine koydu. "Benim küçük avımı ürkütüyorsun."

Av mı demişti o?

Ceyhun gülerek başını iki yana sallarken ensesini ovuyordu. "Cidden bombokluğun tam ortasına düştün."

Dudaklarım endişeyle titredi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Senin gerçekten kim olduğunu ve amacının ne olduğunu öğrenene ka-

dar sana istediği her şeyi yapacak..." Duyduklarım gözlerimin yerinden çıkacak gibi irileşmesine neden olmuştu.

Ceyhun gözlerimin içine acıyarak baktı.

"Her şeyi..."

Birden tüm dünyam karardı, bilincimin bir nehrin içinde sırtüstü yüzerek benden uzaklaştığını hissettim ve tüm sesler kesildi.

Bedenim hiç rahat değildi.

Gözlerimin üzerinde mum erimiş gibi hissediyordum. Sanki gözlerim açıktı ama gözlerimin önünde, harelerimin etrafına dağılarak donmuş bir mum kalıbı vardı. Gözlerimi defalarca kez açmaya çalıştım, bu bir savaşa dönüştüğünde ise bu savaşın mağlubu olacağımı anlamıştım.

Ne kadar sırtım yumuşak bir yere serilmiş olsa da dikenli bir şeyin üstünde yatıyormuşum gibi hissediyordum. Olmam gereken yerde değildim.

Ruhum hiç rahat değildi.

Birinin içinde olduğum odanın zeminine düşen adım seslerini duydum. Kalbim şimdi yeniden doğmuş bir bebeğin kalbi gibi atışlarını kazanmıştı ama öyle şiddetli atıyordu ki, sanki vücudum kalbimi nasıl kullanması gerektiğini bilmiyordu. İçimdeki bütün cesaret sığınakları Efken tarafından ateşe verildiğinden, tüm korkularımla yüzleşip, korkularımın kanatlarının altına girmiştim.

Yüzümde dolaşan bakışları hissettim.

"Bu kim?" diye sordu bir kadın, sesi çok genç ve güzel geliyordu, onu göremesem de sesinden yola çıkarak güzel bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Ses zihnime ulaşmayı başardığında olduğum yerde rahatsızca kıpırdandım, beni izlediğini biliyordum ve bu bedenimdeki ağrının şiddetlenmesine neden oluyordu.

"Tanıştırayım, Efken'in yeni oyuncağı," dedi tanıdık bir ses, zihnime girip çıkan birkaç bıçak darbesi sonunda bu sesin Ceyhun'a ait olduğunu anlamıştım. "Zavallı kız. Eğer kendini aklayamazsa, Efken onu mahveder. Hem de bunu ona elini sürmeden yapar. Ona gerçekten acıyorum."

"Gerçekten hırsızlık mı yapmış?" diye sordu aynı nazik kadın sesi. "Hiç inanasım gelmiyor. Yüzüne baksana, hiç öyle taraklarda bezi olan birisi gibi durmuyor."

"Bana da öyle geldi," dedi Ceyhun, sıkıntılı bir nefes verdi. "Efken onun neyi çaldığını henüz söylemedi ama kızın neyi çaldığını düşünüyorsa, sanırım bu şey çok önemli."

Kart... Kart onun için neden bu kadar çok önemliydi ki? Sanırım Efken haklıydı, benimle oynamıyor, bu kartı gerçekten çaldığımı düşünüyordu.

"Efken'in onu mahvetmesine izin veremeyiz, öfkelendiğinde nasıl birine dönüştüğünü iyi biliyorsun," dedi genç kadın sesi, kelimelerine endişenin mürekkebi bulaşmıştı.

İrkildim. İnsanlar tıpkı benim gibi korkuyor muydu ondan? Kalbim yine aynı korku hissiyle gümbür gümbür çarpmaya başladı. Kemiklerime balyozla vuruluyormuş gibi hissetmeme neden olan bu hissin karnıma açtığı delik öylesine derindi ki, sanki biri beni karnımdan bıçaklamıştı. Sessizce onlara kulak vermeye devam ettim. Gözlerimin önündeki karanlığa alışmıştım, seslerin geldiği yönü takip ederek zihnimi aydınlatmaya çalışıyordum.

"Efken ne kadar öfkelenirse öfkelensin, hiçbir zaman bir kadına, masum birine zarar vermedi. Biliyorsun. Yine de bu işin Semih'in başının altından çıktığını düşünüyor, kıza yazık etmese bari," dedi Ceyhun. "Çünkü Efken bir insana fiziksel zarardan fazlasını verir."

"Gerçekten de Semih'in Efken için gönderdiği bir kadın olamaz, değil mi?" diye sordu genç kadın tedirginlikle. "Hiç onun yanında dolanacak birine benzemiyor. O herifi son gördüğümde yanında şişme bebekleri vardı." Kızın sesindeki tiksinti dikkatimi bir hayli çekmişti. "Semih yanında her zaman kendisi gibi adamları ve kadınları tutar. Tekrar ediyorum Ceyhun, hislerimi bilirsin, doğru çıkarlar ve bu kız hiç de Semih gibi birine benzemiyor."

"Bence de Semih'le bir alakası yok." Ceyhun'un yüzümü incelediğini hissettim. "Semih'in erişebileceği, yanında tutabileceği türden bir kadına benzemiyor. Paralı asker olabilecek bir kapasitesi yok gibi. Semih'in yanındaki tüm canlılar parası için onunla. Kadın, erkek, hatta bence kapısında uyuyan bir köpek bile... Herkes onun sadece görüntüsü ve cebindeki banknotlarla ilgilenir."

"Bence de," dedi genç kadın. "Efken'in de Semih'in ilgisi olmadığının farkında olduğunu düşünüyorum. Kim bilir? Belki de kızı çok beğendi ve kendine sakladı."

Kalbim endişeyle sıkıştı.

"Efken'den bahsediyoruz," dedi. "Asla bir kadını beğendiği için alıkoymaz, hiçbir kadını da kendine saklamaz. O berbat bir adam olabilir ama bir şerefsiz değil. Daha farklı bir şey var..."

"Haklı olabilirsin ama en nihayetinde Efken'in de berbat biri olduğunu unutmamak gerek. Sen de söyledin, o berbat biridir," dedi genç kadın, bakışlarını bana çevirdiğini hissettim. Seslerinin tınısında Efken'e karşı duydukları sevgi olsa da ona karşı acımasızdılar. Yine de onun sadık dostları olduklarını anlamıştım. "Onu uyandıralım mı? Zavallı, ne zamandan beri aç acaba? Yüzündeki kan çekilmiş."

"Efken gibi biriyle birkaç saat geçirmek bile ölüm gibidir," dedi Ceyhun

gülerek. "Uyandığında bir şeyler yer. Sonra da olup bitenleri bir de onun ağzından dinleriz."

"Bu kız ne söylerse söylesin, Efken eğer kafasına bir şeyi koyduysa, onu hiçbir şey kararından döndüremez," diye fısıldadı genç kadın, sesindeki ümitsizlik beni kış ayında çırılçıplak kalmışım da kar taneleri tenime tutunuyormuş gibi hissetmeye itti. "Umarım her şey iyi olur."

"Her neyse," dedi Ceyhun konuyu değiştirmek istiyor gibi. "Biz karışmasak iyi olacak. Bu arada Yaren hâlâ gelmedi mi? Onu göremedim."

"Hayır," dedi genç kadın, sesi hâlâ tedirgin geliyordu. "Sanırım yine İbrahim'in yanında. Efken öğrenirse Yaren'i de İbrahim'i de mahveder."

"İbrahim'in kötü niyetli olmadığını biliyor aslında," dedi Ceyhun derin bir nefes alarak. "Sadece sorun şu ki, İbrahim çok yanlış bir kişiye tutuldu."

"Efken'i hiç anlamıyorum."

"Anlamaman normal. Söz konusu Kalpsiz Kral," dedi Ceyhun gülerek. "Onu aşka inandırmak, deveyi hendekten atlatmaktan daha zor. Hatta imkânsız."

"İbrahim'den öğreniyorsun sen şu garip deyimleri," dedi gülerek. "Bazen gerçekten İbrahim'e inanacak gibi oluyorum. Ne tuhaf laflar biliyor... Bir aralar da geldiğim yerden çalmışsınız bunları diyordu bizim bazı deyimlerimiz için." Genç kadın gülmeye devam etti.

Zihnim bulanık olduğundan mıdır bilinmez o an neyden bahsettiklerini idrak edemedim.

Ceyhun'un tekrar güldüğünü duydum, hiçbir şey anlamamıştım.

Bilincim yeniden karanlık bir girdabın içine çekilmeye başladı, kelimelerim o koca hortuma kapıldı, mantığım sürüklenerek benden uzaklara gitti ve bu kez karşı koymadım; kendimi o karanlığa teslim ettim.

"Ne çok uyuyorsun." Zihnimin ışıklarını yakan bu sesin sahibiydi. Gözlerimi yavaşça aralamayı başardığımda odağıma giren ilk şey, odanın karanlık tavanı olmuştu. Ağzımın içinde acı bir tat dolanıyordu, dişlerimin köklerinin bile ağrıdığını hissediyordum. Bakışlarım tavandaki karanlıktan yıldız gibi kayarak sesin geldiği yöne aktı. Başta bulanık olan görüntü usul usul netleşti. Kızıl saçları yüzünün iki tarafından akarak omuzlarına inen, yeşil gözleri ateş gibi parlayan, bembeyaz tene sahip güzel bir kadın karşımda belirdiğinde donup kalmıştım. Kadın tıpkı bir tanrıçaya benziyordu.

"Günaydın," dedi geniş gülümsemesini kaybetmeden.

Sesi bir an çok tanıdık gelmişti. Daha önce duymuşum gibi... Bir süre uyku esiri gözlerle kızı inceledim. Sonra yavaşça doğruldum ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak şakaklarımı ovuşturmaya başladım.

"Sabah mı oldu?"

"Öğlen," dedi kız neşeli bir sesle. "Sanırım Efken seni fazla yordu, ha? Başının etini yemiş olmalı."

"Ne?"

"Bilirsin..." Sırıtışı yüzüne dağılarak genişledi. "Çok yordu mu seni?"

Ne demek istediğini bir türlü anlayamadığımdan ya da son derece yanlış anladığımdan kıza alık alık baktım. Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek, "Aoov! Yanlış anladın..." diye fısıldadı. Tıpkı saçları gibi hafif kızıl tonlarındaki biçimli, taranmış kaşları çatılmıştı ama yine de gülümsemeye devam ediyordu. "Her neyse! Bir şeyler yemek ister misin?"

Kurt gibi aç olsam da başımı olumsuz anlamda iki yana sallayıp, kızın yeşil gözlerine dikkatle baktım. "Burası neresi?"

"Dün neredeysen, bugün de oradasın."

Başıma şiddetli bir ağrı saplandı, kızın söylediği de bu ağrının üzerine baskı uygulayınca kaşlarımı çatıp parmaklarımı alnıma bastırdım.

"Tam olarak hangi şehirdeyiz?" diye sordum başıma baskı uygularken. "Hangi il, hangi ilçe? Lütfen, gerçekten delirmek üzereyim. Gerçek bir cevaba ihtiyaç duyuyorum. Saçma sapan şeyler düşünmeye başladım ve bu çok korkutucu." Ağrıya rağmen büyük bir panik halinde söylediğim bu sözler, kızın yüzünün ortasındaki şaşkınlığın bir çiçek misali yapraklarını açmasını sağladı. Kaşlarını kaldırarak bana baktığı sırada duraksamıştı.

"Sakin ol," diye mırıldandı.

"Sakin falan olamam ben," dedim aniden yükselerek. "Neredeyiz, bilmek istiyorum."

Kız allak bullak bir ifadeyle, "Varta," dedi. "Varta şehrindeyiz."

"Siz kafayı mı yediniz?" diyerek yataktan fırladım, ellerimi saçlarımın arasına daldırıp hafif yağlanmış saçlarımı çekiştirerek odanın içinde volta atmaya, telaşla bir ileri bir geri yürümeye başladım. "Ne Varta'sı? Mahallenizin adı mı Varta? Ne bileyim, semtinizin falan? Türkiye'de Varta diye bir şehir yok! Mahalle ya da semt bile olduğundan şüpheliyim. El birliğiyle beni delirtmek mi istiyorsunuz siz?"

"Öncelikle sakin olur musun?" Kız bana oldukça sert bir ifadeyle bakıyordu, şaşkındı ama bağırıp çağırdığım için o da gerilmişti. "Ayrıca ne Türkiye'sinden bahsediyorsun? Bence senin bir doktora görünmen gerek. İbrahim'de olan psikolojik problemin aynısı sende de var sanırım."

Duraksadım. "Biz Türkiye'de değil miyiz?" diye sordum, parmaklarım saçlarımın arasında donup kalmıştı.

"Türkiye?" Bana tuhaf tuhaf baktı. "Türkçe konuştuğumuz için kafanızdan bu dile uygun Türkiye diye bir şehir falan mı çıkardınız siz? İbrahim'in akrabası olma ihtimalin mi var senin?"

"Türkiye şehir değil," dedim. "Ülke... Neden bilmiyor gibi konuşuyorsun? Üstelik evet, Türkçe konuşuyorsun. Neler oluyor?"

"Türkçe konuşuyorum, çünkü dilimiz Türkçe. Sırf Türkçe diye bir dil kullanıyoruz diye ondan türettiğiniz isimden bir ülke mi yarattınız kafanızda?"

"Neden benimle çoğul kişiymişim gibi konuşuyorsun?" diye sordum dehşet içinde.

"Sendeki sorunun aynısından bir arkadaşımızda daha var. Ya gerçekten Semih'in maşasısın ve İbrahim'in durumunu bilip bizle oynuyorsun ya da sana diyebileceğim tek şey, bir doktora görünmen gerekiyor." Kız bana korku dolu gözlerle bakıyordu. "İyi değilsin."

"Arkadaşın kim?" Ona tıpkı onun da bana baktığı gibi korkuyla bakıyordum. "Neler oluyor? Nasıl bilmezsin..."

"Burası Varta," dedi kız bana aptala anlatıyormuş gibi yavaşça konuşarak. "Farklı bir ülkeden misin? Birçok ülke ismi biliyorum ama haritada Türkiye diye bir ülke yok. Seni anlayamıyorum."

"Varta mı?"

"Biz Varta şehrindeyiz şu anda. Bulunduğumuz yere Mavi Yaka da deniyor. Haritanın mavi kalan kısmındayız. Sen dış ülkeden mi geldin?"

"Ha?"

"Cidden beni ürkütmeye başladın."

"Asıl beni ürküten sensin," dedim sertçe. "Mavi Yaka ne ya? Şirinler falan da var mı? Avatarlar, mavi insanlar falan?"

Kız, "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum," dedi ve ekledi. "Yoksa seni İbrahim falan mı yolladı? Efken'e böyle küçük ama çıldırtıcı şakalar yapmayı çok sever."

Sırtımı kapıya dönüp, geri adımlarla yürürken başımı iki yana sallıyordum. "Siz aklınızı kaçırmışsınız," diye fısıldadım, korku şimdi her yerdeymiş ve attığım her adımda daha da büyüyormuş gibi hissediyordum. Aniden sert bir cüsseye çarpınca durmak zorunda kaldım. Çarptığım cüssenin sahibi Ceyhun'du. Ondan hızla uzaklaşarak, "Bana burada neler olduğunu söyleyin!" diye bağırdım şiddetle.

"Hey!" Kız bana doğru yürüdü, ellerini havaya kaldırarak beni sakinleştirmek ister gibi anlayışla gözlerimin içine baktı. "Sakinleş, tamam mı? Neler olduğunu anlat bize." Gözleri Ceyhun'a kaydı. "Türkiye diye bir yerden bahsediyor. İbrahim gibi."

Ceyhun duraksadı.

"Burada olmamalıyım," dedim başımı iki yana sallayarak. Alnımı kırıştırdım. Ağlamak üzereydim. "Burada yanlış giden bir şeyler var, anlıyor mu-

sunuz beni? Ben buraya ait değilim. İstanbul'da olmadığımıza emin misiniz?"

"İstanbul?" Ceyhun'un sesi ilginç bir şey duymuş gibi şaşkın çıkmıştı.

"Evet?" dedim hızla ona doğru dönerek. "İstanbul?"

"Sen oradan mı geldin?"

"Evet!"

"Ne bağrışıyorsunuz amına koyayım, uyku uyutmadınız!" Efken'in gür sesi kendinden hemen birkaç saniye önce odayı doldurdu. Gözlerim Ceyhun'dan hızla ayrılıp kapıda beliren adama kaydı. Uykulu bakan mavi gözlerinin beyazı kan rengini almıştı. Siyah kavisli kaşları çatık görünüyordu, sert bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu. Altındaki siyah eşofman dışında üzerinde tek bir kumaş parçası bile yoktu. Karnında dilim dilim duran derin kas kütlesi gözlerimin orada bir süreliğine esir kalmasına neden olmuştu. Gözlerimi hızlıca ondan kaçırdığımda yanaklarımın baskıyla yandığını hissetmiştim.

Ceyhun'a, "Oraya nasıl gidebilirim, biliyor musun?" diye sordum hızlıca.

"Birader," dedi Ceyhun, sesi tuhaftı. "Bu kız İstanbul diyor."

"Bana da dedi dün." Efken gözlerini kısıp beni süzerek konuşmuştu. "Ne bu İstanbul muhabbeti?"

"İbrahim İstanbul'dan geldiğini söyleyip durmuyor muydu Efken? Türkiye muhabbeti falan..."

Bir an gözlerimin önünde umudun ışığı parıldadı. İbrahim bu umut ışığını yakan kişiydi ama onu tanımıyordum. Kimdi? Beklenti dolu gözlerim Ceyhun'a bir yalvarış yakarışla bakıyordu. Efken derin bir nefes alıp alaycı bir şekilde gülerken ben Ceyhun'a doğru ilerliyordum.

"İbrahim kırığın teki," dedi Efken, sert sesi kurşungeçirmezdi, alayıyla insanı vuruyordu. "Bunun da ondan farkı yok gibi. İkisi de deli."

Onu umursamadım. Şu an tek çarem bahsettikleri adam olmalıydı.

"İbrahim kim?" diye sorduğumda tüm gözler üzerimdeydi.

"Sezgi," dedi Efken, hemen yanımda duran kızıl saçlı kıza. "Bu kıza bir şeyler yedir. Biz dışarı çıkıyoruz."

"İbrahim kim dedim!" diye cırladım ve bu Efken'in bakışlarının mekanik bir hareketle beni bulmasına neden oldu. Gözlerinin dibindeki uçurumda öldürdüğü insanlarla karşılaştım. O insanlardan biri de ben olabilirdim. Gözlerinin içinde bana doğrulttuğu siyah namluyu görmüştüm.

"Sesin çok çıkıyor," dedi, sesindeki tehlike bir adım geri atmama neden oldu. "Canını yakarım ve inan bana, senin canını yakmaktan alacağım zevkin haddi hesabı yok."

"Hiçbir şey yapamazsın," diye meydan okudum, bunu neyime güvenerek yapıyordum bilmiyordum ama beni öldüreceğini de bilsem ona boyun

eğmeyi kabul edemezdim. Beni gerçekten öldürebilir miydi peki? Yapar mıydı? İşte bunu bilmiyordum.

Gözünü kırpmadan birini öldürebilecek birisi gibi görünüyordu.

Parmağını tekrar kaldırdığında, şimdi ellerine daha dikkatli bakabilme şansına sahiptim. İlk dikkatimi çeken şey güçlü, uzun ve damarlı görünen ellerindeki dövmeler olmuştu. Tam yumruğunun üzerindeki eklemlerin biraz üzerinde büyük harflerle GEBER yazıyordu, parmaklarındaysa küçük minyatür bir elmas, tuhaf harfler, minyatür bir terazi, yine terazi ve elmas gibi minik şekilde kar tanesi, su damlası, hançer ve birkaç şeklin daha oluşturduğu karmaşık ama estetik görünen dövmeler vardı. Diğer elinin aynı yumruk eklemi kısmında da YAŞA yazıyordu. Ve tabii ki dövmeli parmaklarını saran kaba yüzükleri vardı...

Teni esmer olduğu için dövmeleri o loş ortamda seçememiş olmam normaldi, üstelik onu ilk gördüğümde büyük kum torbasını yumrukluyordu ve parmaklarının bir kısmını örten eldivenler takmıştı. Yine de ellerinde dövmeler olduğunu görmüştüm. Sadece şekillerini şimdi daha açık ve net görme şansım olmuştu. Vücudunda elleri dışında bir dövmesi olmadığına neredeyse emindim, belki bacaklarında bazı dövmeler olabilirdi ama üst kısmı tam anlamıyla boştu.

"Senin sesin çok çıkıyor," dediğinde gözlerim usulca dövmeli parmaklarından uzaklaşarak onun elmas mavisi gözlerine tutundu. "Benim sabrımı fazla zorluyorsun. Zor kızı oynamayı bırak ve sana denileni yap."

"Bu zamana kadar senin söylediğin her şeyin olmasına alıştın sanırım," dedim aniden kendimi tutamayarak.

Başım dönüyordu, midemde derinlerime inen rahatsız edici bir ağrı vardı ve ensemin de sızladığını hissediyordum. Efken'in bakışları aniden mürekkep misali dağıldığı noktada sert bir cümle oluşturarak bana çevrildi. Öyle çok içime işleyen bir bakış göndermişti ki, elimde olmadan olduğum yerde bir adım gerileyerek sertçe yutkundum.

"Şunun sesini kes Sezgi," dedi Efken gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Aksi takdirde, ben susması için ağzını doldurmak zorunda kalacağım."

"Kurşunla mı?" diye sordum gözlerimi yüzüne dikerek.

Dudakları zehirli bir kıvrımla yukarı çekilir gibi oldu ama bu anlık bir çekilmeydi, ardından ifadeleri gözlerine tutunamayarak düştüler ve yüzü buz gibi bir duvara dönüştü.

"Beni tanımıyorsun," dedi, sesinden dökülen tehlike yüreğimi ağzıma getirse de bakışlarımdaki gücü kırmaya yetmedi. "Tanısaydın böyle saçma sapan laflar etmezdin. Sana benden küçük bir tavsiye, cevabından korkacağın sorular sorma."

"Sen tanımak istediğim son kişi bile değilsin," diye mırıldandım, beni duyduğunu biliyordum ama korku ne kadar şiddetli olsa da kanımda da bastıramadığım bir öfke akışı vardı.

"Bırak da buna zaman karar versin," dedi sadece, sesi şiddetli bir rüzgâr gibi saçlarımın arasından geçerek düşüncelerime sızdı ve zihnimde taşıdığım kelimeleri taşa çevirdi.

Eğer kaçmak gibi bir girişimde bulunursam canıma okuyabilirdi.

Bunu yapabileceğini biliyordum.

O karanlığın pençesi gibi boğazıma saplanan mavi gözlerinde çok net görmüştüm bunu. Sessizce yüzüne baktım, yutkunmamak için kendimi sıkıyordum. Mavi gözleri bir müddet daha yüzümde oyalandı, bakışlarındaki tehdit karnıma ağrılar saplanmasına neden oluyordu. Korkak görünmek bu hayatta isteyeceğim son şey bile değildi. Evet, cesaretin cesedini önüme fırlatıp atmıştı ama içimde bir yerlerde hâlâ nefes alan korkusuz bir taraf olmak zorundaydı.

Adının Sezgi olduğunu öğrendiğim kızıl saçlı kız beni yavaşça kendine doğru çekerek, "Ona aldırış etme," diye fısıldadı. "O her zaman kaba bir mağara adamıdır." Sadece ikimizin duyabileceği tonlamaya indirdiği sesi bana güven vermeye hiç yetmiyordu.

Efken ve Ceyhun birlikte odadan çıktıklarında, evden ayrılacaklarını bilmenin umuduyla bakışlarımı Sezgi'ye çevirdim. Yeşil gözleri yüzümün ortasına ekilmiş bir çiçek gibiydi, benden ayrılmıyordu. Beni bırakmasını istesem, bunu yapar mıydı? Gitmem gerekiyordu, suçlu falan değildim, beni burada tutmasının anlamı yoktu ve bence Sezgi de içten içe bunun farkındaydı. Göz göre göre böyle bir adamın tutsağı olmama izin vermezdi, değil mi?

Bakışlarımdan işkillenmiş olacak ki, "Unut bunu," diye fısıldadı, gözlerinde tedirgin gölgeler uçuşuyordu. "Lütfen bana zorluk çıkarma, olur mu?" Dış kapının kapanırken çıkardığı sesi duydum, içimde bir özgürlük alevi yanmaya başlamıştı ve tek ihtiyacım olan, Sezgi'nin o ateşin içine bir çıra bırakmasıydı.

"Benim gitmem gerekiyor, bana yardım edemez misin?"

"Hayır," dedi Sezgi başını iki yana sallayarak. "Bunu yapamam, sonum olur."

"Neden? Sen onun arkadaşı değil misin? Kaçtığımı söylersen inanır."

Sezgi birkaç saniye gözlerimin içine baktı, kararsız gibi duruyordu. Hem bana yardım etmek istiyor gibi bir hali vardı, hem de başını belaya sokmaktan korkuyor gibiydi.

"Nereye gideceğini bile bilmiyorsun, seni nasıl bırakırım?" diye sordu içtenlikle. "Efken karanlık bastırmadan seni bulur. Nasıl bir iz sürücü oldu-

ğunu bilmiyorsun. Seni bulduğunda her şey daha kötüye gidebilir. Bu defa suçsuzluğuna onu tanrı bile inandıramaz."

"O adamın gözlerindekini görmedin mi?" diye sordum dehşetle. "O adam tanrıya bile inanmaz."

"Doğru," diye fısıldadı Sezgi, bu cevabı tenimden buz gibi bir ürpertinin kayıp gitmesine neden olurken ona bakakalmıştım.

"Hiç olmazsa telefonunu kullanayım."

"Şey, kimi arayacaksın?"

"Polisi değil," diye güvence verdim ona. "Lütfen Sezgi."

"Semih ile bir bağlantın yok, değil mi?" diye sordu ikilemdeymiş gibi. "Hislerim olmadığını söylese de Efken'i karşıma alamam."

"Ben telefondayken yanımda durabilirsin."

Bir süre yüzümü inceledikten sonra nihayet telefonunu vermişti. Ezberimde olan tek telefon numarası babamın telefon numarasıydı. Ellerim tir tir titrerken hızla numarayı tuşlamış, kalbim yerinden çıkacakmış gibi ümitle çarparken telefonu kulağıma yaslayıp beklemeye başlamıştım. Çok geçmeden bir sinyal sesi duydum, siren sesine benziyordu, sonra bir kadının sesi duyuldu. Bu bir operatör sesiydi.

"Üzgünüz," dedi otomatik sesle. "Hatalı bir tuşlama yaptınız."

Kalbimin atışları hızla zayıfladı. Bakışlarım Sezgi'nin merakla parlayan zümrüt yeşili gözlerine dokunduğunda, Sezgi'nin yüzümdeki ani değişimi görmemesinin imkânı yoktu. Bir şeyleri sorgularcasına bakıyordu. Elimdeki telefonu yavaşça ona uzattım.

Bir kâbusun içinde olmalıydım.

Her şey bir kâbus olmalıydı. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Ne oldu?" diye sorarken gözleri telefon ekranına inmişti. Tuşladığım numarayı gördüğünde kaşlarını kaldırıp, "Bu ne tuhaf bir numara böyle," dedi ve sonra duraksayıp bana baktı. Hissettiklerim çok ağırdı. Her şey çok ağırdı. Böyle bir şey mümkün olamazdı.

Sezgi beni arkasında bırakarak yavaşça odadan çıktı, nereye gittiği konusunda bir fikrim yoktu ama dış kapının kilitli olduğunu biliyordum. Belki pencerelerden birini kullanıp dışarı sıvışabilirdim ama aşırı yorgundum, tüm bu olup bitenlere bir anlam yükleyemiyordum. Hem şimdi, bu ruh haliyle koşup gitmeye çalışsam, birkaç metre koştuktan sonra yüzüstü yere düşerdim ve Sezgi de beni kolayca yakalardı. Belki Sezgi'yi alt edebilirdim ama Ceyhun ve Efken'in nereye gittiklerini bilmiyordum. Belki de çok yakınlardaydılar ve Sezgi'nin tabiriyle çok iyi bir iz sürücü olan Efken beni anında enselerdi.

Dişlerimi gıcırdatarak yatağın üzerine çıktım, bağdaş kurup oturduğumda başımdaki ağrı biraz azalmıştı ama midem hâlâ bulanıyordu. Kafamda

cevap bulamamış binlerce soru vardı, ne yapacağımı bilmiyordum, buradan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Muhtemelen evdekiler yokluğumu fark etmiş olmalıydı, belki de babam polislerle birlikte beni aramaya başlamıştı bile. Babamın güvenli kollarına öylesine ihtiyaç duyuyordum ki... Ama şimdi buradaydım, babamın gölgesinin üzerine öldürücü bir karanlık devirerek babamın gölgesini silen ve üzerime gece gibi çöken bir adamın kollarında.

"Baba, neredesin?" diye fısıldadım, yatağın kenarındaki pencerenin yarısını örten siyah, kalın perdeye bakarak. Dışarıdaki orman karlar altındaydı, çok geçmeden karların dokunduğu yeryüzüne yağmur düşmeye başladı. "Nasıl bir şeyin içine düştüm ben? Nasıl kurtulacağım buradan? Bu adamdan?"

Yağmur damlaları usul usul pencerenin camından kaymaya başladığında, yağmur damlalarının yanaklarımdan akmaya başlayan gözyaşları olduğunu düşünmüştüm.

Oysa ağlamıyordum.

Ağlamak istemiyordum.

Yavaşça yorganın altına girerek yatağın içine sindim. Yağan yağmurun karların içine düşüşünü görebiliyordum. Ormanın içini tam olarak seçememin sebebi sisti. Aniden gök gürüldeyince yatakta yavaşça sıçradım ve bu korku, yatakta daha da küçülerek cenin pozisyonunu almama neden oldu. Yaşım yirmi birdi ve bu korku, şu an kaç yaşında olursam olayım beni terk etmeyecek gibiydi.

Sezgi odaya elinde gümüş gibi parlayan bir tepsiyle girdi. Kalkmadan ona baktım, kaşlarını kaldırarak yüzüme baktığı sırada elindeki tepsiyi komodinin üzerine bırakmıştı.

"Bir yerin mi ağrıyor? İyi misin?" diye sordu, sesi ilgiliydi.

"Hayır," diye mırıldandım gök gürültüsünün uğursuz sesi kulaklarımda çınlarken. "Hiçbir şey yok."

"Yaren geldi," dedi, tepsiye baktı. "Bir şeyler yesene."

Kâsenin içinde dumanı tüten çorbaya baktım, bu görüntü iştahımı açmamış, midemin bulantısının daha da katlanmasına neden olmuştu. Karnım açtı ama sanki tek bir lokma yiyecek olursam, hem her şeyi çıkaracaktım hem de ağlamaya başlayacaktım.

"Yaren kim?"

"İbrahim'in sevgilisi," diye fısıldadı. "Hani şu bahsettiğimiz adam."

Gözlerim birden umutla iri iri açıldı. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii," dedi Sezgi kısık sesle. "Durumunu biliyor, senin için çorba yaptığım sırada biraz özetledim. Bu arada ismin nedir?"

"Mahinev."

"İlk kez duyuyorum," dedi şaşkınlıkla. "Tuhaf ama güzel bir isimmiş."

"Teşekkürler," diyebildim, aklım karman çormandı. Bana daha fazla yardım etmeyeceğini bildiğimden Sezgi'ye karşı öfkeli hissediyordum ama o, benim aksime öyle içtendi ki, bana karşı yaklaşımı ona öfkeli hissetmemi engelliyordu. Yine de o adamın arkadaşıydı işte. Ne beklenebilirdi ki?

"Şimdi çorbanı iç, dünden beri hiçbir şey yemedin. Güçsüz düşmeni istemem."

Yüzüne uzun uzun baktım. Canım hiçbir şey istemiyordu ama yine de Sezgi'nin içtenliğine daha fazla duvarlarla karşılık vermek istemediğimden çorbadan birkaç yudum içtim. Midem bulandığı için çorbayı içmek benim için bir eziyetten farksızdı, yine de kusmadığım ve ağlamadığım için şanslıydım.

Odadan Sezgi ile birlikte çıktığımız sırada uzun tırnaklarımı avucumun içine saplayıp, avucumun içinde hilâl desenleri çıkarmaya başlamıştım. Çok gergin hissediyordum. Sınıfa yeni gelen o kız gibiydim, sanki hem arkadaşım yoktu hem de sınıftaki tüm kızların bir numaralı düşmanıydım. Dar, karanlık koridoru aşıp salona girdiğimde, koltuğun kenarında oturan siyah saçlı, tıpkı saçları gibi kopkoyu renk gözleri olan esmer, zayıf kızı görünce bir an irkildim.

Yabancı insanlara karşı anında duvar örmek gibi bir huyum vardı, yüzümdeki ifadeler geri çekilirken kıza soğuk gözlerle baktım. Kendimi tedirgin hissettiğimi anlamış gibi dudaklarına hafif bir tebessüm çizdi.

Sanki bana düşmanım olmadığını ifade etmeye çalışıyor gibiydi. Sezgi'nin yönlendirmesi doğrultusunda kızın tam karşısındaki deri koltuğa oturdum. Koyu renk gözler yüzüme mıknatısın artı kutbuna yaklaşan eksi kutbu gibi yapışmıştı.

"Gerçekten de İstanbul'dan mı geldin?" Yaren bunu sorarken sesindeki ilginin büyüklüğü beni şaşkına uğratmıştı. Neden İstanbul'dan peri masalında duyduğu bir yerden bahsediyormuş gibi heyecanla bahsediyordu ki?

"Evet," diye mırıldandım, gözüm isteğim dışında kapıya doğru kaydı. Şimdi kapıya koşsam, çıkıp gidebilir miydim? Acaba kapı şu an kilitli miydi? Yaren eve geldiğinde sokak kapısını kilitlemeyi unutmuş olabilirlerdi. Derin bir nefes alarak tedirgin bakışlarımı kızın koyu renk gözlerine çevirdim. "Aslında gelmedim, gözlerimi açtım ve buradaydım."

Sezgi ve Yaren'in kısaca bakıştıklarını gördüm. Yaren huzursuz bir şekilde, "Aynı İbrahim'e olduğu gibi," dedi. "Tamamen aynısı."

"Ona da mı bana olanın aynısı oldu?" diye sordum panik içinde. "Onu da mı Efken kaçırdı?"

Yaren'in donup kaldığını fark ettim, Sezgi ise resmen kahkahayı basmıştı ama benim mimik oynatacak halim bile yoktu; Sezgi'ye kötü kötü bak-

tım. Yaren başını iki yana sallarken, "Benim abim kimseyi kaçırmaz," dedi, sesindeki kesinlik beni duraksattı.

"Efken senin abin mi?"

"Evet," dedi Yaren. "Onun bu dünyadaki tek akrabasıyım."

Sezgi, "Aslında kuzenler ama öz kardeş gibi büyüdüler," dedi yavaşça.

Tek kaşımı kaldırdım. "Başka kimsesi yok mu? Senden başka?"

Yaren'in keyfi aniden kaçmış gibi duruyordu. Dolgun dudaklarını yalayıp top şeklindeki küçük burnunu çekti ve başını iki yana salladı; artık bana bakmıyordu. "Ailelerimiz bir suikasta kurban gitti," diye mırıldandı. Koyu renk gözlerini yavaşça bana çevirdi, bakışlarındaki cam kırıkları sanki bana batmış gibi canımı yakarken yavaşça yutkundum. Onun koyu renk gözlerine bakarken, o an acının aslında yalnızca bana özel olmadığını bir defa daha anlamıştım. Acı, her eve uğrardı. "Abim ve ben şans eseri kurtulduk."

Sezgi, "Bunu bir yabancıya anlattığını öğrense, seni keserdi," dedi yavaşça, sonra da güldü. "Efken birilerinin onun hakkındaki yaralayıcı şeyleri bilmesinden nefret eder."

"Üzüldüm," diye fısıldadım. Efken'e acıdığım söylenemezdi ama benden küçük olduğu her halinden belli olan Yaren'e gerçekten üzülmüştüm.

"Sorun değil, biz bu şekilde yaşamaya alıştık." Oturduğu yerden neşeli bir ruh haline bürünerek kalktı, kollarını esnetti, Sezgi'nin omzuna hafifçe vurarak sırıttı. "Onu İbrahim'le görüştürmemiz gerekiyor. Burada da devreye sen giriyorsun. Biliyorsun, benim İbrahim ile buluşmam yasak. Eğer gizli gizli görüştüğümüzü öğrense beni eve kapatır, İbrahim'i de öldüresiye döver. Ve bu kez *yaşa* yazan yumruğuyla değil, *geber* yazan yumruğuyla vurursa, İbrahim kendi deyişiyle *'Hakk'ın rahmetine'* kavuşur."

Bir an Yaren'in boynuna atlayacakmışım gibi hissetsem de bunu yapmak yerine, ona minnet dolu gözlerle baktım. Sohbetimiz kısa sürmüştü ama yine de İbrahim hakkında bir şeyler öğrenmiştim. Üç yıl önce aniden buralara geldiğini, hiçbir şey bilmediğini ve tıpkı benim gibi konuştuğunu anlatmışlardı. İbrahim'e olan merakım katlanarak çoğalıyor, Yaren her onunla ilgili bir şey anlattığında deyim yerindeyse kulaklarımı dikerek Yaren'in anlattıklarını dinliyordum.

"Birazdan gelirler," diyerek yerinden kalktı Yaren, bakışlarını bana çevirip kısaca beni inceledi. "Duş almak ister misin? Sana temiz kıyafetler verebilirim."

Kızın benimkinin yarısı kadar olan ince fiziğine baktıktan sonra gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok kısa bir an için her şeyi unutup gülebilecekmişim gibi gelmişti.

"Senin kıyafetlerinin bana olacağını sanmıyorum," diye fısıldadım.

"Doğru," dedi Yaren acımasızca. "Memelerin benimkinin iki buçuk katı falan olmalı..."

Yanaklarım anında ısınmıştı, bu Yaren'i gülümsetti.

"Dolgun kalçalar, büyük göğüsler ve ince bir bel her kadının hayalidir bence, özellikle benim gibi sopa yutmuş kadınların..."

"Gayet güzel bir fiziğin var," diye mırıldandım.

"Çok kadınsı değilim, abimin de işine geliyor bu durum," dedi Yaren, yüzü bir bebeğin yüzü kadar güzeldi ve kesinlikle fiziği de yediklerini çıkararak fit kalan mankenlerinkine taş çıkarırdı.

Sessizliğin kalın kumaştan yapılmış paltosu omuzlarımı örttüğünde dış kapının açılırken çıkardığı sesi duymuştum. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp koridora baktım, gelenin o olduğunu biliyordum. Kadrajıma ilk giren Ceyhun oldu, üzerindeki lacivert montun kumaşı yağmur damlaları ve kar taneleriyle doluydu. Hemen arkasından Efken salona girdi ve bakışlarım onun mavi gözlerine takılıp kaldı.

"Sorun çıkardı mı?" diye sordu Efken, sesi demirden çok daha soğuk ve sertti, bakışlarını benden ayırıp Yaren ile Sezgi'ye çevirmişti.

Dişlerimi sıktım.

"Kızın hiçbir şey yaptığı yok Efken," dedi Sezgi. "Abartıyorsun."

"Bu hırsızın her an ne yapacağı belli olmaz," dedi Efken, bir an ona gözlerimden ateşler fışkırıyormuş gibi öfkeyle, durduramadığım bir nefretle baktım ve o da bunu hissetmiş gibi gözlerini gözlerime mıhladı.

"Ben hırsız falan değilim!" dedim üzerine basa basa. Sıkmıştı. "O kartı bana kimin verdiğini söyledim, bana inanmayan sensin. Üstüne üstlük bir de beni rehin aldın. Şu an yasaları göz önünde bulundurursak, suçlu olan tek kişi var, o da sensin."

"Yasalar mı?" Efken bana acıyarak baktı. "Yasaları ben belirlerim, adaleti ben sağlarım. Nefes aldığım hiçbir yerde benden başka hiç kimse adaleti sağlayamaz."

"Adaletsiz herifin teki mi söylüyor tüm bunları?"

Efken, kurduğum soru cümlesinin üzerine bana beni felç edecek kadar kuvvetli gözlerle baktı. Birden sustum. Onun bakışları bir kum fırtınası gibi boğazımı doldurarak beni nefessiz bırakırken oturduğum yerden kalktım, onun yanından geçerek koridora doğru ilerledim ve evin kapısının önünde durduğumda bomboş gözlerle kapıya baktım.

Efken'in birdenbire arkamda belirdiğini hissettiğimde, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki... Beni bileğimden yakaladı, kendine doğru çevirdi.

"Aklından bile geçireyim deme," dedi, sesi sert, gözleri derindi. "Sakin görünüyor olabilirim, sana dokunmuyor olabilirim, boş boş konuşmana izin

veriyor olabilirim ama tek adım daha atacak olursan, ecelinle tanışmış olursun."

"Öldürür müsün?"

"Öldürürüm," dedi gözlerimin içine kesin gözlerle bakarak. Yapmayacağını biliyordum. Onu tanıdığımdan değildi, yapsa şimdiye yapardı ve Ceyhun'un onunla ilgili söyledikleri hâlâ zihnimin bir köşesinde benimleydi. Sanki gözlerinden dökülen duygularla yeni bir ben büyütüyordu ve bu büyüyen ben, tüm geçmişini elinde tuttuğu ateşle yakıp kül edebilecek kadar güçlü ve gözü kara biriydi.

"Ailem beni arıyordur," dedim kendimden emin bir sesle. *Babama telefonla bile ulaşamıyordum.* "Eğer burada yaşanan her şey bir oyunsa, eğer beni alıkoyup benim aklımla dalga geçiyorsanız, hepinizi hapislerde sürüm sürüm süründürürüm."

Efken başını iki yana salladı, kafasını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında aramızdaki o korkunç boy farkı bir miktar da olsa kapanmıştı. Burnundan verdiği sıcak nefes yüzüme çarpıyor, gözleri gözlerime ölümler asıyordu.

"Ya gerçekten delinin tekisin," dediğinde gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Ya da çok berbat bir yalancısın."

"Ben yalancı değilim," dedim dişlerimin arasından.

"O zaman delisin?"

"Burada olanların açıklamasını biraz daha bulamazsam, delireceğim, bu doğru," dedim hırıltılı bir sesle.

"İçeri gir," dedi Efken, yüzü yüzümle baş döndürücü bir yakınlık içerisindeydi.

Onu itmek istedim ama bunu yapamadım, çünkü fiziksel olarak benden çok daha güçlüydü ve bana karşı aşırı öfkeliydi; onu itecek olursam, bu defa o da bana fiziksel bir karşılık verebilirdi, bu da benim ölüm fermanımın altını imzalamış olmam demek olurdu. Yanından sıyrılıp geçerken içimde kalmaması için ona hafifçe çarparak geçmiştim ve bu bile onun boğazından derin bir hırıltı sesinin yükselmesine neden olmuştu.

Uyandığımda olduğum odaya döndüm, yanımda kimse yoktu, başımdaki ağrı yine kafamın her yanına dağılmıştı ve karanlığın bastırmasıyla korkular gün yüzüne çıkmıştı. Zaman hızla akıyordu. Sezgi ve Ceyhun'un evden ayrıldıklarını duymuştum ve gece, ortalığı inleten bir sessizlikle sinsice koynuma kıvrılmıştı.

Efken'in varlığının karanlık gölgesini hissedebiliyordum ama şu an bu odada olmadığı için biraz daha rahattım. Onun karanlık gölgesinin elleri boğazımda değilken, nefes alabilmek daha mümkün geliyordu. Dünden bu

yana şu yaşıma dek hissetmediğim ne kadar ağır duygu varsa hepsini bir bir hissetmeye başlamıştım. Duyguları tüketmekten korkuyordum. Gecenin geç saatlerine kadar olduğum yerde oturup düşünmeye devam ettim. Birkaç kez sızıp uyuyakalmıştım ama uykularım o kadar hafifti ki, koridorda küçücük bir tıkırtı olsa anında gözlerimi açıyordum.

İçerisi soğuktu, şafak söküp gökyüzünü eceli hatırlatan soluk bir mavi rengine boyadığında yine kısa süren uykularımın birinden uyanmıştım. Avucumun içiyle gözümü ovuşturarak yavaşça doğrulup kalktım. Yavaşça odanın çıkış kapısına ilerlemeye başladığımda hafif bir nefes sesi zihnimi yokluyordu ama sesin çıkış noktasının neresi olduğunu kestiremiyordum. Odanın kapısını açmamla, koridora düşen şafağın renginin üzerime devrilmesi bir oldu.

Şimdi nefes sesleri daha yakından geliyor, sanki benim ciğerlerime aitmiş gibi içimi huzura buluyordu. Bakışlarım omzumun üzerinden kayarak koridorun diğer ucuna çevrildi ve tam da o anda olduğum yerde çakılıp kaldığımı hissettim. Koridorun tavanındaki ahşap kirişe tutunmuş kendini yukarı çeken sırtı dönük adamın Efken olduğunu biliyordum. Bacaklarını dizlerinden kırmıştı, altındaki kot pantolonun bağları gergindi, üzerinde hiçbir şey yoktu ve kendini yukarı çektikçe sırtındaki kaslar dalgalanarak kasılıyor, kıvrımlar iç gıdıklayıcı kavisler oluşturuyordu. Sırtından sicimle inen ter damlaları belinin oyuntusundaki derin çukurlara gözyaşı gibi akarak giriyor, belindeki gamzeler teriyle dolup küçük su kuyuları oluşturuyordu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Birçok kez Miraç'ın da mutfak kapısının kirişine tutunarak yaptığı bu harekete aşinaydım ama Miraç, Efken kadar profesyonel yapamıyordu. Efken'in bedeni barfiks çekerken öyle garip bir uyum ve estetikle yukarı kalkıyordu ki, görüntüsünün korkunçluğunun aksine, kalıplı bedeni sanata ait bir dal gibi estetik görünüyordu.

Dudaklarının arasından, "İki yüz yirmi altı," döküldü. Nefesini usulca geri bıraktığı esnada irkilerek bir adım geri attım, ayağımın altındaki ahşap parke attığım adımın etkisiyle gıcırdadı. Efken kendini yukarı çekti, çıkardığım gıcırtıyla eş zamanlı olarak o an orada öylece donup kaldı. Dikkat kesilmişti. Kalbime çarpan korku dalgası duygularımı boğmaya başladığında sadece onun sırtına bakıyordum.

"Orada kal."

Sesindeki emir, nasıl olmuştu bilmiyordum ama bedenimi resmen olduğu yere bağlamıştı, kıpırdayamıyordum. Sanırım bunun asıl nedeni içimi istila eden korkuydu. Efken kendini yavaşça aşağı bıraktı, bir kez daha yukarı çekti ve ben de kaslarının kasılışını izledim. Ardından yavaşça yere indi, ayakları yere bastığı an bakışları büyük bir şiddetle bana çevrildi. Yü-

zünün yarısı aydınlıkta, yarısı karanlıktaydı. Yüzünün aydınlıkta kalan kısmından gözyaşı gibi akan ter damlalarını görebiliyordum.

Gözlerinin rengi, şafağın rengiyle hemen hemen aynıydı.

Duvara dayalı olan ahşap sandalyenin sırtına gelişigüzel serilmiş olan el havlusunu alıp ensesine bastırırken, adımları bana doğru düşmeye başlamıştı. Onun attığı her bir adımda, kalbim ağrıyla yalpalıyor, korkuyla çarpıyor, göğsüm acıyordu. Çıplak, kemikli ayaklarının ahşap parkeye bıraktığı adım sesleri midemin kasılmasına neden olmuştu. Aramızdaki mesafe tamamen sıfırlandığında kafasını eğmeden, yalnızca gözlerini indirerek gözlerimin içine baktı. Bakışları içimdeki korkuyu tetikliyordu. Kaşının hemen üstünde, şakağına doğru yatay duran dikiş izine baktım, erimiş, oldukça eski olduğu her halinden belli olan bir izdi; o izin oluşturduğu çukura takılan ter damlası bir türlü aşağıya akamıyordu.

Bir an dokunmak, o teri silmek istedim ama bunu yapamadım.

Ona bakarken göğsümden yıldızlar kayıyordu ve ölen her yıldız, hançer olup karnıma saplanıyordu.

Efken uzun işaret parmağını kaldırdı. Kalbimin atış sesini duymasından ölesiye korkuyordum.

İçimden, *beni öldürsün,* diyordum. *Öldürsün, ama kalbimin nasıl attığını duymasın.*

İşaret parmağını burnumun ucuna yaklaştırdı ama parmağı burnuma temas etmedi. Gözlerimi işaret parmağına değil, doğrudan kılıç mavisi gözlerine dikmiştim. Parmağı yavaşça sus çizgime indi, duraksadım, parmak ucuyla sus çizgime dokunduğunda ayak bileklerim titriyordu. Gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden parmağını üst dudağıma indirdi, geri çekilmek istiyordum ama adım atamayacak kadar büyük bir şoktaydım; sanki taş kesilmiştim. Bedenim karlar altında kalmış gibiydi. Bana uzattığı parmağının bağlı olduğu bileğinden yükselen nabız sesini duyabiliyordum ve bu, çok garipti.

Dudaklarımda alevi hissettim.

Parmağını yavaşça dişime sürtünce tepki veremedim, algılarım bir boşluğa saplanmıştı. "Isırıyorsun," dedi karanlık bir fısıltıyla. Korku, yerini çok daha karanlık, onun bakışlarını hatırlatan bir duyguya bırakırken, alt dudağımı ısırıyor olduğumu fark ettim ve yavaşça dişimi, sapladığım dudağımdan çekip ağzımı sıkıca kapattım. Efken parmağını geri çekip, gözlerimin içine çok daha yoğun, iç ürpertici bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Korkuyorsun," dedi, sesi zehirli bir yılanın dişlerinde taşıdığı öldürücü zehir gibiydi, bense onun kelimelerinin her tadına bakışımda, ölümün tadına biraz daha bakıyordum.

"Korkmuyorum," diye yalan söyledim.

Keskin bakışları kısa bir anlığına yalanı taşıyan dudaklarıma dokundu, ardından yeniden gözlerimdeki yerini aldı.

"Korkuyorsun."

"Hayır," diyebildim.

"Benden korkuyorsun," diye direttiğinde sesindeki kurşungeçirmez tını, göğüs kafesimin sarsılmasına neden oluyordu. Evet, korkuyordum. Tüm korkularımla yüzleşmişim gibi hissediyordum. Tüm korkularım karşımda duruyormuş ve bir adamın gözlerinin içinden beni izliyormuş gibi...

"Hayır."

Bana doğru bir adım daha atınca, çıplak ayak parmaklarının, ayakkabılarımı çıkardığım için çıplak kalan ayak parmaklarıma temas edişini tüm bedenimde hissettim. İrkildim.

Geri çekilmek için bir hamle yapacağım sırada büyük eli belime kaydı, ondan uzaklaşmama engel olurken bana dokunmuş olması her şeyin allak bullak olmasına neden olmuştu. Büyük bir dalga bana sertçe vurarak beni kıyı boyunca sürükleyip, kayalıklara çarpmış gibi hissediyordum.

Canı istediğinde bana dokunamazdı, öyle bir dünya yoktu.

Gözlerine baktım, gözlerinde içinde şeytanı yakan ateş yanıyordu. Şafağın mavisine gri gölgeler indiren yağmur, bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı.

"Korkuyorsun," diye fısıldadı erkeksi bir sesle. "Ve tam şu an, sana dokunan ölümü bile kandıracak kadar masum görünüyorsun."

Kelimeleri...

Bir kaldırımda yan yana yürüyen, birbirini tanımayan iki insanın ruhu gibiydi kelimeleri. Anlık göz göze gelen o iki insanın düşüncelerinden birbiriyle ilgili bir şeyler geçiyor, adımları ileri atılıp birbirlerinden uzaklaştıkça düşünceler bir daha hiç hatırlanmayacak eski anılara dönüşüyordu. Sadece bir anlığına, o kaldırımda yanımdan geçen yabancının gözlerinin içine bakmışım, o yabancıyla ilgili bir şeyler düşünmüşüm ve sonra da onu arkamda bırakıp tüm düşünceleri zihnimden kapı dışarı etmişim gibi hissettiriyordu. Ben onun için bir yabancıydım ve kurduğu cümle, bir yabancının gözlerinin içine baktığında anlık oluşan düşüncelerinin eseriydi. Beni bıraktığı an, bu düşünceden arınacak ve bir daha bunu hiç hatırlamayacaktı.

"Madem masum görünüyorum, o zaman neden beni özgür bırakmıyorsun?" diye fısıldadım, yakınlığımıza aldanan sesim titriyordu.

"Sana güvenmiyorum," dedi, sesi buzdandı, bakışları ve teni ise ateş gibi yakıyordu.

"Kartı ben çalmadım," dedim. "Yemin edebilirim."

"O karta öylece ulaşabilme imkânın yok." Bakışları, tıpkı dokunuşu gibi derinleşti. "Tam şu an seni öldürmek istiyorum, biliyor musun?" diye fısıldadı ruhsuz bir sesle. Kalbim birden duracak sandım, yutkunamamış, nefes bile alamamıştım. Beni öldüreceği düşüncesi... Nedense onu hiç tanımıyor olsam bile kafamda netleşmiş bir düşünce vardı: Bu adamın eline kan yakışırdı.

"Öldürecek misin?" diye sordum, ardından sesimi güçlendirdim ve ona meydan okuyan gözlerle baktım. "Öldür."

Dudaklarımdan dökülenler, mantığımın korku dolu bir çığlık atarak köşeye saklanmasına neden oldu. Ruhumsa, öylece durmuş döktüğüm cümlenin havada uçuşan kırık harflerine bakıyordu.

Kaşlarının havaya dikildiğini gördüm. Dikiş izi, kaşlarının hareketi doğrultusunda derin bir kuyu oluşturdu ve ter damlası aniden şakağına doğru kaydı. Bir insanın sahip olamayacağı türden esrarengiz bir güzelliğe sahipti. Ona baktığımda kusur göremiyordum; bu korkunçtu. Kaşından şakağına uzanan dikiş izi bile yalnızca ona özeldi sanki, onu kusursuzlaştıran bir başka parçası gibi görünüyordu. Burnu ve gözleri, dolgun dudakları bir sanatçının yıllarını vererek yarattığı o çok konuşulan ünlü şaheseri gibiydi. Dudakları gerçekten kalındı ama üst dudağı, alt dudağından biraz daha dolgundu ve dışarı doğru vurgulu görünüyordu.

"Medusa," dedi yavaşça, birden anlamlandıramadığım bu kelime gözlerimin gözlerine takılıp, bakışlarımın bileğe bağlı bir serumdan damlayan son ilaç gibi düşerek kanına karışmasına neden oldu.

"Ne?"

"Artık ismin Medusa."

Kalbimin susmasını istiyordum.

"Ben senden bir isim değil, özgürlük istiyorum."

Bana baktı, baktı ve baktı...

O kadar uzun bakmıştı ki, tanrıya bile yüzümü unutturabilirdi ama o yüzümü asla unutmazdı.

"Bundan sonra özgürlüğün, baktığın her yere diktiğin taşların arkasında ve sen, o taşların içinde benim yanımda tutsak kaldın."

HAVE A NİCE LİFE, BLOODHAİL

EFKEN KARADUMAN

Karanlık dünyamdaki tek pusulam öfkemdi.

Kör bir insanın karanlıkta yaşamaya alıştığı gibi kendi var ettiğim karanlığın içinde öfkemi yöneterek yaşamaya alışkındım. Damarlarımın içini yaşamla ören kanın bile beni sadece bir süre daha hayatta tutabilecek bir zehir olduğunu düşünüyordum.

Soğuğu hissetmiyordum.

Tek hissettiğim kandı.

Karanlık koridor dardı, rutubetli duvarlarında kurumuş kan lekeleri vardı ama ışık içeri giremediği için kan lekeleri gölgelerin altında gizleniyordu. Çıplak bedenimden sicimle inen kan damlaları bir kadının pürüzsüz yüzünde beliren sıcak gözyaşları gibiydi. Ya da arabanın ön camına düşen yağmur damlaları... Her ne sikimse işte.

Buraya gelmiştim çünkü insanların çığlıklarını duymaya ihtiyacım vardı. Buradaydım çünkü bir masumun kanı tırnaklarının içini kirletmiş piç kurularının tanrıya karşı bile duymadıkları korkunun yaratıcısıydım.

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi. Yalan olduğunu biliyordum. Dudaklarına bakmak beni şaşırttı; pusulam elimden kayıp düşecek sandım.

Bunu istemedim. Bundan nefret ettim. Tekrar kızıl gözlerine baktım.

Kızıl gözlerini izlerken yeniden o tünelin içindeydim, tavandan yere damlayan su değil kandı ve tenimde bir başkasının kanı vardı; kan derimin gerilmesine neden olmuştu. Dişlerinin izleri parmağımda uzun süre kalmayacaktı, bunu biliyordum. Gözleri tenimden sicimle inen kana benziyordu. Gözleri ellerime bulaşan kana benziyordu. Gözleri öyle bir bakıyordu ki zamanın içinde bir yarık açıp beni o âna geri itiyordu.

Parmaklarımı içeri doğru alınca parmak uçlarıma bulaşan kan avucumun içini lekeledi. Bir elimde yaşam, bir elimde ölüm vardı ve ben bu gece ölüm yazan elimi kullanmıştım. Ölümü taşıyan elimi kaldırıp burnu-

mu sızlatan metalik kokuyu yok etmek istiyor gibi elimin tersiyle burnumu sildim ve adımlarımı hızlandırdım.

Sessizdim.

Sonsuza dek susulabilseydi, tam şu an başladığım bu sessizlik sonsuza dek sürerdi.

Ölümün kokusu yükseliyordu.

Ölüm onun kızıl gözlerine bulaşıyor, kanın rengi irislerinde cehennem alevleri gibi parlıyordu.

Gözlerinin içindeydim ve zamanın içinde deşilen bir cesettim. Zaman dik duran buz sarkıtları gibiydi ve buz sarkıtlarına saplanan kanlar içindeki bedenimle öylece duruyordum. Buz sarkıtlarının soğuk yüzeyinden kanım süzülüyordu.

"Korkuyorsun."

"Hayır," diyebildi, kekelemişti. Güzel sesi zamana yayıldı, bakışlarım dudaklarına tekrar düşmesin diye kendimi kastım ve pusulam avucumun içinden kayıp düşecek gibi oldu. Pusulamı sıktım. Öfkemi tuttum. Öfkem buradaydı. Gitmemeliydi.

"Benden korkuyorsun."

Göğüs kafesi bana var ettiğim bir ölümü hatırlatırcasına sarsıldı, yeryüzü titredi, gökyüzü yıkılmaya başladı. Pusulamı daha da sıkı kavradım. Kayıp düşecek gibiydi. Düşmesine izin vermedim.

"Hayır," dedi, kaçıp gidebilirdi ama yaşamak istiyordu. Tıpkı herkes gibi... Yaşamasının beni ilgilendirmemesi gerekirdi, gidip ölebilirdi, onu bırakabilirdim ve bu kesinlikle pusulamı korumak için atacağım en mantıklı adım olurdu ama gitmesini istemedim.

Ona doğru bir adım attım, pusulam parmaklarımdan aşağı sarktı. Elim beline kaydı, ona dokundum, uzaklaşmasın istedim. Gitmesin istedim.

"Korkuyorsun," diye fısıldadım ve o an pusulam parmaklarımın ucundan salınarak yere düştü. Umursamadım. "Ve tam şu an, sana dokunan ölümü bile kandıracak kadar masum görünüyorsun."

3. DİŞİ İBLİS

LORN, ACİD RAİN

İyi bir ruhun, kötü bir ruha dönüştürüldüğü o karanlık an...

Gecenin en sessiz anlarında, gözlerinden yaşlar boşalan bir kadının yardım çığlıklarına alamadığı cevaplar sonucu ruhunu kötülüğe satışı. Güzel bir yüzün içinde taşıdığı iyi düşüncelerin, yine güzel bir yüzün zihninde kötülüğün öldürerek iyiliğin yerini aldığı o karanlık gece...

Şeytana cenneti arzulatacak bir melekken, tanrıyı cehenneme çeken bir iblis olmuştu Medusa.

Bir zamanlar onun gözlerine bakanlar denizlere dokunuyor, yağmurun kokusunu içine çekip toprağa basıyorken, artık onun gözlerine bakan herkes tıpkı onun kalbine yapıldığı gibi taşa dönüştürülüyor, ölümü tadıyordu.

Zehri kendisine şifa, karşısındakine veba olmuştu.

Soğuk, yumuşak, siyah ve olabildiğince karamsar renkli çarşaflara sahip büyük bir yatakta, ruhumdaki tüm savunmasızlığı ortaya sererek nefes alan bir ölü gibi uzanıyordum. Gecenin karanlığı, içinde olduğum odayı tıpkı üzerinde uzandığım siyah çarşaf gibi örtmüştü. Uykum yoktu. Bedenim yorgundu ama zihnim hâlâ aktif bir şekilde çalışmaya devam ediyordu. İçinde var ettiği tek şey endişe olsa da...

Hâlâ nerede olduğumu bilmiyordum, bir şeyler yerine oturmuyordu, aldığım her cevap yetersiz geliyordu.

Karnımdaki açlığı hissediyordum, dolunayda dağdan inip şehrin içinde çaresizlikle yiyecek arayan aç bir kurt gibiydim. Yattığım yerden midemden gelen gurultuların ısrarcı tavırlarına karşı koyamayıp sonunda kalktığımda, başımdaki ağrının hâlâ şiddetini koruduğunu fark etmiştim. Efken'in salonda olduğunu biliyordum, ara sıra genzinden gelen erkeksi bir sesle öksürüyordu ve ben o kadar sessizdim ki, odaya onun nefesinin sesi sızarak üzerime gece misali çöküyordu.

Çıktığım oda salona yakın, karanlık koridorun kalbinde bir odaydı. Koridora bir canavarın teni gibi gerilmiş olan karanlık nabzımı hızlandırırken küçük adımlarla salona doğru ilerlemeye başladım. Bir kâğıt sesi duydum, kafamı salona doğru uzattığımda Efken'in önüne dizdiği tarot kartlarına tüm dikkatini vererek baktığını görmüştüm. Yerde bağdaş kurarak oturmuştu, altında siyah bir eşofman vardı ama üzeri çıplaktı ve esmer teni, salondaki loşlukta çağlayan elmas dolu bir şelale gibi parıldıyordu. Benim orada olduğumu hissettiğini biliyordum ama yine de kafasını kaldırıp bana bakmadı, bakışları yoğun bir şekilde kartlara adapte olmuş durumdaydı.

Önünde bir kart destesi olduğunu gördüm, yere üçü düz çevrilmiş yedi kart koymuş olduğunu fark etmiştim. Kartları ortamdaki loşluktan dolayı seçebilmem imkânsızdı ama yine de pürdikkat kartlara bakmaya başladım. Efken'in dikkatle kartlara bakışı bana biraz ürkütücü gelmişti, hemen arkamdaki karanlıkta da sanki enseme çökmeyi bekleyen bir canavar vardı.

Gözlerimi yüzüne çevirdim, kafasını kartlara doğru eğdiği için uzun, siyah kirpikleri gözlerini örtmüştü. Bakışlarını göremiyordum. Etli dudakları öne doğru çıkıntılı duruyordu, yüzündeki kemikler sanki karanlıktan feyz alarak daha da belirginleşmiş, yüzü mezar çukurlarıyla dolu bir mezarlığa dönüşmüştü. Bakışlarım sanki üzerine yağ sürülmüş gibi parlayan esmer omuzlarına kaydı, omuzlarının baş kısımları genişti ve teni kesinlikle çok pürüzsüz görünüyordu. Kıvrımlı kaslara sahip, geceye rağmen parlayan kollarını izlemeye başladığımda kalbimde anlam vermem imkânsız bir ritim bozukluğu baş göstermişti.

Benim burada olduğumun farkında olduğuna emindim, çünkü duyuları çok gelişmiş bir adamdı ama nedense gözlerini kartlardan ayırıp bana bakmıyordu bile. Kartlara olan ilgisinin nereden geldiğini merak etmiştim, sonuçta beni de buraya bir kart için esir etmemiş miydi?

Düşünceler zihnime karanlık bir duman gibi sızmaya ve zihnimi boğmaya başladığında, deniz zehri rengindeki gözleri hızla beni buldu. Bakışları her ne kadar duygulardan uzak olsa da, kesinlikle insanın aklını başından alabilecek duyguları içine ekiyordu.

O zehirli gözler, bana bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissettiriyordu. Canavarların karanlık gölgeleri o gözlerin içindeydi ve o gölgeler üzerime devriliyordu.

"Hayatında hiç seksi bir adam görmemiş gibi bakıyorsun," dedi, sesi saf bir alayı içinde barındırıyor olsa da yine de semsertti.

Aslında bilmediği bir şey vardı. Ben yirmi bir yıllık hayatım boyunca bir erkeği çok fazla yakından inceleme şansına sahip olmamıştım. O bana baktığında ne görüyordu bilmiyordum fakat durum böyleydi.

Cevap vermeden onu izlemeyi sürdürdüğümde, gözlerinde sabır dilenen bir bakışla beni izlemeye başladı. "Odadan neden çıktın?" diye sordu, sesi granitin yüzeyi gibiydi; sert ve soğuk...

"Çünkü karnım aç?" dedim ona dik dik bakarak.

Kartlardan birinin daha yüzünü kendine doğru çevirdi, kartı zemine sertçe bastırıp gözlerini gözlerimden çekerek karta indirdi. Bir an donup kaldığını fark ettim. Ardından donuk bakışları yavaşça yüzüme doğru tırmandı. Merakla onu bembeyaz eden karta bakma ihtiyacıyla içeri girdiğimde bedenindeki gerginliği hissedebiliyordum. Gözlerimi parmaklarıyla yere doğru bastırdığı karta çevirdiğimde bir an kalbim ağzıma kadar tırmandı ama hızla çarpmadı, yalnızca yüreğimin ağzıma çok yakın bir yerde olduğunu hissetmiştim.

Bu kart, benim çaldığımı iddia ettiği, sonra da benden alıp beni buraya esir etme nedeni olarak gösterdiği karttı. Azize'ydi.

"Bu kart..."

"Sen kimsin?" Efken'in ani sorusu beni şaşkına döndürdü, gözlerimi gözlerine çevirip ona tıpkı bir aptal gibi baktım. Yolunu kaybetmiş, gideceği yönü bilmeyen, cebinde beş para olmayan bir yabancı gibi...

"Neden durmadan bunu soruyorsun?" diye sordum sertçe.

Gözlerini karta indirdi, ardından bakışları yeniden beni kıskıvrak kavradı. O bana dokunmuyordu ama gözleri gözlerime takıldığı an sanki bir anda beni bileklerimden kavrayarak bir duvara yaslıyordu.

"Senin kim olduğunu çözeceğim," dedi, sesindeki kararlılık kaşlarımın daha da çatılmasına neden oldu ama bir şeyler söyleyemedim, sanki ona ters bir şey söylesem delirecek ve gerçekten bana zarar verecekti. Bir süre, belki de uzunca bir süre sert bakan mavi gözleriyle yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledi. Bana bakarak kartları hızlıca toplayıp desteye koydu, ardından ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Onun bana yaklaşan her bir adımı, karnıma sert bir yumruk yiyormuşum gibi acıyla kıvranmama ama yine de ifadesizce durmama neden oluyordu. Aramızda yalnızca iki adımı sığdırabileceğim bir mesafe bıraktı, başını yavaşça eğerek yüzüme bakmaya devam etti. Aramızdaki boy farkından dolayı ona kafamı kaldırarak bakıyordum.

"Ama ben senin kim olduğunu çözene kadar, senin ismin Medusa."

"Bana şöyle söylemeyi kes," diye mırıldandım, kalbim korkuyla kasılmaya başlamıştı.

"Ben ne dersem o olmak zorundasın." Sesi mekanikti, bakışları da bir bıçak gibi içimden geçiyordu. "Hatta o kadar ne istersem olmak zorundasın ki, özünü unutacaksın."

"Sen kafayı yemişsin," dedim sertçe. "Ben senin söylediğin hiçbir şey olmak zorunda değilim. Olmayacağım da."

Ilık nefesini yüzümün kumaşında hissettim; parmak uçlarıma birileri iğne batırarak parmak uçlarıma delikler açıyordu ve akan kan sayfalara onunla ilgili kelimeler yerleştiriyordu. Gözlerimi gözlerinden çekmeden ona baksam da beni kendisiyle yüzleştirmişti. Söylediği her şeyi yapabileceğini gözlerinde görüyordum ama henüz bana fiziksel bir müdahalede bulunmadığı için ona sonuna kadar baş kaldırmam gerektiğini düşünüyordum.

"Sana kafayı yedirtebilirim Medusa."

"Sen bana hiçbir şey yapamazsın," dedim anlık cesaretle. "Çevrendeki insanları nasıl hizaya getirdin bilmiyorum ama çıkarıp kafama bir silah da dayasan, senden korkmuyorum."

Dudakları titrer gibi oldu ama bu tamamen alayla doğacak bir gülücüğün temeli gibiydi. Sonra yüzü tekrardan ifadesizliklerle örülüydü. Kapalı bir kutu gibiydi, parçalasan, yaksan bile açamayacağın, kapalıyken bile tehlikeli olan bir kutu...

"O yüzden mi hâlâ benimle ilgili hiçbir şey bilmesen de karşımda dururken dizlerin titriyor?" Sorusu o kadar gafil avlamıştı ki beni... Durdum ve yalnızca yüzünü izledim. "Neler yapabildiğimi bilseydin, emin ol daha fazla korkardın Medusa. Çok korkardın."

Şu ana dek beni sadece tehdit etmişti ama içimden bir ses, söylediklerinden bile fazlasını yapabildiğini söyleyip duruyordu.

"Neler yapıyorsun?" diye sordum birden, merak bir çukur gibi içimde kazılıp derinleşmişti.

Acaba babamlar yokluğumu fark edince ne yapmışlardı? Efken'in korku salan bakışlarını onun gözlerinden içerken, aslında aklımdan geçen, kafamı yoran tek şey buydu. Babam ortalığı birbirine katmış olmalıydı, acaba annem ne durumdaydı? Aramız ne kadar çok mükemmel olmasa da annemin bir köşeye geçip sarsılarak ağladığını hayal edebiliyordum, babam büyük ihtimalle yerinde duramamış, polislerle birlikte beni aramaya koyulmuştu. Ya kardeşlerim?.. Mahzar şehir dışında okuduğu için en geç onun haberi olmuş olmalıydı bu durumdan. Miran henüz olayın şokunu atlatamamıştı kesin. Miraç... İşte o, ortalığı yıkıyor olmalıydı. Miraç, ikizler arasında en öfkeli, en bana bağlı olandı. Annem sık sık Miraç'ın öfkesini yalnızca benim yatıştırabildiğimi söylerdi ve şu an Miraç'ın yanında değildim, öfkesini dindirebilecek, onu dizginleyebilecek kimse yoktu.

"Zamanla öğrenirsin," dedi Efken umursamaz bir sesle, tam sırtını döneceği sırada bir anda bağırdım.

"Zamanla mı? Sen beni burada daha ne kadar tutabileceğini sanıyorsun? Beni bulmaya gelecekler, seni de hapse tıkacaklar!"

Efken neşesiz, gerçek bir gülücüğe hiç benzemeyen solgun bir şekilde tebessüm ederek, "Hayal kurmaya devam et bakalım," dedi. "Ama unutma, senin hayallerin, benim gerçeklerimin mezarında çürüyecek Medusa."

"Bu süslü lafları bir kenara bırak!" diye bağırdım yeniden. "Babam beni bulduğunda senin en ağır cezayı alman için elimden geleni ardıma koymayacağım. Mahvedeceğim seni."

"Beni kimse mahvedemez."

"Yanılıyorsun," dedim üzerine basa basa. "Seni mahveden kişi ben olacağım."

Güzel yüzündeki ifade daha da sertleşti. Soluğunun hızlandığını fark ettim, nefesi durmadan tenime darbeler indiriyordu. Bana bir adım daha yaklaştı ve aramızdaki çoktan yıkılmış olan mesafeyi tamamen yok etti.

"Senin o ağzını!.."

"Sakın bana o cümleyi kurayım deme!" diye hırladım onu keserek. "Eğer bana hakaret edecek olursan, beni öldüreceğini de bilsem seni buna pişman ederim!"

"Neyine güveniyorsun sen?" Efken'in sorusu birden farkındalık kazanmama neden oldu. Gözleri gözlerime kanca gibi geçmişti, ruhumdan kan sızıyordu. Efken şaşkındı, sanırım böyle bir karşılık almayı beklemiyordu. Ne bekliyordu öyleyse? Bir kenara geçip ağlarken ona yalvarmamı, istediği her şeyi yapmamı mı? Çok beklerdi. Yine de kendimi pek güvende hissetmiyordum.

"Ben..."

"Bir şey söyledikten sonra öylece geriye yalnızca senin gibi korkaklar çekilir," dedi Efken. "Sana neler yapabileceğimi hayal edebilirsin ama ben sana yapmadan asla bilemezsin." Tehditkâr bakışları ruhumu titretiyordu.

"Kafanda kuruyorsun," dedim.

"Kafamda kurduklarımı uygulamaya başlarsam, işte o zaman nefesin kesilir," dedi birden, mideme taş gibi bir ağırlık oturtan cümlesi gözlerimin korkuyla kısılmasına neden oldu.

"Hadsiz," diye fısıldadım.

"Bir daha bana kafa tutmaya çalışırsan, kafanı ellerimle değil cümlelerimle koparırım," dedi Efken, mavi gözlerinden alevler yükseliyordu. Sanki beni incitebilecek en büyük şeyin kelimeler olduğunu biliyor gibiydi. Evet, öyleydi de. "Şimdi kaybol gözümün önünden. Mutfak koridorun sonunda, ne zıkkımlanacaksan zıkkımlan, ben konuş diyene kadar ağzını açacak olursan iki dudağını birleştirip dikerim."

Ona iğrentiyle baktım. Biraz da önlenemez bir çaresizlikle... Babam, onun benimle bu şekilde konuştuğunu bilseydi onun canına okurdu. Cidden okurdu. Muhtemelen onu iki metre boyunda bir ayı olmasına rağmen hiza-

ya getirir, postundan kendine bir palto yapardı. Babam bir herifin benimle böyle konuştuğunu bilse, o herifin derisini yüzerdi.

Bir an durup babamın Efken'i dövdüğünü düşündüm.

Bu düşünce beni anlık gevşetti.

Ellerimde karşı koyamadığım bir titremeyle salondan çıkarak karanlık koridoru aştım, mutfak olduğunu düşündüğüm kapıyı yavaşça aralarken boğazım kurumuştu. İçerideki çift kanatlı, büyük buzdolabının göstergesinden yayılan ışık belli oranda etrafı aydınlatıyordu. Kenarda bir masa, masanın olduğu yerde de bir pencere vardı. Pencereyi örten tül perde yarım açık duruyordu, cam kapalıydı ve camın yüzeyine soğuktan dolayı buhar oturmuştu. Ayın ışığı, ormanın karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu. Loş mutfakta ağır adımlarla ilerlemeye başladım.

Açlıktan düşüp bayılabilirdim, bir an önce bir şeyler yemem gerektiğinin farkındaydım. Çift kanatlı buzdolabını açıp kafamı dolabın içine uzattığımda bir an gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Her zaman görmeye alışkın olduğum bir manzara yoktu bu dolapta. Sanırım iki kişi yaşıyor olmalarından dolayı bolca konserve, hazır yiyecekler vardı. Neredeyse hiç sebze ve meyve yoktu ama bolca sos olduğunu fark etmiştim. Acı sos, barbekü sos, mayonez, hardal gibi soslardı bunlar. Bir baklagil konservesine uzanıp konserveyi alırken aniden beynimde siren sesi gibi bir ses yükselerek tüm zihnimi dağıtmaya başladı ve bedenim bir anda kilitlendi. Hareket edemiyor, dolaba doğru eğilmiş şekilde, elimde konserveyle öylece duruyordum; gözlerim, durumun farkında olup yönetebildiğim tek organımmış gibi iri iri açılmışlardı.

Bir rüzgâr, koyu renk saçlarımın arasından geçerek onları geriye doğru havalandırdı ve bel kemiğimde hissettiğim kıvrım bir diğer organımın, yani dudaklarımın aralanmasına neden oldu.

Nefes alamıyordum, kafamın içinde susmayan bir siren sesi vardı ve pencere kapalı olduğu halde rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu.

"Kaçamazsın," diye fısıldadı karanlıkta bir ses, tonu yoktu, rengi yoktu, cinsiyeti yoktu, yankıları vardı. Gözlerim aniden karardı, bedenim sarsıldı ama dolabın kapağına tutunduğum için düşmemeyi başardım. *"Bu kaderden kaçmana izin verilmeyecek."*

"Ne?"

Cevap alamadım, aniden ellerim çözüldü ve tuttuğum konserve ayaklarımın dibine şiddetle düşerken korkuyla geri adım atıp etrafıma baktım.

"Ne oluyor?" Birden kalbimin içinden geliyormuş gibi yakından gelen erkeksi sesi, korkuyla sıçrayarak ona doğru dönmeme neden oldu. Bu Efken'di ama biraz önceki sesin sahibinin o olmadığına yüzde yüz emindim. Gözlerimdeki korkuyu fark etmiş gibi bir an durup sadece yüzüme baktı, sonra bakışları dolabın açık duran kapağına ve anlamlandıramadığım bir şekilde pencereye doğru kaydı.

Tekrar bana baktığında ellerim buz tutmuştu. "Sıkıntı ne?"

"Hiç," diyebildim, kekelediğimi fark edince kaşları çatıldı, bakışlarındaki kuşku beni iri kollar gibi sarıp sıkıca kavramaya başlamıştı.

"Yüzün bembeyaz olmuş," derken sesi gergindi. "Ne demek hiç? Bir şey mi saklıyorsun sen?"

"Hayır," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Bir an korktum, hepsi bu."

"Benden korkmuyorsun ama karanlıktan korkuyorsun," dedi alay eder gibi. "Çok aptalsın."

"Sadece..." Bir şeyler söylemekten vazgeçerek sustum, Efken ise cümlemin devamını bekler gibi yüzüme bakıyordu. Geri dönerek yere düşen konserveyi aldım, izlenmenin verdiği tedirginlikle masaya doğru ilerleyip sandalyeye oturdum. "Bir tane çatal alabilir miyim?"

Birden bu kadar uysallaşmam onu da şaşırtmışa benziyordu ama renk vermedi. Büyük adımları mutfak tezgâhının önüne yönelti, çekmecelerden birini gürültüyle açıp bir çatal çıkardı, çatalı bana uzattığında hâlâ sessizdim. Birkaç defa ısrarla konserveyi açmaya çalışsam da hem tırnaklarım çok uzun olduğundan, hem de yeterince güç toplayamamış olduğumdan konserveyi bir türlü açamamıştım. Ben çırpınır gibi bununla uğraşırken beni izliyor olduğunu bilmek, işimi daha da zorlaştırıyordu.

"Ver şunu," dedi soğuk bir sesle. Elimdeki konserveyi alırken parmakları parmaklarıma dokunmuştu, tenindeki sıcaklık irkilmeme neden olurken kafamı kaldırıp ona baktım. Tek seferde konservenin kapağını kaldırıp konserveyi önüme koydu. "Gelişkin bedenine rağmen çok güçsüzsün," dedi. "Cılız."

"Tenin neden bu kadar sıcak?" diye sordum birden elimde olmadan, sorum onu afallatmış gibi şaşkın şaşkın bana çevirdiği bakışları allak bullak görünüyordu.

"Senin tenin de çok soğuk, ben tenin neden çok soğuk diye soruyor muyum?" Boş boş yüzüme baktı, ardından çenesiyle konserveyi işaret etti. "Gereksiz sorular soracağına, ye şunu. Açlıktan beynine kan gitmiyor."

Şaşkınlıkla, "Tenim çok mu soğuk?" diye sordum, Efken soruma karşılık bana garip garip baktı.

"Evet," dedi demir gibi sesiyle.

"Küçükken kansızlığım olduğunu söylerdi babam," dediğimde Efken konuya böyle gireceğimi tahmin etmemiş gibi şaşkınlıkla beni izliyordu.

"Gerçekten bir ailen var," dediğinde bu cümlesi de tıpkı benim cümlelerimin onu şaşırttığı gibi beni şaşırtmıştı. Gözlerine baktım. Karanlığa rağmen görebiliyordum. Gözlerindeki yel değirmenleri yavaşça dönmeye başlamış, yaşadığı geçmiş, yel değirmenlerinin bıçağa benzeyen uzun kollarına takılarak parçalara ayrılmıştı.

Artık durgun görünüyordu.

"Evet, bir ailem var."

Gözlerine dolanan sarmaşıklar, bir ağaca sarılan yılanlara benziyordu.

Bakışlarını benden uzaklaştırması, Yaren'in anlattığı hikâyenin zihnimde daha güçlü canlanmasına neden oldu. Bu dünyada Yaren'den başka kimsesi yoktu, her şeye sahipti ama ailesini kaybetmişti. O zaman her şeye sahip sayılmazdı. Ona öfkeli olsam da içimde ona karşı karşı koyamadığım bir yenilgi oluştu, bu yenilgiyi var eden şefkat duygusuydu ve ben bu duyguyu onun için taşımaktan nefret etmiştim.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu ilgilenmiyormuş gibi, karşıma oturup masanın kenarındaki metal sigara tabakasından beyaz filtreli bir sigara çıkardı. Tabakanın iç kısmında bir tane de koyu gri zippo vardı. Sigarayı dudaklarının arasına dengeledi, dolgun üst dudağı sigarayı sararken bakışlarım birdenbire dudaklarında takılıp kaldı, kalbimin sersemlediğini hissettim. Efken, zipponun ucunda yanan alevle sigarasının ucunu tutuşturdu, alev büyük bir hızla tütüne doğru ilerledi ve gözlerimiz birbiriyle buluştu.

"Üç erkek kardeşim var," dedim. "Annem, babam ve ben."

"Üç erkek," dedi başını sallayarak, sigarayı dudaklarıyla emince, sigaranın ucundaki alev parladı. "En büyükleri sen misin?"

"Evet," dedim, neden bunları soruyordu bilmiyordum, umursuyor gibi de durmuyordu.

"Peki ailen bir hırsız olduğunu biliyor mu?"

Yanaklarımın içini şişirerek çatalı konserve yiyeceğin taneciklerinden birine batırdım. Ona düz düz bakarak taneciği ağzıma attım, çiğnemeye başladım, Efken hiç de alay ediyor gibi durmuyordu.

"Bu yakada mı yaşıyorlar?"

Gözlerimi yumup, lokmamı yutarak derin bir nefes aldım.

"Anlamak istemiyor musun? Bu yaka neresi bilmiyorum, benim ailem İstanbul'da yaşıyor."

"Kendini neden bu tür bir saçmalığa inandırıyorsun?" Sorusu beni öfkelendirse de öfkemi ona belli etmedim.

"Saçmalık ne biliyor musun?" diye sordum ona dik dik bakarak. "Saçmalık, senin beni burada esir ediyor oluşun ve beni bana hediye edilmiş bir kartı çalmakla suçluyor oluşun." Gözlerimi kısarak konserveye baktım. "Üstelik Türkiye'nin varlığından bile bihabersiniz güya ama hepiniz bizim dilimizi konuşuyorsunuz."

"Türkiye diye bir yeri tamamen kullandığımız dilin isminden yola çıkarak yarattığınız çok belli, kulağa hayal ürünü gibi geliyor."

Efken'in sesi bu kez ciddiydi, alay etmek yerine ilk defa ciddi bir şekilde bana cevap verdiğini fark etmiştim.

"Dininiz ne peki?"

"Benim bir dinim yok," dedi Efken. "Ama çevremde Yahudiler, Hristiyanlar, Müslümanlar ve daha bir sürü dine mensup insan var."

"Türkçe konuştuğuna göre Türksün yani? Durum böyleyken nasıl olur da Türkiye'ye inanmazsın?"

"İbrahim gibi konuşuyorsun," dedi Efken yüzünü buruşturarak. "Kafasının bu kadar çalışabileceğini bilsem, seni bana onun gönderdiğini düşünürdüm. Türkiye diye bir yer yok. Kullandığımız dilden falan yola çıkarak bir şeyler uydurmuşsunuz."

"Peki *'Türkçe'* ya da *'Türk'* kelimesinin kökeni sence nereden geliyor?" diye sordum ona dik dik bakarak.

Sıkılmış gibi iç çekerek, "Bilmem," dedi. "Hiç kelimelerin kökenlerini araştırmadım. Sen çok araştıran bir tip olduğundan mı kafayı yedin yoksa?"

"Mantıksız," dedim derin bir nefes alarak.

"Evet, sana baktığımda gördüğüm şey tam olarak bu."

Ona düz düz baktım, sonra yemeğimi yemeye devam ettim ve bu konu hakkında başka bir soru sormamak için kendimi sıktım. Düpedüz kandırılıyormuşum gibi hissediyordum, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Bir uzaylı beni kaçırıp başka bir gezegene getirmiş olamayacağına göre bu kesinlikle bir tuzak olmalıydı. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum.

Peki ya nasıl olmuştu da babamın telefonuna ulaşamamıştım? İç çektim. Belki de başka bir ülkedeydim, o yüzden telefon numarasına ulaşamıyor olabilirdim. Kafam allak bullaktı.

Sigarasının dumanı bir fahişenin beyaz teni gibi kıvrılıyordu aramızda. Sonunda dayanamayıp, "Peki başka diller konuşanlar da var mı?" diye sordum. Acaba kafalarında kurdukları bu ütopik yerde işler nasıl ilerliyordu? Bir yerde bir falso illaki verecekti.

"İngilizce konuşanlar var, Almanca, Arapça, Fransızca." Söylediği saçmalıklara düz düz bakıyordum sadece.

"Peki neden farklı diller konuşuluyor?"

Gözlerini devirdi. "Herkes farklı bir ırktan olduğu için? Atandan ne öğrenirsen, onu sürdürürsün. Başka ülkelerde, farklı yakalarda yaşayan insanların kültürleri ve dilleri farklı oluyor. Sanki bilmiyorsun da... Salak yerine koyup açıklatıyorsun bir de." Boş boş güldü, gülüşü zehirli bir çiçek gibiydi.

Kaşlarımı çattım. Burada Türkiye olmadığına göre, diğer ülkelerin de olmaması gerekiyordu. Ama anladığım kadarıyla, diğer ülkelerde kullanılan tüm diller burada da kullanılıyordu. İyice çıkmaza girmeye başlamıştım.

"Gerçekten benim yerimde olsaydın, neler hissettiğimi anlardın," dedim kuru bir sesle.

"Asla senin kadar aptal olmazdım," dedi, sesi düzdü.

"Büyük konuşuyorsun," dediğimde dudaklarını yalayıp sigarayı tuttuğu eliyle şakaklarını ovaladı.

"Her yerim gibi, sözlerim de büyüktür."

Onun o güzel burnuna esaslı bir yumruk indirmek istiyordum. Normal şartlarda tanışmış olsaydık ve benimle bu şekilde konuşuyor olsaydı, bu düşünceyi kesinlikle gerçeğe dökerdim ama şartlar çok anormaldi. Ve ne yalan söyleyeyim, onun bir sonraki hareketinin ne şekilde olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Merak ediyorum, hep bu kadar saygısız mısındır?" Ses tonum her ne kadar yumuşak olsa da sorumun içine sıkıştırdığım iğneleri ona batırdığımdan bana öfkeli gözlerle baktı.

"Karnını doyuruyorum ve teşekkürü bu şekilde mi ediyorsun?" Sorusu birden sinirlerimin tepeme toplanmasına neden oldu, gözlerime ateş gibi yayılan büyük bir öfkeyi hiç gizleme gereği duymadan uçurum mavisi gözlerinin içine, tam dibine baktım.

"Tutsak ettiğin birinin karnını doyurarak mı böbürleniyorsun? Beni burada benim isteğim dışında tutan sensin, o yüzden karnımı doyurmak zorundasın ve bunun için sana teşekkür etmem gerekmiyor."

Ona cesurca meydan okumam ilgisini çekmiş gibi gür, şekilli kaşlarını çatıp yüzüme dikkatle bakmaya başladı.

"Beni gerçekten tanımıyorsun," dedi, bu cümleyi kurmasını beklemediğim için ona alık alık bakmıştım. "Beni tanıyan birinin benim karşımda böyle durabilmesi, benimle böyle konuşabilmesi, bana bu şekilde cesurca meydan okuyabilmesi için kaçık olması gerekir." Gözlerini kıstığında yutkundum. "Belki de gerçekten kaçıksındır. Tüm bunlar oynadığın bir oyun değildir, düpedüz delisindir."

"Seninle oyun oynamıyorum," dedim üzerine basa basa. "Deli de değilim. Sen beni bu evde esir edene dek sıradan hayatı olan ve akli dengesi gayet yerinde normal bir insandım." Derin bir nefes aldım. Akli dengemin yerinde olması konusunda benim de şüphelerim vardı. "Ama şimdi... şimdi hiçbir şeye anlam yükleyemiyorum."

Oturduğum yerden kalktığımda üzerimde bir ağırlık vardı. Ne anlatırsam anlatayım beni dinlemiyordu bile. Neler olduğunu çözmem gerekiyordu, aksi takdirde başıma gelecekleri tahmin etmek bile istemiyordum.

"Her şeye anlam yüklemeye çalışırsan zarar gören yalnızca kendin olursun," dedi Efken yavaşça. Bakışlarımın ona doğru çevrilmesine sebep olan cümlesi birdenbire üzerimdeki ağırlığın içime akıp içime dolmasına neden olmuştu. "Bir şeye anlam yükleyeceğime ölmeyi yeğlerim." Efken bunu yüzünü buruşturup, başını iki yana sallayarak söylemişti.

"Senden akıl isteyen olmadı," dediğimde gerçekten sinirlerim yay gibi gerilmişti. "Sadece evime dönmek istiyorum."

"Yerinde olsam bu kadar cesur davranmaya çalışmazdım," demesini beklemiyordum, birdenbire onun gözlerine yansıyan hislerin bile ölümü ne denli çok hatırlattığını anımsayıp güçlükle yutkundum. "Şimdi gidip zıbarsan iyi edersin."

Sert bakışlarını yüzümde hissetmek, parmak uçlarımda cehennem ateşlerini hissetmek gibiydi.

"Bırak gideyim," dedim, sesim sancılıydı. "Annem kahrolmuştur."

Gözlerindeki domino taşları yüzüme doğru devrilmeye başladı. Gözleri benden ayrılarak masaya çevrildi. Sanki ona hiçbir şey söylememişim, şu an burada değilmişim gibi ilgisizce masayı izlemeye başladığını fark ettiğimde, artık omuzlarımı aşağı çeken duyduğum korku değil, hissettiğim çaresizlikti.

"Berbat bir adamsın," diye fısıldadım mutfağın çıkışına yöneldiğimde ama bunu o kadar sessiz bir şekilde söylemiştim ki, duymasının imkânı neredeyse hiç yoktu. Fakat o cümle dudaklarımdan dışarı devrildiği an onun nefesini ensemde hissettim ve korku, sivri bir kazık gibi sırtıma saplanarak gözlerimin dehşetle aralanmasına neden oldu. Efken beni sertçe kendine doğru çevirdi, ben daha ne olduğunu kavrayamamışken kalbim sanki her şeyin bilincinde gibi paldır küldür göğsüme yığılmış ve göğsümü yumruklamaya başlamıştı.

Ölümü anımsatan gözler gözlerime düğümlendi.

Beni kollarının kenarlarından tutarak duvara yasladı ve aldığı öfkeli nefesler yüzüme yanan gökyüzünden yağan küller gibi dökülmeye başladı.

Korku. Hissettiğim en net duygu yine ve yeniden tam olarak bu duyguydu. Korku... İri, kızıl gözlerimi bir an olsun bile onun ölümün soğukluğunu hatırlatan mavi gözlerinden ayıramıyordum. Kafamı gövdemden tek bir hareketle çok rahatça ayırabilirmiş gibi görünüyordu. Gözleri ölümlere sahne olmuş ışıkları kapalı bir tiyatro salonu gibiydi ama kirpikleri gözlerine devrildiği an, hiçbir şeyin oyun olmadığını, o gözlerin gerçek ölümlerle kuşatıldığını, kirpiklerinse ölüm kokan hücrelerin parmaklıkları olduğunu anlayabiliyordum.

"Berbat bir adamım, öyle mi?"

Nefesi kin kokuyordu, gözleri ise bir silahın açılan kilidi kadar tetikteydi; bakışları ruhuma sızıyordu.

"Henüz beni tanımıyorsun. Bunu söyleyen sensin. Emin ol, beni tanıdığında fikrin asla değişmeyecek ama o kadar çok korkacaksın ki, kendi kendini benim mükemmel olduğuma inandıracaksın. Ve biliyor musun, senin gibi korkakların gözlerinde taşıdıkları o yaşam arzusu sadece midemi bulandırıyor. Evet, mükemmelim ve sen, yaşamak için mükemmel olduğuma inanacak kadar vasat görünüyorsun."

Söyledikleri beni öfkelendirir, içimde bir ateş yakar ve o ateşi körükleyerek büyütüp zihnimi alevlerin esiri kılar zannetmiştim ama öyle olmamıştı. Göz bebeklerinin ve harelerinin gözlerinin beyazının üzerinde üşüyen bir beden gibi titrediğini görebiliyordum. Sanki gözlerinin beyazı karla kaplı bir göldü ve hareleri o gölün ortasında gökyüzünü yansıtan buz tabakasıydı; göz bebekleri ise o buzun altında esir kalmış karanlık ruhuydu.

Kaşlarım çatıldı, Efken'in gözleri gözlerime bir nefes payı dahi bırakmazken, "Neden bu kadar öfkelisin?" diye sordum sakince, bu sakinlik onu duraksattı ama yine de geri çekilmedi. "Kime, neye, kendine mi?"

Göz bebekleri her büyüdüğünde, karanlık ruhu, buz tabakasını itip kırmaya çalışıyor, her küçüldüğünde ruhu yavaşça suların dibine çekilerek boğulacak gibi buz tabakasının arkasından uzaklaşıyordu.

"Gidip uyu," dedi, göz bebeklerinin genişlediğini fark ettim. Geri çekilip bana bakmadan derin bir nefes aldı. "Hadi."

Bir şey söylemedim, çünkü onu zorlamamam gerektiğinin farkındaydım. En azından şimdilik sakinliği ele almalı, durumun gidişatını izleyerek bir sonraki adımımı ona göre atmalıydım. Yapacağım her yanlış, bu adamın içindeki canavarın bana doğru bir adım daha yaklaşarak gözlerini ölümün bürümesine neden olabilirdi.

Duvardan ayrılarak çıkışa yöneldiğimde, "Bekle," dedi, bu nefesimi tutmama neden olmuştu. Durdum, ona bakmadan söyleyeceklerinin zihnime akmasını bekledim. "Boynundaki kolye," birdenbire boynumdaki kolyenin varlığını hatırlayınca kalbim çok hızlı çırpmaya başladı, "o kolyeyi sana kim verdi?"

"Babamın hediyesi," dedim ona bakmadan. "Bunu da çaldığımı düşünmemişsindir umarım."

"O kolyenin ucundaki taş ne taşı, biliyor musun?"

"Ay taşı," dedim, anlık bir sessizlik yaşandı, ona bakmak istedim ama bunu yapmadım çünkü gözlerinin kayalıklarında oturan tek boynuzu kırılmış şeytanla yeniden karşılaşmak istemiyordum.

"Git uyu."

"Ya sandığından daha fazlası varsa? Ya onlar yalan söylemiyorlarsa?.." Bu ses sürekli olarak zihnimde tekrar eden soruların sahibinin sesiydi, itiraz o kadar kuvvetliydi ki, uyur uykumda kaşlarım çatılmıştı. "Her zaman her şeyi bildiğini düşünüyorsun, sebebi bu kartlar mı?" Ah, evet, şimdi hatırlıyordum. Bu ses Yaren'e aitti. Huzursuz uykum bir bıçak tarafından ikiye bölününce, rüyalarım kanlar içinde zihnimin içine yığıldı ve aralanan gözlerim beni gerçeğin ortasına sürükledi. "Senin hiçbir şey bildiğin yok abi!"

"Kes şunu," diyen sesin dışarı dökülüş tınısı her ne kadar sakin olsa da içime bir karanlığın çöreklenmesine de neden olmuştu. Ağırlaşan kirpikle-

rim, gözlerimin üzerine dikilmiş, eriyerek kirpik diplerimde donan mumlar gibiydi.

"Kesmek istemiyorum. İbrahim'in haklı olabileceği gerçeğini neden görmezden gelip duruyorsun? Neden onunla görüştüğüm için bu hayatı bana zindan ediyorsun? Yeterince yalnız değil miyim? Bu yakada garip olan, esrarlı binlerce efsane var. Neden İbrahim'e inanmıyorsun?"

"Adı üzerinde, onlar birer efsane Yaren," dedi Efken, dişlerini sıkışını onu göremiyor olmama rağmen hayal edebiliyordum.

"Efsane," diye fısıldadım, sesim uykudan hâlâ kopamamış olan bağlarım yüzünden pürüzlü gelmişti. Yumuşak yorganı ayağımla itip yavaşça doğruldum, bakışlarımı kapıya çevirmeden hemen öncesinde gözlerim yere devrilen sokak ışığına sabitlenip kaldı. Karanlık odayı az da olsa aydınlatan tek şey pencereden içeri usulca sızan sokak lambasının loş, turuncu ışığıydı ama ışık epey uzakta olduğundan güçlü değildi. Bazı geceler o sokak lambası da yanmıyordu sanırım. Çünkü bazen burası sonu yokmuş gibi karanlık görünüyordu.

"Ama içerideki kız da İbrahim'in söylediklerini söylüyor, ikisinin de aynı zırvalıkları uydurmalarının imkânı var mı? Üstelik birbirlerini tanımıyorlar bile!"

"Yaren, içerideki kızın kim olduğunu, neyin peşinde olduğunu, neden kartımı çaldığını bilmiyorum ama İbrahim'in aptal herifin teki olduğunu biliyorum ve bu konu gereksiz yere fazla uzatıldı. Sinirlenmeye başlıyorum ve küçük kız kardeşim, bunu gerçekten istemezsin."

Aniden uykumun bölünmesiyle yükselen öfkemin getirdiği deli cesaretine kapılıp kapıyı sertçe açıp, "Ben senden hiçbir şey çalmadım!" diye bağırınca, salondan yayılan tüm sesler kesildi, salondaki şöminede yükselen alevlerin ışığı koridordaki karanlığı yakmak ister gibi önüme düşüyordu. "Ben hırsız falan değilim." İçeri girdim, Efken şöminenin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, elinde bir çıra parçasıyla omzunun üzerinden bana bakıyordu. Yaren'in tekli koltuğun üzerinde gözyaşlarını sildiğini fark ettiğimde üzerime ani bir pişmanlık çöktü ama bunu belli etmemeye çalıştım.

"Sen bizi mi dinliyorsun?" Efken biçimli kaşlarını çatarak bana dik dik bakmaya başlamıştı. Korkudan ellerim buz kesse bile çenemi dikmiştim ve şimdi ben de ona dik dik bakıyordum. "Kadınlara ve çocuklara zarar vermediğimi bildiğin için mi bu kadar cesursun?" İki elinin arasına aldığı çırayı tam ortasından sertçe kırınca göğsüm korkuyla öne doğru atıldı, omuzlarım yukarıya kabardı, sertçe yutkundum. "Bence bu kadar cesur olma. Çünkü buradan baktığımda nefes almayı seven birini görüyorum, seviyorsun değil mi Medusa?"

"Senin tehditlerine pabuç bırakacak değilim!" dedim çenemi daha da dikip, ona meydan okuyan gözlerle bakarak. "Hatta biliyor musun? Şimdi çıkıp gideceğim ve sen bana hiçbir şey yapamayacaksın."

Efken alayla, "Hadi ya?" dedi sorar gibi, bir an gerçekten güleceğini sanmıştım. "Bak sen."

"Hayır," diye fısıldadı Yaren. "Hayır, bunu yapmak istemezsin. Özellikle o senin bir suçlu olduğuna inanırken, bunu yapma."

"Yapacağım," dedim. "Elimi kolumu sallayarak çıkıp gideceğim bu evden."

Yaren'in başını iki yana sallayışını görsem de buna anlamlar yükleyememiştim. "Madem gitmek istiyorsun, öyleyse şimdi çık git," dedi Efken beni önemsemiyor gibi şömineye doğru dönerek. Ateşin bir bedende tek tek kırılan kemikler gibi çıkardığı çıtırtı sesleri zihnime dolmaya başlamıştı. Birden Efken'in bu tavrına anlam veremedim, bu tehlikeli bir oyunun habercisi olabilir miydi?

Yaren, "Bu saatte çıkıp gidersen seni paramparça ederler," dedi korku dolu bir sesle. Gözlerini abisine çevirdi. "Aklını mı yitirdin? Onu bırakacaksan hiç olmazsa hava beyaza döndüğünde sal gitsin. Bu saatte onu özgür bırakmış olmazsın, ölüme yollamış olursun!"

Korku bedenimi ikinci bir deri misali sararken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Hem hava beyazlayınca da ne demek oluyor?"

"Şu an dışarıda canlı olan her kalp buz tuttu," dedi Yaren yaşlı gözlerle yüzüme bakarak. "Kopartıcılar dışında."

"Kopartıcılar mı?" İçeriye doğru bir adım daha attım, Yaren sertçe yutkundu. "Ne onlar?"

"Kopartıcılar, ölüm getirenler ya da zedeleyenler. Nasıl istersen öyle seslenirsin."

"Ne onlar?" diye üsteledim.

"Kurtlar."

Bir filmin kopmuş bobini dönmeye başladı, beyaz perdeye yansıyan yüzleri izlediğim sırada bir sinema salonunun kapısının önündeydim, tüm koltuklar boştu ama ben her an çıkıp gidecekmişim gibi o yüzleri izlerken avucumun içinde geçmişten kasetler tutuyordum. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı, görüntüler birbirine karışırken dudaklarımdan dökülen her nefes tenimi soğuğa boyuyordu ve birdenbire gözlerimin önünde buz tutmuş bir göl belirdi; gölün dibi simsiyah görünüyordu ve üzerindeki buz tabakası yer yer çatlamış, yarılmış ve açılmıştı.

"Sadece efsane," dedi Efken umursamadan.

"Ölümleri nasıl açıklayacaksın?"

"Peki." Efken yerinden kalkıp büyük, yüzüklerin sardığı parmaklarını birbirine vurarak silkeledi. "Aç kurtlar her zaman öfkelidir, bahsettiğin

ölümlerin çoğu ıssız yerlerde gerçekleşmedi mi? Hayvanlar soğuk ve açlıkla mücadele ediyor, elbette saldırganlaşacaklar."

"Kimseyi yemediler, parçaladılar ve bıraktılar. Bunun açlıkla ne ilgisi olabilir?" Yaren'in sorusunda içimi karanlığa boyayan garip bir şey vardı. "Onlar sadece aç hayvanlar değil abi, onlar başka bir şey."

"Vahşi doğa senin gibi romantikler için dram olabilir ama bu denge," dedi Efken ruhsuz gözlerle Yaren'e bakarak. Ben ise gözlerimi bile kırpmadan ona bakıyordum. Kurtlar... Görüntüler çok karmaşıktı ama zihnim o sesi hâlâ içinde bir bant kaydını taşıyan kaset gibi taşımaya devam ediyordu. O kurdun sesini...

"Eğer onu özgür bırakacaksan gün beyaza döndüğünde gitsin," dedi Yaren tekrardan. "O suçsuz, ben ona inanıyorum."

Günün beyaza dönmesi... Ne demek istiyordu? Daha önce hiç böyle bir tabirle karşılaşmamış, kimseden buna benzer bir şey duymamıştım. Buz tutan ellerimi üzerimde Yaren'e ait olan kazağa bastırıp sertçe yutkundum. Gitmek istiyordum, Efken buna izin de vermişti ama sokakta gerçekten kurtlar varsa ve biriyle karşılaşacak olursam, o zaman ne yapardım?

"Ee?" dedi Efken, zaten gidemeyeceğimin farkındaymış gibi küçümseyen bakışları kalbimin öfkeyle dolmasına neden oluyordu. "Gidiyor musun? Gitmek istiyorsan seni işlediğin suça rağmen özgür bırakıyorum."

"Sadece ölmemi istiyorsun," diye fısıldadım.

Bakışları bakışlarıma süngü gibi geçti, kalbim kaburgalarımı kendine siper etti ama bakışlarının etkisi içimi delip geçerken o siperin hiçbir işe yaramadığını anlayabilmiştim.

Bakışlarımız birbirinden ayrılmadığı için korkunun gölgesi ruhuma yayılmıştı.

"Çıplak ayaklarınla, üzerinde bir palto bile olmadan karların arasında ne kadar ilerleyebilirsin, değil mi ama?" Efken'in acımasız sorusu yüreğimi deldi geçti. Uzun boyluydu, omuzları genişti ve bakışları tüm heybetinin farkındaymış gibi güçlü, kendini beğenmiş, bayağı da tehlikeliydi. Yaren'in hayret dolu bakışlarının bana çevrildiğini fark ettiğimde ben ona karşılık veremedim çünkü Efken'in gözlerinde gördüklerim bana olduğum zamanı sorgulatıyordu. "Otobanı bulabilsen bile hiç araç geçmez, araç geçse bile o aracı kullanan kişiler hiçbir zaman iyi niyetli olmaz, gerçi otobanı bulabilmen bile bir mucize olurdu. Dışarıda soğuk ve açlıkla mücadele eden yırtıcı hayvanlar olabilir, belki de Yaren haklıdır."

"Yalnızca beni korkutmaya çalışıyorsun," dedim kuru bir sesle. Söylediklerine inanmak istemiyordum çünkü bu benim felaketim olabilirdi. Kurtulmak için çıktığımda yapabildiğim tek şeyin kendimi öldürtmek olmasını istemiyordum.

"Başaramadığımı söyleyebilir misin?" Efken başını omzuna doğru eğdi. "Sen bana kendini dürüst bir şekilde anlatmıyorsun. O yüzden ben seni çözene kadar hiçbir yere gidemezsin Medusa."

"Bana şöyle seslenmeyi kes," dediğimde Yaren şaşkınlıkla abisine bakıyordu. Sinirliydim."Ben senin evcil hayvanın değilim, bana isim veremezsin, beni korkutamazsın, beni esir alamazsın."

"Yapar," dedi Yaren, sesi tedirgindi, durmam gerektiğini bana hatırlatmaya çalışıyordu sanırım. "Onu tanımadığın için bu kadar rahat konuşuyorsun ama onun nasıl bir adam olduğunu bilseydin, söylediklerinin lafta kalmayacağını anlardın." Yaren oturduğu yerden kalkıp elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Seni özgür bırakacağına inandırır, sonra da seni en büyük tutsağına dönüştürür. Abim böyledir. Eğer işler istediği gibi gitmezse, tüm tabularını yıkar."

Yaren'in tüm söyledikleri içime ruhumu kesmek için dik şekilde düşen kılıçlar gibi düşerek ruhuma saplanmıştı.

Efken, Yaren tüm bunları söylerken ifadesiz gözlerle ona bakıyor, konuşmuyor, bir mermer, bir duvar, buzdan tutmuş bir göl gibi öylece onu izliyordu.

"Onu duydun," dedi Efken sonunda konuştuğunda, eğer buzun bir sesi olsaydı, o ses bu ses olurdu. "Haklı. Yaparım."

"Beni mahvediyorsun," dedi Yaren başını iki yana sallayıp, kapıya yönelirken. "Beni ve çevrendeki herkesi mahvediyorsun. Tıpkı bir zamanlar kendini mahvettiğin gibi."

Efken'de bir şeyler görmeyi bekledim. Belki herhangi bir duygu belirtisi... Belki pişmanlık. Öfke ya da kırgınlık? Yüzünde bunlar yoktu. Baktığı yerde koca bir boşluk, anlamını yitirmiş bir mezar, varlığı zamanla unutulmuş bir ölü görüyormuş gibi bakıyordu. Sanki yüzü gerçekten buzlarla kaplıydı, esmer yüzüne dokunsam parmak uçlarım yanacaktı ama bu yangının asıl sebebi de soğuk olacaktı.

"Odana git," dedi Efken.

"Başka gidebilecek bir yerim varmış gibi."

"Hemen." Efken gözlerini Yaren'den çekti, kafasını çevirip şöminenin içinde cayır cayır yanan ateşe baktı.

"Keşke bir gün bu evden de çıkıp gitmemi söylesen." Yaren'in son sözü bir sitemden fazlasıydı. Yumruğunu cam sandığı ama aslında sadece soğuyarak var olmuş bir buza indirmiş, buzu parçalamış ve bunu yaparken hiç yara almamış gibiydi. Yaren gittiğinde arkasında koca bir sessizliği bize emanet etmişti. Efken şömineye doğru döndü, çıplak sırtı önüme bir kalenin güçlü duvarı gibi dikildi. Büyük, güçlü ellerini ceplerine soktuğunu gördüm, aldığı

hafif nefesler omuzlarını belli belirsiz hareket ettirmese onun ayakta ölmüş bir adam olduğunu düşünürdüm.

"Aranız hep böyle bok gibi midir?"

Sorum, sırtının kasılmasına neden olsa da Efken bir süre hiç konuşmadı. Sonunda başını geriye atıp tavana bakarken, "Bundan sana ne?" diye sordu.

"İnsan gibi konuşabildiğin tek bir an bile yok mu senin?" Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Kıza hak vermemek imkânsız."

Kafasını iki yana sallayıp, burnundan sert bir nefes vererek güldü ama bu beni ürpertmişti. "Bu dünyada zarar vermeyeceğim tek insan o."

"Ama ona zarar veriyorsun," dedim açıkça.

Bu söylediğim onu öfkelendirir sanmıştım ama olmamıştı, elleri ceplerinde, sırtı bana dönük bir şekilde uzun uzun bekleyip sonunda derin, sesi zihnime dolan bir nefes aldı. Ona doğru bir adım daha atıp ona yaklaştım, ona yaklaştığımda kalbim korkuya yeniliyor ve küt küt atmaya başlıyordu. "Ona karşı çok korumacısın sanırım ve bu ona zarar veriyor."

"Sana ne ya?" Omzunun üzerinden ölümcül bakışlar gönderince afalladım. "Seni neden ilgilendiriyor? Diyelim ki ben ona zarar veriyorum, sen bu konunun neresindesin de fikir beyan ediyorsun? Ben sana böyle bir hak mı verdim?"

Sinirlenmemek için kendimi sıkarak, "Kabuğunu bana karşı kullan, ben bir yabancıyım ve bu normal sayılabilir ama bu kabuğu ona karşı kullanman anormal. Aranızda olup bitenleri bilmiyorum ama ona baktığımda gördüğüm şey, onun kırgın bir kız çocuğu olduğu," dedim. "Ve sen onu devamlı olarak kırıp, iyileşmesine engel oluyorsun gibi duruyor."

"Oldu olacak bana bir sakinleştirici de yaz," dedi kükürt kokan sesiyle. "Gitmek mi istiyorsun? Bak, kapı orada. Çık git, seni parçalamaları ya da kötü niyetli götlerin eline düşmen umurumda bile değil."

"Gün doğduğunda gitsem?"

"Gün beyaza döndüğünde bu evden dışarı ölün bile çıkamaz," dedi gaddar bir tonlamayla.

Her şeye, bana verdiği korkuya bile baş kaldırarak ona doğru bir adım daha attım. Bunu beklemiyormuş gibi çatık kaşlarının altına yerleştirdiği buz yarıklarıyla dolu mavi gözlerini gözlerime dikti. Sırtı hâlâ bana dönüktü, omzunun üzerinden bana bakmak için döndürdüğü boynundaki kalın damar şişmiş, derisini dışarı doğru kavislendirmişti.

"Sana böyle sorular sormamdan nefret ediyorsun biliyorum ama," diye fısıldadığımda gözleri kısıldı, "günün beyaza dönmesi ne demek?"

Onu gafil avlamışım gibi yüzünü buruşturdu. "Bunun da mı ne demek olduğunu bilmiyorsun? Cidden. Hiç pencereden dışarıya da mı bakmadın kızım sen?"

"Burada sabah oldu falan mı demek?"

Efken burnundan içeri çektiği nefesle eş zamanlı olarak gözlerini yumup sabır dileniyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. "Varta, yani burası iki yakadan oluşur." Gözlerini aralamadan başını şömineye doğru çevirmişti, artık onu göremiyordum ama gözlerini aralayıp zehir mavisi gözlerini ateşe diktiğine hemen hemen emindim. "Kızıl Yaka'da yani diğer yakada güneş hep gökyüzündedir, geceleri her yer karanlığa gömüldüğünde güneş ışık vermeyi keser ama gökyüzünde asılı kalır. Burada, yani Mavi Yaka'da güneş hiç kendini göstermez, hiç yoktur; sanki hiç var olmamış gibi... Bu yakada doğmaz. Geceleri ay gökyüzüne çıktığında her yer karanlığa gömülür ama gece bittiğinde gün doğumu hiç gerçekleşmez. Şafak sırtında gümüş bir mavilik getirir, gökyüzüne bırakır ve gökyüzü neredeyse hep ya beyazdır ya da mavi. Ay ise hep gökyüzündeki yerini korur."

Duyduklarım bende kısa bir şok etkisi yaratırken, dudaklarımın aralık kaldığını yalnızca Efken bana doğru dönüp, yüzümdeki sersem tavra şaşkınlıkla baktığında fark etmiştim. Tek kaşını kaldırdı, kaşının üzerinden şakağına inen dikiş izinin daha da belirginleşmesini sağlayan mimiği dikkatimi dağıtmıştı.

"Böyle bir şeyin olması..." Sertçe yutkunup birkaç saniye bu düşünceye alışmaya çalıştım ama olmadı. "Bu doğaya aykırı, böyle bir şey olamaz. İkisi her zaman gökyüzünde aynı anda kalıyor olamaz."

"Bunu daha önce hiç görmemişsin," dedi yüzünde karmaşık bir ifadeyle. Bana inandığını hissettiğim nadir anlardan birindeydik ama buna sevinmek yerine yaşadığım şoku gizleme gereği duymadan ona bir adım daha yaklaştım.

"Böyle bir şeye hiç şahit olmadım, çünkü böyle bir şey olamaz," diye fısıldadım, gözlerimi yumduğumda düşündüğüm her şey doğaüstü geliyordu bana ve bu kesinlikle ürkütücüydü. Kirpik diplerimde bir sızı eşliğinde gözlerimi aralayıp Efken'e baktım.

"Kopartıcılardı, değil mi? Kurtlar. Ne zamandan beri varlar?"

"Bu tarz efsaneler hep vardı, çıkış noktasını, yerini ya da zamanını hatırlamıyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Sadece aç birkaç vahşi hayvan."

"Ama onlara kopartıcı demenizin bir sebebi olmalı."

"Çünkü saldırdıkları her canlının bir uzvunu kopartmadan," dedi ve ekledi, "özellikle kalbini. Asla geri çekilmezler."

Efken'in verdiği dehşetin bel kemiğinden var olmuş bilgilere karşı bile bomboş hissettiğimi fark ettim. Aslında korku büyüktü, biri benzini içime boşaltıp ruhumu ateşe vermiş gibiydi ama yanmaya alışan ruhum uyuşmuştu ve artık tepki vermiyordu sanki. Duyduklarım karşısında bir adım geri çekilirim sanmıştı ama olduğum yerde öylece durmuş onu izliyordum.

"Yalan söylemediğini görebiliyorum," demesini hiç beklemediğimden kafamı kaldırıp gözlerine daha dikkatli baktım. Tanrım, gözleri gerçekten uçurum mavisiydi. O gözlerdeki ölümcül siyah çizgiler uçurumun dibinde buz tutmuş okyanusun üzerindeki yarık izleri gibiydi. "En azından şu an sende gördüğüm şey yalan değil. Daha önce burada hiç bulunmadığına inanıyorum."

"Sahiden mi?" diye mırıldandım.

"Sahiden," dedi ama durmadı ve ekledi, "ama bu seni özgür bırakmam için yeterli bir sebep değil."

Lanet olsun ki beni bırakmayacağını zaten biliyordum. Onun gözlerine baktığımda bile içinde buz tutmuş zincirlerin olduğu karanlık bir mahzen görüyordum ve bulunduğum yer, tam olarak o gözlerdeki mahzenin kalbiydi.

"Kartı çalmadım," dedim sanki bana inanmasına ihtiyaç duyuyormuşum gibi. "Sana yemin ederim o kartı çalmadım. O kartı bana babaannem verdi, bir kitabın ayracıydı."

"Bir kitabın ayracı mıydı?.." Bana garip garip baktı. "Ciddi bir soru soracağım Medusa," dedi Efken, birden bana bu isimle seslenmesi, geçmiş birkaç adım arkamda olmasına rağmen o geçmişten binlerce ışık yılı uzaktaymışım gibi hissettirdi. "Azize kartını babaannen bir şekilde ele geçirmiş olabilir mi? Uzun yıllar önce..."

"Neden birine ait bir şeyi ele geçirsin ki? Hem babaannem burada bile değil. O İstanbul'da."

Efken şimdi gözlerimin içine daha sakin baksa da pusuya yatmış öfkesinin kalbini zehirli bir sarmaşık gibi sardığını biliyordum. Sanki o hiç içten gülümseyemezmiş gibi geliyordu bana. Bana kalırsa o hep somurtuyor ya da ifadesiz, soğuk gözlerle bakıyordu. Ya bakışlarıyla karşısındakini kasıp kavuruyor ya da üşütüp buz tutturuyordu.

"Şu kolye," dedi parmağıyla boynumu işaret ederek, "onu sana babanın verdiğini söylemiştin, değil mi?"

Parmaklarım kolyenin ucundaki ay taşına tutunurken, "Evet," diye mırıldandım. "Neden sordun?"

"Sadece merak," dedi, gözleri gözlerime dokunmadı, bir süre parmaklarımın arasına aldığım kolyenin ucunu izledi. Tekrar bana baktığında ise gözlerinde kar fırtınası vardı. "Ben seninle ilgili gerçekleri öğrenene kadar uslu durmanı istiyorum. Eğer uslu durur, sözümden çıkmazsan seni incitmem ama beni yılan gibi sokmaya çalışırsan ben de seni ısırırım. Ve emin ol, senin gibi bir yılanın ısırığı, benim gibi bir adamın ısırığının yanında çok masum kalır. Sen zehirlersin, ben ise öldürürüm."

Kafamı karman çorman ediyordu. "Seni anlamıyorum," diye fısıldadım.

"Sadece dikkatli ol," dedi. "Çünkü ben, çok dikkatliyim."

Tam yanımdan geçeceği sırada, "Efken," dedim ve adımı mırıldanmam onu durdurdu. Omzunun üzerinden bana baktı, omzumun üzerinden ona baktım, aramızdaki boy farkının ne kadar fazla olduğunu en net şimdi görebiliyordum. "Yaren'e karşı biraz daha anlayışlı olmazsan ellerinden kayıp gidişini izlemek zorunda kalırsın. Onun yaşlarında kardeşlerim var, bazı şeyleri çok uçlarda yaşarlar."

"Senden akıl isteyen olmadı," dedi kaya gibi sert bir sesle, bu tavrı beni dumura uğratırken yanımdan kayıp geçti. Bakışlarım onu son gördüğüm noktada sabitli kaldı; ne bir adım ileri gidebildim ne de bir adım geri. Zamanı tek bir cümleyle durdurup beni arkasında bırakarak çekip gitmişti. Tam onunla iletişim kurabilmenin bir yolu olabilir diye düşündüğüm anda bir anda yine bulunduğu ortama buz tutturmuştu.

Efken'in ne düşündüğünü bilmiyordum. Neler yapabileceğini de bilmiyordum. En azından neler yapabildiğini gözlerimle görmüş olsaydım, ileride yapacakları için de bir şekilde tahminler yürütebilirdim ama o şu an dibinde ne olduğunu bilmediğim bir uçurumdu ve ben o uçuruma doğru son sürat hiç durmadan koşuyordum.

Kafamda dağ gibi yükle salondaki tekli koltuğa oturdum, şömineden yükselen alevler bir ormanı saran yangın kadar büyümüş görünüyordu. Gözlerimin ateşe daldığı an, düşüncelerin bir bıçağa dönüşerek ruhuma saplandığı andı. Bilmediğim bir yerde, tanımadığım bir adamın yanında, o adamın zoruyla bu evin içinde tutsaktım. Adamın gözlerinde ölüm vardı, çözülmesi imkânsız, güneşi bile söndürecek buzlar vardı; adamın gözlerinde benim dünyamda hiç var olmamış gerçekler vardı. Belki de bir gün beni özgür bırakma düşüncesi bile kafasından silinip gidecekti ve beni ölüme terk edecekti. Artık yapmamam gereken şeyler açıktı ama yapmam gereken şey, tümünden daha ağır basıyordu.

Kaçmalıydım.

Bakışlarımı ateşten uzaklaştırıp perdeleri iki yana doğru açılmış kollar gibi görünen pencereye baktım. Camın yüzeyinde buğu oluşmuştu. Dışarıda hafif hafif attıran kar, döne döne yeryüzüne dökülüyor, gökyüzü şimdi bembeyaz görünüyordu.

Birden biri üzerime bir mont atınca oturduğum yerde sıçrayarak kucağımdaki monta, sonra da bu siyah montu bana atan kişiye baktım. Efken girişte dikiliyordu, kaşlarım çatıldı.

"Yürü bakalım kara yılan," dedi, "seni kendi yöntemlerimle özgürleştireceğim."

Nereye gidiyoruz?" diye sordum montu kucağıma doğru çekip gözlerimi Efken'e sabitleyerek.

"Seni gökyüzünün karanlık gardiyanıyla tanıştıracağım."

4. GARDİYAN

GALLOWS HYMN, PRİMORDİAL

Hayallerimi darağacına asılı bir bedenin yerçekimini arzulayan cansız bacakları gibi sallanması için kalbime asmıştım. Kalbimin atışları var olduğu sürece, bana göre hayallerim de var olmaya devam edecekti; oysa hayallerim, uzun zamandır kalbimde asılı kalmaya devam eden cansız bir bedendi.

Çoktan ölmüştü.

Aslında çok uzun zamandır yalnızdım.

Kalabalıkta yalnız kalanlardan değildim, ben gerçekten yapayalnız olan yalnızlardandım.

Verandanın önünde dikildiğim süre zarfında öyle sessizdim ki, ormana çöken sessizliği de sırtınıza aldığınızda çarpan kalbimin atış seslerini duyabilirdiniz. Montun gümüş rengi soğuk fermuarını dudaklarımın arasına aldım, boynum montun içine gömülmüştü ama buna rağmen kar soğuğu bedenimi ısırmaya devam ediyordu.

Yaren'in olduğunu bildiğim siyah postallar ayaklarıma biraz büyüktü, verandadaki basamakları dolduran kar taneleri atılan her adımda biraz daha göçerek buzlaştığı için bu postallarla denge sağlayabilir ve kaymadan o basamakları inebilir miydim hiç bilmiyordum. Efken uzun bacaklarının hakkını verircesine tek adımda verandanın basamaklarını inmiş, hemen karşımızdaki ormanla aramızda duran kar dolu boş arazide ilerlemeye başlamıştı. Omzunun üzerinden bana baktığında, çatık kaşlarının altına yerleştirilmiş ölüm saçan gözlerindeki tehlikeli ifade kalbimi yerinden hoplattı.

"Hareket et," dedi buza dokunuyormuşum ve parmak uçlarım yanıyormuş gibi hissettiren gür sesiyle.

"Deniyorum," diye söylendim, bu mesafeden beni duyması imkânsız sanıyordum ama gözlerindeki ifadeyi gördüğüm an, yalnızca sandığımı ve gerçeğin bu olmadığını anlamıştım. İyi kulakları vardı.

"Yerinde öylece durarak mı deniyorsun? Sana hareket etmeni söyledim. Acele etsen iyi edersin."

"Ne baş belası ama," diye söylendim ağzımın içinden.

"Seni duyuyorum."

Bir an söylediklerini umursamadan olağanüstü bir şekilde beyazlığını koruyan gökyüzüne bakma ihtiyacıyla yandım. Evet, her yer karlar altında olabilirdi ama yine de gökyüzünün bu denli beyaz olmasını garipsemiştim. Basamakları kaymaktan korka korka inip neredeyse dizlerime kadar uzanacağını düşündüğüm karların arasında güçlükle ilerlemeye başladım. Kar seviyesi inanılmaz derecede yükselmişti, çok kısa sürede bu kadar kar yağmış olmasına şaşıyordum ve dışarısı öyle soğuktu ki, bedenim soğuğa karşı dirençli olmasına rağmen bu soğuk iliklerimi şişliyormuş gibi hissettiriyordu.

Gökyüzünün karanlık gardiyanından bahsetmişti, tam olarak ne demek istemişti bilmiyordum ama ruhumdan koparak büyüyüp tüm benliğime yayılan merak duygusu gerçekten kuvvetliydi. Bana anlattığı bir şey daha vardı, ay ve güneşin gökyüzünde aynı anda kalması... Bu kesinlikle deli saçması bir durumdu, uydurmaca olduğunu düşünüyordum. Gökyüzüne baktığımda bir şey görememiştim, her yer olağanüstü beyazdı, hepsi buydu.

"Akşamüzerine doğru gökyüzü şafaktan ayrılır," dedi Efken. "Gün maviye ulaşır, karanlığa çeyrek vardır." Kirpiklerim birbirlerine tutundu, birkaç defa gözlerimi kırpıştırıp ormana doğru baktım. Orman her ne kadar beyaz gelinlik giymiş bir kadın gibi görünse de o kadının mavi gözlerini de taşıyor gibi duruyordu. Mavi ve beyaz iç içe geçmiş iki renk gibiydiler ama gerçekten bütün görünüyorlardı. Efken ile aramızdaki mesafe ciddi oranda kapandığında kas kütlesi vücudu beni hedef alan bir namlu gibi bana çevrildi, nefesim boğazımı yakan bir mızrak oldu ve gözlerimi kırpıştırarak karşımda tüm heybetiyle duran uzun boylu adama alttan alttan baktım. "O küçük kafanı kaldır ve gökyüzüne bak." Efken beni omuzlarımdan tutarak çevirince teması anlık garip hissetmeme yol açtı. Büyük avuçlarıyla omuz başlarımı ezerken hemen arkamda olması durumu daha tuhaf bir hale sokuyordu.

Beyazlığı yaran gözlerim önce gökyüzüne yükseldi, ardından derin bir nefes aldım ve şakaklarıma saplanan ağrının yıkıcılığı karşısında biraz sarsıldım. Gökyüzünde koca bir elmas gibi parlayan dolunayı gördüğümde birden afallayarak sırtımı Efken'in göğsüne bastırdım. Dolunay görmeye alışkın olduğum görüntüden epey uzaktı. Etrafında güneşin kolları gibi uzayan buz sarkıtları vardı ve bu sarkıtların hepsi dolunayın içinden çıkmıştı; yüzeyindeki lekeler de üzerinde olan buzların altında daha parlak görünüyordu.

Baktığım yerde duran, buz tutmuş bir dolunaydı ve öyle karanlık hissettiriyordu ki, karanlığına alışmış her göz etrafı bembeyaz sanıyordu.

Şaşkınlık... Hissettiğim tam olarak bu muydu bilmiyordum ama kafam gerçekten karışmıştı. Gökyüzünde öylece duran dolunayın buz tutmuş olması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Birden zihnimde karanlık bir oyuk büyümeye başladı, oyuğun içi bir kuyuya benziyordu ve o kuyunun içinde görüntüler dolaşıyordu; yükselen dalgalar kayalıklara çarpıyor, dağları ören kayalar yuvarlanarak dökülmeye başlıyor, bir kar parçası düştüğü yerde büyüyerek çığı peşinde taşıyordu. Efken'in tutuşu sertleşince irkilerek sırtımı göğsüne daha sert bastırıp afallamış bir halde kaşlarımı çattım.

"Böyle bir şeyin olması mümkün değil, burada doğru olmayan şeyler var!" Korkuyla ona doğru dönmemle şaşkın ecel mavisi gözlerin gözlerime gölgeler halinde düşmesi bir oldu. "Bu dolunay buz tutmuş!"

"Uzun zamandır bu halde," derken sesi benimkinin aksine görmeye alışkın olduğu bir şeyden bahsettiğini belli edercesine sakindi. "Uzun zamandır bir döngü yok, hep dolunay evresinde ve buzları da hiç çözülmedi. Hiç batmadı, hiç doğmadı, sadece orada öylece kaldı."

İçimde büyüyen korkuyla yeniden dolunaya baktım.

Gördüğüm en güzel görüntülerden bir tanesi olduğuna yemin edebilirdim ama hissettirdiği şeyler öyle karanlıktı ki, ondan korkmayan herkesin aklını yitirdiğini düşünürdüm. Efken'in gözünde en başından beri bir akıl hastası olduğum doğruydu ama sanırım buradaki tek akıl hastası ben değildim. Böyle doğaüstü bir görüntüyü nasıl oluyordu da bu kadar rahat ve sakin bir şekilde normal karşılayabiliyorlardı? Belki de bir kâbus görüyordum, evet, okuduğum kitapların etkisinde kalmıştım ve bir kâbusun içinde olduğumun bile farkına varamayacağım kadar derin bir uykuya dalmıştım. Öyle olmasını umuyordum çünkü burada asla açıklanamayacak dolaplar dönüyordu.

"Bu bir kâbus," diye fısıldadım. "Kâbus olmalı."

"Bu gerçek," dedi tok sesiyle. "Hiç bu kadar gerçek bir şey yaşamamışsındır."

Gözlerimi yeniden dolunaya çevirip bir süre buz tutmuş karanlık gardiyanını izledim. Şimdi daha iyi anlıyordum, Efken'in bahsettiği karanlık gardiyanı oydu. Öyle canlıydı ki, bir ruhu olduğuna yemin edebilirdim ama yine öyle canlıydı ki, herkesi bunun tam tersine inandırabilirdi. Efken'in bakışlarını hissettim ama bir an için ona karşılık veremedim. Şaşkınlık geri çekilmeyen bir düşman gibiydi ve elinde tuttuğu silahın namlusu zihnimi hedef alıyordu.

"Gel benimle," dediğinde birden afallayarak ona baktım, çoktan benden uzaklaşarak sırtını dönmüş ormana doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Uzun,

güçlü bacakları vardı ve kar onu kesinlikle yavaşlatmıyordu. Oysa kar beni her zaman yavaşlatırdı. Hemen arkamda kalan buz tutmuş dolunaya bir defa daha bakmak istedim ama ne zaman o dolunaya baksam ruhumdan büyük parçalar koparak karanlığına hapsedecekmiş gibi hissettiriyordu. Çok garipti, onu ilk defa görüyor olmama rağmen sanki bu ilk değil gibi tanıdık bir his içimi kaplamıştı.

"Bekle!" Arkasından karlara bata çıka yürümeye başladığımda kalbim korkudan kasılıyordu. "Bana açıklaman gerekenler var, nereye gidiyoruz?"

"Sadece gel benimle," dedi bana bakmadan.

Gür sesi bir kar girdabı oluşturup beni içine yutacak sandım.

Adımlarımı hızlandırdım. Bir yanım beni esir etmiş olmasına rağmen kafamda bir çatı olduğundan güvende hissedeceğim o eve dönerek yorganın altına girmemi söylese de diğer yanım onu takip etmemi isteyecek kadar meraklıydı. Her ne kadar büyük adımlar atsam da onun uzun bacaklarının yanında çok şansım yoktu, benden daha hızlıydı ve karın yoğunluğu onu durdaksamıyordu bile. Efken durduğunda tek kelime etmeden yanına gittim, hiçbir şey söylemedi ama dövmelerin ve yüzüklerin sardığı güçlü elini bana uzattı. Parmaklarına işlenmiş dövmeler bembeyaz gökyüzünün altındayken daha net görünüyordu. Bana uzattığı eline ne yapacağımı bilemeyerek baktım.

"Sadece tut işte," dedi hızlıca. "Kar Ormanı yabancılar için tehlikelidir, bir kapana kapılıp ağaca çevrilmeyi bekleyen bir keçi gibi asılmanı istemem. Ya da isterim." Elini geri indirince gözlerimi gözlerine çevirip ona aval aval baktım. Bu adamın sorunu tam olarak neydi?

"Senin sorunun ne?" Bakışlarım gözlerinden su gibi akan ifadeye tutundu, gözleri gözlerime çivi gibi girdiğinde birden duraksadı. Mavi gözlerinde anlam veremediğim hisler vardı, bu hislerden sadece birini tanıyordum çünkü bazen babamın kızıl gözlerinde de o hisse rastlardım. Bu hissin ismi öfkeydi ama babamdaki bu adamda gördüğüm kadar kuvvetli olmazdı. Babam öfkesini uyuyamadığım gecelerde gösterirdi, bu adamın öfkesi ise sadece yüzüme baktığı anda alevlere karışıyordu sanki.

"Benimle diğer erkeklerle konuştuğun gibi konuşamazsın," diye hırlayınca kaşlarımı kaldırıp yüzüne garip garip baktım. Sırtını dönüp önümüzde yükselen ağaçların aralarında uzanan uzun yola baktı. "Dilini koparır kar yırtıcılarının önüne atarım."

Kurduğu koca cümledeki tek bir ayrıntı dikkatimi çekmişti. Kar yırtıcıları... Etrafıma temkinli bakışlar atarak ona biraz daha yaklaştım ama soru sormadım. Soğuk çok kuvvetliydi, tenimi yırtarak tüm hücrelerime doluşuyordu. Dişlerim neredeyse birbirine çarpacakmış gibi hissediyordum ama çenemi sıktığım için bu his gerçeğe evrilmeden irademin avuçlarında parça-

lara ayrılıyordu. Efken omzunun üzerinden yüzüme tehlikeli gözlerle baktıktan sonra bakışları yeniden ormana çevrildi.

"Sormayacak mısın yani?" Sorusu kaşlarımı çatmama neden oldu. Kar Ormanı diye bahsettiği yüksek ağaçların oluşturduğu dönemeçli yollara doğru ilerlemeye başlamıştı. Arkasında usulca ilerlerken kollarımı bedenime sarıp boğazımdaki acıyı yok etmek ister gibi yutkundum.

"Neyi sormayacak mıyım?"

"Kar yırtıcılarının ne olduğunu."

Biçimli ensesini izlerken merak kanımda yüzen bir jilet gibiydi, damarlarımı keserek içinden çıkıyor ve kanım ruhuma akıyordu. "Sorsam bile cevap vermezsin," dedim ve küçük bir tahminle cümleme verecek bir cevabı olmasını sağladım. "Kopartıcılardan mı bahsediyorsun?"

"Hayır," dedi, bu içimi rahatlatmalı mıydı yoksa daha da korkmama mı neden olmalıydı orasını kestiremiyordum. İçine doğru ilerlediği ormanda yırtıcılar olduğunu söylüyordu, kopartıcılardan başka türler de vardı ve yanımızda silah bile yokken bizi oraya götürüyordu, öyle mi?

"Beni öldürmek istediğini bu kadar belli etmene gerek yoktu," dedim soğuktan kasılan çenemi dik tutmaya çalışarak.Efken yolu izleyerek büyük adımlar atmaya devam ediyordu. Umursamazlığı yumruklarımı sıkmama neden olsa da sakindim, ormanın derinliklerinde bizi bekleyen tehlikeleri düşünmemeye çalışıyordum.

İki büyük ağacın ortasından geçerek ormanın sadece ağaçların rehberlik ederek oluşturduğu kıvrımlı yollarından birinde ilerlemeye başladığımızda o hâlâ önden yürüyordu.

"Kar yırtıcılarından kastın ne?"

Omzumun üzerinden arkamızda kalan karla dolu araziye ve daha ileride küçücük kalmış eve baktım. Tekrar ona baktığımda kaslı kolunu kaldırıp dallardan birini havaya kaldırmıştı. Mavi gözleri gözlerime cehennem kapısı gibi kapanınca alevler içimde büyüyüp zihnimi ısıttı. Bakışlarını yüzüme daha derin bir şekilde indirerek geçmem için dalı havada tutmaya devam ederken kafamı yavaşça eğerek dalın altından geçtim. Sessizliğini koruyordu.

Beni öldürmeye götürüyor olamazdı, öyle değil mi? Neden onun beni öldüreceğini düşünüp duruyordum ki? Ben masumdum, öğrendiğim kadarıyla masumları öldürmüyordu. Kalbim korkuyla kasım kasım kasılsa da yüzümde cesur bir sakinlikle ilerliyordum.

"Beni ormanı göstermek için mi buraya getirdin?" Yavaşça yutkunup etrafıma, ardından da önümde bir duvar gibi dikilen adama baktım. "İstesem kaçabilirim, biliyorsun değil mi?"

"Yani kaçmak istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Sorusu beni irkiltti. Bana omzunun üzerinden şeytani bir bakış atınca kalbim hoplasa da bozuntuya vermeden ona dik dik baktım. "Küçük kalbin öyle değerli olmalı ki dakikalardır bir kuyruk gibi beni takip ediyorsun... Kaçamazsın, çünkü yaşamak istiyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ve sen de farkındasın ki kaçtığında pek şansın olmaz. Buralar senin gibi küçük kızlar için oldukça tehlikeli."

Yüksek ağaçların, yosun tutmuş yeşil kayalıkların ve yosunların üzerini kaplayan karların içimde kapladığı his çok farklıydı. Bakışlarım uçurum mavisi gözlerde uzun süre yatıya kaldı.

"Yanında kalırsam da yaşayacağım kesin değil ama," dedim.

"Ama yine de şu an yanımdasın."

"Mecburiyetten, başka bir şeyden değil," dedim tükürür gibi.

Evet, ondan korkuyordum ama bana hükmetmesine izin veremezdim. Ruhumun derinliklerinde bir yer hiçbir zaman hüküm altına giremeyecek kadar çok hüküm sürmek istiyordu. Yüksek ağaçlar ve karlar ormanın içine doğru mavi renkte görünüyordu, bir hayalin içindeymişim gibi hissettiren ormanı incelerken Efken bana doğru dönüp aramızda duran birkaç adımlık mesafeyi tek adımıyla kapattı.

"Mecburiyetten, öyle mi?" Yüzü yüzüme aramızdaki boy farkına rağmen yakın duruyordu, geri adım atmak istedim ama birden tüm bedenim gözlerinin esiri oldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan Efken'in güçlü parmaklarının baskısını tenimde hissettim. Parmak boğumları bembeyaz kesilene dek parmaklarını belime bastırdı, bakışlarım bir istasyondan kalkan tren gibi demir raylarda ilerledi ve gözlerine yeniden tutunduğumda o gözlerde cehennemin kapıları aralık duruyordu. "Tam şu an sana istediğim her şeyi yaparım ve biliyor musun, istediğim her şeyi sen de istersin."

Ani yakınlığı ve söyledikleri damarımdaki tüm kanın kuruyarak uğultulu bir sessizliğin zihnime oturmasına neden olmuştu. Ona baktığımda yenilmesi imkânsız, asla yıkılmayacak ama kolayca yıkabilecek bir adam görüyordum ve bunun nedeni gözlerinde karşılaştığım savaşçı mıydı hiç bilmiyordum. Söyledikleri uğultunun artmasına neden olmuştu, parmak boğumlarından çekilen kanın uğultusu parmaklarından uzaklaşmış olmasına rağmen tenimin altında akıyormuş gibi içimde fokurduyordu.

"Etrafında nasıl kadınlar var, bilmiyorum," dediğim anda mavi gözler kısaca dudaklarıma ardından tekrar çelikten ifadesiyle gözlerime taşındı, "ama ben olduğumu düşündüğün kadınların dudaklarını sildikleri mendillerle yaralarımı temizledim."

Efken bu söylediğim çok ağır bir yükmüş ve bırakmazsa parmakları kopacakmış gibi birdenbire elini geri çekince, çenemi dikerek ona daha dikkat-

li gözlerle baktım. Çenesi kaskatı görünüyordu, gözleri buzun yüzeyi gibiydi ama dokunsam beni üşütmez, yakardı; sanırım bu yüzden gözleri buzdandı. Nasıl biri olursa olsun, onu tanımıyor da olsam neticede Efken bir insandı, içinde bulunduğu dünya kabul edemeyeceğim kadar garipliklerle dolu olsa da tıpkı benim gibi onun da kalbinin attığını biliyordum. Bana istediği her kötülüğü yapabilir, hatta beni öldürebilirdi ama ait olmadığım bir kılıfın içindeymişim gibi hissettiremezdi. Derimin altında yaşayan ruh, onun bahsettiği gibi bir insan olma terazisi için epey ağırdı.

Aramızdaki yakınlığa aldırmadan kafamı ileri uzatıp ona yaklaştırarak, "Beni bu ormana getirmenin asıl sebebi ne?" diye sordum sakin bir sesle. "Tehlikeli olduğumu düşünüyorsun ve beni öldürmek istiyorsun, değil mi?"

Sorum onu anlık afallatsa da gördüğüm andan beri gücünü iliklerimde hissettiğim adamın buzdan gözlerindeki değişim çok uzun sürmemişti.

"Seni öldürecek olsaydım bunu ilk gördüğüm anda yapardım." Cevabı beni çok kısa süreliğine de olsa şaşırtmıştı.

Öyleyse neden buradaydık?

"Gördüğün yerlere vereceğin tepkiyi ölçmek istedim." Duraksayıp tek kaşımı kaldırdım. "Ben kadınları ve çocukları öldürmem Medusa."

Yani birilerini öldürdüğü doğruydu... Biraz korku biraz da babamın bana verdiği değerin başka birinin gözünde hiç olmasının getirdiği kırgınlıkla ona bakmaya devam ettim.

Kendimi yerle bir olmuş gibi hissediyordum çünkü bir yanım onunla deli gibi savaşabilecekken, diğer yanım yaşamak için onun ayaklarına kapanırmış gibi geliyordu ve bu her bakımdan benim için mide bulandırıcıydı. Efken'e baktığımda gördüğüm en net şey nefretti. Çevresindeki her şeye, belki de göğsünde atan kalbe bile nefretle yaklaşıyordu.

"Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyorsun," dedim.

"Yalan söylemediğini biliyorum," dedi bir anda. Bana inandığını fark etmek göğsüme koca bir yumruk yemekle eş değerdi. Ona umutla baktığımı fark edince başını iki yana sallayıp öfkeyle soludu. "Ama ya hafızanı kaybettin ya da bir sorunun var."

"Yalan söylemediğimi kendin söylüyorsun," dedim birden yükselerek.

"Hafızasını kaybeden insanlar yalan söyleyemez zaten."

"Hafızamı kaybetsem karşında durup kendimden emin bir şekilde sana ailemden bahsedebilir miydim?"

Ondan mantıklı bir cevap bekliyormuş gibi gözlerine ciddiyetle baktığımda, Efken derin bir nefes almaktan öteye geçmedi.

"Kafayı da yemedim. Sana İstanbul'dan geldiğimi, geldiğim yerde senin yaşadığın bu yerle ilgili tek bir şey bile olmadığını söyledim." Onu ikna etme

dürtüsüyle kafamı hızlıca aşağı yukarı salladım. "Hem Yaren'in söylediği adamın da oradan geldiğini iddia ettiğini söylememiş miydiniz? İki insan birbirini tanımadan nasıl ortak bir yerin varlığından söz edebilir? Üstelik bu yeri buradaki hiç kimse bilmiyorken?"

"Hafızanın tamamını kaybetmiş olmayabilirsin, sadece belli bir kısmı da kaybetmiş olabilirsin." Bana sakin sakin bakması onun suratına yumruk atma isteğimi alevlendiriyordu ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"O adamı nasıl açıklayacaksın?"

Bana alayla karışık bir öfkeyle baktı. "Yediğiniz bir şey dokunmuştur."

Burnumdan soluyordum, bakışlarındaki o tehlikeli alay canımı öyle çok sıkmıştı ki. Kafamı kaldırıp ağaçların oluşturduğu oyuktan beyaz gökyüzüne baktım, yavaş yavaş maviye evrilmeye başlamıştı. Ormanın içi zaten maviydi, hatta mavi bir sisin bastırdığına bile yemin edebilirdim ama gözüm öyle çok alışmıştı ki sis yokmuş gibi baktığım her yeri net görüyordum. Ben gökyüzünü izlerken onun mavi gözlerinin bende olduğunu bilmek midemi sıkıştırıyordu.

"Burası Kar Ormanı," dediğinde sesi zihnime dolanan bir halat gibiydi, kelimeleri zihnime demir atmıştı ve sesi bu kelimeleri zihnime bağlayan kalın bir halattan bile daha güçlüydü. "Bu civarda evi olan tek adam benim, buraya yabancılar giremez, girerse de bazı şeyleri göze almış demektir." Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde beni izleyen mavi gözlerin tuzağına düştüm. Etli dudaklarını yalayarak ıslatınca dikkatim bir jenga taşı gibi yanlış noktadan çekilerek ayaklarımın önüne yığıldı. "Eğer gerçekten beni tanıyor olsaydın Medusa, bu ormana önünde ilerleyen kişi ben olmama rağmen girmezdin."

"Seni tanımadığımı bin kez söyledim, bin birinci olmayacak," dedim omuz silkerek. Söylediği bir şey dikkatimi çekmişti. Bu civarda evi olan tek insan oydu. Eğer beni önünde enselediği harabeyi saymazsak öyleydi. Yani kaçsam bile gerçekten söylediği olurdu ve buradan kurtulamadan nalları dikerdim. Üşüyen boynumu benim için verdiği montun içine gizleyerek kızaran burnumu çektim, gözleri bir an burnuma kaydı, sonra tekrar ifadesiz gözlerle gözlerimin içine baktı. "Peki bu ormanın sırrı ne? Yani gökyüzünde duran donmuş aydan daha enteresan bir şey gösteremeyeceğini biliyorum ama..."

"Eğer buzdan dolunayı enteresan buluyorsan diğerleriyle karşılaşmak için biraz dinlenmen gerekecek Medusa," dedi zehri içime yayan sesiyle. Şüphe kanıma alkol gibi karışarak ilerlemeye başladı ve beni sarhoş etmeye başladı. Dahası da mı vardı? İşte buna inanmam, birazdan sırtından siyah kanatların çıkıp arkasında pelerin gibi sürüklenmeye başlayacağını söylemesine inanmam kadar saçma olurdu.

"Gökyüzünde donmuş bir dolunay var," dedim kafamda Fizik dersimize giren Tayfur Hoca siyah tahtaya fizik kurallarıyla ilgili bir şeyler karalarken. "Dünya haritasında olmadığına yemin edebileceğim bir ülkede, o ülkenin benimle aynı dili konuşan insanların yaşadığı şehrindeyim. Bunun bir tık üzerine sadece uçan bir ren geyiği görürsem inanmış olacağım."

"Uçan bir ren geyiği hiç görmedim," dedi umursamaz bir tavırla ve yanımdan kayarak geçip yürümeye başladı. Arkasında bıraktığı boşluğa çatık kaşlarla bakakalmıştım, derin bir nefes alıp gözlerimi yumarak sabır dilendim ve ona doğru dönüp yeniden onu takip etmeye başladım.

"Gökyüzündeki o şeyi nasıl bu kadar normal karşılayabiliyorsunuz?" diye sordum. Soruma bir cevap alamayınca adımlarım hızlandı, birden ayağımın altındaki yer kayınca dallardan birine tutunup düşmemek için tüm ağırlığımı dala verdim ve daldaki uzun, ince dikenlerin avuçlarımı parçalaması üzerine kısık sesli bir inilti çıkardım. Bu Efken'i durdurmadı. "Hay sıçayım!" Avucumu montun kumaşına sürterek söylene söylene onu takip etmeye devam ettim.

Avucum çok acıyordu, delinen derimin üzerinde kabaran kan damlacıklarını tekrar monta silerken kaşlarım gitgide daha da çatılıyordu. "Bir soru sormuştum," dedim acıyla homurdanarak. "Hiç mi garipsemiyorsun?"

"Hristiyanlar İsa'nın annesinin bir bakireyken İsa'ya hamile kaldığına inanırlar," dedi Efken bana bakmadan. "Müslümanlar gökyüzünden bir kitabın indiğine inanırlar. Üstelik Muhammed okuma yazma bilmiyorken birden önüne indirilen şeyleri senden benden daha iyi okur. Büyülere inanılır, büyülerle hayatını değiştiren insanlar vardır ve çoğu dinde bunun günah olduğunu söylerler." Bana omzunun üzerinden dikkatle baktı. "Falcıların geleceği gördüğüne inanan insanlar fal baktırır. Pederler günah çıkarır. Ve herkes bunlara inanırken sen gökyüzünde donmuş bir dolunayın olabileceğine inanamıyorsun, öyle mi?"

"Evet?" dedim sorar gibi ama kafam allak bullak olmuştu.

"Sen daha gördüğüne inanmıyorsun, bu insanlar nasıl oluyor da senden daha mantıklı olabiliyor acaba?" Önüne dönüp adımlarını hızlandırdığında arkasından bakakalmıştım.

İnancı olmadığını fark etmiştim, ben ise onun aksine hep bir şeylere inanma ihtiyacı duyan taraf olmuştum. Şimdi ise gördüğüm bir şeye inanmak istemiyordum ve bu garipti. Bu beni tutarsız bir insan yapmaz mıydı?

Hızlı adımlar atarak ona yaklaşmaya çalıştığım sırada bir hışırtı sesi algılarıma sanki çok büyük bir gürültüymüş gibi saplandı ve olduğum yerde donup kaldım. Tenimden ölümün soğuk iniltisi geçmiş ve bedenimi araf ile yaşam arasına sıkıştırmış gibi hissettiğim an, tüm negatif duyguların ba-

şımdan aşağı kül gibi yağmaya başladığı andı. Efken büyük adımlar atarak benden uzaklaşmaya devam etse de ses algılarımın içinde öyle kuvvetliydi ki onu takip etmeyi kesmiştim. Omzumun üzerinden beyazla sevişen ormanın derinliklerine baktığımda başta karşılaştığım tek şey sadece karlar altında kalmış yaşlı, ürkütücü ağaçlardı ama sonra göz bebeklerimin bir kameranın merceği gibi görüntüye kilitlenerek genişleyip küçüldüğünü hissettim. Orada, yüksek yabani otların arasında bir şey vardı, hareket etmese de oynayan yapraklardan anladığım kadarıyla saniyeler önce hareket halindeydi. Gözlerimi kısarak oynayan yapraklara daha dikkatli baktım. Kar tabakası olmasaydı bir ihtimal yaprakların arkasını görme şansım olurdu ama kar çok baskındı ve beyazlığı görüntüyü kırıyordu.

"Hadi," dedi Efken ileriden. "Kıpırda artık."

Bakışlarımı yapraklardan ayırmadan, "Geliyorum," diye mırıldandım, yaprakların hareketi arkasında saklanan şey bir süredir hareketsiz durduğundan mıdır bilinmez tamamen kesildi ama o karanlık his öyle yüksekti ki, o yaprakların ardında beni bekleyen bir tehlike olduğuna neredeyse emindim. Sonunda Efken'i daha fazla kışkırtmamam gerektiğini düşünüp ona doğru yürümeye başladım ama her nedense tüm benliğim o yaprakların arkasında gizlenen şeye takılı kalmış durumdaydı. Karla dolu boş araziye çıktığımızda karların içine batıp çıkarak yürümekten yorulmuştum, sanki kilometrelerce yürümüşüm gibi ağır ve yorgun hissettiriyordu.

Verandada sigara içen adamı uzaktan da olsa seçebilmek mümkündü, bu adam Ceyhun'un ta kendisiydi. Montunun tüylü şapkasını kafasına geçirmiş, bir Eskimo'dan farksız görünüyordu. Verandanın korkuluklarına yaslanmış sigarasını içerken gözleri doğrudan bizi hedef haline getirmişti. Şimdi etraf her ne kadar bembeyaz olsa da gökyüzü öyle uğursuz bir maviydi ki, sanki şafağın söktüğü anlardan birinin içindeydim; kuşluk vaktini de belli belirsiz anımsatıyordu.

Verandanın neredeyse önüne geldiğimizde Ceyhun parmaklarının arasında duran eceli olduğu sigarayı tek bir parmak darbesiyle iterek karların arasına fırlattı ve ucu hâlâ alevle süslü izmaritin soğuk karlara temas ederken çıkardığı cızırtı sesini dinledim.

"Neredeydiniz?" diye sordu kumral kaşlarını kaldırıp, kahverengi gözlerini Efken'e dikerek.

"Şu küçük kızı küçük bir sınava soktum," dedi Efken katı sesiyle, benden bir nesneden bahsediyormuş gibi bahsetmesi kaşlarımı sertçe çatmama neden olsa da bir şey demedim. Efken verandanın merdivenlerini iki adımda çıkıp merdivenlerde ayaklarının derin izlerini bırakmıştı.

Ceyhun kaşlarını çatarak bana sırtını döndü ve kalçasını verandanın korkuluğuna yaslayarak, "Geçti mi bari?" diye sordu, sesinde merak bir kenara dursun inceden bir alay sezinlemiştim.

"Evet," dedi Efken. "Her neyse, siktir et. Neden buradasın?"

"Sezgi'yle atıştık biraz," dedi Ceyhun omuz silkerek. Kahverengi gözlerini bana çevirdi, bana ılımlı dostça bir bakış attıktan sonra gözleri yeniden Efken'le karşı karşıya kaldı. "Son günlerde canımı sıkıyor."

Efken sokak kapısını açarak eve girerken arkasına bakmadı.

"Benim neredeyse dört yıldır canımı sıkıyor, senin canını yeni sıkmış olması bir bakıma mucize," dedi Efken alayla karışık homurtulu bir sesle. Ceyhun gözlerini devirerek Efken'in arkasından eve girdiğinde artık verandada yalnızdım. Basamakları ağır ağır çıkıp omzumun üzerinden yeniden ormana baktım, ormandan bir arazi boyu kadar uzakta olsam da ağaçlar hâlâ inanılmaz yüksek görünüyordu. Beni arkasında bırakarak eve girmesi garipti, sonuçta birden kararımı değiştirip yolun sonunun ölüm olacağını bile bile buradan kaçmaya yeltenebilirdim ama sanırım gözlerimdeki yaşama isteğini gördüğünü sadece laf olsun diye söylememişti, gerçekten yaşamak istediğimden emin olduğu için kaçmayacağımı biliyordu.

Karanlık bir gölgenin âdeta zıplayarak gözümün önünden ışık hızıyla geçmesi dudaklarımdan kısık bir şaşkınlık iniltisi dökülmesine neden oldu. Kalbim neredeyse boğazıma tırmanmış gibi hissederek korkuyla etrafıma bakındım, o karartıyı gördüğüme öyle çok emindim ki baktığım hiçbir yerde onu yeniden görememek anlık bir korku alevinin boğazımdan zihnime kadar yükselmesine neden olmuştu.

"Baş belası!" Efken'in sesi kaburgalarımı titretecek kadar yüksek gelince korku içimde dağılıp toz zerreciklerine dönüşerek kanımda eriyip gitti. "İçeri gir."

Ayağımdaki postalları çıkarmadan koridora girip neredeyse gece karanlığındaki koridorun sonundaki pencereye baktım, pencereden içeri mavi ışık sızıyordu ve pencereden karlı bir başka arazi daha görünüyordu. Ceyhun ve Efken salondaydılar, uğultu şeklinde zihnime dolan seslerini duyabiliyordum.

"Kızı ne zaman özgür bırakacaksın?" Ceyhun'un sorusu karanlık koridorun sonundan bana doğru ilerlemeye başlayan bir ateş gibiydi. Omzumun üzerinden salona doğru baktım ama ne Efken ne de Ceyhun kadrajımda olmadıklarından onları göremedim. Kalbim yoğun bir merak duygusuyla çarpmaya başladı. Efken beni özgür bıraksa bile eve dönmenin bir yolunu bulup bulamayacağımı bilmiyordum, bu yüzden özgür kalma ihtimali bile beni sevindirmeye yetmiyordu. Umudum bir leş yiyicinin dişlerinin arasında kal-

mış ölümü tatmamış yaralı bir insandı ve ben o kadar kan kaybediyordum ki, leş yiyicinin dişlerinin arasındaki umudu kurtarmaya cesaretim yoktu.

"Onu özgür bırakırsam bu saflıkla sadece iki saat hayatta kalır," dedi Efken, bir bardağa doldurulan sıvının sesini dinledim, ardından kısa bir sessizlik aralarına karanlık gibi çöktü.

"Kaç saat yaşayacağı senin neden umurunda ki?"

Ceyhun'un sorusu Ceyhun'a değil de ayaklarını aşağı sarkıtarak zihnimin duvarlarına oturmuş başka bir kadına aitti sanki. Benim içimdeydi, bana benziyordu ama benim gibi davranmıyordu bu kadın. O kadına ilk rastladığım ânı hatırlamıyordum. Bir anda zihnimdeki harabe duvarda belirivermişti. Yüksek topuklularını giymiş, cüretkâr bir elbisenin içinde uzun tırnaklarını duvara vurarak bana sorular yöneltip duruyordu.

"Umurumda olduğunu kim söyledi?" Bir şişenin sert bir zemine bırakıldığını fark ettim, bu görüntüyü zihnimde canlandırmaya çalıştığımda bunun bir içki şişesi olduğunu anlamak çok da zor olmamıştı. Gözlerimi salonun sınırlarından çıkarıp koridora uzattım ve Efken içimi deşiyormuş gibi bir sessizlikle konuşma sırasını Ceyhun'a bıraktı.

"Kendin," dedi Ceyhun ve uzun, kırmızıya boyalı tırnaklar duvarı tıkırdattı, bana benzeyen kadının dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

"Öyle bir şey söylemedim. O sümsük benim umurumda bile değil."

Zerre kırgınlık hissetmeden boş gözlerle zemini izlemeye devam ediyordum. Onun benimle ilgili düşünceleri umurumda değildi ama yine de yoğun kıvamdaki nefretini sebepsiz yere üzerimde hissetmek beni afallatıyordu. Şişe, bırakıldığı zeminin üzerinde tabanı yere sürtünecek şekilde çekilince sinir bozucu bir ses kulaklarımın içini doldurdu.

"Sadece çözmem gereken bir konu var, o zamana kadar gözümün önünde dursa iyi olacak."

"İlgini çektiğini söylemiyorsun da," dedi Ceyhun alayla.

Karnıma tekme yemişim gibi hissettim, onun ilgisini çekmiş olma ihtimalim İstanbul'a döndüğümde başbakan olma ihtimalimden daha düşüktü. Ceyhun'un alaycı sesi arkasında hafif bir gülme sesini getirip önümüze bıraktığında Efken'in buzdan yüzünü saran yeni ifadeyi gerçekten merak etmiştim.

"O benim ilgimi çekebilecek bir kadın değil," dedi Efken, sesine giydirdiği takım elbise resmiyeti beni şaşırtsa da Ceyhun'un alışkın olduğu bir şeymiş gibi gelmişti bana. "Düşünecek olursak, bir kadın bile değil. Ona baktığımda sadece saf, küçük bir kız çocuğu görüyorum. Yalan söylediğini düşünmüştüm ama yalan söylemeyi bile hakkıyla becerebilecek biri değil. Tam bir aptal."

Bana hakaret üzerine hakaret sıralaması ciddi anlamda onu ayağımdaki koca postallarla tekmelemek istememe neden oluyordu. Ceyhun'un açık tenine gömülmüş kahve gözlerine yerleştirdiği bakışı az çok tahmin edebiliyordum, Efken'i izliyor olmalıydı, belki onun da elinde bir içki kadehi vardı bilmiyordum ama Efken'in elinde yarısı çoktan içilmiş bir kadeh olduğuna yüzde yüz emindim. Yaren'in odasından çıktığını fark edince bakışlarım ona takıldı, koridorun ortasında durup, "Neden burada öylece dikiliyorsun?" diye sordu sessizce.

İşaret parmağımı dudağıma götürüp susması için küçük bir işaret yaparak gözlerimi salona çevirdim, beni anlamış gibi şimdi o da salona doğru bakıyordu.

"Tam bir aptal olduğunu düşünmen aynı zamanda onun baş döndürücü olduğunu düşünmene de engel olmuyor gibi duruyor, Karaduman," dedi Ceyhun sesine belirsiz bir ciddiyet ve alay karıştırarak. Duyduklarım alnımın ortasında yan yatmış üç derin çizginin oluşmasına neden oldu. Yaren kaşlarını çatıp ne olduğunu anlayamıyormuş gibi bana bakmaya başlamıştı.

"Onun baş döndürücü olduğunu düşünen sensin herhalde," dedi Efken, bir iskeletteki kırılması en zor kemiğin sesi olsa, bu ses o ses olurdu. Bakışlarım Yaren'in iri, siyah gözlerinde takılıp kaldı, nabzımın yavaşladığını hissettim. "Bu düşünceni Sezgi bilseydi aylarca soğuk bir yatakta yalnız uyumak zorunda kalırdın. O kız ilgini çekiyorsa söyleyeyim kardeşim, bu evin içinde olduğu sürece *o benimle,* eğer birbirimizi istersek sevişiriz ve eğer suçluysa yine ben istersem, ölür."

Benden bu şekilde bahsetmesi dehşet vericiydi. Ruhum karanlıkla doldu.

Bütün vücudum tenimde dağlanmış şiş dolaştırılıyormuş gibi yanmaya başlamıştı. Şu an hissettiğim öfke ya da kızgınlık değildi, bambaşka bir şeydi. Yaren'in iri gözlerine yayılan anlayış bile beni hafifletmeye yetmemişti. Efken'in nasıl bir insan olduğunu tam olarak bilmediğim için böyle sözler sarf etmesinin altında ne gizlendiğini bilmiyordum.

Ciddi miydi yoksa anlık öfkeyle söylediği sözler miydi bunlar, gerçekten hiçbir fikrim yoktu ama Yaren'in siyah gözlerindeki acıma duygusunu gördüğüm an, Efken'in dudaklarından dökülen her bir kelimenin aslında hayati önem taşıdığını biraz olsun anlayabilmiştim.

"Sorun şu kart meselesi mi?" diye sordu Ceyhun konuyu dağıtmak istiyormuş gibi. Efken'in öfkeyle ya da ciddi bir şekilde kurduğu cümle onu da rahatsız etmişe benziyordu.

"Kartı babaannesinden aldığını söylüyor, babaannesinin kim olduğunu bilmiyorum ve bu kızın babaannesi altmış yaşlarında bir kadın olmalı ki

babamın o kadar olgun bir kadınla görüştüğünü düşünmüyorum." Efken'in kurduğu cümle tüylerimi diken diken etti.

"Kartlar annene ait değil miydi?"

"Evet," dedi Efken. "Özellikle annemin o yaşlarda bir kadınla fingirdeştiğini düşünmek hiç istemiyorum Ceyhun."

"Belki de onları öylesine tanıyan biriydi," dedi Ceyhun. "Aklın fikrin neden bu tür bir ilişkide?"

"Şu ana kadar birileriyle sadece o tür ilişkilerim oldu," dedi Efken, onu göremesem de omuz silktiğini hissetmiştim. "Bak, bu kız elini kolunu sallayarak öylece çıkıp giderse başını koca bir derde sokar, birkaç saat içinde de kendini öldürtür. Ölüsü bir işime yaramaz, dirisini istiyorum."

Benden oyuncağından bahsediyormuş gibi bahsediyordu. Hırıltılı bir nefes aldım. Kaşlarım sertçe çatıldı. Gözlerim dolacak sandım ama sonra bunun koca bir yanılgı olduğunu anladım, yelkenleri kolayca suya indirip gözyaşlarına sığınan biri hiç olmamıştım. Öfkeyle başımı iki yana salladım. İçeri girip ona edebildiğim tüm hakaretleri arka arkaya sıralayarak etmek, sonra da kapıyı çarpıp çıkmak ve buradan gitmek istiyordum. Ölmem sorun değildi, aşağılanıp hor görülmekten ve bir mal gibi kullanılmaktansa ölüm daha onurlu olurdu. Postallarıma aldırış etmeden yeri tekmeleyip, "Canı cehenneme," diye fısıldadım, Yaren'in irkilerek önce ayağıma sonra da öfkeden parlayan gözlerime baktığını fark ettim. "Yaşamak istiyorum, hakarete uğramak değil. Kimse beni ayaklarının altına alamaz."

"Sakinleş," diye fısıldadı Yaren, elinden gelse bana yardım ederdi, bunu biliyordum çünkü gece siyahı gözlerine baktığımda o gözlerde merhameti görmüştüm. Bir insandan görmek isteyeceğim son şeyi. Merhameti. Oysa benim istediğim şeyler her zaman hak ettiğim şeyler olmuştu. Ben merhameti değil, saygıyı hak ediyordum ve bu evde, bu adamda, burada bu yoktu.

"Unut gitsin," dedim başımı hızlıca sallayarak. Yaren'in gözlerinde endişe büyürken Efken'in beni duyacağını bile bile bağırdım. "Siktirsin gitsin kendine altına alabileceği birini bulsun! Ben asla onun gibi birini istemem!"

O an benim için ölmek sorun değildi. Dışarıda göreceğim hiçbir kötülük, tehlike sorun değildi. Sadece buradan siktir olup gitmek istiyordum. Daha fazla aşağılanmak, tanımadığım bir adamın ayaklarının altında olmak istemiyordum. Ağzıma yığınla cümle dolmuş olsa da hepsini içime atıp yuttum ve sırtımı dönüp aralık duran kapıya yöneldim. Yaren'in bir şeyler söylediğini duymuştum ama o kadar öfkelenmiştim ki söylediği hiçbir şey kafamda net bir kelimeye dönüşmüyordu. Kapıyı çarparak açıp kendimi hızla verandaya bıraktığımda ikinci bir şansım olmayacağını bildiğimden hızlı olmak zorundaydım.

Azize kartını alıp müsait bir yerine sokabilirdi çünkü şu an bu zerre umurumda olmadığı gibi, beni böyle bir herifin avucunda oyuncak edecek konuma getiren bu karta en az babaanneme olduğum kadar öfkeliydim. Verandanın merdivenlerini ayaklarımda yarım kiloluk postallar yokmuş gibi âdeta öfkeden kanatlanarak inmiştim. Karlara batıp çıkarak büyük adımlarla evi arkamda bırakmaya başladım ama içimden bir ses Efken'in peşime takılacağını söylüyordu ve bu sese kulak verip daha da hızlı hareket etmem gerektiğine karar vererek kendimi zorlayabildiğim kadar zorladım. Kaslarım bir süredir çok hamdı, normalde bile uzun süre koşamazdım ve şimdi karların içinde ayaklarımda epey ağır postallarla koşmak zorundaydım.

"Abi, onu paramparça ederler!" diye bağıran Yaren'in sesi bir çığ gibi tüm araziye yayıldı ama korku içimde bir santim daha büyüyemeyeceği kadar dar bir odaya kapatıldığından Yaren'in söyledikleri beni durdurmaya yetmedi. Buradaki herkes aklını kaçırmıştı. Bu kafileye dahil olmak istemiyordum. Gökyüzünde asılı duran koca buz tutmuş dolunayı normal karşılayıp altında durarak onu izleyen kaçıklardan olmayacaktım.

"Hepinizin canı cehenneme deliler!" diye bağırdım kendi kendime. Karların ağırlaştırdığı bedenimi daha rahat taşıyabilmem için ayağımdaki postalları tepinerek çıkarıp arkamda bırakarak çorapların içine bıçak gibi sap lanan soğuğa aldırış etmeden hızla koşmaya başladım.

En adi yırtıcıdan bile daha patavatsız daha tehlikeli bir adamın çatısı altında kurtarılmayı beklemektense, kurtların akşam ziyafeti olurdum daha iyiydi. Üstelik ben ne söylersem söyleyeyim Efken yine kendini haklı görecek, Azize kartını ondan çaldığımızı düşünmeye devam edecekti.

Ormana doğru ipleri çözülmüş yeni yetme bir yarış atı gibi koştuğum sırada Ceyhun'un, "Buraya gel, aklını mı kaçırdın?" diye bağırdığını duymuştum ama hiç umursamadan hızımı arttırmıştım. Karlara batıp çıktıkça çoraplarım ıslanıyor, bedenim bir mezara çekilen ölü gibi karların arasına çekiliyordu. Birden durmak, onlara doğru dönmek ve Ceyhun ile Efken'e orta parmağımı göstermek istedim ama sonuçlarına hazır olmadığım hiçbir şeyi yapmamam gerekiyordu.

"Aklını kaçıran sizlersiniz!"

Yüksek ağaçların ördüğü yollardan birine girip, dallara çarpa çarpa koşarak ormanın içinde ilerlemeye başladığımda artık sesleri bir ışık yılı kadar uzağımdaydı. Ayaklarımın altı sızlıyor, parçalanmış gibi acıyordu ama içimdeki özgürlük isteği tüm duygularımı dirseğiyle iterek öyle yükseğe çıkmıştı ki, acı bile beni durdurmaya yetmiyordu. Yavaşlatmaya bile yetmiyordu.

Ağaçların arasında ilerleyen karanlık bir gölge gibiydim, o gölge ruhuma dolandı ve daha hızlı gitmeye başladım. Artık tenime çarpan dallar, yüzüme

tokat gibi inen yapraklar bile tenimi acıtmayacak kadar uyuşmuştum. Bir uluma sesi masmavi ormanın içinden yuları çekilen atın yükselen uzun ön bacakları gibi yükselerek her yere dağıldığında birden bir dala çarparak durdum ve arkama korku dolu iri kızıl gözlerle baktım.

Güneşte kızıl telleri ateş gibi yanan koyu renk saçlarım yüzüme tokat gibi çarptı, yüzümden kayarak aktı ve gözlerim ormanda tek bir yeri hedef alan tüfek gibi ileriye doğruldu. Nefes nefese, tenimde ölümden bir parça kopardığım soğukla öylece ulumanın parçalara ayrılmış yankısını dinlemeye devam ettim. Kalp atışlarım öyle içimdeydi ki, ruhumu dışarı itmiş, ruhum karşımda durmuş korkudan dalgalanan bedenimi izliyordu.

Bir uluma sesi. Ve bir uluma sesi daha... Arka arkaya cam kırılıyormuş ve kırıkları her yana dağılıyormuş gibi dört bir yana yayılan uluma yankıları bakışlarımın hızla her yana çevrilmesine, her çevrilmede saçlarımın yüzüme kırbaç gibi inmeye başlamasına neden oldu. *Lanet olsun.*

Duygularım öyle karışıktı ki, ressam fırçasının ucundaki boyayı tuvale sert fırça darbeleriyle kendinden geçmiş gibi indiriyor ve tuvalde oluşan görüntü tüm renkleri içine alan kalbime dönüşüyordu. Renklerin her biri hissettiğim bir duygu gibiydi.

Korku tırmandı, kara bir yılanın kaygan teni gibi boynuma dolandı, omzumun üzerinden ormanın diğer ucuna baktığımda saçlarımın büyük bir kısmı yüzümü örtmüştü. Korkuyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Hissedebildiğim belki de en net duyguydu bu: Korku... Ormanın derinliklerinde uluyan tek bir kurt değildi, yalnız olmadığı sesin bir cam gibi kırılarak ormanda parçalara ayrılıp çoğalmasından belliydi. Efken'in peşimden gelmiş olması gerekmez miydi? Madem onun için bir sır sandığıydım, öyleyse peşime düşmüş olması gerekirdi ama şu an evden çok da uzak olmayan bu ormanda tek başıma, kurtların kurduğu karanlık sofranın ortasındaydım.

"Go. Jūs neesat gatavs." Git. Hazır değilsin.

Zihnimdeki harabe duvardan koyu renk saçlarını aşağı sarkıtarak yüzü ters bir şekilde beni izleyen kadının söylediği buydu. Ses zihnime dağıldı. Ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım. Dehşetin daha da büyüdüğünü hissettim. Kaçma ihtiyacı bedenimi yakan bir yoksunluğa dönüştü ve dalları iterek ormanın labirente benzeyen yollarından birine girip içimi dolduran korkudan güç alarak hiç durmadan koşmaya başladım.

O ses, nefes seslerimin arasından bana yeniden ulaştı.

"Tu labāk skrien!" Kaçsan iyi edersin!

Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımdan içimde yükselen öfkeyle, "Kes sesini, seni anlamıyorum!" diye çığlık attım ve çığlığım yaprakların üzerine yığılan karların sarsılarak yere dökülmesine neden oldu. Durmadım,

koştum. Yapabileceğim başka hiçbir şey yokmuş gibi, son nefesimi verecekmişim gibi hızla koştum ama çoraplarım artık öyle ıslaktı ki onları taşımak da dikenin üzerine basıyormuşum ve diken tabanıma saplanıyormuş gibi hissettiren karın üzerinde koşmak da inanılmaz zorlaşmaya başlamıştı.

Bana benzeyen kadın zihnimde bir panter pozisyonu almış, vücudumdaki tüm seksapaliteyi bana sergileyerek o duvarın üzerinde yırtıcı gözlerle ileriyi izlemeye başlamıştı. Bu görüntüyü zihnimden kovmak ister gibi kollarımı kaldırıp sallayarak koşmaya devam ettim.

"Stubls! Es tev saku skriet!" diye bağırdı öfkeyle aynı pozisyonu koruyarak. *Aptal! Sana koşmanı söylüyorum!*

"Kes sesini diyorum, dilini bilmiyorum!"

Çıldırmış gibi bağırarak koşarken aslında canımın derdindeydim ama bana benzeyen o şıllık susmuyor, yırtıcı bir hayvan pozisyonunda duvarın üzerinde beni izlemeye devam ediyordu. Anlayacağım dilden konuşsa belki onu dinlerdim, hoş onun da bana ait bir yansıma olduğu gerçeğini göz önünde bulunduracak olursam onun ne söylediğini zaten biliyor olmam gerekmez miydi? Nihayet aptal kadın susmuştu. Ormanlık alanın ortasındaki düzlüğe çıktığım anda dengemi kaybettim ve bir havuz dolusu yükseklikteki karın içine saplanacak şekilde yere çakıldım. Avuçlarım yerdeki kar tabakasına sürttüğü için öyle çok yanıyordu ki aklımı kaybedeceğimi sanmıştım. İnleyerek yan yatıp battığım kar bataklığından çıkmaya çalıştım. Saçlarım dağılmış, tenim soğuktan kıpkırmızı kesilmişti ve acılar içindeydim.

Koyu renk saçlarıma tutunan karlarla kafamı kaldırıp karşımda duran düzlüğe baktığım an, göğün ikiye yarıldığı, cehennemin de gökyüzüne kurulduğu andı. Gümüş rengi bir kurt tam karşımda duruyordu. Kurdun parlak tüylerine düşen mavi gölgeler onun gümüş rengini kırmaya yetmiyordu. Tıpkı tüyleri gibi gözleri de gümüş rengiydi, gözünün beyazına öyle yakın bir renkti ki bu sanki kurdun gözleri aslında yoktu. Soluk boruma bir hançer saplanmış, hançerin sapını tutan elin sahibi hançeri sertçe çevirmiş gibi nefes kesen bir acıyla sarsıldım ama bu hissettiğim acı değil, korkuydu. Ayağa kalktığı anda bir insandan daha uzun olabileceğine yemin edebilirdim. Ön bacakları birleştiğinde ters üçgen şeklinde daha koyu gri bir leke oluşturuyordu ve sanki bu lekeyi görmemi istiyormuş gibi ön bacaklarını bitişik tutuyordu.

Kopartıcı.

Olabilir miydi?

Panik bir dalga olup bedenime öyle sert çarptı ki kayalıklara vuran dalganın boğduğu cesedimmiş de cesedim parçalara ayrılmış gibi hissetmiştim. Avuç içlerimi kar yığınına bastırıp kafamı yavaşça aşağıya yaklaştırarak gözlerimi kaldırdım ve gümüş rengi koca canavarın tıpkı tüyleri gibi gümüş

renginde olan gözlerine bakmaya başladım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, daha önce yakından veya kilometrelerce uzaktan hiç kurt görmemiştim.

Bu ilk kez karşı karşıya geldiğim bir ırktı ve onların hedefi olmamak için nasıl davranılması gerektiği konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Kurt öylece durmuş cüsse olarak ondan epey küçük olduğunu düşündüğü savunmasız kıza, yani bana bakıyordu ama öyle bir duruşu vardı ki sanki karşımda duran balmumundan bir heykeldi ve ne kadar gerçek gibi görünse de gerçek değildi. Oysa aldığı nefesin sırtındaki tüyleri nasıl dalgalandırdığını görebiliyordum ve kalp atışlarını duyduğuma da yemin edebilirdim.

Çok kısıtlı nefesler alıyordum, sanki biraz bile kuvvetli bir nefes alsam bana doğru atılacak ve soluk borumu koca dişleriyle söküp, kar yığınının içine fırlatacaktı. Bakışları her ne kadar nötr olsa da saçtığı karanlığı hissetmemem için bir aptal olmam gerekirdi ki bence o evden kaçtığım ve şu an burada bu pozisyonda bir kurdun önünde beni yemesini beklediğim için gerçek bir aptaldım.

Kurdun gözlerinin içine baktığımda aslında hissettiklerim korku ya da pişmanlıkla da sınırlı değildi. Sanki karların ortasında üzerimde beyaz bir elbiseyle yürürken yanımda ilerleyen siyah atın ipini avucumun içinde sıkı sıkı tutuyordum ve ilerlediğim yolun sonunda beni bekleyen yine bu gümüş rengi kurt oluyordu. Parçalanarak farklı yerlere bırakılmış anılar sonunda bir bütün oluşturuyormuş gibi hissediyordum. Kurdun gözlerindeki sakinlik bir başka kurdun uluma sesinin karlarla kaplı alanı gürültüye boyamasıyla birden yerini hırçınlığa bıraktı.

"Bırak beni gideyim," diye fısıldadım kurdun duyamayacağı kadar alçak bir sesle. Tırnaklarımı karlara saplayıp bir diğer kurdun yaklaşmaya başladığını fark ederek korkuyla gözlerimi sıkı sıkı yumdum. "Bırak, gideyim."

Bir kükreme sesi duyuldu, ardından bir şey üzerime atılıyormuş gibi hissettim ve korku dolu bir çığlık dudaklarımın esaretinden kurtularak ormana karıştı. Çığlığımın oluşturduğu yankı ağaçtaki karların bile sarsılarak dökülmesine neden olurken bedenimi geriye doğru iterek avuçlarımı yüzüme örttüm ve o an başka bir hırlama sesi daha duydum.

Bir şeyin havada çarpıştığına yemin edebilirdim ama hissettiğim panik öyle büyük bir bulanıklık oluşturmuştu ki gözlerimi açtığımda baktığım yerde gördüğüm yalnızca bir kar bulutuydu. Havaya kalkan karlar hızla yere düşerken yerde geriye doğru sürüklenerek ileriye baktım ve hızla ormanın derinliklerine doğru koşarak uzaklaşan o dev canavarı gördüm; o boz rengindeydi ve gerçekten korkmuş gibi hızlı koşuyordu. Korkudan hızla inip kalkan göğsümle bakışlarımı diğer yöne çevirdiğimde, omzunun üzerinden

bana bakan gümüş rengindeki kurdu gördüm ve sonra göz açıp kapayıncaya dek, gümüş rengi kurt da gözden kaybolmuştu.

Bir süre hissettiğim dehşet kaybolmadı ama azalmaya başlayınca oturduğum yerden güçlükle doğrulup tekrar gelme ihtimallerinden korkarak sendeleye sendeleye onların tam tersi istikametinde ilerlemeye başladım. Sanki mümkünmüş gibi daha da soğuyan hava artık hareket yetimi büyük ölçüde engellediğinden, attığım her adımda bedenim kasılıyor, dişlerim birbirine çarpıyor, başım her an düşüp bilincimi kaybedecekmişim gibi dönüyordu. Yalpalayarak attığım her adımda önümde uzayan yol çıkmaza sürükleniyormuş gibi hissediyordum. Evet, tüm bunları tek bir günde yaşamıştım. Önce gökyüzünde daha önce hiç benzerine rastlamadığım kocaman donmuş bir dolunay görmüştüm, ardından da cüsse olarak epey iri gümüş renginde efsanevi bir kurt...

Tabii bir de az daha beni öldürecek olan boz renkli kurt vardı.

Tüm bunları aynı zaman diliminde yaşamış olmak o kadar ağır gelmişti ki yerimde başka biri olsa topukları kıçına vurmaya devam ederken hüngür hüngür ağlıyor olurdu. Yine de bozulan sinirlerimi ağlayarak toparlayamayacağımı bildiğimden, yalpalasam da her adımda biraz daha güç toplamak için kendimi dizginlemeye çalıştım. Biraz ileride gövdesi şişman bir adamın belinden daha kalın duran koyu renk bir ağaç dikkatimi çekmişti, ağacın kenarlarındaki karlar büyük oranda erimişti ama etrafında bir karış uzunluğunda kar tabakası olduğu belliydi. Teni yağlanmış cilt gibi parlak görünen büyük başlı mantarlar dikkatimi çekmişti. Sendeleyerek ağacın önüne kadar ilerleyip gövdesindeki boydan boya yarıktan yosun fışkırmış ağacın sert kabuğuna dokundum. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı yoksa aksi takdirde bu ağacın kenarına oturur hüngür hüngür ağlamaya başlardım ve bunun olmasını şiddetle istemiyordum.

"Babaannem yüzünden," diye fısıldadım kar tanelerinin gitgide çoğalarak tutunduğu saçlarımı kulağımın arkasına iterken. Az daha kurtların ziyafeti olacaktım.Çalmadığım bir şey yüzünden her saatimi hırsız damgasıyla geçirdiğim yetmezmiş gibi bir de tahtalı köyü boylayacaktım; tüm bunların sorumlusu babaannemdi. Zırvaladığı şeyleri hatırlamak birden beni olduğumdan daha öfkeli hissettirdi ve ağacın kabuğuna yaslanarak etrafımı kolaçan etmeye başladım.

Yeniden o kurtlardan birini görmekten gerçekten tırsıyordum ama yine de boz rengi kurdun beni az daha parçalara ayıracağından ve tam bu esnada gümüş rengi kurdun onu durdurduğundan neredeyse emin hissediyordum. Kopartıcılardan olma ihtimalleri neydi bilmiyordum ama sanırım öyle olsalardı şu an başım gövdemde duruyor olmazdı.

"Dönmek zorundayım, geceyi bu ormanda geçirirsem ya kurtların ya da başka bir yırtıcının yemeği olacağım," diye fısıldadım kendi kendime.

Gökyüzüne baktığımda artık beyaza dönen günün çözülerek yerini maviye bıraktığını fark etmiştim. Bir süre sonra solgun mavi gökyüzünden çekilerek yerini laciverte bırakmaya başladı ve gökyüzünde büyüyen lekeler kalbime aitmiş gibi hissettirirken yürüyecek halim kalmadığından ağacın kenarına oturdum. Ayaklarımdaki acı seviyesi tahammül edebileceğimin katbekat üzerinde olduğundan ıslak çoraplarımın altında can çekişen parmaklarımı avucumun içinde ezerek rahatlatmaya çalıştım. Kendimi uykulu hissediyordum, kafayı vurup yatsam değil saatlerce, günlerce uyurmuşum gibi hissettiren bir yorgunluk vardı üzerimde ama kalkıp beni verandaya kurbanlık koyun gibi asacağını da bilsem onun evine dönmem gerekiyordu.

Uyku çok ağır basıyordu, korkudan bile ağır... Bir yanım artık o kurtlardan biriyle karşılaşmayacağımı söyleyip dursa da diğer yanım yaşama sapladığı tırnakları kırılacakmış gibi panik halindeydi. Sırtımı pek konforlu hissettirmeyen yosun bağlamış kalın ağacın gövdesine yaslayıp, kollarımı bedenime savunmasız bir kız çocuğu gibi hissederek sardım ve uykunun düğümlerinin çözülmeye başladığını hissetsem de buna mâni olamadım. Dönmek zorundaydım, burada uyuyakalırsam bir şansım olmazdı, tamamen kaybetmez miydim? Bunu istemiyordum. Ağzımın içinde dilime dolanarak kaybolan küfürleri dışarı aktaramadan zihnimde boğdum ve onları kaybettim. Bilincimin de kayıp listesine ekleneceğini fark ettiğimde bedenim artık alevler içinde yanıyormuş gibi hissediyordum.

Çok geçmeden var olan vücut ısım da hızla düşmeye, gözlerimin önündeki beyaz dünya dalgalanarak bulanmaya başladı.

"Allah'ın cezası," dediğini duyduğumda tenimin yavaşça havaya kaldırıldığını hissetmiştim. Koyu renk saçlarım zihnimden sızan düşünceler gibi yere doğru döküldü, bakışlarım önce kararan gökyüzüne tutundu, ardından bir çift uçurum mavisi gözü gördüm. "Bu sınavı da geçtin."

"Efken," diye fısıldadığımda artık cayır cayır yanıyordum.

"Bu kadar Medusa, eve dönüyoruz."

RED HOUSE PAINTERS, MEDICINE BOTTLE

EFKEN KARADUMAN

Onu orada o şekilde bırakmak hiç de fena bir fikir değildi.

Eğer bu düşünce biri sikik diziyle soluk boşluğuma vuruyormuş gibi hissettirmeseydi, evet, iyi bir fikirdi.

Onu tenindeki buz gibi dokunun aksine sıcak kollarımın arasına alabilirdim ve o kolların arasındayken kendini güvende hissedebilirdi.

"Efken, kaç!" diye bağırdı annem zihnimin derinliklerinde. Sesi o gece olduğu kadar dehşet yüklüydü, endişeleri giyinmiş bir meleğin kanatları gibi titriyordu. Pusulam avucumu yaktı. Öfkem ruhuma sarıldı. Gözlerimi yumdum, burnumdan sert bir nefes verdim. Bana pusulamı düşürtmüştü, pusulamın camının ortasında koca bir çatlak oluşmuştu.

Öfkemi avucumun içine alıp sıktım.

Pusulamı avucumun içine alıp sıktım.

Çatlayan cam tenime battı, öfkemi yok etmek istemedim ama onu da kafamın içinde yok edemedim. Ölmesini istemiyordum ve o aptal kendini öldürtecekti.

Ölmesini neden istemiyordum?

Birdenbire koşmaya başladım.

Ormanın derinliklerinde misafir ettiği soğuk, onun ince teninin kaldıramayacağı kadar ağırdı. Kar fırtınası izlerini bırakmaya başlamıştı, birazdan burası karların doldurduğu bir mahşer alanına dönüşecekti. Zaman etrafa mürekkep gibi yayılıyor, her bir adımımda yerdeki kar taneleri etrafa saçılıyor, bedenim karların içinde bir ateş gibi büyüyordu.

Ağaçların arasından geçerken ölümü düşündüm. Annemin ölü yüzünü düşündüm, babamın cansız bakan gözlerini düşündüm, her yerde kan vardı. Kan o kadar fazlaydı ki, benim damarlarımdaki kan bile artık damarlarımda değil, onların üzerindeydi sanki; onları örtmüştü. Hırıltılı bir nefes alarak daha da hızlandım. O yaratık bedenimi parçalayacak ve hiçlik sınırlarını

tüketirken bedenimi yırtıp dışarı çıkan yaratık sırtında taşıdığı eceli etrafındaki tüm canlı varlıkların üzerine savuracaktı. Bu düşünceden nefret edemedim, bazen o yaratık benden bile güçlü olduğunu düşünürdüm ve güç benim için her şeydi. Güç için bir yaratık olmaya hazırdım.

Çok güçlüydüm.

"Tanrının gönderdiği bedel, ödenmesi gerekiyor," diye hırladım öfkeyle. Bana içine bir çocukken girip bir yetişkinken çıktığım kan nehrini anımsatan gözlerini hatırladığımda içimden dışıma taşan bu cümlenin haklılığı her yanı sardı. Birden yavaşladım. Onu benim için farklı kılan bu muydu?

Gözleri mi? Güzelliği değildi, olabilirdi ama güzelliği ona ait birçok şeyin arkasında kalıyordu. Ama elbette bu da bir etken olabilirdi.

Bir nedenim olmalıydı, onu kurtarmam, onu yaşatmam, hayatta olmam için bir nedenim. Benim bu hayatta öfkemden başka bir şeyim yoktu. Nedenlerim yoktu.

Annemin sesi geçmişten çıkıp geldiğinde ormanın ortasında soluk soluğa ve hareketsizdim.

"Beni kurtaramazdın, sadece bir çocuktun," dedi, yankısı kalbime çöreklenen sesini çok özlediğimi fark ettim. Sesinin taşıdığı cümleler beni öfkelendirdi. Sesinden nefret ettim. Sesini özledim. Sesinde güçlendim, sesinde yerle birdim. *"Ama onu koruyabilirsin Efken. Onu korumak istiyorsun. Koru. Sadece koru. Zamanın içindeki her şey bir gün ölür. O bugün ölmeyecek, çünkü zamanın içinde sen varsın."*

Tekrar koşmaya başladığımda artık var olan hiçbir şey umurumda değildi. Umurumda olan oydu. Onun yaşaması umurumdaydı. Sikeyim kafamı, kafamı sikeyim! Bu umurumdaydı.

Oradaydı, yorgundu, üşümüştü ve bir ölü kadar beyazdı.

Kalbim tekledi, ne zamandan beri göğsümün altındaydı? Kaşlarımı çatarak adımlarımı yavaşlattım. Nabzının sesini duyuyordum, zayıftı ama ormanın içinde bir yankı gibi büyüyordu. Nasıl bu kadar net duyduğumu bilmiyordum, sadece duyuyordum; her şeyi... Ama en net olan şey onun kalbinin atış sesleriydi.

Onurluydu.

"Allah'ın cezası," diye isyan ettim ve sırtımdaki kemikler kalbime batmış gibi ağrı hissettim. Koyu renk saçları içime tutunamayan öfke gibi yere döküldü, gözleri zayıf bir ritim yakalayarak gözlerime tırmandı ve kan gölünü gördüm. "Bu sınavı da geçtin."

"Efken," diye fısıldadığında kollarımda o vardı, pusulam ise karların içine gömülmüştü.

"Bu kadar Medusa, eve dönüyoruz."

5. KARANLIK

BLUENECK, PNEUMOTHORAX

Kelimeler en çok sahibinin kalbini yorardı.

Kelimeler, onları var eden insanların kalbindeki zincirleri kırar; yine kelimeler, bir gün onları var eden insanların kalbini o zincirleri kırdığı gibi kırardı. Kendimi bir yazarın parmaklarında can bulan kelimeleri giyinmiş bir roman sayfası gibi hissediyordum.

Bazen o yazar, kelimeleri öyle çok hissederdi ki, ben tüm kelimelere rağmen kendimi onun önünde çırılçıplak hissederdim. Bazen yazar kelimeleri öyle çok mahvederdi ki, parmaklarını harflerden çektiği an ellerini koyacak bir yer bulamazdı.

Kelimeler en çok sahibini yakardı.

Kelimeler en çok onları giyen sayfayı yakardı.

Kelimeler en çok onları kalbinde hissedenleri yakardı.

Bir koridorda ilerliyordum. Kırmızı bir ışık, koyu renk saçlarımın üzerine öyle ağır dökülmüştü ki, sanki saçlarım ve tenim o ışığın rengindeydi.

Üzerimdeki beyaz elbise bile o ışığın rengini almış, kan rengindeydi.

Koridor soğuktu, attığım her adımda yukarıdan bir ışık daha üzerime dökülüyor ve önümde duran karanlık sonsuz gibi görünse de gittiğim yere taşıdığım ışık, karanlığı yavaş yavaş silmeye başlıyordu.

Gözlerim bir an o koridorun sonundaki dipsiz karanlığa kayınca kalbimin atışları da gözlerimi takip ederek karanlığın içinde çarpmaya başladı. İçinde bulunduğum zaman beni omuzlarımdan iterek o koridora sürüklemişti, şimdi o koridorda zamansız bir kadın olarak karanlığa yaklaşan her bir adımımda ışık her yanı sarıyor, yakıyor ve kelimeler roman sayfasının üzerini doldurmaya başlıyordu.

O koridorda attığım her bir adımda, arkamda babamla geçirdiğim bir yaşı ışığın altında bırakıyordum ve ben, aydınlatamayacağım kadar büyük

bir karanlığa ayak basmak için yürümeye devam ederken, arkamda bıraktığım her bir yaş için gözlerimden iri bir gözyaşı damlası bırakarak gözyaşlarımın yanağımdan kayıp gitmelerine göz yumuyordum. Nabzım bileğime bir yılan gibi dolanarak kalbimi hızlandırıyor, cennetin duvarlarına gözyaşlarından kelimeler çizen bir meleğin kanatları gibi içime kalbimi korumak isteyen kaburgalar misali gömülüyordu. Nabzım yanıyordu.

Bana dokunan güvenli kollarına, cennetin duvarlarına gözyaşlarıyla kelimeler çizen bir meleğin o kelimeleri okuyabilen tek şeytana sığındığı gibi sığınıyordum. O da kollarını tıpkı o şeytanın büyük, siyah kanatlarını meleğin gözyaşlarını başka kimse göremesin diye meleğin üzerine örttüğü gibi üzerime örtüyor, bana sıkıca dolayarak beni sıkıca tutuyordu. Saçlarımın yüzümdeki ağırlığını hissediyordum. Attığı her bir adımda, cehennemin katlarını oluşturan merdivenleri tırmanıyormuşuz gibi hissediyordum ve ateş çoğaldıkça, tenimdeki yangın hissi daha da büyüyerek iliklerimi yakmaya başlıyordu. Sıcak nefesinin kulak boşluğuma, saç diplerime ve dahası zaten alevlere esir edilmiş tenime aktığını hissediyordum.

Gölgesi üzerime devrilmişti ve gölgesi, geceyi güneşe çevirmiş, asıl karanlığı üzerime çöktürmüştü. Efken'in kollarında olduğumu biliyordum ama bilincim bir boşlukta süzülüyordu, bir tüy gibi yavaşça o boşluktan süzülerek düşüyordum. Sanki bembeyaz bir karahindibaydım ve Efken'in cehennem rüzgârı nefesi bana dokunduğu an parçalanıp dağılacaktım.

Damarlarımın ağrısını hissediyordum, sanki damarımın içinde ilerleyen kan, arkasında depremi getirip damarlarımı yıkıp geçiyor, damarlarımda iyileştirilmesi mümkün olmayan derin çatlaklar açarak dışarı sızıyordu. Sesler yoktu, kokular yoktu, nerede olduğumu anlayabilmem için önüme sunulan hiçbir şey yoktu ama onun kollarında olduğumu biliyordum ve güvende hissediyordum. Hiçbir şey yoktu evet ama hisler buradaydı, vardı, gerçekti ve beni her yanımdan kuşatmıştı.

Beni yumuşak bir şeyin üzerine bıraktığını fark ettiğimde artık üzerinde olduğum şeyin yatak olduğunu biliyordum. Kendime tıpkı onun gibi güvenli hissettirecek bir pozisyon ayarlayıp yatağın içinde bir cenin kadar küçüldüğümde bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama içinde olduğum dünya an itibariyle renksiz, gri bir sinema filmi gibiydi. Başımı iki yana sallayıp boğazımdaki ağrıyla yavaşça inledim, bir yorganın üzerime örtüldüğünü hissettiğimdeyse pozisyonumu koruyarak yorgana sıkıca sarılıp huzursuz bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Dürüstsün," dediğini duydum ama tepki veremedim, dudaklarım çok kuruydu ve çok üşüyordum. "Dahası da var. Onurlusun."

Öyle olduğumu biliyordum. Bu özelliğimi babamdan aldığımı da biliyordum. Beni öldüreceğini de bilsem onun karşısında duracağımı da biliyordum. Sadece üşüyordum. Şimdi susup üzerimi örtebilirdi, sonrasında olacakların gözümde önemli bir yerde olmadığını bilmesine gerek yoktu, çünkü bir şekilde kendimi savunurdum. Parmaklarımı üzerime örttüğü kalın yorganın içindeki pamukları oymak istiyormuş gibi kumaşına sapladığımda dizini yatağa bastırdığını hissettim, yatak ağırlığıyla yavaşça çöktü ve bedenim bu ağırlığa karşı koyamayarak ağırlığın olduğu yana doğru kaydı. Öyle halsizdim ki kendimi geri çekip eski pozisyonumu alamamıştım bile.

"Ama tüm bunlara rağmen aptalsın."

Boğazımdaki ağrıyla yutkundum, bir yanım beni izlerken gülümsediğini fısıldadığında şaşkınlık tenime hastalığı aşarak bulaşamadığından sadece kaşlarımı yavaşça çattım. Efken'in gölgesi önce beni altına aldı, sonra her yanıma yayıldı ve bedenimin üzerine geceyi taşıyan bir gökyüzü gibi gerildi. Çok geçmeden yataktaki ağırlığının çoğaldığını hissettim. Beni belimden kavrayıp yavaşça eski yerime itti, bedenim sanki bezden bir bebekmiş gibi onun verdiği şekli aldı ve Efken'in güçlü eli üzerimdeki yorganı kavrayıp ikimizi de altına almasını sağladı. Uyku bir fırtına gibi zihnimin kasabasına vurduğunda onun sıcak nefesi enseme saplı duran bir bıçaktı ve ensemden kan değil, bana ağır gelen düşünceler akıyordu.

Sıcaklığını hissettiğimde cehenneme dokunmuş bir melek kadar günaha aç hissetmiştim ve yine o melek kadar çaresiz bir istekle ona çekilirken bulmuştum kendimi. Bedenim öyle çok üşüyordu ki onun sıcaklığına yenik düşerek ona doğru kaydım ve o, bunu zaten bekliyormuş gibi ona sokulmama izin verip beni kollarının arasına aldı. Bu yabancı adamın kollarında hissettiğim güvenin gölgesi ölüm getiriyordu ama yine de yaşamdan kaçar gibi onun gölgesine sığınmayı seçen ben olmuştum. Çok geçmeden bedenimdeki soğuk buzlar cehennemin alevleri altında kalmış gibi erimeye başladı ve bedenim biraz olsun gevşerken kendimi daha kötü hissetmediğimi fark ettim. Oysa hâlâ üşüyordum, hâlâ kalpsiz bir adamın kollarındaydım ve hâlâ yaşam fenerlerini yakmış beni ararken, ben fenerin ışığıyla sileceği o ölüm gölgesinin altında duruyordum.

Ne kadar geçmişti bilmiyordum, bilincim düştüğüm uçurumun dibine kadar inmiş elinde tuttuğu gaz lambasıyla beni ararken adımı öyle çok seslenmişti ki, sonunda ışığını fark edip bakışlarımı bilincime yöneltmiştim.

Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum ama tüm kaslarım enkaz altında kalmış, bedenimdeki tüm uzuvlar kopup enkazın farklı noktalarına dağılmış gibi hareket etmenin imkânsız olduğunu hissediyordum. Sıcak, kopup etrafa dağılmış her noktamdaydı, bedenimi ikinci bir deri gibi saran teri his-

sediyordum ve bu zaten bir süredir hissettiği tek şey huzursuzluk olan beni daha da huzursuz ediyordu.

Tarçının ağır kokusu solunum yolumu ezerek dağıtıp içime doluştuğunda, boğazıma saplanan hissi öksürerek atmak istedim. Parmaklarım yorganı kavramak ister gibi dokunduğu kumaşı arasına alarak bir yumruk oluşturdu. Yanımda nefes alıp veren başka birinin daha olduğunu fark etmek algılarıma kör bir bıçak gibi saplanmıştı. Gözlerim birden bir evi güneşe boyamak için hızla çekilen koyu renk perdeler gibi aralanınca burnumun dibinde nefes alan yüze olan yakınlığım yüreğimi ağzıma taşıdı ve irkilerek başımı geriye çekip iri, kızıl gözlerle karşımda duran yüzün sahibine baktım.

Uzun, siyah kirpikleri tıpkı bir ağacın uzayan dallarının zemine sürtündüğü gibi gözlerinin altındaki çukurlara sürtünüyordu. Alt dudağından daha dolgun olan üst dudağı uyku halinde olduğundan mıdır bilinmez biraz daha öne itilmişti ve düzgün burnunun ucu karakterini yansıtır gibi yukarı bakıyordu.

Bu, esmer yüzünü bu kadar yakından ilk görüşümdü.

Kaşının üzerinden altına doğru yamuk bir çizgi oluşturan dikiş izi, bu açıdan bakıldığında daha derin duruyordu ve dikiş izinin oluşturduğu göçüntü teninin üzerine açılmış bir anı çukuru gibi görünüyordu.

Bir an şaşkınlık bir köşeye çekildi, bakışlarımdaki merak yüzünün ayrıntılarında derinleşerek içimi tamamen kapladı. Yanağımı yastığa bastırıp bana bir hayli yakın duran yüzüne, o yüzü ezberime alıp zihnime hapsetmek istiyormuş gibi ilgiyle bakmaya başladım. Bir gün buradan çıkıp gittiğimde, yeniden evimin kapısından girip özgür bir tutsağa dönüştüğümde öylece koltuğa oturup onu hatırlar mıydım? Onu hatırladığımda gözlerimin önüne bir resim gelmeliydi; uzun kirpiklerini, düzgün burnunu ve dolgun dudaklarını da tıpkı asla unutmayacağıma emin olduğum uçurum mavisi gözleri gibi zihnime kazımak istiyordum. Bakışlarım, alnını aşınca başlayan koyu renk, hatta doğrudan kurum siyahı olan asi saçlarına kaydı, saçlarının kalın telli olduğu belliydi ve elimi uzattığım an her ne kadar çok uzun olmasalar da parmaklarım bir mezarın içine gömülüyormuş gibi kesin o gür saç tellerinin arasına gömülürdü. Saçlarına dokunduğumu düşünmek içimde bir yaraya parmak basılmış gibi acı duymama neden olunca kaşlarım daha sert bir şekilde çatıldı.

Sanırım o da kaşlarını çok sık çatıyordu, yoksa gözleri uykuya kapanmış olmasına rağmen alnındaki yatık üç çizgi yerini koruyor olmazdı. Alnındaki üç yatık çizgi ve kaşının üzerindeki dikiş izi dışında yüzü gerçekten pürüzsüzdü, tek bir çizgi, bir çukur, bir leke bile yoktu.

Hayatında hiç ergenliğe girmemiş gibi kaymaktan bir surata sahip olması onun için ayrıcalık olabilirdi ama diğer tüm hemcinslerinin canını sıkıyor olmalıydı. Onu tanımıyordum ama onunla ilgili ilk izlenimim onun kötü bir adam olduğu yönünde olmuştu.

Yine de buna rağmen güzel bir adam olduğu gerçeğini de öylece köşeye itemezdim.

Efken yakışıklıdan biraz fazlasıydı, aynı zamanda güzeldi de.

"Bana öyle aç gözlerle bakıyorsun ki, neredeyse sana acıyıp kendimi sunacağım..."

Yüzünde tek bir mimik oynamadan, gözlerini açmadan yalnızca dudaklarını hareket ettirerek erkeksi sesine sığdırdığı bu cümle, yüzümün bir hayaletin teni gibi bembeyaz kesilmesine neden oldu. İrkilip boğazımdaki acıyı yutmak istiyormuş gibi sertçe yutkundum ve uzandığım yerden doğrulmaya çalıştım ama ben bir fok balığı gibi çırpınadurayım, Efken gözlerini açıp, uçurum mavisi gözlerini yüzüme doğrultmuştu bile.

"Noel gecesi hindiyi izleyen yaşlı bir amca gibi beni izliyorsun," dediğinde artık canlı gözler yüzümdeydi, utanç tenimi saran ateş gibi yükselerek her yanımı kapladı. "Bana ilgin olduğunu bu kadar çok belli etmemelisin Medusa."

"Ne ilgisi?" Sesimin pürüzlü çıkması bir an beni duraksattı, soğuk algınlığına yakalandığım bariz ortadaydı. "Sana ilgim olduğu falan yok. Beni önce hırsızlıkla suçladın, sonra da böyle ahlaksızlıklarla..." Saçmaladığımın farkında bir şekilde susup onun güzel suratına dik dik baktım. Yatakta yavaşça dönünce koca cüssesinin baskısı tüm yatağı etkisi altına aldı ve bedenim onun bedeniyle açtığı çukura kayıp ona biraz daha yaklaştı. Geri çekilmeye çalıştığım sırada beni belimden tutarak olduğum konumu korumamı sağladı.

"Hastasın," dedi boğuk bir sesle, dikkatimi dağıtan ses tonunu duymamı sağlayan dudaklarına indirdiğim gözlerime lanet okudum. Lanet dudaklarının rengi kan rengiydi. "Çırpınmayı bırakıp yat ve dinlen. Henüz işime yaramadın, işime yaramadan gebermeni istemem."

Aşağılayıcı tavrına rağmen bedenimdeki yorgunluğu aşamadığım için sadece başımı sallamakla yetindim. Boğazım gerçekten muhteşem ağrıyordu, şakaklarım ve başım da bu ağrıya ayak uydurmuştu ve bedenim bir evi ısıtacak kadar sıcaktı; kendimi alevleri içine esir etmiş kahverengi bir soba gibi hissediyordum.

"Sakinleşmen senin açından iyi," dedi, hâlâ yatakta yanımda uzanıyor olması kafamı allak bullak ettiğinden bakışlarım yüzünü hızla taradıktan sonra yüzümü ekşittim.

"Neden benim yanımda yatıyorsun?" Sorum onu anlık duraksattı ama ben durmadım. Her ne kadar kavga edecek halim olmasa da tanımadığım bir adamla aynı yatakta uyanmak içimdeki endişe ve öfke hissini birleştirerek güçlü bir duyguya evrilmesi için onlara silah çekmişti.

"Çünkü bu yatak benim yatağım," dedi demirden soğuk, sert ve güçlü sesiyle. "Yani aslında ben senin değil, sen benim yanımda yatıyorsun."

"Burada yatmayı seçen ben değildim." Doğrulmaya çalıştığımda birden başım bir pervane gibi döndü ve ellerimi yatağa bastırarak gözlerimi yumdum.

"Aptal bakire tavırlarına bürünmeden önce söyleyeyim, ateşin uzun zamandır görmediğim güneşle aynı derecede," dedi umursamaz bir sesle. "Ve asilik yapmayı sürdürürsen duvarda resmini çıkarırım."

"Ne?"

"Yani diyorum ki Medusa," yüzünü yüzüme yaklaştırınca, sıklaşan nefes kesilmemi ondan saklamak için yutkundum, "bir çarparım, bir de duvardan yersin."

Bana karşı tutumu kesinlikle onun bir dağ ayısı olduğunu kesinleştiriyordu. Halsizliğime rağmen ona öfke dolu bakışlar attım ama buna aldırış etmeden doğrulup yataktan kalktı. Yataktan kalktığı anda gözüme çarpan ilk ayrıntı kaslı sırtı olmuştu ve kalçalarından kayıp düşecek gibi duran siyah eşofmanı dışında üzeri gerçekten çıplaktı. Dövmeli parmaklarını saçlarının arasına gömdü ve saçlarını karıştırdı, bu hareketi gerçekleştirdiği esnada tüm sırt kasları şiirsel bir ahenkle kasılmıştı. Bakışlarımı hızla kas yığınından uzaklaştırdım ve bedenimdeki ağrılar artarken yatakta cenin pozisyonu alıp yorgana sarıldım.

"Bir an evvel iyileşsen iyi edersin," dedi Efken bana bakmadan, ben de ona bakmıyordum. Elbise dolabının kapağını açtığında çıkan ses zihnimde eski bir anıyı uyandırdı ve bir an annem içeriden bana seslenecekmiş hissi yüreğimi deşerek yokladı. "Bana lazımsın."

"Ne konuda sana lazımmışım?" Yorganı çeneme kadar çekip bedenimdeki sıcağa rağmen hissettiğim üşüme hissini gidermeye çalıştım. Zihnime bir şüphe tohumu bırakmıştı ve o tohumu endişe gözyaşlarıyla sulamaktansa direkt onun büyütmesini istiyordum. Efken elbise dolabından çıkardığı lacivert kazağı çıplak kollarından geçirirken omzunun üzerinden bana baktı, kafası hâlâ kazağın dışında duruyordu, tüm sırt kasları kasılmış, kanat kemikleri dışarı doğru kavis yaratmıştı. "Bana hesap sorabilecek konumda değilsin Medusa," dedi, sesindeki sakinliğe rağmen o sakinlik duvarının arkasında tehdit olduğunu bildiğimden kaşlarımı çatmaktan ileri gidemedim. Cevap vermeyeceğimi anladığında kafasını kazağın halkasından içeri sokup,

ince belini belirginleştirecek şekilde bedenini kasarak kazağı aşağıya doğru çekti ve çıplak bedeni kazağın altına gizlendi.

Tam odadan çıkacağı sırada, "Efken," dedim ve sesimde nasıl bir tını varsa bu tını onu durdurdu, tam kapıdan çıkacakken omzunun üzerinden bana doğru baktı. Öfkeli bakışlarla karşılaşmayı beklesem de öyle olmamıştı, bakışlarında sakinliğin ötesinde bir ruhsuzluk olsa da yine de söyleyeceğim şeyi merak ediyormuş gibi bakıyordu.

"Söyle."

"Ormana kaçtığımda..." Durup boğazımı temizledim, Efken'in kaşları beklentiyle havaya kalkmıştı, şimdi yüzü daha sert görünüyordu.

"Kızım neden taksit taksit konuşuyorsun?" Öfkeli sesi asabımı aşırı bozuyordu. Ona düz düz baktım. Elini havaya kaldırıp beklentiyle salladı. "Öt."

"Horoz gibi kabarıp duran sensin, sen öt," dedim ona ters bir sesle. Bir an gözlerinden bir yırtıcının gölgesi geçer gibi oldu, bunu fark etmek elimi ayağımı koyacak yer bulamamışım gibi hissettirse de uçurum mavisi gözlere pürdikkat bakıp meydan okur gibi bakışlarımı geri çekmemeye devam ettim. Sanki birden bana doğru dönecek, tek adımda yatağın üzerine çıkacak ve büyük parmakları boynumu sararken nefesimi kesmek ister gibi boğazımı sıkacaktı ama sadece orada öylece durdu ve öfkeli gözlerinden düşen korku parçalarını cam kırığı gibi yutup içimi parçalamama neden oldu. Bunu yapması, boğazıma sarılıp sıkarak nefesimi kesmesinden daha korkunçtu ve bunun daha korkunç olduğunu bildiği için bunu yaptığını düşünüyordum.

"Canının gözümde çok bir değeri varmış gibi davranmaya devam edersen o canı senden ben alırım," dedi kaya gibi bir sesle. Bunu yapacağından neredeyse hiç şüphem olmasa da bir yanım yapmayacağından çok emindi. Yanağımı yastığa bastırıp ona acıyormuş gibi baktım. Bu bakışlar karşı karşıya kalmayı beklemediği bakışlar olduğundan mıdır bilinmez öfkesi daha da derinleşti ve gözlerinden ateşler çıkarken bana sadece cehennemin aralık duran kapısından beni izleyen o kör şeytan gibi baktı.

"Senin benden alabileceğin tek şey yaptığın öküzlüklere karşılık olur," dedim sert bir sesle. Sanki etraftaki her şeyin sesi kesilmiş, yalnızca benim sesim onun algılarına bıçak gibi saplanmıştı. Ölüm mavisi gözlerin adım sesleri çarpan nabzımdı ve nabzım şimdi çok hızlıydı.

"Yat zıbar," dedi tokattan farksız bir sesle. Birden bana doğru dönünce kalbim korkuyla kasıldı ama yanağımı yastığa sertçe bastırmaktan ileri gitmedim. Efken komodinin üzerinde duran telefona uzandı, telefonu alırken hemen telefonun yanında duran cam su bardağına dokunduğu için bardak kaymıştı, bardağın kayarken çıkardığı ses zihnime dağılırken gözlerimi on-

dan hiç ayırmadım, o da gözlerini tıpkı benim ondan ayrılmayan gözlerim gibi benden ayıramamıştı.

"İki tane kurt gördüm." Sesimdeki sakinlik ona söylediğim bu şeyin bir palavra olduğunu düşündürtebilirdi, zaten her ne kadar dürüst olduğuma inandığını söylese de bir yanlışımı yakalamak istiyor gibi bakıyordu. Mavi gözlerini yüzüme yoğunlaştırıp tek kaşını kaldırdı. Efken'in dikkatini çekmişe benziyordum. "Ormanda..." Cevap vermemesi durmadan konuşmak istememe neden oluyordu, bir tepki bekler gibi gözlerimi kırpıştırdım ama beklediğim tepki yüzünün sınırlarını ateşe vermemişti. "Bana bir cevap verecek misin?"

"Bana bir soru sormadın ki sana bir cevap vereyim," diyerek biçimli siyah kaşlarını kaldırdı. Sinir bozucu bir ifade takınmıştı, gözlerimi devirmemek için avucumun içine aldığım yorganı daha sert sıkarak derin bir nefes aldım. Boğazım ağrıyordu.

"Yaren'in bahsettiği kopartıcılar onlar mıydı?"

"Bilmem, bir yerini kopardılar mı?"

Bu kez cidden gözlerimi devirerek, "Ya çok agresifsin ya da çok alaycı, bir ortan yok," dedim sitem eder gibi. "Orada iki kurt vardı ve kocamanlardı." Yorganı parmaklarımın arasında ezerken yavaşça öksürdüm, öksürürken göğüs kafesim tuz buz olacakmış gibi hissetmiştim. "Biri boz, diğeri gümüş rengiydi ve boz renkli olan beni kesinlikle parçalamak istiyordu."

"İsteseydi yapardı, hâlâ tek parçasın."

Kirpiklerim gözlerimi örttüğünde, sabrı ruhuma ören duygular gevşemeye başlamıştı. "Zaten yapacaktı, gümüş renkli kurt onu durdurmasaydı."

"Şimdi de bir kurdun seni kurtardığını mı söylüyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde toplayıp bana alay dolu tehlikeli gözlerle baktı. "Ateşin epey yükselmiş olmalı fıstık."

"İki koca kurt gördüğüme inanıyorsun ama birinin beni kurtardığına inanmıyorsun, öyle mi?" Tek kaşımı kaldırdığım sırada yüzündeki o kendini beğenmiş ifade öyle büyümüştü ki komodindeki abajuru kablolarıyla birlikte sökerek onun suratına fırlatmak istiyordum ama bunu yapabilecek kadar yürek yememiştim. "Üstelik gökyüzünde de donmuş bir dolunay var."

"Evet," dedi soğuk bir alayla. "Sen de İstanbul'dan gelmiştin, değil mi?"

"Dalga geçmeyi bırak."

"Ormanda kurtların olması normal," dedi Efken birdenbire ciddileşerek. "Ama seni parçalamamaları anormal bir durum. Yine de ortada senin kadar anormal bir durum yok bana kalırsa. Anormalsin."

"Ben mi anormalim? Anormal olan sensin."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Ateşin epey yükselmiş. Yoksa bu kadar cüretkâr konuşmaman gerektiğini bilirdin."

"Boş tehditten başka bir şey bilmez misin sen?"

"Kafanı avuçlarımın arasında ezdiğimde boş olup olmadığını anlarsın, ne dersin?" Tehditkâr bakışları bir çaresizlik dalgası gibi bedenime çarptığı anda ruhumu alabora etmişti. "Güzel," dedi başını aşağı yukarı sallayarak, o bunu söyleyene dek pusmuş bir şekilde ona baktığımı fark etmemiştim bile. "Anlamış gibi görünüyorsun."

Onu yumruklamak istiyordum. Onu fena halde tartaklamak, tokatlamak, ağzına yüzüne vurmak, yatırıp yerde tekmelemek, üzerine basıp tepinmek istiyordum. Ona baktığım süre boyunca gözlerimin önünde beliren hayaller bunlardı.

Keşke onu eşek sudan gelene dek dövebilseydim.

Eşek de sudan hiç gelmeseydi.

Odadan ayrıldığında arkasında bıraktığı sessizliği dolduran ses kalp atışlarımın sesiydi. Bakışlarımı ahşap tavana çevirdim ve kalın kirişleri izlerken gözlerim şakaklarımdaki ağrıdan etkilenerek yavaşça kısıldı. Öyle çok hasta hissediyordum ki kolumu kaldırıp terden yanağıma yapışan koyu renk saç telini çekecek halim bile yoktu. Zaman kavramımı ciddi oranda kaybetmiştim, annem ve babamın yokluğumu fark ettikleri ilk andan şu ana dek neler yaşadıklarını, ne düşündüklerini, ne gibi adımlar attıklarını merak ediyordum ve bunları düşünmek hasta bedenimin içinde taşıdığım kalbi ağrıtıyordu. Odanın dışından gelen sesleri duyabiliyordum, çok net olmasa da konuşan kişinin Ceyhun olduğunu anlamak güç değildi. Efken'in beni ormanda bulduğu andan beri bu evde miydi yoksa bir süreliğine evden ayrılıp şimdi geri mi dönmüştü bilmiyordum.

Toprağın altından gibi gelen, "Nesi var?" sorusu da Ceyhun'un sesine gömülmüştü.

"Ateşi çok yüksek, soğuk algınlığı falan işte." Efken'in umursamaz sesi, odanın içinde dolaşan bir hayaletin parmaklarından akarak yere düşen kızıl kan damlaları gibiydi. "Şu kart olayını çözmeden hiçbir yere gidemez. O yüzden gebermese iyi eder."

"Onu ormanda buldun, değil mi? Ne haldeydi?"

"Sana ne?" Efken'in ters cevabı Ceyhun'un yüzüne nasıl bir ifade çizmişti merak etmiştim. "Onunla bu kadar yakından ilgilendiğini Sezgi biliyor mu?"

"Onunla ilgilendiğim falan yok," dedi Ceyhun, sesi sertti. Öfkeyle çatılan kaşlarımın alnımda oluşturduğu çukur çok derindi. Herkesi kendisi gibi karaktersiz sanıyordu herhalde. Hoş öyle miydi ben de bilmiyordum.

"Zavallı kızın haline üzülüyorum."

Cümledeki bahsi geçen *zavallı kız* olmak gururumu incitse de beni savunan birilerinin olduğunu bilmek bir nebze olsun iyi geliyordu. Evet, sanırım ben buydum. *Zavallı kız.* Öfkenin içimde büyüyerek tüm ruhuma yayıldığını hissettiğimde avucumun içindeki yorganı daha sert kavrayıp sıktım.

"Elindeki kartın senin kartlarının eşi olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Her şeyi bir kenara bırakalım, gencecik bir kızı esir alman da hiç doğru değil."

Ceyhun sonunda onun beni neden esir aldığını öğrenmişti demek.

"Gitmesine izin verirsem zaten ölecek," dedi Efken buzdan umursamazlığını daha da güçlendirerek. "Bendeki kartların ne bu dünyada ne de onun inandığı herhangi bir yerde tek bir eşi daha yok. Onlar tek ve o kız her nasılsa benim kartlarımın kaybolan parçasıyla kapıma düştü."

"Kartı sonunda buldun işte, bırak kızı gitsin. Sanki lazım olan kart değil de o kızmış gibi davranıyorsun."

İrkildim ama hareket etmedim, sadece onları dinlemeye devam ettim.

"O sikik ağzını beni sinirlendirmek için kullanıyorsan söyleyeyim, beni şu an olduğumdan daha öfkeli hissettiremezsin," dedi Efken, sesindeki ölümcül sakinlik beni afallatmıştı ama kurduğu cümlenin her bir harfi tehlikeli bir şekilde ölüm kokuyordu. Derin bir sessizlik bir süre kalp atışlarımın bile dilini koparmış gibi her yanı sardı. Saniyeler ilerlemiyor gibiydi.

"Uzun zamandır bu kadar sakin öfkelendiğini görmemiştim doğrusu." Ceyhun'un sesine sinmiş şaşkınlığı hissettiğimde kaşlarımın arasında derin bir çukur oluştu. "Gerçekten onu bırakmayacaksın."

"Onunla olan işim bittiğinde, onu kapının önüne bırakacağım ve ölecek olması umurumda bile olmayacak," dedi Efken tokat gibi sesini ruhuma en sert biçimde indirerek. Yorganı boynumun altına kadar çekip terli ve üşüyen bedenimi bir mezarın içine sokar gibi yorganın altına sakladım. Benimle ne gibi bir işi vardı asla anlamamıştım ama eninde sonunda beni kurtlarla dolu ormana bırakacak, ölmem onun biraz olsun umurunda olmayacaktı.

Bu gerçeği giyinmek, bir yalana soyunmak istememe neden oldu.

"İşte şimdi Efken Karaduman gibi konuşuyorsun," dedi Ceyhun, güldüğünü hissedince bedenimden korku dolu bir titreme geçti. Adamımızın soyadının Karaduman olduğunu yeni fark ediyordum. "Pekâlâ, sana daha fazla karışmayacağım kardeşim," diyerek devam etti Ceyhun cümlesine. "Zaten Sezgi'yle yeterince uğraşıyorum, bir de senin meselelerine kafa yoramayacağım."

"Sezgi'yle ne oldu?" Ses tonu umursamaz olsa da bu soruyu sormuştu. "O karmaşada sana soramadım."

"Son günlerde artan kâbuslarından ben de nasibimi alıyorum."

Yanağımı yastığa bastırarak bakışlarımı kapıya doğru çevirdim, sanki onları görebilirmişim gibi kapıyı izlemeye başladım. Çok kısa bir an için görüntüleri gözlerimin önünde şekillenir gibi oldu.

Efken koridorda elleri eşofmanının ceplerinde çenesini dikmiş gözlerini indirerek ondan biraz daha kısa olan arkadaşını izliyordu ve Ceyhun'un da sırtı kapıya dönüktü. Gözlerimi kırpıştırarak kaşlarımı çattığım anda bu görüntü yerini kapıya bıraktı ve derin bir nefes aldım. Bazen gerçekten hayalperest olduğumu düşünüyordum.

"Yine mi yangın çıktığını görmüş?"

"Hayır," dedi Ceyhun, sesi karamsar geliyordu. "Bu kez uzun, siyah cübbe giyen bir kadın gördüğünü ve kadının ormana doğru yürürken arkasında eteğinden dökülen büyük alevlerin büyüdüğünü gördüğünü söyledi. Anlayamıyorum, onunla korku filmi de izlemiyoruz. İki gündür durmadan o kadının ormana doğru yürüyüp karları yaktığını söyleyip duruyor ve buna öyle çok inanmış ki, bunun kötü bir şans getireceğini düşünerek ağlıyor. Bu da beni biraz öfkelendirdi işte."

"Klasik Sezgi, her yıl bu zamanlar böyle garip kâbuslar görür."

Her yıl bu zamanlar... Ben de her yıl bu zamanlar hep garip olaylar yaşardım. Doğum günümden bir hafta öncesinde başlar, doğum günümden sonraki üç ay boyunca devam ederdi. Ocak, şubat ve mart aylarını hep garip olayların seyrini takip ederek geçirirdim. Sanırım bu ayların insanların zihninde oynamayı sevdiği oyunları vardı ve aynı zamanda doğal afetlerin de en sık gerçekleştiği aylar bu aylardı.

"Haklısın," dedi Ceyhun sonunda kabullenmiş gibi. "Yakında geçecektir ama kendini çok yıpratıyor, kendini bu kadar fazla yıpratması da beni öfkelendiriyor."

"Hadi, mekâna gidip bir şeyler içelim," dedi Efken. Gideceğini anladığım an bedenim gevşemişti, beni bıraktığı yatağın üzerinde ufacıktım.

Kapı birdenbire açıldı, korkuyla yerimden sıçrayarak içeri giren adama baktım. Efken bana bakmadan elbise dolabına yöneldi, elbise dolabının aynalı iki kanatlı kapısını açarak dolaptan siyah bir kot pantolon çıkardı. Ben onun hareketlerini izlerken o ben yokmuşum gibi davranıyordu ama bunu önemsememiştim, onunla konuşmak zorunda kalmaktansa beni yok saması daha iyiydi.

Altındaki eşofmanı birden indirmesiyle gözlerim yuvalarından çıkacak sandım. Aralanan dudaklarımdan bir uyarı dökülecek sanmıştım ama öyle olmamıştı, öylece donup kalmış onu izliyordum.

Siyah boxerı kaslı kalçalarını sarsa da uzun, kaslarla örülü sıkı bacakları meydandaydı. Yanaklarım anında ısındı, bakışlarımı hızla esmer ve güç-

lü bacaklardan ayırarak farklı bir yöne çevirdim ama o, benim onun arkasındaki yatakta uzanıyor olmama aldırış etmeden pantolonu bacaklarından geçirip yukarı çekti. Ona bakmasam da gözlerim onun hareketlerini saptayabilecek kadar duyarlıydı.

Pantolonuna taktığı kemerin şakıma sesi odanın içine karanlık gibi çökünce gözlerimi yummamak için kendimi sıktım. Onun gözünde erkekler hakkında hiç bilgisi olmayan küçük bir kız çocuğu gibi görünmek istemiyordum çünkü anladığım kadarıyla düşündüğü şeyler üzerine gidip o şey üzerinden insanları vurmayı seven bir yapısı vardı. Tıpkı onun olduğu gibi umursamaz olmaya çalışacaktım. Bunu nasıl başarabilirdim bilmiyordum ama en azından denerdim.

"Felç geçirmiş gibi yatmana gerek yok, eşofmanı senin için indirmedim," dediğinde soğuk bir bıçak içimi oymuş gibi dehşetle ona çevirdim bakışlarımı. Elbise dolabının aynasından beni izliyordu.

Anlık cesaretimin kurbanı olarak, "Eşofmanı benim için indirmenin hayalini kuruyorsun herhalde?" dedim sorar gibi.

Efken'in aynaya düşen uçurum mavisi bakışları lavlarını yukarı iten bir yanardağ gibi fokurdamaya başladı. Şimdi ne düşünüyordu, kafasında neyi kurguluyordu bilmiyordum ama aynadan da olsa bana öyle bir bakıyordu ki bileklerimdeki damarlar uyuşmuştu. *Avuçladığım yorganı sıkamadığımı* fark ederek yorganı serbest bıraktım ve aynadaki yansımasına cesaretimden ödün vermeden bakmaya başladım.

"Bu kadar cüretkâr konuşabilecek bir tip değilsin sen," dedi tükürür gibi. Aniden bana doğru dönmesini beklemediğimden sırtımı iyice yatağa bastırıp korkumu gizlemeye çalışarak onun gözlerinin içine baktım. "Ama ben cüretkâr şeyleri günlük bir aktiviteymiş gibi rahatça yapabilecek bir adamım." Bana doğru bir adım atınca üzerinde ilerlediği yer zangırdadı. Korkuyu ardına gizleyen bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Dizini sertçe yatağa bastırdı, kemeri iki yana doğru açık duruyordu ve pantolonunun bağları gerilmişti. Kalbimin atış sesleri öyle çok çoğaldı ki artık konuşsa bile onu duyamazmışım gibi hissediyordum. "Bir gün o eşofmanı senin için indirmek istersem, bu beni istediğin için olur. Beni istediğinde seni isterim, beni istediğinde ve uzun bacaklarını benim için araladığında, seve seve sana istediğini verir, senden istediğim her şeyi alırım."

Ses tonu acımasızdı. Ruhumda kaburgalarımı titreten bir rüzgâr çıkmıştı ve kaburgalarımdan yukarı tırmanan duygunun uzun tırnaklarını kalbime çok yakın bir yerde hissediyordum. Buna verebilecek bir cevabım elbette yoktu ama geri adım atacak olursam, işte o zaman onun gözünde açık bir hedefe dönüşürdüm. Bu yüzden hissettiğim tüm o yıkık dökük duygulara

rağmen onun gözlerinin içine ısrarla bakmayı sürdürdüm. Efken gözlerini yumup derin bir nefes aldı, bakışlarımı kemikli suratından ayıramıyordum. Uçurum mavisi gözlerini yeniden açtığında artık o gözlerdeki maviliklere rağmen göz bebeklerinde büyüyen alevlerin sıcaklığını hissediyordum.

"Aşağılık," diye fısıldadım, bu fısıltı onun içindeki öfke ateşini harlayacak ve uzun, güçlü parmakları boğazımı saracak sanmıştım ama göz bebeklerinde büyüyen alevlerle beni izlemeye devam etti. Sanki buna verecek bir cevabı yoktu. "Benimle nasıl olur da böyle konuşabilirsin? Sen dünyadaki son erkek bile olsan, ben yine seni istemem."

"Sen bana ait bir yatağa uzanmış ateşler içindeyken benim eşofmanımı senin için indirdiğimi hayal ettiğimi söylersen, ben de bunun daha açık halini hiç sansür eklemeden sana tekrardan söyleyebilirim." Göz bebekleri cehennemin yedinci katı gibiydi, gözlerinin basamaklarını ne kadar çıkarsam çıkayım o kata ulaşamazmışım gibi hissediyordum. Haklılığı boğazımı ağrıttı. "Ve Medusa, eğer birine bir şeyi hayal ettiğini söylersen, o şeyi önce kendin hayal ettiğin gerçeğini de atlamaman gerekir. Çünkü bir şeyi kafanda canlandırmadan öylece söyleyemezsin."

"Sen başlattın," diye fısıldadım.

Dudakları tehlikeli bir kıvrımla yukarı çekilince bir an zihnim allak bullak oldu.

"Başlatan ben olursam asla durmam."

Bakışlarım yüzünden uzun süre ayrılmadı, söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettiğinde ve zaman üzerimize tıpkı bir geçmiş gibi devrildiğinde bacağını yavaşça geri çekerek yatağın üzerinden kalktı. Bakışları hâlâ üzerimdeydi. Gözlerini yumunca bir an gözlerinin üzerindeki damarlar dikkatimi çekti. Şeffaf gibi duran göz kapaklarının üzerindeki mavi damarlar bir ağacın yerin dibine doğru uzanan köklerine benziyordu. Gözlerini geri açtığında, o ağaç göz bebeklerinden sızan ateşin içinde yanıyordu.

Aramızda, ölüm ipinin üzerinde yürüyen meleklerin korkuyla çarpan kalplerinden gelen atış sesleri yükseliyordu.

Onu izledikçe, içten içte ondan daha çok korkuyordum.

Hiçbir şey söylemeden sırtını döndü ve odadan çıkıp beni olduğum yerde öylece bıraktı.

O gittikten sonra bir süre olduğum yerde hiç hareket etmeden beklemiştim. Çok geçmeden bedenim hastalığın pençelerinde olduğunu bana kanıtlamak istercesine bilincimin kırmızı düğmesine bastı ve bilincim bir robotun sistemini devre dışı bıraktığı gibi zihnimde devre dışı kaldı. Uyku, içinde kulaçlar atabileceğim kadar büyük bir denizdi, ilk kez hem bu kadar derin

bir uykuda olduğumu hem de bir o kadar tetikte olduğumu hissediyordum. Ruhum kendini tüketmek isteyen bir fırtına gibiydi içimde.

Zihnimde süren fırtına dinmiş, yattığım uyku damardan çekilen kan gibi geri çekilerek bedenimi terk etmişti. Göz kapaklarımın üzerinde kaldırılması güç, ağır yükler varmış gibi hissediyordum ama buna rağmen bedenimi yakan yorganı ayaklarımla iterek gözlerimi açmaya çalıştım. Üzerime çökmüş karanlığı gözlerimi açmamış olmama rağmen hissedebiliyordum. Sızlayan kirpik diplerimdeki yangın büyüyerek zihnime uzandığında, şakaklarıma oturmuş ağrı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Gözlerimi kara zorla aralayıp beni karşılayan karanlığa bir süre tüm renklere kör olmuş gibi tedirgin bir halde baktım. Tenim su gibi olmuştu, kendimi son derece kirli hissediyordum ve üşüme hissim yerini bedenimi kavuran bir ateşe terk etmişti. Boğazımdaki ağrı yerli yerinde duruyordu, hatta o kadar yerindeydi ki soluk boşluğumu ellerimle parçalamak istememe neden olacak kadar rahatsız ediciydi. Yatakta doğrulup beni izleyen karanlığın içinde yorgun bir savaşçı gibi etrafımı incelemeye başladım, o kadar karanlıktı ki bir süre daha gözüm bu karanlığa alışmasaydı kör olduğumu düşünüp paniğe kapılabilirdim.

Saat kaçtı, ne zamandan beri burada, bu yatağın içinde ateşler içinde yanıyordum bilmiyordum ama Efken'in evde olmadığını biliyordum. Muhtemelen Ceyhun ile çıkıp gittiği andan beri eve hiç uğramamıştı. Yaren'in evde olup olmadığını bilmiyordum, muhtemelen evde olmalıydı. Ayaklarımın çıplak olduğunu parkeye bastığım adımım tenime buz gibi bir ürperti yağdırır yağdırmaz anlamıştım. Oysa beni bu yatağa yatırdığında ayaklarımda ıslak çoraplar vardı ve tabanlarım akla hayale sığmayacak bir acıyla sızım sızım sızlıyordu. Çoraplarımı onun çıkarmış olma ihtimalini düşünmek kaşlarımı çatmama neden oldu. Yanaklarımın ısınmasına anlam veremeyerek yavaşça kalktım ve karanlık odanın ortasına doğru kalbini bu odaya saklamış bir hayalet gibi ilerledim.

Ateşim varken bilincimden uzaklaşmış ve bu çorapları o esnada kendim çıkarmış olmayı diliyordum. Utancı bir kenara teptikten sonra karanlıkta güç bela da olsa kapıyı buldum ve kendimi loş bir ışığın çizgi şeklinde zemine düşerek aydınlattığı koridora çıktım. Tabanlarıma kan oturmuştu, yere düşen her adımımda topuklarım daha da kızarıyor, hassaslaşıyordu. Işığın salondan yansıyarak koridorun zeminine devrildiğini fark edince salona yöneldim. Salonda beni bekleyen kişinin Efken olmamasını diliyordum, nitekim salondaki o değil, Yaren'di. Yaren tekli koltuğun üzerinde oturmuş, dizine yasladığı kitaba saplanan algılarına beni kabul etmeden tüm dikkatiyle kita-

bı okuyordu. Girişte öylece durup bir süre onu izledim, salona kırmızı ışığını yayan ayaklı lambanın gölgeleri profilini kızıla boyamıştı.

Birden dikkati dağıldı ve gözleri bana doğru kaydı, iri siyah gözler bir an şaşkınlıkla aralansa da kısa sürede dudakları bir tebessüme ev sahipliği yaptı. "Seni fark etmedim," dedi kitabın kapağını kapatıp koltukta yan dönüp oturarak. "Daha iyi misin? Yataktan çıkabildiğine göre iyi olmalısın."

"İdare eder," dedim keyifsiz bir gülümsemenin arkasına sığınıp hissettiğim her şeyi ondan profesyonelce saklayarak. Salonun içinde birkaç adım attıktan sonra başım dönünce durup ellerimi belime yerleştirdim ve derin, boğazımı yakan bir nefesi içime doldurdum.

"İyi olduğuna emin misin?" Ellerini endişeyle koltuğun kabarık kumaşına bastırdı. Kurum siyahı saçlarını kafasının üzerinde dev bir topuza dönüştürmüştü, Efken'den birkaç ton daha koyu bir ten rengine sahipti ama dolgun dudakları ve düzgün burnu aralarındaki kan bağını onaylıyordu. "Senin için yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Yemek yapma konusunda pek iyi değilim ama en azından karnını doyurabilirim."

"Teşekkür ederim ama şu an ihtiyacım olan tek şey sıcak bir duş ve bir fincan sıcak kahve."

"Sana temiz kıyafetler vereyim, banyoda yeterince sıcak su bulabilirsin." Gülümseyerek oturduğu yerden kalkıp salonun çıkışına doğru yürüdü. "Benimle gel."

"Teşekkürler," diyerek yeniledim, ona minnetimi ancak böyle gösterebiliyordum. Beni insan yerine koyuyordu, iyi davranıyor ve elinden fazla bir şey gelmese de istediğim şeyleri yapmaya çalışıyordu. Yaren'i takip ederek salondan çıktım.

Odasına geçip bana temiz kıyafetler ve havlu çıkarmıştı. Geniş sayılabilecek kadar ferah bir banyoya girdiğimde hareketlerim temkinliydi, etrafımı çok kısa süzdükten sonra bedenimi saran kıyafetleri yavaşça çıkarmaya başladım. İç çamaşırlarımla kaldığımda gözlerimi banyonun diğer ucunda duran yumurta şeklindeki küvete çevirdim, küvet siyahtı, tıpkı banyonun fayansları gibi...

Kasvetli görüntüsüne rağmen alan bakımından ferah banyonun içinde ilerleyip duş kabininin içine girdim. Sutyenimin klipsini çözdükten sonra eğilip vanayı çevirdim ve suyu yavaşça açtım. Vücudumdaki son parçaların da içinden çıktıktan sonra kendimi haşlak sayılabilecek kadar sıcak olan suyun altına bırakıp tüm kirin bedenimden akıp gittiğini gitgide gevşeyerek hissetmeye başladım. Bedenimdeki kaslar gevşiyor, kemiklerim yerli yerine oturuyordu sanki. Suyun altında kaldığım süre boyunca tüm hislerimi en çıplak halleriyle hissetmiştim. Vanayı sıkıca kapattığımda banyonun sis bas-

tırmış bir orman gibi bembeyaz olduğunu fark etmiştim. Sıcak suyun buharı bir sis gibi üzerime çökerken saçlarımı elime dolayıp suyunu sıktım ve suyun fayanslara dökülüp çıkardığı sesi yüzüme yapışmış bir sakinlikle dinledim.

Bedenimi köşedeki havluya sararak tenimin üzerinde kabaran su damlacıklarını kurulamaya başladım. Yaren benim için siyah bir sporcu sutyeni ve geniş, kalın yünden beyaz örme bir kazak çıkarmıştı, siyah sporcu sutyeninin takımı olduğunu fark ettiğim siyah boxerı anımsatan çekici bir külot da siyah taytın içine sarılmış, onu giymemi bekliyordu.

Yalnızca kalçalarımı örten havlunun ucunu kaldırıp yüzümdeki su damlacıklarını sildim, son kez havlunun iki ucunu tutup sırtıma sürterek sırtımı kuruladım ve havluyu yere bırakarak sporcu sutyeni ile boxerı çıplak tenimi örtmesi için üzerime zırh gibi geçirdim. Beyaz yün kazak tenimi kaşındırmıştı ama anlık üşüme hissi içime dolunca kazağa sıkıca sarılmıştım. Taytı da bacaklarımdan geçirip ıslak saçlarımı kazağın içinden çıkararak omuzlarıma bir rulo halinde sararak serdim.

"Mahinev," diye seslendi Yaren, abisinin aksine ismimi zikretmesi beni memnun etmişti. Gözlerimi buhar altında kalmış banyonun kapısına çevirdim. "Kahve yaptım, seni bekliyorum."

"Geliyorum," dedim, yerdeki havluyu ve kirli kıyafetlerimi toplayıp katlayarak banyodan çıktım.

Saçlarımı kurutmazsam muhtemelen birkaç saate kalmaz şiddetli bir baş ağrısıyla daha savaşmak zorunda kalacaktım ama zaten şakaklarım biri kafamın içine bıçak sokup çıkarıyormuş gibi sızladığından pek de önemsemedim. Kahvenin kokusu banyodan çıktığım an yüzüme sert bir şekilde çarpıp ilgi merkezime yerleşmişti. Mutfağın kapısının açık olduğunu ve ışık ile kokunun mutfaktan sızdığını fark edince katlanmış kıyafetlerle birlikte mutfağa yöneldim. İçeri girdiğimde onu masada bulacağımı zaten biliyordum. Açık duran perdenin pencereye gerdiği görüntüyü izliyordu, dışarıdaki ıssız orman tamamen karanlığa gömülmüştü, belli belirsiz düşen kar tanelerini görebilmek mümkündü çünkü ileride bir yerde turuncu bir sokak lambası yanıyordu ama ışığı pek de kuvvetli sayılmazdı. Önünde dumanı tüten fincanları görünce hızla masanın önüne geldim.

"Kıyafetler için teşekkürler," dedim elimdeki katlanmış kirlileri işaret ederken. "Bunları nerede yıkayabilirim?"

"Makineye atarız," dedi genişçe gülümseyerek. "Şu kenara bırakıp otur da sıcak bir şeyler iç."

Başımı sallayıp elimde katlanmış şekilde duran kıyafet ve havlu yığınını bir kenara bıraktım, sandalyeyi çekip oturduğum an, Yaren siyah fincanı önüme doğru sürükledi, fincanın masanın üzerinde kayarken çıkardığı ses bile

beni heyecanlandırmıştı. Avuçlarımı ısıtmak ister gibi siyah fincanın etrafına sardım ve parmak uçlarıma yayılan sıcaklık bedenimi gevşetirken Yaren'in gözlerinin içine baktım. "Abin hâlâ gelmemiş," dedim sakince.

"Evet," dedi, başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini dışarıya çevirdi. "Muhtemelen Ceyhun'la birlikte kafaları çekiyorlardır."

"Genelde yalnız mı oluyorsun?" Sorum onu şaşırtmış gibi birden bakışlarını bana çevirdi. Oturuşumu dikleştirip kahve fincanına sardığım parmaklarımı fincanın sıcak yüzeyine sürttüm. Onu üzecek bir şey söylemekten çekinerek, "Yani geceleri hep dışarı mı çıkar?" diye sordum.

"Her zaman olmasa da evet, çıkar," dedi, kahvesinden bir büyük yudum daha içip, dirseklerini masaya bastırarak yüzüme daha dikkatli baktı. "Peki sen? Kendinden bahsetsene, kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir yaşındayım." Kaşlarını ilgiyle kaldırdı. "Ve her ne kadar abini inandıramasam da İstanbul'dan geldim buraya. İstanbul'u bilmiyor olmanız beni çok şaşırtıyor doğrusu. Aklım almıyor. Burada açıklanması güç çok fazla şey var, nasıl aklını kaçırmıyorsun anlamıyorum."

"Sanırım bahsettiğin yere gelen ben olsaydım ve hiç bilmediğim o yeri görseydim, aynı soruyu ben de sana sorardım," dedi gülerek. "Yine de sana inanıyorum."

"Sevgilinden dolayı mı?"

"Evet." Başını aşağı yukarı sallarken şimdi siyah gözleri fincanın içindeki durgun kahvedeydi. "Çok uzun zamandır onu tanıyorum. Bana hep geldiği yeri anlatırdı, başlarda ona pek inanmazdım ama sonra yalan söylemediğini, bunun onun küçük şakası olmadığını anladım. Gerçekten var olan bir yerden bahsediyordu. Şimdi sen geldin ve ona olan inancım daha da büyüdü. Artık eminim."

"Geri dönmenin yolunu biliyor mu?" Sorumdaki çaresizlik Yaren'in gözlerine çok ani bir şekilde sinen kederden bile anlaşılıyordu. Eğer bir yol olsa sevgilisi zaten dönmez miydi? "Burası farklı bir evren mi?"

Yaren, "Burası dünya," dedi, duraksayıp başımı salladım. "Gezegenlerden herhangi birinden değilsiniz, dünyadansınız. İbrahim öyle söylemişti." Kendi söylediği ona da komik gelmiş gibi yavaşça gülerek başını iki yana salladı. "Henüz bu sırrı o da çözemedi. Yani durumunuzu. Kolay değil, etrafta tanıdığınız kimsenin olmaması ve insanların size deli gözüyle bakması..."

"Sevgilin ne zamandan beri buradaydı?"

"Üç yıl kadar oldu," dedi Yaren.

Bir an hatıralarıma dokunan bir elin zihnimde gezindiğini, o elin hatıralarımın olduğu kapıları bir bir açarak hatıralarımı kontrol ettiğini hissettim. Dalgın bakışlarım kısa sürede durgun kahvenin yüzeyine indi ve kahvenin

yüzeyinde kendi yansımamla karşılaştım. Fincanı avuçlarımın arasında tutarak kaldırıp kahveden büyük bir yudum içtikten sonra bakışlarım Yaren'e çevrilmişti.

"Bu çok uzun bir zaman dilimi," dedim, sesime bulaşan umutsuzluğu görmemesinin imkânı yoktu. Eğer o kadar uzun burada kalacak olursam aklımı kaçırırdım, benim buradan kurtulmamın bir yolu olmak zorundaydı. "Ben o kadar dayanamazdım."

"Başlarda o da dayanamayacağını söylüyordu," dedi Yaren, düşünceli bir şekilde iç çekti. "Onun için ölüm gibiydi. Birilerinin ona inanmaması, kendini ifade edememek zordu."

"Sen vardın," dediğimde gülümsedi, "eminim çok yalnız hissetmemiştir."

"Öyle olmuş olmasını umut ediyorum." Bakışları yüzümde yoğunlaşınca bana bir şeyler soracağını anlayıp göndereceği soruyu sakince beklemeye başladım. Çok geçmeden, "Bak, yanlış anlamanı istemem ama o kartı nereden buldun?" diye sordu, sesi çekimserdi, Efken'in aksine... Kahve fincanını avucumun içinde ezmek ister gibi sıktım. Bunu durmadan birilerine açıklamak zorunda mı kalacaktım gerçekten? Bakışlarım kahvenin içine düşen yansımamda bir süre bekledi.

"O kartı bana babaannem verdi," dedim sakince. "Bir kitap ayracı olduğunu söyledi."

"Kartın mı?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Başta ben de sorgulamıştım ama hediye ettiği bir kitabın ayracı olduğunu söyleyince çok da irdeleme gereği duymamıştım."

"Abime ait kartların bir eşinin babaannende olması biraz garip," dedi ama buna rağmen sesinde suçlayıcı, kuşku içeren hiçbir tını ya da his yoktu. Daha çok ortadaki problemi çözüme ulaştırma odaklı gibi görünüyordu. Yine abisinin tam aksine... "Sana inanmaması normal, çok uzun zamandır aradığı bir parçaydı o kart."

"Neden ki?" Omuz silkti.

"Bunun nedenini ben de bilmiyorum, bana kalırsa abim de bilmiyor."

"Nedenini bilmiyor ama onu arıyor, öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp Yaren'e tuhaf tuhaf baktım ama Yaren bu konu hakkında başka hiçbir şey söylemedi. Sonunda sessizlik bir sokak lambası gibi ortamızda yanarak kelimeleri ışığının altına almıştı. Bu sessizliği dağıtmak ister gibi, "Şu yırtıcıların nerede olduklarını biliyor musun? Onlardan birini hiç gördün mü?" diye sordum.

Aniden bir başka konuya atlamam onu afallatmış gibi bana garip bir bakış attıktan sonra, "Onlardan birini hiç görmedim," diyerek konuya sakin bir giriş yaptı ama bu girişin devamı pek sakinliğini koruyacak gibi durmuyordu. "Sadece gerçek olduklarını, haklarında anlatılan efsaneleri biliyorum. Efsanelerin tamamını bildiğim de söylenemez."

Gergin bir şekilde yutkunup, "Kaçtığımda bir kurt gördüm," dedim, aslında bunu ona söylerken ruhum, mantığım ve kalbim arasında bir hücreye sıkıştırılıp her ikisinden de dayak yiyormuş gibi hissetmiştim. İkilemde kalmıştım, çünkü Yaren'i ürkütmek istemiyordum ama çok uzun zamandır burada yaşayan oydu, bazı şeyleri benden daha iyi bildiğine emindim. Kurduğum cümle Yaren'in gözlerindeki ifadenin sağıra dönmesine neden oldu. Kaşları havaya kalktı, dudakları yavaşça aralandı ve karmaşayı bana göstermek ister gibi iri gözlerini kırpıştırdı.

"Kar Ormanı'nda mı?"

"Evet," dedim başımı sallayarak, kahvemden bir yudum daha alıp, kelimelerin güçlükle döküldüğü dudaklarımı ıslattım. "Gümüş renginde, kocaman bir kurttu."

"Getirildiğinde neredeyse havale geçiriyordun, belki de hayal görmüşsündür."

"Neden hayal göreyim ki? Gerçekti ve yalnız değildi."

"Yalnız değil miydi?" Gözleri iri iri açıldı, kaşlarını çatıp dirseklerini masaya biraz daha bastırarak bana yaklaşmaya çalıştı. "Ne söylemeye çalışıyorsun Mahinev?"

"Bir kurt daha vardı," dedim. Yaren'in göz bebekleri içinden şaşkınlık taşan derin bir kuyuya dönüşmüştü. "Boz renkli, büyük bir kurt daha vardı. Hatta boz renklinin bana saldıracağına yemin edebilirim, gümüş olanın da onu durdurup beni koruduğuna..."

Söylediklerimi algılamakta güçlü çekiyormuş gibi, "Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordu, sesi mezarın içine diri diri gömülmüş gibi dehşet içinde çıkıyordu. "Kar Ormanı'nda yırtıcılar olur ama... Yani bahsettiğin gibi bir şey olsa ikisi bir olup seni parçalar ve yerlerdi."

"Bu oldu," dedim inatla. "Gözlerimle gördüm. O kurdun gümüş rengi gözlerini gözlerimi yumduğum anda karşımda göreceğimi biliyorum, gözlerini çok net hatırlıyorum." Yaren kuşkuya benzer bir duyguyla bana bakınca, "Bana bir tuval ve biraz boya getirsen sana birebir onu resmederim," dedim sertçe. "Yalan söylemiyorum, hayal de görmedim. Boz renkli bana saldıracakken diğeri beni korudu. Sonra da bana hiçbir şey yapmadan sırtını dönüp gitti."

Yaren tek kaşını kaldırdı. "O an çok üşüyordun ve muhtemelen korkmuştun, bu zihninin oynadığı bir oyun olabilir."

"Değildi," dedim ısrarla. "Bunu Efken'e de anlattım."

"O ne dedi?"

"Kurtların varlığına değil, aralarından bir tanesinin beni korumuş olmasına inanmadı." Kahveden bir yudum daha içip kafamı toplamaya çalıştım. "Belki de ben öyle sandım, sadece karınları toktu ve beni bırakıp öylece gittiler."

"Yine de imkânsız, kurtlar saldırgan olur."

"Bahsettiğiniz kopartıcılardan olsalar boynumu koparırlarmış," dedim, beni onaylar gibi başını salladı.

"Evet, kopartıcılardan kimse kurtulamaz. Aç da olsalar tok da olsalar, sadece öldürme dürtüsü taşıyorlar. Öyle duymuştum." Birkaç saniyesini yüzüme ayırdı, yeni şeyler duymayı bekledim ama bunun yerine sakince beni izledi ve tekrar konuşmaya başladı. "Bir kurdun da seni öylece bırakması... normal gelmiyor."

"Yani sen de tıpkı abin gibi bana inanmıyorsun?" Başımı hızlıca aşağı yukarı sallayıp kahve fincanının içindeki kahveye odaklandım. Kendince haklı sebepleri vardı. "Anlıyorum."

"Öyle söylemek istedim, sadece bu anlattığın şey imkânsız gibi bir şey," dedi.

"Adı üzerinde imkânsız gibi bir şey, imkânsız değil."

"Yaren'in zihnini zırvalıklarınla doldurmayı kes," dedi sert bir ses, tanıdık ses zihnimde deprem etkisi yaratırken kafamı çevirip omzumun üzerinden mutfağın kapısına baktım. Efken kapıda dikiliyordu, ne ara gelmişti bilmiyordum, kapının sesini bile duymamıştım. Yüzü hiç de kafayı çekmiş bir adamın yüzü gibi değildi, alkol damarlarını değil doldurmak, damarlarına dokunmamış gibi duruyordu.

Yaren gergin bir nefes aldı ama ben gözlerimi Efken'den ayırmadım.

"Oturup saçma sapan hikâyelerini anlatmaya başladığına göre iyisin, iyileşmişsin."

"Abi, ona karşı bu kadar kaba olma," dedi Yaren sitem dolu bir sesle.

Efken'e daha dikkatli baktım. Bana bakarken düşmanına bakıyormuş gibiydi, eli kanlı bir katile, her şeyini elinden alan bir insana... Oysa kalbim onun sokağında ilk defa adım atan bir insan gibiydi. Ona bakan gözlerim, ilk kez gördüğü bir renge bakıyormuş gibi yabancı bakıyordu.

"Yaren, odana git," dedi Efken tehlikeli bir sesle, bir an Yaren durup ona meydan okur gibi sussa da bu meydan okumanın sonu yangınmış ve yangın her yanı sararsa alevlerin sarmadığı tek bir nokta kalmazmış gibi geri adım atma kararı alarak masadan kalktı. Bakışlarımı Efken'den tek bir an olsun ayırmadım. Yaren yanımdan suçluluk duygusunu sırtında siyah bir yük gibi

taşıyarak geçip mutfaktan çıktı. Onunla yalnız kaldığımızda kalbimin derinliklerine ulaşan korku hissinin köklerinin kalbimin içinde ilerlediğini ve tamamen kalbimi sararak orada filizlenmeye başladığını hissettim. Bir adım atarak mutfaktan içeri girdi, gözlerimi ondan ayırmadığım her saniye kalbimin atışları göğsümün tavanına vuruyordu.

"Neden kardeşimin beynini saçmalıklarınla yıkıyorsun?" Bakışları yıkım getiren bir fırtına gibiydi. Başını omzunun üzerine eğince jilet kadar keskin duran kirpiklerinin siyahlığı ruhumun derinlerinde oluşan o siyah noktanın genişleyerek biraz daha yer kaplamasını sağladı.

"Onun beynini yıkadığım falan yok, olanları anlatıyordum," dedim korkuyu asla göremeyeceği kadar derin bir yere saklayarak.

Bakışları içinde ölüleri taşıyan kara bir tren gibiydi, trenin bacasından tüten kapkara dumanlar bembeyaz karların bekçiliğini üstlendiği dağların içinden leke gibi geçerek gökyüzüne tırmanıyordu ve tren hızlandıkça, trenin tekerleklerinin kestiği raylardan kıvılcımlar çıkıyordu. Efken'in kirpikleri içime atılıp doğrudan ruhuma saplanan oklar gibiydi, uçlarından akan zehir ruhuma ölümcül bir hastalık gibi yayılarak ruhumun rengini değiştiriyordu.

Ruhun rengi değişir miydi? Efken ruhumun rengini değiştiriyordu.

Efken bana doğru yürümeye başladı. Her ne kadar ayık olduğuna emin olsam da teninden ve nefesinden yoğun bir alkol kokusu da her adımın da onu takip ediyordu. Her bir adımı kalbime atılıyormuş gibi göğüs kafesimi titretiyordu. Tehditkâr duruşuna rağmen kıpırdamadan onu izlemeye devam ettim ama tamamen yaklaşmasıyla geri çekilip ayağa kalktım. Efken'in gözleri yüzümde dolanıyordu.

"Bana meydan okuyan kızıl gözlerinle bakmamayı öğreteceğim sana," dediğinde tenimden ölümü hatırlatan soğuk bir ürperti geçti ve Efken'in güçlü parmaklarının bileğimi sarmasıyla gözlerimdeki dehşet yüzüme bir makyaj gibi aktı. O kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının tenime gömüldüğüne yemin edebilirdim ve gözlerinde kalbimi yerinden sökerken bile bana aynı gözlerle bakabileceğini hissettiren vahşi bir sakinlik vardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Panikten kısılan sesimden dökülen zehir, tenine akan bir asitmiş gibi yüzünü buruşturarak bana kötü kötü bakmasına neden oldu. Bileğimi onun güçlü parmaklarından kurtarma isteğiyle geri çekip, "Canımı acıtabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladım öfkeyle. "Bırak."

Mavi gözleri öyle soğuktu ki... Buzun yüzeyi gibi. Bir an teninin altında uyuyan o canavarın, onun güzel tenini parçalayarak suretini ele geçireceğini sandım. Ben içimde büyüyen öfkeyi her nefeste biraz daha beslerken o sanki cennetten onu kovan tanrı benmişim gibi büyük bir hırsla bana bakıyordu.

Sanki o şeytandı ve ben bir zamanlar en sadık meleğin huzurumdan kovulurken son kez gözlerime baktığı o anı yeniden yaşıyordum.

"Bırak dedim sana!" Hırıltım birbirine bağlanmış biri ince diğeri kalın iki kadının sesi gibiydi. Efken elini öyle hızlı bir şekilde geri çekti ki, bileğim aniden boşluğa düştü. Bileğimi tutup ovalarken gözlerimi kaldırıp ona saf bir nefretle baktım. Uçurum mavisi gözlerindeki hırs ve öfke bir sis bulutu gibi yavaşça dağılırken, yerini karanlıkta parlayan yıldızlara bırakmıştı. Bir şekilde aklı karışmış gibi baktığına emin olduğumda kaşlarının ortasında derin bir çukur oluşmuş, kaşları çatılmıştı.

"Bu da neydi?" Sorusu ona kötü kötü bakmama rağmen tek kaşımı kaldırmama neden oldu. Bileğimi ovmaya devam ederken elini tekrar bana uzatacaktı ki, kolumu hızla geri çekip bir adım uzaklaştırarak, "Sakın!" diye bağırdım öfkeyle. "Bana dokunmaya kalkacak olursan ne pahasına olursa olsun tezgâhtaki bıçağı tam kalbine saplarım!"

Efken duraksadı, bir adım geri atıp biçimli, siyah kaşlarından birini havaya dikti. Bakışları yoğun bir kar fırtınası gibiydi, içime her düşüşünde soğuğu ruhumun karanlığı mesken tutmaya başlayan derin surlarında hissediyordum.

Parmağını havaya kaldırıp, "Sen," dedi dişlerinin arasından, içkinin kokusu nefesinden bir kırbaç gibi yüzüme çarptı, "sen aslında olduğunu sandığım kişi değilsin."

"Ne?" Yüzümü buruşturdum. "Sarhoş olamayacak kadar ayık göründüğünü düşünmüştüm ama baksana, sen gerçekten dut gibi sarhoşsun." Bileğimi serbest bırakarak derin bir nefes aldım. "Ve sakın, sakın bir daha bana dokunmaya kalkışayım deme."

"İstediğim gibi dokunurum sana," dedi, cüreti cinlerimi tepeme toplamıştı. Nasıl oluyordu da böyle pişkin pişkin konuşabiliyordu bu adam? Onun yanından geçeceğim sırada bana doğru dönünce biraz uzaklaşıp mutfak tezgâhında bıçakların dik bir şekilde saplı durduğu bıçaklığa baktım. Bakışlarımın ilerlediği yeri fark etmiş gibi alayla gülünce, gözlerim hızla ona doğru çevrildi, yüzündeki alaya kattığı korkunç ifade gözlerimin sınırlarına girdiği an midemin korkudan kasıldığını hissettim.

"İstediğin gibi dokunamazsın," dedim sertçe yutkunarak.

"Beni benim evimde, benim bıçağımla bıçaklayacak mısın yoksa aptal yılan?"

"Bana yılan deme," dedim kaşlarımı çatarak. "Ben sana köpek diyor muyum?"

"Sıkıyorsa desene." Üzerime yürüyünce geri adımlayarak tezgâha yaslandım. Kaçacak alanım kalmadığından kafamı kaldırıp ona dik dik bakma-

ya başlamıştım ama sesini biraz yükseltecek olursa ya olduğum yere düşüp bayılırdım ya da bir kedi yavrusu gibi pusup kalırdım. Ellerini tezgâhın üzerine yaslayarak beni kaslı kollarının arasına aldı ve tezgâh ile arasında sıkıştırdı. Sıcak nefesi alnıma dökülüyor, saç diplerime sızarak düşüncelerimde bir zelzele meydana getiriyordu.

Yakınlığı sınırlarına hançerler diktiğim arazinin sınırlarındaki tüm hançerleri ateşe vermişti. Teninden yayılan yoğun ve sıcak tarçın kokusuna karışan ağır, soğuk içki kokusunu öyle net soluyordum ki sanki kalbimin olması gereken yerde, göğsümün altında akciğerlerim vardı ve tek hissedebildiğim onun kokusuydu.

"Uzak dur benden," diye fısıldadım ama bir yanım bunu istemiyor, farklı bir isteğe tutunarak içimde kendine yer edinmeye çalışıyordu. Kafam çok kısa süreliğine de olsa allak bullak olmuş, ellerimle bir bir yerleştirdiğim tabularım fazla üst üste olduklarından mıdır bilinmez sallanmaya başlamışlardı. Gözlerimi kaldırdığım için onu kirpiklerimin arasından görebiliyordum, yüzü kirpiklerimin parmaklıklarının arkasında beni izliyor gibi duruyordu. O da gözlerini indirmiş, beni tezgâhla arasına tamamen alarak beni izlemeye devam ediyordu. Tezgâha bastırdığı parmaklarını tezgâha öyle bir bastırıyordu ki kulaklarımda parmaklarından uzaklaşan kanın uğultu sesi vardı, parmaklarına ölüm beyazlığı oturmuş olmalıydı.

"Uzak durmazsam ne yaparsın ahmak yılan?"

"Bana böyle seslenmeyi kes," dedim kısık bir sesle. Kalçamı tezgâha tamamen yaslayarak beni kuşattığı alanı genişleterek bedenimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama sanırım bu bir hataydı, Efken biraz daha yaklaştığında bedeni bedenime yaslı duran bir dağ gibi hissettiriyordu. Herkesin sırtını yasladığı o dağ, benim göğsüme yaslanmıştı.

"Benimle böyle olmak, bu şekilde olmak seni heyecanlandırıyor mu?" Sesinin tınısı içimden geçen bir şişten farksızdı. En amansız duyguların, tavanı damlayan bir evin zeminini kaplamış su birikintisi gibi içimde birikmeye başlamasına neden oldu. Gözlerimi gözlerinden çekmedim. Onu itmek, kaçıp gitmek istiyordum ama yarattığı vücut hapishanesi beni bir suçluyu içine alır gibi içine almıştı. Yüzünü yüzüme yaklaştırınca ruhumun bir tünel olduğunu, o tünelin içinden içinde ölüleri taşıyan o kara trenin geçtiğini hissettim. "Ne istediğini biliyorum Medusa," dedi erkeksi bir sesle, göğsüm düğüm düğüm olmuş bir halde gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Etrafımızı saran o alevleri hissediyorum ve sana her yaklaştığımda alevlerin de benim sana yaklaştığım gibi bize yaklaştığını biliyorum."

Dudaklarım çölün kumlarına gömülmüş çıplak bir beden gibi, her an soyulup derisini kumların içine bırakacak gibi kavruluyordu. Gözlerimi uçu-

rum mavisi gözlerinden çekmeden, "Ne söylediğini sanıyorsun?" diye fısıldadım ama sesimdeki ızdırap öyle netti ki, Efken dokunsa eline ruhumun kanı bulaşırdı.

"Ne söylediğimi anlamadığını söyleyebilir misin?" Kendini bana biraz daha bastırınca kaçacak yerim olmadığından mı yoksa hissettiklerimin ağırlığından mıdır bilinmez, kendimi kasıp ellerimi onun göğsüne yerleştirdim. Dokunuşum onu sarsmış gibi görünüyordu, bir an gözleri gözlerime yerin gök ile bir bütün olduğu yerde buluşmuş gibi tutundu. Parmaklarımın ucuna aldığım son kuvvet pıhtısıyla onu itmeye çalıştığım anda tezgâhta duran ellerini kaldırıp bileklerimi avuçlarının arasına alarak onu itmeme engel oldu.

"Dokunma bana," diye mırıldandım ama bu kez ellerini geri çekmedi.

"Gerçekten dokunmamı istemiyor musun Medusa?"

Sesi serin bir rüzgâr gibi yüzüme doğru esti, avuçlarının arasında atan nabzımın parmaklarına vuruşunu hissettiğine emindim. Uçurum mavisi gözlerinden geçen duygular anlık afallamama neden olsa da bileklerimi onun güçlü parmaklarından kurtarabilmek için son bir gayretle geri çekmeye çalıştım ama bu Efken ile bedenlerimizin birbirine tamamen yaslanmasına neden oldu. Şimdi o yüksek, güçlü bir dağ gibiydi ve ben de onun üzerine yağarak onu beyaza boyayan kardım.

"Sarhoşsun," dedim, kelimeler cam kırıkları gibi dudaklarıma batarak kanların çeneme kadar akmasına neden oluyordu. Öyle bir baktı ki, bir an çeneme kadar kelimelerin mürekkebi olan kanları parmaklarıyla silecek ve sonra kırmızı mürekkebi parmaklarındayken yalayıp temizleyecek sandım. Her ne kadar yüzümdeki duyguları sabit tutmaya çalışsam da kalbim bir güvercinin kalbinden daha hızlı atıyor, âdeta göğsümün altında çırpınıyordu.

"Bana kim olduğunu söyle," bileklerimi tutarak beni sertçe kendine çekti ve ellerimiz ikimizin göğsü arasında ezilirken onun gözlerine iri, kızıl gözlerle baktım, "bana lanet olası güzelliğinin arkasına sakladığın şeytanı göster."

Söyledikleri birden içime mermi yağmuru gibi yağmaya başladı. Bir çınlama sesi gözlerine baktığım esnada zihnime yayıldı ve bu çınlama sesi hiç susmayan bir sirene dönüştü. Söylediklerini duymuyordum, hareket eden dolgun dudaklarına bakarken bile kelimeler bana ışık yılı kadar uzaktaydı. Görüntüsü puslanmaya başladı, bir ateş sesi duydum ve bir kurt zihnimde devamlı olarak acı içinde kavruluyormuş gibi uludu. Efken'in gözlerinin içine bakarken buz tutmuş dolunayın görüntüsünü hatırladım; her şey hızlıydı... Soluk alıp verişim, görüntülerin geçişi, karların içinde koşan siyah atın uzun, siyah tüylerine tutunan kar taneleri, gökyüzünde buz tutan dolunayı saran kanın rengi, gökyüzüne yükselen alevler...

Bilincim gökyüzüne yükselen alevlerin arasında kalmış yanıyordu. Kan oturan buzlu dolunay çatlaklara ayrılıyor, ateşin üzerine yağan karlar gitgide daha da çoğalıyordu. Ruhum vücudumdan kalkıyormuş gibi hissettiğimde artık Efken'i göremiyordum ve karlar altında kalmış bir ormandaydım. Bembeyaz örtüyü üzerine almış ormanın içi mavi bir ışıkla aydınlanıyordu, ya sabah oluyordu ya da geceye doğru ilerliyorduk; vakit şafak gibiydi. Karların içinden dışarı çıkmış mezar taşlarını fark ettiğimde çıplak ayaklarımdaki karların soğuğu tenime ölüm gibi gömüldü.

Karanlık içime bir ruh gibi yerleşti, gözlerim görmeyi ve bilincim akmayı aynı anda durdurdu.

Ruhum karanlığın doğmamış çocuğu gibiydi.

Karanlığın rahminde ölü bir cenindi ruhum; karanlığın acı ağıtlar yakarken göğüslerinden akan siyah süttü. Ruhum, yalnız bir savaşçıydı, elinde tuttuğu katanayı güneş batarken bir dağın eteğinde kendi göğsüne bastıran bir samuraydı.

Ruhum, tırnaklarında kendi kanı kurumuş bir kadındı; rahmi çiçek gibi aralanmış kadının üzerinde uzandığı kürtaj masasıydı. Ruhum, bir ameliyatta içi ortadan ikiye ayrılarak açılmış bir adamın üzerine dökülen beyaz ışıktı.

Ruhum, bir kadının içini doldurarak boğan duygulardı; ruhum yine o kadının ruhsal olarak boğulduğu yetmezmiş gibi kendini bıraktığı nehrin serin sularıydı. Ruhum, beyne yerleşmiş ölümcül bir urdu; bir çocuğun kesilen saçlarının üzerine döküldüğü beyaz çarşaftı, kanserin son evresiydi.

Ruhum, sessiz bir yetimdi, gözyaşlarını annesinin kefenine siliyordu.

Ensemden başlayarak zihnime tırmanan şiddetli ağrıya rağmen gözlerimi aralayamadım. Bedenim havada asılı duruyormuş, kollarım ve bacaklarım aşağı sarkmış gibi hissediyordum; bu ağrıların başka bir nedeni olamazdı. Biri bir oyuncak bebeğin kollarını bacaklarını çevirmiş gibi kollarımı ve bacaklarımı eklem yerlerinden kırarak ters çevirmişti sanki.

"Hastalıktan bayılmış olmalı," dedi tanıdık ses, dejavu yaşıyormuşum gibi hissettiren sesin sahibini tanıyordum. Ceyhun'du. Boğazını temizledi. "Zavallı kız. Belki de ailesini bulmak için harekete geçmeliyiz."

"Bu kız ailesinin İstanbul denilen hayali bir şehirde olduğunu söylüyor Ceyhun," dedi Efken mat bir sesle.

Sesini duymak bir an anılarımın olduğu kapıya biri omzuyla vurmuş ve kapıyı kırmış gibi son yaşananların içime akın etmesine neden oldu. Mutfaktaki o halimiz, yakınlığı, kurduğu anlamı karmaşadan ibaret derin cümleler...

Ve sonra gördüklerim... Gördüklerim korkunç görüntülerdi.

"Bayılma ânı biraz tuhaftı."

Bu cümlesi birden anılardan sıyrılmama neden oldu. Gözlerimi açamasam da onu görebiliyormuş gibi duruşunu, bakışlarını bile hayal edebiliyordum.

"Nasıl yani?"

"Gözleri bir an için bembeyaz oldu, epilepsi krizi geçiriyor gibiydi. Titriyordu." Düşünceli sesi, zihnime gövdesi kuşkuyla kalınlaşmış bir ağaç gibi dikildi.

"Belki de cidden epilepsi krizi gibi bir şey geçiriyordu," dedi Ceyhun düşünceli bir sesle. "Bir rahatsızlıktan dolayı öyle bir şehir olduğunu düşünüyor olabilir mi? Hayal görmek gibi."

"Sanmıyorum," dedi Efken, kaşlarını çattığını hissettim. "Zihni ona bir oyun oynuyor olsa bunu anlardım. Benim işim insanların zihnine sızmak. O inanıyor, o şehre ve onu orada bekleyenlerin varlığına tüm kalbiyle inanıyor."

Bana inanıyordu. Saçlarını harabenin üzerinden aşağı dökerek gökyüzünü izleyen bana birebir benzeyen o kadın kafasını sola çevirip yüksekten bana doğru baktı. Uzun tırnaklı ellerini kaldırıp parmaklarını ayırarak yavaşça hareket ettirdi ve zaferle gülümsedi.

"İbrahim gibi," dedi Ceyhun, sesi tedirgin bir gölge gibiydi.

"Evet. Tıpkı onun gibi."

"İstanbul konusunu araştırmaya devam edecek miyiz?"

Bir an Ceyhun'un bu sorusu beni duraksattı, onlar İstanbul hakkında araştırma mı yapıyorlardı yani?

"Bu konuyu Mustafa'ya soracağım," dedi Efken. Yeni bir isimle karşılaşmanın şaşkınlığıyla zihnime o ismi gömdüm. "İbrahim'i ciddiye alıp Mustafa Baba'ya bu konuyla ilgili hiçbir şey sormamıştım ama onunla bir şeyler konuştuklarını biliyorum. Bence Mustafa Baba bir şeyler biliyor."

"Kayıp bir şehir, tamamen şaibeli..." dedi Ceyhun. "Bu zamana kadar Mustafa Baba'ya sorman gerekmez miydi?"

"Bu konu sikimde bile değildi Cey," dedi Efken düz bir sesle. Bakışlarını bana çevirdiğini hissettim. "Ama eğer söylediği yer gerçekse, babaannesi de orada ve benim kartım o şehirden geldi demektir."

"Konu sadece kart mı kardeşim?"

Ceyhun'un bakışları tam da şu an gözleri bende olan Efken'de olmalıydı. Gözlerim, göz kapaklarım tarafından perdelenmiş olsa da onun yüzümü inceleyen uçurum mavisi gözlerinin taş kadar ağır varlığını net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi birdenbire Efken. Birkaç defa yutkunmaya çalıştım ama sanki boğazımda bir bıçak vardı ve ne zaman yutkunmaya çalışsam o bıçağı aşağı doğru çekiyordum. "Gece bir şey oldu."

Ceyhun güldü. "Ne oldu? Seni pantolonuna mı boşalttı?"

Tenim utançla yanarken zihnim sorunun iğrençliğiyle karardı. "Dangalak gibi konuşma," dedi Efken dişlerinin arasından. "Bu kızın başka bir sırrı var."

"Her şeyi çözdüğünde çoktan seninle ilgili birçok şeyi öğrenmiş olabilir," dedi Ceyhun. "O zaman ne yapacaksın? Onu bu kadar bilgiyle salmak aptallık olmaz mı?"

"Onu öldürmeyeceğim."

"Bu ne zamandan beri önemli?"

"Ne?" diye sordu Efken.

"Onun canı?"

Efken birkaç saniye sustu, o süre zarfında gözleri yüzümde asılı durmaya devam ediyordu, hissedebiliyordum. "Önemli değil," dedi iç dağlayıcı bir sesle. "Sadece ben kadınları ve çocukları öldürmem. O hem bir kadın hem de bir çocuk."

"O mu bir çocuk?" Ceyhun alayla güldü. "Beni sikmeye çalışma bari, ona olan ilgin çok bariz bir şekilde ortada."

"Seni bir sikerim," dedi sertçe.

"Yapmaya çalıştığın bu zaten ve ben yemiyorum. Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Konu sadece kart değil, konu gece olan ne olduğunu söylemediğin şey de değil, konu bu kız. O etrafındayken pantolonuna boşalmadığını kanıtla..."

"Benimkini bu kadar görme meraklısı olduğunu bilseydim sana daha önce gösteririm," dedi Efken kaskatı sesiyle. "Hadi çıkalım, birazdan uyanıp beynimi tırmalamaya başlar."

"Uyanmasını beklemiyorsun da sanki..."

"Ceyhun!.."

"Efendim hayatım?"

"Siktir git."

"İlgini çekiyor, değil mi? Bu kız..." Kapıdan çıkacakları sırada kurduğu bir soru cümlesiydi bu Ceyhun'un.

"İlgimi çektiği falan yok." Efken'in boğuk ve oldukça kalın sesi kurşun geçirmezdi. "Bu dünyada benim ilgimi çekebilmiş tek bir kadın bile yokken, böyle erkekler hakkında pek bilgisi olmayan, deneyimsiz, dokunsam titreyerek ağlayacak bir kız çocuğu sırf *güzel* diye mi ilgimi çekecek?"

Kapının açıldığını duydum. *Güzel* olduğumu söylemişti, *güzel* olduğumu düşünüyordu, tıpkı dün gece yüzüme bakarak söylediği gibi bunu Ceyhun'a da söylemişti. Birlikte odadan çıkmalarıyla rahat bir nefes ciğerlerime doldu. Konuşmaları mide bulandırıcı açıklıkta olduğundan yanaklarımın hastalığın getirisi olan ateşten değil, utançtan kızardığına kalıbı basabilirdim. Ensemdeki ağrı şiddetlenince parmaklarımı yorgana bastırarak bilincimi ağrıdan uzaklaşabilmek adına boşluğa doğru bıraktım.

Gözlerimi açtığımda oda yine loş olsa da daha önce görmediğim kadar aydınlık diyebilirdim. Yaklaşık iki gündür ara ara uyanıp tekrar uyuyordum ve uyanık kaldığım anları toplasak bir saat bile etmezdi. Uzaklarda bir yerde yanan sokak lambasının içeri sızan turuncu güçsüz ışığı etrafı şaşkınlık yaratacak bir şekilde aydınlatıyordu. İçinde yattığım nevresim takımının rengi lacivertti, kumaşı saten bir dokuya sahipti. Hemen arkamda kadifeden siyah koca bir yatak başlığı vardı.

Yatağın içinden çıkmaktansa hafifçe doğrulup sırtımı kadife başlığa yasladım. Birkaç dakika geçmeden kapı açıldı, koridorda yanan ışığın içeri hışımla devrilmesiyle ortada uzanan ışığa baktım. Efken ışığın önüne geçtiğinde arkadan vuran ışık, bedeninin tamamen karanlığa gömülmesine neden oldu. Efken arkasına aldığı ışıkla öylece, karanlık bir gölge gibi dikilirken onu gerçek bir ölüm meleğine benzetmiştim. Belki de tanrının huzurundan kovulan baş kaldırmış o sadık meleğe... Şeytana...

İçeri doğru bir adım atmasıyla o gölge üzerime devrilmiş gibi irkildim. Elinde kristal bir viski kadehi vardı, altında da siyah, uzun bacaklarını fiziğini sergilemek istercesine saran siyah bir kot pantolon... Üzeri ise onu gördüğüm anda bile olduğu gibi çıplaktı. Sanırım o kadar çok içki satın alıyordu ki kendine tişört ve kazak alacak parası kalmıyordu.

"Sonunda uyandın demek." Sesinin bayıldığım o geceki gibi alkol koktuğunu fark ettim. Yorganı biraz daha üzerime çekip sessizliği giyindiğimde farkında olmadan yine yatağın içine sinmiştim. Bana doğru ilerledi, ayağındaki asker botlarının yere her basışında çıkardığı gıcırtılı sesler odanın duvarlarına korkunç bir canavarın nefes sesi gibi vurarak yankılar oluşturuyordu. "Biliyor musun Medusa, bana cevap vermediğin için kafanı bedeninden ayırmak istiyorum. Tıpkı efsanede olduğu gibi." Karanlık bir gölge üzerime doğru çöktü, bu Efken'di. "Konuş benimle."

"Hastayım," diye tısladım. "Kör müsün?"

Tek kaşını kaldırdığını gölgelerden de olsa çözebildim. Gözlerimin içine bakıyordu, bir süre sonra ona bakarken görüntüsünün daha net olduğunu fark etmiştim.

"Masum olduğunu bağırıp duruyorsun ama hiç masum biri gibi durmuyorsun," diye fısıldadı, sesindeki karanlık bir idam gibi boğazıma dolandı, kelimeler zihnimde domino taşları gibi devrilerek birbirlerini yıkmaya başladı. "Sen göründüğün gibi biri değilsin."

"Ne?" İşte yine zırvalamaya başlamıştı.

"Sende çelişen bir şeyler var," dedi ve yatağın ucuna oturdu. Omzunun üzerinden bana çevirdiği ateş gibi yakan bakışlarını yüzümün ortasında hissedebiliyordum. "Ve ben çelişkili insanlardan hiç hoşlanmam."

"Sen genel olarak insanlardan hoşlanmıyorsun bence," dedim alayla. Hastaydım, iki gündür bu yatakta bir ölü gibi uykudaydım, bunu da mı görmüyordu? Gözümü açar açmaz onun suçlamalarının hedefi haline gelmiştim. Bu hali beni yoruyordu.

"Evet," diye itiraf etti. "İnsanları sevmem."

Kalbim göğsümün altında kasıldı. Öyle ruhsuz, öyle gaddar, öyle acımasız bir tınıyla söylemişti ki bir an ciddi anlamda onun göğsünün altında atan bir kalp olduğuna inanmak istemedim. Ama karşımda tüm canlılığıyla duruyordu. Bu demekti ki, üzerinde dikenler büyüyen siyah bir kalbe sahipti.

Belki de göğsünün ortasında buz tutmuş siyah bir kalp vardı ve o kalbin içindeki dikenler en çok ona batıyordu. Canı acıdığı için mi böyle bir insan gibi davranıyordu?

"Belli oluyor," diye mırıldandım kendi kendime.

"Her ne sikimse." Gözlerini duvara çevirip varlığımı hiçe sayıp duvara bakmaya başladı. Bu hakaret etmesinden daha ağır gelmişti bir an için. "Bir daha hasta olayım deme, seninle uğraşamam."

"O zaman beni bıraksan iyi edersin," diye fısıldadım. "Bir ayın üç haftası hastayım ben."

"Bırakırsam geberirsin, bana canlı lazımsın." Postallarının siyah bağcıklarını dizlerini yukarı kırarak çözmeye başladığında ne yapmaya çalıştığını anlayamadığımdan yalnızca onu izliyordum. Postallardan birini çıkarıp kenara fırlattı, diğerinin bağcıklarını çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yatağıma giriyorum," dedi ve diğer postalı da fırlatıp çoraplarını çıkardı, yatağın üzerine uzanmasıyla dehşet içinde sıçramam bir oldu. Bakışlarımı ona iğne gibi saplayıp sırtüstü uzanmış, sağ elini ensesinin altına almış adama kötü kötü bakmaya başladım. Pazusu genişlemişti, kolundaki damarlar bir hazinenin haritasındaki çizgiler gibi koluna yayılmıştı.

"Kalk yanımdan!" diye bağırdığımda kaşlarını çattı ama uçurum mavisi gözlerini tavandan çekmedi.

"Vızıldama," dedi sertçe. "Bir çarparım bir de duvardan yersin."

"Kalkmanı istiyorum," dedim sakince. "Benimle bu yatakta uyuyacak değilsin."

"Burası benim yatağım çıldıran bakire." Omzunun üzerinden bana tuhaf tuhaf baktı. "Seninle düzüşmek gibi bir niyetim yok." Yanaklarım anında ısındı, kaşlarım öfkeyle çatıldı ama bu onu durdurmadı. "Neden çeneni kapatıp zıbarmıyorsun Medusa?"

"Ağzını kırarım," diye homurdandım ağzımın içinden. Belki duydu, belki de duymadı bilmiyordum ama cevap vermedi.

Huysuz bir şekilde kıpırdandım. Ne olursa olsun o bir erkekti ve ben de bir kadındım, birbirimizi tam olarak tanımıyorduk, üstelik mutfakta ona göre basit olsa da bana göre gayet ciddi bir şekilde yakınlaşmıştık. Şimdi onunla hiçbir şey olmamış gibi aynı yatakta, nefesi odanın içine esrar dumanı gibi sinerek başımı döndürürken yatamazdım.

"Ben seninle aynı yatakta yatmak istemiyorum," dedim rahatsız bir sesle. "Gidip salonda uyusan ölmezsin, değil mi? İki gündür yanımda uyuduğunu söyleme bana."

"Yanında falan uyumadım," dedi. "Oldu, istersen verandaya bir battaniye serip orada yatayım? Fıstık, burası benim evim, bu da benim yatağım."

"İyi, ben gider salonda yatarım," dediğimde gözlerini devirerek derin bir nefes aldı.

"Beynin mi oksitlendi senin? Hastasın geri zekâlı, salona git de gün beyaza döndüğünde orada seni buzdan bir heykel olarak bulayım ve bir de buzlarını kırmakla uğraşayım. Oldu, başka?"

Yataktan kalkmak için harekete geçmiştim ki güçlü eli bileğimi kavradı, beni sertçe yatağa doğru çekerek, "Yat zıbar işte, her an sevişmeye başlayacakmışız gibi panikle beni kovmaktan da vazgeç," dedi.

"Yok sevişmek, yok düzüşmek falan, bunlar ne demek ya? Düzgün konuş benimle!" Elimi hızla geri çekerek homurdandım. "Bu nasıl bir ahlaksızlık, bu nasıl bir hadsizlik ya?"

"Düzüşmek falan ne mi demek?" Bana alayla bakmaya başladı. "Sert bir şekilde seks yapmaktan bahsediyorum. Ayrıca az önce düzüşmek değil sevişmek dedim ahlaksız kadın."

Dehşetle, "İğrençsin!" diye bağırdım, beni birden kollarımdan tutup yatağa çekmesiyle dünyam tersine döndü, görüş alanıma önce tavan, ardından da Efken'in sert, kemikli yüzü girdi. "Sana yatıp zıbarmanı söyledim," dedi üzerimde siyah bir güneş gibi parlarken. "Anladın mı? Sana yatmanı ve zıbarmanı söyledim."

"Aptal!" Onu itmeye çalıştığımda kollarımı sertçe yatağa bastırdı.

Gözleri bir an dudaklarıma kaydı, çok geçmeden yeniden gözlerime tırmandı ve kalbimin atış sesleri bir dalganın kıyıyı alabora ettikten sonra geri çekildiği gibi göğsümün içine çekilerek sessizleşti.

"Benimle seks yapma düşüncesi mi seni bu kadar hırçınlaştırdı?" Sert sorusu yüzüme kül gibi yağınca anlık bir refleksle sertçe Efken'in yüzüne tükürdüm ve kendi tükürüğüm onun yüzüne çarpmadan havada benim yüzüme akınca gırtlaktan gelen homurtulu bir sesle güldü.

"Senin üzerinde olan birine tükürmeye çalışırsan, ona değil, kendi yüzüne tükürmüş olursun. Sakın unutma."

Hiddet, içimde çocuğunu büyüten öfkeli, yalnız bir kadın gibiydi ve tırnaklarının arasına bir zamanlar tutunduğu tek dal olan iyiliği koparırken girmiş toprakları bugüne dek saklamıştı. Onu tutup altıma almak, sonra da yüzüne tükürüp üzerinde olduğumu söylemeyi istiyordum. Kendimi aşağılanmış, aptal yerine konmuş hissediyordum ve gurur benim için öyle büyük bir duyguydu ki, o duyguyu aşabilecek tek bir duygu bile tanımıyordum.

Efken ellerimi serbest bırakarak üzerimden indi, nefes nefese tavanı izlemeye başladığımda çoktan yanıma devrilmişti bile. İçimde büyüyen ezilmişlik hissi beni derin, karanlık bir boşluğa sürükledi ve sertçe yutkunup bu duygunun içimi terk etmesini beklemeye başladım. Ben öylece tavanı izlerken bir süre sonra nefesinin düzene girdiğini fark etmiştim, çok geçmeden onun uyuduğunu anladım. Çok çabuk uyuması beni şaşırtmıştı açıkçası. Yüzünün benden tarafa dönük olduğunu yanağıma çarpan nefesinden anlıyordum ama ona bakmamak için kendimi sıkıyordum. Kendi yüzüme tükürmüştüm, onun yüzüne tükürmek isterken.

Alkole karışan kokusunu net bir biçimde soluyor olmak, akciğerimi avuçlarımla olduğu yerden çıkarmak istememe neden oldu. Bu adamda insani tek bir yan bulamıyordum, ne kadar zaman geçerse geçsin ona karşı hissettiğim en büyük duygu öfke olacaktı. Aramızdaki mesafeyi açmak için yatağın diğer ucuna kaydım ve yanağımı yatağa bastırarak gözlerimi yüzüne çevirdim. Uzun kirpikleri, gözlerinin altındaki çukura, siyah elbiseli güzel kadınların yan yana kazılmış derin mezarlara yan yana uzandıkları gibi uzanmıştı. Güzel yüzünün bekçiliğini yapan huzursuz bir ifadeydi.

Teni esmerden çok bronzdu aslında, elmas gibi parlak ve sağlıklı görünüyordu. Gözlerinin üzerindeki mavi damarların belirginliği dikkatli bakıldığında huzursuz, hatta derin ve karanlık hissettiriyordu.

Güzeldi.

Gaddar bakan mavi gözlere sahip olsa da öyleydi. Onu izlemeye başladım. Bir süre... Belki de uzunca bir süre. Bilmiyordum. Tek bildiğim, onun çok güzel olduğuydu.

Tanrı, huzurundan en sadık meleğini kovduktan sonra, bir daha başka bir meleğe güvenebilmiş miydi?

En sadık melek, tanrı onu kovduktan sonra bir daha birine sadakat göstermiş miydi?

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, tarçınlı kahve kokusu içime yerleşip algılarımı yönetmeye başladığında olduğum konum o kadar konforluydu ki bilincim, çıktığı sınırlardan içeri tekrar girmek istemiyordu. Sıcak. Hissettiğim buydu.

Gözlerimi aralamaya çalıştığımda kirpiklerim öyle çok ağırdı ki bunu başaramadım ve gözlerimi açamadım. Ağzımın içindeki acı tadı yutarak yok etmeye çalışarak bir defa daha gözlerimi açmak için kirpiklerimle savaştım. Kirpiklerim sonunda gevşedi ve yukarı doğru kalktılar, bulanık görüntü yerini netliğe terk etti ve çıplak bir göğsün hemen üzerinde olduğumu fark ettim. Çıplak, terli ve kaslı bir göğüs...

Kokusu bu açıdan çok daha ısrarcı bir gürlükle içime doluşuyordu. Aldığım nefes değil de onun kokusuymuş, içim onun kokusundan bir kuyuya dönüşmüştü sanki. Başta idrak edemedim, algılarıma saplanan yorgunluk zihnimden uzaklaşmaya başladığında gözlerim iri iri açıldı ve terli göğsüne dökülen koyu renk saçlarımı fark ettim. Parmakları tenimi delip içeri girmek istiyor gibi sıkıca belimi kavramış haldeydi. Bırakırsa kaybolacakmışım gibi, dökülüp parçalara ayrılacak, küle dönecek, yok olacakmışım gibi...

Hissettiğim şaşkınlık büyüyerek elleri ayakları olan bir canavara dönüştü ve odanın içinde bize doğru ilerlemeye başladı. Ruhumu temsil eden o tünelin sonu yoktu sanki, kara tren içimde raylarını tekerlekleriyle kese kese ilerlemeye devam ediyor ve tünelin içindeki karanlık trenin raylara bıraktığı kıvılcımlarla anlık aydınlıklara terk ediyordu. Ellerimi koyacak bir yer bulamamanın telaşıyla doğrulmaya çalıştım ama beni çok sıkı kavradığından bunu yapamamıştım, boğazımdaki dolulukla yavaşça öksürürken sesim çatlamıştı.

"Siktir!" diye fısıldadım kendi kendime, şaşkınlıktan deliye dönecekmişim gibi hissediyordum ama aklım hâlâ kafamın içinde bir yerlerde eli kanlı salaklığımdan gizleniyor olmalıydı.

"Hey, uyanmalısın." Gözlerimi kaldırıp terli ve kaslı esmer göğsün sahibine baktım. "Kahretsin ya!"

Kendimi geri çekmek için bir kez daha onun güçlü elleriyle savaşmaya çalıştığımda hiddetli bir gök gürültüsü kalbimi yerinden hoplatmadan hemen öncesinde beyaz ışığını odanın içine yaydı, çok geçmeden o gürültüyü duydum ve beklenmedik bu gürültü içimi panikle doldurdu. Burnumu farkında olmadan Efken'in kaslı göğsüne bastırarak gömdüm ve korku bir anda

dağılırken gözlerimi kaldırıp onun uyuyan yüzüne baktım. Burnum hâlâ teninin sıcak mezarlığında gömülü duruyordu.

Huzursuz bir güzelliğe ev sahipliği yapan yüzündeki ifadeleri belirleyen siyah, biçimli kaşlar sertçe çatıldı. Gür kirpikler devrildikleri çukurdan usulca doğruldu ve beyazına kan oturmuş mavi gözler aralandı. Bakışları başta odayı birkaç kez daha aydınlatan şimşeğin ışığına dokundu, çok geçmeden bana doğru indi ve burnumun göğsüne gömülü olduğunu fark edince yüzü bir an bembeyaz oldu.

"Sen oramda tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu şiddetini gizleyen ama ruhunda bir yerlerde en büyük halini taşıdığını belli eden boğuk sesiyle. Ne yapacağımı bilemeyerek geri çekilmeye çalıştığımda belime bastırdığı parmağını daha derin bir noktada hissedip acıyla tısladım. Efken bunu fark etmiş gibi parmaklarını geri çekti ama parmakları hâlâ tenimin üzerinde asılı duruyordu, sadece baskısı yok olmuştu. "Kalk üzerimden." Soğuk sesi içimde herhangi bir duygu dalgası yaratmadı, hızla doğrulup kalkarak çatık kaşlarla yüzüne baktım.

"Belimi sıkı sıkı kavramıştın, kalkmayı denedim ama beni öyle sıkı tutuyordun ki kurtulmam mümkün değildi!" Ona dik dik bakarak kurduğum hızlı cümle kaşlarının ortasında bir çukur büyütmesine neden oldu.

"Kurtulmaya çalışırken göğsüme burnunu gömdün yani öyle mi? Burnunu gömdün ve alttan alttan yavru bir köpek gibi bakarak suratımı izledin? Müthiş kurtulmaya çalışma yöntemi."

Alayı içinde barındırsa da bu alayı herkes çözemezdi çünkü beyimizin sesi buzdan bir dağ kadar soğuk ve tehlikeliydi. Üzerimdeki kazağı çekiştirerek yatağın diğer ucuna yuvarlandığımda Efken çoktan doğrulup kalkmıştı, sırtı bana dönük bir şekilde yatağın kenarında oturuyordu. Kollarını geriye doğru kaldırıp esnetince sırtındaki kas dizilimi dalgalandı, kaslar estetik şekiller aldı ve bakışlarımı sırtından bir süreliğine de olsa ayıramadım. Havaya kaldırdığı kollarını birkaç kez daha esnettikten sonra geri indirdi, omuzlarını arkaya doğru attı ve kürek kemiklerinin bir kanat kökü gibi dışarı kavislenişini izledim. Bana benzeyen o kadın gözlerini kısarak yüzümü izlemeye başladığında dudağında şeytani bir kıvrım, gözlerinde alay vardı. Sanki bana bir şeyler ima etmeye çalışıyordu. Şu şırfıntıdan nefret etmeye başlamıştım.

Burada bir Medusa varsa ben değildim, oydu.

Ben Mahinev'dim.

"Umarım bugün gebermeyecek kadar iyi hissediyorsundur," dediğinde yataktan kalkmış, sırtı bana dönük bir şekilde iki kanadında aynalar olan elbise dolabına yürümeye başlamıştı. Aynadaki yansımasını görebiliyordum. Öyle rahat bir uyku çekmiş olmalıydı ki zaten iri olan dudakları uykuluyken

daha da irileşip kızarmış, gözlerinin altında uyku baloncuğu oluşmuştu ve bedenine bakılacak olursa evet, gayet iyi dinlenmişti. Şimşeğin ışığı bir defa daha odanın içini aydınlattı, beyaza dönen günün ışığından daha kuvvetli bir ışık huzmesi odanın tüm duvarlarını fotoğraf negatifleri gibi gösterdi. "Çünkü bugün gitmemiz gereken bir yer var." Elbise dolabının kapaklarından birini açıp kafasını dolabın içine uzattı, yatakta dizlerimi altıma almış şekilde oturmuş onu izliyordum.

"Nereye gideceğiz?"

"Sana sorgulama izni verdiğimi hatırlamıyorum," dedi sinir bozucu bir sesle. Elbise dolabından kolları kesik, gri bir tişört çıkarıp omzunun üzerinden bana baktı. "Benim yanımdayken kelleni koruyabilmen için sana güzel bir akıl vereyim mi?"

Ona düz düz baktım.

"Birincisi sadece sana soru sorduğumda beni tatmin edecek cevapları ver, en kısa halleriyle. İkincisi de bana alık alık bakma."

Ona alık alık baktım.

"İkinciye bayağı çalışman gerekecek," diyerek önüne döndü ve tişörtü kafasından geçirip ince belinden aşağı doğru salarak bedenini örttü.

"Nereye gideceğimizi söylemezsen şuradan şuraya adımımı atmam," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Tek kaşını kaldırarak tekrar bana doğru döndü. "Hadi ya? Bak sen," dedi net bir alayla. "Ben de saçından sürükleyerek götürürüm seni, adım atmamış olursun hem, ne dersin?"

"Mağara adamı," diye fısıldadım kendi kendime.

"Sen sağır olabilirsin ama bu kulaklar var ya, inanılmaz iyi duyar," diyerek kulaklarını işaret etti. "Şimdi kaldır koca kıçını, halletmemiz gereken meseleler var."

"Benim bir meselem yok."

"Evet, İstanbul'dan gelen de bendim, doğru..."

"İnanıyor musun yani?"

"Bana inanmam için bir sebep ver ve hareket et," dedi çenesiyle beni işaret ederek. "Hareket et, akşama kadar seni bekleyecek değilim, şişman."

"Ne?" Ona inanamayan gözlerle baktım. "Ne dedin sen?"

"Hareket et, dedim."

"Sonra?"

"Akşama kadar seni bekleyecek değilim, dedim."

"Ya sonra?"

Sırıttı. "Şişman."

"Nerem şişman benim?" Kaşlarımı çattım. "Sağır olan benim, kör olan da sensin herhalde."

"Kazan kadar kıçın var," dedi bir anda açıkça.

Elime geçeni ona fırlatmak istiyordum. Hadsizliğin de bir sınırı vardı. Bir an gocunmanın kıyısına gelsem de böyle bir aptalın sözüne bakarak kötü hissetmem anlamsız olacaktı. "Hadsiz," dedim sertçe. "Daha bir kadınla nasıl konuşması gerektiğini bile bilmeyen öküzün tekisin. Senin gibileri İstanbul'da ahırda öküz gibi kullanıp etinden sütünden yararlanıyorlar."

"Ahırdan çıkmadığından biliyorsun herhalde," dedi beni zerre takmayarak. "Ağzına aldığın laflara dikkat et. Tek kelime edip bana cevap verecek olursan seni en son aldığım yere geri bırakır, aç kalan kurtların karnını doyurmasını sağlarım. Sonra da gelip kalan kemiklerini alır, koleksiyonuma eklerim."

"Beni tehdit edip durma," dedim dişlerimin arasından. "Beni ayaklarının altına alamazsın."

"Gururu bir kenara bırak da kaldır kıçını," dedi umursamadan kapıya yönelirken. Onu anlayamıyordum, çözemiyordum ve artık onu anlamayı da istemiyordum. Bu kadar kısa sürede böyle derin bir nefreti nasıl kazanmıştı bilmiyordum ama kazanmayı başarmıştı. Onu bir kaşık suda boğabilecekmişim gibi hissediyordum. Yorganı ayaklarımla iterek yataktan indim, Efken'in duşa girdiğini suyun sesi tüm evin duvarlarına yayıldığında anlamıştım.

Bu böyle olmayacaktı.

Beni durmadan aşağılayacak bir adamın yanında duracağıma gerçekten yolu bulana kadar yürüyebilirdim. Hem ormanın diğer tarafında patika bir yol vardı, belki o patika yola gidersem bir caddeye çıkardım ve geçen arabalardan birini kullanan kişi de bana yardım edecek kadar insaflı olurdu, kim bilirdi ki?

Suyun şakırtısını dinlerken odanın içinde planımı kafamda daha güçlü hale getirmek için sinsice düşünerek ileri geri yürümeye başladım. Gün beyaza dönmüştü, evet şimşekler çakıp duruyordu ve bunun sonu bir fırtına olacak gibi duruyordu ama olduğum şehrin iklimine de çok hâkim değildim, belki de bir fırtına çıkmazdı. Şansım varsa patikayı aştığım anda bir araç bulurdum ve yine şansım varsa, sürücü iyi kalpli yaşlı bir adam bile olabilirdi.

Odanın kapısına gelip aralık duran kapıdan loş bir ışığın parmakları arasında duruyor gibi görünen koridora baktım. Nasıl oluyorsa kullandığı sabunun kokusu tüm kollarını açıp koridora sarılmış gibi etrafa yayılmıştı. Temiz koku bir anlığına da olsa iyi hissettirmişti. Yavaşça odaya dönüp elbise dolabının alt bölümündeki parlak çekmecelerden birini açtım. Çekmecelerde erkek çorapları, iç çamaşırları ve deri eldivenler vardı. Kalın bir

çorabı ayağıma geçirdikten sonra eldivenleri incelemeye başladım. Çoğu eldivenlerin parmak kısımları delikliydi, bazıları ise bir korku filminde katilin ellerinde gördüğüm deri eldivenlerdendi. Ellerimi koruyabilmesi için bu eldivenlerden birine ihtiyacım vardı, bir katile ait gibi görünüyor olsa da eldivenleri takıp Efken'in elbise dolabının iki kapağını da tutup iki yana açtım.

Kokusu yoğun bir şekilde suratıma çarptı, kalbim adrenalinden duracakmış gibi hızla çarpıyordu. Siyah şişme mont işime yararmış gibi görünüyordu, hızla montu askısından çıkarıp üzerime geçirdim ve fermuarını boğazıma kadar çekerek kapıya yöneldim.

Odadan çıkarken her an ona yakalanma korkusu yüzünden kalbim göğsümün altında kasılıp duruyordu ama suyun sesine bakılacak olursa hâlâ duş yapıyor olmalıydı. Koridorda attığım her adım temkinliydi, çünkü o lanet herifin kulaklarının gayet iyi duyduğunun farkındaydım. *Aptal,* diye iç geçirdim.

Şu Mustafa Baba dedikleri adam her kimse o benim umudum olabilirdi ama bu adama biraz daha katlanabileceğimi hiç sanmıyordum. Aşağılandığım bir yerde bir dakika bile kalmayacağımı ona bu şekilde gösterecektim, gerekirse ikinci kez ölüme giderdim ama yine de beni ayaklarının altına almasına izin vermezdim.

Çıkış kapısının çaprazındaki cevizden yapılma vestiyerde Yaren'in postalları vardı, onun da birkaç botu ve pahalı olduğu parlaklığından belli ayakkabısı vestiyerin içindeydi. Yaren'den beni affetmesini dileyerek postallarını giydim ve çıkış kapısını yavaşça açıp beni bekleyen beyaz dünyaya baktım. Orman hemen ileride, tüm kâbuslarımın ve rüyalarımın anahtarıymış gibi ihtişamla karşımda duruyordu; çaprazında patika bir yol aşağıya doğru iniyordu, muhtemelen Efken ve diğerlerinin şehre gitmek için kullandığı yol bu patikada başlıyordu.

Karla kaplı verandaya ayağımın altındaki karları ezerek çıkıp kapıyı tam olarak kapatmadan yavaşça çektim, hızla kapatacak olursam o tilki koca kulaklarını kaldırır ve birkaç saniye içinde tepemde biterdi. Üstelik hızlı davranmak için çıplak bile çıkabilirdi, ki bu görüntü maruz kalmayı dilemediğim bir görüntüydü.

Verandanın basamaklarını dikkatle inmeye başladığımda gök ölüm beyazına boyandı, şimşeğin ışığı her yana yayıldı ve ormanı büyük bir ışık halesinin içine alarak şeffaf bir camın içine kapatıyormuş gibi kapattı. Sanki ormanın etrafında yarım kesilmiş oval bir cam ormanı içine almış, tepesinde duruyordu; tıpkı bir kar küresi gibi görünüyordu. Korkuyla kafamı kaldırıp gökyüzüne, ardından ormanı içine alan şeffaf ışık huzmesine baktım. Burada neler oluyordu böyle?

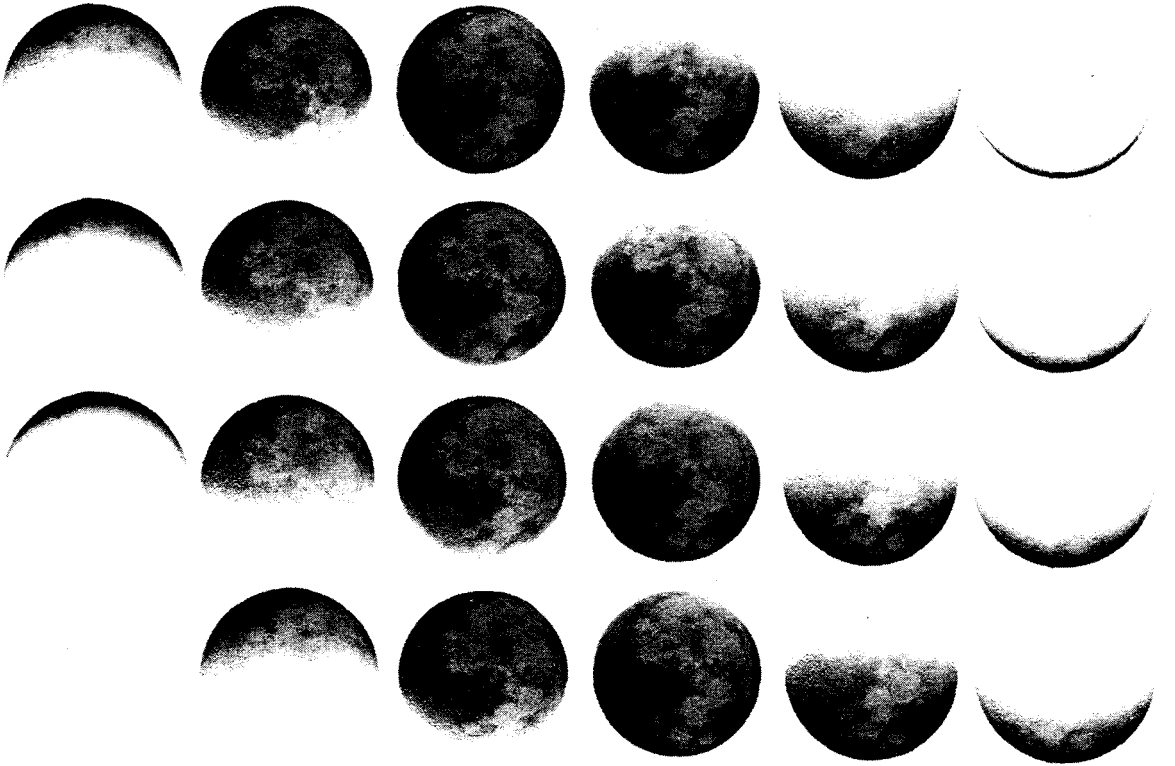
"Çıldırmadın, sen çıldırmadın, çıldırmadın," diye fısıldayarak yavaşça son basamağı da indim ama geri dönüp içeri kaçmak ve kapıyı kapatarak odalardan birine koşmak istiyordum. Titreyen adımlarım karlara gömülmeye başladığında ormana bakmamaya çalışıyordum. Göğün çığlığı dört bir yanımı sardı ve bir camın kırılırken çıkardığı şangırtıyı duydum. Kafamı kaldırıp ormana baktığımda onu içine bir cam gibi alan şeffaf tabakanın farklı yerlerinden çatladığını görmüştüm. Korkudan düşüp bayılacakmışım gibi hissediyordum. "Aklını kaçırdın Mahinev, sen delirmedin," diye fısıldadım dizlerim yeni doğmuş bir ceylan gibi titrerken. "Lanet olsun, sen delirmedin. Burada olan her şey gerçek. Sen aklını yitirmedin. Sen aklını kaçırdın!"

Gözlerimi patikaya çevirmeye çalıştım, bedenim soğuktan kaskatı kesilmişti ama yine de ayaklarıma sert bir emir gönderdim ve karların içinde ormana bakmamak için kendimi tembihleyerek patika yola doğru koşmaya başladım. "Lütfen şansım yaver gitsin!" diye haykırdım bacaklarım her büyük adımda biraz daha kas ağrısıyla sarılırken. "Lütfen!" Gözlerimi omzumun üzerinden ormana çevirdiğim sırada bile koşmaya devam ediyordum, o şeffaf cama benzer ışık kütlesindeki çatlaklar derinleşmişti. Neler olduğunu anlayamadığım için korku dolu bir haykırışla kendimi patika yola doğru attım ve bir aracın fren sesi içime bir deprem gibi vurarak beni geri püskürttü. Korkuyla gözlerimi kaldırıp tam karşıma baktığımda bir araç iki yanı karlarla kaplı dar yolun ortasında önümde duruyordu.

Kollarımı kaldırıp içini göremediğim arabaya doğru sallayarak, "Lütfen," dedim. "Lütfen yaşlı, şirin bir amca ol, ne olursun..."

Aracın ön farları yanıp sönerken aracın önüne doğru yürümeye başladım. Araçtaki her kimse bir manyak olduğumdan şüpheleniyormuş gibi aracından inmiyordu. Ellerimi sertçe kaputa vurduğum anda başım önüme düştü, kafamı usulca kaldırıp ön camdan içeriye baktım ve direksiyon başında oturan genç adamın bakışlarıyla burun buruna geldim. Çok kısa bir an için dudaklarım aralandı, kaşlarım hayretle havaya kalktı ve o an zihnimde bir hortum döne döne düşüncelerime doğru ilerlemeye başladı.

Ben bu yüzü tanıyordum!

6. NİGİN BAĞI

RUELLE, WAVES OF GRAY

"İbrahim!" diye bağırmamla adamın korkarak başını koltuğa yaslayıp kaşlarını çatması bir oldu.

Bu adam, o gün televizyonda fotoğrafını gösterdikleri adamdı! Üç yıldır kayıp olan adam. İbrahim! Dehşet içinde avuçlarımı kaputa bastırıp gözlerime inanamıyormuş gibi direksiyon başındaki adama bakmaya başladım. Fotoğraftaki adamdan onu ayıran tek şey yüzünü sarmış çok da koyu renk olmayan sakallardı. Ela gözleri şaşkınlık ve korkuyu aynı anda yaşıyormuş gibi beni izliyordu ve kafası hâlâ koltuğa yapışmış haldeydi. Beni kafayı yemiş bir kadın sanması normaldi, öyle olmasına az kalmıştı çünkü.

"Seni tanıyorum." Kaputtan ayrılarak kapıya yöneldiğimde İbrahim kafasını koltuktan çekmeden yavaşça çevirerek irkilmiş bir şekilde kapının camından dışarı baktı. Cama doğru eğilerek, "Lütfen kapıyı aç, zararsızım," dedim korkuyla.

"Hiç öyle durmuyorsun şu an, öldüresin mi var beni?" diye sordu hayret içinde. "Beni nereden tanıyorsunuz siz kadın?"

Bir an şaşıp kaldım ama sonra derin bir nefes alarak geri çekildim. Onu korkutmuş olmalıydım, zira asla tanımadığı bir kadının arabasının önünü kesip kaputa vurarak ismini bağırması her erkeği korkuturdu. "Lütfen kapıyı aç, buradan gitmem gerek," dedim.

"Oldu, tam burada seni arabama alayım, adımı da biliyorsun, Yaren de şansıma komedi filmlerinde olduğu gibi verandaya çıkar, seni arabama aldığımı görür yanımıza gelir." Bunları arabanın içinde söylediği için sesini tam alamıyordum. "Olacağı var ya, ucuz senaryo, o an adımı söyleyeceğin tutar, seni tanımadığıma da inanmaz. Yok abla, ben alamam seni arabama falan."

"Sen..." Aydınlanmayla gözlerim iri iri açıldı. "Sen Yaren'in sevgilisi olan İbrahim'sin, siktir evet ya!" Olduğum yerde dönüp elimi alnıma bastırdım. "Evet ya, İstanbul'dan geldin, aranıyorsun, adın İbrahim... Tabii ya!"

"Delirdi galiba," diye mırıldandığını aracın içinde olmasına rağmen duyabilmiştim, sonra birden camı indirip, "Sen ne dedin?" diye sordu. "Nereden geldin dedin sen?" Bir an beni süzdü. "Senin üzerindeki baklavamın montu mu?"

Hızla ona doğru döndüm. "Ben oradan geldim!"

İbrahim üzerimdeki monta bakıyordu, bir süre sonra söylediklerim ona yeni ulaşıyormuş gibi hızla kafasını kaldırıp, yüzünde kazılmaya başlamış bir şaşkınlık kuyusuyla bana baktı. "Ne?" Kulaklarına inanamıyormuş gibi bir hali vardı, birden aracın kapısını açarak dışarı çıktı. Benden oldukça uzun bir adamdı, kar taneleri döne döne dökülmeye başladığında soğuk kar tanelerini saçlarımın arasında hissettim ve bir şimşek daha gökyüzünü sararak aydınlattı. İbrahim bana inanamayan gözlerle bakıyordu. "İstanbul'dan mı geldin? Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedim başımı hızlıca iki yana sallayarak. "Gözümü açtığımda buradaydım, nasıl oldu, buraya nasıl geldim bilmiyorum!" Uzakta olmasına rağmen çarpan dış kapının sesi karla dolu araziye yayılarak güçlü bir yankı oluşturunca, korku dolu gözlerle omzumun üzerinden eve doğru baktım, ev biraz daha aşağıda duruyordu, verandadaki kişinin Efken olduğunu görmek korkunun alevden bir çember gibi etrafımı sarmasına neden oldu. "Allah kahretsin, geliyor! Götür beni buradan, lütfen!"

"Efken'i nereden tanıyorsun? Nasıl yani?" Benden bir cevap bekliyormuş gibi yüzüme dehşetle baktığı sırada benim hissettiğim tek şey yeniden enselendiğim için korkuydu. Ama yine de İbrahim'in burada, tam karşımda olması aklımı kaçırmadığımı gösteriyordu çünkü o benim dünyama ait bir insandı. Onu hâlâ arıyorlardı ve şimdi tam karşımda kanlı canlı duruyordu, onunla buradan kurtulup evimize geri dönebilirdik.

Efken'in verandanın merdivenlerini indiğini görünce İbrahim'e yalvarır gibi baktım. "Beni buradan götür," dedim ısrarla. "Sana her şeyi anlatacağım!"

"Yeniden kaçmaya çalıştın, öyle mi?" Sesi arkasında çığı taşıyacak kadar gürdü. "İbrahim, yanındaki o küçük zehirli yılanı tutsan iyi edersin, eğer bir adım daha uzağa gidecek olursa onunla birlikte seni de öldürürüm."

İbrahim birden kollarımı iki yanından kavrayınca yaşadığım korku ve hayal kırıklığıyla iri gözlerle ona baktım. Gözlerimin içine yerleştirdiği ela bakışlarındaki şaşkınlığı hâlâ çok net bir biçimde görebilmek mümkündü. Ruhumun içinde ilerleyen o trenin kapkara dumanları ruhumu kaplıyordu.

Geri çekilmeye çalışmadım ve kaderime boyun eğdim, tek umudum olacağını düşündüğüm insanın ihanetine uğramış gibi hissediyordum ama bir yanımın İbrahim'in de tıpkı benim gibi Efken'den çok korktuğunu söylüyordu.

"Anlat bana lütfen," dedi avuçları kollarımın kenarlarını sıkı sıkı tutarken. "Her şeyi."

"Beni ona verecek misin?" Gözlerinin içine korkuyla bakarken dudaklarımdan öylece dökülen bu soru İbrahim'in kaşlarını kaldırmasına, kollarımı tutan avuçlarının gevşemesine neden oldu. Ama geri çekilmedim ve kaçmak için harekete geçmedim, çünkü atacağım bir adımın hiçbir suçu olmadığı halde İbrahim'in de başını belaya sokacağını biliyordum.

Ruhum öyle bir karanlıkla savaşıyordu ki, bu karanlık yaktığım her ışığı ruhumda yangına çevirip ruhumu küle çevirerek söndürüyordu.

Efken'in bize gelişini yüzümde büyük bir sakinlikle bekledim. İbrahim'in tutuşu kaçmam için fırsat sunuyormuş gibi gevşekti ama ben birden ağır bir sakinleştirici iğne damarlarıma saplanmış gibi duruluvermiştim. Beni kolumdan tutarak kendine doğru çevirdiği an ıslak koyu renk saçlarının alnına kadar dökülmüş olduğunu fark ettim, teninden yükselen sabun kokusu kendi kokusuna karışmıştı, uçurum mavisi bakışlar yüzüme göğsüme girmiş bir mermi gibi saplanmıştı.

"Ucunda ölüm olacağını bile bile nereye gidiyorsun?" diye sordu ve bu soru, ruhuma atılmış güçlü bir tokattı. Onun gözlerine ruhsuz gözlerle bakarak sadece omuz silktim, şimdi bana bir tokat atacak olsa bile ona karşı koymazmışım gibi boş hissediyordum kendimi. Bakışlarımı yavaşça ormana çevirdim, gördüğüm o çember kaybolmuştu, ondan bahsetmedim çünkü söyleyecek olursam biliyordum ki yine deliymişim gibi davranılacaktı.

"Bu kız da kim?" İbrahim'in sorusunu duydum ama ona bakmadım. "İstanbul'dan bahsediyor."

"Salgın hastalığını herkese bulaştırdın belki de," dedi Efken sertçe, ardından beni kolumdan tutup çekti. "Laftan anlamıyorsun, öyle değil mi? Üstelik bu kaçıncı hırsızlığın? Şimdi de montumu ve eldivenlerimi çalmışsın."

Bakışlarım İbrahim'e çevrildi, ela gözlerinde bir anlayış belirmişti evet ama şaşkınlık daha büyüktü. Geçen üç yılın ardından ilk defa geldiği yerden geldiğini söyleyen birini görüyordu, bu şaşkınlığı hissetmesi doğaldı, ben geçen birkaç gün içinde yaşamayacağım kadar çok olay yaşamış ve şaşkınlığı göbek adım yapmıştım zira.

"Efken," dedi İbrahim birdenbire ciddileşerek. "Neden kızı çekiştirip duruyorsun? Neler oluyor?"

"Seni ilgilendiren bir durum yok," dedi Efken, İbrahim dik dik bana bakmaya devam ediyordu. Yine de Efken'in gerginliğini hissetmiş gibi ela gözlerini yavaşça ona çevirdi.

"Baklavam, hemen bu kadının kim olduğunu söyle bana. Bana şaka mı yapıyorsunuz yoksa? A-) Bu kadın Yaren'in kankası, yani benim yeni baldızım ve bana bir İstanbul şakası daha yapılıyor. B-) Hizmetçi. C-) Uzaktan bir akrabanız ve aranızda kesinlikle bir ensest mevcut değil. D-) Hepsi. Başka şık kabul etmiyorum çünkü sana süpürge ettiğim saçlarıma bunun hesabını veremezsin."

Efken, "Tanımıyorum," dedi kolumu sıkıca kavramaya devam ederken.

"E şıkkı Ferhunde?" diye sordu İbrahim bana garip garip bakarak.

"Ferhunde mi? Diziyi izliyordun, değil mi?

İbrahim birden irkildi. "F şıkkı nasıl yani sen de mi biliyorsun lan?"

"Seni tanıyorum," dedim onu inandırma isteğiyle. "Gerçekten oradan geldim. Bu adam da beni esir etti. Bir kanalda fotoğrafını gördüm, bir programa çıkmış seni arıyorlardı."

"Müge Anlı'ya mı çıktım kız?"

Karakteri mi böyleydi yoksa şaşkınlıktan ne dediğini mi bilmiyordu bir türlü anlamamıştım.

"Bak söylemeye çalıştığım, kim olduğunu biliyorum ve geldiğim yerde seni arıyorlar. İstanbul'da."

"Yeter," dedi Efken beni kolumdan tutup çeke çeke karların içinde eve doğru sürüklemeye başladığında. "Bu kadar saçmalık yeter."

Kendimi geri çekmeden ve direnmeden Efken'in arkasından ilerlemeye başladığımda İbrahim de bizi takip ediyordu. Verandanın önüne geldiğimizde kolumu bırakıp, "Duyduların doğru," dedi İbrahim'e dönerek. "Bu kız senin geldiğin şehirden geldiğini iddia ediyor ve şimdi onu Düş Kapanı'na götüreceğim."

İrkilerek Efken'e döndüm, bileğim hâlâ avucunun içindeydi. "Düş Kapanı mı?"

"Evet, bir tanıdığıma seninle ilgili sorular soracağım." Bileğimi bırakmadan hemen önce beni basamaklara doğru itti. "Git, Yaren sana cinsiyetini ayırt edebileceğim bir şeyler versin. Arkadan on iki yaşındaki halime benziyorsun."

"Burada neler olduğunu söyle bana," dedi İbrahim, şimdi gerçekten ciddiydi. "Bu kız bana İstanbul'dan geldiğini söyledi, ismimi biliyor, sizi tanıyor ve sen de onun oradan geldiğini söylüyorsun. Onu nereden buldun Efken?"

"Sana hesap vermeyeceğim," dedi Efken sertçe. "Hem sen burada ne arıyorsun lan? Eceline mi susadın?" İbrahim onu duymuyormuş gibi bana bakmaya başlayınca Efken, İbrahim'in omzuna sertçe vurarak onu itti, İbrahim birkaç adım geri sürüklendi, az daha karların arasına saplanacağını düşünmüştüm.

Gözlerini benden ayırıp Efken'e çevirirken, "Böyle bir şey mümkün olabilir mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Gerçekten geldiğim yerden gelmiş olabilir mi? Eğer gelmeseydi, orayı nereden bilebilirdi, değil mi?" Heyecanlı ela bakışlar bana çevrildi. "Söyle bana, birileri sana benim hikâyemi anlatmadı, sen de sırf bu yüzden böyle bir oyun oynamıyorsun, değil mi?" Duraksadı. "Öyle olsa Yaprak Dökümü'nü nereden bilebilirsin ki?"

"Ben İstanbul'dan geldim," diyerek başımı salladım. "Gözlerimi açtığımda burada, bu adamın evindeydim, beni hırsızlıkla suçladı ve..."

Efken birden bana doğru dönünce susup onun uçurum mavisi gözlerine baktım, konuşmama bile izin vermiyordu, bana karşı ufacık bile olsun merhamet duygusu hissetmediğini o kadar net görebiliyordum ki. Kaburgalarımdan yukarı tırmanmaya başlayan duygunun ismi neydi bilmiyordum ama elinde bir bıçak tuttuğunu, kalbime karşı bir tehdit olduğunu biliyordum. Çaresizce suskunluğumu giyindim ve ona baktım, başka yapacak bir şeyim yokmuş gibi geliyordu.

"Sana neden burada olduğunu sordum!" diye kükredi Efken, sesi ruhumun kumdan bir kale gibi yıkılarak içime yığıldığını hissettirdi bana. İbrahim üzerinden atmaya çalıştığı şaşkınlıkla bir bana bir Efken'e bakıyordu. Efken, eğer İbrahim'in bu hali biraz daha sürecek olursa onun canına okuyacakmış gibi duruyordu. Efken'in öfkesi gözlerine öyle hızlı yayıldı ki bu ihtimalin büyüklüğünü fark ederek tıpkı denizin yüzeyine çıkan çürümüş bir ceset gibi öne atılarak aralarına girdim.

Efken birden gözlerini aşağı indirip, kafasını hareket ettirmeden beni izlemeye başladı. İbrahim'in de bana baktığını hissedebiliyordum ama sırtım ona dönük olduğundan onu göremiyordum.

Efken başını hafifçe yana doğru eğdi ve bana acımasız gözlerle bakarak, kelimeleri dilinin altında eziyormuş gibi öfkeyle, "Seni mahvederim," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdim çenemi dikip ona meydan okur gibi baktığım sırada. "Bunu defalarca kez söyledin zaten. Ve evet, kaçmak istedim, ölüme rağmen, ölebilecek olma ihtimalime rağmen kaçmak istedim. Neden biliyor musun? Çünkü o kadar kötüsün ki, yanında olan hiç kimsenin aslında istedikleri için senin yanında olmadıklarına, mecburiyetten sana katlandıklarına eminim. Öleceğimi bile bile senden kaçtım çünkü ölüm bile senden daha güvenli hissettiriyor."

Uzunca bir süre bakıştık, gözleri kötülükten siyaha dönmüş bir kalbin üzerine yağan kar taneleri gibiydi, simsiyah kalp karla kaplanmış olmasına rağmen, kar kalbin üzerine yağmaya devam ediyordu. Efken'in gözleri beni önce içinde büyüttüğü cehennem alevlerini tatmam için içeri kabul etti, ardından göz bebeklerindeki cehennem kapıları aralanmaya başladı, bakışları

cehenneme okyanusunu kurmuş lavlar gibi üzerime akmaya başladı ve yandığımı hissettim. Oysa kar taneleri saçlarıma, yüzüme ve ona tutunan bakışlarımın üzerine dikili kirpiklerime düşmeye devam ediyordu.

"Çok yanlış kişiyle bu şekilde konuşuyorsun," diye fısıldadı İbrahim uyarmak istiyor gibi ama ona aldırış etmeden başımı iki yana sallayarak beni yutan cehennem çukuru gözlere bakmaya devam ettim.

"Öyle karanlıksın ki, eminim göğsünün altındaki kalbin bir şansı olsaydı senin sıcak göğsünün altında olmaktansa, şu karların arasında donmayı seçerdi." Ona doğru bir adım attım. "Şimdi beni mahvedecek misin? Mahvedemezsin. Çünkü o aptal kart senin için ne ifade ediyor bilmiyorum ama o kart babaannemdeydi, bu da beni önemli biri yapar çünkü çözmen gereken bir sır var, öyle değil mi?" Gözlerimi kısıp ona acıyarak bakmaya çalıştım. "Bir daha değil kolumu sıkmak, koluma dokunacak dahi olursan ömür boyu babaannemin kim olduğunu çözmeye çalışmak zorunda kalırsın. Neden tüm bunlardan bu kadar eminim biliyor musun? Şansın varken beni öldürmedin. Çünkü Efken Karaduman, benim sana muhtaç olduğum kadar, sen de bana muhtaçsın."

"Bu kelimelerinin her birinin, hatta bu kelimelerdeki harflerin her birinin bedeli çok ağır olacak Medusa," dedi Efken sadece gözlerimin içine bakarken. Yüzü çeliktendi, ifadesiz, kurşungeçirmez, soğuk... Ruhsuzdu. Ama söylediklerim bir noktada eğer varsa kalbine dokunmuş olmalıydı ve yine eğer varsa şunu beynine sokmalıydı, bana nasıl davranması gerektiğini ona öğretecektim.

"Mekânda olan bir problemi söylemek için gelmiştim," dedi İbrahim ortamı yumuşatmak istiyormuş gibi. "Ulaş sana ulaşamamış, o yüzen beni gönderdi. Tabii geldiğimde burada toprağımı görmeyi beklemiyordum."

Konuyu değiştirmesi ortamı yumuşatmaya yetmedi. Efken hâlâ delici, felaketi sırtında taşıyan mavi gözlerle bana bakmayı sürdürüyordu. "Pekâlâ," dedi İbrahim derin bir nefes alarak. "Şu an gerçekten şok geçiriyorum ama birbirinize öyle bakmayı sürdürürseniz arkama bakmadan kaçacağım. Üstelik burada çözmem gereken şeyler olduğu da apaçık ortada."

"Çözmen gereken şeyler yok," dedi Efken, sesi gayet netti ama benim ondan çok İbrahim'e ihtiyacım vardı. Burnuma kadar battığım bu bokun içinden çıkabilirsem İbrahim sayesinde çıkabilirdim. Belki de onun bir yolu vardı, evime nasıl döneceğimi biliyordu ama sırf Yaren için bu şansı kendi kullanmıyordu.

Bana dokunmadı ama gözleri eve girmemi, üzerimi değiştirmemi ve ona ayak uydurmamı söylüyordu. Yine de İbrahim'den duyacaklarıma ih-

tiyacım vardı, bu yüzden elimden geldiğince direnişi sürdürecek, Efken'e meydan okuyacaktım. "Gidip giyin," dedi üzerine basa basa.

"İbrahim'den bilgi almadan hareket etmeyeceğim," dedim canıma susamış gibi.

Şu an yaptığım tek şey onun sabrını sınamak gibi duruyordu ama hayır, ben bildiğimi, yani olması gerekeni yapıyordum. Efken sabır dilenir gibi gözlerini yukarı kaydırıp dövmeli parmaklarını siyah, ıslak saçlarının arasından geçirerek, "Sikeceğim şimdi inadını," diye homurdandı. "Sabrımı sınamaktan vazgeç ve sana dediğimi yap, aksi takdirde gerçekten bedelini ağır ödeyeceksin ve artık duydukların tehdit olmayacak, gördüklerin yapacaklarım olacak."

Bir an geri çekilmek en mantıklısı gibi göründü ama bunu yaparsam ondan korktuğumu düşünüp hem söylediklerinin hem de yaptıklarının şiddetini arttıracaktı. Onun gözlerinde bir romanın koparıldıktan sonra yere bırakılan sayfaları gibi dağılarak düştüğümü görüyordum. Sanki o da bana baktığında gözlerimde onu cayır cayır yakan bir ateş görüyordu, belki bu benim hayal gücümün bir oyunuydu ama mavi gözlerine baktığımda hislerimin yürüdüğü sokağın adı bile bana bunu hatırlatıyordu.

Bir fırtına çıkarmak istiyordum. Ve biliyordum ki, fırtına önce çıktığı yeri dağıtırdı.

Bakışları insanların kalbine kötülük eken şeytanın bakışlarına benziyordu, en karanlık ve derin kötülükler onun gözlerindeydi ama bir zamanlar o gözlerden tanrı için çok gözyaşları akmıştı.

Düşüncelerimin farkındaymış gibi gözlerini gözlerime daha derin bir darbe şeklinde indirdi ve alnındaki damarın düşüncelerine ait bir kökmüş gibi kabararak çarptığını fark ettim. Parmaklarını tenine gömen o canavarın gözlerinin arkasında beni izlediğini biliyordum ama vazgeçmeyecektim.

Sonunda derin bir nefes alarak, "Giyinip gel, sonra da ona ne soracaksan sor. Ama hızlı olmazsan hiçbir soru soramazsın, sorsan bile ondan cevap alamazsın çünkü onun dilini kopartırım," dedi.

Yakaladığım fırsatı elbette değerlendirecektim. Hızla onun yanından geçip verandanın basamaklarını tırmanmaya başladım, onu geride bırakırken bir kelime ya da bir bakış bile vermemiştim ona, duymak istediğimi duymuş ve zaferle tırmanmıştım karla kaplı basamakları. İçeri girdiğimde her şeyden bihaber Yaren yeni uyanmışa benziyordu, elinde bir fincan kahveyle koridorda dikilmiş beni izlerken kafası karışmış gibiydi. Üzerimdeki şişme monta baktı ve biçimli ince kaşlar havaya kalktı.

"Abimin montlarını giymenden çok bu montu seçmiş olmana şaşırıyorum," dedi içten bir sesle. Hızla ona yönelerek dibinde bittim ve omzumun üzerinden arkama doğru baktım.

"İbrahim dışarıda," dedim heyecanla, Yaren bir an şokla yüzüme baktı, sonra bakışları sokak kapısına kaydı ama çok geçmeden yeniden beni buldu. "Beni dinle, sevgilini tanıyorum! Hem de İstanbul'dan!"

"Ne?"

"Duydun," dedim hızlı ve nefes nefese. "Sana her şeyi anlatacağım ama acele etmem gerek, bana kıyafetlerinden ödünç verebilir misin?"

"Elbette veririm," dedi, siyah gözlerinde çağlayan merakı görebiliyordum ama acelem olduğundan ona bir şey diyememiştim. Odasına geçtiğimiz gibi üzerime geçirebileceğim birkaç parça kıyafeti dolabından çıkarıp yatağın üzerine serdi ama seçme şansım yoktu, isteğim olduğu da söylenemezdi. Bu yüzden elime ilk geçen siyah boğazlı badiyi ve siyah kalın taytı bedenime yeni derim onlarmış gibi sararak yine Yaren'e ait siyah kürk ceketi üzerime geçirdim. Koyu renk saçlarım temizdi, şampuan kokusunu hâlâ alabiliyordum ama gür oldukları için biraz kabarmışlardı. Parmaklarımla saçlarımı tarayıp hızlıca odadan çıktım, Yaren de arkamdan çıkmıştı ama konuşmuyorduk, ben önde, o benim arkamda koridorda öylece yürüyorduk.

"Mahinev," dedi sokak kapısına yaklaştığım sırada.

Durdum ve ona baktım. Koyu renk gözleri kapı ve bedenim arasında dolaşırken yüzünde tedbirli bir ifade belirmişti, söyleyeceklerini önceden düşünmüş gibi görünüyordu. Sanırım yaşanan kısa sessizlik ânında kafasında tasarladığı bazı cümleler olmuştu. Belki de yalnızca kelimeler...

"İbrahim bilmiyor."

"Neyi?"

"Nasıl geri döneceğini," dedi, birden sol kaburgam arkaya doğru yatarak kalbime yaslanacak sandım, dudaklarımı yalarken gözlerimde beliren hayal kırıklığını ondan saklamak ister gibi gözlerimi zemine indirip başımı salladım. "Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. Umut seni öldürür."

Ama benim umut etmekten başka çarem yoktu.

Başımı tekrar sallayıp, "Anlıyorum," dedim yavaşça. "Peki ya Mustafa Baba dedikleri adam, o bir şeyler biliyor mudur?"

"Mustafa Baba çok büyük bir medyumdur," dediğinde bir an kasılıp şaşkınlıkla Yaren'e baktım, az önce ormanda gördüğüm görüntüyü hatırlatan kelimeler dudaklarından bir adamı tasvir etmek için dökülmüştü. "Bir bildiği illaki vardır ama İbrahim'e yardım edememişti. Bu arada şu medyum meselesini abim yanındayken açma, hiç hoşlanmıyor."

"Yani İbrahim onunla görüştü mü?" diye sordum Yaren'in son söylediğini duymazdan gelerek.

"Evet," dedi. "İlk geldiği zamanlar."

"Ya sonra?"

"İbrahim gitmekten vazgeçti," diye mırıldandı Yaren, sesi bir şiirin son dörtlüğünde ölen kadının duran nabzı kadar ıssızdı.

"Ama ben vazgeçmeyeceğim," diye fısıldayıp yavaşça kapıdan çıkarak Yaren'i arkamda bıraktım.

Efken ne zaman hazırlanmıştı bilmiyordum ama çoktan giyinmiş, verandanın önünde sigarasını içiyordu. Birkaç metre uzağındaki İbrahim verandanın dışındaydı, sırtını verandanın korkuluklarına yaslamış ormanı izliyordu. Aralarındaki sessizlik kısa süreliğine huzursuz hissetmeme neden olsa da büyük adımlarla verandanın basamaklarını inip, Efken'i yok sayarak, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum yüksek sesle. Direkt konuya dalmış olmam dalgın İbrahim'in sıçramasına neden olsa da bakışları bana çevrildiği an yüzünü daha sakin duygular doldurdu.

"Bilmiyorum," dedi yüzüme sonu ölümle biten bir romanın son sayfasını çarpıyormuş gibi. Kalbim katlettiği her umut için bir an tüm atışlarını durduruyor, ardından bir sonraki cesedi görene kadar yavaşça çarpmaya devam ediyordu. Ona çaresizliklerin bir mezara uzanan ölü bir kadın gibi uzandığı gözlerimi diktiğimde başını iki yana sallayıp avuç içlerini kaldırdı; avuç içlerine baktım, avuç içleri boştu. Ellerinde hiçbir şey yoktu.

"Benim gibi," dediğimde beni onaylayan kederli ela gözler gözlerimdeydi. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun, öyle mi?"

"Kar Ormanı'nda uyandım. Gözlerimi açtığımda şafak söküyor, gün beyaza dönüyordu." Onlar gibi konuşuyordu, konuştuğu süre boyunca gözümü bile kırpmadan onu izlemeye devam ettim. "Uykuya dalmak gibi değildi, sanki... Sanki uyumadan bir rüya görmek gibiydi. Bazı sesler duydum, gölgeler, beni korkutan şeyler..." Gözlerini karlara indirip derin bir nefes aldı. "Kılıç sesleri."

"Kılıç sesleri mi?"

"Evet."

Benim yaşadıklarıma son derece yakın şeylerden bahsediyordu.

"Ben de bazı sesler duydum, bazı şeyler gördüm sonrasıysa tamamen karanlıktı. Hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

"O zaman sevinebilirsin, ikimiz de aklımızı kaçırmadık," dedi İbrahim ellerini kotunun ceplerine koyup, sırtını verandanın ahşap korkuluklarına daha sert yaslayarak. "Bak, buraya, Varta'ya geldikten sonra geri dönebilmenin bir yolu *yok*. Ne telefonla ne de internetle oradan kimseye ulaşamadım, dahası da var, internette geldiğimiz yerle ilgili tek bir sonuç bile çıkmıyor." Derin bir nefes aldı. "Sevdiğim grupların şarkılarını artık onların sesinden dinleyemiyor, eski Facebook sayfamda komik videolar paylaşamıyorum ve

takım arkadaşlarımın beni etiketlediği aptal fotoğraflara binlerce gülücük emojisi atamıyorum."

Bir an cümlelerini pek anlamlandıramadım. Eski Facebook sayfam da ne demek oluyordu? Şimdi yeni bir sayfası mı vardı? Peki ya bahsettiği grupların şarkılarını artık onların sesinden dinleyemiyorsa nereden, ne şekilde dinliyordu? Babamın telefon numarasına ulaşamadığımı, operatörün bana hatalı bir tuşlama yaptığımı söylediğini hatırlayınca midem kasıldı.

"Boyut atladığımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalışmıyorum." Omzunun üzerinden bana baktı. "Söylüyorum."

Efken'in sigarasının çıtırtısı zihnime dolup dursa da bakışlarımı İbrahim'den ayırmadım. Burada akla mantığa sığmayan şeyler oluyordu, gördüğüm onca şeyden sonra boyut değiştirmiş olmamız çok da garip gelmemeliydi çünkü kafamı kaldırdığım anda gökyüzündeki buz tutmuş dolunayı görebilirdim. Efken'in en azından dalga geçeceğini ya da bizi küçümseyecek onur kırıcı şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama düşündüğüm olmamıştı, o gerçekten sessizdi.

"Peki buna sebep ne olabilir?" Kafamda binlerce soluğu küf kokan teori vardı ama zihnime öyle bir düğüm atılmıştı ki kendimi aptal gibi hissediyordum. "Yani diyelim ki öyle bir şey oldu ve biz boyut atladık, bunun bir sebebi olmalı, değil mi? Başka boyut atlayan insanlar var mı?"

"Ne zamandan beri buradasın?"

"Bir hafta olacak," dedi Efken birden, o kadar olmuş muydu? Ne ara olmuştu? Bir an algılayamadım. Sanki olmamıştı. Ona bakmadım ama onun bizi izlediğini hissedebiliyordum. İbrahim derin bir nefes aldı.

"Üç yıl önce ben de bu zamanlar gelmiştim," dedi. "Üç yıldır burada benden başka oradan geldiğini iddia eden insana rastlamadım, rastladıklarım da turistlerdi ve onlar da bu dünyaya aitlerdi." Kafam iyice karışmıştı, sadece onun gözlerine bakıyordum. "Sanırım yılın sadece bu zamanları geçiş yapılıyor, en azından ikimizin de aynı ayda gelmiş olması bunu gösteriyor."

Hatırladıklarımla ürperdim. "Gelmeden önce... İstanbul'da garip şeyler oluyordu," dedim. "Her yıl oluyordu. Mutlaka sen de denk gelmişsindir bir tanesine."

"Doğa olayları mı?.. Her yıl bu zamanlar depremler, seller, yangınlar ve yırtıcı hayvan saldırıları olur, evet," dedi sakince. "Benim geldiğim yıl dünyadaki tüm saatler durmuştu, o günü hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Doğum günü mumumu üflediğim anı hatırladığım kadar net hatırlıyorum." Derin bir nefes aldım. "Doğum günümü kutluyorduk

ve birdenbire telefonlarımızdaki, duvardaki, televizyondaki ve kollarımızdaki tüm saatler durdu. Sadece dokuz dakikalık bir şeydi, dolunayın bir etkisi olduğunu, mekaniklere zarar verdiğini falan zırvalamışlardı."

"İşte o olaydan birkaç gün sonra buraya geldim," dedi İbrahim.

"Yani söylemeye çalıştığın şey, bu doğa olaylarının boyut atlamakla bir ilgisi olabileceği mi?" Ona beklentiyle baktığımda yalnızca gözlerini kırparak beni onayladı. "Umarım sadece aklımı kaçırmışımdır ve bu yattığım deli yatağında aldığım sakinleştiriciler yüzünden gördüğüm bir halüsinasyondur."

"Maalesef," dedi İbrahim verandadan doğrulup ellerini ceplerinden çıkararak. "Burada her şey öyle çok gerçek ki, önceden yaşadığın her şeyi yalan kılıyor."

"İnanırsam dağılırım," dedim. "Yukarıdaki dolunayı gördün mü? Gökyüzündeki." Gözlerini yeniden kırparak beni onayladı. Sinirlerim altüst olduğundan gözlerim yanıyordu ama ağlamayacaktım, güçlü durmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Keşke ben görmeseydim. Ormana da bir şey düştü az önce, kalkan gibi ormanı içine aldı ve şeffaftı." İbrahim duraksadı, tam ağzını açacaktı ki Efken'in öflediğini duydum.

"Öf, cidden," dedi, gözlerini devirdiğine emindim. "Boyut atlamalar, kalkan görmeler falan..."

"Gökyüzündeki buzlu dolunay normal, ormanı bir kalkanın altında görmem anormal, öyle mi?" Ona doğru döndüm. "Neden bu kadar gaddarsın? Senin bizim neler hissettiğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Omuz silkip, "Bana ne?" dedi sorar gibi, omzunun üzerinden bana çevrilen boş bakışlarında duygu bulmak, çölde bir damla su bulmak kadar zordu. "Hadi, yürü gidiyoruz."

Soracaklarım daha bitmediğinden gözlerimi İbrahim'e çevirdim ama sığır Efken, "Yürü!" diye kükreyince dişlerimi sıkarak önüme döndüm.

"Ben kalayım mı baklavam? Kapının önüne köpek lazımdır belki, bağla beni verandanın korkuluğuna..." dedi İbrahim yılışık bir tınıyla, Efken ona öldürücü bir bakış atınca sevimli sevimli bakarak karşılık verdi. "Bak bağla bile diyorum, Yaren'in yanına yaklaşamam. Uslu uslu sen gelene kadar havlarım orada."

"Bir daha onun adını ağzına alacak olursan senin ölünü dirini sikerim," dedi Efken sertçe, bakışlarına doluşan fırtına bulutları bir intiharın boynuna astığı idam ipi gibiydi.

İbrahim susarak geri çekildi. "Gideyim ben o zaman, kırılan kalbimi de alayım çekip gideyim..."

"Siktir git."

"Çek git bebeğim uzaklara, çek git..." İbrahim kollarını bedenine sarıp kendi kollarını okşayınca bir an bir akıl hastası olabileceği düşüncesi zihnimin orta yerinde çiçek gibi açtı. Belki de olduğum yer bir deli hastanesiydi, Efken beni gitgide kafayı yemem için ilaçlarla uyuşturan doktor, İbrahim de yan yatakta yatan diğer deliydi, Yaren de tuzluktu belki ve Leyla ile Mecnun yarım kaldığı için yüreğim çok buruktu.

İbrahim yavaşça bizden uzaklaşırken dramatik dans figürleri sergileyerek bağıra bağıra şarkısına devam etti: "Bavulunu topla bebeğim, çek git..."

Karların içinde zıplayarak bize doğru döndü, geri adımlar atarken elini dramatik bir klip çekimindeki Seda Sayan gibi acılar içinde bize doğru uzatarak, "Döndün gittin bir hoşça kal demeden," diyerek şarkısına devam etti. "Şimdi bakarım ardından, yalnızım ben..." Birden dengesini kaybedip kalçasının üzerine düşüp karlara saplanınca kaşlarım çatılmış, aralanmış dudaklarımla dehşet içinde ona baktığımı fark ettim. İbrahim karların içinde tepinerek güçlükle ayağa kalktı, üzerindeki karları silkeledi ve geri adımlar atarak elini ağır ağır sallamaya ve bizden uzaklaşmaya devam etmeye başladı. "Bu şarkı sadece sevenler için, seviyorum deyip sevmeyenler için değil! Sadece yürekten sevenler için! Senin için ölürüm deyip yalan atanlar için değil!.."

Şaşkınlıkla, "İbrahim bu mu?" diye sorduğumda Efken burnundan sert bir nefes vererek alayla güldü ama gülüşü içimi buz tutturmuştu.

"Sen de durmuş bu hastanelik deliye soru soruyorsun."

İbrahim'in sesi şimdi uzaklardan gelen bir yankıydı...

"İstanbul'da onu arıyorlar," dedim, duraksadım. "Ah, dur! İbrahim, bekle!" İbrahim durmadı, arabasına binene kadar bağıra bağıra şarkılar söyledi ve sonra aracına binip gözlerimin önünden bir sayfanın son cümlesi gibi yeni sayfa çevrildiği an gözden kayboldu. "Dostlarından bahsedecektim..."

"Dostları mı?"

"Takım arkadaşları, basketbol oynuyordu sanırım. Onu arayan takım arkadaşlarıydı, başka kimsesi yokmuş." Yutkundum, Efken'in şaşkınlığını çok kısa süreliğine de olsa hisseder gibi oldum ama sonra bu şaşkınlık havanın soğuk kollarında boğulmuş gibi yok oldu.

Efken'in yürümeye başladığını fark edince afallayarak ona baktım, sonra da onu takip etmeye başladım. İçimde tam olarak nereye gideceğimizin belirsizliği olsa da onu takip etmekten başka çarem yoktu. Aslında kime gideceğimizi biliyordum, sadece nereye gideceğimizi bilmiyordum ve bu şehir beni korkutuyordu. Efken evin arkasına doğru dolandı, ben de onu takip ettim ve evin köşesini döndüğüm anda büyük, siyah bir cip hemen karşımda

tüm ihtişamıyla belirdi. Efken siyah deri ceketinin yakalarını kaldırıp esmer boynunu deri ceketin yakalarının içine gömdü ve cebinden çıkardığı uzaktan kumandayı kaldırıp kumandaya bastı. Tok bir ses akabinde aracın ön farlarını hafifçe yaktı ve geri söndürdü. Cipe dikkatle baktığımda epey pahalı bir model olduğunu anlamıştım. Land Rover Defender modeline çok benziyordu, hatta birebir o modelin aynısıydı diyebilirdim. Efken aracın sürücü kapısını açıp kolunu kapının üzerine yaslayarak gözlerini bana doğru çevirdi. Yavaş attığım adımlar sabrını sınıyormuş gibi bir hali vardı ama hem hastaydım hem de yorgun düşmüştüm, o yüzden beni hızlı yürütmesinin imkânı yoktu.

"Sana bir baston ayarlamamı ister misin?" diye sorduğunda sesine düğümlenmiş alay yüzümü ekşitmeme neden oldu. Nihayet aracın önüne geldim, ön sürücü koltuğuna ulaşmak için ön kapıyı açtım ve Efken'e bakmadan yüksek cipe binip konforlu koltuğa yerleşerek emniyet kemerini çekip göğsüme doğru indirdim. Emniyet kemerimi takacağım sırada hâlâ açık duran aracın kapısına yaslanmış duruyordu ama şimdi gözleri aracın içinde, yani bendeydi. Gözlerimi kaldırıp ona bakarken tokayı geçirmiştim.

"Binecek misin yoksa onun yerine sana bir tekerlekli sandalye ayarlamamı ister misin?"

Gözlerini yukarı doğru kaydırmasıyla gözünün beyazı göründü, burnundan sert bir nefes verip sabır dileniyormuş gibi başını iki yana sallayarak araca bindi. Cipin şu ana dek gördüğüm ciplerin aksine vitesi vardı, içerisi gri ve siyahın tonlarındaydı, döşemeler deriydi. Efken emniyet kemerini bağlama gereği duymadan cipin güçlü motorunu çalıştırdı ve motordan gelen gürültü aracın içini bir erkeğin hırıltısı gibi doldururken Efken kaslı kolunu koltuğun arkasına yaslayarak geriye doğru baktı ve aracı büyük bir ustalıkla geriye doğru sürmeye başladı. Karların içine gömülmüş lastik izlerinden ilerlediğimizden midir bilinmez araç çok sarsılmıyordu ama yine de engebeli bir yolda olduğumuzu hissettiriyordu.

"Gittiğimiz yerde boşboğazlık etme," dedi Efken uyarır gibi, ona değil geriye doğru ilerleyen aracın ön camındaki yavaşça uzaklaşan evin görüntüsüne bakıyordum. Direksiyonu çevirdi, araç birden öne doğru güçlü bir yırtıcı gibi atıldı ve karların arasında hiç zorlanmadan sudan farksız şekilde akmaya başladı. "Seni götürdüğüm yerde bizi bekleyen adam laubalilikten, boşboğazlıktan hoşlanmaz. Çok konuşan ve sorgulayan insanları da sevmez. Yani seni sevmez."

Bakışlarımı karla kaplı yola çevirdim, önce yavaşça yukarı doğru tırmandık, sonra patikadan aşağı doğru salındık ve araç aniden daha da hızlandığı

için irkilerek döşemelerin kenarına tutundum. Torpidonun üzerinde siyah bir sigara paketi ve beyaz bir çakmak duruyordu, aracın hızı ve aniden yokuş aşağı salınması yüzünden çakmak kayarak camdan tarafa yaslanmıştı.

"Mustafa Baba dediğiniz adamın yanına gidiyoruz, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıp, "Sinsi bir yılansın," diye mırıldandı. "Bundan sonra kabarık bir kulağın olduğunu kendime sık sık hatırlatırım."

Bana *yılan* demesine aldırış etmeden, "O bir medyum mu?" diye sordum. "Yani o adam..."

"Öyle olduğunu söylerler."

Bana değil, yola bakıyordu. Gerilmesini bekledim ama gerilmemişti.

"Peki öyle mi?"

"İnanır mısın böyle şeylere? Medyumlara, büyücülere, falcılara falan?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yani inanmazdım ama inanamayacağım kadar garip birçok şeyin içinde olduğum gerçeğini önüme koyunca, sanırım inanmamak biraz ahmaklık olurdu."

"Sen zaten ahmaksın," dedi düz düz.

"Başlama," diye homurdandım. "Senin de tarot kartların vardı, demek ki inanıyorsun."

"Doğduğumdan beri o kartlar bana ait," dedi inanmakla ilgili olan tezimi dirseğiyle masanın diğer ucuna iterek. "Artık parçam gibiler."

"Hiç fal baktın mı?"

"Sana ne?" Hâlâ bana değil, yola bakıyordu ve suratındaki ifadesizlik beni deli ediyordu.

"Azize kartı eksikti, o zaman fal bakmamışsındır," dediğim anda gözlerini birden yüzüme çevirip, susmam gerektiğini hissettiren bakışlarını göğsümdeki yel değirmenleriyle dolu araziye bir yıldırım gibi gömdü.

Mavi gözlerini benden geri çektiğinde kızıl bakışlarım ondan ayrılmadı ama artık yüzünde olduğu da söylenemezdi, gözlerimi ellerine indirmiştim. Direksiyonu sıkı sıkı kavrayan dövmeli elleri kemikli ve güzel görünüyordu, o ellere baktığımda ruhuna is gibi sinmiş gücü hissedebiliyordum; bu garipti.

"Azize kartı olmadan gördüklerim hep eksikti," dediğinde bunu beklemediğim için gözlerimi ellerinden ayırarak doğrudan ileriyi izleyen profiline çevirdim. Efken aracı daha da hızlandırdı, indiğimiz yokuş bir düzlüğe kavuştu ve merakla etrafımı izlemeye başladım, yolun iki yanını saran ağaçların ağırladığı karların beyazlığı gözümü aldı. "Bir şeyler görüyorum, doğru."

"Nasıl şeyler?"

"Geçmiş ve gelecek, bazen şimdi. Ama bunları sadece o kartlar elimdeyken yapabiliyorum. Azize'nin eksik olması bir şeyi değiştirmiyordu, görmeye

devam ediyordum." Bu itiraf çok derin bir sarsıntı oluşturmuştu zihnimde. Gözlerimi bir kez daha ona çevirdiğimde o da gözlerini bana doğru çevirdi ve bakışlarımız dağın üzerinden kayan çığ gibi birbirine tutunarak ama yıkımı da beraberinde var ederek birbirlerine tutundu. "Bu benim lanetim."

"Lanet mi?"

"Evet," dedi. "Lanet." Gözlerini gözlerimden çekmeden aracı sürmeye devam ediyordu. Ne demeye çalıştığını anlayamadığım için bir tepki vermiyordum ama uçurum mavisi gözlerinde gördüklerim eğer gerçekten görebildiklerimse, onu olduğundan daha mutsuz hissettiren bir şeyler vardı.

"Görmeyi istemiyor musun?"

"Sana bunları neden anlatıyorum ki?" Dudağının kenarı zehirli bir çiçeğin sarmaşığı gibi kıvrıldı.

"Beni öldürmen için bir sebebin olsun diye," dedim pat diye. Duraksadığını hisseder gibi oldum ama renk vermeden gözlerini kısaca yola çevirip ardından tekrar bana baktı. "Sonuçta seninle ilgili bir şeyler bilirsem bu ölmem için yeterli bir sebep olur, değil mi?"

"Sivri kulakların var," dedi sadece, soruma herhangi bir cevap vermedi. İçimdeki şüphe ateşi yükselerek harabe duvarın üzerinde uzanan bana benzeyen kadının saçlarını yakınca, kadın kafasını kaldırıp aşağıda yanan alevlere kızıl gözleriyle baktı. Onu gözlerimin önünden uzaklaştırmak ister gibi kirpiklerimi bir perde misali aşağı çektim ve gözlerimi yumup derin bir nefesi ciğerlerime misafir ettim.

"Babaannemin kim olduğunu merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi, ilk kez benimle sakin konuştuğunu düşünüyordum ama yine de öyle soğuktu ki, her an yeniden buzdan fırtınalar koparabilirmiş gibi hissediyordum. "Karta nasıl ulaştığını, neden onda olduğunu..." Bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirince uçurum mavisi gözlerinin şimdi daha açık bir renk olduğunu fark ettim. "Ve neden sana verdiğini. Hepsini merak ediyorum. Öğrenmeden de bu işin peşini bırakmayacağım."

"Boyut değiştirdiğimi düşünürsek, ki bu gerçekten kulağa delilikmiş gibi geliyor, babaannem şu an geldiğim yerde. Onu nasıl göreceğini sanıyorsun?" Ellerimi dizlerimin üzerine koyup avuç içlerimi yüzüme doğru açarak avuç içimdeki çizgileri izlemeye başladım çünkü gözlerine bakmak ecelle dans etmek gibiydi.

"Gerçekten boyut atladığına inanıyor musun yani?" Bana garip garip baktığını hissettim ama o bakışlara karşılık vermedim. "Perilere falan da inanıyor musun?"

"Tarot kartlarıyla bir şeyler gören adam mı soruyor bunu?" Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniye bekledim, cevap vermeyeceğini anlayınca

gözlerimi ona çevirdim, düşündüğüm gibi bana bakıyordu. "İster inan ister inanma, ormanı saran kalkanı gördüm, sonra o kalkan birden çatladı ve çok geçmeden kayboldu."

Gözlerimi sabit, ifadesiz gözlerle izledikten sonra, "Ateşin tam olarak düşmemiş olabilir," dedi, sesi sertti. "Gökyüzünde buzdan bir dolunay gördüğün için her şeyi doğaüstü şeylere yoruyorsun."

"Gördüğüm şey çok normal bir şeymiş gibi."

"Yine başlama."

Ona hiçbir şeyi kanıtlayamayacağımı anladığımda kollarımı bedenime, bedenimi tüm düşüncelerimden korumak istiyormuş gibi sararak yolu izlemeye başladım. Eski yapıların olduğu bir yolda ilerliyorduk, o kadar çok yıkılmış gibi görünen taş bina vardı ki, bir süre sonra saymayı bırakıp hepsinin hayaleti anımsatan varlığını normal karşılamaya başlamıştım. Araç yeniden bir koruluğa girdi, taş binaları arkamızda bıraktığımızı her yanı sadece ağaçlar ve mezar gibi duran kayalıkları gördüğümde anlamıştım. Yol kardan dolayı kaygandı ama araç zorlanmıyordu, ağaçların dalları ise misafir ettiği kar yığıntılarını ara sıra serbest bırakıyordu ve ağaçlardan dökülen karları yakalayan gözlerimi o görüntüden çekip alamıyordum.

"Mustafa Baba'nın yanında saçmalamak yok," dedi uyarırcasına. İrkilerek ona doğru döndüm, omzumun üzerinden ona bakarken yutkundum ama kaşlarım çatılmıştı. Bana karşı baskıcı konuşmaları beni gerçekten geriyordu.

"Başka bir isteğin var mı ya?"

Bana dişlerinin arasından ürkütücü bir nefes vererek baktı ama bu çatık kaşlarımı gevşetmeme yetmedi.

"Var. Hiç konuşmaman. Öylece yanımda dur ve hiç konuşma. Hatta o kadar konuşma ki senin bir dilsiz olduğunu düşünsün."

"Hadi ya?"

"Alaycı konuştuğunda seksi olduğunu düşündüğümü falan mı sanıyorsun?" Sert sorusu beni afallatsa da yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. "Eğer öyle sanıyorsan, değilsin, ne yaparsan yap seksi olamazsın bu gevezelikle."

"Seksi olmak isteyen kim ya?"

"Saçmalamayacaksın," dedi üzerine basa basa. "Anladın mı?"

"Sağır değilim, seni duyabiliyorum."

"İstediğim cevap bu değil."

"İstediğin cevabı verecek bir kızı kaçırsaydın?"

"Seni kaçırmadım," dedi sert, öfkesini iliklerimde hissettiren bir sesle.

"Beni kaçırmasan bile aklını kaçırmış olabilirsin," diye homurdanarak bakışlarımı koruluğa çevirdim. Koruluğun hemen sağ tarafında bir uçurum

vardı, gözlerim uçuruma dokunduğunda bir an tenimden soğuk bir ürperti yürüyüp ruhuma karıştı.

"Ne dedin sen?"

"Dur bir saniye," diyebildim, hızlanan nefesimi kontrol edemeden sivri ve ölümcül kayalıklarına karlar düşmüş uçurumu izlemeye başladım. Araç ilerledikçe uçurum da benimle birlikte ilerliyor gibiydi. Kontrolsüz bir güdü göğsümü kapladı, tırnaklarımı bilinçsizce aracın döşemelerine bastırıp döşemeleri sökmek istiyormuş gibi kavradığımda, direksiyonun başındaki Efken'in bana dokunan bakışlarını hissedebiliyor ama asla ona karşılık vermiyordum. "Beni daha önce buraya getirdin mi?" Bu sorum onun aklını karıştırmış olmalı ki sadece sustu, bana delirmişim gibi bakıyor olmalıydı. Göğsüm korkuyla kabarırken, "Beni bayginken bile olsa buraya getirdin mi?"

"Delirdin mi? Seni kapımda buldum diyorum. Seni buraya falan getirmedim." Sesinden anladığım kadarıyla evet, beni buraya getirmemişti.

"Burası nasıl bu kadar tanıdık?" Uçurumun gitgide aşağı doğru derinleşen çukurunu izledim, dibi görünmüyordu, karlara tutunan gözlerim birdenbire yaşlarla dolmaya başladığında Efken şaşkınlıkla, "Ağlıyor musun?" diye sordu, ne yapacağını bilmiyormuş gibi aracı daha da hızlandırdı. "Ne oluyor sana? Hafızanı falan mı kaybettin sen? Burayla ilgili bir şeyler hatırlıyor olmayasın?"

"Ben burayı..." Gözlerimden bir iki damla yaş isteğim dışında, nedenini anlayamadığım bir hızla aktı. Ellerimle gözlerimin kenarlarını silerken bakışlarım hâlâ bizi takip eden uçurumdaydı. "Hiç görmedim ben burayı. Neden böyle hissettiriyor?"

"Nasıl?"

"İçim," diye fısıldadım ve birden dönüp onun uçurum mavisi gözlerinin içine baktım; işte onun gözleri, bu uçurum gibiydi. "Bu uçurum benim içime işliyor."

Mavi gözleri gözlerimde bir müddet asılı kaldı. Aracı biraz daha hızlandırdığında gözleri akıp giden yolda değildi; bendeydi. Bana ne kadar kırıcı sözler söyleyip kaba davransa da şimdi bu gözlerde gördüğüm kesinlikle anlayıştı. Anlayış olmasa bile anlamaya çalışmaktı. Onun gözlerinde beni anlamaya çalıştığını görüyordum.

Gözleri benden koparak, "Sana söyleyeyim," dedi konuyu değiştirmek istiyormuş gibi, "cevapsız kalmaktan hoşlanmam, bana karşı gelinmesinden hoşlanmam, benimle oynanmasından hoşlanmam."

"Seninle oynamıyorum."

"Her ne sikimse," dedi gözleri yoldayken, bakışları ise karmaşıktı. "Her ne bok karıştırıyorsan, yerinde olsam karıştırmazdım."

"Bir bok karıştırmadığımı sen de biliyorsun."

"İkiletilmesinden de hoşlanmam."

Derin bir nefes alarak içime dolan o hissin boşalıp beni terk etmesini beklerken sessizdim.

"Zamanla alışırsın bunlara," dedi ve ekledi, "ne yapman gerektiğine ve ne yapmaman gerektiğine."

"Zamanla mı?" Çıldırdığını düşünerek baktım ona. "O kadar uzun süre burada kalacağımı düşünüyor olamazsın?"

"Uzun bir süreden bahsetmedim, zamanla dedim."

"Zaman falan yok, geri dönmem gerek benim."

Buna cevap vermedi.

"Geri dönemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hiçbir halt düşünmüyorum, çeneni kapat yoksa bilerek şu karşıdaki ağaca çarparım."

"Sen deli misin?"

"Evet," dedi sadece, yolu izlemeye devam ediyordu ve yüzü son derece ifadesizdi.

Derin bir nefes aldım. "Buradaki evler hep böyle yıkıntı gibi mi?" Sorum onu duraksattı ama bana bakmadı. "Hepsi taştan ve taşların motifleri epey farklıydı. Güzel bir mimarisi varmış."

"Geldiğin yerdeki binalar nasıldı?" diye sorduğunda gözlerim onu buldu. Gayet ciddi görünüyordu. Benimle alay etmek için sorduğu bir soru olmadığını anladığımda gururum incindiği yerde tekrar ayağa kalkarak güçlü bir şekilde dimdik durdu.

"Genelde yüksek ve düz renkli binalar," dedim yavaşça. "Böyle taşları yıkılmış, motifli binaları görmek güçtür."

Gözlerini yoldan ayırmadan, ciddiyetle, "Yakanın bu kısmında her şey eskidir, insanlar bile," dedi.

"Sadece bu yakada mı böyle?"

"Evet," dedi.

"Bana inandın mı?" Sorum üzerine tek kaşını kaldırıp bana omzunun üzerinden baktı. "Söylediklerime inanıyor musun?" diye tekrarladım sorumu. "Çünkü bana geldiğim yerle ilgili soru sordun."

"Bilmem," dedi, yüzünde zerre kas oynamamıştı. "İşin aslı, ben kimseye inanmam." Gözleri yüzümü karışladı. "Ama buraya ait değilmiş gibi konuşuyorsun. Yine de bir aptal gibi davrandığın için senin bir deli olduğunu düşünmem de normal."

"Bence senin güven problemin var. Konunun benle bir ilgisi yok yani," dedim kuru bir sesle.

"Sana güvenmediğim için mi vardın bu kanıya? Hem sana söyledim zaten, ben hiç kimseye inanmam." Söylediklerine anlam yükleyemeyen gözlerle baktığımda, burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Birden kapımda beliriyorsun, deli saçması şeyler anlatıyorsun, muhtemelen bir hırsızsın ve kelimenin tam anlamıyla baş belasısın. Sana güvenirsem en az senin kadar aptal olmaz mıyım?"

"İnanmak ve güvenmek aynı şeyler değil," dediğim anda uçurum mavisi gözleri bir girdap olup beni içine çekmek için üzerime doğru uğuldamaya başladı. Bana bakınca ben de ona dikkatle baktım. "Demek istediğim, bence sen kimseye güvenmiyorsun."

"İnanmak ve güvenmek arasında nasıl bir fark olabilir ki?" Sorusunda alay olsa da her nedense gerçekten merak ettiğini hissetmiştim.

"İnanmayı seçersin, senin isteğinle şekillenebilen bir şeydir," diye fısıldadım. "Ama güvenmek? Bu senin elinde olmadan olur. Bir de bakmışsın, karşındakine güveniyorsun."

Kaşlarını kaldırarak gözlerini yola çevirdi. Esmer yüzünde bir düşünce dalgası büyüdü ama gözlerinin kıyısına vurmadan geri çekilen dalganın yüzünden silinişini seyrettim.

"Bence sen var ya, zırdelisin," dedi sert bir sesle. "Ben de durup senin zırvalıklarını dinlediğim için, tam bir göt kafalıyım şu an."

Kaşlarımı çattım ama bir şeyler söylemedim. Onun açısından bakıldığında hiçbir şeyin normal görünmediğinin farkındaydım ama benim açımdan da hiçbir şey normal değildi ki. Hatta benim için daha anormaldi. Efken birden aracı hızlandırınca, araç bir hayvanın saldırıya hazır keskin dişlerinin arasından dökülen hırıltıyı dökerek yolun ortasına doğru atıldı. Bedenim öne doğru savrulsa da gözlerimi Efken'e dokundurmadım, ön camdan dışarıya, karların altına alarak beyaza boyadığı bu yabancı şehre bakıyordum.

İki ormanı birbirinden ayıran dar bir yolda ilerlemeye başladığımız sırada, dikkatimi ilk çeken ayrıntı ormanın bir tarafı karlar altındayken, diğer tarafı neredeyse karanlık tonlara sahip bir yeşilin özü rengindeydi. Sanki oraya kar yağmamıştı.

"Neden bu tarafta hiç kar yok?" diye sordum şaşkınlığımı örtbas edemeden.

"Yaka burada sekteye uğruyor," deyince duraksadım, Efken'e baktığım da onun da omzunun üzerinden bahsettiğim ormana doğru baktığını görmüştüm. "O ormana hiç yağmaz."

"Neden?"

"Orası Düş Kapanı Ormanı," dedi kısaca.

"Neden kar yağmadığının açıklaması değil bu," diye direttim.

Efken derin bir nefes aldı. "Bu şehirde efsanelere inanan tek kişi sen değilsin küçük kız," dedi bıkkıntı dolu bir sesle. "Düş Kapanı Ormanı kar tutmaz, yağmur orayı ıslatmaz, buna rağmen hep canlıdır falan filan. Bazıları bunun büyülü olduğunu düşünüyor, saçma sapan bir sürü hikâyesi var. Her hikâyede konu farklı." Gözlerini devirdi. "Ne bileyim bulut geçmiyordur oradan belki."

"Sence de garip değil mi?" diye sordum duyduklarıma inanamıyormuş gibi bakarken. Yolu işaret ederken heyecanımı gizleyememiştim. "Şu yola bak, iki orman arasında on metreden daha az mesafe var ama bir taraf karlar altında bembeyazken, diğer taraf yemyeşil... Sanki baharı yaşıyor." Kaşlarım çatıldı. "Yalnızca biraz karanlık, hepsi bu."

"Her şeyin bir açıklaması vardır."

"Benim neden burada olduğumu açıkla o zaman."

"Onu açıklaması gereken sensin."

Bu son cümlesiydi. Kurduğu diğer cümlelerin tamamı tehdit ve şantajdan oluşacaktı, biliyordum. Bu yüzden sustum ve kollarımı bedenime sararak iki farklı dünyanın tam ortasında ilerliyormuşuz gibi hissettiren yolun sonunu izlemeye başladım.

Düş Kapanı Ormanı'na doğru kıvrılan patika yola saptığımızda, artık neredeyse ormandan uzaklaşmıştık ve her yer kar beyazı rengindeydi. Etrafta hiç yapı ya da bina yoktu. Sadece ağaçların ve karın kapladığı boş bir çayırın olduğu, karanlık hislerimi harekete geçiren bir yerdi burası. Omzumun üzerinden cama doğru baktım ve arkamızda kalmaya başlayan ormanın aslında bizle birlikte ilerlediğini fark ettim; orman aslında uçsuz bucaksızdı ve hemen yolun diğer ucunda, birkaç metre ileride uzanmaya devam ediyordu.

Büyük cip toprak yola girdiğinde şimdi bir ormanın içinden bir kenarından gidiyorduk; yollar kafa karıştıran karanlık labirentler gibiydi. Efken birden gaza kökleyince gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim; karanlık gitgide çoğalıyordu. Düş Kapanı Ormanı'nın sınırlarından çıkmamızla birlikte hemen az ileride, dört bir yanı ormanla çevrili boş bir çayırdaki ahşap ev dikkatimi çekti. Ev, Düş Kapanı Ormanı'nın dört duvar gibi etrafını sarmasıyla korunuyor gibi görünse de orman ne kadar yeşilse evin etrafı ve çayır o kadar karlarla doluydu. Sanki bu ev ormanın kalbiydi ve ormanın kalbi donmuştu.

"Peki bunun bir açıklaması var mı?" diye sorduğum anda, direksiyonu tutan sert ellerinin daha da sıkılaştığını fark edip bir ellerine, bir de buz kesen düzgün profiline baktım. "Dört bir yanı ormanla çevrili, ormanda tek bir kar parçası yok ama şuraya da bakın, çayır karlar altında?"

"Biliyor musun seni şimdi özgür bıraksam bile sen bu merakla fazla yaşamazsın," dedi acımasızca. Ona bakakalmıştım. "Medusa," diye fısıldadı, fısıldamadı, resmen hırladı. "Bu şehirle ilgili gerçekten bildiğin tek bir şey olmadığının zaten farkındayım." Afallamış bir halde ona bakmaya devam ediyordum. "İbrahim tam üç yıldır bu şehirde, üç yıl boyunca geri dönebilmek için elinden gelen her şeyi yaptı ama sonuç? Elde var sıfır... Diyelim ki sen gerçekten neresiydi orası? İstanbul mu?" Başımı salladım. "Hım. Diyelim ki gerçekten oradan geldin, peki nasıl geri döneceksin?"

"Belki denenmedik başka yollar da kalmıştır?"

"Keçi misin?"

"Açıklama yapmadın. Ne o?" Eve doğru baktım. "Yoksa bulut sadece bu evin üzerinden mi geçmiş de buraya kar yağmış ama ormana yağmamış?"

"Ya şimdi bulutunu da sikeceğim yağmurunu da karını da ya!" diye homurdanarak birden sertçe direksiyona vurunca, irkilerek çekilip ona büyümüş kızıl kahve gözlerimle baktım. "Kızım sen hiç mi korkmuyorsun ya?"

"Korkuyorum," dedim ciddiyet sesime bir mayın gibi döşenirken. Kafamı aşağı yukarı sallarken gözlerimde bana inanması için çizdiğim ifadeler yanıyordu. "Ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin. Neyin içinde olduğum konusunda en ufak bir fikrin bile yok."

"O zaman biraz olsun çabala," dediğinde anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Yaşamak için. Hayatta kalabilmen için bazen susman, daha az merak etmen gerekir."

"Beni öldüreceğin anlamına mı geliyor bu?" diye sordum. "Eğer sorularıma devam edecek olursam?.."

"Hayır," dediğinde yalan söylemediğini biliyordum ama içime umut ekildiği de söylenemezdi. Gözlerimin içine baktı. "Ama seni bırakırsam, zaten birinin eline düşüp öldürülürsün."

Ürperdim. İşte bunu biliyordum. İçimden bir ses, bu şehrin gördüklerimden fazlasını barındırdığını söylüyordu. Gölgeler, kalbime tarottaki kılıçların üçlüsü kartını hatırlatan bir görüntüyü resmederek saplandılar. Huzursuzluk oradaydı, tam kalbimin derinliklerine kurulmuş, en karanlık anlamları arkasına alarak beni yıkacağı ânı beklemeye başlamıştı.

Cipten ilk inen Efken oldu. Ben de kasılan bedenimi toparlamaya çalışarak kapıya uzandım ve kapıyı açtığım an, bedenimin tüm iplerini salmışım gibi karların içine düştüm. Ellerim ve dizlerim karlara batarken, koyu renk saçlarım yüzümün önüne bir perde gibi inmişti. Efken bana bakmadan ileride, ormanın kalbi gibi duran çayırın rahmindeki kulübeye doğru yürümeye başlamıştı. Karların içinden güçlükle kalkıp cipin kapısını bilerek gürültüyle kapattım ama bana doğru dönüp bakma gereği bile duymadı. Buz

tutmuş duvarlara saçlarını yayarak uzanmış o kızıl gözlü kadın bana alayla baktı ama konuşmadı, gözlerimi yumup geri açtım ve o kadının görüntüsünün zihnimden yanarak kaybolmasını diledim ama oradaydı; hep oradaydı.

Efken'in arkasından karlara batıp çıkarak kulübeye doğru yürümeye başladım. Kulübenin duvarlarını var eden ahşaplar muhtemelen cevizdendi, koyu renk görünmesinin sebebini üzerine düşüp orada eriyen kar tanelerine borçlu olmalıydı. İçimdeki karanlık his tüm boğazımı sardı ve sanki boynumda kaygan derisiyle kıvrak bedenini bana sarmış bir yılan varmış gibi güçlükle nefes alıp verdim.

Efken ahşap verandayı uzun bacakları sayesinde iki adımda çıksa da ben sekiz merdivenin sekizini de bir bir çıkıp, düşmemek için kenardaki korkuluklardan yardım almıştım. Efken ahşap verandanın üzerinde yürümeye başladı, her bir adımında yeri gıcırdatan adımlarını yalpalayarak takip ettim.

Bana omzunun üzerinden bakıp, "Saçma sapan konuşmayacaksın," diyerek sert bir uyarıda bulundu. Gözlerimi neredeyse devirecektim ama uçurumun siyahını çalan gözleri artık o kadar koyuydu ki, neredeyse hiç mavilik yoktu. Yutkunup gözlerimi kaçırdım, cevap vermemek gözlerimi devirmekten daha kolaydı. "Sadece yanımda dur ve lafa atlama."

"Ataerkil ataerkil konuşma ya," diye söylendiğim an, şiddetli gözlerinin yüzüme bıçak gibi girdiğini hissettim ama bakmaya cesaret edemedim.

Onu tanımıyordum, yapabilecekleri konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Kalbim korkuyla kasıldığında sadece o çekik, içine gökyüzünün ölümünü sığdırmış gözlerini benden çekmesini dilemiştim.

Efken kapıya güçlü avucuyla vurduğu anda verandanın korkuluklarını kaplayan karlar sarsılarak yere döküldüler ve onun gücünün yarattığı etkiye hayretler içinde bakakaldım. O bunu pek de yadırgamışa benzemiyordu, hatta ben şoka girmiş gibi onun yumruğuna bakarken onun gözleri hâlâ kapıdaydı. Ahşap kapının gıcırtısıyla birlikte, kapının arkasında beliren yüzün gözleri gözlerime tutundu; kapının arkasında beliren beyaz, bir pamuk şekerini anımsatacak kadar fazla ve yumuşak duran sakalların sahibi sadece bana bakıyordu.

Derin kırışıklıkların arasına gömülmüş kahverengi gözlerinin üzerindeki göz kapaklarının sarkık derisi tıpkı yıkılmış bir çatı gibi duruyordu. Bir zamanlar düzgün olduğuna emin olduğum burnunun ucu eğim kazanmıştı ve sağ gözünün altından sakallarına doğru üç büyük pençe izi onun yaşlılık çizgilerine karışarak yüzünde gizlenmişti. Tıpkı sakalları gibi beyaz tenliydi, yanakları soğuktan mı yoksa şöminenin başında durmaktan mı bilinmez kı-

zarıktı; hatta pembeydi. Uzun boyluydu, zayıftı ve göbeği yoktu. Eski balıkçı yaka kazağının rengi acı kahverengiydi, altındaki kot pantolonun bağları beyazlaşmıştı ve ayağında da evin içinde olmasına rağmen kahverengi botları vardı.

Bana bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi baktığı saniyeler, Efken'in de bakışlarının bir anda bana döndüğü saniyelerle aynıydı. Birden gözleri hızla benden koparak Efken'e döndü ve o an ifadesi daha da aydınlandı. Gülümseyince eksik olan birkaç dişine rağmen beyaz ve daha sağlıklı görünen dişlerini gördüm. Yüzündeki çizgiler de daha belirgin olmuş, geçmiş ve yaşananlar çizgilerden taşarak yüzünde kelimeleri çizmeye başlamıştı.

"Oğlum," dedi şefkatle, sesi bana tanıdık bir ninniyi anımsatmıştı; birden kalbimin içi kimsenin dolduramayacağı bir boşluk hissiyle yankı yaptı.

"Baba," dedi Efken, yaşlı adama baba demesini her nedense yadırgamadım çünkü karşımdaki adam ya baba ya da bir büyükbaba havası veriyordu. Güvenilir bir yanı olduğunu onunla göz göze geldiğim o beş saniyelik kısa zaman diliminde fark etmiştim.

"İçeri gelin," dedi beni yadırgamadan ve ahşap kapıyı ardına dek açarak sırtını kapıya yaslayıp bana baktı.

Gözlerindeki anlam karmaşasıyla karşılaşmak beni şaşırttı ama ona gülümsedim; gülümseyişime bakarken gözlerini kısmış, dudakları aralanacak gibi olmuştu ama sonra dudaklarını sımsıkı kapatıp gözlerini zemine indirdi.

İçerisi kitap sayfaları gibi kokuyordu. Belki biraz toz... Biraz da ateşin kokusu vardı. Sonra bedenim ısıyla kavuşunca şöminenin ateşinin renginin ayaklarımın önüne döküldüğünü fark ettim. İçerisi tamamen ahşaptandı. Kalın ahşap kolonlar kafamızın üzerinde yan yatmıştı, tavanı sağlam tutuyorlardı; yerde bir post vardı ama hakiki olmadığı belli oluyordu. İleride yanan şömine eski görünüyordu ve hemen önünde ahşap bir sandalye vardı; sallanan sandalyenin üzerinde eski bir battaniye ile köşe yastığı vardı. İçeriyi aydınlatan tek ışık alevlerin ışığıydı, küçük ahşap pencerelerden içeri dökülen uğursuz mavi yeterli ışığı sağlamadığı gibi ortamı korkutucu hale getiriyordu. Kenarda, şömineden uzakta siyah bir kuzine vardı ve kuzinenin üzerinde bir çaydanlık duruyordu. Bunun dışında içinde olduğumuz oda tamamen boştu.

Yaşlı adam arkamızdan içeri girince Efken'in boğucu bakışları benden ayrılarak adama döndü. Ateş profiline çarptıkça onun bronz tenini kahverengi gösteriyordu. Gözlerimi uzun süre profilinden çekmedim, o da uzun süre karşısındaki yaşlı adamla konuşmadı.

Sonunda, "Uzun zamandır gelmiyorsun," diyerek konuşmayı başlatan yaşlı adam oldu. "Bu ihtiyarı unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

"Seni unutmam," dedi Efken, sesi çeliktendi. Bronz profilini sıcak bir kahverengiye boyayan ateşin yansımalarını izlemeyi sürdürdüm.

"Biliyorum, sadece şaka yapıyordum." Etrafına bakınırken çekingen bir gülümseyiş yüzünün sınırlarında var oldu. "Şu Sarp hâlâ döşekleri getirmedi, o yüzden sizi oturtabileceğim bir şey yok."

"Önemli değil," dedi Efken. "Sana koltuk alabileceğimi söylemiştim."

"Koltukları sevmem. Makineden geçen hiçbir şeyi sevmem."

"Kitaplar da makineden geçiyor Mustafa Baba," dedi Efken, sesi neredeyse keyifli çıkmıştı.

"Hayır," dedi Mustafa Baba, evet, sanırım ona böyle seslenmek doğruydu. Beyaz, kırışıklıklarla dolu elini kaldırıp işaret parmağını şakağına bastırdı. "Kitaplar burada var oluyor, buradan geçiyor."

Efken gözlerini devirerek güldükten sonra birden ciddileşen yüzünü bana doğru çevirdi. Esas meseleye gelmesi gerektiğini fark etmiş gibi kısaca yüzümü süzdükten sonra gözlerini Mustafa Baba'ya çevirip, "Bir sorunumuz var," dedi, sesindeki buz öyle soğuktu ki, parmaklarımı uzatıp dokunmamış olmama rağmen parmak uçlarım hissizleşti.

Evet, sanırım bir sorun vardı. Ve o sorun bendim.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi birdenbire Mustafa Baba, bu söylediği Efken'i şaşırtmasa da beni ürpertmişti. "Beni kızla tanıştırmayacak mısın?" Birden bana doğru döndü. Düzgün beyaz saçlarına ve beyaz sakallarına baktım ama gözlerinin içine bakmaya cesaretim olmadı.

"Medusa," dedi Efken, karşı çıkabilecek halim yoktu çünkü yaşlı adama bakarken elim ayağım uyuşmuş gibi hissediyordum.

Her an bir yere yığılacakmışım gibi...

Mustafa Baba'nın yüzü Efken'in bana verdiği ismi duyar duymaz şaşkınlıkla yandı, gözlerini hızla benden çekerek Efken'e dokundurup, sonra yeniden bana baktı. Sanki başka bir ismim olduğunu biliyor gibi bakıyordu ama tahmin etmesi zor olmamalıydı; sonuçta kimin ismi Medusa olurdu ki? Efsanevi yaratık dışında?

"İsmim Mahinev," dedim şaşkınlığı yok etmek adına ama bu ismi duymak, yaşlı adamın yüzünün tamamen şaşkınlıkla dolmasına neden oldu. İsmimi mi garip bulmuştu yoksa beni tanıyor muydu anlamak şu an için imkânsızdı.

"Gelmişsin," dedi. Bir an sesindeki alevler beni sarmaya başladı ve o an, geçmişin bir yangın olup beni yutmak için tüm ormanı arkasına katarak karların içinde ilerlediğini hissettim. *Gelmişsin...* Bu da ne demek oluyordu?

"Sizi anlamadım efendim," dedim saygıyla ama gözlerimdeki korkuyu görebildiğine emindim. Saygı sadece bir *maskeydi,* şu an sadece kaçıp git-

mek istiyordum çünkü yaşlı adam güvenli görünse de birden kendimi çok savunmasız hissetmeme neden olmuştu.

"Baba?" Efken'in sesi enteresan bir tonda yükselmişti, sanırım onun da kafası karışmıştı.

"Yaratan biliyor ya," dedi gözlerini tavana kaldırıp yutkunarak. "Hep bekledik."

"Ne?" diye sorabildim, korku her yanıma bulaşmıştı.

"Pekâlâ, tüm saçmalıkları bırakıp bana neler olduğunu söyle," dedi Efken emreder bir tonda. "Bu kızı tanıyor musun?"

Mustafa Baba'nın ifadesi çok ciddi bir değişime uğradı ve birden, "Sadece çok kısa bir an için bir hatırayla karşılaştım," dedi. "Konunun sizle ilgisi yok. Sanırım onu eski bir tanıdığıma benzettim." Gülümserken gözlerinde tereddüt vardı. Bir şeyler gizlediğini bilsem de sustum. "Bunak kafam," diye geçiştirdi. "Efken, sorun nedir?"

"Bunak, bir şeyler gizliyorsan evini yakarım," dedi Efken şüpheyle. "Bu kızı daha önce gördün mü?"

"Görmedim, onu ilk görüşüm," dedi Mustafa Baba, şu an gerçeği söylüyordu. "Hem sen bana bunak mı diyorsun? Gençliğine güvenme kurt... Ben hâlâ pençeleriyle ağaç yıkabilen bir ihtiyarım." Sırıttı, gülüştüler ama her nedense öylesine söylediği sözler tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. "Şimdi asıl meseleye gelin. Ziyaretinin sebebi ne ve bu küçük hanımefendiyi neden ilgilendiriyor?"

"Bu kız tıpkı İbrahim gibi. Buraya ait olmadığını söylüyor. Başta onun Semih'in dalaveresi sandım. Bilirsin, sever, küçük oyunların adamıdır. Ama Semih'in bir ilgisi olmadığını anladım. Onu sana getirdim, çünkü kim olduğunu bilmek istiyorum." Bir an durup, yanlış bir şey söylemiş gibi derin bir nefes aldı. "Bu işi çözsen çözsen, sen çözersin."

Mustafa Baba kaşlarını kaldırarak yavaşça bana doğru döndü. Tekrar gözlerinin meskeni olmak beni rahatsız etse de bir cevap bulabilme isteğiyle gözlerimi yaşlı adamın kahverengi gözlerinin göbeğine yerleştirdim. Şimdi her şeyden eminmiş gibi bakıyordu gözlerimin içine. *Her şeyi biliyormuş gibi...*

"Gel kızım," deyince, itaatten kaçınma duygusu içimde saldırgan bir dürtüyle hırıldadı. Anlam veremediğim bir öfke göğsüme yayıldı, damarlarımın genişlediğini hissederken yaşlı adama düşmanca baktığımı fark etmemiştim bile. Efken'in bir anda bileğimi yakalamasıyla, hızla kalkıp inmeye başlayan göğsüm dinginleşti ve şok içinde bir Efken'e bir yaşlı adama bakakaldım. Bir çeşit histeri krizi mi yaşayacaktım? Sinir krizi? Gözlerim bulanık görmeye başladığında bileğimi sertçe Efken'in avucundan kurtararak yaşlı adama doğru ilerledim.

"Ne bok yediğini sanıyorsun sen?" diye sordu Efken ama aldırış dahi etmeden yaşlı adamın önünde dikildim. Mustafa Baba'nın gözleri sakin bakıyordu ama benim göğsüm pek sakinleşmiş sayılmazdı; hâlâ hiddetli nefesler alıyordum.

"Kendine hâkim ol," diye fısıldadı Mustafa Baba, anlam veremediğim cümlesini taşıyan ses şefkatliydi. "Her şey daha iyi olacak." Bu cümleden sonra bedenim belli ölçüde gevşedi. Bir iki adım atarak aramızdaki mesafeyi yok ettiğinde, kafamı kaldırıp benden epey uzun olan yaşlı adama baktım. O da Efken gibi upuzundu. "Her şey yoluna girecek." Sanki kafesinde dehşet saçmak için hırlayıp parmaklıkları zorlayan bir kaplanı sakinleştiriyordu ve birden o kaplan bir kedi kadar sakin davranmaya başlamıştı. O kaplan bendim.

Parmaklarını kaldırıp benden izin ister gibi yüzüme baktı. Anlam veremesem de başımı yavaşça aşağı yukarı salladım; bana gülümsedi ama gözleri tedirgin bakıyordu. Birden gözlerini yumdu, gözlerini geri açtığında kahverengi gözleri neredeyse simsiyahtı; bu bana çığlık attırabilecek bir değişim olsa da yerimden kıpırdayamadım bile. Birden işaret parmağını sertçe alnımın ortasına bastırmasıyla, beynimin içine bir pençe geçirilmiş gibi acıyla çığlık attım ve bu Efken'in bana doğru fırlamasına neden oldu. Mustafa Baba diğer elini havaya kaldırıp Efken'i durdurduğunda, kafamı yukarı kaldırmıştım ve epilepsi krizi geçiriyor gibi titremeye başlamıştım; görüntüler bulanmaya başladı.

Bir ormandaydım. Yağmur yağıyordu, gök yarılıyor, yağmur damlaları sicim gibi bedenime saplanırken bıçak kesiği acılar tenimi delip geçiyordu. Nefes seslerini, kılıç sesleri takip etti. Bir atın nallarından dökülen gürültülü sesler ormana şiddetle yağan yağmurun sesi gibi yayıldı; uçuşan kırmızı elbisenin tüllerini görür gibi olmamla birlikte gözlerimi açtım. Şimdi alnımın ortasında hilâl şeklinde bir acı dolaşıyordu.

"Ne yapıyorsun kıza?" diye bağırıyordu Efken, bu ses sanki bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi boğuktu ama duyabiliyordum. Bir süre Mustafa Baba'nın yüzünü seçemedim, sanki tam ortamızda buzlu bir cam vardı ve o, buzlu camın arkasında durmuş bana bakıyordu. "Bırak şu kızı!"

"Efken!" diye gürledi yaşlı adam, sesinin çınlamasıyla eş zamanlı olarak parmağı alnımdan uzaklaştı ve o an, tüm görüntüler berraklaştı. Sendeleyerek birkaç adım geri gittiğim sırada bir beden sırtıma örülmüş duvar olup beni düşmekten alıkoydu.

"Ne sikim döndürüyorsun? Canını yakmak zorunda değildik," diye hırladı Efken dehşet içinde. "Ne yaptın ona?"

"Bağlı," dedi bir anda Mustafa Baba, bu kelime dudaklarının arasından kopup gittiğinde gözlerinde şaşkınlık yaşam sürüyordu. Onu bile şaşırtan bu

kelimenin ne anlama geldiğini merak ettim. "Bu kız buradan birine Nigin* Bağı ile bağlanmış. Ama buraya ait değil."

"Ne?"

"Sen Nigin'sin," dedi bana, ona alık alık bakan suratıma dehşetle bakarken. "Efken, kız haklı. O buraya ait değil. Ama burada olmak zorunda." Birden bana çok önemliymişim gibi bakmaya başladı. "Burada nefes alabiliyor olmasının tek nedeni Nigin Bağı ile bağlanmış olması. Dış dünyadan gelen bağsız biri burada beş dakika bile kalamaz, boğulur, kanı çekilir, kalbi durur, ruhu arafa düşer." Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Bir terslik var," dedi kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla ama ben duymuştum.

"Ne Nigin'i amına koyayım?" diye sordu Efken dehşet içinde. "Ne zırvalıyorsun?"

"Düzgün konuş!" diye öfkelendi birdenbire Mustafa Baba, sanki kahverengi gözlerine yine o siyah perde düşer gibi olmuştu. "Sana bu kızın doğru söylediğini söylüyorum. Benim bir deli olduğumu düşünsen onu bana getirmezdin, değil mi?"

"Sana ne olabileceğini sordum, deli saçmalıklarını anlat demedim!" Efken birden beni kendine doğru çevirince, bezden bir bebekmişim gibi sarsılan bedenim kollarının arasına yığıldı. Gözlerim gözlerine tutundu, mavi gözlerinin derinliklerindeki yeşil yosunlar dalgaların şiddetiyle yılan gibi kıvrılıyordu. "İyi misin? Epilepsi hastası değilsin, değil mi?"

"O kız epilepsi hastası falan değil," dedi Mustafa Baba, onu göremesem de gözlerini devirdiğini hissettim. "Sana söyledim, o da tıpkı İbrahim gibi Nigin Bağı olan bir yer değiştiren."

"İbrahim gibi mi?" Efken benden uzaklaştı. "Ne demek istedin?"

"İbrahim ve Yaren'i bir araya getiren Nigin Bağı," dedi Mustafa Baba. "O ikisi en başından beri bağlılar. İbrahim hiçbir zaman delirmemişti."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Efken'in gözlerinde dehşet vardı. "Ne saçmaladığını sanıyorsun?"

"Efken, sesinin dozunu ayarla," dedi Mustafa Baba, şimdi yaşlı yüzü çelik gibi soğuk ve parlaktı. "Yaşlı kalbim öfkeyi kaldıramıyor, beni öfkelendirme evlat."

"Sen delisin," dedi Efken. "Şu kızı sana getirdiğim için ben senden daha da sıyırmışım." Beni kolumdan kavradığında irkilerek ona baktım. "Yürü," dedi sertçe. "Gidiyoruz."

"Efken, beni dinle."

Efken, Mustafa Baba'yı dinlemedi. Beni çıkışa sürüklediği sırada kalbimdeki korku artık yoktu, öfke de korkuyla birlikte çekip gitmişti. Şimdi tek hissettiğim büyük bir boşluk duygusuydu.

* Nigin: Farsça bir kelimedir. Mühür, yüzük, hatem anlamına gelmektedir.

"Efken," diyerek peşimizden gelen yaşlı adamın söyleyeceklerinin bitmediğinin farkında olsam da başım öyle çok dönüyordu ki bir an önce arabaya dönmek, bir yere oturup sessizce sakinleşmeyi beklemek istiyordum. Aksi takdirde kusabilirdim ve kusmak şu an en son isteyeceğim şey bile değildi. "Efken, kız ölebilir!"

Efken, biri onun düğmesine basmış gibi durduğunda, dizlerimin tutmadığını hissederek avucumu kapının yanındaki kirişe yasladım. Gözlerim buğulanmaya, kalbim deli gibi çarpmaya, avuç içlerim uyuşmaya başlamıştı.

"Nigin olduğu kişiyi bulmalısınız," dediğinde sesi ciddiydi. "Aksi takdirde kız burada daha fazla dayanamaz. Bir balığı karaya çıkarmak gibi bir şey bu."

Efken omzunun üzerinden Mustafa Baba'ya baktı. "Anlat," dedi tekdüze bir sesle.

"İbrahim yaşıyor, çünkü Yaren çok uzağında değil. Aynı şehirdeler, aynı ülke sınırları içindeler. Araya giren şehirler çoğaldıkça ölüm riski artar. Geçen seneyi hatırla." Mustafa Baba temkinli adımlar atarak bize tamamen yaklaştı, elini öne doğru uzatarak Efken'i durdurmaya çalışıyordu. "Geçen sene Yaren'i dünyanın öbür ucuna göndermiştin, güvenliği için. İbrahim'in geçirdiği havaleyi, inmeyen ateşini hatırla."

Efken demir gibi bir sesle, "Havaleydi işte, bunun kız kardeşimle ilgisi ne?" diye sordu, dişlerini sıktığı için yüzüne ölüm çukurları oyulmuştu.

"Efken," dedi Mustafa Baba sertçe. "İbrahim ölüyordu."

"Beni bu zır..."

"Yaren onun hasta olduğunu duyar duymaz geldi, İbrahim'in ateşi Yaren'in uçağı şehre inmeden daha havadayken indi."

"Sadece bir tesa..."

"Parmaklarımın ucunda geleceği tuttuğumu biliyorsun," dedi birdenbire Mustafa Baba bir anda. "Çünkü sen de o parmakların ucunda geleceği tutuyorsun."

"Beni bununla vuramazsın."

"Tarot kartlarının sana gösterdiği hangi yol yanlıştı?" Bu soru Efken'in sertçe yutkunup susmasına neden oldu. "İnan Efken... Sadece inan. Bazen mantıklı bir şeylere tutunmadan da inanmak gerekir."

"İbrahim konusunu neden sakladın?"

"İbrahim biliyor."

Efken bir anda sertçe, "Yaren uzaklaşırsa öleceğini bile bile onu dünyanın öbür ucuna göndermeme göz mü yumdu?" diye sordu, sesi bir çiçeğin özünde yetişen zehir gibiydi.

"Çünkü Yaren'in güvenliği her şeyden önemliydi," dedi Mustafa Baba gülümseyerek.

Efken anlık bir sessizliğin pençesinin altında yaralandı.

Mavi gözleri şimdi daha garip, anlamlarında boğuluyormuş gibi bakıyordu. Kendi suyunda boğulan bir okyanus gibi bakıyordu. Sonunda elini ahşap kapıya bastırıp, gözlerini yere indirerek derin bir nefes aldı.

"Ne yapılması gerekiyor?"

"Kızın güvenliği için Nigin olduğu kişiyi bulmak gerek."

"Nasıl bulacağız o hıyarı?" diye sordu bize bakmadan, yeri izlemeye devam ederek.

Şaşkınlıkla ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarımın içinden yuvarlanan gözyaşları yanaklarımı sırılsıklam etmişti ama kimse ağladığımın farkında bile değildi.

"Zamanı geldiğinde birbirlerini bulurlar. Yani bir defa bile olsa karşılaşmış olmaları gerekecek. Eğer o kişi şehirden ayrılmaya karar vermiş birisiyse bile gidemeyecek, ancak birbirleriyle karşılaştıktan sonra gidebilir. Şu an kaderleri bir yazıldı." Mustafa Baba ağlayan yüzüme baktı. "Kaç gündür buradasın ve bu herif dışında kimleri gördün?"

"Tek gördüğüm o ve arkadaşları," dedim yavaşça sızlanarak. "Birkaç gündür buradayım."

"Bir hafta," diye düzeltti Efken. Aldırış etmedim.

"O zaman Nigin Bağı'yla birbirinize dolandığınız kişiyi görmemiş olmama ihtimalin yüksek." Gözlerini yere indirdi, bir çare arıyor gibiydi. "Efken, yakın zamanda yüz yüze geleceklerdir. Aralarında mutlaka bir elektrik olacak, bunu takip etmen gerek."

"Ben pezevenk miyim amına koyayım?" diye gürledi birden Efken öfkeyle.

"Konuştuğunuz şeylerin farkında mısınız?" Sorduğum soruyla birlikte Efken de Mustafa Baba da birden bana baktılar. Gözlerimden süzülen gözyaşlarına aldırış etmeden, aldığım nefes göğsümü parçalara ayırıyormuş gibi fısıldadım: "Siz bana başka bir evrende olduğumu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Başka bir dünya..." Bu bir ihtimalken bile korkunçtu, şimdi ise bunun gerçek olduğunu öğreniyordum. Gözlerimden yaşlar boşalırken şimdi tekrardan titriyordum ama sebebi korku değildi, yaşadığım şok bedenimde bir spazm gelişmesine neden olmuştu. "Siz bana buradaki bir sikiğe bağlandığımı ve o ülkeden ayrılacak olursa öleceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Efken, tut onu," dedi Mustafa Baba, sanki beni bir şeyin tetiklemesinden korkuyordu. Göğsüm hızla inip kalkarken bedenim kasılarak spazmlar geçirmeye devam etti. Efken büyük avucunu belime sararak beni kendine çektiğinde bile titriyordum; ellerimi tutup beni kendine bastırarak durdurmaya çalıştığında öyle çok titriyordum ki onun bedeni bile sarsılıyordu. "Kı-

zım, derin nefesler al," diyordu Mustafa Baba. "Kötü düşüncelerden uzak kal, lütfen." Paniğe kapılmıştı, nedenini bilmiyordum, nedenini Efken de bilmiyordu. "Mahinev!" dedi birden adımı sertçe zikrederek. "Lütfen bende kal! Bana bak!"

Kafamı kaldırmak istedim ama Efken büyük avucunu yanağıma bastırarak yüzümü kaslı göğsüne bastırdı ve Mustafa Baba'yı görmeme mâni oldu. Kendimden geçmiş gibi ağlayarak titriyordum, göğsümdeki bombardımanın sebebini bilmiyordum ama umurumda da değildi. Tam şu an patlayıp kan ve et parçası olarak etrafa dağılacakmışım gibi hissediyordum.

Efken, "Ona bir şeyler oluyor," diyebildi, sesindeki duyguları alamadım çünkü bilincim şu anın kıyısında değildi, bilincim tamamen savrulmuş ve geçmişin içine bir kılıç gibi saplanmıştı. Sanki bir kılıç karnımdan girerek sırtımdan çıkmış, geçmişe batarak beni geçmişe hapsetmişti.

Görüntüler gelmeye başladı ve o andan itibaren dizlerimin bağı çözüldü; eğer Efken'in güçlü kolları arasında olmasam yere düşerdim.

"Mahinev," dediğini duydum, yaşlı sesi kulaklarıma doldu ama ona cevap veremedim. Sonra her şey bir kaset gibi geri sarıldı, sesler bile geri sarılarak birbirine karıştı ve geçmiş beni dışarı itti. Gözlerimi açıp kafamı kaldırarak Efken'e baktığımda, gözyaşlarım akmayı bırakmış, bedenim sakinleşmişti.

"Götür beni buradan," diye fısıldadım yalvarır gibi. "Lütfen."

"Bir şey daha," dedi Mustafa Baba, o sırada Efken gözlerini gözlerime mıhlamış sadece bana bakıyordu. "Eğer geri dönmek istiyorsa, geri döneceği kapı sadece Nigin Bağı kurduğu kişi ölürse açılacak."

Bedenim sarsıldı. Efken'e sokulup, ellerimi hiç yabancılık hissetmeden onun göğsüne koyarak, korkuyla onun gözlerine bakarken tekrardan ağlamaya başlayacağımı düşünmüştüm.

"Aksi takdirde kapı açılmaz, kız dışarı çıkamaz diye biliyorum."

"Geri dönmem gerek," diye fısıldadım Efken'in gözlerinin içine bakarken. Şu an Mustafa Baba'nın söylediği hiçbir şey umurumda değildi. "Kardeşlerim var benim, annem var, babam var."

Gözlerim dolmaya başladı, elimde değildi; kalbim yanıyordu. Ama sanki bu yanık ateş yanığı değil, buz yanığıydı.

"Benim geri dönmem gerek," dedim titreyerek. Uçurum mavisi gözleri gözlerimde kaldı; sanki aklı ve ruhu da gözlerimde kalmıştı. "Evime dönmem gerek."

"Korkma," dedi Efken kanın kokusunu emanet gibi taşıyan gür sesiyle. "Onu senin için öldüreceğim."

7. KAFES

BROKEN İRİS, UNFOLDİNG TİME

Medusa'yı düşündüm.

Saçları yılandan o kadını, gözlerinin dokunduğu her gözü baştan ayağa taşa dönüştüren, kalbi de yaşadıklarının etkisiyle buz tutmuş o kadını...

O canavarı, o yılanı, o tanrıçayı, o kaybetmiş kadını, o güçlü savaşçıyı...

Medusa'nın herkesin bildiği hikâyesi aslında onun bir canavara evrilişinin hikâyesiydi ama insanlar onu lanetli bir varlık olarak hatırlıyordu. Oysa Medusa bir zamanlar bir canavar değil, masumiyeti bir tasın içinde şarap gibi yudumlamış Havva soyundan bir kadındı. Sonra bir gün Lilith, göğsünün derinliklerinde uyandı ve ona yapılan hiçbir kötülüğün karşılıksız kalmaması gerektiğini ona anlattı.

Ve Medusa yaptı. Yaktı, yıktı, intikamını aldı.

Bu hikâyenin hiçbir noktasında aşk olmasa da ne zaman Medusa'yı düşünsem, o zehir rengi gözlerinde bir adamın saklandığını düşünürdüm. O yılandan saçlarını bir zamanlar bir adamın okşadığını...

Oysa o sadece parçalara ayrılmış bir kadındı; belki de kalbi hiçbir zaman bir adam için atmamıştı.

Medusa'yı düşündüm. Kafamın içinde onunla defalarca kez farklı şekillerde göz göze geldim, her seferinde beni taşa dönüştürdü ta ki ona bir ayna gibi bakana kadar...

Son bakışmamızı düşündüğümde artık Medusa kafamın içinde bir canavar değildi, küçük bir kız çocuğuydu ve gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Ahşap kapı gıcırdayarak açıldığında şiddetle yağmaya başlayan kar, uğultulu rüzgâra tutunarak etrafa dağılıyordu. Gözlerimdeki yaşlar dinmişti dinmesine ama gözlerimin içi yangın yeriydi.

Karın rüzgârı yüzüme çarpınca kolumu kaldırıp yüzüme siper ettim.

Efken arkamdaydı. Mustafa Baba bana verdiği tüm acı gerçeklerle orada, Efken'in yanındaydı.

Düşünmek, anlamlandırmak, mantıklı bulmak istemiyordum. Sadece kafamın içindeki her ses sussun, her düşünce kurusun, zihnim boşlukta parçalara ayrılsın istiyordum. Bir de her şeyden çok geri dönmeyi istiyordum. Birinin canına mâl olacak bile olsam, geri dönmeliydim. Burayı, bu olanları, kaderimi öylece kabullenemezdim. Her şeyin sorumlusu babaannemdi, hiçbir şey bilmesem bile bunu biliyordum; bundan emindim. Oysa beni sevdiğini sanmıştım.

Peki babam? Onun o tuhaf davranışları? Yaşanan son gece yaptığı son telefon konuşması? Gözlerimi boşluktan bir an olsun çekemedim. İçim ise zaten bir boşluktu.

"Dinlensin," dedi Mustafa Baba sanki onu duymuyormuşum gibi. "Gelişmelerden haberim olsun Efken."

"Topluca kafayı yemezsek seni haberdar ederim," dedi Efken, sesi soğuk ve temkinliydi.

Beni tutuyordu çünkü her an elinden fırlayıp koşmaya başlayacağımı düşünüyor olmalıydı ama öyle boştum ki, beni hafifçe itse kolayca yere serilirdim.

Efken beni verandaya doğru çıkardı. Şiddetli rüzgâr, bir kadının dudaklarından dökülen feryatları anımsatarak kulaklarıma kan rengi hisler çiziyordu. Donuk bakışlarımı ileriye, çoktan karların altında kalmaya başlamış olan siyah cipe çevirdim. Öyle çok kar yağıyordu ki cipin üzeri bembeyaz olmuştu. Verandanın ahşap yüzeyi karla kaplanmış merdivenlerine yöneldiğimde, Mustafa Baba verandaya doğru ayak bastı ama dönüp ona bakmadım. Yaşananların şokunu atlatabilmiş değildim; uzunca bir süre, hatta belki de sonsuza dek atlatabileceğimi de düşünmüyordum.

"Mahinev," dedi birdenbire, sanki ismimi yüz yıllardır birinin ağzından duymuyormuşum gibi kederle dolduğumu hissettim. Efken benden önce davransa da sonunda ben de Mustafa Baba'ya doğru dönmüştüm. "Bir saniye kalır mısın?"

"Bana söyle," diye terslendi Efken, sanki karşısında başka biri olsa onu yumruklardı bile ama Mustafa Baba'ya saygı duyuyordu, bu yüzden sadece sesi sertti; hareketleri ölçülüydü. Sanki durması gereken bir yer vardı ve Efken durması gereken yeri çok iyi biliyordu.

"Kalırım," dedim, soğukkanlılığım Efken'i şaşırtır gibi olsa da bir şey demedi. "Sen git, merak etme kaçmam."

Tereddütte kalsa da, sonunda, "Arabada bekliyorum," diyerek verandanın merdivenlerini inmeye başladı.

Mustafa Baba beyaz elleriyle verandanın karla kaplı ahşap korkuluklarına tutunup, ileriye Düş Kapanı Ormanı'na doğru bakarken derin bir nefes aldı. Efken gitgide uzaklaşıyor, kar fırtınası hız kesmeden doğayı pençeliyordu. Bu kar fırtınası bana İstanbul'da geçirdiğim son zamanları hatırlatıyordu; ciğerimde bir ağrı hissettim.

"Kapıyı nasıl açtığını biliyor musun?" diye sordu, bana bakmadan sorduğu soru üzerimde herhangi bir etki yaratmadığından ayağımın altındaki kar birikintisini eşeleyerek omuz silktim.

"Hayır."

"Sana kapıyı biri açmış olabilir mi?"

"Mesela?" diye sordum. *Mesela babaannem mi?*

Derin bir nefes aldıktan sonra gözleri omzunun üzerinden bana doğru döndü. Basamaklardan birinde durmuş ona bakıyordum, gözlerini indirerek birkaç saniyesini yüzümde esir bıraktı.

"Ailenden herhangi biri ya da direkt bir yabancı?"

"Açık konuşmuyorsun," dedim sadece. "Bir şeyler bildiğin o kadar belli ki."

"Bir şey bilsem bile tamamen her şeyi biliyor sayılmam," diye açık uçlu ama her şeyi gayet net ortaya seren bir cevap verdi.

"Geri dönmem için bağlandığım kişinin ölmesi mi gerekiyor gerçekten?"

"Evet," dedi. "Ama yerinde olsam dönmek istemezdim. Sen buraya gereksin."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek oluyor?"

"İbrahim de sen de boşuna burada değilsiniz," deyince kanımın kaynadığını hissettim. Hiddet yine göğsümün tam ortasında çiçek veriyordu. "Tıpkı İbrahim gibi senin de bir görevin var."

"Açık konuş," diye direttim. "Yeterince şoka girdim. Daha fazla şok olmayacağım. Umarım gerçekten bunamışsındır."

"Eğer şu an buradaysan, kum saati ters çevrilmiş, zaman sonunda senin için akmaya başlamış demektir."

"Mustafa," dediğimde bir an bana dehşet içinde baktı. "Sen kimsin bilmiyorum ama bana şu an çok güvenli geliyorsun."

Basamakları inerken ona bakmadım ve son basamakta durup gözlerim ileride aracın önündeki Efken'deyken konuştum.

"Öte yandan nedense şu an senden nefret ediyorum."

Son cümle ağzımdan çıktığı an bir pişmanlık dalgası ruhuma çarparak beni devirdi. Birden duraksayarak Mustafa Baba'ya doğru döndüm, dudaklarımdan çıkan o cümle sanki bana ait değildi, söylemek istememiştim bile.

Bana güvende hissettiren adama korkuyla baktığımda, Mustafa Baba bana değil, verandanın altındaki karlara bakıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir kıvrımla öylece gülümsüyordu.

"Hadi," diye fısıldadı. "Git çocuğum. Güvendesin."

Düş Kapanı Ormanı'na doğru baktığımda, süregelen kar fırtınasının aksine oldukça sessiz ve yeşil görünen orman nefesimi yaktı.

Oraya bir daha bakmamaya çalışarak Efken'e doğru yürümeye başladım.

Güçlü beyaz ışık, krem rengi lambader şapkasının etkisiyle etrafa olabildiğince az yayılıyordu. Hemen onun altında, siyah kanepenin üzerindeydim ve sırtımı sarı yastığa bastırmış, dizlerim karnımda öylece otururken boşluğu izliyordum.

Gökyüzü, sabah mı yoksa akşam mı asla ayırt edilemeyecek tonlarda bir lacivert rengindeydi ama ben akşam olduğunu biliyordum. Neredeyse gece çökecek, karanlık tüm ormanı etkisine aldığında da soluğum özlemle kamaşacaktı. Kafamın tam ortasında özensiz bir topuz şeklini verdiğim koyu renk saçlarım düşüncelerim kadar ağır olmasa da başımın üzerine ağır geliyordu.

Ev çok sessizdi. Yaren okuldan geldiğinden beri uyuyordu, Efken ise neredeydi bilmiyordum. Sanırım kaçacağıma olan inancını kırdığım için beni öylece bırakıp gidebiliyordu. Gözlerimi çıplak ayaklarıma indirdim ve henüz İstanbul'dayken, kendi evimde, kendi odamdayken *Manga* grubundan bir şarkı dinleyerek sürdüğüm kırmızı ojelerime baktım. Ölü kadar beyaz olan ayaklarımda kötü durmuyorlardı.

Ev sıcaktı, dışarıdaki soğuğa rağmen. Bu yüzden altımda Yaren'in verdiği bir şortla oturuyordum ama üzerimdeki kazak o kadar boldu ki, ayağa kalktığım anda hem kalçalarımı örtüyordu hem de tüm bedenimi içine bir mezarmış gibi alarak yok ediyordu. Bu kazağın Efken'e ait olduğunu biliyordum, bana veren o olmasa da bir şekilde şu an onun kazağıyla oturuyordum ve kazağa kokusu sinmişti. Tarçın... Biraz da kitap sayfası.

Kokusu buna benziyordu.

Sokak kapısı açılınca, oturduğum yerde farkında olmadan küçülüp, irkilerek karanlık koridora doğru baktım. Biri anahtarlarını vestiyerdeki küçük kâsenin içine atana dek gerginliğim biraz olsun dinmedi ama anahtarların sesini duyar duymaz gevşedim. Gelen Efken'di.

Elinde kalın karton torbalarla içeri girdiğinde bir an bakışlarım elindeki torbalara takılıp kaldı. Bana aldırış etmeden salona girip torbaları koltuklardan birine bıraktı. "Bunları Sezgi seçti," dedi düz bir sesle. "Sana olurmuş, öyle söyledi." Gözleri yüzüme anlık takıldı ama sanki bana bakmak istemi-

yormuş gibi uçurum mavisi gözlerini hızlıca benden çekti. "Bir çılgınlık yapmamışsın, güzel."

"Büsbütün bir çılgınlığın tam ortasındayım, bundan daha çılgın ne yapabilirim ki?" Ruhsuz bir sesle sorduğum soruya yanıt vermek yerine salondan çıkıp karanlık koridorda kayboldu. Birkaç dakika sonra banyoda açılan suyun sesi tüm eve yayılmıştı. Yarım saat boyunca kıpırdamadan oturdum. Sonra suyun sesi kesildi.

Oturduğum yerden kalkıp karanlık koridora girdiğimde karnıma giren kramplar öyle rahatsız ediciydi ki, bir köşeye sinip karın ve göğüs ağrım geçene dek insanların beni yok saymasını istiyordum. Biraz su içmeye, sonra yine uzun uzun düşünmeye ihtiyacım vardı. Mantığım beni zorluyordu, mantığım bana böyle bir şeyin mümkün dahi olmayacağını anlatmaya çalışıyordu ama gördüklerim ve duyduklarım mantığımla öyle çok alay ediyordu ki, mantığım bile afallamaya başlamıştı. Tam mutfağın önüne gelmiştim ki kapılardan birinin açıldığını duyup omzumun üzerinden sesin yayıldığı yöne doğru baktım.

Işık ile birlikte koridora dökülen buharı izledim, birkaç saniye sonra orada, buharın içinde dikilmiş bana bakıyordu. Kaslı esmer göğsünden bugün yanaklarımdan akan gözyaşları gibi kayarak kasıklarına inen su damlalarını görebiliyordum. Beline bağladığı beyaz havlu dışında çırılçıplak, ıslak ve yakışıklıydı. Islak saçları kıvırcık görünüyordu. Siyah bukleler ıslaklığın getirisi olan ağırlıklarına yenik düşerek alnından aşağı dökülmüşlerdi. Birden onun nefes kesici bir güzelliği olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

Sert vücudu oldukça adaleli, sıkı ve gösterişliydi. Teni sıcak bir görüntü sergiliyordu çünkü ten rengi de sıcak tonlarda bronzdu. Bronz derisinin üzerindeki su damlaları güçlü damarlarının üzerinden akarken bu görüntü bana aynı su damlalarının bir ağacın kökünden kayışını hatırlatmıştı. Bana doğru atmaya başladığı büyük ama yavaş adımlarını algılayamadım çünkü o an için onun güzelliğinin derisine saplanıp deriyi kanatmaya başlamış bir bıçaktan farksızdım. Tam önüme geldiğini yoğun kokusu ıslak bir şekilde yüzüme çarpınca fark ettim; görüntüsüyle beni soktuğu transtan çıkıp gözlerinin içine baktım. Uçurumun dibi kadar karanlık bakan mavi gözlerinin rengi karanlıkta bile seçiliyordu.

"Ne o?" diye fısıldadı, sıcak esintiyi anımsatan sesi yüzümün derisini sıyırdı; gözlerimi yummamak çok zordu ama yine de yummamayı başardım. Gözleri gözlerime ihanet etmedi, o da bana bakıyordu. "Dokunmak istiyor gibi bakıyorsun." Sesini yutan karanlık neredeyse ciddi olduğunu düşünmeme neden olacaktı ama benimle alay ediyor olmalıydı.

Bir adım geri çekilmek için harekete geçmemle, sırtımı mutfak kapısının yanındaki duvara yaslamam bir oldu. Kaçacak hiçbir yeri kalmayan o zavallı av gibi onun gözlerine bakıyordum ve avcım tam karşımda durmuş, beni sıkıştırdığı köşede kalbimle alay ediyordu.

Nefesim benimle olan bağını koparark sanki göğsüm bana ait değilmiş gibi içeriye depolanmaya başladı; göğsüm durmadan şişip iniyor, sadece Efken'in karanlığa yankı olan yüzüne bakıyordum. Bir elini aniden kafamın yanından geçirerek duvara yaslayınca kaslı kolu genişledi ve kokusu daha sert bir şekilde ruhuma doldu. Yavaşça eğilip boy farkımızı kapatmak ister gibi yüzüme bakınca nefesinin ferah kokusunu soludum. Dudakları yavaşça aralık kazanmış, dolgun üst dudağının tam ortasında şanslı bir çizgi oluşmuştu.

"Ben sana neden dokunmak isteyeyim ki?" diye sordum, sesime gücün zerresi bulaşmasa da irade işte tam da oradaydı, ruhuma sapladığı bayrakla ateş eden gözlerle Efken'e bakıyordu. Güzel olabilirdi, çok güzel olabilirdi ama ben de çok güzel kafa atabiliyordum.

"Göğsün mahşer yeriymiş gibi inip kalkmıyor olsa," diye fısıldadığında dudaklarının yakınlığı kalbimi zonklattı, "ya da kanıma susamış gibi aralanmış dudaklarla doğrudan gözlerimin içine bakmıyor olsan..." Kulağıma eğildi, sıcak nefesi kulağımı gıdıkladığı anda bedenim bir taş gibi kaskatı oldu. Sanki Medusa'nın gözlerinin içine bakmıştım. "...belki inkârın inandırıcı gelebilirdi."

Dudakları kulağıma kısa bir sürtünüş eşiğinden bana bıraktığı cümlelerle içimi ve tenimi yaktı.

Avucumu kaldırıp sıcak göğsüne bastığım anda, boğazının derinliklerinde bir hırıltı duyar gibi oldum; ateş gibi yanan tenindeki alevler parmaklarımdan tüm koluma hızla tırmanmaya başladı ve birkaç saniye sonunda şimdi ben de ateşler içindeydim. Onu itmek için yaptığım bu küçük hareket, onu daha da çekmişti.

"Ne o?" diye sorduğunda sesinde alay yoktu, sesinde tehditkâr bir şey vardı; bir his, bir duygu... Kanım damarlarımın içinde ilerleyen bir benzindi de damarlarım o benzinin sürterek harekete geçirdiği bir kibritti sanki. "Beni itmek için dokundun, sonra da beni çektin mi?" Dudakları kulağımdan uzaklaşmadı, fısıltısı tüm bedenimde bir darbe başlatmıştı. "Mıknatısın iki farklı ucu birbirine yaklaşınca ne olur, biliyor musun?"

Ona ne olacağını soramadım, ne olacağını biliyordum.

Birden eli sertçe belime kaydı, duvara yapışmış bedenimi avucunu belime koyarak duvardan ayırdı ve birkaç saniye sonra ikimizin bedeni birbirine yaslanmıştı.

"Yapışırlar," diye hırladı ve o an, dudaklarımdan küçük bir nefes dışarı döküldü. Hareket edemiyor, konuşamıyor, tepki veremiyordum. Sadece bedenime kar taneleri düşüyormuş ve o kar taneleri düştükleri yerde erimeden ateşe dönüşüyormuş gibi hissediyordum. "Seninle yapışa yapışa, yapış yapış olacağımız şeyler yapabiliriz."

Nefesimin kesilmesiyle, koridorun sonundaki camdan içeri sızan donmuş ayın mavimsi beyaz ışığını görmem bir oldu. Yere yavaşça dökülüyor, etrafa yayılan bir su birikintisi gibi yavaşça bize doğru yüzüyordu. Kulaklarım uğuldamaya, bedenim bir yılan gibi kıvrılma isteğiyle yanmaya başladı. Anlam veremediğim çekim tüm mantık zerreciklerini avuçlayarak ezip yerle bir ederken gözlerimi o donmuş ayın mavimsi beyaz ışığından alamadım. Sanki ışık bize doğru yüzüyordu ve bize dokunduğu anda, biz de birbirimize dokunmadan duramayacaktık.

Avucuma birden dolan güç, saldırgan bir içgüdüyle onu itmemi sağladı. Efken bir adım geriye çekildi ve o an ayın mavi beyaz ışığı bedenini altına aldı. Bedeni o ışığın altında bronz renkte bir elmas gibi parlarken, üzerine yakamoz düşmüş bir denize benziyordu. Ayın ışığında gözlerinin mavisinin insani olmayan bir parıltıyla ışıldadığını gördüm, sonra birden gözlerini hızlıca yumdu ve bedeni aldığı nefesle normal görünmeyecek bir şekilde genişledi.

Ben karanlıktaydım, o ise ayın o garip ışığının altındaydı. Bir insana benzemiyordu ama bir canavar olmak için fazla güzel görünüyordu.

"Odaya git," dedi, sesinin dalgalanır gibi çıktığını fark ettim. Sanki rüzgârda söylediği kelimelerdi bunlar, dağılmış bir şekilde kulaklarıma vardılar. "Benden uzak dur."

Bunu söylediği an, sırtını bana döndüğü an oldu. Hızla benden uzaklaşmaya başladığını gördüm.

"Sakın," dedi koridorun sonuna vardığında. "Sakın bir daha benimle o kadar yakınlaşma."

"Sana yaklaşan ben değildim," diyebildim ama sesim zayıftı. Yaşanan o küçücük an, bedenimde çok büyük bir yankı yaratmıştı. Bu yüzden hareketsiz kaldım ve onun gidişini izlerken tek kelime daha edemedim.

O gece içtiğim soğuk suyun yoğunluğu boğazımın ağrımaya başlamasına neden olmuştu. Odaya gitmek yerine koltukta cenin pozisyonu almış, çaresizlik başımın üzerinden süzülen kar taneleriymiş gibi üşüyerek uyumuştum. Uyandığımda bu kâbusun bitmiş olabileceğini düşünerek daldığım o uyku, bir ölüm çıkmazı olarak daha büyük kâbuslara gebe kaldı. Kan ter içinde olduğum yerde gitgide küçülerek kara zorla uyandığım uykunun tozları halen daha gözlerimi yakıyorken bir süre karanlığa gömülmüş salonu izledim.

Uyumuş, kaç saat sürdüğünü bilmediğim bir uykudan kâbuslar enseme binmişken uyanmış, şimdi yine kendimi aynı şehirde, tanımadığım bir adamın evinde, o adamın koltuğunda nefes nefese ve korku dolu içinde bulmuştum. Mustafa Baba'nın söyledikleri zihnimden bir an olsun silinmiyordu. Kâbusuma konu olan figürlerin bir şekli yoktu ama parlayan kızıl gözleri, adımı çığlık çığlığa haykıran çatallı sesleri hatırlıyordum. Tenimden buz gibi bir ürperti geçip gitti ama ürperti gitse de kalbim panikle çarpmaya devam etti.

Yutkunduğumda boğazımdaki ağrı arttı. Herkes uyuyorken *-yani öyle olmasını umut ediyordum-* duş alabilir, Efken'in benim için getirdiği ve hâlâ koltuğun üzerinde duran poşetlerdeki yeni kıyafetlerden giyebilirdim. Bedenimin biraz olsun gevşemeye ihtiyacı vardı ve kendimi başka birinin kıyafetleri içindeyken pek de huzurlu hissettiğim söylenemezdi. Her ne kadar yeni kıyafetleri ben almamış olsam da en azından etiketi duran kıyafetlerdi ve benden önce birinin tenine sürtünmemişlerdi.

Elimde benim için olduğunu bildiğim poşetlerden biriyle banyoya girdim. Banyo soğuk ve karanlıktı. Dağ başında, ormanın kalbine gömülmüş bir evin banyosunda küvet bulmayı elbette beklemiyordum ama bir süre sonra her garipliğe alışıyordunuz, bu banyodaki ilk seferim değildi ve ben de bu garipliğe çoktan alışmıştım. Belki de sadece uyum sağlamaya çalışıyordum ve ruhum uyum sağlayamadığı bu garipliği kusarak dışarı atmaya çalışıyordu. Yumurta şeklindeki küvetin rengi lacivertti, onu ilk gördüğümde siyah olduğunu düşünmüştüm çünkü loş bir ortamda olduğum için tamamen siyah gibi görünüyordu ama gün ışığı *-her ne kadar güneş tepemizde hiç var olmayacak olsa da-* burayı aydınlattığında küvetin renginin lacivert olduğunu görmüştüm. Duş kabini genişti; bir cam, duş kabini ile banyoyu birbirinden ayıran pencere gibiydi ve camın etrafını saran çerçeve şeklindeki şeridin rengi siyahtı.

Banyonun kapısını kilitleyip bedenimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Çırılçıplak kaldığım andan itibaren tenimde dolaşmaya başlayan ürpertinin tek sebebinin soğuk olmadığını biliyordum. Ay ışığının tıpkı bir dalganın kıyıya vurup kumların üzerinde ilerleyişi gibi zeminde ilerleyişini hatırlayınca ürperdim. Rengi soluk, ölümü hatırlatan tonlarda bir maviyi anımsatsa da aslında donuk bir beyazdı. Efken'in benden uzaklaşır uzaklaşmaz o ışığın altında var oluşunu, bedeninin mümkün olmayacak bir seviyede şişerek kaslarının iki katı boyutuna ulaştığı ânı hatırladım. Tüm bunlar zihnimde fırtına çıkararak düşüncelerimi oradan oraya kökleyip savururken çoktan suyun altına girmiştim ama ılık su, ensemdeki sertleşmeyi bir nebze olsun gevşetmemişti.

Tutulan ensemi avucumla ovarken bile durmadan o ânı düşünüyordum. Bana sokuluşunu, bedeninin bedenime birden sertçe yapışma anını... Tıpkı

mıknatısların birbirine düşman ama birbiri için deliren zıt kutupları gibi... Sonra donmuş ayın kademsiz ışığını hatırladım ve zihnim alabora oldu.

Benim için poşetin içine tıkıştırılmış iç çamaşırı takımlarından biri oldukça konforlu duruyordu. Kadınsı olduğu söylenemezdi ama spor yapıda olması bana kendimi içinde olduğum süre zarfı boyunca rahat hissettireceğini bangır bangır bağırıyordu. Benim için iç çamaşırı almış olması yanaklarımın içindeki etleri dişlerimi saplayarak sertçe kemirmeme neden oldu. Her ne kadar bunları Sezgi seçmiş olsa da parasını ödeyen oydu, muhtemelen poşetlenirken onları görmüştü.

Siyah rahat sutyeni ve onun takımı olan külotu bedenime sardığımda temiz kokuyordum, saçlarımdan düşen su damlaları bedenimden sicimle iniyor, gözyaşları gibi kayarak bir noktadan sonra patlayıp dağılıyor, ayrılıyorlardı. Bedenimi bulduğum temiz bir havluyla kurulamış, havluyu kirli sepeti olduğunu düşündüğüm sepete tıkmıştım ama saçlarım hâlâ sırılsıklamdı. İç çamaşırların etiketlerini dişlerimle koparmıştım, aynı şekilde etiketi üzerinde duran şeftali rengindeki yumuşak tüylü kazağın da etiketini dişlerimle kopardım. Siyah, bacaklarımı sımsıkı saran tayt tam bedenime göreydi. Efken'in kazağını ve Yaren'in şortunu da kirli sepetine tıktıktan sonra kendi iç çamaşırlarımı kendim yıkayıp, kimsenin bulamayacağı kör bir noktaya kurumaları için bıraktım.

Islak saçlarımı parmaklarımla tarayıp, dişlerimi fırçalayamadığım için ağzımda gıcık edici bir tatla banyodan çıktım. Burada bir sığıntı gibi kalıyordum, bu yüzden bu tarz taleplerde bulunamazdım ama yine de *keşke diş fırçasına ihtiyacım olduğunu akıl edebilseydi,* diye düşündüm. Yaren'in bana vermeyi kabul ettiği her kıyafete razıydım, yeni kıyafetler olmasa da olurdu -*tamam yeni kıyafetlerimle çok mutluydum*- ama diş fırçamın olmaması kötü hissettiriyordu.

Dış kapının açılıp kapanırken çıkardığı gıcırtılı sesi duydum, mutfağın kapısının önünde durduğumu, omzumun üzerinden sokak kapısına doğru baktığımda anlamıştım. Efken orada, üzerinde boğazlı kalın bir kazakla sokak kapısının önünde dikiliyordu. Bana bakmıyordu ama tam karşısında, koridorun sonunda durmuş ona baktığımı bildiğine emindim. Ne ara çıkıp gitmişti? Yokluğunu fark etmemiştim bile. Ayağındaki postalları çıkarıp kenara bırakırken gözlerini kaldırıp eğilmiş pozisyonda durmaya devam ederek bana baktı. Gökyüzü karanlığından hiçbir şey kaybetmese de ufukta beliren şafak ilk adımlarını atmaya başlayan bir bebek gibi yavaşça bize doğru yürüyordu. Bu yüzden içeriye grimsi bir ışık kırıntısı yayılmıştı.

"Bağlı olduğun kişiye bakımlı görünmek için mi tüm bu hazırlık?" diye sordu, sesinde alay olmasa da küçümser bir tavır sezinlemiştim. Yine de sesi donuk ve benden zerre hoşlanmıyormuş gibi çıkıyordu.

Gözlerimi devirerek, "Şu bağ olayına inanıyor musun?" diye sordum, aslında ben sanırım inanıyordum, sadece birinin beni aksi yönde kandırmasına ihtiyacım vardı. Hem de acilen.

"Mustafa Baba yaşlı ve bunak," dedi sadece.

"İnanıyor musun inanmıyor musun?"

"Bunak ama yalan söylemez," diye fısıldadı, bir an gözlerim boşluğa yuvarlandı ama sonra tekrar Efken'e baktım. "O yüzden bırak da zaman göstersin."

"Sana anlattığım şeyleri deli saçması buluyorsun ama onun ortaya attığı bu tarz garip bir iddiayı sorguluyorsun, öyle mi?"

"Peki sen neden sorgulamıyorsun?" Sorusu açık ve netti, bir an kendimi çok hazırlıksız yakalanmış gibi hissettim. "Adam sana farklı bir dünyadan geldiğini, boyut atladığını söyledi. Anlattıklarına bakacak olursak, bu mümkün?"

"Ya da çetesiniz ve beni kaçırdınız. Şimdi de aklımı oynatmam için uğraşıyorsunuz?"

Bu kelimeler dudaklarımdan cansızca dökülürken tüm bu söylediklerime ben bile inanmamıştım. Bende bir gariplik olduğunu hep hissederdim. Vizyonları görmeye başladığımda henüz dokuz yaşındaydım, bazı olacakları birkaç gün önceden rüyalarımda görürdüm ama bunun sadece basit tesadüfler olduğunu düşünürdüm. Aslına bakılacak olursa, bu düşünce birkaç gün öncesine dek hâlâ inanmaya devam ettiğim bir düşünceydi. Şimdiyse aklım da ruhum da kalbim de karışıktı.

Efken asıl düşüncemi biliyormuş gibi ortaya attığım sahte iddiaları yanıtlama gereği duymadan salona girdi. Islak saçlarımdan damlayan sular kazağımın omuz kısmını ıslatıyordu. Arkasından salona girdiğimde aslında ondan çekiniyordum ama bir şekilde karşısında durabilmem gerekiyordu. Yüzünde yine o sert, erişilmez, yosunlu soğuk bir kayayı anımsatan ifadesiyle tekli koltuğa oturup koltuğun çaprazında duran sehpanın üzerindeki gümüş sigara tabakasına uzandı. Tabakayı bir kitabın sayfasını açıyormuş gibi iki yana açtı ve beyaz filtreli sigarayı alıp üst tarafı daha etli duran dudaklarının arasına yerleştirdi. Cebinden çıkardığı siyah zipponun ucunda can bulan alev, sigaranın ucundaki pervasız bekleyişi sonlandırdı ve turuncu küçük bir ateş sigaranın ucunda kalp gibi atmaya başladı. Sigaradan derin bir nefesi ciğerlerine çekmesiyle zehir büyük bir hızla ciğerlerine akın etti; içeri çöken yanaklarını ve dalgın bakan uçurum mavisi gözlerini takip ediyordum.

Sigarayı etli dudaklarından uzağa taşıdığında güçlü parmakları arasında tuttuğu beyaz narin bir bedeni anımsatan sigaraya baktım. Dumanı usul usul dudaklarının arasından dışarıya doğru serbest bıraktı. Bir süre sustu, sonrasında yine konuşan ilk o oldu.

"Bana geldiğin yeri anlatsana," dedi, birden böyle bir cümle kurmasını beklemediğim için gözlerimi hızla ona doğru ittim. Onun kemik mezarlığı gibi görünen kutsal yüzüne baktım. Bana değil, işaret ve baş parmağının arasına alarak beyaz filtresini ezdiği sigaraya bakıyordu ama bir cevap beklediği çok açıktı. Geçen her saniye onu öfkelendiriyormuş gibi gitgide daha da fazla kaşlarını çatmaya başladı. Yüzündeki kemikler artık çok daha fazlaymış gibi görünüyordu. "Konuşacak mısın Medusa?" Sesinin tınısı sertti, rüzgârı bedenime çarparak beni titretti.

"Geldiğim yerin benim için ifade ettiği tek şey aile." Son kelime kaşlarının daha da çatılmasına neden olsa da yüzünde herhangi bir mimik kaybı yaşanmadı. Hatta o kadar aynı bakıyordu ki sanki zaman durmuş, o da zamanla birlikte durmuştu da sadece ben konuşuyor, ben hareket ediyor, ben hissediyordum. Hisleri yok olmuş gibiydi. Belki de hiç var olmamıştı. Konuyu değiştirmek ister gibi, "Nereye gitmiştin?" diye sorduğumda, bana bu soruyu sorma haddimin olmadığını belirtir gibi acımasız gözlerle baktı.

"Bundan sana ne?"

"Peki," diye kabullendim umursamaz görünmeye çalışarak ama merak ediyordum.

Tam iki kez ortadan kaybolmuştu. Birinde benim için kıyafetlerle dönmüştü, diğerindeyse ondan uzak durmamı haykırarak resmen benden kaçmıştı ama evden çıkıp gittiğini fark etmemiştim bile. Hangi ara derede giyinip basıp gitmişti hiç bilmiyordum. Muhtemelen uykuya daldığım ve o kâbus savaşlarını verdiğim sırada çıkıp gitmişti.

Yüzünü izlemeye devam ettim. Bu durum canını sıkıyormuş gibi bana düşmanca bir bakış atarken, dolgun dudaklarının arasındaki hayalet yavaşça dışarıya çıktı ve beyaz bir duman kütlesi şeklinde ortamızda kıvrıldı. Dudakları yeniden sigaranın izmaritine yapışmadan hemen öncesinde, "Bana alık alık bakma da anlat," dedi ters bir sesle. "Geldiğin yer nasıl bir yerdi?"

"Ne açıdan nasıl bir yerdi?" Bana terslenmesi, boynumu avucunun içine aldığı anda hiç zorlanmadan kırabilecek kadar öfkeli bakması o an beni gocunduran şeyler olmaktan çıkmıştı. Ya doğal karşıladım ya da umursayamayacak kadar bitkindim.

"Suç mesela," dediğinde tek kaşımı kaldırdım. "Masallar diyarından mı geldin yoksa bir çöplükten başka bir çöplüğe mi geçiş yaptın?"

Burayı çöplük olarak tanımlamasını garipsemedim, muhtemelen kendisini de çöp olarak tanımlayabilecek biriydi. Buna rağmen sarsılmaz egosu tam orada, yakışıklı suratının ortasında duruyordu. Kaşının üzerindeki yatık dikiş izine, sonra da esmer suratına uzun uzun baktım. Cevap vermedi-

ğim her saniye ömrümden bir an çalıyor olmalıydı ama bunun sebebi bekleyiş değildi, biraz daha susarsam beni boğacaktı.

"Suçlular her zaman ve her yerde vardır," dediğimde kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi. Devam edeceğimi fark etmiş gibiydi, önümü tıkamak istemiyordu çünkü yine geç yüklenen bir video gibi donmamı istemiyordu. "Bazen orası cennetten bile güzeldir. Güneş şehrin her yanına dokunuyor sanırsın, güvendesindir. Ama güneş en tepeye vardığında bile bazı sokaklara, bazı evlere, bazı insanlara dokunamaz. Güneş herkes için doğmuyor." Karşısında oturduğum koltuğun üzerine ayaklarımı çekip, kollarımı dizlerimin etrafına güçlü halatlar gibi sararak dalgın bir ifadeyle öylece yere baktım. Kafamın içinde İstanbul canlanmaya başladı. Gerginliğin hat safhalara ulaştığı trafiği, gürültüsü, azalmayan kalabalığı, dinmeyen yorgunluğu... Metro istasyonlarından birini düşündüm, yan yana yürüyen ama birbirini tanımayan insan yığınını ve büyük trenin nerede olduğumuzu söyleyen kadının sesinin hemen arkasından iki yana açılan kapılarını... "Kalabalıktır, hep. Sokaklarında çocuklar oyunlar oynar, çocuklar dilenir, çocuklar öldürülür, çocuklar..." Gözlerim birden öfkeyle yanmaya başlayınca Efken'in de gerildiğini hissettim.

"Devamını getirme o cümlenin," dedi sadece. "Yani sik gibi bir yer."

"Bir sokağında bir kadının kahkaha sesini duyarsın, diğer sokağında bir kadın sadece bir dakika daha yaşayabilmek için çığlıklar atar."

"Öyle bir bok deliğinden geldiysen burayı çok da yadırgamazsın herhalde," dediğinde sesinde anlam veremediğim yoğun bir duygu değişimi vardı. Gözlerim gözlerine tutununca, parıldayan mavi gözlerindeki tuhaflık dikkatimi delerek geçti. Öfkeli bakıyordu ama bu defa öfkesinin merkezinde duran ben değildim.

"Bu hikâye beni açmadı." Birden oturduğu yerden kalktı, sigarasının ucunda yaşlanarak grileşen kül kopup yere düştü ve yerde ölü bulundu. "Hazırlan, çıkıyoruz."

"Ne?" Afallamış bir halde ona bakakaldım.

"Bu evin içinde oturarak o sikik herifi bulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi. "Ölmemen için şu piçi bir an önce bulmamız gerekiyor."

Bağlı olduğum insanı düşününce bedenimden buz gibi ve karanlık bir ürperti geçti.

"Gidiyoruz," dedi sertçe. "Poşetlerde daha düzgün paçavralar vardır."

"Bir yere gitmek istemiyorum," diye mırıldandım, bugün yaşananlar benim için oldukça fazlaydı.

"Sana isteklerini soran olmadı. Buradasın, benim yanımda."

Bunları söylerken işaret parmağı beni aşağılayıcı bir şekilde işaret ediyordu, parmağını tehditkâr bir biçimde aşağı yukarı salladı ve başını da parmağıyla uyumlu bir şekilde salladı.

"Burada olduğun, yanımda olduğun, benim kanatlarım altında olduğun sürece benim söylediklerimi yaparsın. Anladın mı? Ben istersem nefes alırsın, ben istemezsem o bağlandığın avanağı bulmana bile gerek kalmaz, zaten ölürsün. Ben yanında olmadan dışarıda en fazla bir saat yaşarsın, şu çenenle bir bile değil. O yüzden aç kulağını beni dinle Medusa. Benimlesin. Ve benimleysen, benim dediklerim olur."

"Ağır ol," dedim oturduğum yerden kalkmadan sadece kafamı yukarı kaldırıp, ona delici kızıl gözlerle bakarken. "Sen kendini benim sahibim mi sanıyorsun?"

Ona bu şekilde karşılık vermem, dudaklarında ölümcül bir tebessümün genişlemesine ve tüm ifadesine kan rengi mürekkeplerden kelimeler döşenmesine neden oldu.

"Senin sesin çıkmaya başladı." Bana doğru tehditkâr bir adım attı ama bu kez göğsümü sıkıştıran korku değil, öfke oldu. Yüzüme doğru eğilip, gözlerinin diplerinden alevler gibi yükselen bir kana susamışlıkla gözlerimin içine baktı. "Güzelliğine mi güveniyorsun?" Sorusu beni afallatacak gibi olsa da kalbim hâlâ öfkeyle çarpıyordu. "Sırf güzel olduğun için sana ayrıcalık tanıyacağımı, bana kafa sikebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Beni zorlama," diye fısıldadım. Korktuğumu düşünmesini istedim çünkü belki bu korku onu durdurabilirdi ama ben öfkeliydim ve öfkemi görecek olursa daha da hiddetlenecekti. Yüzü yüzüme öyle çok yakındı ki, sanki onun yüzü gök, benim yüzüm yerdi ve birbirimize dokunmamıza tek bir yağmur damlası kalmıştı. "Kadınlara zarar vermediğini biliyorum." Bir an yüzü kaskatı kesildi. "İstesen de beni öldüremezsin. Ama ben yaparım." Mavi gözleri gözlerime sanki benim gözlerimmiş gibi yakın duruyordu. O gözlerde hayreti gördüm. "Beni aşağılamaya kalkacak olursan, ulaştığım ilk bıçağı sana saplarım." Göğsüm öfkeyle şişip inmeye devam ediyordu. "Çünkü sen kadınları öldüremiyor olabilirsin ama ben beni aşağılayan erkeklerin canına okurum."

Parmağını yavaşça yüzüme doğru yaklaştırınca nefesimi tuttum. Kalbimin atış sesleri öyle kuvvetliydi ki, duymama ihtimali bile yoktu. Yanağıma doğru düşen ıslak saç telini işaret parmağına ağır ağır doladı ve sonra konuştu.

"Yerinde olsam beni bu şekilde azdırmazdım Medusa."

Nefesi ılık ılık içime esti. Gözlerimiz birbirine tutunduğunda, pencereden içeri doğru sızmaya başlayan ay ışığı yine tüm dikkatimi üzerine çek-

meyi başarmıştı. Algılarım Efken'in dudaklarıma yakın duran dudaklarıyla, gitgide daha da yoğunlaşarak zemine yayılmaya başlayan ay ışığı arasında mekik dokuyordu.

"Benimle bu şekilde konuşmandansa, elime bir bıçak vermeni ve senin de elinde bir bıçak varken benimle karşılaşmanı isterdim. Şartlar emin ol şu an olduğumuz konumdan çok daha eşit olurdu." Her kelimenin sonuna nokta koyuyormuşum gibi vurgulayarak kurduğum cümle onu afallatınca, birden onu iterek ayağa kalkıp çıkışa yöneldim. "Seninle geleceğim ama mecbur olduğum için değil, Nigin olduğum herife çekilip onu bulabilmem için."

Tekrar ona doğru dönüp kıyafetleri almak için koltuğa yöneldiğimde bana öldürücü gözlerle bakıyordu.

Öfkesi, bir ormanın derinliklerinde uluyan kurt gibiydi; evin her yanına dağıldı ama kelimeler o öfkenin kökleri olmadı. Ben de öfkeliydim, nedenini bilmiyordum ama göğsüm alev alevdi, sanki kalbimin etrafı bir yangın yeriydi.

"Bu kadar fazla kıyafet yerine bir tane diş fırçası tercih ederdim," dedim gergin bir sesle.

"Poşetlerden birinde var," dedi ve ardından ekledi: "Bana karşı sesini yükseltemezsin, bunu anladın mı?"

"Ne yaparsın? Kafamı boynumdan mı ayırırsın?"

"Beni Perseus mu sanıyorsun?" Sorusu birden duraksayıp ona bakakalmama neden oldu.

Medusa'nın başını gövdesinden ayıran adam...

Uçurumdan rengini alan ölüm tutsağı bakışları gözlerime saplı duruyordu. Başını omzunun üzerine doğru düşürüp bana acıyan gözlerle bakınca, göğsümün merkezine oturttuğum o öfke dolu canavar yeniden kükredi ama kendimi tuttum. Beni öldürmesini istemiyordum ve şansımı zorladığımın farkındaydım. İçimden bir ses, bundan sonra atacağım her adım onun bana zarar vermek için kendine yaratacağı bir sebep olacaktı ve ben bu adımları dikkatle atmazsam bu evden sağ çıkamazdım.

"Eminim birini öldüreceksen daha yaratıcı şekilde yaparsın bunu."

Duygusuz bir sesle söylediğim bu cümle benim bu konuşmaya koyduğum noktaydı aslında. Efken bana aldırış etmedi bile ama o gözlerin kuytularındaki tehdidi gördüm. Ağzını bile açmadan ona meydan okumanın bedelini gözlerinden okutmuştu bana. Korkmuş muydum? Evet. Kendimi durdurabilecek miydim? Hiç sanmıyordum.

Benim için diş fırçası almış olması gerçekten keyfimi yerine getirmişti. Kirli bir ağızla durmak benim için ölümden beterdi ama nanenin tadı dilimi uyuşturduğunda ve dişlerimin her yanını rahatça, uzun uzun köpürttüğümde

kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Nasıl bir yere gideceğimizi bilmiyordum ama yine de her yerde giyilebileceğini düşündüğüm parçaları giyersem sorun olmayacağını düşünmüştüm. Siyah dar paça bir kot pantolon, siyah boğazlı bir badi, siyah sahte kürk bir yelek iyi olabilirdi. Hiç vakit kaybetmeden banyoda giyinmiştim. Ayağıma geçirdiğim çoraplar bile siyahtı ama ayakkabılarım yoktu.

Tam banyodan çıktığım sırada gözüm banyonun dışındaki ahşap zemine kaydı ve duraksadım. Küçük topuğu olan kısa siyah botlar tam önümde duruyordu. Etrafıma bakındım ama onu göremedim. Botları ayağıma hızlıca geçirdim, biraz boldu ama yine de ayak numarama yakın olmalıydı ki çok zorluk yaşamamıştım. Küçük topukların sesleri ahşap koridorda yankılar uyandırmaya başladı ve tam salonun önüne geldiğimde deri ceketinin fermuarını boğazına kadar çekerek salondan çıktı.

Ona bakmadan, "Yaren uyandığında bizi evde bulamazsa sorun çıkmaz mı?" diye sordum, başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Ona karşı var ettiğim korkuyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum, bazen gözlerimde o korkuyu gördüğünü biliyordum ve bu denli çıplak hissettiren duygudan nefret ediyordum.

"Hayır, bir sorun olmaz." Büyük adımlar atarak çıkışa yöneldi, ayağına botlarını geçirip bağcıklarını bağlamaya başladığı sırada ahşap vestiyerin önünde durmuş sakin gözlerle onu izliyordum. "Gittiğimiz yerde de aptal saptal konuşma. Kimseyle konuşmayacaksın." Bunları söylerken bana bakmadı, sanki bir cevap vereceğimden emindi de öfkesini kontrol edebilmek için suratıma bakmıyordu. Emrivakileri canımı sıksa da bu defa onun damarına basmama kararı aldım çünkü göğsümde tıklayan şu cana şimdilik gerçekten ihtiyacım vardı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kafes'e."

Kaşlarımı çattım ama başka bir şey söylemedi ve gecenin karanlığı bizim için kollarını açtı. Cipe varana dek bu botlardan nefret ettiğimi düşünmüştüm, çünkü karların içinde yürümesi çok zordu ama cipe binip ısıtıcının çalıştığı cipte gevşeyince nefretim geçti ve yeni ama karın etkisiyle ıslanmış botlarımda gözlerimi gezdirdim. Bahsettiği yere varmamız yarım saatten fazla sürmüştü. Oraya varmadan hemen öncesinde ilk fark ettiğim karanlığa bulanmış şehrin geceleri daha kalabalık göründüğüydü çünkü caddede, kaldırımların üzerinde ilerleyen insan yığınlarını görmüştüm.

Tamamen kalabalık diyemezdim ama insanlar vardı, delirmemiştim, kaldırımda yürüyor, şakalaşıyor, gülüşerek konuşuyorlardı. Kaldırımda koca bir kar yığını vardı, buzlanmış ve bu yüzden de taşlaşmıştı. Genç bir adam

kaykayıyla onun üzerinden atlayıp kayarak uzaklaştı ve bir kız grubu yüksek sesli kahkahalar attı; pekâlâ seslerini duyamadım ama ağızlarının ve yüzlerinin aldığı şekilden ne yaptıklarını anlayabilmiştim.

Kafes'in önünde durduğumuz anda, etraftaki yüksek tuğla binaların gölgelerinin cipin üzerine serildiğini fark ettim. Kafes olarak adlandırdığı mekânın duvarları duman grisiydi, kapı iki yana açılacak kanatlı demir bir kapıydı ve kapının hemen önüne saplanmış buz rengindeki kılıçlar bir insandan daha uzun görünüyordu. Kapıda, kılıçların hemen arkasındaki iri yarı adamın boyu hemen hemen iki metre kadardı. Efken ile yan yana durduklarında muhtemelen Efken'den daha iri görünüyor olmalıydı ama boylarının aynı olduğuna emindim. Adam keldi, saçsız başını kaplayan garip figürlü dövmelerinden birinin çizgisi kulağından boynuna kadar iniyor ve kolundaki dövmelerden biriyle tam o hizada birleşiyordu.

"Burası Kılıç Kafesi," deyince bakışlarım kel adamdan sıyrılarak omzumun üzerinden ona doğru çevrildi. Aracın motoru çalışmıyordu, içerisi karanlıktı ve ısıtıcı da sıcak üflemeyi bırakmıştı. Efken'in karanlıkta bile parıldayan gözlerine bakarken aklım bir anlığına bulandı ama sonra sorgulayan bir ifade yüzümün sınırlarını yaktı. "Bir çeşit dövüş kulübü. Boks maçları, kafes dövüşleri, aklına gelebilecek her türlü vahşet içeride." Gözlerini benden çekerek hemen arkama denk gelen camdan dışarıya doğru baktı. "Orada dikilen Boz Ayı," dedi. "Ona kılsız ayı da diyorlar." Bunu söylerken sesi eğlenceliydi ama gülmedim. "İçerisi biraz tehlikeli ama kıçımın dibinden ayrılmazsan hiç sorun olmaz. Yanımdaki hiçbir canlıya hiç kimse bulaşamaz."

"Beni canlı olarak gördüğün için teşekkür ederim, dediğin gibi ben bir canlıyım, oyuncak ya da birine ait olabilecek bir eşya değilim." Yavaşça gülümsedim ama gülümseyişim sinir bozucuydu, bana bakmadı ama dişlerini sıktığını görebiliyordum çünkü o güzel suratın tam ortası yine mezar çukurlarının yuvası olmuştu.

"Ve böyle zevzek zevzek de konuşma içerideyken," dedi. "Sessizce yanımda dur işte."

"Nedenmiş? Oradaki hıyarlardan birinin dikkatini çekerim sonra da beni oyuncağı mı yapmaya çalışır?"

"O kadar çok konuşuyorsun ki bir çakacağım bir de arabanın kapısından yiyeceksin şimdi." Sakin bir ses tonuyla, bana bakmadan kurduğu cümle birden sessizleşmeme neden oldu.

Cipten inip iki kaldırımı da karşılıklı buza dönüp taşlaşmış karla kaplı yolun ortasından ilerleyerek mekânın önüne kadar geldik. Yüksek tuğla binaların gölge gibi örttüğü sokağa çok fazla kar tanesi düşmüyordu, bu yüzden de sadece kaldırım kenarlarında taşa dönmüş kar yığınları vardı ama genel ola-

rak etraf çok beyaz değildi. Buz rengi kılıçların arkasında dikilen kel adama baktığımda adam bana değil, Efken'e bakıyordu; sanki bana bakması yasaktı ve o yasağı çiğnerse ruhundan olacakmış gibi tetikte duruyordu.

"Karaduman," dedi adam saygılı bir sesle. "Hoş geldin."

"İçeride kimler var?" Efken adamın varlığını umursamıyormuş gibi direkt bu soruyu sormuştu ama adam da pek gocunmuşa benzemiyordu. Koyu kahverengi gözlerini Efken'den çekmeyip bana bir an olsun dokundurmadan omuz silkti.

"Dişine göre birileri yok ama sen her zaman eğlenmenin bir yolunu bulursun."

"En azından beni tanımaya başlamışsın," dedi Efken, sonra alayla sırıttı ama sırıtışında ölümün soğukluğu vardı; sanki gülümsemiyordu da ölümü resmediyordu.

Bir an, çok kısa bir an için olduğum konumu hiçe sayarak ona baktım. Sadece ona. Ölümün resmedildiği yüzündeki güzellik bu ihtişamını sanattan mı yoksa ölümden mi alıyordu? Öyle bir şeydi ki yüzündeki, insanın kelimelerini sınırlıyor, baktığı yerde gördüklerinden fazlası olduğuna inandırıyordu. Güzeldi, evet ama onda güzellikten fazlası vardı. Ruhuma düğümlenmiş bir istekle, ele geçirilmişim gibi sadece ona bakıyordum ve düşüncelerim birbirine çarparak yere yığılıp beni mantıksızlığa sürüklüyordu.

Çatık kaşlarının altına gömülmüş mavi gözlerinde bana açılan bir kapı vardı ama sanki o kapıyı sırf yüzüme sertçe kapatıp bir gün beni dışarıda bırakabilmek için açık bırakmıştı. Birden bu düşünce hiç anlam veremeyeceğim bir detaya dönüşerek kalbimi lekeledi. Lekeyi sevmedim, hastalık gibiydi ve sanki ne kadar ömrüm kaldığını bile bilmeden ölümün kollarında cehennemin ninnilerini dinliyordum.

Onun gözlerinde cehennemin ninnileri vardı.

Kirpikleri cehennemde yanan alevlerdendi.

Bakışları ise şeytanın yeryüzündeki gölgesiydi.

"İyi eğlenceler Karaduman," diyen adamın bundan önce söylediği ne kadar cümle varsa, Efken'in yüzünün sınırlarındaki alevlere teslim olduğum sırada duyamayacağım kadar boğuktu. Tek duyduğum kurduğu bu son cümle olmuştu. Adam yine bana bakmadı, demir kapıyı bizim için açtığında bile varlığımı hiçe saymıştı ama aldırış etmedim. Hatta bana bakmaması benim açımdan iyiydi bile. Gözlerini bana dikip bakması sadece canımı sıkardı, belki korkuturdu bile.

İçeride çığlık sesleri vardı ve girdiğimiz taş koridor karanlık tarafından pençe altına alınmıştı. Gözlerim bir süre karanlıkla savaştı, sonra da karanlığa meydan okumaya başladı. Çığlık sesleri kadınlara aitti ama dehşet

değil, coşku dolu seslerdi bunlar, bu yüzden içimde herhangi bir korku depreşmedi. Yine de enteresan bir içgüdüyle karanlığı takip eden gözlerim her yere dokunmak için an kolluyordu. Efken'in sıcak avucunu dirseğimin alt kısmında hissedince panikle ona doğru baktım ama yüzü karanlıkta derince oyulmuş koyu renk bir gölge gibi duruyordu. Tezahürata benzer sesler gitgide yoğunlaştı ve o sesleri alkış sesleri takip etti. Çok geçmeden kafeslerin sarsılırken çıkardığı sesleri duyup irkilerek yutkundum.

Efken dirseğimin altından beni kavramıştı, sonu yokmuş gibi ilerlemeye devam ettiğimiz karanlık koridoru aşmam konusunda bana yardımcı oluyordu.

Ya da onu yavaşlatmamam için beni sürüklüyor da olabilirdi. İkinci seçeneğin daha çok oluru var gibiydi.

Sonunda bir ışık pıhtısı yakaladım. Nokta şeklindeki ışık büyüdü, etrafa yayıldı, gözlerimi yakmaya başladı. Hızla elimi gözlerime götürüp parmaklarımı gözlerime siper etmemle bir zincir sesi her yana yayıldı ve kalabalığın sesi üzerime akıyormuş gibi irkilerek elimi yüzümden yavaşça uzaklaştırdım.

Neredeyse on metre yüksekliğindeki gümüş rengi kafesin zemininde zincirler vardı, zincir bileğimden bile kalındı ve ortada yılan gibi kıvrılmış halde duruyordu. Adamlardan birinin kanı yere yayılmış, zincirin etrafında bir hale oluşturmuştu. Uzun, bakır rengi saçları olan iri yarı adamı siyah ince görüntüsü olan deri bir sedyeye koyarak sedyenin saplarından tutup havaya kaldıran, birbirine ikiz kadar benzeyen kısa saçlı adamlara baktım. Dehşet öyle çoktu ki, göğsüm hızla inip kalkıyor, parmak uçlarım hissizliğin kıyısında uyuşuyordu. Bakır rengi adamın uzun, kıvırcık sakalları da bakır rengindeydi ama öyle çok kan akıyordu ki sakallarının rengi kızıldan bordoya doğru değişim geçiriyordu. Adamın yüzünün birçok yerinde çürükler ve yarıklar vardı. Yüzü öyle çok şişmişti ki gözlerini bile açamıyordu.

Muhtemelen onu o hale getiren adam da oradaydı, kafesin içinde yırtıcı bir hayvan gibi kükreyerek gülüyor, kafesin parmaklıklarını sallayarak on metrelik büyük kafesi sarsıyor ve kanlı dişlerini göstererek kalabalığa gövde gösterisi yapıyordu. Çıplak vücudunda kan lekeleri vardı ama bu kan lekeleri ona ait gibi değildi, çünkü dudağının kenarındaki kan dışında bedeninden ona ait bir noktadan kan taşmıyordu. Kumral, uzun saçlarını arkaya doğru savuruyor, yüzünü örten sakallarının içinde kalmış ince dudaklarının arasından uzattığı kanlı dişleriyle destekçilerini selamlıyordu. Birden onun çok korkutucu olduğunu düşündüm. Ormanda avını yavaşça parçalayan aslandan, bir zebra yavrusunu son sürat koşturan çitadan daha da vahşi görünüyordu.

"Nasıl ama?"

Bu ses Efken'e ait değildi, yabancı ses irkilerek girdiğim halisten çıkmamı sağladı ve yavaşça sesin geldiği yöne baktım. Karışık, çikolata kahvesi saçları ve saç rengine uyum göstermiş buğdaydan daha koyu renk teniyle Efken'den hemen hemen bir kafa boyu kadar kısa olmasına karşı oldukça uzun görünen adam sırıtarak kafese doğru bakıyordu. Efken'in hemen yanındaydı, dudaklarındaki iğrenti dolu gülümseme dikkatimden kaçmamıştı.

"Bu ayıyı yeni getirdiler. Sabıka kaydını göstersen şaşarsın. Bence suçlarının yanına yamyamlık da eklenmeli." Kollarını göğsüne sarmış kafesi iğrentiyle izleyen adam omzunun üzerinden Efken'e doğru baktı. Beni görmüyor gibiydi. "Geleli yarım saat olmadan üçüncü kişiyi komalık etti."

"Kapıdaki Boz Ayı bana ondan söz etmemişti," dedi Efken gözlerini kısmış avını izliyor gibi kafeste anıran domuza bakarak.

"Emin ol ki kapıdaki Boz Ayı güzel bir dişi yakalayıp çiftleşmek dışında bir şey düşünmüyordur şu an," dedi yabancı gülerek. Çok kısa bir an gözleri bana dokundu. Açık kahverengi gözleri vardı, hatta o kadar açıktı ki ışığın altında sarı gibi duruyordu. Bakışlarımız birbirine tutununca gözlerine şaşkınlık bulaşır gibi oldu ama sonra o şaşkınlık hızla tükendi. Gözlerini benden yasak bir şeye bakıyormuş gibi hızla geri çekerek Efken'e çevirdi. "Ee ne *yapacaksın? İstiyorsan en ön sıradan iki kişilik yer ayarlayabilirim.*"

"En ön sıra sikimde bile değil," dedi Efken ve birden derin uçurum mavisi gözlerini kıstı. "Ben kafesin içine girmek istiyorum."

Göğsüm korkuyla şişerken birden sadece şoka girmiş gibi Efken'e bakakaldım. Aynı zamanda yabancı adam da şoka girmiş gibi bakıyordu, bir süre sonra onun gözlerindeki şok kayboldu ve yüzü eğlenceli bir ifadeye büründü.

"Efken Karaduman," dedi adam yüzünü buruşturarak sırıtırken. "Herkesi yenemezsin."

Efken tek kaşını kaldırıp yüzüklerle dolu parmaklarını ceketinin cebine soktu ve sırıttı. "Hayır," dedi. "Yenerim."

"Dostum, saçmalama istersen," dedi yabancı adam. "Fazla yara almaman gerek, o koca bedenine ihtiyacımız olacak."

Ne demek istediğini anlayamadım ama Efken'in yüzünde çarpık bir gülümseme oluşmuştu. Alay ediyor gibiydi, gözleri ne bendeydi ne de yabancı adamda. Doğrudan kafesin içindeki eğitimsiz ayıya bakıyordu.

Kavganın kaçınılmaz olduğunu onun uçurum mavisi gözlerine hızlıca yayılmış kan nehrinden anlamak mümkündü. Gözlerinin rengi mavi olmasaydı, kesinlikle kızıl olurdu hatta belki de o mavi gözlerin derinliklerinde kızıl bir cehennem saklanıyordu ve cehennemi okyanusların altına gömerek insanlardan gizliyordu. İnsanlara işkence ettiği düşünceleri olduğuna emin-

dim. Hatta düşünceleri, parmaklarından daha da fazla kan kokuyor olmalıydı.

"Bana hiçbir şey olmaz, hiçbir zaman olmadı."

Bu kadar kendinden emin bir cümle kurmasını zaten bekliyordum ama kurduğu cümlenin haklılık payının yüksek olması beni daha da ürpertti. Şu ana dek bir kez olsun yenilmemiş gibi bakıyordu, yenilmenin tadını bilmiyormuş gibi... Belki de doğruydu, gerçekten de yenilmek nedir bilmediği için bu kadar burnu büyük davranıyordu.

"Yaralanmaman gerek," dedi yabancı adam yeniden, sesi her nedense tedirgindi. "Bunun ne demek olduğunu anlamıyor musun?"

"Yaralanmayacağım zaten sikik," diye homurdandı Efken. "Sanki beni yenebilirlermiş gibi." Boynunu geriye doğru atıp yavaşça esnetmeye başladı ve boynu usul usul dönerken eklemlerinden yükselen çatırtı sesleri tüylerimi ürpertmeye yetti. Yeniden ileriye doğru bakmaya başladığında artık o gözlerde ölümün soğuğu değil, cehennemin sıcağı vardı. Ama bir şekilde, o cehenneme varış sağlamak için önce ölümünün soğuğundan geçmek gerekirdi.

Gümüş renkli, kalın yüzüklerin donattığı uzun, kemikli parmaklarını büküp yumruk haline getirdikten sonra yüzüklerin yüzeyleri birbirlerine değecek şekilde yumruklarını birleştirdi ve sonra da o iki yumruğunu birbirine doğru itti. Gümüş yüzüklerin birbirine sürterken çıkardığı sesi takip eden sert bir çatırtı sesi oldu. Çıtlattığı parmaklarını çözerken gözleri ölümü arzular gibi parıldıyordu.

Yutkunuşum boğazıma bir düğüm attı. Önce içinde olduğu ceketi çıkarıp yere bıraktı, ardından kazağını tek bir hamlede yukarı çekerek kaldırdı ve tüm kasları bu hareketin etkisiyle kasılarak belirginleşti. Esmer teni çıplak kaldığında dikkatimi çeken boynundan aşağı sarkan beyaz kurt dişi kolyesi olmuştu, göğsündeki kasların arasından aşağı doğru salınan kolyeye kısaca baktım. Sadece siyah kotu ve kulakları gevşeyerek öne doğru düşmüş postallarıyla kafese doğru yürümeye başladı. Ölümü armağan etmeye giden bir melek gibi...

"Kafayı mı yedin?" diye seslendim arkasından ama bana bakmadı bile. Kafese varabilmek için yaklaşık on merdiven inmek gerekiyordu. Efken merdivenleri inerken bileğindeki siyah kayışlı saati çözüyordu. Çözdüğü saati orta yaşlarda göbekli bir adamın eline tutuşturdu. Adam ona anlaşılması güç bir ifadeyle baktı ama Efken adama bakmadı bile. Son basamağı da inip ayının vurduğu parmaklıkların önünde durup, kafesten on metre kadar uzaktaki zayıf çocuğa kafesin kapısını açmasını bekliyormuş gibi beklentiyle, hatta sert bir emirle baktı.

Zayıf çocuk kapıya yöneldiğinde, öfkeli hayvan hırlayarak parmaklıklara yapıştı ve parmaklıkları salladı.

"Ne o? Yoksa bana meydan okumaya mı geldin?" diye sordu dişlerinin arasındaki kurumuş kanları göstererek Efken'i korkutmaya çalışıyordu ama Efken ona boş boş baktı. "Senin o kalın kemiklerini bükerek hilâl şeklini vereceğim!"

Adam bir kahkaha attı, tribünlere yayılmış insan topluluğu adama alkış tutsa da kadınlar Efken'i gördükleri anda fikir değiştirmiş gibi sessiz kaldılar. Taraf değiştirmiş olmalıydılar. Haklı da sayılırlardı.

"Kapıyı aç," dedi Efken tereddütte kalmış bir şekilde elindeki anahtarla kafesteki hödüğe bakan çocuğa.

"Gel içeri sonra da seni karım yapayım!" diye bağırdı adam alkış toplamak ister gibi ama kadınlar gülmedi, erkekler ise şekilsiz kaba kahkahalar atarak adamı desteklediler. Tabii kendilerinden oldukça üstün görünen ve tüm kadınları sarhoş eden bir erkeğin dayak yemesini izleme isteğiyle iştahlanmaları çok doğaldı.

Parmaklıklardan örülme kapı yavaşça açılırken yağlanması gerektiğini gösteren bir ses çıkardı.

Efken'in yüzünü birden vahşi, ölümcül bir gülümseme kapladı.

"Yanlış," dedi içeri doğru bir adım atarken. "Kocan geldi."

Her şey sanki birkaç saniye içinde gerçekleşmiş gibiydi. Kafesin kapısı kapandığı an, adam Efken'e doğru koşmaya başladı ama Efken bir adım bile geri çekilmeden, pozisyon almadan ona doğru koşan adamı beklemeye başladı. Hatta o kadar küçümseyici bakıyordu ki sanki bir iskemle isteyip üzerine oturarak adamın koşmasını beklemeye devam edecekti.

Adam iştahını kaçıran böğürtüler çıkararak Efken'e koşarken yüreğim ağzımdaydı ama saniyeler zamanın içinde çok fazla asılı kalmadı. Efken, adamı boynundan yakaladığı an adamın hızı kesildi ve esmer kolun sahibi adamı öyle büyük bir hızla demir parmaklıklara çarptı ki, adamın neredeyse iki metre kadar havalanarak uçtuğuna yemin edebilirdim.

"Vay be," dedi yanımdaki varlığını unuttuğum yabancı. "Gayet zinde."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Böğüren hayvan çarptığı parmaklıklardan kayarak yere yıkıldı ama pes edecek gibi değildi. Ayağa kalkmak için parmaklıklara dokunduğunda içten içe Efken'in bir atak daha yapmasını bekliyordum ama yapmadı. Durdu ve avının ayaklanması için beklemeye başladı. Avıyla dalga geçen bir çakala benziyordu. Hatta avının etrafını sarıp sadece kahkaha sesleri çıkararak avının ölmesini bekleyen bir sırtlana bile benziyor olabilirdi.

Sırtlanları düşündüm.

Avının etrafında dolaşan, avını öldürmeden, canlı canlı yiyen, ısırıklarıyla yaralayıp etrafında dönerken kahkaha atar gibi sesler çıkaran o yırtıcıları... Efken onlara benziyordu.

"Sen kimsin bu arada?"

Bu soruyu sorduğu kişi bendim ama Efken adamı birden parmaklıklara yapıştırıp, adamın yüzünü arka arkaya sertçe parmaklıklara vurmaya başlamıştı. Dudaklarım dehşetle aralandı. Efken durmadan, hiç vazgeçmeden, adamın saçlarını güçlü avucuna dolamış vahşet onun için bir eğlenceymiş gibi adamın yüzünü sertçe demir parmaklıklara vurup duruyordu.

Efken'in gümüş yüzüğü, demir parmaklıklar ve adamın yüzü kanlar içindeydi.

Kan öyle çok her yerdeydi ki, damarlarımız bomboştu sanki.

Kan damlaları onun esmer yüzüne sıçramaya başladığında bile durmadı, adamın yüzünü sertçe demirlere vurmaya devam etti; tüm bunlar olurken artık gözlerinde keyif vardı. Bir tatmin duygusu...

Yabancı tekrar sordu.

"Sen kimsin?"

Oradaydı, o bir insan değildi.

Evet güzeldi ama güzelliği canavar olmasına engel değildi.

Gözlerimi kanlardan alamadım.

Fısıldadım:

"Ben Medusa."

8. ÖLÜM UYKUSU

LOW. LULLABY

Tanıdık ninniyi mırıldanan ses geçmişten geliyordu.

Geçmiş, yıkılmak için sallanmaya başlamış, temeli bataklığa dönüşmüş bir bina gibiydi. Şimdi ninniyi mırıldanan ses öyle yakından geliyordu ki, sanki artık geçmişteydim. Uzun, koyu renk saçlarım bukleler halinde yüzümün sınırlarını örtüyordu, nefesim ise öyle güçlüydü ki, saçlarım her defasında nefesimin rüzgârına kapılarak bir havalanıyor, bir yüzümün hatlarına geri serilerek bakışlarımı arkasına saklıyordu.

O kadar çok yakınındaydım ki, sanki ölümün kollarındaydım.

Adamın ismi Ulaş'tı. İbrahim'in ağzından bu ismi duymuştum. Çikolata rengi saçları ve sarı renkteki gözleriyle bana birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum. Yaklaşık bir seksen beş, bir doksan boylarında olmalıydı, ben bir yetmiş altıydım ve buna rağmen benden gözle görülür derecede yüksek duruyordu. Efken'in arkadaşlarından biriydi, bu belliydi ama Ceyhun kadar sakin bir görüntüsü olduğunu söyleyemezdim. Uçarı kaçarı bir tip gibiydi, yine de ondan rahatsız edici bir his almamıştım.

Düşüncelerimin içinden sıyrıldığımda, geçmişten gelen ninninin sesi hâlâ zihnimin bataklığını derin bir oyuğa çevirmeye devam ediyor, oyularak genişleyen bataklığın içi kelimelerle dolarak bana ait her cümlenin mezarı haline geliyordu. Olduğum yerde kemik gibi duruyordum, hareketsiz ve sert. Efken'in yüzünü dağıttığı uzun saçlı adamı götürdükleri ânı hayal meyal hatırlıyordum. Adamın yüzü bakılamayacak kadar vahim durumdaydı, yaşadığım şoka rağmen adamın yüzüne şaşkınlıktan değil, bakacak olursam kusacağımdan korktuğum için bakamamıştım. Yüzündeki her deri zerresinde kan dolu göçükler oluştuğuna emindim.

Ulaş, "İyi misin?" diye sordu, sesinden şaşkınlığı okunuyordu, neden şaşırdığını anlayamamıştım. Titreyen ellerimi kotumun kumaşına bastırarak Efken'in kafesin içinde yarı çıplak halde ilerleyişini izledim.

Bedeni hazla kasılıyor, kaslarından kanla karışık ter damlaları sicim gibi kayarak tenini ölümü anlatan bir tabloya dönüştürüyordu. Nefesime karışan dehşeti dışarı bıraktığımda, az evvel kendi ağzından adını öğrendiğim adam yeniden konuştu.

"Daha önce böyle bir yere gelmediğini söyleme bana." Ulaş'ın sesindeki saf şaşkınlık birden ilgi dolu bir endişeye dönüştü. "Pekâlâ, yatağını ısıtacağın ya da ısıttığın herifin nasıl zevkleri olduğunu bilmiyordun, öyle mi?"

Birden ona, hissettiğim tüm karmaşaya rağmen hiddetle dönerek, "Ben onun yatağını ısıtmadım!" diye bağırdım, sesime karışan öfke öyle bir uğultu yarattı ki Ulaş'ın bir adım geri atarken yüzüne bulaşan dehşetin ayak izleriydi.

"Neden bağırıyorsun?" Bana tedirgin gözlerle bakarken kafası karışmış gibiydi. "Bir kadın Efken'in yanında başka neden olsun ki?"

Bir an ben de tıpkı bana bakarken şaşkınlığı gözlerine işlemiş Ulaş gibi şaşkınlıkla doldum. Efken'in görüntüsü gereği kadınlarla haşır neşir biri olduğuna zaten emindim, o kadar güzel görünüp kur yaparak elde edemeyeceği insan sayısı -*buna tüm cinsler dahil*- çok az olmalıydı. Hatta belki kur yapmasına bile gerek kalmıyordu. Onu desteklerken çığlıklar atan kadınlar onun zaferiyle bile tatmin olmuş gibiydiler.

"Onunla yatmadım," dedim birden, Ulaş'ın kaşları havaya dikildi, saçlarından daha koyu renk olan kaşlarının keskin kavisine baktıktan sonra gözlerimi devirerek midemdeki bulantıyı bastırmak için nefesimi tuttum. "Onunla yatacak da değilim. Bir iş için onun yanındayım." *Yani sonuçta bu bir iş sayılabilir.*

Yine de bu cevap Ulaş'ı tatmin etmemişti.

"Efken'in kadınlarla yapacağı tek iş..."

"Neden çeneni kapatmıyorsun?" diye sertçe söylenerek böldüm onu. "O ve onun yattığı hiçbir kadın umurumda değil. Hem sen bir kadınla nasıl konuşması gerektiğini bilmeyen bir hödüğün tekisin."

"Ben konuşmam zaten," dedi omuz silkip kafesteki pantere doğru bakarak. "Benim olayım sevişmek."

"Aman ne iyi, başın göğe eriyordur, her gün sırtını sıvazlıyorlardır bu yüzden. Hödük olmanla övün bir de istersen."

Kafesin kapısı gıcırdayarak açılınca bakışlarım kafesteki yırtıcıya saplı kaldı. Ulaş bir şeyler söylese de kurduğu cümledeki hiçbir kelime zihnime tutunup düşüncelerimle buluşmadı. Efken kısa boylu genç çocuğun elinde tut-

tuğu beyaz havluyu aldı, kafesten çıktığı an bedenindeki kan ve teri o havlu ile kurulayıp, kana bulanmış havluyu omzuna atarak bize doğru yürümeye başladı. Merdiven basamaklarına geldiği anda saatini emanet ettiği adam korkuyla ona saatini uzattı ve Efken saatini bileğine sararken gözünü kaldırıp kısaca bana doğru baktı.

Gözlerimizin o anlık buluşması, yüzyıllardır birbirine hasret iki âşığın mezarda birbirine kaynayan kemikleri gibiydi.

Ortam alkış sesleriyle yıkılıyor, kadınlar muzip ve beklenti akan gözleriyle Efken'i süzüyorlardı. Artık ışığın altında olmamasına rağmen bir güneş gibi parıltılar saçarak merdiven basamaklarını tırmandı ve bana doğru yürümeye başladı. Vücudunda hâlâ tenindeki esmerliğe meydan okuyan silik görünümlü kurumuş kan lekeleri vardı. Saçları terden ıslak ve dağınıktı, ıslandıkları için olduklarından çok daha siyah, kurum gibi duruyorlardı.

Ölüm meleği birkaç adım sonra yanımdaydı.

Ulaş ile aramızda beş adımlık mesafe olmasına rağmen kolunu tek bir kanadını açıyormuş gibi yana doğru açtı, sonra da büyük eliyle neredeyse hiç baskı uygulamadan Ulaş'ı itebileceği en uzak yere kadar itti.

Ulaş'a bakmadan konuşurken gözleri bendeydi ama konuştuğu kişi ben değildim, Ulaş'tı.

"Ondan uzak dur."

O an kurduğu bu küçücük cümleye kulaklarımı tıkayabilir, bu cümleyi kurduğu sırada hançer gibi içime saplanarak beni deşen gözlerini görmemek için gözlerimi yumabilir, kan ve tere rağmen ılık bir esintiyle ciğerlerimi yakan tarçın kokusunu solumamak için nefesimi tutabilirdim ama düşüncelerim doğrudan o cümleye odaklanmıştı ve düşünmeden edemezdim.

Ulaş'ın şaşkınlığı havaya karıştı. Bakışlarının bizde olduğunu bilsem de gözlerimi uçurumun kıyısında gibi hissettiren mavi gözlerinden çekemedim. Efken sağa doğru bir kanat gibi açtığı kolunu indirdi, göğsü haz dolu nefesleriyle şişip inmeye devam ederken bana bakmaktan vazgeçmedi.

"Ne zamandan beri bu kadar sahiplenicisin?"

Ulaş'ın sesi farklı bir şeyler görmüş ve gördüğü şey epey ilgisini çekmiş gibi muzipti.

Efken bana bakarak tekrar onunla konuştu: "Bir süredir."

"Kızcağıza fazla ümit verme," dedi Ulaş, bunu söylerken gözlerini devirdiğini hisseder gibi olmuştum ama içimden bir ses, bunu yapsa da kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu söylüyordu. Ulaş bir şeyler daha söyleyecek gibi olsa da Efken ona bakmayınca homurdanarak sırtını bize döndü ve karanlık koridora doğru yürüyüp birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Gözüm, Efken'in omzundaki kan lekeleriyle dolu beyaz havluya dokundu, sonra tekrar gözlerini içtim. "Bu da neydi?"

"Ne neydi?" Sesi yine soğuk, sesi yine ürkütücüydü; ölüm ve mezarlık. Sesi bunlar gibiydi.

"Neden kafesin içine atlayıp birinin ağzını yüzünü dağıttın?"

"Eğlenmek için."

Gözlerime inanamıyor gibi bakarken, "Sen hasta mısın?" diye sordum dehşet içinde.

Bana doğru bir adım atınca geri çekilmek istesem de geri çekilemedim.

"Bazen, Medusa," diye fısıldadı ılık nefesini yüzüme bırakarak. Kurumuş kan lekesinin yılan gibi dolandığı parmağını şakağıma bastırdı. "Kafanın içinde büyüyen karanlığı bir nebze olsun durdurabilmek için kan görmen gerekir."

Parmağını bastırdığı nokta birden uyuştu, elim ben farkında olmadan onun kaslı, kan lekelerinin ev sahipliği yaptığı terli göğsünün üzerine kondu. Avucumu sertçe göğsüne bastırırken gözlerim bilincimin dışına kayıyormuşum gibi yavaşça kapandı. Efken, dokunuşum altında kaskatı kesildi. Bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum ama diğer elim bileğini kavradığı ve parmağını şakağıma daha sert bastırması için bileğine baskı uyguladığı için elini geri çekmedi.

O soyun lideri ki, ateşler içinde yanan teniyle, göğsünün içinde buzdan bir kalp taşıyan o kadını buldu. O soy ki, o lidere kul, köle, o soy ki çok kan dökecek.

Yabancı bir adamın hırıltılı sesinden duyduğum o kısık sesli kelimeler, parmağının ucunu şakağıma bastırdığı süre zarfı boyunca usul usul zihnime yerleştiler.

Kapıları aç, özgür bırak bizi.

Kapıları aç, buzdan kalpli.

Kapıları aç, uyandır bizi.

Kapıları aç, Azize.

"Medusa."

Bileğini elimin içinden koparır gibi çekmesiyle, şakağım parmağının baskısından kurtuldu. Sesler kesildi, zaman birden dindi ama geçmiş bir şelale gibi kafamın içinde çağlamaya devam etti. İrileşmiş gözlerle Efken'e baktığımı fark etmeme sebep olan, onun gözlerinin aynasında kendime rastlamamdı. Efken birden omzundaki havluyu indirdi. Dehşet dolu bir yüzle havlunun ucundan bir rulo yapıp yüzüme yaklaşınca geri çekilmeye çalıştım ama bileğimi mengene gibi saran parmakları beni durdurdu.

"Bekle," dedi hırıltılı bir emirle. "Burnun kanıyor."

Panikle parmaklarımı sus çizgime götürdüm, sus çizgime iki farklı yolmuş gibi ayrılarak dağılan kan parmak uçlarımı ıslattı. Parmaklarıma baktığımda neredeyse siyah rengini almış yoğun kanı görünce kalbim öyle büyük bir gürültüyle çarpmaya başladı ki, Efken'in söylediği her söz o derin gürültünün içinde parçalanarak kaybolmuştu.

"Nigin," diye fısıldadığımda yüzünde çarpık bir ifadeyle bana baktı, sonra gözleri hızla parmaklarıma bulaşan koyu renk kana kaydı. Kaşlarını öyle çok çatmıştı ki, alnının tam ortasında mezar derinliğinde bir göçük oluşmuştu. "Sebebi bu olabilir mi?" Korkudan sıkışan nefesimle ona bakıyordum. "Ölüyor olabilir miyim? Belki de Mustafa Baba haklıydı." Sesim panikten çatlıyordu, işte yine oluyordu, küçükken hep olduğu gibi birden endişelerin var ettiği bir sarmaşık beni sarıp boğmaya başlamıştı sanki. "Belki de onu çoktan gördüm ve şimdi şehirden uzaklaşıyor, belki de ülkeden?"

"Sakinleş," dedi sadece.

"Nasıl sakinleş dersin, ya haklıysa?"

"İnsanlarla ilk kez burada karşılaştın," dedi. "O sikik buralardaysa ve bir kuş değilse, teknik olarak şehirden uzaklaşmış olması imkânsız."

Doğru söylüyordu ama ya Mustafa Baba hikâyeyi eksik anlattıysa diye düşünmeden edemedim. Havluyu nazikçe sus çizgime bastırıp, sert nefesini yüzüme verince, gözlerimi kaldırıp ona bakakaldım. Yüzüne dağılmış o sakinlik birden benim de nabzımın yavaşlayıp, bedenimin gevşemesini sağlamıştı. Bana dokunmaya kıyamıyormuş gibi yavaşça burnumun etrafındaki kanı temizlerken bana bu gece bile olmadığı kadar yakın duruyordu.

"Endişe duyma," dedi yavaşça.

Ve her nasılsa, endişe birden kayboldu.

Gözlerini kısaca gözlerime değdirip hızlıca geri çekerken yeniden konuştu.

"O herifle ne konuşuyordunuz?"

"Kimle?"

"Yanındaki."

"Ulaş mı?"

"Adını da mı öğrendin?" Tek kaşını kaldırarak bana bakarken havluyu geriye çekmişti, gözlerinde öfke parıldıyordu, duruşu tehditkârdı. "Mustafa Baba aranızda bir çekim olacağını söylemişti, değil mi?" Gözlerini yüzüme dikti. "Onu mu deniyordun?"

"Ne saçmaladığını sanıyorsun?"

"Onunla konuşuyordun."

"İnsanlar konuşur Efken," dediğimde bana daha dik baktı.

"Yabancılarla değil."

"Senin arkadaşındı."

"Evet, benim. Senin değil."

Derin bir nefes aldım. "Şu Nigin olayını..."

"Aman tanrım!" Birden arkamda hırlar gibi yükselen ses, cümlemi boğazıma dizdi ve olduğum yerde ürpererek sesin geldiği yöne döndüm. "Tekrardan tanrım," dedi adam bu kez gözlerini indirdiği yerden kaldırıp yüzüme bakarak. Tam karşımda duruyordu, benden bir kafa boyu kadar uzundu, takım elbisesi içinde temiz bir görüntü çiziyor olsa da bakışları ahlaksız ve tekinsizdi. "Genelde ya kalçalar mükemmeldir ya da yüz. Yukarıdaki seni yaratırken kafayı mı çekiyordu?"

Sadece birkaç saniye, toplasan on bile etmeyecek birkaç saniye etrafımızda zamandan bir hale oluşturdu. Sonra adamın iki metre uzağa uçuşunu, mekânın pütürlü taş zemininde sürüklenerek yere kapaklandığı ânı izledim.

"Tanrı kafayı çekmez orospu çocuğu!" diye kükredi Efken, o sırada artık dövüş kulübündeki tüm gözler üzerimizdeydi. Sanki kafeste yeni bir dövüş başlamamış, asıl gösteri buradaymış gibi herkes bize bakıyordu. "Ama şeytan kafa kopartır." Bu, Efken'in dudaklarından dökülen son cümleydi. Tek bir yumrukla sürüklediği adama doğru atıldı, kaşla göz arasında o kadar hızlı bir manevra yapmasını beklemediğimden olduğum yerde taşa dönmüş halde ona bakıyordum. Adamı gömleğinin beyaz yakalarından kaldırmasıyla güçlü çenesini bile sızlatacağından emin olduğum sert bir kafayı adamın suratına yapıştırması bir oldu.

"Beyler!" diye bağırıyordu korumalardan biri ikisine doğru koşarken. Ulaş'ın kalabalığı yararak bize doğru ilerlediğini görür gibi oldum ama sonra gözlerim yeniden Efken'i buldu. Adamı yakasından tutmuş bilincini kaybetmesine izin vermeden ama eziyet eder gibi arkası kesilmeyen yumruklarıyla pert ediyordu.

Öyle sert, öyle güçlü, öyle dehşet verici yumruklar atıyordu ki, toplanan kalabalık onu omuzlarından çekerek uzaklaştırmaya çalıştığında bile olduğu yerden bir santim kıpırdamadı. Onu yerinden oynatamayacağını anlayan kalabalık, adamı kurtarma ümidiyle bu kez adamı çekiştirmeye başladı ama Efken adamı da bırakmıyordu. Adamı öyle sıkı kavramıştı ki, karşı taraf adamı çekmeye devam ederse adamın kolu ya da bacağı kesinlikle kopacaktı.

"Siktir, onu öldürecek!" diye bağırdı iri kıyım bir herif. "Karaduman, bunu yapmak istemezsin! En azından burada değil, hadi oğlum bırak şunu!"

Adam korku dolu çığlıklar atıyor, acıyla perçinlenen çığlıkları daha da güçlenerek kulübün her yanına eşit bir ekoyla dağılıyordu. Çınlayan çığlık

seslerini kadınlara ait korku dolu haykırışlar yakaladı ve bir bütün oluşturarak etrafı çınlatmaya başladılar. Herkes bir yere kaçışıyor, güçlü adamlar Efken'in elindeki tacizci götü kurtarmaya çalışıyorlardı.

Sonunda dehşetle, "Efken!" diye bağırabildim, esasen o adamın damarındaki son kan akana dek dayak yiyişini keyifle izleyebilirdim çünkü göğsümü zonklatan o öfke bunu görmeyi diliyordu. Kendi vahşiliğime akıl sır erdiremeden Efken'e doğru ilerlemeye başladım ama Ulaş beni uzaklaştırmak için omuzlarımdan tutarak ileri sürükledi.

"Hey!" diye bağırdı korkuyla. "Ona yaklaşayım deme, halini görmüyor musun? Bir canavarı ona ismini seslenerek sakinleştiremezsin!"

"Efken canavar falan değil, o herif beni taciz etti!"

Dudaklarımdan öylece dökülen kelimeleri durduramamıştım bile.

Ulaş, sihirli kelimeyi duymuş gibi beni serbest bırakınca koşarak Efken'e doğru ilerledim ve elimi onlarca kişinin aynı anda dokunduğu omzuna koyarak, "Efken!" diye bağırdım. Beni duymadı, hırlıyor, ağzından daha önce hiç duymadığım küfürler bir mırıltı şeklinde dökülürken kendinden geçmiş gibi adamı yumrukluyordu. Birkaç yumruğun sonunda adamın bilinci kapandı. Efken sanki adam acıyı tatsın, iliklerinde duysun diye onu bilerek bilincinden uzağa göndermemişti. Ama adam daha fazla dayanamamış, Efken'in kollarında bir kukla gibi cansız hale gelmişti. Efken ise duracak gibi değildi, bunu önemsememişti bile.

Tam şu an adam ölmüş olsa, bunu bile önemsemezdi.

"Efken!" diye bağırdım, son çarem buymuş gibi ismini yalvardım. Öfkeyle gözlerimi yumduktan birkaç saniye sonra, "Dur!" diye emir dolu bir çığlık atmamla, Efken'in parmak uçlarıma değen çıplak, ateş gibi yanan teninden beni bile titretecek bir elektrik akımı geçti ve bu akım, ona dokunan insanları bile sıçratarak geri çekilmelerine neden oldu. Ben daha ne olduğunu anlayamamışken, Efken de elektrik çarpmış gibi titreyerek adamı yere fırlatıp kaslı kolunu ovdu, sonra birden bana doğru döndü, dehşetle yüzüme baktı.

İnsanlar kavganın dinmesi yeterliymiş, hissettikleri ve o an onları âdeta püskürten elektrik umurlarında bile değilmiş gibi dağılmaya başladılar. Yerde yatan adamı kollarından tutup sürüyerek karanlık koridora götürüyorlardı, adamın yüzünden akan kanlar, adamı takip eden kızıl bir patika yola dönüşmüştü ve adam sürüklendikçe kanlı patika yol da görüş alanıma girerek uzuyordu.

"Sen bana ne yaptın?" Efken'in sorusu kanımın damarlarımın içinden usulca çekilmesine neden oldu. Mavi gözler şimdi sadece ölümü hatırlatmıyor, ölümmüş gibi bakıyordu. Bana bir adım atarken işaret parmağı bir silahın soğuk namlusu gibi beni hedef aldı. "Sen az önce bana ne yaptın lan?"

Korkuyla, "Bir şey yapmadım," dedim kekeleyerek.

"Yaptın." Bana kuşku dolu ölüm mavisi gözlerle bakarken bir adım daha yaklaştı, aramızdaki mesafe artık sıfıra yakındı; kalbim korkudan mı yoksa anlam veremediğim bir histen mi kasılıp duruyordu hiç bilmiyordum ama göğüs kafesimi var eden kemikler çıra gibi tutuşmuştu. Elini indirip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sen aslında kimsin Medusa?"

"Benim ismim Mahinev," diye fısıldadım, her nedense kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, korkudan kendimi kaybederek tutarsız bir şekilde histeri krizine gireceğimi düşünmeye başlamıştım. "Medusa değilim." Gözyaşları o kadar yakındı ki, neredeyse gözlerimden değil, parmak uçlarımdan akacaklarını hissetmiştim.

"Ağlayarak beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?" Acımasız bir ses tonuyla sorduğu soruya vereceğim cevap açıktı, elbette onu kandırabilmenin yolu bundan geçmiyordu ve ben onu kandırmak istediğim için ağlamıyordum.

Bir saniye, ben ağlıyor muydum?

Kuruyan kendi kanını taşıyan parmak uçlarımı gözlerime götürdüm ve yanaklarımdan sicimle akan gözyaşının derimdeki hareketini hissettim. Efken karşımda durmuş hiçbir şey hissetmiyormuş, alması gereken cevaplar varmış ve sadece bununla ilgileniyormuş gibi doğrudan bana bakıyordu. Gözünü bile kırpmıyordu, sanki kaçıracağı en ufak ayrıntı bile onun için hayat memat meselesiydi.

Efken birden bileğimi kavrayarak elimi yüzümden bulaştırdı. Beni sert bir manevrayla ters çevirince gözlerimden dökülen yaşlarla doğrudan karşıya doğru bakmak zorunda kaldım. Tribünlerde ışıkların hafifçe aydınlattığı onlarca insan vardı, hiçbiri bize bakmıyordu, kafeste süregelen dövüşü izliyorlardı.

Efken sırtımı kaslı, çıplak göğsüne yaslamamı sağladığında birden irkildim ama geri çekilemedim. Sessiz gözyaşlarım yanaklarımı sıyırarak terk etmeye devam ediyordu.

Dudaklarını kulağımın hizasına getirip, etli dudaklarının dokusunu hissetmemi sağlayacak şekilde fısıldadı. "Bak Medusa." Gözlerimden birer damla yaş daha yanaklarımdan aşağı doğru hızla intihar etti. "Orada onlarca adam var. Belki de bir tanesi senin bağlı olduğun o sikik." Bedenini bedenime tamamen yaslayınca, kıyafetlerime rağmen tenindeki o inanılmaz ısıyı hissettim. Nasıl bu kadar sıcaktı? Uğuldayan kulaklarımla onu dinlemeye devam ederken gözyaşlarım gözlerimi özgürce terk ediyorlardı. "Ama sen benim yanımdasın. Benimlesin." Dudaklarını bilinçli bir şekilde kulağıma sürtünce tenimdeki tüm gözeneklerden dışarı lavlar akmaya başlayacak gibi

hissettim. "Hadi sıkıyorsa tam şu an seni alsın benden." Güldüğünü hissettim ama bu gülüş neşeden uzak, bir katilin gülümsemesi gibiydi. Şimdi gözeneklerimden lavlar akmıyordu, buz gibi serin sular boşalıyordu. "Merak ediyorum," dediğinde içimde bir ağrı hissettim. "Seninle onun arasında, seninle benim aramda olduğu gibi bir çekim olur mu?" Alayla, aşağılar gibi oldu. "Biliyor musun? Ben biliyorum. Asla."

"Tüm bunları neden söylüyorsun?" diye fısıldadım titreyen, gözyaşlarına bulanmış, hâkimiyetim dışına çıkmış sesimle.

"Çünkü bil diye," dedi alayla. Birden kendini bana daha sert bastırdı. "Bana ne yaptığını söylemezsen, o sikik Nigin olduğun kişi ben olmadığım için her gün gözyaşı dökersin, onun ben olması için dua eder, ona her baktığında karşında beni görmeyi dilersin." Birden söyledikleri onu sinirlendirmiş gibi burnundan sert bir nefes vererek geri çekildi. "Öldürürüm o piç kurusunu."

Yavaşça geri çekilip, ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"Zaten öldüreceğini söylememiş miydin? Geri dönebilmem için."

Bana dik dik baktı. "Ya ona âşık olursan?" Bu soruyu en azından onun gibi bir adamdan duymayı beklemediğim için hâlâ yüzümde olan ellerim yanaklarımın üzerinde donup kaldı.

"Aşka inanıyor musun?"

"Ben budala değilim ama senin gibiler inanır," dedi. "Ya ona geri gitmek istemeyecek kadar âşık olursan?"

Böyle bir ihtimal bile yoktu ama çok kısa bir an için kendimi o pozisyonda düşündüm. Ne olursa olsun ailemi, arkada bıraktığım hayatı, normal olduğum zamanları geri isterdim. Ne kadar büyük bir aşk duyuyor olursam olayım, tercihimi kesinlikle bunlardan yana kullanırdım. Öte yandan, ben hayatımın hiçbir döneminde kalbimin bir erkeğe ait olabileceğini de düşünmüyordum. Kalbim bomboş, donmuş buzdan bir maddeydi sanki, bir gün birini sevecek olursam kalbimin erimesinden korkuyordum. Hiçbir aşkın romanlarda okuduğum kadar gerçekçi, tutkulu, doludizgin olduğuna inanmıyordum. Sonuçta iki kişiden biri daha çok severdi ve biri bir gün mutlaka terk ederdi.

Sessizliğim yüzüne tehlikeli bir gülümsemenin yayılmasına neden oldu. Bakışlarım onda uzun süre kalamadı, zaten ağlamıştım ve büyük ihtimalle bok gibi görünüyordum. Etrafta gerçekten bağlandığım kişi var mıydı bilmiyordum, burnumun kanama sebebi Mustafa Baba'nın bahsettiği bağdan kaynaklı mıydı onu da bilmiyordum. Gerçekten Nigin Bağı diye bir şey var mıydı? Bunu da bilmiyordum. Hiçbir şeyi bilmiyordum. Burnumu çekerek Efken'in yanından geçip bir saat kadar önce içinden geçerek bu ölüm yu-

vasına geldiğimiz karanlık taş koridora doğru yürümeye başladım. Bu hareketim onu şaşırttı ama daha sonra büyük adımlarıyla birkaç saniye demeden ensemde biterek beni durdurup kendine doğru çevirdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, sesindeki hırıltıya aldırış etmeden, döktüğüm gözyaşlarının etkisiyle acıyan gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Az önce neler olduğunu açıklamadın. Ve bana o siktiğimin şerefsizi hakkında yönelttiğim sorunun cevabını da vermedin. Öyle elini kolunu sallayarak gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Gidebileceğin bir yer zaten yok, tıpış tıpış arabana binip senin çöplüğüne geri döneceğim," dedim tükürür gibi. Bir an durdu, şimdi sadece gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerinin içinde devamlı olarak bir kolu dönen, bir kolu ise kendi zehriyle felç olmuş zamanın kolları vardı. Akrep öylece felçli bir şekilde duruyor, yelkovan devamlı olarak gözlerinin arazisini ateşe vererek geçmişi geride bırakmak ister gibi hızla koşuyordu. Göz bebekleri, onun zamanı var eden gözlerindeki saatin kadranıydı.

Tekrar konuştum.

"Aşk konusuna gelecek olursak, eğer o herifi bulursak acele et ve onu öldür, çünkü ben ne buradan birine âşık olurum ne de burada kalıp ailemi unuturum."

"*Gözlerinde bu umutsuzluğu görmektense gerçek bir deli olmanı tercih* ederdim," demesini beklemiyordum. Sesi bir gerçeği kendinden bile saklar gibi esrarlıydı ama sesinin aksine, bana sertçe çarpan cümlesi beni altında bırakacak kadar kuvvetliydi. "Şu haline bak." Yavaşça serbest bıraktı beni ama gözleri beni delecek, beni geçecek, beni yıkacak, beni mahvedecek gibi hâlâ bendeydi; bana esirdi. "Senin gibi bir kızın bir insanı öylece öldürmemi isteyebilecek kadar gaddar olduğuna asla inanamam. Kesin evine döndükten sonra günlerce, belki haftalar, aylar, belki de yıllarca bunu düşünerek vicdanınla birlikte sen de çürüyüp gideceksin. Ailen bu kadar mı önemli? Vicdanından? Bir daha asla gözüne girmeyecek olan uykudan, her gece içini kemirecek o düşüncelerden, susturamayacağın seslerden daha mı önemli?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden ama söylediklerini uzunca düşündüğümde perişan hissedeceğimi biliyordum. O yüzden söylediklerinin çok da üzerinde durmamaya gayret gösterdim.

"Ailen için birinin ölümüne sebep olabilirsin yani?" Duygudan eser olmadan sorduğu soru kalbime bir kazık batırmış gibi acıyla sarsılmama neden olsa da dik durdum.

"Evet," diye fısıldadım, sesim şimdi ne kadar ilk baştaki onayım kadar güçlü olmasa da bakışlarım hâlâ aynı güçteydi. Yine de sesim beni açık ediyordu.

Buna cevap vermedi. Belki gerçekten inanmış, belki de hiç inanmamıştı ama bu önemli değildi, susması benim için yeterliydi. Kılıç Kafes olarak adlandırdığı mekândan çıktığımızda gökyüzünde asılı duran buzdan ay, gümüşten bir kristal gibi şehrin karanlığını yararak tüm sokağa ışık göçükleri açıyordu. Yüksek binaların koyu gölgeleri bile bu ışıktan nasibini alarak kaybolmaya başlamıştı. Efken çıplak, esmer vücuduyla soğuk sokağın ortasından geçerken hiç üşümüşe benzemiyordu. Araca binip oradan ayrılana dek konuşmadık. Evin olduğu ormanla çevrili dağın başına geldiğimizde, cip durduğunda, ben koca cipten indiğimde, karlara bata çıka verandaya kadar yürüdüğümde de konuşmadık.

Evin kapısını açarken, "Yaren derin bir uykudadır," diye uyardı beni. "Benim odamda uyu."

"Sen nerede uyuyacaksın?"

"Sana ne?"

Göz devirip kollarımı göğsümün üzerinde bağladım, kapıyı açtı ve karanlık koridorda ayın buzdan ışığının bir ceset gibi uzandığını gördüm.

Ay ışığının karanlığın içinden bir yara gibi geçtiği koridora doğru ilerledim. Çok yorgun hissediyordum, kafamı toparlamaya ve bu gece olanları geride bırakmaya ihtiyacım vardı. Botlarımın ıslanmış topukları ahşap parkenin üzerinde saatin tik taklarını andıran sesler çıkarıyordu. Efken'in odasının kapısında durduğumda omzumun üzerinden koridorun sonuna doğru baktım. Hâlâ kapının önünde dikiliyor olduğunu gördüm. Çıplak bedeni bu denli sert bir soğuğu nasıl bu kadar rahat bir şekilde sırtlanabiliyordu? Donmuş olması gerekirdi. Bana bakmadığı için ben de ona bakmayı anlamsız buldum ve odanın kapısını açıp içeri girdim.

Onun odası soğuğun mesken tuttuğu bu evdeki en sıcak odaydı. Sanki içeride soba yanıyordu, vücudum resmen çözülmüş, kasılarak titreyen çenem gevşemişti. Ceketi çıkarıp yatağın üzerine bıraktım ama içerisi çok karanlıktı, her şey gri bir figür gibi görünüyordu ama yine de eşyaların şekillerini seçebiliyordum. Kapıdan biraz uzakta, duvar kenarında geniş şapkalı bir lambader vardı ama bir an karanlık bana eskiden olmadığı kadar güvenli geldi ve ışığı yakmaktansa ayağımdaki botları çıkarıp kenara koyarak yatağın üzerine çıktım.

Yatağı büyük ve yumuşaktı. Temiz bir koku alıyordum, beyaz sabunu ve soğuk bir yasemin çiçeğini anımsatan ferah bir kokuydu bu ama onun kokusu değildi. Bir başkasının kokusu da olmadığı kesindi. Yine de rahatlatıcı bir etkisi vardı. Avucumu saten nevresimde gezdirip bir süre yatağın ortasında öylece oturarak karanlıkta gitgide daha da belirginleşmeye başlayan gri figürleri izledim. Sonunda saten kılıfın içindeki yumuşak yorganı kaldırıp içi-

ne girdim ve yabancının yatağına yavaşça uzanarak yorganı boynuma kadar çekip kendimi cenin pozisyonuna soktum.

Camı örten ince perdeden içeriye ayın gümüş renkteki ışığı sızıyor, bu ışık ortamı gri ile mat bir kırık beyaz arasında bir yerde aydınlatıyordu. Çok değildi ama gözlerim buna alıştığı anda etraf artık daha netti. Gözlerimi yumup Efken'in kana bulanmış terli bedenini, bakışlarındaki o vahşi tatmini unutmaya çalıştıysam da gözlerimi kapattığım an o görüntüsü daha belirgin bir şekilde, sanki zihnime çizilmiş bir portreymiş, renklendirilmiş bir tabloymuş gibi karşımda belirmişti. Yaşadıklarım normal şeyler elbette değildi, belki de böyle bir saçmalığın göbeğinde bir bebek gibi büyüyerek doğacağım anı beklerken onu düşünmek çok saçmaydı ama yine de bu gece gördüğüm Efken, yaşanan tüm hadiselerden daha net bir şekilde dikkatimi çekmişti. Söylediği her şey kafamın içinde yankı yapmaya devam ediyordu.

Yarım saat geçmiş ya da geçmemişti bilmiyordum ama odanın kapısı birden açılınca aralanmış gözlerimi hızlıca yumup, tedirgin bir şekilde uyuyormuş gibi yapmaya çalıştım. İçeriye kendisinden ve karanlık gölgesinden önce kokusu düştü. Ciğerlerim bir yoksunlukla şişti, beynim bana nefes almam için sert emirler gönderdi ve burun deliklerim onun kokusu için genişlerken yavaşça yutkundum. Sıcak tarçın kokusunu soludum, rahatsız edici şekilde yoğun ve güzeldi. İçeriye düşen çıplak adımlarının sesini dinledim, bedenim kasılmıştı ama yine de yüzümde herhangi bir mimik oynamıyordu. Sırtım ona dönüktü, ona doğru dönmüş halde olsam bile hareketlerini görmem imkânsızdı çünkü gözlerim sıkıca kapalıydı ama yine de zihnime onu çizip hareketlerini hayal etmeye çalıştım.

Elbise dolabının kapağının açıldığını duydum, bir süre geri kapanmadığı için kıyafet bulmaya çalıştığını anlamıştım. Sonra kapağı yavaşça kapattı, çıplak ayaklarından zemine yayılan adımların seslerine kulak kesildim. Bir kıyafetin yere yığılırken çıkardığı sesi duyduğumda, artık sıkı bacaklarını saran bir kot pantolonun içinde olmadığına yüzde yüz emindim. Yutkunmamak için parmağımı yavaşça yastığın altında kalan saten çarşafa bastırarak gözlerimi çok daha sıkı yumdum.

Bir gölgenin yatağın etrafında dolandığını hissedince, kan damarlarımın tamamı yaşamı sıkıştıran bir suçluya dönüşerek bedenimdeki nabzı yok etmeye ant içti. Bir dizini yatağa bastırmasıyla yatak yavaşça içe doğru çöktü, bedenimin öne doğru meylettiğini hissettim ve o an, yüzümün apaçık bir şekilde onun önünde serili olduğunu anladım. Kalbimin atış sesleri öyle gürültülüydü ki, duymamasının imkânı yoktu ama duymaması için dua etmeye başlamıştım. Kan meleğinin ölümün sıcak esintisini taşıyan nefesi yüzüme döküldü ve o an, onunla ne kadar yakın olduğumuzu anladım. Bana

baktığını, uçurum mavisi gözlerinin beni içine düşürmek ister gibi çektiğini, dibinde beni parçalara ayırmak için delirdiğini hissettim. Sıcak nefesi büyüyerek bir cehenneme dönüştü, cennetin kapıları artık benim için kapalıydı ve onun nefesindeki günahlar kül olup üzerime yağmaya başlamıştı.

Sıcak dokunuşuyla kalbim birden atışlarını kesti, göğsümde dev bir sessizlik oluştu; nefesimi dışarı her verişimde kendi nefesim yüzümü yakıyordu. Parmak ucunda biriken hisleri dağıtarak yanağıma akıttı. Parmağının ucundaki izi sanki bir damga gibi tenime sindi, beni kendisiyle işaretledi. Elmacık kemiğim boyunca kayıp giden dokunuşu çene kemiğime kadar indi. Bana dokunmuyordu da beni ezberliyordu sanki. Bana dokunmuyor, beni anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Kimsin sen?" Sorusu kısık bir ses tonunun arkasına gizlenerek misafir olmuştu zihnime. Uyuduğumdan emin olmalıydı, kelimeleri bilinçsizliğime atılan taşlar gibiydi ama bilincim dupduru bir şekilde burada, parmak uçlarının altında can çekişen tenimin içine gömülü haldeydi. Sıcak dokunuşu tenimin üzerinde ateş gibi harlandı, sonra yavaşça geri çekildi ve o ateş, geride tek nefesiyle tekrar harlayabileceğini bildiğim közleri bıraktı. "İçimde bir yerlerde bir şey, seni zaten bir gün bulacağımı söylüyordu." Bu cümlesi anlamlarının ağırlığı altında kalan ruhumu yaktı. "Yoksa sen gerçekten o musun Asale?"

Asale? Birini mi bekliyordu? Birini mi arıyordu? Sorular, zihnime yavaşça yaklaşmaya başlayan fırtınanın karanlık bulutları gibiydi; düşüncelerim ise o fırtınanın habercisi olan şimşeklerdi. Tenime dokunuşunu, parmak uçlarında yanan mum alevlerini, kelimelerinin anahtarıyla açılan cehennem kapısını düşündüm. Sonra bir şekilde bedenim rahata ermiş, düşüncelerim susturulmuş gibi ölümü hatırlatan bir uykuya yattım. Ben ölümün uykusuna yattığımda o yanımda mıydı yoksa çoktan gitmiş miydi bilmiyordum.

Ölüm uykusundan uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

Odanın içi öyle karanlıktı ki, sanki gün hiç başlamadan tekrar bitmiş, karanlık yeniden ruhumu sardığı gibi odanın içini sarmıştı. Yine de odanın içi daha aydınlıktı, sisli bir mavi rengindeydi. Bu şehirde geceyi saymazsak, günün her saati ya şafak söküyormuş gibi bir görüntü ya da cennetteymişiz gibi bembeyaz bir görüntü oluşuyordu. Efken'in bir dağ evinden beklenilmeyecek kadar konforlu ve geniş olan yatak odası şimdi biraz daha aydınlık görünüyordu.

Duvarların üçü taştandı, güneş eğer bu şehri yakıyor olsaydı ışığı bu taş duvara vurduğu an koyu gri taşların içindeki farklı boyutlardaki taşların sim gibi parıldamasını sağlardı. Dördüncü duvar, yani tam karşımdaki duvar

düz fildişi rengindeydi, üzerine ahşap bir kitaplık monte edilmişti ve kitaplığın üzerinde birkaç kalın, ansiklopediye benzer ciltli siyah kitap dışında üst üste yığılmış CD'ler vardı. Kitaplık rafının üzerinde, sağa doğru büyük, bir pencere boyutundaki portre donup kalmama neden olmuştu.

Fotoğraftaki kadının yüzü dışında görünen tek noktası dik duran omuzları ve ince, bir kolyenin aşağı doğru zarifçe sarktığı esmer boynuydu. Dalgalı siyah saçları hacimli ve oldukça gür görünüyordu, saçlarını sağ tarafına doğru atarak omzundan aşağı dökmüştü. Çatık, siyah kaşların altında çekik, bir bademe benzeyen ve içleri oldukça iri görünen kızıl gözler vardı. *Kızıl gözler...* Birden donup kaldım. Gözleri nadir görünen kızıl rengindeydi, benim gözlerim gibi... Kızıl gözlerin sahibinin yüzü âdeta Efken'in bir kopyası gibiydi. Esmer teni, ucu kalkık düz inen burnu, üstü daha kalın olan büyük dudakları ve derisini delip dışarı çıkacak gibi duran elmacık kemikleri...

Birden yataktan fırladım ve odanın içinde ışık hızıyla hareket ederek portrenin asılı durduğu duvarın önüne geldim. Kafamı kaldırıp kadının güzel yüzünü büyülenmiş gibi izlemeye devam ettim. Gözleri cidden de kızıl renkteydi, gür ve kıvrımlı siyah kirpikleri o gözlerin başında nöbet tutan siyah yılanlar gibi görünüyordu. Kadının esmer, ince boynundan usulca aşağı sarkarak gerdanında parlayan kolyenin ucundaki taşa bakınca, gözlerini gördüğümde yaşadığım şokun çok daha büyüğü bedenime bir dalga gibi çarparak beni alabora etti ve elim birden kendi boynumdaki kolyenin ucuna kaydı. Bu iki kolye de ebat olarak birbirlerinden farklı olsalar da ikisi de gerçek ay taşından kolyelerdi.

Parmaklarımın ucunda tuttuğum ay taşı birden aleve dönüşüp parmak uçlarımı yakacak sandım. Kulaklarım uğulduyor, kadının gözlerine tırmandırdığım gözlerimde belirmiş kuşku çukurlarıyla öylece portreyi izliyordum. Bu tüyler ürpertici tesadüf belki bir başkasına söylediğimde sadece gözlerini devirmesine neden olacak türden bir şeydi ama her nedense kadının sanki beni görüyormuş gibi bakan kızıl gözlerini izlerken benim hissettiklerim hiç de hafife alınacak şeyler değildi. Gözlerimizin rengi neredeyse birbirinin aynısıydı, aynı kolyelerden birer tane taşıyorduk ve her nedense ben burada, onlarca insanın olduğu bu şehirde ona çok benzeyen bir adamın yanındaydım.

Muhtemelen bu kadın onun annesiydi. Bu denli büyük bir benzerliğin başka bir açıklaması olamazdı.

Suikasta kurban giden annesi.

Birden fotoğraftaki gözlerin beni takip ettiğini hisseder gibi olunca ürpererek geri çekildim ve o an odanın kapısı gürültüyle açıldı.

"Hey, uyanmışsın." Bu sesin sahibi Sezgi'ydi, dalgalı kızıl saçları beyaz yüzünün iki yanından aşağıya doğru tıpkı alevler gibi dökülüyordu. Yeşil gözleri canlılıkla parlıyor, bana beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. "Nasılsın?" İçeri girip kapıyı kapattığı sırada sormuştu bu soruyu.

Tüylerim diken diken bir halde başımı hızlıca sallayarak, "Teşekkürler," diyebildim ama nasıl olduğuma dair bir cevap veremedim, ben de bilmiyordum çünkü. Nasıldım ki?

"Her şey yolunda mı?" Sezgi temkinli adımlar atarken şüpheyle, hatta belki de gözlerindeki zümrütlerde var olmuş bir endişeyle bana bakıyordu. "Betin benzin atmış."

"Her şey yolunda," diye fısıldadım ve ekledim: "Yani sanırım."

"Şu bağ olayını öğrendim," demesini beklemediğimden gözlerim iri iri açıldı ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Buna inanmış mıydı? Oysa buraya ilk geldiğimde yaşanan her şeyin bir saçmalık olduğunu düşündüğünü sanmıştım. Anlayışlı yeşil gözlerini benden çekmedi ve konuşmayacağımı anladığında benim için işleri kolaylaştırmak adına o konuşmaya başladı. "Mustafa Baba yaşlıdır, bazen bunaktır ama asla yanılmaz. Endişelenme, o adamı bulacağız."

"Öldürmek için mi?"

"Ölmemen için," dedi özellikle ölümümün üzerine basarak.

"Buradan bir an önce kurtulmazsam," göz ucuyla portredeki kadına baktım, "çıldıracağım."

Sezgi beklenmedik bir şekilde sorgulamaktansa, her şey normalmiş gibi davranıyordu. Sanki başka bir boyuttan, kapısı açılmış başka bir dünyadan gelmiş olmam onun için hiç sorun değildi. Her gün böyle tuhaf şeyler yaşıyormuş gibi yüzünde olağandışı hiçbir şey olmadığını işaret eden bir sakinlik taşıyordu. Birlikte salona geçtiğimizde bana İbrahim'in ilk geldiği zamanlar yaşadığı zorluklardan bahsetmeye başlamıştı. İbrahim geldiği zamanlar, yani bundan yaklaşık üç yıl önce Ceyhun ile ilişkileri henüz başlayalı bir yıl olduğunu söylemişti. Hatta o zamanlar Ceyhun'un daha ketum olduğunu söylemiş ve İbrahim'in aralarına sızmaya çalışan bir ajan olabileceği ihtimalini düşünerek İbrahim'e düşmanlık beslediğinden bahsetmişti. Bu sohbetten anladığım kadarıyla Sezgi zaten en başından en sonuna dek İbrahim'in yalan söylemediğine inanan kişilerdendi. Tıpkı Mustafa Baba gibi... Böyle mistik olaylara inanması beni şaşırtmıştı çünkü Sezgi dışarıdan kesinlikle kendini beğenmiş, güzel ve mantık çerçevesinin dışına bir adım bile çıkmayan biri gibi görünüyordu.

Gözlerimde atlatılamamış bir şaşkınlık ve yorgunlukla Sezgi'nin anlattıklarına kulak veriyordum. Sonunda bana, "Merak etme," dedi anaç bir tavırla. "Delirmiyorsun."

"Olanlar inanılacak gibi değil," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Bazen bazı şeyler gözlerimizle görüyor olmamıza rağmen hiç de sahici gelmez. İnanmak istemeyiz."

Bacaklarımı koltuğun üzerine çekip yavaşça bağdaş kurdum. "Ben her zaman garip şeylere inandım," diye fısıldadığımda tek kaşını kaldırmış, koltuğun kolçağına yaslanmış beni dinliyordu. "Babaannemin ve benim tuhaf insanlar olduğumuzu düşünürdü tüm arkadaşlarım."

"Babaannen mi? Şu Efken'in kartını çalan mı?"

"Çalmadı," diye homurdandım gözlerimi devirerek. "Babaannem onun kartını neden çalsın?"

"Her neyse, bana şu babaannenden bahsetsene," dedi meraklı meraklı. "Yani insanlar neden sizi tuhaf buluyordu ki?"

"Sanırım gözlerimizin kızıl olmasından ve babaannemin garip tavırlarından dolayı" dedim. "Gerçi babamın da gözleri böyle, hatta kardeşlerimin de." Miraç'ın gözleri Miran'ın aksine çok daha kızıldı, Miran'ın gözleri daha insancıl bir kahve tonlarındaydı, kızıllıklar olsa da bizim gibi kırmızı korkutucu gözleri yoktu en azından. "Gerçi ikizlerden birinin gözleri daha insancıl bir renk." Tatsızca gülümsedim.

"İkizler?"

"Kardeşlerim. Bir de büyükleri var Mahzar... Mahzar'ın da gözleri daha kahve tonlarında bir kızıl. Tuhaf olan bizim gözlerimizin rengi. Sanırım bu yoğun kızıllığı babam babaannemden, Miraç ve ben de babamdan almışız." Gözlerim boşluğa düşünce o boşlukta kardeşlerimin ve ailemin olduğu bir anı büyüdü. O anıyı boğazımda bir düğümle izleyerek konuşmaya devam ettim. "Babaannem ne kadar sessiz biri gibi dursa da bazen korkutucudur. İnsanlar ondan garip enerjiler alır. Hatta onun bir büyücü olduğunu düşünenler bile vardı."

"Büyücü mü?" Sezgi birden duruşunu dikleştirdi. "Cadı gibi mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Cadı mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Hayır. Yani geldiğim yerde büyü yapanlara cadı denmez."

"Anladım."

"Sorun ne?"

Bana uzun uzun baktı, sanki bir şeye karar verme aşamasındaymış gibiydi. Sonunda kararını vermiş olacak ki, "Tuhaf olan tek kişi sen ve senin ailen değil sanırım," diye fısıldadı, sesi renksizdi. "Çocukken benim bir ucube olduğumu söyleyen komşularımız vardı. Çocuklarının benimle arkadaşlık etmesine izin vermezlerdi. Ben yetimim, beni büyüten taşralı bir kadındı, onun soyundan değildim ve bunu bilirlerdi ama yine de beni gördükleri

yerde çocuklarını saklarlar, evlerinin önünden geçersem perdelerini çekerlerdi. Onlara göre ben cadıların soyundan gelen bir ucubeymişim." Kaşlarını çatarak güldü. "Ailemi bilmediklerini düşünüyorum, sonuçta bir yetimdim ve taşralı kadın, yani üvey annem beni bulduğunda sadece birkaç aylık bir bebekmişim. Anlayacağın beni öylece terk eden ailem, hayatımda değilken bile sadece sorun çıkarıyordu."

"Bu korkunç," diye fısıldadım. "Sadece bir çocuktun."

"Evet," diye onayladı beni. "Çok eski zamanlardan gelen bir batıl inanç bu, çok parlak yeşil gözleri olan kızıl saçlı çocukların cadı soyundan geldiğine inanılırmış. Muhtemelen o eski kafalıların beni öyle sanmasının sebebi de bundandı."

"Gerçi ayın buzdan olduğu bir şehirde de cadılara inanmamak tuhaf olurdu," dediğim anda birden şen bir kahkaha patlattı.

"Ayın buzdan olmasını neden tuhaf buluyorsun ki? Ay hep böyleydi. Senin geldiğin yerde hiç buzlanmıyor muydu?"

"Elbette buzlanmıyordu."

"Gökyüzü Gardiyanı'nı kızdırma," diye alay etti benimle. "Babaanneni anlatıyordun."

"Bana babaannemin cadı olup olmadığını sorduğuna göre bence sen cadılara inanıyorsun, doğru mu?"

Sorum onu beklemediği bir yerden vurmuş gibi hızlıca gözlerini benden çekti. Parlak, inanılmaz derecede göz alıcı yeşil gözlerini bir noktaya dikip bir süre düzenli nefesler alıp verdikten sonra tekrar bana bakmaya başladı.

"Çok saçma geleceğini biliyorum ama," dedi, sonra tereddüt dolu gözlerle öylece susup beni izlemeye başladı.

"Söyle lütfen. Emin ol duyacağım hiçbir şey, şu an içinde bulunduğum durumdan daha saçma olamaz," dedim ısrarcı bir şekilde.

"Bazen biriyle ilgili kötü bir şey düşündüğümde," diye fısıldadı ve sonra anlık gözlerini benden uzaklaştırdı, "mesela ona zarar gelmesini dilediğimde, kafamın içinde o kişiyle ilgili görüntüler dönüp duruyor. Sanki önümde birçok seçenek var, hepsi birbirinden farklı ama hepsinde zarar görüyor o kişi. Aralarından birine tamamen odaklanıyorum ve birkaç hafta sonra o kişiye odaklandığım şeyin olduğunu öğreniyorum." Birden donup kaldım ama o susmadı. "En son bu olduğunda, olmasını istediğim kişinin yüksek bir yerden düştüğünü hayal etmiştim ve bu beni korkunç bir şekilde gevşetmişti. Birkaç hafta sonunda o kişinin kazayla yüksek bir yerden düştüğünü öğrendim. Belki tesadüftür bilmiyorum ama... İlk değildi."

Düşüncelerin yarattığı depremin köklerinde kaynayan cehennem kazanları birdenbire harlandı. Tenimden geçip giden karanlık ürperti tüm

ifademi çıkmaza sokarken sadece Sezgi'nin parlak yeşil gözlerine bakakalmıştım. Onun kurduğu her bir cümle, derinlerde bir yerde gürültülü kurt uluması seslerinin zihnimden taşmaya başlamasına neden oldu. Büyük, siyah bir kurt kafamın içindeki mezar toprağını keskin gümüş rengi pençeleriyle sertçe kazıyordu ve her nasılsa kurt toprağı kazdıkça, zihnimdeki mezar toprağının üzerinde geçmişe ait derin yara izleri oluşuyordu.

"Biliyorum, kulağa çılgınlık gibi geliyor."

Başımı iki yana salladım. "Sezgi, farkında mısın bilmiyorum ama farklı bir evrenden geldiğimi söylüyorlar."

Ağzını aralayacak gibi oldu ama sonra her nedense susup başını aşağı yukarı sallayarak bu söylediğimi kabullendi. "Bence benim kuruntum," dediğinde yüzü solgundu. "Belki de sadece öyle şeyler olduğunda bunu yapan kişinin ben olmasını istediğimden falandır. Ya da evrene mesajlarım iletiliyordur. Çocukken maruz kaldığım zorbalığın geride bıraktığı artıklar olarak düşünüyorum ben bunu. Zihnim benimle oyun oynuyor." Ellerini dizlerinin üzerine koydu, bir süre bekledi ve, "Sessiz kalma," diye fısıldadı bana bakmadan. "Kendimi deliymişim gibi hissediyorum. Ne bileyim, en azından fikrini falan belirt."

"Sana söyleyeceklerim ne kadar doğru şeyler olur orası meçhul," dediğimde kafasını kaldırıp karmaşık bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Fikirlerim diğer insanların fikirlerinden biraz farklıdır. Ben doğaüstü şeylere inanıyorum sanırım."

Alayla güldü. "Bir cadıysan sana inanırım mı demek bu?"

"Sanırım," diye mırıldandım.

Bir süre daha konuşmuştuk. Sezgi mümkün olduğunca az bahsediyordu şu cadı mevzusundan ama psikolojik olarak onu epey tetikleyen bir olay yaşadığını anlamıştım. İnsanların zorbalıklarına maruz kalarak büyümüş, bu onun ruhunda çok derin yaralar açmıştı. Anlatmadığı, muhtemelen çok daha büyük olan soruları da olmalıydı çünkü yeşil gözlerinde gördüğüm tek şey mistik konular değildi.

Akşama doğru Yaren evdeydi. Etrafımda dolaşıyor, bana durmadan Mustafa Baba'yla ne konuştuğumuzu soruyordu ama söylememiştim. Mustafa Baba ile görüştüğümüzü bilip konuyu bilmiyorsa, sanırım bilmemesi gerekiyordu. Efken ile sorun yaşamak istemiyordum çünkü o koca kas yığını şimdilik ne kadar sakin görünse de beni mahvedebilecek türden bir herifti.

Sorun istemiyordum, en azından şu Nigin Bağı denen karmaşık olayı çözene dek onunla daha iyi geçinmeliydim çünkü gidecek yerim yoktu ve beni kapı dışarı edecek olursa işte o zaman naneyi yemiş olacaktım. Şimdilik sığınacak bir limana ihtiyacım vardı. Efken Karaduman benim geçici lima-

nım, kalıcı olmadığım yuvam, muhtemelen bir gün başıma yıkılacak olan o sığınağımdı.

Dişlerimi fırçalamış, duş almış, Yaren ile bir şeyler atıştırmıştım ama Efken hâlâ dönmemişti. Nerede olduğunu bilmiyordum, pek umurumda olduğu da söylenemezdi. Dizlerimin üzerine kadar çektiğim siyah çoraplarım, bana bir elbise kadar büyük gelen kazağımla salondaki koltuğun üzerine oturmuş iki avucumun arasına alarak sıcaklığıyla derimi yakan kupanın içinden süzülen buharı izliyordum. Kahvenin kokusu sert, ayıltıcı ve lezzetliydi. Üzerimdeki kazakla altımda sadece çoraplar varken bu kadar rahat olabilmemin sebebi, kazağın gerçekten bir elbise kadar uzun ve konforlu olmasıydı. Genişti ve hatlarımı tamamen gizliyordu, ben bu kazağın içindeyken kimse bacaklarıma bakmadan kilomu tahmin dahi edemezdi.

Yaren uzun süre direnmiş, sonra sorguyu bırakıp ders çalışma bahanesiyle odasına çekilmişti ama içeriden gelen seslerden anladığım kadarıyla İbrahim ile telefondaydı.

Gülümseyerek kahvemden bir yudum almamla birlikte, zaman tıpkı film bobini gibi hızla geriye sarmaya başladı ve açılan o dev yarıktan düşerek olduğum ânın içinden çıktım.

O yılan devamlı olarak kalan süremi hatırlatıyormuş gibi tıslad.

Saçlarım bukleler halinde sırtımı bir dövüyor, bir göğe dokunabilirmiş gibi yükseğe uçuyordu. Koştuğumu ancak kendi nefes seslerim kafamın içinde bir kar fırtınası uğultusuna dönüştüğünde anlamıştım. Yemyeşil bir ormanın içinde, durmadan koşuyordum; her ânı kaydetmek isteyen bir kameranın merceği gibiydim, kafamı sık sık sağa sola çeviriyor ve belleğime yeni görüntüler kaydediyordum. Kalın, kahverengi gövdeli ağaçların yükselerek yeşile dönüştüğü o koca ormanda durmadan koşmaya devam ediyordum.

Sanki bir şeyden, birinden, bir olaydan kaçıyordum. Belki de geçmişten kaçıyordum.

Birden durdum ve üzerimdeki elbise de geri çekilen bir dalga gibi bacaklarıma çarparak durdu. Bir rüzgâr esti, bir ağacın derin kovuğunun içinden bir sincap hızla çıkıp ormanın derinliklerine doğru koştu ve gözlerim ağır çekimde etrafımı taramaya başladı.

Düş Kapanı Ormanı'nın içindeydim.

Ormanın dışında kalan her yer karla kaplıyken, ben o yeşil sonsuzlukta, karanlık derinlikteydim; tek başımaydım.

"Azize," diye fısıldadı biri ormanın derinliklerinden. "Bin yıllık uykundan artık uyan."

"Neler olduğunu söyle bana!" diye bağırdım birden sessizliğimi bozarak. Sesim ormanın derinliklerine bir çığ gibi düşerek etrafa yankılarını bıraktı. Bir süre beklesem de konuşan olmadı, sessizlik her yana dağılıp sesimi yuttu ve birden göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. "Bana neler olduğunu söylemek zorundasın. Uyanmamı istiyorsan beni uyandır!"

Uğultular dört bir yanı sardığında, şimdi ormandaki tüm görüntüler geriye sarıyordu. Yerinde duran tek kişi bendim ama odağıma giren her görüntü şiddetli bir şekilde geri çekilerek hiç var olmamış gibi kayboluyordu.

Gözlerimi yummak zorunda kalmama neden olan rüzgâr, gözlerimi yeniden açtığımda çoktan dinmişti. Evimin karanlık koridorunda dikildiğimi, içeriden babamın hararetli sesi geldiği anda fark ettim. Kalp atışlarım birden yönünü kaybetmiş öfkeli bir adam gibi göğüs kafesimi tekmeleyerek sıkıştığı yerden çıkmaya kalkıştı. Dizlerimin bağı çözülse de durmadım ve koşarak hızla babamın sesine doğru ilerledim. Ses evimizin salonundan geliyordu, salonun kapısı aralık duruyordu ve televizyonun loş ışığı koridora salonun kapısı şeklinde bir ışık cesedi sermişti. Avuç içlerim uyuşmuş bir halde salonun açık duran kapısından içeriye baktım ve babamın olduğu yerde voltalar atarken sakallarını kaşıdığını gördüm.

Aykan Demir'in yüzünde saf bir korku vardı; bu daha önce babamın gözlerinde gördüğüm bir şey değildi. Ve babam daha önce bana beni görmüyormuş gibi bakmamıştı. Durduğum yere baktı ama sanki orada yokmuşum gibi hızla gözlerini karşıdaki tekli koltuğa çevirdi. O an, o koltukta oturanın kim olduğunu biliyordum.

Babaannem.

Siyah kıyafetleri, boynu ile saçlarının bir kısmını örten siyah dantel şalıyla her zamanki gibi görünüyordu. Ellerini koltuğun iki yanında duran ahşap kolçaklara koymuş, yüzüne sabit, hatta duygusuz bir ifade eklemişti; kızıl gözlerinin altındaki torbalara akmış siyah göz kalemi onun bakışlarını çok daha kademsiz gösteriyordu. O kademsiz bakışlar babamdaydı.

"Baba!" diye bağırdıysam da Aykan Demir beni duymadı.

"Anne," dedi babam sert bir sesle. "Kızıma ne yaptın?"

"Soyu üstlenmeye gitti," dedi babaannem tekdüze bir sesle.

O an, içinde oldukları salonun duvarları çatlamaya, kavlayan boyalar yere dökülmeye, tavanın sıvalı betonu yarılırken evin iskeletini oluşturan büyük demirler o yarıklardan dışarı doğru çıkmaya başladı. Ne babam ne de babaannem bunu göremeseler de ben çığlıklar atarak ağlıyor, içeri girmek için ne zaman ayağımı kaldırsam bir bariyer tarafından dışarı itiliyordum.

Sonunda babam konuştu ve o an, babaannemin son kurduğu cümlenin anlamını içine alan bir duvar yıkılarak son sürat üzerime düşmeye başladı.

"Kızım o sürüngenlerin kraliçesi olmayacak! Kızım bir sürüngen değil!"

"Çok geç oğlum," diye fısıldadı babaannem, o duvar beni altına alarak yere ruhumu serdi ve ruhum hızla kan kaybetmeye başlarken babaannemin son kelimeleri zihnime çizildi. "Kraliçe uykusundan uyanıyor."

"Baba!" Birden oturduğum yerden fırlamamla, kahve fincanının parmaklarımın arasından kayıp zemine şiddetle çarpması, tam ortasından iki eşit parçaya bölünmesi bir oldu. Kahve tıpkı koyu renk kanım gibi bir zift misali zemine yayılmaya başladı ve titreyen ellerimi göğsümün üzerine götürüp büyük bir şok içinde kan gibi ilerleyerek damarlar gibi farklı köklere ayrılan kahveyi izlemeye başladım.

Kulaklarım uğulduyor, göğsüm yine o korkutucu şişkinliği içine biriktirerek hızla kalkıp iniyordu. Düşüncelerim etrafa saçılmış kanlı et parçaları gibiydi, korkularım ise o et parçalarıyla karnını doyurmak isteyen dişleri sivri bir canavardı. Güm güm atan kalbimle omzumun üzerinden koridora doğru baktım ama Yaren öyle gürültülü konuşuyordu ki, ne haykırışımı ne de kahve fincanını elimden fırlatışımı duymamış olmalıydı. Zaten duysa muhtemelen meraktan çoktan yanımda bitmiş olurdu.

Bu öylesine bir vizyon muydu, yaşanan bir an mıydı yoksa ânın içinden kopup gelen bir görü müydü bilmiyordum. Ya da belki aklım bana korkunç derecede gerçekçi bir oyun oynuyordu. Belki de çocukluğum boyunca benden korkan arkadaşlarım haklıydı, ben gerçekten delinin torunuydum ve tıpkı o deli gibi ben de aklımı kaçırmıştım.

Babam şu an burada olduğumu biliyor olabilir miydi?

Peki babaannem? O beni gerçekten kurban etmiş olabilir miydi? Kalbim öyle çok çarpıyordu ki, sanki göğsümün altında yaşamla dolu bir kalp değil de geri sayıma başlamış ölümcül bir bomba vardı. Terk edilme duygusuyla kuşatıldığımı, ihanete uğradığımı, kurban edildiğimi düşünmeye başlamama sebep olan her ne ise beni bir an önce terk etmeliydi çünkü her an çığlıklar koparak ağlamaya başlayabilirdim. Göğsüm öyle doluydu ki, keşke kalp atışlarım mermi olsaydı da ben kalp atışlarımla birini öldürebilecek bir silah olsaydım.

Kraliçe... Bu düşünceyi hızla zihnimden silerek ayağımın altındaki yere her bir adımda ateş emanet ediyormuşum gibi öfkeyle koridora koştum. Sokak kapısını açmamla, kendimi karla kaplı soğuk verandanın merdivenlerinden aşağı koşarken bulmam bir oldu. Ayağımda yalnızca çoraplar, bacak-

larımı örtmeyen bir kazakla hızla karların içine batıp çıkarak Kar Ormanı'na doğru koşmaya başladım.

Zamanın kuşatması altındaydım.

Nefesim ise bir daha hiçbir zaman yeteri kadar yaşadığımı hissedemeyecekmişim gibi tükeniyordu. Sanki nefesim göğsümün içinde küllere döneceği ânın yaklaştığını bana yükselen harların arasından bağırarak anlatmaya çalışıyordu. Dışarıdaki soğuk bile bedenimden taşan o duygudan daha dondurucu gelmiyordu. Ayın gümüş rengi buzdan ışığı tenime dökülüyor, sanki karların üzerinde koşmuyor, uçuyordum. Öyle hızlıydım ki sanki sadece çoraplarla buz gibi karların içinde ilerlemiyor, bir salıncakla son hızla göğe doğru yükseliyordum.

Birden ormanın ortasına daldım. Son sürat koşmaya devam ettim. Bu his içimden çıksın gitsin istiyordum. Kendimi terk edilmiş, geri plana atılmış, kurban edilmiş ve hiç sevilmemiş hissetmek istemiyordum. Kurban psikolojisine girersem bir daha çıkamayacağıma emindim çünkü kendimi biliyordum. Belki o an gördüğüm bir yanılsama, bir hayaldi ama yine de burada olmamın esas nedeninin babaannem olduğuna emindim. Burada olduğumu bildiğine de emindim. Büyük karanlık dallar kazağıma takılarak beni durdurmak isteyen güçlü kollar gibi hızımı yavaşlatmayı başardılar ama ben kazağın altındaki tenim sıyrılana dek kendimi çekerek kazağı resmen söküp koşmaya devam ettim. Dikenli dallara çarpıyor, kalın gövdeli ağaçların arasında durmaksızın koşuyordum.

"Azize!" Zihnimde devamlı duyduğum kadının sesi benimkinin aynısıydı. O kadın Medusa'ydı, Mahinev değildi; bana çok benzese de zehirli bir gülümsemesi, tehlikeli bakışları vardı ve onu her seferinde zihnime dikilmiş o dikenlerin dışarı doğru fışkırdığı buzdan gümüş renkli duvarın üzerinde uzanırken görüyordum. Bana, *"Bunu yapamazsın aptal,"* diyordu. *"Kaderinden kaçamazsın!"*

Ben terk edilmiş, vazgeçilmiş, geride bırakılmış, ihanete uğramıştım. Beni sevdiğini sanan, yıllarca bir ucube olduğunu kabul etmeden koruyup savunduğum kadın tarafından sırtımdan vurulmuştum. Beni bu karanlık deliğe tıkmıştı ve ben buna rağmen gerçeği gördüğüm son âna dek onu sevmeye devam etmiştim.

Kalın gövdeli kahverengi sedir ağacının önüne geldiğimde, etrafı saran dev çam ağaçlarından daha farklı olan, kökleri toprağın dışına taşmış ağaca bakakaldım. Aldığım nefeslerden körük gibi yanan göğsüm hızla şişiyor, kızarmış yanaklarımdan aşağı gözyaşları yuvarlanıyordu. Ağladığımı fark etmem uzun sürmüştü.

Sedir ağacı öyle büyüktü ki, beş katlı bir bina kadar yüksek, o bina kadar genişti. Karanlık dallarındaki koyu yeşil yapraklarının üzeri bembeyaz karların yuvaları gibiydi. Yapraklarında oluşan karla yüklü göçüklere, ağacın kökleri dışarı taşmış kahverengi kalın gövdesine baktım.

Gözlerimden devamlı olarak yaşlar süzülmeye devam ediyor, neredeyse çıplak sayılabilecek kadar korunaksız olan bedenim üşüdüğü için değil güçsüzlükten titriyordu. Ayaklarımın altındaki soğuğu hissedebiliyordum ama yere baktığımda yerde kardan çok yosunlu toprak olduğunu görmüştüm. Arkama baktığımda sedir ağacının etrafının hale şeklinde kardan korunduğunu gördüm. Ağaç öyle büyüktü ki karları üzerine toplarken altındaki her şeyi soğuğun dokunuşlarından koruyordu.

Ayın gümüş renkli buzdan ışığı ağaçların arasından uzun, ince kollar gibi ormana yayılıyor ama bu ormandaki karanlığı gidermeye yetmiyordu. Etraf koyu griydi ve beyazlarla kaplı ölü bir gelin gibiydi. Sanki bu grilik gelinin kanı çekilmiş ölü teniydi ve beyazlık da gelinin öldüğünden bu yana üzerinde olan gelinliğiydi.

Sonra birden, tam karşısında durduğum kalın gövdeli sedir ağacının ortasında bir şeyin parıldadığını fark edip etrafıma bakmaktan vazgeçerek hızlıca sedir ağacının gövdesine baktım. Buz gibi bir ürperti kalbim de dahil olmak üzere tüm bedenim ve organlarımı taşa çevirecek kadar güçle beni dondurduğunda, tam karşısında durduğum sedir ağacının karnı gibi duran gövdesinin ortasında etrafı sedir ağacının kalın köklerini anımsatan işlemelerden bir ayna duruyordu. Aynaya düşen gri yansımanın sahibi bendim.

Bir adım geri atmak istedim ama o an yapamadım, taşa dönmüştüm. Sanki Medusa ile göz göze gelmiştim ve ruhum bile donup kalmıştı. Aynadaki kadın da benim gibi gözyaşlarının çerçevelediği bir yüz taşıyordu. Kazağımın sağ tarafındaki sökük genişleyerek kumaşı aşağı doğru sarkıtmıştı, tenim görünüyordu. Evet, o bendim.

Ormanın derinliklerinde bir kurt uludu.

Arkamdan dökülen kar taneleri yansımadan da görünüyordu. Sanki bir tabloya hapsedilmiş gibi görünüyordum. Tüm bu karanlığa rağmen her şey açık ve net seçiliyordu. Kazağımın omuz kısmı da karın kısmı da sökülmüştü, ay ışığının belli ölçüde aydınlattığı tenim mermer gibi görünüyordu.

Sanki buzdandım, biri bana dokunsa parmak uçları buza dokunmuş gibi yanmaya başlardı.

Kurtları hatırladım. *Kopartıcılar, ölüm getirenler, zedeleyenler.* Birçok isimleri vardı. Hafızamdan çıkan onları tanımlayacak her kelimeyi düşündüm ama karşımda duran aynanın bir açıklaması yoktu. Belki de yine bir

hayalin tam ortasındaydım ama bu defa hissedilen her şey korkutucu bir şekilde çok gerçekçiydi.

Uzun süre o aynaya baktım.

Kaybolmuş bir içgüdüyle yavaşça aynaya yaklaştığımdaysa, gözlerimden akan yaşlar birden dinivermişti. Avucumu kaldırıp yavaşça aynaya doğru uzattığımda, yansımamın da avucu bana doğru uzandı ve tam ortada birbirine dokunan parmak uçlarımız buzun sıcaklığını tenimize resmetti. Cam buzdandı, şaşırmamıştım. Yavaşça parmaklarımızdan ayırdığım gözlerimi yansımama çevirdim ve o an, alnımda bir acı hissettim.

Şaşırmayı, belki korkuyla çığlık atmayı bekliyordum ama hislerim tüm bunlara zaman ayıramayacağım kadar büyük bir karmaşanın ortasında duruyorlardı. Alnımı soğuk buzdan aynaya yaslayıp gözlerimi yumdum; güneş gibi parlak bir ışığın alnımdan çıkarak tüm yüzümü, daha sonra tüm sedir ağacını parlatmaya başladığını hissettim ama gözlerimi açmadım.

Karların içine düşen adım seslerini duydum ama alnımı buzdan aynanın önünden çekemedim.

Efken'in temkinli, tuhaf sesini duydum.

"Medusa?"

Omzumun üzerinden ona baktığımda artık alnımdan dökülen bir ışık yoktu ama gözlerimden usulca intihar eden bir damla yaş, elmacık kemiğimi aşarak çene kemiğime kadar inmişti bile.

Uçurum mavisi gözleri ise bir ölüm uykusundan uyanmış gibi bakıyordu.

İHSAHN, PULSE

EFKEN KARADUMAN

Onun için birini öldürme düşüncesi, öfkemin iskeletini dik tutmak için birini öldürecek olmaktan daha anlamlı geliyordu.

Bazen kafayı yemediğim için şaşırırdım, bazense zaten kafayı yediğimin farkında olduğum için bu düşünce beni güldürürdü. İnsanların kafayı yememe nedenlerinin zaten kafasız olmaları olduğunu düşünüyordum.

Zaman beni olduğum âna iterken gözlerimi araladım ve parmaklarımın arasında duran sigaranın ucunda usulca kıvrılarak hareket eden beyaz tenli fahişeyi izledim. *Duman*. Ciğerlerimi zehirleyen bir fahişeydi ve şimdi beni öldüremese de zehirlediğinin bilincinde bir şekilde dans ediyordu.

Elimle dumanı iki yana ayırıp parçaladım ve sonra gözlerimi sehpanın üzerinde duran kehribar rengi içkiye indirdim. Kristal bardağın içinde onun gözlerini anımsatan kızıl parıltılar vardı.

Yine de onun gözlerine bakmak, şişelerce içki içmekten daha baş döndürücüydü.

Damarlarımda ilerleyen uyuşturucu gibiydi. Belki de daha fazlasıydı.

Ölüm gibiydi.

Ölümü kendi üzerimde düşündüğümde huzur buluyordum, bir başkasının üzerindeyken ise bana tatmin olma duygusu ve şehvet veriyordu. Onu ölüme benzetiyordum. O benim için hem şehvet hem de huzur gibiydi.

Beyaz boynunu bir bombanın kabloları gibi saran mavi damarlarını hatırlayınca elim içki kadehine gitti, kristal kadehi parmaklarımın arasına alıp kadehin içinde birbirine çarpıp duran iki buz parçasına baktım. Buz parçalarından birisi erimişti, benim ona erimeye başladığım gibi. Diğer buz parçası ise hâlâ büyüktü, erimiyordu, donuktu, soğuktu, onun gibi...

Teni gibi, bazen hırçın bakan kızıl gözleri gibi, bana hakaret etmek için, meydan okumak için, beni baştan çıkarmak için aralanan kalın dudakları gibi...

Kaşlarımın ortasında içi boş bir mezar çukuru oluşuncaya dek kaşlarımı çattım.

Onda bende olmayan şeyler vardı.

Annem bir keresinde siyah saçlarımı uzun, kırmızı tırnaklarını saçlarımın arasında gezdirerek okşarken, *"Bir erkek, bir kadını kendisinde bulunmayan, yetimi olduğu yanlarını o kadında bulduğundan sever,"* demişti.

Annemin sesi yeniden zihnime uğradığında içkiden bir yudum aldım ve geçmiş ile gelecek birleşip boğazımı yaktı.

İçerideydi, uyuyordu, savunmasızdı.

Ona dokunma isteği ciğerlerimi parçalayan bir kanser hücresi gibiydi, ölüm ensemdeymiş gibiydi, yaşamayı zaten hiçbir zaman arzulamamıştım.

Ölüm benim üzerimdeyken bana yalnızca huzur veriyordu, o ise ölüme benziyordu.

Bana huzur veriyordu.

Koltuktan kalktığımda anlık bir baş dönmesi kafamın içinde ilerledi.

Sarhoş değildim, çok düşündüğümde başım dönerdi ama dengemi kaybettiğimde bile insanlar yere sağlam basan bir adam görürdü. Koridora doğru yürüdüğümde beni karşılayan oldukça karamsar hissettiren karanlıktı. Tıpkı benim gibi. Böyle hissetmem gerekmez miydi? Karamsar.

Ama o evin içinde bir noktada nefes alıyordu ve sanki nefes alan benmişim gibi ciğerlerim yaşamla doluyordu.

Ağır adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Odamın kapısının önünde durduğumda her şey kenara çekildi. Huzur bile. Elimde tuttuğum kadehi yere vurmak, cam parçaları dört bir yana dağılırken ona bağırıp çağırmak istedim ama bunu yapamadım.

Uyansın istemedim, benim dalamadığım uykular onun üzerine uzansın ve o deliksiz bir uyku çeksin istedim. Son günlerde çok yorgun görünüyordu. Bunu umursamak çok sikikti, umursadığım için kendimi sikmek istiyordum.

Kolumu dirseğimden kırıp kapıya yasladım, alnımı koluma koyarak bir süre sessizce bekledim. Kalbinin sesini duyuyordum, kalbinin sesi odanın içinde dolanan bir ninni gibiydi. Uykumu getiriyordu.

Kalbinin tutarsız atışlarının sesi nasıl oluyordu da uykumu getiriyordu?

İçerideydi, uyuyordu, güvendeydi.

Keşke ben de onunla uyuyabilseydim.

9. ACI

RED, AS YOU GO

Zihnimde, parmak uçlarım paramparça olsa da çözemeyeceğim kadar karışmış bir kördüğüm, üzerinden geçilerek mantığıma ulaşılmasını imkânsız hale getiren kendi içine çökmüş bir köprü vardı.

Kalbim yaralı derisini arkada bırakmak isteyen, derisini arkada bırakırken doğum yapıyormuş gibi sancı çeken bir yılan gibiydi. İçine doldurduğum ve ona yara veren hislerin içinden sıyrılarak çıkarken tıpkı o yılan gibi yanıyordu. Gözlerimden akan yaşlarla Efken'e baktığımda, gözlerinin bebeğinden kanlı bir kordon gibi sarkan şaşkınlık yerini daha başka bir duyguya bıraktı. Birden onun mavi gözlerine bakmak daha şiddetli bir şekilde gözyaşı dökmeye başlamama neden oldu.

Şaşkınlık tekrardan o güzel, kemikli yüzün sınırlarında alev almaya başlamıştı. Gözleri çok büyük bir hızla bedenimde gezdi, sanki yaralanıp yaralanmadığımı anlamak ister gibi büyük bir dikkat ve hızla beni inceleyip tekrar gözlerimin içine baktı. Sanki gözlerimin içine baktığı an artık gözyaşlarımı kesmiş olmamı dilemişti ama tekrar gözlerimden akan yaşları görünce donup kaldı.

Acı.

Hissettiğim en net duyguydu bu.

"Üzgünüm," diyebildim, bir an duraksadı ama ben durmadım, ağlamaya devam ediyordum. Kolumu kaldırıp bileğimin iç tarafıyla gözlerimden akan yaşları silerek onun yüzüne baktım. Bir cevap bekledim, belki de kızmasını, bağırıp çağırmasını sonra da beni postaladıkları bu karanlık yerden çekip götürmesini. Burnumu çekerek ona baktığımda beklediğim hiçbir tepkiyi alamamak gözlerimden akan yaşları yavaşlatmıştı ama çenem titriyordu.

"Neden ağlıyorsun?" Sorusunun takılarak üzerine düştüğü sesi ilk kez sert değil, afallamış gibi şaşkınlıkla doluydu.

Kar taneleri koyu renk, gür saçlarının arasına tutunuyordu. Ben ise sedir ağacının gölgesi altındaydım, kar tanelerinin düşüşünü izliyordum ama bana dokunmuyorlardı. Efken'in çıplak göğsüne baktım, o da tıpkı benim gibi korunmasızdı. Soğuğun bordo izler bıraktığı esmer göğsüne, sonra da kemikli yüzüne baktım. Omuzlarının normal olmayacak bir hızla kalkıp indiğini fark etmiştim. Ne kadar sakin görünse de sanki sadece birkaç dakika öncesine kadar birini öldürecek kadar öfkeliymiş gibi bir hali vardı.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Alnımdan çıktığına emin olduğum ışığın söndüğü nokta hâlâ yanıyor gibi karıncalanıyor ve acıyordu. Görmüş müydü? Görse tepkisi böyle olmazdı. Demek ki bir illüzyondu, sadece bir hayalden ibaretti. Canım böyle çok acırken neden böyle şeyler görüyordum ki? Burnumu tekrar çektiğimde Efken'in şaşkın bakışları bir nebze olsun yumuşamış, uçurum mavisi gözlerindeki sakinlik bana da bulaşmaya başlamıştı.

"Berbat bir yalancısın Medusa," diye fısıldadı, sakin sesi göğsümdeki acıyı daha da harladı. Bana kızsa, bağırsa, demediğini bırakmasa ve beni öfkelendirse olmaz mıydı? Güzel gözlerine çökmüş anlayışı fark etmek birdenbire canımı katbekat daha da acıttı.

Birden omzumun üzerinden arkama doğru baktım. Evet, ayna orada değildi. Gözlerimden akan yaşların daha da şiddetlenmesine neden olan şey gördüğüm bu aptal hayal olmuştu. Birden öyle şiddetli ağlamaya başladım ki, Efken yanlış bir şey söylemiş gibi irkilerek bana doğru temkinli birkaç adım attı.

"Hey," diye mırıldandı, boğuk sesini dinledim ama karşılık veremedim. "Siktir, tamam." Birden soğuk bileğimi sıcacık avuçlarının arasına alarak beni kendine çekti ve ona karşı koymadan ona doğru çarptım. Beni çıplak, oldukça sıcak göğsüne bastırarak sımsıkı sardığında gözlerimden akan yaşların biri çeneme ulaşmadan diğeri yolun yarısına vararak elmacık kemiğimi arkada bırakıyordu. "Hay sikeyim, tamam, ağlamasana."

Hiçbir soğuk, onun sıcaklığı kadar üşütmezdi.

Güçsüz ve buz tutmuş parmaklarımı onun sıcak göğsünün sert derisine bastırdım. Bir eli hızla belime kaydı, diğer eli ensemde duruyor ve alnımı göğsüne bastırmamı sağlıyordu. Ruhum öyle çıplaktı ki sanki konuşmasam da olurdu; ağzımdan tek bir kelime bile çıkmasa ruhumdan akan kan damlaları ona sustuğum her şeyin kelimelerini çiziyordu. Onun kokusunu içime doldurduğumda birden içimdeki önlenemez acının, hafiflediğini düşünebileceğim kadar uzaklaştığını hissettim. Ama sonra nefesimi tuttum ve evet, gözyaşlarım oradaydı. Gözlerimden özgürce süzülüyorlardı.

"Peki," diye kabullendiğinde göğsü hırıltılı bir gürültüye ev sahipliği yapıyordu. "Ağla öyleyse."

Tarçını hatırlatan kokusu ciğerlerimi tekrar kıstırdı ve o an, acı tekrardan uzağa taşındı. Birden geri çekilmek, ondan uzaklaşmak istedim ama kalbim bunu istemedi. Avucunu ensem boyunca kaydırarak güçlü parmaklarını saçlarımın arasına soktu. Başımın arka kısmına baskı uygulayarak ıslak yanağımı sıcak göğsüne yaslamamı sağladı. Acı, kalbimin rahmine çocuklarını bırakmıştı. Gözyaşlarım gözlerimden kayarken biliyordum ki soğuk gözyaşlarım onun sıcak göğsünü ıslatıyordu. Gözyaşlarım soğuk akıyordu, sanki içim ne kadar yanarsa yansın, ruhum hep buzdandı ve acım bile gören insana karlar altında gibi hissettiriyordu.

"Benden vazgeçtiler," diyerek sarsıldığım anda birden bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. Söylediğim şeyin ne anlama geldiğini anlayamamış gibiydi ama yine de beni sarmaya devam etti. "Ben onu sevmiştim, o herkesin gözünde bir ucubeyken de onu sevmiştim, ondan korktuğum zamanlarda da onu sevmiştim. O ise benden vazgeçti. Beni öylece buraya attı, bir paçavraymışım gibi attı beni..." Geçmiş birden öyle çok yakınıma gelmişti ki, geleceğe bir daha hiç ulaşamayacakmışım gibi hissettim. Hıçkırdım, gözlerimden yaşlar akarken kelimelerim de gözyaşlarımın pusuyla bulanıyordu.

Babaannem beni bir paçavra gibi fırlatıp atmıştı.

Efken ruhumdan sarkan karanlığı tutmak istiyormuş gibi büyük avucunu sırtım boyunca kaydırdı, bel boşluğumdan omurgalarımın ortasındaki çukura kadar tırmanan parmaklarının her hareketini ezberime aldım. Parmaklarını geçmişte taşıdığım, şimdi ise koparıldıkları için köklerinden kan sızan kanatlarımın arasına bastırarak ona sığınmam için beni kendine bastırdı. Bedenlerimiz mühürlenmiş gibi birbirine yaslandığında gözlerim ormanın diğer ucundaki karla kaplı karanlığı izliyor, kirpiklerim akıttığım gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Ben seni bırakmam," demesini beklemiyordum. Birden gözyaşlarım dindi ama geri çekilmedim. Efken de beni bırakmadı.

Etrafımızda dalgalanan soğuk kar taneleri artık öyle hızlı düşüyorlardı ki, sanki artık düşen kar taneleri değil, gökyüzünde parçalanan bulutlardı. Sıralanarak ormana dönüşmüş büyük karanlık ağaçlara bakarken parmaklarım güçsüzce göğsünden ayrıldı ama bunu çekilmek için yapmadım.

Gözyaşlarım daha yavaş akıyor, bir pencerenin camından kayan yağmur damlaları gibi yüzümün sınırlarından kayarak çeneme varıyorlardı. Güçsüz kollarımı yavaşça onun sıcak beline sardığımda şaşırdı ama tepki vermedi. Ellerimi belinin üzerinde birleştirip yavaşça nefes alıp vermeye çalıştım, kalbim sıkışıyordu.

"Sen bir paçavra değilsin," diye fısıldadı, sesinden anladığım kadarıyla beni yatıştırmayı diliyordu.

"Ama böyle hissettim," dediğimde sesim çatlaklarla dolu ve pürüzlüydü, yutkunduğum anda boğazım acıyla doldu. "Bana böyle hissettirdi."

"Öldüreyim mi onu?" Sorusu sanki bir çocuğa aitmiş gibi masum bir tonlamayla sorulduğu için şaşırsam da yapabildiğim tek şey kırgın bir gülümsemeyle yutkunmak oldu. "İstersen onu öldürürüm."

"Babaannemi mi?"

Şaşırdığını hissettim ama bir süre sonra cevap verdi. "İstersen onu da öldürebilirim."

Neredeyse acı dolu bir inlemeye benzeyen bir kahkaha attığımda onu göremesem de kaşlarını çattığını biliyordum. Kokusunu içime çektim, sıcacık tarçın kokusu ormandaki yıkıcı soğuğa rağmen içimi ısıtmıştı.

"Hem zaten o bunak babaannen benim kartımı çalmıştı. Evet, bence onu öldüreyim," diye alay etti, sesi sakin olsa da kelimelerine bulaşanın ne olduğunu biliyordum. Efken Karaduman beni sakinleştirmeye çalışıyordu, evet.

"Kartını çaldığını düşünmüyorum," dedim burnumu çekerek.

Bir süre bekledi, sonra, "Azize kartı benim desteme ait, başka bir desteye ait olsa bunu bilirdim. Tarot kartlarını anlarım Medusa. Onlar da beni anlar," dedi.

Anlayamadığım için yanağım göğsüne yaslı halde kaşlarımı çattım.

"Babaannem beni buraya bilinçli gönderdi," diye fısıldadım, bu gerçeği kendi sesimden dinlemek tekrar kalbimi tekletmişti ama durum böyleydi. Efken tekrar şaşırmadı, sanırım şaşırma kotası dolmuştu. Onun dokunuşlarıyla gevşeyen bedenimde binlerce bıçak yarası vardı da o yaradan kan tıpkı lav misali boşalıyordu sanki. Buna rağmen artık canım eskisi kadar acımıyordu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerini indirmiş bana bakıyordu. Yakınlığımız nabzımı ateşe veriyormuş gibi hissetsem de yüzümde herhangi bir mimik değişimi yaşanmadı. "Belki de haklısındır, o kart gerçekten senin destene aittir."

"Zaten öyle," dedi sadece.

"Ben de aptal gibi ona inandım," diye mırıldandım acı bir gülümsemeyle. *Tıpkı bir aptal gibi...* Evet, ben buydum. Bir aptaldım.

Gülümseyişime kısa bir an için bakmak birden öfkelenmesine neden oldu. Kollarım hâlâ beline dolanmış haldeydi, bunu o an için yadırgamasam da sonrasında içimde bunun nedenini sorgulayan bir oyuk açılacağını biliyordum. Şu an için bu önemli değildi. Önemli olan bana iyi hissettirmesiydi ve o bunu yapabiliyordu. Bana iyi hissettirebiliyordu.

"Üşüdün, biraz daha bu şekilde kalırsan hastalıktan geberirsin ve ben de senin o aptal Nigin Bağı'yla bağlandığın herifi bulup onu öldüremem. Ben o herifi gebertmeden önce gebermeye kalkarsan seni geberdiğin yerden kaldırıp tekrar tekrar gebertirim. Sonsuz bir döngüde gebermiş olursun."

Bedenim ürperdi. Sanki onun üşüdüğümü söylemesi gerçekten üşüdüğümü hatırlamama neden olmuştu. Oysa birkaç saniye öncesine kadar soğuk sanki ikiz kardeşimdi, bedenim sanki buzlardan var olmuştu. Efken hiç beklemediğim bir anda beni dizlerimin altından geçirdiği güçlü elleriyle havaya kaldırınca dudaklarımdan bir çığlık dökülecek sansam da bu olmadı.

Akıttığım gözyaşlarım içilmiş bir sessizlik yemini gibiydi. Tepkilerimse karaya vurmuş ölü balıklardı, solungaçlarına saplanmış gümüş renk misina iğnelerinde hâlâ kurumuş kan lekeleri duruyordu. Kollarımı bu defa onun sert ensesine doladım. Beni ölü bir gelini nikahı kıymak için bekleyen rahibin önüne taşıyormuş, kalbi durmuş bir prensesi kulenin merdivenlerinden indiriyormuş gibi kucaklamıştı. Saçlarım omzumun altından geçen kollarının üzerinden aşağı doğru sarkmıştı. Her bir adımında orman bizi doğurmaya çalıştığı kanlı bir bebekmiş gibi içinden dışına doğru itiyordu ve saçlarım da onun attığı adımlara tutsakmış gibi sallanıyorlardı.

Sanki ben ölmüş bir gelindim ve o da mihrabı kollarında cansız bir şekilde geçtiğim babamdı.

Bir süre sonra ormandan çıkmıştık, ormandan çıktığımızda bile gözlerimden düşerek şakaklarıma kayan yaşları hissedebiliyordum ama artık o kadar sessizdim ki, kimse yüzüme bakmadan ağladığımı anlayamazdı. Efken ya gözyaşlarımı görmeye katlanamadığı ya da sadece kendimi kötü hissetmemi istemediği için yüzüme bakmadan, doğrudan ilerideki dağ evini izleyerek yürüyordu. Kar taneleri kirpiklerime, yüzüme, saçlarıma tutunuyordu. Tıpkı onun da simsiyah, kurum kadar koyu olan gür saçlarına tutunduğu gibi... Uzun, kıvrımlı kirpikleri öyle güçlü ve gür duruyordu ki, kirpiklerine bile büyük kar taneleri tutunmuştu.

Verandanın merdivenlerini tırmandı, gözlerim verandaya kaydı ve ahşap, nemli verandanın zeminine ölü gibi yığılmış kazağı gördüm. Tam bu noktada onu hayal edebilmiştim. Yokluğumu fark ettiği anda bedeninden söker gibi çıkardığı kazağı, öfkeyle birdenbire koşmaya başlamasını... Nasıl oluyordu da onu bu kadar gerçekçi, net bir biçimde hayal edebilmiştim? Sanki geçmiş kızıl gözlerimde yeniden var olarak bana olan biteni göstermişti.

Efken beni içeri taşıdı. İçerisi sıcaktı ama Efken'in alev gibi yanan vücudundan sıcak değildi. Beni kendi odasına soktu, karanlığa rağmen onun odasında olduğumuzu odasının her bir köşesine yayılmış tarçın kokusundan

anlamıştım. Sıcak, baharatlı kokusu ciğerlerimi gevşetti ve kendimi daha güvende hissettim. Oysa öyle hissetmemem gerekirdi.

Beni yumuşak yatağın üzerine bırakırken yüzü görünemeyecek kadar yoğun bir karanlığa maruz kaldığı için onu göremedim. Sadece kokusunu aldım, tenindeki sıcaklığı hissettim. Nefesi bile ateşten yükselen o sıcak buğu gibiydi, yakıyordu. Birden ayakucuma oturup ayaklarımdaki uzun, dizlerime kadar uzanan çorapları çıkarmaya başladı. Şaşırsam da engel olamadım, gözlerimden akan yaşları avuçlarının içiyle sildim. Efken çorapları yere atıp sırtını bana döndü ve gri bir gölge gibi görünen silüetini izledim. Elbise dolabının önüne gitti, dolabın kapağını açtı ve dolabın içinden birkaç parça kıyafet çıkararak tekrar yatağa doğru geldi. Göğsüm acıyla sıkışıyor, ne yapacağımı bilememenin getirdiği çaresizlikle bir cenin gibi yatakta uzanırken sadece onu izliyordum.

"Doğrulup kalkabilecek misin?"

Sorusundaki hassasiyet beni şaşırttı ama içime tekrar akın eden o acı daha fazla duyguya yer bırakmadığından şaşkınlığım kısa sürdü. Bir şey söyleyemedim, kelimeler soluk boruma takılıp kalmış gibiydi. Ağzımı açacak olursam sadece ne kadar acınası halde olduğumu resmiyete bindirecek cümleler kuracaktım. Bana acımasını istemiyordum ama şu an ben bile kendime acıyordum. Efken cevap vermediğim için burnundan sert bir nefes vererek yavaşça omuzlarımdan tutup beni kaldırdı. Bir bez bebek gibi her an yığılacağımdan korktuğundan beni eliyle sabitlemişti. "Üzerindeki parçalanmış kumaş yığınını çıkarsak iyi olur," dedi, utanmam gerekse de hiçbir şey hissetmedim. Tek hissettiğim acıydı. Terk edilmişlik hissi ne zaman azaldı diye sevinsem, birden tekrar artarak yoğunlaşarak canımı acıtarak yeniden orada, kalbimin derinliklerinde hareket etmeye başlıyordu. Kalbimin içinde bir iğne vardı da her atışın sonunda o iğne kalbimin derisine batarak canımı yakıyordu sanki.

"Pekâlâ," dedi derin bir nefesin hemen arkasından. Beni bir eliyle sabitlerken diğer eli üzerimde elbise kadar bol olmasına rağmen yukarı sıvanmış kazağın eteğine uzandı. Ona engel olamadım ya da o an engel olmak istemedim. Tek istediğim çekip gitmekken döndüğümde beni neyin beklediğini bilmemek beni daha da korkutuyordu. Belki geri dönmenin yolunu bulsam bile döndüğüm anda babaannem beni yeniden buraya postalamak için elinden geleni yapacaktı. Beni gözden çıkardığı için bunu yapmaması imkânsızdı.

Benim buraya ait olduğumu mu düşünüyordu? Efken kazağı birden tenimden ayırınca şaşkınlık dolu bir soluk aldım ama bir şeyler söyleyemedim. İç çamaşırlarımla karşısında oturuyordum ama etraf çok karanlıktı, bede-

nimi seçebilmesinin imkânı yoktu. O yüzden gevşedim. Başımdan geçirdiği kazağın temiz kokusunu soludum, sanki biraz da naftalin kokuyordu.

"Hâlâ ağlıyor musun?" diye sordu yavaşça. Sorusunu takip eden dokunuşları belimin boşluklarından aşağı sarktı ve sonra çıplak tenime dokunan parmaklarının yerini kazağın kalın kumaşı aldı. Dokunduğu yerlerde ateşler yanıyormuş gibi hissederken yutkundum. Hayır, ağlamıyordum. *Sanırım.* "Vücudunda herhangi bir yara var mı?"

"Hayır," dedim sadece.

"Peki." Yorganı ayakucumdan çekerek çıplak bacaklarımın üzerine örttü. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım, sesim kesik kesik çıktığından buna inanmadığına emindim.

"Biraz ateşin var." Buna inanamadım çünkü kendime dokunduğumda parmaklarım donuyordu. "Hasta olmak istemiyorsan biraz uyu, dinlen."

Pürüzlü bir sesle, "Uyuyabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Neden?"

"Çünkü o hissi içimden atamıyorum."

Hangi his olduğunu bildiğini biliyordum. O da açıklamamı beklemedi zaten.

"Akşama kadar ağlamayı düşünüyorsan, söyleyeyim, zırıltını çekemem," dedi umursamaz bir sesle. İşte bu son birkaç günümü geçirdiğim Efken'di, tam olarak böyle olması gerekiyordu. Özüne dönmüştü. Bu yüzden hiç şaşırmadım ya da bu halini yadırgamadım.

"Tamam," diye kabullendim, benim aksime o şaşırmıştı çünkü bu kadar sakin bir şekilde kabullenmemi beklemediğine yüzde yüz emindim.

"Eğer zırlayıp keyfimi kaçıracak olursan gelirim ve sana bir çakarım, bir de duvardan yersin," dedi, boğazımdaki acıyla başımı aşağı yukarı sallayarak yatağa uzanıp, yorganı boynumun altına kadar çekerek boşluğa baktım.

"Zırlamam," diye fısıldadım.

"Gerçekten zırlamaz mısın?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Bir süre yatağın ucunda oturmaya devam etti. Sonra birden hiç beklemediğim bir şey yaparak eğilip ayağındaki botları çıkardı, botları bir kenara fırlattıktan sonra çoraplarını da çıkarıp yatağın üzerine çıktı. Donmuş bir halde ona bakmak için doğrulmaya çalıştığım anda avucunun içini kafama bastırarak başımı yastığa gömmemi sağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kekeleyerek.

"Ne mi yapıyorum? Yatağıma yatıyorum."

"Ama..."

"Ne ama?" Bunu gergin bir sesle sormuştu. "Farkında mısın bilmiyorum ama bu yatak benim yatağım, burası benim odam."

"Doğru söylüyorsun," diye kabullendim, tam yorganın içinden çıkıyordum ki beni durdurdu.

"Asıl sen ne yapıyorsun?"

"Ne?" Şaşkına dönmüştüm ama sesim ağlamaktan helak halde çıkıyor du.

"Burada yatacaksın," dedi her harfin üzerinden sert bir hırıltıyla geçiyormuş gibi. "Benimle."

Kalbim garip bir ağrıyla çarparken, "O neden?" diye sordum, normalde bağırır çağırırdım ama gücüm gerçekten çekilmiş haldeydi. Kendimi bir enkaz, harabe, yıkılmış bir bina gibi hissediyordum. Göçük altında kalmış birinden farkım yoktu şu an.

"Çünkü seni ormanın derinliklerinden bu odaya kadar kollarımda taşıdım," dedi büyüklenir gibi. "Kendini hafif bir kedi yavrusu falan sanıyorsan, bir dağ aslanı kadar ağır olduğunu söyleyerek seni hayal aleminden çıkarmam gerekecek."

"Çok acımasızsın," diye inledim.

"Emin ol ne kadar acımasız olduğumu bilsen arkana bile bakmadan kaçardın." Bir an durdu. "Tabii nereye gidersen git, kokunu takip eder, seni bulurdum. Kokun senin kaçış yolunu tıkayan bir duvar gibi. Kokunu aldım ve artık o kadar çok iyi tanıyorum ki seni cehennemde yanan alevlerin içinde küle dönmüş haldeyken bulsam bile tanırım."

Kelimeleri kalbimdeki kan nehrinin basıncını arttırdı. Bakışlarım yavaşça ona doğru döndü, yatakta dizlerinin üzerinde durmuş yüzümü izliyordu. Yatak onun ağırlığıyla içeri doğru çökmüştü. Yüzüme doğru eğilince kokusu yoğun bir şekilde içime akın etti.

"Beni anladın mı?"

Yorgun gözlerimi yavaşça yumup geri açtım. "Uyumak istiyorum."

"Güzel," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Uyu öyleyse."

"Salonda uyuyabilirim."

"Hayır," dedi sakince. "Burada."

Yutkundum. "Neden?"

"Çünkü seni gözümün önünden ayırdığımda yarı çıplak halde ormana gidiyorsun, sonra da seni bir çocuk gibi ağlarken buluyorum. Bu hoşuma gitmedi." Birden yorganı çekerek altına girdi, hemen yanıma uzanınca donup kaldım. "Uyuyacağım," dedi güçlü bir sesle. "Ağlayacak olursan seni yastıkla boğarım."

"Tamam," diye mırıldandım.

Bu kadar sakin olmamı yadırgasa da büyük cüsseli sırtını bana dönerek yorganı omzunun altına kadar çekti. Esmer, kaslı kolu yorganın dışında kalmıştı. Bir süre onu izledim ama içimdeki ağrı geçmiyordu. İçim öyle çok acıyordu ki uyku milyonlarca yıl uzağımdaymış gibi hissediyordum. Gözlerimi kırpıp geri açtığım o küçük süre zarfında bile yaşadığım ızdırap çoğalıyordu. Efken çoktan uyumuş olmalıydı, dakikalar damlayarak bir göl oluşturduğunda ben o buz gibi gölün içinde boğulmaya başlamıştım ama o huzurla nefes alıp veriyordu. Yanağımı yastığa bastırıp onun ensesini, gür saçlarının bitiş noktasını, yorganın bir kısmını açıkta bıraktığı kaslı, dokuları güçlü görünen sırtını inceledim.

Yavaşça burnumu çekmemle, "Hâlâ mı ağlıyorsun?" diye sorması bir oldu. Gözlerimden bir iki damla yaş aktığını, o bana bu soruyu sorduğu anda fark etmiştim. Bir şeyler söylemektense suskunluğumu koruyarak ensesine bakmayı sürdürdüm.

Bana doğru dönmesini beklemiyordum. Karanlıkta bile parlayan mavi gözlerine şaşkınlık içerisinde baktım. Gözlerinin içinden gümüş parıltıları olan mavi bir ışık süzülüyordu sanki. Gökyüzündeki buzdan ayın yaydığı parlak ışığa neredeyse birebir benziyordu. Beni yavaşça kollarının arasına çekince bedenim ciddi anlamda kaskatı oldu. Bedenim sıcak göğsüne yaslandı, yüzümü boyun girintisine sokmamı sağladı. Kalbim her bir atışının sonunda göğsümün derinliklerine kan kusarak orada bir ölüm nehri doğuruyordu sanki.

Bir eli yavaşça yanağıma kaydı, yüzümü sarmış gözyaşı denizi avucunu bir kürek gibi kullanarak yardı. Parmaklarının ucuna topladığı gözyaşlarımın ikizleri her an tekrar akacaklarmış gibi gözlerimin içini yakıyordu. Kalbim tıpkı bir yılan gibi yeniden deri değiştirmek için kasılmaya başladı ama bu defa hissettiğim acıdan bile fazlasıydı. Efken'in sıcak, güneşe en yakın gezegenmiş gibi ılık olan boynunda duran burnumdan içeri çektiğim nefes bana onun kokusunu verdi.

"Buradayken ağlamazsın," dedi, sesi sakin geliyordu ama ben sakin değildim, kalbim deliler gibi çarpıyordu. Bir eli saçlarımın arasına gitti, soğuktan buz tutmuş saçlarımın arasına giren sımsıcak parmak uçlarını hissettim ve bu bedenimi birdenbire gevşetti. "Ağlamana izin vermem."

"Ağlarsam?"

"Seni koynuma alırım," dedi. "Daha derine. Göğsümün içine."

Birden şaşırıp yutkundum, kelimeler dudaklarıma yaklaşsa da sesimle buluşmadı.

"O zaman ağlamazsın," diye fısıldadı sessizliğimden besleniyormuş gibi. "Ağlayamazsın. Ağlamak için sebepler bulamazsın. Göğsümde kalırsın, orada ağlamanı gerektirecek şeyler yaşamazsın."

"Buna inanmak güzel olurdu."

"İnanmak mı isterdin?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Ben de inanmanı isterdim," dedi, sonra birden sustu. O tuhaf zaman dilimi bizim için yüzyıllarca süren bir sessizliğe dönüşmüş gibiydi. Gözyaşlarım dinmişti, ona hiç olmadığım kadar yakındım, kokusu hiç olmadığı kadar derinlerimde, içimde, ruhumun en ücra köşelerindeydi. "Ağlamanı sevmedim," diye açık bir itirafta bulunduğu anda, burnumu boynundaki damara bastırdım ve yakınlığımızın ne denli yakıcı olduğuyla yüzleşmek zorunda kaldık. "Bir daha ağlama. Bu beni sadece öfkelendirdi."

"Seni öfkelendirmek için yapmadım. Hissettiklerim yüzünden yaptım," dedim, kaşlarımı çatacak gibi olmuştum ama bedenim öyle çok gevşemişti ki bunu yapamadım bile. Benim ne suçum vardı? Çok acı çekiyordum, belki çok fazla büyüttüğümü düşünüyor olabilirdi, gerçeği henüz bilmiyor bile olabilirdim ama gördüğüm o an o kadar gerçekçiydi ki, yaşananları da önüme koyduğumda babaannemin beni buraya bilerek yolladığını anlamak çok da zor değildi. Birden yine o kandırılmışlık hissiyle titredim ve Efken bunu fark etmiş gibi beni göğsüne bastırarak vücutlarımızı birleştirdi.

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Yine de ağlama. Bu çok sinir bozucu. Beni öfkelendirmek istemezsin, emin ol."

Yutkundum. "Eğer daha iyi hissediyor olsaydım bu söylediklerinin bedelini ağır öderdin," diye söylendim.

"Şu an seni ormandan eve kadar taşıdığım için ödemeyi sen yapıyorsun," dedi büyüklük taslayarak. "Bak, buradasın ve kollarımdasın. Bu büyük bir ödeme."

Söyledikleri bana anlık rahatsız hissettirse de niyetinin bu olmadığını, onun dilinde bunun çok daha başka bir anlama ev sahipliği yaptığını biliyordum. Çok uzun sürmemişti, kalp çarpıntım her ne kadar çok şiddetli olsa da uyku yavaş yavaş saklandığı o karanlık delikten çıkmıştı. Hissettiğim ruhsal acı pek hafiflemese de bedenim gevşediği için artık o acıyı da kolayca taşıyabiliyormuşum gibi hissetmiştim. Onun boyun girintisinde uykuya daldığımda, bu uykunun endişeyle süreceğini düşünsem de belli aralıklarla uyanıp onun uyuyan yüzüyle karşılaştığımda, aslında huzurlu olduğumu anlamıştım.

Uyandığımda ilk hissettiğim boğucu bir sıcak olmuştu. Sanki Antalya'da güneşin doğrudan beni hedef aldığı bir şezlongda uzanıyormuşum ve hava da elli dereceymiş gibi bir sıcaklıktı bu. Gözlerimi açtığım anda beni karşılayan esmer derisinde elmas gibi parlayan ter damlacıkları oldu. Gerçekten de onun boyun girintisinde uykuya dalmıştım. Ara sıra uyandığımda

gördüğüm hiçbir detay hayal ürünü değildi; resmen onun kollarındaydım. Geri çekilmek için acele etmedim. Bedenim dinlenmiş ve daha dinç olsa da boğazım çok acıyordu. Efken o kadar sıcaktı ki tıpkı kendisi gibi beni de ter içinde bırakmıştı.

Yüzümü boyun girintisinden ondan uzaklaşmak için değil, onun yüzünü görebilmek için çektiğimde uykusunda hafif bir nefes verdi ve bu sıcak nefes, saçlarımın arasında ateşten bir girdap oluşturdu. Bakışlarımı kaldırıp esmer yüzünü görmek için gözlerimi ardına kadar açtığımda, kızıl gözlerime yansıyan o güzel yüz birden kalbimin göğsümün içinde tepetaklak olmasına neden oldu. Büyük bir gürültüyle çarpmaya başlayan kalbimin bu hissettiği şeye bir anlam veremedim. Çok güzeldi. Öyle güzeldi ki, bu güzelliğin gerçek olma ihtimali bile can yakıcıydı. Melekleri bile kıskandırabilecek, doğaüstü tüm canlıları kendine hayran bırakabilecek bir güzellikteydi.

Alnında elmas gibi parlayan ter damlaları vardı ve siyah, fırça kadar gür saçlarının birkaç tutamı alnına düşmüştü. Kapalı olan gözlerinin kapaklarından aşağı karanlık bir pelerin gibi sarkan uzun kirpikleri, gözlerinin altındaki çukurlara üst üste dizilmiş siyah cesetler gibi yığılmıştı. Düzgün burnunun ucu parlıyor, üstü daha kalın olan dudakları öne doğru çıkıntılı duruyordu. Belirgin elmacık kemiklerinin bir an bir bıçak gibi keskin göründüğünü fark ettim, sanki cildini yaracak ve dışarı çıkacaktılar.

Güzelliği masalsıydı fakat gözlerini açıp beni o mavi gözlerle baş başa bıraktığı anda öyle çok korkuyordum ki... Sanki o gözler benim *sonumdu*. Belki *başlangıcımdı*. Belki *belirsizliğimdi*. O gözlerde beni korkutan bir şeyler vardı. Canavarın gözleri gibiydi ama nasıl oluyordu da canavarın o güzel gözleri her baktığımda bana hem güveni hem de korkuyu aynı anda iliklerime kadar hissettirebiliyordu? Anlamıyordum.

"Bu denli gözlerini alamayacağın kadar ne görmüş olabilirsin ki?" Sorusu sadece dolgun dudaklarını kıpırdatmasıyla ortaya yıldırım gibi düştü. Gözleri hâlâ kapalı duruyordu, ona bakan birinin onun uyanık olduğunu anlamasına imkân yoktu. Kalp atışlarım geri çekilerek kalbimin içini baskıyla doldurdu ve nefesimi düzene sokmak için kendimi tuttum.

"Sen uyumuyor muydun?"

"Bana o kadar sinir bozucu bir dikkatle bakıyorsun ki, uyuyabilmek imkânsızdı. Beni uyandırdın." Gözlerini birden açınca, uçurum mavisi gözlerini görmek kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamasına neden oldu. Uykunun terk ettiği uçurum mavisi gözleri öyle canlıydı ki, sanki gözlerinin kendine ait bir bedeni, bir benliği, ruhu vardı. Bazen gözlerinin elleri bana göz bebeklerinin içinden usulca uzanacak ve beni belimden sıkıca kavrayacak gibi geliyordu.

"Affedersin." Yavaşça kollarının arasından çıktım, beni durdurmamıştı. Doğrulup gözlerimi ovuşturarak karşımdaki duvara baktım, portre yine orada, tüm canlılığıyla tam karşımızda duruyordu. Oradaki kadının beni izlediğini hissetmek tüylerimi ürpertti. "O senin annen mi?"

Efken'in duygusuz bir sesle, "Evet," demesi kalbimin burkulmasına neden oldu.

"Çok güzelmiş."

"Seni ilgilendirmez." Beni öylece bir anda terslemesini beklemediğim için omzumun üzerinden ona doğru baktım. Çoktan yataktan kalkmış, sırtı bana dönük halde yatağın diğer ucunda oturmaya başlamıştı. Bir süre oturdu, sonra aniden ayağa fırladı. Altında siyah kotu vardı, üzerine beyaz bir tişört geçirip bana bakmadan önümden geçerken konuştu. "Gidip bir duş al, kendini bir şeye benzet. Bu gece dışarı çıkacağız."

"Dışarı mı?"

"Evet," dedi bana bakmadan. "Şu herifi burada öylece oturarak bulamayız. Geberip gitmeni istemiyorum." Sonra son cümlesi onun sinirlerini bozmuş gibi yüzünü buruşturarak şu şekilde düzeltti: "Biraz bile umurumda olduğundan değil, sadece başımı daha fazla belaya bulaştırmanı istemiyorum. Bir de senin cesedini gömmekle uğraşamam."

"Kendimi şu an olduğumdan daha değersiz hissettiremezsin. O yüzden bu cümlelere gerek bile yok," dedim birden sertçe. Efken'in duraksadığını hissettim ama bu defa ona bakmayı reddeden bendim. Yatağa gömülüp yorganı kafamın üzerine kadar çektim. Bir müddet odadan çıkmadı, olduğu yerde dikilmiş beni izliyordu, bunu hissedebiliyordum. Belki bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sanırım sonra susma kararı almış olacak ki hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Uzun süre yatakta kalıp kendimi dinlemiştim. Aslında Efken'e söylediklerim gerçekten içimden fışkıran şeylerdi, yani evet, kendimi değersiz hissediyordum ama bunun nedeni değersiz olmam değildi. Değersiz hissettirilmiş olmamdı. Bir insan değersiz olduğu için değersiz hissetmezdi, bir insan sadece değer verdiği insanlar tarafından değer göremediğinde değersiz hissederdi. Aslına bakılacak olursa hepimiz türümüzün nadide örnekleriydik.

Yataktan çıktığımda hazırlanmam gerektiğini biliyordum. Yaren çoktan hazırdı, beyaz mini bir elbisenin içinde sanki dışarıda onu bekleyen koca yakıcı bir güneş varmış gibi görünüyordu. Esmer, hatta Efken'den daha koyu ve kavruk olan tenine bu renk cuk oturmuştu. Uzun, siyah saçları kalın telliydi ve onları geniş bir balıksırtı şeklinde örmüştü; saçları bir aslanın yeleleri gibi duruyordu. Yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu ama tanrı vergisi olan ten rengi yüzünde öyle güzel bir ahenk oluşturuyordu ki bence

makyaja ihtiyacı da yoktu. Hem teni gerçekten pürüzsüzdü. Onun yaşlarında bir kız için fazla hatasız, kusursuzdu. Tek bir sivilcesi bile yoktu.

Yaren elinde tuttuğu ahşap askıdan aşağı sarkan siyah bir elbiseyle karşımda durduğunda ona şaka yapıp yapmadığını sorgulayan gözlerle bakmıştım. Çünkü dışarıda kar fırtınası vardı ve böyle mini, incecik askıları olan dar, parlak kumaşa sahip bir elbiseydi bu. Ben bunu yazın göbeğinde bile giymezdim. Hem rahat edemezdim hem de gerçekten şu an giyecek olursam içinde donacağıma emindim. Yine de Yaren'in ısrarları ağır basınca kendimi o elbisenin içinde buldum. Bedenimi sararak tüm hatlarımı ortaya seren siyah elbisenin askıları omuzlarımı kesecek kadar inceydi. Elbise miniydi, içe doğru ters bir v şeklinde kısalıyordu, bu da elbiseyi bacaklarımın iç tarafına doğru daha kısa hale getiriyordu. Uzun, dalgalı saçlarımı omuzlarımdan aşağı bırakarak bu yaratılan açık görüntüyü bir nebze olsun gidermeye çalıştım. Neden böyle bir kıyafetin içinde olduğumu hâlâ anlayabilmiş değildim. Elbisenin üst kısmının iç tarafına sabitlenmiş bir sutyen olduğu için üst kısmıma iç çamaşırı giymek zorunda kalmamıştım, en azından bu iyi ve konforlu hissettiriyordu.

Yaren her ne kadar makyaj yapmamış olsa da benim için bir makyaj çantası getirmişti. Ben de çok fazla makyaj yapabilecek havamda değildim, üstelik ortada çözülmeyi bekleyen düğüm haline gelmiş bir sorun vardı. Kendimi aptal bir gece eğlencesine hazırlamaktansa bir köşeye geçip saatlerce düşünmek, bir sonuca varabilmek istiyordum ama kabul etmeliydim ki varacak bir sonuç da yoktu. Her şey ortadaydı. *Bakmayı bilirsen.*

Açık kahverengi tonlarında bir ruju parmaklarımla rengini daha da azaltarak dudaklarımda gezdirmiştim ama onun dışında başka bir şey kullanmamıştım. Ne cildimi altına gömeceğim bir fondöten ne de gözlerimin altında oluşan yorgunluk halkalarını gizleyecek bir kapatıcı... Hiçbir şey. Ölü gibi bembeyaz olmuş suratıma renk katması için allık bile kullanmamıştım. Derdim tüm bunlar değildi, süslenmek ve eğlenmek değildi, sadece ne yapmam gerektiğine karar verebilmek istiyordum.

Ayağımdaki bana biraz büyük gelen, Yaren'e ait olduğunu bildiğim siyah bantlı topuklu ayakkabılara baktım. Ayak tırnaklarıma sürdüğüm kırmızı ojelerim hâlâ bozulmamıştı, yine de eve döndüğüm zaman artık onları silmem gerektiğini düşünüyordum. Bunca hırpalanmaya iyi dayanmışlardı. Üzerime Yaren'in verdiği siyah kürk hissi veren kabarık ceketi giyip koridora çıktığımda koridor yine karanlığa aitti. Sokak kapısı açıktı, içeriye ıslıklı bir rüzgâr sızıyordu ve o sokak kapısının hemen arkasında, verandada sırtı bana dönük bir şekilde sigarasını içiyordu. Üzerinde ceket ya da mont yoktu,

tenindeki tüm kıvrımları ortaya seren ince kumaştan bir gömlek giymişti ve ay ışığının aydınlattığı gömleği muhtemelen lacivert renkteydi.

Bana doğru dönünce ikimiz de olduğumuz yere çivilendik. Yanımdan neşeyle koşuşturarak mutfağa doğru giden Yaren panik halindeydi ve ikimizin de birbirimize bakarken donup kaldığımızı fark etmemişti bile. Davetkâr mavi gözler ruhuma parmaklarını bastırıp ruhumu damgalıyormuş gibi sert bir his bırakarak tüm vücudumu turladı. Yanaklarımın içini ısırma ihtiyacı duyuyordum ama gözlerimi ondan ayırmadım.

Ona doğru küçük adımlar atarak yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarla yürümek benim için zor değildi ama onun uçurum mavisi gözleri doğrudan bendeyken sanırım çıplak ayakla yürürken bile tökezleyecekmiş gibi hissederdim. Dikkatinin tamamını bana vermiş olduğunu görmek benim için sarsıcıydı. Siyah pantolonu, lacivert kaslarını ortaya seren gömleği ve ay ışığının altında aralarında gümüş rengi elmaslar var gibi görünen gür siyah saçlarıyla öyle güzel görünüyordu ki. Bir kan meleği gibi... Uzun bacaklarına bakarken aklımı oynatacakmış gibi hissettim çünkü sıkı, ince ve uzun bacakları tüm kadın ve erkekleri kendisine düşman edecek denli güzeldi. Geniş omuzları, abartılı olmasa da baş döndürücü şekilde şişkin duran kol kasları, geniş ve şeklini gömleğe net bir biçimde kalıp gibi veren göğsüyle bir şahesere bakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Bir an onu kıskandığımı hissettim. Onu değil, güzelliğini... O tüm insanlara yapılmış bir haksızlık gibi görünüyordu.

Israrcı mavi gözler bacaklarımdan başlayarak kalçalarıma, belime, göğüslerime ve açık duran gerdanıma kadar tırmandı. Ardından gözlerimin içine bakıp keskin siyah kaşlarını çattı.

"Dün zırıl zırıl zırlayan küçük bir kız için epey iddialı," dedi sadece, kısa ve öz yorumunda bir aşağılama sezimler gibi olsam da bakışları hiç de aşağılar gibi değildi. Gördüğü şeyi beğenmiş gibiydi.

"Yüzüme vuracağını bilseydim ölürdüm yine de karşında ağlamazdım," dedim sadece. Yaren mutfaktan çıkınca sustum, Efken ise sessizce yüzümü izlemeye devam ediyordu. Ona bilinçli bakmadım çünkü güzeldi ve ona bakınca öfkem yerini hayranlığa bırakıyordu.

"Mahinev mükemmel görünmüyor mu abi?" Yaren bunu çocuk gibi sırıtarak sormuştu.

"Burada sen varken hiçbir kadın senden daha mükemmel görünemez," dedi Efken bir abi gibi şefkatle ama yüzü sesine bulaşan şefkate rağmen sert ve mesafeli görünüyordu.

"Hadi ama! Mahinev benden katbekat güzel." Sırıttı, yanılıyordu. Tamam, aynaya baktığımda gördüğüm kesinlikle küçümsenemeyecek bir ka-

dındı, yüzümü ve vücudumu beğeniyor, güzel olduğumu biliyordum ama Yaren de bir melek kadar güzeldi. Hatta yoldan çıkarıcı bir şeytan kadar güzel bile diyebilirdim.

İbrahim ona tutulmak konusunda son derece haklıydı.

"Sıradan," dedi Efken beni aşağılamak ister gibi. Yüzüm donuklaşsa da bir şeyler söylemedim.

Yaren benim yerime onu topa tutmaya başlamıştı bile. Evden çıktığımızda karla kaplı yoldan cipe ulaşabilmemiz imkânsızdı ama Yaren beni daracık, karların içinde bir yarık gibi duran kuru toprak yola çekmişti. Bu yol verandanın diğer tarafındaki küçük tahta kapının arkasında başlıyor, cipin hemen hemen bir metre ilerisine kadar da devam ediyordu. Karlı bir metreyi zorlanarak aşsak da sonunda en kuru halimizle cipin içine ulaşabilmiştik.

Yol boyunca Efken ve Yaren'in İbrahim hakkındaki hararetli tartışmalarını dinlemiştim. Efken ne zaman Yaren'in sevdiği adam söz konusu olsa geriliyor, Yaren'i incitecek cümlelere başlıyordu ama o cümlelerin sonunu asla getirmiyordu. Bu dünya üzerindeki tek varlığı Yaren'di, sanırım bu yüzden onun üzerine titriyordu. Onun gibi bir canavar bile kalbiyle hareket edebiliyordu.

Yaren muhtemelen İbrahim ile aralarında Nigin Bağı olduğunu bilmiyordu, zaten bundan hiç bahsetmemişti. Efken artık bu bağdan haberdar olsa da kız kardeşine bunu söylemeyeceğinden son derece emindim. Karlı yolları aşarak merkeze indik, merkezden sonra bizi bekleyen karanlık, suç kokan bir sokaktı. Köşe başında onlarca metal varilin içinden yükselen sarı ateşleri ve o ateşlerin etrafına yığılmış karanlık belalı tipleri izlerken şaşkınlığımı gizleyememiştim. Sokağın sonunda küçük ama yüksek bir platform vardı, o taş platformun üzerinde soğuğa rağmen mini elbisesinin içinde alev sarısı saçlarını savurarak bir kadın dans ediyor, onun etrafına toplanmış kalabalık, deliler gibi zıplayarak kadını alkışlıyor, birbirlerini omuzlarına alarak ıslık çalıyorlardı. Kadın ilgiden memnun gibiydi ama asıl hissi neydi bilmiyordum. Sonra kadın birden durup cipe doğru baktı ve elinde tuttuğu uzun sigara tutacağına takılı sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı.

"Bu kadın Crystal," dedi Yaren bana sokularak, ikimiz de arka koltuktaydık. Efken bizi dinlemiyor gibiydi, hararetli tartışma sona ermiş olsa da göğsü öfkeyle kabarıyor, yolu izliyordu. "Buraya güneyden geldi, muhteşem bir dansçıdır. Buradaki tüm herifler ona âşık." Yaren sırıttı. "Ama o abime âşık."

"Ya," dedim ilgisiz görünmeye çalışarak. Crystal çoktan görüş alanımdan çıkmıştı ama alev sarısı uzun saçları, kıvrak bedeni ve cipi gördüğü andaki bakışları zihnimde kalmaya devam etti. Sanki cipe cipin içinde ona

ait bir şey varmış gibi bakmıştı. Sanki bağlı olduğu bir şey... Birden durakladım. Buranın insanları arasında da Nigin Bağı olabilir miydi? Belki de o da Efken'e bağlıydı. Bu düşünceden hoşlanmadığımı fark ettiğimde yüzümü buruşturmuştum.

"Neyin var?" diye sordu Yaren yavaşça sokularak.

"Hiç," diyebildim.

"Emin misin?"

"Evet," diye mırıldandım.

"İşte geldik!" Yaren birden benden uzaklaşarak kurmuştu bu cümleyi. Kafamı kaldırıp ön camdan dışarı baktığım anda, büyük taş bir bina ve binanın tavanındaki kızıl ışıklı el yazısı dikkatimi çekti. *Luxury.** Kırmızı ışıkla parlayan kelime buydu. "Luxury bu gece ekstra daha parlak!" Yaren'in neşeli sesine kulak kesilemedim, mekânın taş duvarlarındaki metal rengindeki pençe izlerini izliyordum. Bir kurdun pençe izlerine benziyordu, her biri neredeyse kolum kalınlığında pençe izleriydi bunlar. Mekânın dışına mistik ve gizemli bir hava katıyordu. Cipten indiğimizde etrafta kar yığını olmadığı için halimden memnundum ama zemin soğuktan dolayı buzlanmıştı. Yaren koluma girdi, sevincinden dolayı çok hızlı konuşuyordu.

"Burası abime ait," deyince şaşkınlığımı gizleyemedim. Kapıdaki iri yarı korumalardan biri Efken'i görür görmez siyah ceketinin önünü iliklediği. Ceketin altında yuvarlak yaka siyah bir tişört vardı, adamın kasları öyle şişkindi ki üzerindeki ceket parçalanacak gibi duruyordu. "Hem güvenli hem de bu yakanın en eğlenceli mekânı!"

"Güzel görünüyor," dedim sadece.

Efken yanımızda yürüyordu ama şimdi ifadesi daha sakindi, sanki buradayken Yaren'i korumasına gerek yoktu. Etraf adamlarıyla dolu olmalıydı. Bu yüzden yüz ifadesi her zamankinden daha yumuşak görünüyordu. Ta ki onu kapıda karşılayan korumanın dibinde bitene dek. Yüzü tekrar korkutucu bir ifadeye büründü, adamın yutkunurken çıkardığı sesi duydum ve boğazına takılan tükürüğü hayal edebildim."Hoş geldiniz efendim," dedi adam sadece ve sonra kalın boynunu önüne eğerek Efken'i sanki kralını selamlıyormuş gibi selamladı. Bu görüntü gerçekten rahatsız ediciydi. Efken adama nezaketen bile cevap verme gereği duymadı, adam bizim için büyük siyah metalden kapıyı ardına dek açtı ve kızıl ışık bedenime çarptığında Efken kapıya sırtını yaslayarak geçmemiz için eliyle içeriyi işaret etti. Bu hareketi anlık çok centilmence gelse de yüzündeki donuk ifadeyle korumaya bakışı hiç de iç açıcı değildi. Adama eğer yanındaki kadınlara bakacak olursa onun kafasını koparacakmış gibi bakıyordu ama adamın Yaren'e bakmayacağına adımın Mahinev olduğu kadar emindim.

* Luxury: Lüks, zevk, şatafat. (ing.)

Yüksek sesli müzik kaburgalarımı dağıtmak ister gibi içimi zonklatmaya başladığında mekânın taş merdivenlerinden aşağıya doğru iniyorduk. Merdivenlerin yapısı eski ve pürüzlüydü, bu yüzden topuklularla yürümesi zordu ama yine de takılmadan alt kata kadar inebildim. Dans pisti genişti, insanlarla doluydu, her bir bedeni saran lüks kıyafetler, yine o bedenlerde birbirine karışmış pahalı parfüm kokuları vardı. Yaren'i takip ederek mekânın içine doğru ilerledim.

Localar dans pistinden yüksekteydi, karanlığa gömülü haldeydiler. Sanırım localarda oturan kodamanlar görünmemeyi tercih ediyordu. Duvarlarda aynalı pençe izleri vardı, duvarlar da taştandı ama pençe izlerinin içindeki aynada insanların yansımalarını görebiliyordum. Bar kısmı kızıl ışığın etkisi altındaydı, iki cüsseli barmenin arkasındaki içki dolu raflar daha koyu, bordo renk bir ışıkla aydınlatılıyordu. Barmenlerin yüzlerinde alaycı bir tebessüm vardı, kalabalığa tatmin olmuş gözlerle bakıyorlardı. Efken'i fark eden sarışın barmen esmer olanı koluyla dürttü ve duruşlarını dikleştirdiler.

"Bu taraftan." Efken'in kolunu belimde hissedince ürperdim. Beni localara giden merdivenlere yönlendirmişti. Yaren yolu biliyor gibiydi, çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile. Bu merdivenler taştan değildi, metal ve parlak gümüştendi, üzerinde arkamda dans eden kalabalığın yansımalarını görebiliyordum.

Localar siyah deri koltuklardan, ortada dikdörtgen şeklinde kısa cam sehpalardan oluşuyordu. Her loca birbirinden uzaktı, her biri karanlıklar içindeydi, o yüzden localardaki kodamanlar da birbirlerini göremiyor olmalıydılar. Çok geçmeden sipariş almak için gelen turuncu saçlı çocuk not defterinin samandan kâğıdına Efken'in hepimiz adına istediği içecekleri not etti ve gözden kayboldu. Alkol alıp almayacağımı sormadan benim için votka söylemesi yüzümü buruşturmama neden olmuştu ama sessiz kalmıştım. İçki falan içmeyecektim, onunla konuşmak gibi bir düşüncem de yoktu. Sadece burada durup Nigin Bağı kurduğum adamı bulmayı bekleyecektim. Acaba onu bunca kalabalığın içinde bulabilmem mümkün müydü? Bakışlarımı dans eden insan topluluğuna indirdim. Birbirinden güzel onlarca kadın, yine birbirinden yakışıklı erkeklerle eşleşmişler, çılgınlar gibi dans ediyorlardı. Çoğunun üzerindeki elbiseler benim üzerimdeki elbiseden daha iddialıydı, kusursuz bedenlerini izledim, düzgün yapılı saçlarını, çığlık atmaktan kızaran yüzlerini... Hepsi birbirinden güzel ve yakışıklı olmasına rağmen özel olarak ilgimi çeken tek bir kişi bile olmamıştı. Nigin Bağı'mız varsa birbirimizi gördüğümüz anda büyük duygular hissetmemiz gerekmez miydi? Yani eğer buradaysa, ona bakınca içim falan yanar mıydı?

İçkiler geldiğinde Yaren'in yüzü asılmıştı çünkü o da alkol almak istiyordu ama Efken'in onun için tercihi buz gibi bir meyve suyuydu, içinde alkol olmadığına da yüzde yüz emindim çünkü özellikle altını çizerek bu detayı söylemişti turuncu saçlı genç çocuğa.

"Ben çocuk değilim," demişti Yaren homurdanarak.

"Evet," demişti Efken de. "Sen bir çocuksun."

Dans eden bedenleri izlemeye devam ediyordum. Votkamın uzun bardağının içindeki dört büyük buz parçası da yavaşça eriyerek küçülmeye başlamıştı. Uçurum mavisi gözlerin belli aralıklarla bana dokunduğunu, benden ruhumdan bir parça koparır gibi görüntüler kopardığını hissedebiliyordum. Efken'in bakışları bu denli üzerime saplıyken oturduğum yerde bile gergindim, bir yay gibiydim ve eğer okum olsaydı kesinlikle ona saplanırdım.

"İçmeyecek misin?" Birden yerimden hoplayarak ona doğru dönünce, yüzünün yüzüme olan yakınlığı gözlerimin şokla aralanmasına neden oldu. Hangi arada bu kadar yakınıma gelmişti hiç anlamamıştım bile. Parmaklarının arasında duran kristal kadehteki kehribar rengi içkiye, sonra da onun ölüm mavisi gözlerine baktım. Nefesi alkol taşıyan bir hamal gibiydi, yüzüme çarpıyor ve tenimi ısıtıyordu. "İçersen gevşersin."

"Sana alkol aldığımı düşündüren neydi?" Sorum üzerine keskin, kavisli siyah kaşlarından bir tanesini havaya dikti. Yüzü hâlâ yüzümün sınırları içindeydi ama bu durum pek de umurunda değil gibiydi. Yakınlığımız onun için çok normalmiş gibi davranıyordu. "Ben içki içmem."

"Hiç mi?" Tek kaşını kaldırmaya devam ediyordu.

"Bir ya da iki kez içmişimdir," dedim sert bir sesle.

"Üçüncü kez içmek fena olmazdı."

Etli dudaklarına baktım, bedenim yay gibi gergindi. Tekrar gözlerine baktığımda gözlerini kısmış olduğunu görmek beni şaşırttı. Bana suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

"Alkol almak istemiyorum," dedim.

"O zaman ne içeceğini söyleseydin, bir ağzın var."

"Sen hepimiz yerine karar veriyorken konuşmak anlamsız," dedim çat diye. "Her şey senin istediğin gibi olmak zorunda sanki."

Neredeyse hırıltıya benzer bir ses çıkardı. "Ben düzeni sağlayan kişiyim."

"Düzeni sağlayan kişi olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum aşağılar gibi. "Sen sadece sorun çıkaran kişisin."

"Burada sen dışında sorun çıkaran birini göremiyorum."

"Belki de aynaya bakmadığın içindir."

"Ben her zaman aynaya bakarım," dedi alayla. "Müthiş bir şey görmek için."

"O zaman gözlerinde ciddi bir problem var."

"Bana meydan mı okuyorsun?" Sorusu alaydan çok tehdit içeriyordu, gözlerinin içine baktım. Kızıl ışık yavaşça yüzüne çarpıp onun güzel suretini kanlı bir dolunaya benzetti, sonra ışık yüzünden ayrıldı ve ay artık karanlıktaydı.

"Sana meydan okumuyorum, okusam böyle olmazdı," dedim sadece.

"Nasıl olurdu?"

"Hiç kimse sana büyüklük taslamamış, o yüzden şımarık büyümüşsün," dedim açık bir aşağılamayla. "Eğer sana gebe olmasaydım emin ol kimin senden daha büyük olduğunu sana gösterirdim."

"Güzel, hadi göster."

"Git başımdan."

"Benimle düzgün konuş," diye hırladı yüzüme doğru. Yaren bize değil, elinde tuttuğu telefonun ekranına bakıyordu. Gürültüden dolayı bizi duymadığı kesindi.

"Düzgün konuşmazsam ne yaparsın? Tıpkı kafesin içinde yüzünü darmadağın ettiğin adama yaptığın gibi benim de mi yüzümü darmadağın edersin?" Tıslar gibi sorduğum soru yüzündeki tüm kemiklerin belirginleşmesine neden olacak kadar sert bir ifadeye bürünmesine neden oldu.

"Ben bir kadına asla el kaldırmam," diye hırladı. "Benimle konuşurken ses tonuna ve kurduğun cümlelere dikkat et."

"Hiç de öyle durmuyorsun. Ne var, biliyor musun? Seni öfkelendirmeye devam edecek olursam suratıma esaslı bir tokat patlatacakmış gibi duruyorsun. Çünkü sen tam da o tarz bir adamsın. Egemenliğini bir kadın üzerinde kurup, egonu yine bir kadın üzerinden tatmin edecek bir adam gibi yani." Tükürür gibi söylemiştim tüm bu cümleleri.

Burnundan sert bir nefes verince ölümcül mavi gözlerinin gümüş rengi bir ışık saçtığını görür gibi oldum. Korku birden boğazıma sarılıp uzun siyah tırnaklı parmaklarını boynuma gömdü. Nefes alıp verişinin şiddetlendiğini gördüm, ilk üç düğmesi açık duran gömleğin altındaki esmer deri hızla inip kalkıyordu. Gözlerini devirip yumarken büyük elinin güçlü avucu bir pençe gibi belime saplandı. Beni sertçe kendine doğru çekince ona doğru kaymak zorunda kaldım. Nefesi dudaklarıma akarken burnu burnumun ucuna değmek üzereydi. Mavi gözleri ise ecel gibi parlıyordu.

"Sakın," diye fısıldadı tıslar gibi, sesini taşıyan nefes ve kelimeler dudaklarıma çarpınca nabzımın hızlandığını hissettim. "Sakın beni kafandaki adamlarla bir tutayım deme. Ben öfkelenirsem sana zarar vermem ama öyle

şeyler yaparım ki, sana zarar vermem için ayaklarıma kapanıp bana yalvarmaya başlarsın."

Çok kısa bir an için o sesi duydum. Cehennemin gıcırtılı kapıları alevleri arkasına alarak aralandı ve dev ateş patlamalarını izledim. Bir adım sonrası benim için cehennemdi, o eşiği geçtiğim an şeytanın koynu esas yuvam olacaktı. Damarlarımın içinde dolaşan o bakire his kanımın nehrinde boğulmaktan korkar gibi kulaçlar atıyor, ölmemek için çabalıyordu. Efken'in dudaklarından verdiği her nefes dudaklarıma çarparak tenimin uyuşmasına neden olurken başım dönmeye, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

"Bırak beni," diye fısıldadım, o an sesim alçaktı ama biliyordum ki beni duymuştu. Sonra birden ihtiyaçla hırladım. "Bırak beni!"

Ve eli, ateşe dokunmuş gibi hızla geri çekilirken, büyüyen siyah göz bebekleri tüm o maviliği kapladı. Bana kapkara olmuş gözlerle bakarken resmen hırlıyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye kükreyince, Yaren her yanı sarmış gürültülü müziğe rağmen hızla kafasını kaldırıp bize doğru bakmıştı. "Bunu nasıl yapabiliyorsun lan? Nasıl?"

Yaren korkuyla, "Neler oluyor?" diye bağırdı ve kalkıp bana doğru yürüdü. "Abi, uzaklaş ondan!"

"Sorun yok," dedim gözlerimi Efken'den çekmeden. "O da tam benden uzaklaşıyordu."

Bir cam patlaması sesi duydum. Sonra içki hızla ayaklarımızın etrafına akmaya başladı. Efken'in parmakları arasında tuz buz olan cam parçaları yere döküldüler ve Yaren korku dolu bir çığlık attı. Birden parmaklarımda derin bir acı hissiyle kaşlarımı çattım. Avucumu açarak kaldırıp parmaklarıma baktığımda derimde hafif bir kızarıklık olduğunu görmüştüm. Gözlerim Efken'e kaydığında ise gördüğüm parmaklarının etrafından bordo renkte gözyaşları gibi kayan kan damlalarıydı.

Bir an paniğe kapılacakmışım gibi hissettiysem de Efken'in yüzüne baktığımda acının pıhtısını bile görememek beni duraksatmıştı. Yaren cam sehpadaki peçeteleri onun eline uzatıyor, bir şeyler yapmak için saf bir çaba sarf ediyordu ama o sırada Efken'in mavi bir ateş gibi yanan gözleri bendeydi. Göz bebekleri sonunda küçülmüş olsa da o yırtıcı orada, kirpik diplerinin arkasındaki bir mağarada sıcak ve hırıltılı nefesler vererek beni izlemeye devam ediyordu.

"Bırak Yaren," dedi Efken tok ve buyurgan bir sesle. Gözlerini nihayet benden çekerek Yaren'e çevirdi. "Neden oturup meyve suyunu içmiyorsun?"

"Elinin halinin farkında mısın?" Yaren duyduklarına inanamıyormuş gibi bir Efken'in eline bir de onun yanan mavi gözlerine bakıyordu. "Yine aynısını yaptın. Neden bu kadar öfkeleniyorsun?"

Yine aynısı... Yerdeki içki nehrine damlayan kanın görüntüsünden uzaklaşmamı sağlayan bu iki kelime olmuştu. Öfkesiyle ilgili problemleri mi vardı?

Bunu anlamak çok da zor değildi aslında. Üstelik neden ona sert emirler verdiğimde saçma sapan bir ifade takınarak dediğimi yapıyordu, anlaması da güçtü. Sanki kendi isteği dışında gelişen bir şeymiş gibi tepkiler veriyordu, kafam karışsa da çaktırmamaya çalıştım.

Efken ile Yaren'in anlam yükleyemediğim tartışması masaya Sezgi ile Ceyhun'un gelmesiyle sona ermişti. Sezgi turuncu tulum elbisesinin içinde buradaki çoğu kadından daha renkli ve kesinlikle neredeyse hepsinden daha ilgi çekici görünüyordu. Beyaz teni, bembeyaz omuzlarındaki soluk turuncu çilleri ve turuncudan ziyade alev kızılı saçlarıyla göz alıcıydı. Ceyhun da tıpkı Efken gibi gömlek ve pantolon giymişti, kumral ve yakışıklı bir adamdı ama Sezgi isterse buradaki her adama sahip olabilecek kadar güzel olduğundan Ceyhun gibi bir yakışıklıyı bile bastırıyordu.

Ceyhun, "Yine kimi yumrukladın?" diye sordu Efken'in elini işaret ederek. Kendine değil bir başkasına zarar verdiğine emindi. Parmaklarının etrafından bir hücrenin küflü parmaklıkları gibi çubuklar halinde akan kan kurumuş, siyaha dönmüştü. Yaren'in tüm ısrarlarına rağmen o kanı temizlememiş, yarasını göstermemişti.

"Bu kez birini yumrukladığı falan yok. Kadehi parmaklarının arasında tuzla buza çevirdi," dedi Yaren suçlayıcı gözlerle Efken'e bakarak.

"Neden? Kime öfkelendin?" Ceyhun, Yaren ile değil Efken ile konuşuyordu, Yaren gözlerini devirerek yerdeki cam kırıklarına baktı. Sezgi de sakin gözlerle içki birikintisini ve içki birikintisinin içine hafifçe yayılmış kanı izliyordu. Bir an o yeşil gözler bana doğru çevrildi ve onun zümrüt yeşili gözleriyle burun buruna geldim. Bakışlarında bir anlam vardı ama ben o anlamı çözemeyecek kadar karmaşık hissediyordum.

"Beni sorgulama," dedi Efken sertçe. "Benimle iç, benimle dost ol, benim yanımda eğer istersen ol ama beni sorgulama. Sorgulanmayı sevmediğimi biliyorsun."

Ceyhun, "Biliyorum," dedi sadece. Her şey bu kadardı işte... Ceyhun ne soru sordu ne de başka bir şey söyledi. Efken de bundan memnun olmuş gibiydi.

Oturduğum yerden bir anda kalktığımda Efken'in bakışları direkt bana yöneldi ama onu görmezden gelmeyi tercih ettim. "Lavabo nerede?" diye sordum Sezgi'ye bakarak.

Yeşil gözlerini benden çekmeden, "Alt katta," dedi dans eden kalabalığın olduğu kısmı parmağıyla işaret ederek. "İlerideki koridorun sonunda."

"Sezgi," dedi Efken. "Sen de onunla git."

"Kendim gidebilirim, bir çocuk değilim," dedim ters ters.

Efken bana değil, Sezgi'ye bakıyordu. Sezgi oturduğu yerden kalkacaktı ki, "Sen ve diğerleri onun kuklası gibi davranmaktan ne zaman vazgeçersiniz?" diye hırladım kendimi tutamayarak. Öfkem dilime dolanmış zehirli bir yılan gibiydi ve çatallı dilinin ucundan tıslamalar şeklinde kelimeler bırakıyordu ve bu kelimelerin tamamı zehirliydi.

Sezgi'nin duraksadığını fark ettim. Ceyhun da buz gibi gözlerle bana bakıyordu. Yaren duyduklarından memnun gibi görünüyordu, sanırım birinin bunu söylemesine ihtiyaç duyuyordu.

"Şu konuşmalarına dikkat et," diye uyardı Efken beni tehdit eder gibi ama ona aldırış etmedim.

"Bu adam size onunla dost olmanız için para mı ödüyor? Çünkü hiçbir dostluk böyle olmamalı... Siz onun kuklaları değilsiniz." Gözlerimi Efken'e çevirdim. "Gerçek dostlar böyle davranmaz. Onları kölen gibi kullanmaktan vazgeç. Hep senin söylediklerini yaptıkları her hallerinden belli. Bu sana hiç dostluğunuzu sorgulatmıyor mu? Ceyhun senin dostun, öylesine biri değil. En azından bazı şeyleri rahatça, sen ağzına lafları tıkmadan sorabilmeli, öyle değil mi?"

Efken'in mavi gözlerinin içine gömülü o siyah çukur genişledi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, çenesi kilitlenmiş gibi duruyor, yüzü belirgin kemiklerin dışarı yansımasıyla mezar gibi kazılmış kuyularla dolu gibi görünüyordu. Herkesin şaşkın bakışları bendeydi, Yaren'in bakışları ise daha çok bir zafer kazanmış gibiydi. Gözlerimi devirerek masadan uzaklaşmaya başladığımda Efken'in arkamdan geleceğini biliyordum ama bu beni durdurmadı. Tam merdivenlerin basamaklarını inmeye başlamıştım ki bileğimi kavrayarak beni durdurdu ve dördüncü basamağın üzerindeyken beni sertçe kendine doğru çevirdi. Dalgalı saçlarım bir kamçı gibi onun bedenine çarparak durduklarında nefesim yüzüme kapanan saçlarımı uçuşturuyordu. Ona elimde olmayan bir öfkeyle baktım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Tüm bu şov da neyin nesiydi?" diye tısladı, mavi gözlerinin içi zehir zemberekti, eğer o gözler bir kuyu olsaydı ve ben o kuyunun içine düşseydim o kuyunun içindeki zehirli yılanlar bedenimi sararak beni boğardı. Gözlerinin dibinde tıslayan yılanları gördüm, kuyunun içinde ölüm ninnisi söyleyerek beni bekliyorlardı.

"Lavaboya gideceğimi söyledim," diye tersledim onu, bu kadarı yeterdi, artık gerçekten katlanamıyordum. Ruhsal olarak büyük bir acı çekiyordum, çok bile sakin kalmıştım. Artık beni rahat bıraksa iyi ederdi. "Söylediklerim

şov değildi, gerçeklerdi. Birinin seni bu egonu tatmin ettiğin hayal dünyasından çıkarması gerekiyordu. Umarım başarılı olmuşumdur."

Dişlerini gıcırdatarak, "Haddini bil," diye hırladı.

"Tekrar bırak beni dersem elini ateşe uzatmışsın gibi kaçacaksın," dedim gözlerinin içine tehditkâr gözlerle bakarak. "Beni buna zorlama."

"Demek ne yaptığının farkındasın, ha? O zaman söyle, nasıl ve neden yapıyorsun?"

"Bilerek yaptığım bir şey değil." Bileğimi avucunun içinden kurtarmaya çalışırken tısladım. "Sen haddini bilmez bir hayvanın tekisin. Tutarsız davranışların, öfke problemlerin var. Etrafındaki hiç kimse gerçek değil, herkes senin var ettiğin oyuncaklar. Bir gün seni terk edecekler. Kimse senin gibi birini istemez."

"O yüzden mi o kızıl gözlerin bana bakarken alev alev?" Bunu söylerken neredeyse kahkaha atacak gibi alaycı bir ifade takınmış, dudağı yukarı doğru sinir bozucu bir kıvrım kazanmıştı. "Sen tam da benim gibi birini istiyorsun. Biri çok, beni istiyorsun."

Duyduklarım kanın kulaklarıma basınç yaparak dolmasına neden oldu. Ona iri gözlerle bakıyordum. Müzik hızlanmış, insanlar çığlık çığlığa eğlenmeye başlamıştı. Merdivenleri tırmanan iki kişi kol kolaydı ama biz yolu tıkadığımız için birbirlerinden ayrılıp tek sıra halinde yanımızdan geçip gittiler. O süre zarfında kalbimde belirmiş bir uyuşmayla ona bakıyordum.

"Seni istediğim falan yok. Hayal âleminde yaşıyorsun," dedim dişlerimin arasından. "Herkesin seni isteyeceğini falan mı sanıyorsun?"

Kanlı parmaklarıyla bileğimi biraz daha sıkı kavrayıp beni kendine doğru çekti.

"Kimse sikimde değil," dedi dişlerinin arasından. Ölüm saçan gözlerine bakakaldım. "Sen istiyorsun."

"Sana kötü bir haberim var," dedim sertçe. "Seni istemiyorum."

"Sana daha kötü bir haberim var," diye devam ettirdi bunu. "Beni istediğinin farkında bile değilsin ama beni deliler gibi istiyorsun."

"Aptal sünepe!"

Birden elini sertçe geri iterek bileğimi onun avucunun hapsinden kurtardım ve hızla merdivenleri inmeye başladım. Onun gibi biri muhtemelen arkamdan gelir, beni saçımdan tutup basamakları geri çıkarırdı ama o arkamdan bakakalmak dışında bir şey yapmadı.

"Salak." Kalabalığı yararak ilerlerken dudaklarımdan dökülenlerdi bunlar. "Seni kim istesin? Sığır." Bileğime damgaladığı kurumuş kan lekelerine baktım. "Hödük enayi, sen kimsin ki ya?"

Dans pistinin sonuna doğru yürüyüp hızla karanlık koridora daldım. O kadar öfkelenmiştim ki göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. "Hanzo," dedim dişlerimin arasından. "Geri zekâlı." Durup birden boşluğa doğru konuştum. "Kasların var, aynen, yakışıklısın aynen, gözlerinin rengi falan da gördüğüm en iyi mavi olabilir ama bu seni istememem için yeterli bir sebep mi? Değil. Aptalsın. Dınkof."

"Bu gitgide daha da eğlenceli oluyor," dedi karanlıkta tok bir ses.

İrkilerek karanlığa baktım. Koridorun sonu dipsiz bir karanlık gibi duruyordu, birden müziğin milyonlarca yıl uzaktan geliyormuş gibi silikleştiğini fark ettim. Koridorun karanlık duvarları üzerime yıkılmaya hazır bir geçmiş gibi tetikteydi. Sesin geldiği yönü saptamaya çalıştığım sırada yere düşen adım sesleri ürpermeme neden oldu.

Biri tam yanımdan geçerken omzu omzuma yavaşça sürtündü ve o an okyanustan koparak gitgide büyüyen o dalganın üzerime geldiğini hissettim. Yakıcı bir erkek parfümü kokusu ciğerlerimi deşip geçti, bedenim olduğum yere mıhlanırken hareket bile edemedim ama o çoktan yanımdan geçip ters yönde ilerlemeye başlamıştı bile.

"Ayağını tekrar yere vur, bu inanılmaz sevimliydi."

Bu, onun tok sesinden duyduğum son cümle olmuştu.

Dönüp omzumun üzerinden arkama baktım ama orada değildi, sanki hiç orada olmamıştı.

Yoktu.

10. GÖZLERİN RUHU

SOEN, LOTUS

Her zaman beni dışarıdaki tehlikelerden koruduğuna inandığım bir kabuğum olmuştu.

Beni mahvedeceğini bildiğim kör acıları yaşamaktan hep korkmuştum ama bir yandan da o acıların daima benimle olduğunu, ruhumun bir köşesinde saklandığını hep bilmiştim. Yabancılar benim için her zaman kabuğumun dışında dolaşan, kabuğuma yara izleri veren tehlikelerdi, hiçbir zaman bir insanı kalbime tam olarak kabul edememiştim çünkü incinmekten hep korkmuştum. Ruhum zaten kırılgandı ve birçok defa kırılmıştı. Şimdi yeniden kırılmıştım, korktuğum o şeyler gerçek olmuştu, hiç ummadığım anda hiç ummadığım birinden yememem gereken ağırlıkta bir darbe yemiştim.

Eğer bunu bir yabancı yapsaydı, kabuğumun etrafında dolaşarak beni varlığıyla tehdit eden bir yabancıdan darbe yeseydim toparlanmam çok daha basit olurdu, kolayca ayağa kalkar ve yara almış kabuğumla yoluma devam ederdim. Ama şimdi kabuğum sırtıma öyle ağır geliyordu ki, durmadan ağlamak istiyordum.

Beni bu kör kuyunun içinde tek başıma bırakmışlardı.

İçindeki tüm buzlar eriyerek suya dönmüş votkamı içerken ileride sim parçaları gibi parlayan ışıkları izliyordum. Ne ara buraya gelmiş, ne ara alkol almaya karar vermiştim bilmiyordum. Koridorda gördüğüm yabancıyı hatırladığımda bir an duraksadım, uzun ince votka bardağını dudaklarımdan uzaklaştırıp derin bir nefes aldım. Adamın kokusu hâlâ burnumda, sesinin tonu hâlâ zihnimdeydi.

Sanki onu tanıyordum.

O Nigin Bağı kurduğum kişi olabilir miydi? Şu ana dek Efken dışında birini tanıyormuş gibi hissetmemiştim. Şimdi ikinci bir adam vardı, onun

bıraktığı hisler Efken'inkinden çok daha farklıydı ama sanki onu da tanıyordum. Geçmişimde bir yerlerde o adamın pençe izleri varmış gibi hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Sezgi'nin sesi düşüncelerimi bölünce yavaşça ona doğru baktım. Efken locada değildi, neredeydi bilmiyordum ama cehenneme kadar yolu vardı.

"Biriyle karşılaştım," dedim açıkça. "Lavaboya giderken."

Yeşil gözleri karanlıkta bile parıldıyordu, bana saf bir merakla baktı. "Bir şey mi dedi? Eğer seni rahatsız ettiyse onu dışarı attırabiliriz."

"Öyle değil," diye mırıldandım. "Ben sanki onu tanıyordum."

Sezgi birden, "O aradığınız kişi olmasın?" diye sordu zihnimi okumuş gibi.

"İlk kez buradayken birini tanıyormuş gibi hissettim," diye yalan söyledim, Efken'e karşı da yakıcı bir tanıdıklık hissiyle dolmuştum ama Sezgi'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"O zaman bağlandığın kişi yakınlarımızda," dedi Sezgi dehşet içinde. "Efken bunu duyacak olursa..."

"Onu öldürür mü?" diye sorduğumda Sezgi duraksadı, yüzündeki kan çekilmişti. "Bana bunu yapacağını söyledi."

"Senin için onu öldüreceğini mi söyledi? Neden?"

"Bağ anca bu şekilde koparmış," dediğimde başını yavaşça salladı, sanki Nigin Bağı konusuna oldukça hâkimdi.

"Doğru," diye mırıldandı. "Bağı koparmanın tek yolu birinin ölmesidir. Bu her ilişkide böyledir. Aşkta da, dostlukta da, ailede de."

Üzgün yeşil gözlerine yayılan geçmişi izledim. Yemyeşil bir ormandı gözleri ve anılar o ormanın içine denizden taşmış şiddetli su dalgaları gibi ilerleyen alevlerdi. Birden elimde olmayan bir sebepten onun omzuna dokunup yavaşça omzunu sıktım, Sezgi gülümseyecek gibi oldu, sonra birden dokunuşumda onu rahatsız eden bir şey varmış gibi kaşlarını çatarak yüzüme pürdikkat bakmaya başladı. Tam elimi geri çekecekken sıcak avucunu buz gibi elimin üzerine kapatıp daha büyük bir dikkatle bana bakmaya başladı. Onun yeşil gözleri gözlerime gri kayalıklara çarpan siyah dalgalar gibi çarpıyordu. Gözlerimizin içinde birbirinin ters yönüne doğru çarpan nabızlar vardı sanki.

"Niye bu kadar soğuksun?" Sorusu her nedense çok esrarengizdi, ürperdiğimi hissettim. "Mahinev, senin tenin buz gibi."

"Şey, bilmiyorum." Rahatsız olduğum için elimi elinin altından kurtarıp gözlerimi kaçırma gereği duydum. "Ben kendimi bildim bileli hep soğuğumdur. Hiç ısınmam."

Sezgi'nin dudakları aralanır gibi oldu, sonra dudaklarını birbirine bastırıp bir süre bekledi. Tekrar konuşmaya başladığında konu soğukluğumdan uzaklaşmıştı.

"Efken senin için bağlandığın kişiyi öldürecek mi yani?" Sezgi'nin sorusuyla bakışlarım tekrar ona saplandı.

"Öyle söyledi."

"Bence bunu seni kurtarmak için yapmazdı," deyince irkildim. "Bence o adamı gerçekten öldürmeyi arzuluyor."

"Neden?"

"Anlamadığını söyleme bana? Efken'in etrafında nasıl dört döndüğünü fark etmedin mi?"

Duyduklarım kalbimi acımasızca tekletse de kulaklarım bunları reddeder gibi uğuldamaya başlamıştı.

"Etrafımda dört döndüğü falan yok," diye reddettim, böyle bir düşünceye tutunup o düşünceyi zihnime yerleştiremezdim. Bu konu hakkında düşünmek bile istemiyordum. "Bana nasıl davrandığını görmedin mi? Bazen beni öldürecekmiş gibi bakıyor."

"Onun bir kadınla geçireceği süre en fazla iki saattir, o da işte anlarsın ya," dedi gözlerini devirdi. "O sebepten."

"Ne sebepten?"

"Seks yapar ve biter," dedi Sezgi birden açıkça. Ardından çenesiyle aşağıda dans eden topluluğu işaret etti. Başta ne anlatmak istediğini anlamadım, o yüzden topluluğa baktım ve ileride, dans eden kalabalıktan uzak bir kolonun önünde dikilen Efken'i gördüm. Uzun, düz ve gri tonlarına yakın sarı saçları olan, saks mavisi dar elbisesinin içinde resmen tanrıça gibi görünen bir kadın hemen yanında duruyor, ısrarcı bir şekilde Efken'e bir şeyler anlatıyor gibi görünüyordu. Efken kalabalığı izliyordu, kadına bakmıyordu, kadının ise bütün ilgisi Efken'in üzerindeydi. Gözlerini tek bir an olsun bile Efken'den ayırmıyordu, haklı sayılabilirdi çünkü mekândaki en güzel adamı izliyordu.

"O kadınla birlikte mi olacak?" diye sorduğum anda soluğuma bir canavarın pençeleri batmış gibi acıyla dolduğumu hissettim. Avucumu göğsüme götürmek, birden buzdan alevlerin içinde yanıyormuş gibi teklemeye başlayan kalbimi tutmak istedim. Bu ihtiyaç bir uğultuya dönüşerek tüm vücuduma yayıldığında, karanlığın kökleri ruhumu sımsıkı sarıp boğmaya başlamıştı.

"Bahse var mısın?" Sezgi kıkırdayarak bana baktı. "Eğer Efken senin etrafında dört dönmüyorsa, bu gece o güzel kadınla işi pişirir, kazanan sen olursun." Tıpkı benim gibi o ikisine bakıp tekrar güldü. "Ama olur da Efken

Karaduman bu gece o kadınla işi pişirmezse, senin etrafında dört dönüyor demektir ve kazanan ben olurum. Normal şartlarda Efken, yani tanıdığım Efken, elbette o kadınla yatacak."

İçimde harlanan his rahatsız edici bir boyuta ulaşmaya başlamıştı. Votkanın tadının dilimi uyuşturduğunu hissettim. Bardağımda kalan son içkiyi kafama dikip omuz silktim. "Umurumda olduğundan değil, dört dönmediğine de eminim ve bence evet, o kadınla birlikte olacak," dedim tükürür gibi.

"Evet," dedi Sezgi birden, bu bir kabulleniş miydi? Kalbim çılgınlar gibi çarpmaya, nabzım damarlarımı yakmaya başladı. *O kadınla yatacak mıydı yani? Neden?* "Normalde tanıdığım Efken elbette o kadını şimdi alır ya tuvalete götürür ya tenha bir yere ya da vakti varsa kadınla birlikte kadının evine gider. Ama bence bu gece bu olmayacak." Son cümlesini kurana dek titriyordum, son cümlesi birden titrememin geçmesine neden oldu.

Gözlerimi kadına diktim. O kadar çok konuşuyordu ki birden ona elimin tersiyle bir tane patlatma ihtiyacı duydum. Eğer Efken'in yerinde kolonun önünde dikilen kişi ben olsam, muhtemelen elimin tersiyle sarışına bir tane patlatmıştım. Bu düşünceden iğrendiğimi fark ettim.

"Neyine?" diye sordum Efken'in ilgisiz gözlerini izlerken.

"Kazanan ben olursam Efken'in boynuna dişlerini batırırsın," deyince birden şoka uğradım. "Kazanan sen olursan, Ceyhun'a yapmamı istediğin her ne ise onu şimdi hemen burada yaparım."

"Ne istediğinin farkında mısın sen?"

"Evet," dedi eğleniyor gibi. "Elbette. Tam olarak bunu istiyorum."

"Beni öldürür," dedim dehşet içinde. "Adamı neden ısırayım?"

"Yalnız canım öldürür mü yoksa başka bir şey yapmak için çıldırır mı, işte orasını hiç bilemeyeceğim," dedi alayla gülerken. "Evet, sen zaferin karşılığında ne yapmamı istiyorsun?"

"Eğer ben kazanırsam, Ceyhun'a evlenme teklifi et," dediğim anda rengi benzi attı. Birden hain bir sırıtışa kurban giden suratımla ona bakmaya başladım.

"Abartma istersen."

"Yeni tanıdığım bir adamı ısırmamı isteyen kişi mi söylüyor bunu?"

"Efken'e evlenme teklifi et demedim."

"Ceyhun ve sen sevgilisiniz."

"Efken ve senin ileride sevgili olmayacağınız nereden belli ki?"

Birden donup kaldım. Karnıma haşlak sular dökülmüş gibiydi, nefesim tutarsız bir şekilde göğsümün içine yayıldı ama ciğerlerime ulaşmadı. Bakışlarımı tekrar Efken ile o kadına indirdim. Onunla sevgili olma düşüncesi...

Bu içimde beklenmedik bir bombardımana neden oldu. Kalbim kasıldı, midem kaynadı, karnım içeri göçtü ve nefesim keskin bir manevrayla ciğerlerimi oydu.

"O adam kimseyle sevgili olamaz, hıyarın teki," dedim sert tutmaya çalıştığım ama şaşkınlığa yenik düşen sesimle. "Hem ben gideceğim. Çok yakında."

"Sadece şakaydı," diyerek sırıttı. "Peki, kabul."

Sarışın küçük çantasının içinden bir kart çıkarınca oturuşumu dikleştirdim. Onları daha net görebilmek için kafamı öne doğru uzatmıştım ve bu Sezgi'yi çok eğlendirmişti. Yaren ile Ceyhun telefonda bir şeye bakıyorlar, Yaren heyecanla ona ekranda gördüğü şeyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Sarışın, kartı uzun tırnaklarının arasına alarak Efken'e uzattı, Efken kadına kısaca bakıp kartı aldı ve başını salladı.

Kalbim yine o tutarsız atışlarıyla göğsümün içinde kanlı bir terör estirmeye başlamıştı.

"Kartı aldı," dedim soluk bir sesle. "Ben kazandım."

Sarışın kalabalığa karışarak Efken'den uzaklaşmaya başladığında gözlerim hâlâ uçurum mavisi gözlerin sahibindeydi. Efken birkaç saniye sonra elindeki kartı yere atıp ellerini ceplerinin içine yerleştirdi ve kafasını kaldırdı. O an, ikimizin göz göze geldiği andı.

Sezgi fısıldadı: "Hayır, kazanan benim."

Efken'in gözleri gözlerimde durduğunda, ayaklarımıza vuran geçmiş geri çekildi ve geleceğin içinde bir kurt büyük pençeleriyle toprağı kazarak yaralamaya başladı.

Uçurum mavisi gözlerinde bu kez gördüğüm kendini beğenmişlik değildi, başka bir duyguydu.

"Şimdi gidip onun boynunu ısırmalısın," dedi Sezgi dirseğiyle yavaşça omzuma vurarak.

"Saçmalama."

"Bahse girdik ve ben kazandım," diye homurdandı. "Yapmak zorundasın."

Büyük bir his hiç beklemediğim bir anda içimi yaktı.

Küçük bir kızken gözyaşlarım gözlerime köklerini bırakmış bir ladin ağacına dönüşmüştü, kalın köklü gövdesinin içinde bambaşka ağaçlar da büyümeye başlamıştı ve bir süre sonra gözyaşlarım öyle çok köklenmişti ki, hiçbir balta o ağaçları değil devirmeme yaralamama bile yardım edememişti. Efken bana o uçurum mavisi gözlerle bakarken ağaçların gövdelerinin yaralandığını, yüzümü sarmaşık gibi saran o kalın köklerin çürüdüğünü hissediyordum. Sanki onun gözleri yıllardır avucumun içinde sıkıca kavramaktan

avuç içlerimi yara yaptığım baltadan bile daha keskindi ve o gözler beni geçmişimin sarmaşıklarından arındırıyor, o ağaçlar birer birer gözlerimin içine yıkılarak var olacak gözyaşlarının yolunu kesiyordu.

Oturduğum yerden kalktığımda Sezgi sırıtıyordu. Merdivenlere yöneldim, Efken kafasını kaldırmadan, sadece gözlerini yukarı dikmiş şekilde beni takip ediyordu. Parmaklarımı merdivenlerin kenarındaki korkuluğa koyup yavaşça kaydırarak basamakları inmeye başladım. Gözleri her saniye bendeydi. Son basamağı da inip kalabalığın içine girdim ve gözleri benim üzerime takılı halde kalabalığa daldı. Ona doğru yürümeye başladım. Bakışları toprağıma köklerimi salan zehirli sarmaşıklar gibiydi, her bir adımda ona karışıyordum ve o ölümcül sarmaşıklar bedenimi sarıyordu. Bedenimi saran zehrine rağmen biliyordum ki ne şifayı bulabilecektim ne de o zehrin kollarında ölü bulunabilecektim.

Tam önüne geldiğimde gözlerimi kaldırıp mavi gözlerine baktım, onun gözleri de bendeydi.

"Az önce lavaboya giderken biriyle karşılaştım. Tanıdığım biri gibiydi, bana tanıdık hissettirdi," dediğim anda tek kaşını kaldırdı, bakışlarım ve kelimelerim birbirinden farklıydı. Gözlerine bakmak, cehennemdeki en yüksek vadinin tepesine çıkıp, cehennemdeki en derin kuyuyu, hatta uçurumu izlemek gibiydi. "Nigin Bağı'yla bağlı olduğum kişi o olabilir mi?"

Efken bana okyanusun dibindeymiş de onu tutup yüzeye çekmişim gibi soluk alıp verişi değişmiş ve şaşırmış bir halde bakakaldı. Dişlerini sıktığını yüzündeki çukurlar belirginleşince fark etmiştim. Yine de ifadesi hızla eski haline döndü.

"Hâlâ burada mı?"

"Bilmiyorum. Yüzünü görmedim."

"Ne?" Bana yüzünü buruşturarak baktı. "Yüzünü bile görmediğin bir adamla bağın olduğunu mu düşünüyorsun? Bu aptallık."

"Hissettim," dediğimde duraksadı. "Yüzünü göremesem de omzu omzuma dokunduğunda ve sesini duyduğumda, onu tanıdığımı hissettim. Bilmiyorum. Belki de sadece tanıdıklık hissiydi."

"Omzu omzuna mı dokundu?" diye sordu, sesi gergindi, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ve mavi gözleri yüzünün ortasında parlak gümüş renkte bir pençe izi gibi duruyordu.

"Evet. Her neyse, o şu an burada olabilir."

"Ben aranızdaki çekimi görmediğim sürece kimseyle bağlı değilsin demektir," dedi sertçe. "Hem ne biliyorsun? Belki bağ diye bir şey yoktur, beni de bir deli saçmalığına inandırıyorsun."

"Düne kadar inanıyordun."

"İnandığımı söylemedim," dedi ve birden sırtını bana dönerek kalabalığın içinde ilerlemeye başladı.

"Bekle. İnandığını söylemiştin." Arkasından giderken kalabalığa çarpıyor, önemsemeden onu takip etmeye devam ediyordum. "Sana dur dedim, Mustafa Baba'ya güvenmiyor musun? Madem güvenmiyordun neden bana yardım edeceğini söyledin?"

Birden bana dönmesiyle bir adım geri çekilme ihtiyacı duydum.

"Sana yardım edeceğimi söylemedim, o sikiği öldüreceğimi söyledim!" diye bağırdı hiddetle, müziğin bile yavaşlamasına, insanların dönüp bize bakakalmasına neden olan gür sesi kalbimin atışlarını tutarsız bir ritmin ortasına sürüklemişti. "Ne bekliyorsun? Müziği kapattırıp buradaki tüm orospu çocuklarını tek tek önüme getirteyim sonra da hepsini kurşuna mı dizeyim?"

Silahı mı vardı? Söylediklerinde ciddi miydi? Gözleri ciddi olduğunu resmedercesine ateşler içerisinde yanıyordu. Damarlarımda dolaşan o hisse meydan okuyamadım, içimde hem korku hem de çıkış noktası belirsiz bir öfke hissettim.

"Bağlı olduğum kişiyi bulabilmem için beni bu sikik yere getiren sendin," dedim kısık sesle.

"Seni buraya canım öyle istediği için getirdim," dedi dişlerinin arasından ama yüzündeki öfke öyle büyüktü ki, bunu hırlayarak hatta bağırarak söylese yine aynı etkiyi hissederdim. "Seni kendi ellerimle bir orospu çocuğunun eline bırakmayacağım." Birden bu cümlesi büyüdü, ikimizin de üzerine zamandan kopan bir dağ büyüklüğündeki o sayı parçası gibi düşmeye başladı. Kalbimin atışları göğsümü döven bir çift acılı el gibiydi, yumruklarıyla göğüs kafesimi neredeyse yamultmuştu. "Seni," dedi kelimenin üzerine basarak ve bana doğru bir adım attı. "Hiç kimsenin." Bir adım daha attı. "Eline." Yüzüme doğru eğildi, sıcak nefesi yüzümü okşadı. "Bırakmayacağım."

"Ama sen dedin ki..."

"Seni hayatta tutarım," dedi sertçe. "Hepsi bu. Onu bulduğumda da öldürürüm. Sonra sen yoluna gidersin ben de yoluma. Ama burada olduğun müddetçe benden başkasının yanında olmana izin vermeyeceğim. Büyü mü ya da her ne boksa, çocuk masalı mıdır ne sikimse, hurafe midir nedir, hiçbiri sikimde değil." Çenemi sıcak parmaklarının arasına alarak havaya kaldırdı. "Tek seferde söylüyorum, açıkça. Buradasın, benimlesin."

Dişlerimi sıkarak ona göz bebeklerim de dahil olmak üzere bedenimdeki her parça titrerken öfkeyle bakıyordum. Gözlerini gözlerimden çekmeden çenemi biraz daha havaya kaldırıp yüzüme doğru tamamen eğildi, yüzlerimiz arasında bir santim bile yoktu.

O kadar yakındık ki, sanki yüzü yüzümdü.

"Onu tek başıma da bulabilirim," diye fısıldadım öfkeyle.

"Dene," dedi. "Sen daha onun gözlerinin içine bakmaya fırsat bulamadan ben onun sırtına elimi sokup kalbini avucumun içine almış olurum."

"Korkunçsun."

"Öyleyim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Yalancısın."

"Benim her sözüm bir yemindir," dediğinde afalladım, geri çekilmeden nefesiyle beni acılar içinde bırakmaya devam etti. "Onu öldüreceğim, seni kurtaracağım ama bunu seni kurtarmış olmak için yapmayacağım. Burada benden başkasının yanında olmaman gerektiği, benimle olman gerektiği ve seni yanımda istiyor olduğum için yapacağım."

"Beni neden yanında istiyorsun?"

"Çünkü seni daha çözmedim Medusa."

"Şu an yalan söylüyorsun. Demek ki senin her sözün yemin değilmiş," dedim dişlerimin arasından.

Güldü, gülüşü tüyler ürperticiydi ve kesinlikle içten, neşeli değildi. Kulağıma eğilince etli dudakları neredeyse derime sürtündü.

Fısıldadı:

"Sen ne duymak isterdin sinsi yılan?"

"Gerçeği," dedim dişlerimin arasından. Nefesi kulağıma aktıkça, kelimelerin yan yana dizildiği roman sayfaları alevlere teslim oluyordu. Ve sonra Sezgi'nin dediğini yaptım. Parmaklarım yavaşça onun biçimli ensesine kayarken, dudaklarımı bana sunar gibi önüme bıraktığı esmer boynuna yaklaştırıp, o kalın derisini dişlerimin arasına aldım.

Bedeninden yerle göğün yerini değiştirebilecek kadar şiddetli bir güç akımı geçti. Sanki bedenlerimiz mavi bir ışıkla sarılmış, kimsenin göremediği bu kalkan bizi içine hapsederken ikimiz de mavi alevlerin içinde esir kalmıştık. Dişlerimi boynunun kalın derisine sürterek geri çekecektim ki büyük avucu belime kaydı, güçlü parmakları sıkı bir tutuş sergileyerek belime yapıştı ve akabinde bedenim bedenine sertçe yaslandı. Dudaklarım boynunda asılı kaldığında, gözlerim şaşkınlıktan iri iri açıldı. Göğüs kafesim sanki kalbim patlamaya başlamış bir volkanmış, öldürücü lavlarını döküyormuş gibi genişlemişti. Parmakları elbisenin kumaşını delip geçecek, tenime ulaşacak, tenimde büyük izler bırakacak sandım. Öyle bir bastırıyordu ki, bacaklarım bile titriyor, ruhum ise idam ipi boynuna dolanmış bir halde ölüm fermanını okuyan o adama bakıyordu.

Hırıltılı nefesi sanki benim içimi dolduruyordu. Büyük avuçları hızla enseme, oradan da gür saçlarımın içine kaydı. Birbirine dolanmış yılan gibi birbirimize yaslı halde kaldığımız o süre zarfında hareket yetimi kaybetmiştim.

"Dünyama ilk kez gelmiş bir yabancısın," diye inledi kulağıma doğru. "Ama bedenim bin yıldır seni bekliyormuş gibi yanıyor."

Kelimeleri zihnime çamur gibi değdi, bir romanın sayfalarına karanlık kelimeler çizdi. Bakışlarım boşluğa tutunduğunda, kalbim zincirlerini koparmak ister gibi göğüs kafesime yaklaştı, kemikten parmaklıkları sarstığı sırada ona dolanıp onu bağlayan damarlarından zincirler şangırdadı. Zincirlerin içi kanla doluydu.

Avucumu göğsünün üzerine yerleştirmeden hemen önce, ikimizin arasındaki o var edilememiş dapdar boşluğa soktum. Göğsüne dokununca sıcaklığı avucumun içini yaktı. Gözlerime anılar doldu, boşluğu bir daha doldurulamayacak hisler doldu, var olduğu anda bir daha kurtulamayacağım duygular doldu. Onu itmek istesem de duyduklarım tam tersini yapmamı söylüyordu, içimde bir yer vardı ki o yer onun kelimeleriyle ısınmaya, hatta yanmaya başlamıştı.

"Bana dokunmana hem katlanamıyorum hem de bana daha çok dokun istiyorum," dedi sert, ulaşılamaz bir sesle. Sanki sesi benim önüme örülmüş bir duvardı ve o buna rağmen o duvarın arkasından benimle konuşurken elini duvara bastırıyor, benim de elimi duvara koymamı istiyordu. "Ve bu siktiğimin şeyi beni daha da öfkelendiriyor. Öfkelenmemem lazım. Öfkelenmek yok. Öfke yok." Son cümleleri dibinde olmama rağmen benim bile duyamayacağım kadar silikti. Yavaşça benden uzaklaşmak için geri çekilince kafamı kaldırdım ve ona baktım. Uçurum mavisi gözlerinin sınırlarında zehirli kara yılanlar birbirlerine yaklaşarak büyümüş, bir göz bebeği şeklini almışlardı. Evet, onun göz bebekleri yoktu, onun gözlerinin içinde birleşip ayrılan kara yılanlar vardı.

Ne diyeceğimi bilemez halde ona bakmaya devam ettim. İnsanlar etrafımızda dans ediyorlar, kızıldan sarıya evrilen o yoğun ışık yüzlerimize darbe vurarak ikimizi de bir aydınlatıyor, bir karanlığın bağrına iterek çekip gidiyordu.

"Beni neden ısırdın?" diye sordu, gözleri doğrudan gözlerimdeyken sakince sorduğu soru üzerine gözlerim bir an dudaklarına kaydı, çok küçük bir boşluk bıraktığı dolgun dudaklarına baktım ve yandım. Hızla gözlerinin içine baktım.

"Nigin Bağı'na inanıyor musun, inanmıyor musun?"

"Sana beni neden ısırdın diye sordum."

"Ben de sana Nigin Bağı'na inanıp inanmadığını sordum," diye mırıldandım.

Bana doğru eğilince kalbim göğsümün içinde suyun altında kaldıkça eriyip küçülen bir sabun gibi eriyerek küçüldü. "Sana dedim ki, beni neden ısır-

dın?" Gözleri gözlerimin içindeymiş gibi yakınımdaydı. Ilık nefesi devamlı olarak dudaklarıma çarpıyor, kafamın içini yasak görüntülerle dolduruyordu. "Madem Nigin olduğun adamın burada olduğunu hissediyorsun, neden onun değil de benim boynumu ısırdın?"

Göğsüm hızla kalkıp inse de kelimeler dudaklarıma misafir olmamak konusunda ısrarcıydı. Ona tüm bunların Sezgi ile girdiğim bahiste kaybettiğim için olduğunu söylemek istesem de bir yanım aslında öyle olmadığını, istemesem zaten bunu yapmayacağımı söyleyip duruyordu. Medusa zihnimdeki buzdan duvardan sıçrayarak inip kelime yığınlarıyla dolu karanlık odanın ahşap zeminine topuklu ayakkabılarının takırtılarını emanet ederek yürümeye başladı. Onun görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştığımda ise Efken'in parmakları tekrardan bel boşluğuma dokunmuş, beni ürpertmişti.

"Seni ısırdım çünkü bahse girdik," diyebildim, sesim acı çekiyormuşum gibi çıkıyordu.

"Hım, Sezgi'yle mi?" Nereden biliyordu? Gözlerinin içine bakmak için tekrar kafamı kaldırdığımda, yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Yanılmamışım, Sezgi'yle," diye onayladı kendini. "Asla yanılmam."

"Bilerek mi o kadının verdiği kartı yere attın? Seni ısırayım diye mi?"

"Ne?" Kafası karışmış gibiydi. "Kadın ve ben üzerine mi bahse girdiniz?"

"Evet," dedim omuz silkerek. Bir kadın yanımdan geçerken sertçe bana çarpınca Efken hırlayıp beni bel boşluğuma bastırdığı parmaklarından kopan güçle kendine doğru çekti, sonra da kadına düşmanca bir bakış attı.

Kadın, "Affedersiniz," diye mırıldanarak resmen kaçar gibi uzaklaşmıştı bizden.

"Sorun değil," diyebildim ama kadın çoktan beni duyamayacağı kadar uzağa gitmişti bile. Tekrar Efken'e baktım. "Eğer o kadınla gitseydin ya da kartı alıp cebine koysaydın bahsi ben kazanmış olacaktım."

"Benimle ilgili ne biliyorsun ki?"

"En azından teklif eden hiçbir kadını geri çevirmeyeceğine eminim."

"Canım isterse," dedi, sonra ekledi. "Henüz bana teklifte bulunmadın."

Gözlerimi devirdim. "Eğer bunu bekliyorsan, çok beklersin bile diyemeyeceğim çünkü bu çok, sonsuzluk kadar sürecek bile olsa öyle bir şey olmayacak," dedim sertçe. "Ayrıca Sezgi de söylemişti, senin o kadınla gideceğini ya da onunla bir tuvalet köşesine, herhangi tenha bir köşeye gidebileceğini..."

"O zaman neden bahse girdi? Fikri seninkiyle aynıysa?"

"Çünkü bu gece benimle aynı fikirde değildi," dedim gözlerinin içine dik dik bakarak.

Efken'in tek kaşı havaya dikildi, gözlerini karanlık bürüdü ama buna rağmen gözleri hâlâ koyu bir maviydi, kararmaya başlayan bir gökyüzüne benziyordu. Bazen bu gözlerin lacivert olduğunu düşünüyordum.

"Bu gece seninle aynı fikirde olmamasının sebebi neymiş? Bunu sana söyledi mi?"

"Söyledi," diyerek meydan okudum. Bakışları gözlerime bir bıçak gibi saplanıp, gözlerimin derinlerinde bir yara açarak oradan mürekkep gibi kan akıtmaya başladı. Sanki kelimeler o kandan mürekkep tarafından var edilecekti ve o, ben konuşmasam bile kafamdaki her şeyi okumuş olacaktı.

Bana bir şey sormadı.

Ya ağzımdan duymak istemiyordu ya da önemsemiyordu.

"Şöyle söyledi," diyecektim ki, bir kadının uzun bordoya boyalı tırnaklarının Efken'in gömleğinin üzerinde belirişini gördüm. Ardından görüş alanıma uzun parmaklar, ince bilek ve alev sarısı saçlar girdi.

"Merhaba," dedi kadın bana bakmadan, doğrudan Efken'in profiline bakarak. "Uzun zamandır ortalarda görünmüyorsun, mekânını bile boşladın."

Bu o kadındı.

Crystal.

Bana bakmıyordu bile. Gözleri doğrudan Efken'deydi. Efken'e öyle dikkatli bakıyordu ki, sanki mekândaki kimseyi görmüyordu, tek gördüğü Efken'di. Kadının profiline bakarken midemde garip bir his ilerliyor, boğazımdan damağıma acı bir tat yükseliyordu. Burnu küçük değildi ama ucu kalkık ve düzgündü, dolgun dudakları kan rengine boyalıydı, kaşları saçlarından bir tık daha koyu renkteydi ve kirpiklerinin de sürdüğü maskaradan dolayı bu kadar kara göründüğünü düşünmüştüm, muhtemelen kirpikleri de alev sarısı tonlarında olmalıydı. İçinde olduğu bordo elbise bedenini ikinci bir deriymişçesine sarmıştı; elbisesi uzundu, bacaklarının dış tarafını açıkta bırakan uzun, ince bir yırtmaç yukarı doğru salınıyordu. Oysa dans ederken üzerinde mini bir elbise vardı. Efken kadına omzunun üzerinden sert bir bakış atınca kadın elini yavaşça Efken'in pazuları şişkin kolundan ayırdı ve alev sarısı saçlarını kulağının arkasına itti.

"Seni arıyordum," dedi açıkça. "Uzun zamandır."

Midemdeki o his artıyor, damağıma yayılan o tat tükürmek istememe neden oluyordu. Gözlerimi ikisinden ayırmak istedim çünkü kadın çok güzeldi, Efken kadar olmasa da güzeldi ve Efken'in yanında hiç de fena durmuyordu. Bu düşüncenin damarlarımı bile kararttığını, kanımın zift renginde akmaya başladığını hissettim.

"Beni arama Crystal," dedi Efken net bir şekilde. Bana hiç ismimle hitap etmiyordu ama Crystal'e direkt adıyla hitap etmişti. Efken sert çenesiyle

kadına bakarak konuşmaya devam etti. "Ben istersem her yerde olurum, istemezsem hiçbir yerde olmam. Yeterince açık değil mi bu?"

"Pekâlâ," dedi Crystal ellerini havaya kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaparak. "Sakin ol, seni zorlamıyorum, tamam." Bir an bedeninden soğuk bir ürperti geçmiş gibi titremesiyle, gözlerinin hızla bana doğru çevrilmesi bir oldu. Crystal'in ateş sarısı ile yeşil arasında kalmış boğuk renkteki gözleri gözlerime çarptığı an, zaman ikimiz için de durmuş gibiydi. Akrep durduğu sayının üzerine zehrini kusmaya başladı, sayının üzerinden geçen zehir hızla aşağı doğru akarak yelkovanı takip etti. Zehrin yelkovanı yakaladığı an, zamanın sustuğu andı. O alev sarısı gözlerin içindeki siyah, küçücük göz bebeği bir an için incelip yukarı doğru uzadı ve sonra tekrar küçülerek bir top şeklini aldı. Bu anlık değişim nabzımı uğuldatırken gözlerimi kadından ayıramadım.

Zihnimdeki Medusa birden omzunun üzerinden düşüncelerimin gerisinde beliren o kadına bakmaya başlamıştı.

Kadın bir anda Efken yokmuş, hiç de olmamış gibi bana doğru dönünce, birden onunla burada, bu kalabalık mekânda baş başayımışız gibi hissettim.

Kırmızıya boyalı dudakları hareketsizdi ama gözleri kelimeleri içine almış bir roman sayfası gibiydi. Bakışlarını bilinçli mi yoksa bilinçsiz mi bana bu denli dikkatle saplamıştı bilmiyordum ama bedenimdeki ürpertiyi gizleyemedim. Crystal ürperdiğim anı büyük bir dikkatle inceledi. Efken de Crystal'in dikkatini fark etmiş gibi ikimize bakmaya başlamıştı. Crystal'in bana bıçak gibi sapladığı dikkati sanırım sadece beni değil Efken'i de rahatsız etmişti. Sonunda kadın bana doğru yürüyünce bir an geri çekilmek istedim. Ben kısa bir kadın değildim, ayağımda da topuklular vardı ama o benden altı yedi santim daha uzun gibiydi. Ayaklarına baktığımda yüksek platform topuklular giydiğini gördüm. Buna rağmen ikimiz de ayakkabılarımızı çıkardığımızda onun benden birkaç santim daha uzun duracağından emindim.

Efken'in bedeni şişti, sanki beni koruma içgüdüsüyle dolmuş gibi Crystal'in önüne geçmeye çalıştıysa da Crystal onu yeniden görmezden gelerek elini bana doğru uzattı. Sanki daha önce hiç görmediği ve bu yüzden içinde merak biriktirdiği bir şeye dokunmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Bakışları beni ürpertmişti.

Gözlerini yüzümden çekmeden, "Çok güzelsin," dediğinde, ne olduğumu şaşırmış haldeydim.

Crystal bu halimi yadırgamadan parmağının ucuyla çıplak omzuma dokundu, kesinlikle o ceketi çıkartmamalıydım çünkü kadının buz gibi parmakları soğuk bir gecede çırılçıplak kalmışım gibi üşümeme neden olmuş-

tu. Bana dokunuşu tükenmemişken ikimiz de birden birbirimizin gözlerine kilitlendik. Dokunuşu tenimde can bulduktan birkaç saniye sonra kafamın içinde yine o kılıçların birbirine vururken çıkardıkları ürpertici savaş sesleri yankı bulmuştu.

"Teşekkürler," diyebildim. Efken, Crystal'i omzundan tutarak benden uzaklaştırınca, Crystal birden öfkeyle Efken'e doğru döndü, bedeni saldırıya hazır bir pozisyon almış gibi gergin ve onun güzel kıvrımlı vücuduna uymayacak şekilde şişkin görünüyordu.

"Ondan uzak dur," dedi Efken sadece, Crystal'in göz bebeklerinin büyümesine neden olan cümlesi benim de kalbimin atışlarını değiştirmişti.

Crystal, "Onu nereden buldun?" diye sordu, soru cümlesinde geçen o olmak kaşlarımı çatmama neden olsa da kadının gözlerine yayılmış bakışları, bana baktığı ilk anda gözlerinin aldığını düşündüğüm şekli düşününce sustum.

"Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmese sormazdım Karaduman," dedi Crystal sertçe. "Onu nereden buldun?"

"Sana ne?" Efken gerilmeye başlamıştı, ikisini şaşkınlıkla izliyordum.

Crystal birden bana doğru dönünce kalbim yerinden hopladı. Ateş sarısı gözleri doğrudan yüzümün ortasında yanıyordu. Bana daha önce kimseye duymadığı kadar büyük bir şefkat duyuyormuş gibi baktığını fark etmek afallamama neden oldu. Beni birine benzetmişti sanki ve bu benzettiği kişi onun için hayati bir önem taşıyordu.

"Senin gibi birinin yanında olmaması gereken nadide bir parça," dediği anda irkilmeden edemedim. Efken'in şaşkınlığı aniden yüzüne bir mürekkep gibi yayılmıştı, Karaduman'ın yüzü ilk defa bu kadar net bir değişim yaşamıştı. Sanki asla duymayı beklemediği şeyi, duymayı beklemediği kişiden duymuştu. Crystal bana tekrar dokunmak ister gibi uzanınca bir adım geri çekildim. "Korkma benden Mar," dedi, ne demek istediğini anlayamadım. "Benden korkma, lütfen."

"Crystal, fazla mı çektin?" Efken'in sorusunda alaydan uzak bir şey vardı. "Onu gerçekten korkutuyorsun. Uzaklaş."

"Hiçbir şey çekmedim, ben kokain kullanmam," dedi Crystal. "Onu görmemen benim problemim değil." Tekrar bana doğru yaklaşmak isteyince onu elimle durdurdum, hareketleri çok şüpheli geliyordu ve beni gerçekten ürkütmüştü. "Bir saniye..." Crystal birden başını dehşet içinde iki yana salladı. "Yoksa sen..."

"Ne?" diye sorabildim, sesim titriyordu.

"Uyanmadın mı?"

"Ne saçmalıyorsun?" Efken âdeta kükrer gibi sordu bu soruyu. "Crystal, seni buradan attırmamı istemiyorsan kendini topla. O aptal şekerlerden yuttuğunu düşünmeye başladım."

"O daha uyanmamış," diye fısıldadı Crystal, bunu Efken duymasa da doğrudan kadına baktığım için ben duyabilmiştim. Kalbimin atışları normal seyrine döndü, Crystal'in bir şeyler bildiğini fark etmek güç değildi ama Efken'i buna inandırabilmek çok zordu. Ormanda duyduğum sesi hatırladım, uyanmamı isteyen o ilahi sesi... Crystal aradığım biriymiş gibi birden gözlerimin önünde benim için âdeta parlamaya başlamıştı. Birden beni kollarımın iki yanından yakalamasıyla, Efken'in öfke dolu bir sesle hırlaması bir oldu. "Ben güneyden geldim, üç yıl önce uyandım. İnsanların arasında büyüdüğüm için uykudaydım. Sen insanların içinde büyüdün, değil mi?"

"Ne söylediğini anlamıyorum," diye kekeledim. Onu birkaç saat önce o platformun üzerinde dans ederken gördüğümde ne kadar normal ve çekici görünüyorsa, şu an o kadar karanlık ve sırlarla dolu gibiydi.

"Lütfen, büyük uyanışa az kaldı," dedi yalvarır gibi, bir an sarsıldığımı hissettim. "Mar, sen busun. Biz buyuz."

Mar.

Bu da ne demek oluyordu?

Efken bir anda Crystal'i tutup çekerek benden uzaklaştırınca, Crystal'in alev sarısı gözleri harlandı, gözlerinin rengi koyulaşıp bordoya yakın bir tona büründü ama bunun sebebi muhtemelen üzerinden kayıp giden kızıl ışıktı.

"Hâlâ tam olarak kimliğimi bulamadım," demişti Crystal, Efken onu benden hiddetle uzaklaştırırken. "Uyanmamız gerek. Seni korumam gerek! Efken! *Atstāj mani!*"

Bırak beni...

Crystal'in kullandığı dil duyduğum o dildi, bilmediğim bir dildi ama daha önce de duymuştum ve sanki biliyormuşum gibi ne demek istediğini anlamam beni ürpertmişti. *Bırak beni*, demişti. Daha önce duyduğum ama bilmediğime emin olduğum o dili kullanarak.

Crystal'i nereye götürdüğünü bilmiyordum ama onu tekrar bulmam gerektiğini, ben onu bulmasam bile onun beni bulabileceğini biliyordum. Kalp atışlarım normale dönene dek kalabalıkta öylece durdum. Sonunda bir el omzuma dokunduğunda, kalp atışlarım nihayet bir düzene girmişti.

İbrahim'i karşımda bulmayı beklemiyordum. Nasıl gelmişti buraya? Efken onu görünce delirmeyecek miydi? İbrahim beni yavaşça kalabalıktan uzaklaştırmaya başladığında yukarıda, locaların olduğu yerde karanlığa sinmiş bizi izleyen meraklı gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Muhtemelen izleyiciler arasında Yaren de vardı.

Beni kolonların önünde durdurup, etrafını kolaçan ettikten hemen sonra, "Nigin'i öğrenmişsin," dedi aceleci bir şekilde. Sonra konuşmama bile izin vermeden kelimeleri arka arkaya zihnimde patlatmaya başladı. "Bak, senin sadece Nigin ile burada olduğunu sanmıyorum. Şu ana dek Nigin Bağı'nın örneğini sadece kendimde gördüm, bir başkası olmadı, başka bağlılar yok," dedi sertçe. "Yine de bağlandığın kişiyi bulmamız gerek. Hayatta kalabilmen için buna mecburuz. Sen önemli olabilirsin."

Nefesim kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Crystal'in çığlıklarını duydum," dedi İbrahim ela gözlerini bir an olsun gözlerimden uzağa taşımadan. "Crystal ilk defa birine karşı böyleydi. Seni tanıyor gibiydi. Nasıl çırpındığını görmedin mi? Efken'i umursamadı bile."

"İbrahim, bir şey mi biliyorsun?"

"Bilmek istiyorum," diye üsteledi, gözlerinde bunu görebilmiştim. O da tıpkı benim gibi cevaplar istiyordu. "Üç yıldır buradayım, hiçbir şeyin normal olmadığının ben de farkındayım. Artık bilmek istiyorum. Buraya geldiğimde yirmi bir yaşındaydım, sen de yirmi bir yaşındaymışsın, Nigin Bağı yüzünden ölüyordum, senin de Nigin olduğun biri varmış. Ortada bilmediğimiz bir şey var."

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Efken sertçe, sesini duyduğum an bedenim buz kesti ve İbrahim'in arkasında beliren Efken'i saklayamadığım bir korkuyla izlemeye başladım.

İbrahim birden sırıtarak ona doğru döndü. "Aşkımızın esiriyim, yokluğunda verem oldum. Kanlı mendiller ağladı, ben ağladım. Dayanamadım, seni görmeye geldim." Kollarını iki yana açarak başını iki yana salladı. "Sonra bir de baktım ki," dediği anda bana düşmanca bir bakış attı, "beni bir kere bile davet etmediğin mekânına başkasını getirmişsin." Tekrar Efken'e doğru döndü İbrahim. "Artık sevdiğim adam değil, eskiden sevdiğim adamsın."

Efken boynunu başını döndürerek sertçe kıtlatınca, İbrahim sertçe yutkunup yavaşça sırıttı ama sırıtışı o kadar komikti ki, hemen gözlerimi kaçırdım çünkü gülmeye başlamak istemiyordum.

Efken tehlikeli gözlerle İbrahim'e, "Sana neden burada olduğunu sordum, saçmalıklarını dinlemek istemiyorum," dedi, sesi Azrail gibiydi. İbrahim bir adım geri çekilerek duruşunu dikleştirmeye çalıştı.

"Öfkelendiğinde elbette kalbimin yerinden kopup ayaklarının önüne düşerek sana bir futbol topu olma isteğiyle yanıp tutuştuğu doğru ama..." Gözlerini kaldırıp bir anda ciddi gözlerle Efken'e baktı. "Konu kız. Ölebilir."

"Bak o keş dansçıyla uğraştığım yetmezmiş gibi bir de seninle özel olarak ilgileneceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Efken ama ölüm kelimesini duyduğu anda esmer teni sanki beyazlamıştı. Orada durmuş ölümümden

çok normal bir şeymiş gibi konuşmaları tüylerimi diken diken etmişti. Sırtımı soğuk kolona yaslayarak onları izlemeye devam ettim. "Artık bu zırvalıklarla kızın kafasını doldurmayı kesin. Eğer bir bağ var ise ben zaten fark edermişim, yani bu kızın birine çekildiğini..." Son kelimesi onu susturdu, dişlerinin arasından tıslamaya benzer öfkeli bir homurtu döküldü. "Her ne sikimse lan, anlarmışım işte."

"Crystal keş falan değil, onun ne zaman saçmaladığını gördün ki?" diye sordu İbrahim sertçe. "Neyi kabul etmek istemiyorsun Efken? Bu kızın hayatı söz konusu. Bağlandığı kişi uzağa gidecek olursa bedeni güçsüz düşecek, sonra da ölüm evresine girecek. Durumun ciddiyetinin farkında mısın? Bir şeyler yapmalıyız."

"Sesinin dozunu ayarla önce." Efken bir adım yaklaşınca, İbrahim'in göğsü korkuyla kabardı ama gözlerini Efken'in mavi gözlerinden ayırmadı. Efken, İbrahim'in boynunu sertçe kavrayıp, esmer parmaklarını birer pençeymiş gibi İbrahim'in ince beyaz derisine bastırınca oradaki ne kadar kan varsa hepsi çekildi ve İbrahim'in baskıya uğrayan teni tamamen beyazladı. "Seni öldüremeyeceğimi mi sanıyorsun? Seni en başında öldürürdüm," dedi acır gibi. "Sen kız kardeşimin bir damla gözyaşından daha değersizsin, eğer hâlâ nefes alıyorsan o gözyaşı damlası için. Tek bir gözyaşı damlası için."

"Ben o gözyaşı damlası için hayatımı da veririm, yeter ki akmasın," dedi İbrahim korkusuzca. "Şimdi beni dinlemek zorundasın. Üç yıldır bu bağ ile yaşayan benim, bir başka örnek bulamazsın. Kız yaşasın istiyorsan, ki istiyorsun, o zaman bana mecbursun."

"Kız yaşasın istiyorsam mı? Neden isteyeyim ki?" Efken bunu alayla sorsa da gözleri alev gibi öfkeyle yanıyordu.

"Çünkü istediğini görebiliyorum," dedi İbrahim, boğazına sarılı pençelere rağmen meydan okur gibi Efken'e bakarak. "Kızı istiyorsun."

Kalbim şiddetle çarptı.

"Kes sesini."

"Doğruyu söylüyorum, beni öldürecek olman, o kızı istiyor olman gerçeğini değiştirmeyecek. Boğazımı sıkıyor olman da öyle darling."

"Beni zorlama," diye hırladı Efken. Yaren'in merdivenleri büyük bir hızla koşa koşa indiğini görür gibi oldum ama sonra gözlerim yeniden Efken'e saplanıp kaldı. "Beni zorlarsan onun bir kuyu dolusu gözyaşı bile seni yaşatmaya yetmez."

"Kız yaşasın istiyorsan değil kuyu, bu defa beni öldürmen için akan gözyaşları uçurumu da doldursa beni yaşatırsın."

"Seni öldürürüm."

"Beni öldürmeyeceğini biliyorum Efken. Çünkü Yaren'e bunu yapmaz-

sın doğru ama şimdi bana ihtiyacın var, bu kez beni kendin için öldürmeyeceksin." Efken birden baskıyı arttırınca onun koluna yapışıp durdurmak için çekiştirdim ama İbrahim nefesi kesilmiş olmasına rağmen gülümsüyordu. Kısık, çatlayan bir sesle fısıldadı: "Hayatında ilk kez, evet ilk kez, bir kadını yatağını ısıtması için değil, yanında olmasını istediğin için yanında tutuyorsun. Bu kız senin yanında en uzun süre tuttuğun kız, yanlış mıyım?"

"O benim umurumda bile değil!" diye kükredi Efken, İbrahim'i az önce yaslandığım kolona fırlatır gibi ittikten sonra öfkeyle şişen göğsüyle bana doğru döndü. Bana bir şey söyleyecek gibi dursa da kendini sıkıyordu, göz göze olduğumuz o süre zarfında Yaren koşarak İbrahim'i kaldırmaya çalıştı ve etraftaki kalabalık yavaşça dağılmaya başladı.

"Korkunç bir canavar gibi davranmayı bırak!" diye bağırdı Yaren, kollarını İbrahim'e sararken. "İbrahim diğerleri gibi senin düşmanın değil! Binlerce düşmanın olabilir ama biz senin düşmanın değiliz abi!"

Efken'in uçurum mavisi gözlerinin dibine baktım, gözlerinin dibinde bir şeyler aradım. Belki tutunabileceğim bir şeyler, belki de tamamen batıp boğulmayı kabulleneceğim türden bir şeyler... Öfke yerini sakinliğe bırakmasa da bana bakarken az önceki halinden daha anlaşılır görünüyordu. Yaren'in söyledikleri onu yaralamış mıydı yoksa umurunda bile değil miydi bu belirsizdi, gözleri duyguları içine gömerek üzerini toprakla örtmüştü. Birden kalabalığı kollarıyla yararak ilerlemeye başladı. Yanımdan hızla geçti, beni arkasında bıraktı ve kulübün çıkışına yöneldi. Yaren ile İbrahim'e anlık dokunan gözlerim hızla kulübün çıkışına giden taş merdivenlere çevrildi ve ayaklarım benim isteğim dışında harekete geçti. Onun arkasından merdivenlere doğru koşmaya başladım.

Ben taş merdivenleri tırmanmaya başladığımda Efken çoktan merdivenleri tırmanmayı bitirmiş, büyük demir kapıdan dışarıya çıkmıştı bile. Ceketim olmadığı için dışarı çıkar çıkmaz ilk hissettiğim şehrin bir kısmını etkisi altına alan karın soğuğu oldu. Koşar adımlarla ilerleyerek korumaların arasından geçtim, dar karanlık sokakta ilerleyen uzun boylu adamın arkasına takıldım. Demir mazgallar karın eriyerek dönüştüğü suyu içine alıyor, bir şarıltı tüm sokağa yayılıyordu. Efken bir süre öfkeyle ilerledi, ben de arkasından yürüdüm. Sonunda ilerideki sokak lambasının önünde durduğunda, turuncu ışık koyu renk saçlarının arasına düşerek saçlarını cehennemin alevleriyle aydınlanıyormuş gibi aydınlattı. Bir süre arkasında hiç konuşmadan öylece durdum. Aramızda beş, bilemedin altı metre kadar bir mesafe vardı ama sanki ortamızdan bir uçurum geçiyordu.

Bazen olurdu öyle. Ne kadar yakın olursanız olun, aranızdan uçurum geçerdi.

"Ben senin umurunda olmadığımı biliyorum," diye fısıldadım, belki bir şekilde bu onun öfkesini dindirirdi. Öfkeden deliye dönmüş gibi görünüyordu. Bir süre sessizce bekledim ama cevap gelmedi, sanırım konuşmayı istemiyordu. Derin bir nefes alarak ona doğru bir adım atmamla, elini havaya kaldırıp durmamı işaret etmesi bir oldu.

"Medusa," dedi soluk soluğa. "Şu an bana yaklaşmaman en doğrusu."

"Neden?"

"Çünkü şu an kendimle savaşıyorum, bu savaşa katılmanı istemiyorum. Bir de seninle savaşmamı isteme benden."

"Benimle savaşmana gerek yok."

"Ama savaşıyorum," dedi sertçe. Duraksadım, biçimli ensesini, yükselip alçalan geniş omuzlarını izledim. Tenim buz kesmişti. Gökyüzündeki kızıl bulutların arasında gizlenen buzdan dolunay parıldıyor, kar taneleri yavaşça gökyüzünden salınarak aşağı doğru süzülüyordu. "Seninle savaşmak zodaymışım gibi hissediyorum."

"Nedenini söylemeyecek misin?"

"Sadece onların yanına dön," dedi.

"Peki sen?"

"Kendimi toplayıp gelirim, eğer şimdi dönecek olursam İbrahim'i bu defa gerçekten öldürmem gerekecek." Ölümü bu denli normal bir şeymiş gibi dilinin ucuna yerleştirip bir ok gibi bana doğru fırlatması tuhafıma gitmişti.

"İyi görünmüyorsun," dedim kendimi tutamayarak. "Belki biraz yürüsek iyi hissederdin. Konuşmasak da olur."

"Benimle yürümek mi istiyorsun?" Sesi şaşkınlığını ele veriyordu. Omzunun üzerinden bana doğru baktı, yüzünün sadece yarısını görüyordum. Sokak lambasından sızan turuncu ışık saçlarına çarpıyor, yüzü ise ışığın önünde kaldığı için karanlıklara gömülmüş gibi görünüyordu. "Canına mı susadın? Kendin demedin mi? Benden her şey beklenir."

"Onu öfkeyle söyledim, hem her şey beklenir demedim."

Bir şey söylemedi.

Bir süre daha bekledim. Sonunda gerçekten etrafında birinin olmasını istemediğini anladığımda yavaşça geri adım atarak sırtımı ona döndüm. Bedenim soğuğa karşı direnç mi kazanmıştı bilmiyordum ama düşündüğümden daha az üşüyordum. Yine de kollarımı bedenime sararak parmaklarımı kollarıma bastırıp vücudumu ısıtmaya çalıştım.

"Dursana," dedi sadece.

Omzumun üzerinden ona baktım, sırtı hâlâ bana dönüktü, ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"Evet?"

"Sen babaannenin seni buraya bilinçli gönderdiğini, sana ihanet ettiğini düşünüyordun, değil mi?"

Bunu bana hatırlatması parmak uçlarımı acıtsa da, "Evet," diyebildim sadece.

"Peki ya babaannen onun bir ucube olduğunu düşündüğünü, onun bir ucube olmasına rağmen onu sevdiğini söylediğini bilseydi ne düşünürdü? Ne hissederdi?"

Birden o gece babaannemle ilgili dudaklarımdan dökülenleri hatırladım. O ağacın karnında oluşan aynayı gördüğümü düşündüğüm gece... Tek düşündüğüm ihanete uğramış olduğumdu, tek hissettiğim ise büyük bir acıydı. Çok büyük bir acı...

"Bilmiyorum," dedim. "Açıkçası artık umursamıyorum. Çünkü sevgimi hiçe saydı."

"Onu sevip korurken de onun bir ucube olduğunu düşünüyordun ama," dedi.

Bir an duraksadım. Evet, öyle düşünüyordum. Ondan hep korkmuştum, onu çok severken bile. İnsanların onun hakkında söylediklerini dinlerken bazen utanır, bazen duymamak için kulaklarımı tıkardım ama bu onu sevmeme engel olmamıştı. Birden kendimi suçlu hissetsem de yüzümde mimik oynamadı.

"Sessiz kaldığına göre, cevabın da belli," dedi Efken tekrar bana bakmadan konuştuğunda. "Az önce fark ettin mi bilmiyorum ama Yaren de bana bir ucubeymişim gibi davrandı." Gözlerim kısıldı, başımı neredeyse önüme eğecektim. "Üstelik ben ona hiç ihanet etmedim. Sadece bazen bazı şeyler istediği gibi olmuyor. Böyle zamanlarda da benim bir canavar olduğumu hatırlıyor." Derin bir nefes aldı. "İnsanlar böyledir Medusa. Eğer işine yarıyorlar, seni mutlu ediyorlarsa ucubeleri de seversin ama işine yaramadıkları noktada onlar zaten birer ucubedir, öyle değil mi?"

"Ama babaannem bana ihanet etti."

"Nereden biliyorsun? Bunun açıklamasını ondan dinledin mi?"

Sustum.

"Her ne sikimse," dedi omuz silkerek. "Belki de İbrahim haklıdır."

Buz gibi ellerimi elbisemin kumaşına sürterken yutkunup, "Ne konuda?" diye sordum aptalı oynayarak.

"Sen konusunda."

İçimde küsmüş bir kız çocuğu vardı. Zamana küsmüş, geçmişe sırtını dönmüş, gelecek ile kavgalı ve kendisine düşman. O kadar yalnızdı ki o kız çocuğu, canavarlarla bile arkadaş olmaya hazırdı. O kadar vazgeçmişti ki

büyümekten, kalbini kendi avucunun içinde ezerek kalbindeki kırıkları kendi parmaklarına batırıyor, saçını okşayan şeytana bile aldanıyordu. O kız çocuğu yavaşça zihnime sokuldu, zihnimde onu izleyen kızıl gözlü kadına bakmadan düşüncelerimden birinin üzerine uzandı ve bir ninni mırıldanmaya başladı.

Sanki o kız çocuğu benim çocuğumdu da düşüncelerimden kurduğum sofraya bile bana küs olduğundan oturmamış, karnını doyurmamış, aç uyumaya razı bir şekilde saçlarını okşayan şeytanı bekliyordu.

Efken bana doğru dönünce, ben de ona doğru döndüm. Sokak lambasının altında parlayan yüzünü izledim.

"Belki de gerçekten seni yanımda tutmak istiyorum."

Bir şey söylemedim. Bana doğru bir adım attı.

"Nedenini merak etmiyor musun?"

"Ediyorum," dedim açıkça.

"Ben de ediyorum," diye mırıldandı.

Konuşmanın nereye varacağını merak ediyordum. İçimde bir yerlerde meraktan da fazlası vardı. Bana doğru bir adım atması nefeslerimden birini çaldı, ömrümden bir nefes eksildi.

"Doğru söylüyor sanırım," dedi, kafası karışmış gibiydi. "Her nedense evet, seni yanımda istiyorum. Birden böyle esrarengiz bir şekilde ortaya çıkman, elinde de bana ait bir kart olması belki de bu isteğin esas sebebi. Bir şekilde seni merak ediyorum ve evet, ben hayatımda hiç kimseyi merak etmedim." Alay eder gibi güldü. "Belki de senin benim için *'özel'* olduğunu düşünmelerine neden olan da bu." Özel kelimesini tırnak içine alır gibi üzerine basarak, alayla söylemişti.

Yine sessiz kalmayı tercih ettim.

Bana doğru bir adım daha attı.

"Direttiğim için anlamadığımı sanma, sende bir şeylerin farklı olduğunun ben de farkındayım. Crystal gibi bir kadını hiç bu gece gördüğüm şekilde görmemiştim, o her zaman aklı başında davranır."

Kaşlarımı çattım. "Onu yakından tanıyor olmalısın."

"Evet," dedi ruhsuzca.

İçimi dürten hisse dur diyerek, "Yaren söyledi," dedim. "Sana âşıkmış." Efken'in bakışlarını göremiyordum çünkü artık sokak lambasının altında değildi, sırtına çarpan ışık onu karanlığa boyuyordu. "Her neyse. Bende neyin farklı olduğunun farkındasın? Crystal'in bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Sadece onun değil, Mustafa Baba'nın da bir şeyler bildiğini düşünüyorum," dedi ve sonra düzeltti. "Düşünmüyorum, biliyorum. Hatta İbrahim de bir şeyler biliyor."

"O zaman? Nigin Bağı'na inanıyor musun inanmıyor musun? Çift karakterli olduğunu düşünmeye başladım, bir dediğin diğerini tutmuyor."

"Belki sadece reddediyorumdur. Bazen inandığın şeyleri de reddedersin. Sen aptal değilsin. Yoksa öyle misin?"

Derin bir nefes aldım. "Bana yardım etmek zorunda olmadığını biliyorum Efken," dedim, ismini bu denli net telaffuz etmiş olmam dikkatini çekmiş gibiydi çünkü karanlığa rağmen mavi gözleri parlıyordu. "Ama şu an senden başka güvenebileceğim biri daha yok."

"Bana güveniyor musun?"

"Bilmiyorum, güvenmek istiyorum. Seni henüz tanımıyorum."

"Tanıyacak kadar vaktimiz olmayabilir," dediğinde şaşırdım.

"Bazen insanlar birbirlerini yıllar geçse de gerçekten tanıyamaz. Ama sen bana karşı dürüst olursan, seni birkaç günde de tanıyabilirim."

"Sana söyledim, benim her sözüm bir yemindir."

"O halde onu gerçekten öldüreceksin."

"Evet," dedi kimden söz ettiğimi anlamış gibi. "Ve bunu sen istemesen bile yapacağım."

"İstemesem bile mi? Neden istemeyeyim ki?"

"O aptal bağ senin gibi bir safı kolayca âşık edebilecek kadar güçlüyse ve o salağa âşık olursan geri dönemezsin," dedi. "Bir aptallık yapmaman için onu hemen öldüreceğim."

"Ona âşık falan olmayacağım."

"Mekânda o sandığın adama bile vurulmuş gibi konuşuyordun," dedi alayla ama bu daha çok bastırmaya çalıştığı öfkenin sesi gibiydi.

"Nereden biliyorsun belki de gerçekten oydu?"

"Kim bilir belki de bir kadındır ve Crystal'dir?" diye sordu bu kez Efken. "Seni tanıyor gibiydi sonuçta, değil mi? Seni görünce bana deliler gibi âşık olmasına rağmen ben yokmuşum gibi davrandı."

Deliler gibi âşık... Boğazımdan aşağı kara zorla akan tükürüğüm asitti de kalbime yayılıyordu sanki.

"Onunla birlikte misiniz?" diye sordum birden kendimi tutamayarak.

"Onunla birlikte olsaydım evimde olduğun süre boyunca onu bir defalığına bile olsa yatak odamda ya da evimin sınırlarında görürdün, değil mi? Mankafalı gibi konuşma."

"Sana deliler gibi âşık olmasına rağmen beni görünce seni yok sayması gücüne gitmiş gibi duruyor," dedim, yine kendimi tutamamıştım.

"Ne?" Bana biraz daha yaklaşıp tek kaşını kaldırarak baktı. "Senin aklınla zorun mu var? Onu kendine âşık ederek bana bir iyilik yapmış olursun."

Kaşlarımı çattım. "Neden? O çok güzel bir kadın."

"Etrafım güzel kadınlarla çevrili, sırf güzel olduğu için birine âşık olabileceğimi falan mı düşünüyorsun? Bu kadar dar kafalı olamazsın."

"Sırf güzel diye birine âşık olmaz mısın?"

"Olmam."

"Birine âşık olur musun?" diye sorduğumda artık yüzünü görebileceğim kadar yakınımdaydı, sorumla eş zamanlı olarak gözleri dudaklarıma dokundu, gözlerime geri tırmanan gözleri artık cehennem yeri gibi alevlere esirdi.

"Olmam," dedi.

"Buna sen karar veremezsin," dediğimde birden duraksadı.

"Nasıl lan? Sen mi karar verirsin?"

Neredeyse gülecektim, dudaklarıma çizilen tebessümü izlerken afallamıştı.

"Hayır, yani demek istediğim âşık olup olmamak senin elinde olan bir şey değil. Ben âşık olmayacağım diyerek âşık olmayı engelleyemezsin ya da ben âşık olacağım diyerek ilk gördüğüne âşık olamazsın. Bir anda olur. Araba çarpması gibi."

"Beni anca tır çarpmalı birine âşık olabilmem için."

"Tır ya da araba fark etmez."

"Araba küçük, istersem bir arabayı kaldırabilirim. Tırı kaldıramam. Tır çarparsa betona yapışırım, asfalttan cesedimi kazırlar. Benim âşık olabilmem için o kadının bana bir tır gibi çarpması gerek." Bir an durdu. "Bana neyi açıklatıyorsun lan?"

"Bak, gördün mü? Âşık olmam demeyi bırakıp birine ne olursa âşık olabileceğini açıklamaya başladın."

"Senin suçun," dedi sertçe. "Salak salak konuşturuyorsun beni."

"Peki, sormadım say."

"Ama sordun, ben de saçmaladım." Başını iki yana sallayıp beni süzdü. "Sen üşümüyor musun?"

Bedenim, o bu soruyu sorduğu anda ürperdi ama hayır, garip bir biçimde pek de üşüdüğüm söylenemezdi. Üstelik bulutlardan parça parça dökülen kar taneleri saçlarıma, çıplak tenime tutunuyor, buz gibi bir his bırakarak tenimde eriyordu ama ben yine de üşümüş hissetmiyordum.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Üşümedim."

"Bak sen... Kanın kaynıyor herhalde," diye mırıldanınca gözlerim mavi gözlerine takılıp kaldı. Mavi gözlerinin davetkâr bir biçimde tenimde dolaştığını fark ettim. Bir anda alevler dört bir yanımı sarmıştı da vücudum cehenneme ektiğim günah tohumlarından fışkıran alevler tarafından esir alınmıştı sanki. "Tenin hep soğuk ama sen yanıyor musun?"

"Sadece üşümüyorum," diyebildim.

"Nasıl yani?" İşaret parmağını yavaşça kaldırıp aramıza uzatınca, gözlerim gözlerinin gümüş gibi parlayan maviliğinden uzaklaşarak parmağının ucuna çevrildi. Parmağını birden çıplak omzuma sürttü, ruhum bile bedenime bir idam ipi gibi dolanarak hislerimi uluturken gözlerimi kırpmamak için kendimi sıktım. "Bu dokunuş seni yakmıyor, öyle mi?"

"Çok cesursun," dedim yavaşça. "Tutarsız bir cesur."

"Sen beni ısırdığında ben de yandım." Bu cümleden hemen sonra parmağını omzumdan dirseğime kadar sürterek indirdi. Ruhum zincirlerini kırmak için zincirlerine asılarak kükreyen yaralı bir yırtıcı gibi uludu. "Bir kadının dişleri beni hiç yakmaz sanıyordum, ya senin dişlerin cehennemin çırası, ya ben yanıldım, yanarmışım."

"Diyelim ki ben seni yakmayı başarabilen tek kadınım, o zaman bu senin umurundayım demek mi olur?" diye sordum cesur bir şekilde.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Öyle olur ya da olmaz ama bu seni yandığım tek kadın yapar."

"Bence bu beni umursadığın kadın da yapar."

Dudağının kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı. "Benimle oynuyor musun?"

"Oyunun en az iki kişiyle oynanırsa tadı çıkar, sen benimle oynarsan ben de sana senin gibi karşılık veririm," dedim omuz silkerek, sonra ona dikkatle baktım. "Efken, beni umursa ya da umursama ama ben senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum. Yaren de düşünmüyor. Yaren, İbrahim'e âşık. Kabul et ya da etme. Birine âşık olduğunda, sevdiğin insanlar sadece sevdiğin insanlar olur, o insan ise âşık olduğun insandır. Aşk insanı aptallaştırır. Aptallık yapıp sana bunları söyledi, çünkü âşık."

Bana yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre zarfında dikkatle baktı.

Ruhundaki yaraları gördüm, gözlerinde de o yaradan kopardığı kabuklar vardı.

"Seni umursuyorum," dedi bir anda. "Neden bilmiyorum ama bu böyle."

Roman sayfaları başımızdan aşağı kar taneleri gibi yağıyordu sanki.

"Ama içeride demiştin ki..."

"Ona aksini kanıtlamak istedim, onun hakkımda böyle düşünmesini istemedim," dedi dürüstçe. "Seni neden umursadığımı, neden önemsediğimi ben de bilmiyorum. Sorgulamıyorum. Sadece can sıkıcı."

Kuru dudaklarımla, "Her sözün bir yemindi güya," diye fısıldadım.

"Bu hariç," diye söylendi. "Ben bile kabullenemedim, nasıl yemin olsun? Reddediyorum işte. Zorlama beni. Önemlisin, bu kadar."

"İçeri gidelim mi?"

"Bir şey daha," dediğinde durdum, o da durdu. Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra derin bir nefes alarak tekrar konuşmaya başladı. "Dün gece,

seni ormanın derinliklerinde gölge sedirinin önünde bulduğum gece. O gece bahsettiğin kişinin babaannen olduğunu bilmiyordum. Bir erkekten bahsettiğini düşündüm. Hani şu sevdiğini söylediğin, senden vazgeçtiği için ağladığın kişiyi yani, onu bir erkek sandım." Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Neden bilmiyorum ama bunun düşüncesi de beni çok öfkelendirdi. Eğer tekrar biri için ağlayacaksan önceden kim için ağladığını söyle bana, geriliyorum ben."

Ona söylediklerimi hatırladım. *Ben onu sevmiştim, o herkesin gözünde bir ucubeyken de onu sevmiştim, ondan korktuğum zamanlarda da onu sevmiştim. O ise benden vazgeçti. Beni öylece buraya attı, bir paçavraymışım gibi attı beni...* Tam olarak böyle olmalıydı söylediklerim.

"Babaannemden bahsediyordum," dedim şaşkınlığımı gizleyemeden, söyledikleri kalbimin içinde eriyor, kanıma karışarak kalbimin içinde temizleniyordu.

"Birini korktuğun zamanlarda bile sevebiliyor olman beni öfkelendirdi sanırım," diye açıkladı. "Buna rağmen senden vazgeçmiş olsaydı, kesin aptal orospu çocuğunun teki demekti."

Usulca, "Biri seni senden korktuğu zamanlarda bile sevseydi ondan vazgeçmezdin o zaman," dedim.

"Kimin sevdiğine bağlı Medusa." Tam yanımdan geçerken tekrar fısıldadı. "Kimin sevdiğine bağlı."

Sonra da beni arkasında bırakarak mekâna doğru yürümeye başladı.

Yaklaşık iki haftadır buradaydım.

İlk kez bu kadar uzun zamandır kitap okumuyor, müzik dinlemiyor, ailemi görmüyordum. Babam bana öyle çok düşkündü ki, üniversiteyi bile İstanbul sınırları içinde okumamı istemişti, buna beni zorlamamıştı ama gözlerinde görmüştüm. Üniversiteyi Ankara'da kazandığımı öğrendiğinde çok üzgündü, yine de benimle gurur duymuştu ve ben okulu bitirene dek neredeyse her gününü Ankara'da geçirmişti. Babamın sık sık yanımda olmasını yadırgamamıştım çünkü ben de ondan uzak kalamıyordum. Ailemden uzakta olmaya alışkın değildim. Üniversite okuduğum zamanlarda bile bu böyleydi, babam vardı ve kendimi uzakta hissetmemiştim. Ama şimdi ne babam ne de ailemden herhangi biri yoktu. Yalnızdım ve bunun sorumlusu kesinlikle babaannemdi. O yaşlı cadının ölümü elimden olsun istiyordum.

İbrahim ile sadece birkaç defa denk gelebilmiştim ama onda da konuşma şansımız neredeyse hiç olmamıştı çünkü Efken ya onu dövüyor ya da tehditler savurarak kovalıyordu. Ceyhun ile Sezgi bazı geceleri bu evde geçiriyorlardı, çok kısa sürede onlara alışmıştım, artık onlarla daha rahat iletişime geçebiliyordum. Yaren ise sık sık okula gidip geldiğinden pek karşıla-

şamıyorduk, genelde ev ödevlerini yapmakla uğraşıyordu ya da İbrahim'in başrolü oynadığı konularda Efken ile kavga ediyorlardı. Bu iki hafta içerisinde sağlığımda Nigin Bağı'mın tehlikede olduğunu düşündürtecek bir değişim olmamıştı.

Efken iki hafta önce ormandan döndüğümde ateşim olduğunu söylemişti ama herhangi bir hastalık belirtisi bile göstermeden normale dönmüştüm. Sanırım bağlandığım her kimse hâlâ bu şehrin sınırlarında olmalıydı, Efken bu konu ile ilgili pek konuşmasa da *-bence bu konu onu gerçekten rahatsız ediyordu-* Sezgi sık sık bu konuyu açıyordu. Mustafa Baba'yı o günden sonra hiç görmemiştim ama içimden bir ses yakında göreceğimi söylüyordu. Aynı zamanda mekânda karşılaştığım o esrarengiz sesin sahibini *-ki onu görsem de tanıyamazdım, yüzünü görmemiştim-*, Crystal'i ve Ulaş'ı da bir daha hiç görmemiştim.

Önümdeki siyah kâsenin içindeki sütün üzerinde yüzen mısır gevreğini izlerken düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Bu son iki haftayı düşünerek geçirdiğimden bir şeyler yapma şansım olmamıştı ama eğer Nigin Bağı kurduğum kişiyi bulamazsam sonsuza değin burada kalabilirdim. Bunu istemiyordum, ailemin yanına dönmek istiyordum. Bir yandan da babamın burada olduğumu bildiğini düşünüyordum. Belki o da beni geri getirmek için bir şeyler yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Üstelik geri dönebilmem için masum birinin kalbinin durması gerekiyordu ve bunun düşüncesi bile kalbimi göğsümün içinde ağırlaştırıp sıkıştırmaya yetiyordu. Benim yüzümden masum biri ölecekti.

Efken'in bana yardım edip etmeyeceği konusunda ise büyük şüphelerim vardı. Çünkü onunla konuşma şansı yaratabildiğim o küçük süre zarflarında Nigin Bağı'nın ilk harfi bile geçmeden ya kayboluyor ya da kükrer gibi bağırmaya başlayarak konuyu başka noktalara taşıyıp beni kendinden uzaklaştırıyordu. Zaten son iki haftadır onu sadece etrafımızda birileri varken görüyordum, bunun dışında neredeyse hiç denk gelmiyorduk. Sanki aynı evin içinde değil, birbirimizden binlerce kilometre uzaklıktaydık.

Onun odasında kalıyordum. O ise nerede uyuyordu bilmiyordum. Belki arabada, belki farkında bile olmadığımız anlarda salondaki koltukta, belki de başka bir yerde. Bu evde başka bir oda var mıydı onu bile bilmiyordum.

Belki de Crystal'in yanında kalıyordu?

Bu düşünce içimde kalan son açlık hissinin de üzerini simsiyah bir kalemle karalayınca oturduğum sandalyeden masayı öne doğru iterek kalktım. Acaba Crystal'e odasını vermiş miydi? Dahası o odada Crystal ile kalmışlar mıydı? Kendi odasını bana vermesi Sezgi'nin şüphelerini güçlendirse de Sezgi her ne olduysa artık Efken ile benim hakkımda o gece olduğu ka-

dar büyük imalarda bulunmuyordu. Belki de artık ikimizle ilgili o tür şeyler düşünmüyordu. Bilmiyordum.

"Mahinev, ben çıkıyorum!" diye seslendi Yaren, ardından sokak kapısının açılıp kapanırken çıkardığı sesi ve ileride bir yerlerde Ceyhun'un arabasının motorundan yükselen kükremeyi duydum. Efken'in olmadığı zamanlarda Yaren'i okula Ceyhun bırakıyordu, eve geri bırakan da o oluyordu. Ahşap masanın üzerindeki kâseyi alıp mutfak tezgâhına taşıdım.

Artık bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındaydım. Öylece oturmak aptallıktı. Nigin Bağı beni bir yere kadar koruyacaktı, bağlı olduğum herif ortadan kaybolduğu anda ölüm kapımı çalacaktı ve buradan kurtulmadan ölümle kucaklaşmak gibi bir niyetim yoktu. Önce sakince mutfaktan çıktım, ılık bir duş alıp dişlerimi fırçaladım, sonra da Efken'in benim için getirdiği poşetlerden siyah boğazlı bir kazak, siyah deri bir tayt ve bir çift çorap çıkardım. İç çamaşırlarım temizdi ve temiz kıyafetleri de bedenime sardığımda artık daha iyi hissediyordum. Siyah kazak inceydi, kollarımı ve hatta tüm vücudumu sıkıca sarmıştı. Siyah deri taytı da giydiğimde kazağın belimi belli ölçüde açıkta bıraktığını fark ettim ama aldırış etmedim.

Zaten üşümüyordum. Üzerime siyah kürke benzeyen ceketimi geçirip Yaren'in benim için kenarda bıraktığı siyah ve eski olan postalları giydim. Islak saçlarımı tam olarak kurutamamıştım, hâlâ nemli ve ağırdılar. Onları ensemin altından bol bir at kuyruğu şekline soktuktan sonra evin içinde bir hayalet gibi ilerleyerek son kez koridorun duvarlarına göz gezdirdim. Buraya tekrar dönecek miydim bilmiyordum, bu kapıdan çıktıktan sonra tekrar bir şansım olacak mıydı bunu da bilmiyordum ama artık harekete geçmem gerektiğine emindim. İki haftadır pek de uğramayan o kâbuslar sanki doğru zamanın gelmesi için pusuya yatmışlar, beni devirecekleri zamanın gelmesini bekliyorlardı.

O kâbuslar bana gelmeden, ben onlara gitmeye karar verdim.

Verandada durup ormana baktım. İlerisi karla kaplı karanlık bir labirent gibiydi. Ağaçlarla dolu ormanın derinliklerini görmek ister gibi tüm dikkatimi gözlerime vererek baksam da hiçbir şey göremiyordum. İlerisi sonsuz karanlık gibi duruyordu, oysa gökyüzü mavi griydi ve buzdan ay da tam tepede güneş gibi parlıyordu. Bir süre ne yöne gideceğimi bilemeden öylece verandanın ortasında dikilmeye devam ettim. Sonunda verandanın karla kaplı ahşap merdivenlerini inmeye başladım ama öyle çok kar vardı ki, sadece basamaklara bile bir karış kar yığılmıştı.

Artık şehre giden patikadan çıkınca beni iki yana açılmış bir orman karşılayacağını biliyordum, yine o ormanın sonundaki karlı otobanı, eski püskü binalarla dolu sokağı biliyordum ama merkeze gitmek benim lehime mi yok-

sa aleyhime mi olurdu bilmiyordum. Belki de önce beni bir demir parçasıymışım gibi kendine mıknatıs misali çeken o ormanı incelemeliydim. Yaren'in söylediklerini hatırladım. Kopartıcılar ormanın derinliklerinde olabilir miydi? Onlardan iki tanesiyle zaten karşılaşmıştım, hatta bir tanesi hayatımı kurtarmıştı ama buna Efken'i inandıramamıştım.

Kendimden emin adımlarla karların içine batıp çıkarak Kar Ormanı'na doğru ilerlemeye başladım. Şansım varsa bir şeyler bulurdum ve yine şansım varsa, bu ormandan sağ bir şekilde geri çıkabilirdim. Ne aradığımı bilmeden öylece ormana dalmak belki saçmaydı ama benim durumumdaki biri için bu saçmalık yaşadıklarımın yanında solda sıfırdı. Büyük ağaçların oluşturduğu labirente dalarak etrafımı inceleye inceleye yürümeye başladım.

Ormanın içi evin olduğu karlı araziden daha karanlıktı, bu beklenmedik bir şey değildi ama sanki geceyi yaşıyorduk. Büyük dal parçalarını ellerimle ittim, yüksek çam ağaçlarının arasında ilerledim, büyük, etrafı ve üzeri karla kaplı uzun bir kütüğün önünden geçtim. Ay ışığı ormana demir parmaklıklar örülmüş gibi görünen ağaçların gövdelerinin arasından usulca ormana devriliyor, etrafı buz kristali gibi aydınlatıyordu.

Birden bir hışırtı sesi duymamla, olduğum yerde kaskatı kesilmem bir oldu. Ağaçların sıklığından dolayı zeminde çok fazla kar yoktu ama yine de karlara saplı bir haldeydim. Gözlerimi omzumun üzerinden ormanın diğer ucuna doğru yavaşça çevirdim, gümüş rengi kristal ışık etrafı mengene altına almıştı ve çevrem gri görünüyordu.

"Kim var orada?" diye sordum kısık sesle, Efken olabilir miydi? O gece olduğu gibi arkamdan gelmişti belki de. Birden bu düşünce karnıma ağrı saplanmasına neden oldu. Öyle olsa çok daha iyi olabilirdi. Bir hışırtı sesi daha duydum ve gözümün önünden şeklini tanımlayamayacağım kadar büyük bir hızla bir figür fırlayıp ağaçların arasında kayboldu. Nabzım sanki bir düğüm gibi birbirine girerek asla yavaşlamayacakmış gibi damarlarımın içinde bir kördüğüme dönüştü. Aynı figür müydü bilmiyordum ama bir figür daha ağaçların arasından hızla geçip gözden kaybolduğunda neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

"Kendini savunmasız bırakıp duruyorsun aptal," diye söylendi zehir gibi bakan gözlerin sahibi, zihnimin derinliklerinde topuklu ayakkabılarının sesini duyuyordum. Düşüncelerimden birine yaslanarak derin bir nefes aldı. *"Duruşunu düzelt, bırak her ne ise o senden korksun."*

Gördüğüm hızından dolayı şeklini kafamda oluşturamadığım figürlerin iki tane olduklarını, birbirlerinin ters yönlerine doğru ayrılarak koştuklarını gördüğümde anlamıştım. Korkuyla etrafıma bakındım. İnsan olamayacak

kadar hızlı, hayvan olmayacak kadar da ince ve uzundular. Sanki iki genç erkek mümkün olamayacak bir hızla ormanın içinde birbiriyle yarışıyordu.

Korkuyla arkamı dönmemle, gri saçları olan uzun boylu bir erkeğin önümde belirmesi bir oldu. Korkuyla attığım çığlık, çamların yapraklarına oturmuş karların yerlere dökülmesine neden olurken, grimsi beyaz saçların sahibi genç adam tek kaşını kaldırdı ve ona daha dikkatli bakmamla birlikte gümüş grisi gözlerini görme şansım oldu.

Muhtemelen erkek kardeşlerimle aynı yaşlardaydı. Gümüş gibi parlayan beyaza dönük saçları karmaşıktı. Üstü çıplaktı, altındaysa kumaşında bir sürü çizik gibi kesikler olan yeşil bir eşofman vardı. Gözleri saçlarıyla aynı renk gibiydi, korkutucuydu. Teni mermer gibi beyazdı ama tam sol kaburgasının yan tarafında dört büyük pençe şeklinde bir dövme vardı; dövmesi teninin aksine simsiyahtı.

Bana bakışları tuhaftı.

Elimde olmayan bir sebepten bir adım geri çekildim. Korkudan da olabilirdi. "Affedersiniz," dedim tuhaf görüntülü genç adamı rahatsız edici bir dikkatle süzerek. Bir hayvan saldırısına uğramış gibi görünse de bedeninde hiç yara izi yoktu.

O zaman eşofmanındaki pençe kesiklerinin sebebi ne olabilirdi?

"Seni ikinci kez kurtarmam," dedi birden, sesi boğuktu, onun yaşından çok daha büyük bir adama ait gibiydi. "Burada dolaşmayı bırak."

"Ne?" Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi hissediyordum. Beni kurtardığını mı söylemişti o? "Ne demek istiyorsun?"

"Henüz çok zayıfsın, öylece buraya dalamazsın," dedi sertçe. "Onun yanına dön."

"Sen kimsin?"

"Benim kim olduğumun bir önemi yok, her an buralarda olamam ve o da her an senin peşinden gelemez. Eve dön," dedi sertçe. Tam kaşlarımı çatacakken bana doğru bir adım atması donup kalmama neden oldu. "Eğer peşinde nelerin olduğunu bilseydin, o evden asla çıkmazdın."

"Nelerin mi?"

"Evet," dedi. *Kimlerin* dememişti, *nelerin* demişti. İnsanlardan bahsetmiyordu. Nefesim boğazımı yakmaya başladığında genç adam çenesiyle arka tarafı gösterdi. "Lütfen eve dön, hazır değilsin."

"Kopartıcılardan mı bahsediyorsun?" diye sordum doğrudan.

Bir an yüzündeki ifade dondu, ardından sırıttı. "Çok yaratıcı," dedi alayla. "Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Neden herkes bilmece gibi konuşuyor? Burada doğrudan bir şeyleri söyleyememe yasası falan mı var? Müebbet yemekten mi korkuyorsunuz?" Gözlerim bedeninde gezindi. "Birinin saldırısına mı uğradın?"

"Ben saldırıya uğramam, saldırırım," deyince bir anda bedenimden buz gibi bir ürperti yürüyüp gitti. "Eve dön," dedi başını aşağı yukarı sallayıp, uyarıcı gözlerle gözlerimin içine bakarak. "Zamanı geldiğinde, her şey ayağının önüne zaten serilecek. Şimdi git ve dinlen."

"Ondan uzak dur köpek!" diye bağırdı ince bir ses, o ses öyle çok büyüdü ki, tüm ormana çarpan bir dalga gibi ağaçları salladı ve ağaçlardaki tüm karlar bir gelinin cansız bedeni gibi yere dökülmeye başladı. Korkuyla bir adım geri çekilirken gri saçlı çocuğun gözlerinde öfkeyi gördüm. Öfke, gümüş rengi gözlerinin içinde ateş gibi yanarak o gözlerin rengini buz mavisine çevirmişti. Bir figürün hızla yanımdan koşup geçtiğini görmemle, artık gri saçlı çocuk yerde uzanıyordu ve üzerinde alev sarısı saçları omuzlarına dökülmüş bir kadın elindeki asayı onun boğazına bastırıyordu.

"Uzaklaş!" diye bağırdı kadın, kadının sesi zihnimin sınırlarına parmak uçlarında tuttuğu kibriti fırlattı ve samandan düşünceler tutuşurken alevler yükseldi, alev sarısı saçlarına bakmak beni yakın geçmişin girdabına sürükledi.

Onu tanıyordum.

Crystal!

"Mar, gitmen gerek!" Elindeki gümüş renkli uzun asayı çocuğun boğazına daha sert bastırdı, çocuğun gözlerinden gri mavi bir ışık dökülüyor, çocuk hırıltılı sesler çıkararak Crystal'in altında uzanıyordu.

"Crystal," diyebildim korkuyla. "Ne yapıyorsun?"

"Uzaklaş!"

Sırtı aldığı öfke dolu nefeslerle şişiyor, kadınsı bedeni öfkeyle büyüyordu.

"Crystal, o bir çocuk!" diye bağırmamla, Crystal'in tıslamaya benzer bir çığlık atarak omzunun üzerinden bana bakması bir oldu. O an, zaman bir romanın koparılmış sayfalarıydı ve bulutlardan koparak saçlarıma düşen kar taneleri gibi etrafımı sararak ormanın içine yağmaya başlamıştı. Crystal'in gözlerinin içindeki yuvarlak göz bebeği önce dik duran bir elips şeklini aldı, sonra tamamen uzadı ve şimdi karşımda duran kadının alev sarısı gözleri bir sürüngenin gözleriyle tıpatıp aynıydı.

Dudaklarım aralandı ama aralıktan bir çığlık dökülmedi. Bir adım geri atmamla birlikte ayağımın altındaki yer kayarak beni üzerine çekti, kalçamın üzerine düşüp, avuç içlerimi buz gibi karlı dal parçalarının üzerine bastırdım ve geriye doğru sürünmeye başladım.

"Hemen buradan git!" diye kükredi Crystal ve yerde sürüklenerek dizlerimin üzerine doğru döndüm, ayağa kalkıp koşmaya başladığımdaysa sanki orman bir dört duvardı ve o dört duvar büyük bir hızla üzerime yıkılıyor, beni kıstırmaya çalışır gibi daralıyordu.

Kendimi karla kaplı araziye atana dek durmadan, arkama tek bir an olsun bakmadan koşmuştum. Saçlarım yüzüme sert tokatlar gibi iniyor, ayaklarım birbirine çarparak dengemi sömürüyordu. Sonunda araziye çıkıp eve doğru koşmaya başladığımda artık belli aralıklarla arkamda uzanan karanlık ormana bakıyordum.

Kalbim, göğsümün içinde patlamak için saniyeleri sayan bir bomba gibiydi.

Nabzımın uğultusu düşüncelerime karışmış, zihnimde bir forma dönüşmüş olan Medusa'nın söyledikleri o uğultuya karışarak silinmeye başlamıştı. Benimle iletişime geçmek için bağırıyor, uzun kırmızıya boyalı tırnaklarını düşüncelerime saplıyor ama benimle iletişim kuramıyordu. Arkama bakarak koşarken birden öyle büyük bir şiddetle sert bir bedene çarptım ki, neredeyse yere yıkılacakken o bedenin güçlü kolları beni kavrayarak durdurdu. Soluk soluğa kafamı kaldırıp tanıdık kokuyu içime çekerek tanıdık yüze baktım. Esmer yüzündeki ifadesizlik, gözlerime bulaşan korkuyu gördüğü anda bir karmaşaya dönüştü.

"Medusa?" diye sorabildi, sanki bana kızması gerekiyordu ama halim onu şoka uğrattığı için bu şeyi çok sonraya ertelemişti. "İyi misin sen?"

"Çok korktum!" diye bağırdım birden kendimi tutamadan. Efken'in yüzündeki ifade donarken her şeyi geride bırakıp, o an hiçbir şeyi umursamadan kollarımı onun ince beline sardım. Beyaz kalın yünden kazağında kendi kokusunu taşıyordu. Ona sarılmam onu sarstı ama kollarını beni uzaklaştırmak değil, beni kendisine bastırmak için kullandı. "Onun lanet gözlerini gördüm!" diye inledim kollarında titrerken. Yanağımı göğsüne yaslayıp hıçkırdım. "Diğerinin de gözlerini gördüm. Bir şeylerden bahsettiler. Güçsüzüm, bilgisizim, peşimdeler!" Gözlerimi şokla açıp, korkuyla çenemi göğsüne bastırdım, beni tek koruyabilecek insana sığındım.

"Tamam," dedi kolları beni sıkıca sararken. Etraf gümüş mavisi rengindeydi, kar taneleri irili ufaklı parçalar halinde dökülüyor, saçlarıma ve kazağına dokunuyordu. Ayın ışığı karların kristal parçaları gibi parlamasına neden oluyordu. Korkudan titreyerek Efken'e biraz daha sokulduğumda, yavaşça, "Ne gördün?" diye sordu, sesi beni sakinleştirmek ister gibiydi; tıpkı bir ninni gibi...

"Ben gidecektim. Başımın çaresine bakacaktım. Ölecektim ya da kurtulacaktım," dedim hızlıca, gözlerimden yaşlar akacak sansam da bu olmadı, şoku atlatabilmiş değildim. Hızlıca konuşmaya devam ettim. "Nigin Bağı konusunda bana yardım etmedin, edeceğini sandım ve etmeyeceğini anladığımda da artık gitmeye karar verdim." Tutarsız cümlelerimi sakince dinliyordu, ben ise onun aksine panikle yüklüydüm. "Gitmeden önce o lanet

ormana bakmak istedim, gördüğüm şeylerden emindim, o gün bana bir kurt saldırdı, bundan emindim!" Artık titriyordum ama Efken beni öyle sıkı kavramıştı ki dışarıdan bizi gören biri titrediğime inanmazdı. "Sonra orada o çocuğu gördüm, genç bir çocuktu. Bana garip şeyler... garip şeyler söyledi!" Çıldırmış gibi yüzümü göğsüne gömerek inledim. "Sonra o geldi."

"Kim?"

"Ben," dedi biri sakince, uzaklardan gelen sesi bir yankı oluştururken gözlerim korkuyla aralandı ve omzumun üzerinden Crystal'e doğru baktım. Elinde tuttuğu asanın ucunu karlara saplamış, kar tanelerinin tutunduğu alev sarısı saçları omuzlarına dökülürken orada öylece durmuş bizi izliyordu.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye kükredi Efken beni kollarının arasına çekip korumak ister gibi daha sert sararak. "Ona ne yaptın?"

"Ona hiçbir şey yapmadım," dedi Crystal sakince, ardından asasını sapladığı kar birikintisinden çıkardı ve bize doğru ilerlemeye başladı. O bize doğru yürürken ben Efken'in göğsüne yasladığım yanağımı geri çekmedim, gözlerimde silinmemiş bir korkuyla Crystal'e bakıyordum. Üzerinde uzun bir palto vardı, palto siyahtı ve içine de göğüs dekoltesi olan ince turuncu bir kazak giymişti. Altında siyah deri pantolonu, dizlerine kadar uzanan çorap botları vardı. Alev sarısı saçları dalga dalga duruyor, az önce birini yere yıkıp üzerine çıkmamış gibi yapılı görünüyordu. "Onu ormanda gördüm," dedi soğukkanlı bir şekilde. "Çok korkmuş gibiydi."

Çocuğun söylediklerini bir anlığına hatırlar gibi oldum ama sonra hafızam bulandı, geriye sadece korku kaldı.

"O çocuğa ne yaptın?" diye sordum birden Efken'den uzaklaşarak ama Efken beni bileğimden tutarak kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı.

"Hangi çocuğa?" diye sordu Crystal, gözlerinde herhangi bir duygu pıhtısı olmasa da ben o gözlerde saklanan gerçeği biliyordum. Birden kaşlarımı çattım ve Crystal yavaşça gülümseyip Efken'e baktı. "Onu gördüğümde de korkmuş gibiydi. Sanırım korkudan ne dediğini bilmiyor."

"Oradaydın, yanımdaydın!" dedim dehşet içinde.

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Oradaydım."

Efken'e baktım, dikkatle bana bakıyordu, uçurum mavisi gözleri Crystal'e dokunmuyordu.

"Neden oradaydın Crystal?" diye sordu Efken kadına bakmadan, gözleri gözlerimin derinlerine saplı bir bıçak gibi ruhumu kanatırken.

Crystal yalan olduğuna yemin edeceğim şeyi söyledi.

"Seni görmek için," dedi. Buraya geldiğim günden beri onu bir kez bile buralarda görmemiştim. Yalan söylüyordu. Neden birdenbire böyle bir yalan söylemeye karar vermişti?

"Elindeki ne?" diye sordu tekrar Efken, sanki onu da rahatsız eden bir şeyler vardı. Bu soruyu sorarken bile sadece bana bakıyordu.

Crystal'e bakmasam da elindeki gümüş renk asayı salladığını görebildim. "Ben bir dansçıyım, bu da aksesuarım, çubuklarla oynamayı sevdiğimi bilmiyor musun?" diye sordu alayla. "Her neyse. Hem seni görmek istedim hem de kızın yanında olduğunu düşündüğüm için geldim. Geçenlerde yaşanan o olay onu korkutmuş olmalı. Alkolü biraz fazla kaçırdım, onu da korkuttum. Suçlu hissetmiştim."

Efken dişlerini sıkarak, "Ormanda ne yapıyordun?" diye sordu.

"Kızın çığlığını duydum," dedi Crystal hiç düşünmeden.

"Yalan söylüyor," diye fısıldadım Efken'in gözlerinin içine bakarak. "Yemin ederim."

"Crystal beni gördün, gidebilirsin," dedi Efken, hâlâ bana bakıyordu.

"Ama kızdan özür dilemedim."

"Ondan uzak dur," dedi Efken sadece.

Crystal kekeleyerek, "Ben ona zarar vermem," dedi yavaşça.

"Veremezsin zaten. Sadece ondan uzak dur." Efken, omzunun üzerinden Crystal'e cehennemi anımsatan mavi ölümleriyle baktı. Mavi ölümlerinin üzerine dikilmiş siyah mezar taşlarını anımsatan kirpikleri ok gibiydi, birden o okların tamamının Crystal'i hedef aldığını hissettim.

"Bunu yapamazsın," dedi Crystal bir anda. Sonra toparladı. "Yani... neden ondan uzak durayım ki?"

"Ondan uzak duracaksın," diye fısıldadı Efken sertçe.

"Sen o genç çocukla bir şey konuştun," dedim ona doğru dönerek. "Ve sana her ne söylediyse, duyduğun şey yüzünden yalan söylüyorsun. Oradaydım Crystal. Her şeyi gördüm." Üzerine basa basa tekrarladım. Bilse iyi ederdi. "Her şeyi."

Gergin bir şekilde başını iki yana salladı. "Neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum birden.

"Ha... hayır? Neden böyle bir şey düşüneyim ki?"

"O çocuk öyle söyledi."

"Hangi çocuk?" diye sordu Crystal gözlerini yüzüme dikerek.

"Kesin şunu," dedi Efken ve beni belimden daha sıkı sararak yakalayıp sırtımı Crystal'e dönmemi sağladı. Eve doğru yürümeye başladığımızda Crystal'in olduğu yöne bakmama bile izin vermiyordu. "Crystal, artık gitsen iyi edersin!"

"Peki," dediğini duydum sadece. Bize baktığını biliyordum ama görüş alanımda değildi ve Efken onun görüş alanıma girmesine izin vermedi. Efken

beni eve soktuğu an sokak kapısını sertçe kapattı ve ben deliye dönmüş bir halde karanlık koridora doğru yürüyerek, "Yalan söylüyor!" diye bağırdım.

"Sakin ol."

"O yalan söylüyor!"

"Susmanı istiyorum," dedi sakince.

Başımı iki yana sallayarak Efken'e doğru döndüm.

"Onunla aranda olan ilişki benim umurumda falan değil, tamam mı? Onunla seviş, öpüş, sevgili ol, istersen beni ölüme terk et ve ona inan. Ama ben her şeyi gördüm!"

Efken yüzünü buruşturup, "Onunla düzüştüğüm falan yok. O benim için hiç kimse," dedi sertçe.

"Umurumda bile değil. O kadın bir şeyler biliyor. Benimle ilgili."

"Crystal seninle ilgili ne bilebilir ki?" Bunu inanmadığından değil, merak ettiğinden soruyor gibiydi. Bana doğru bir adım attı. "Medusa, ne gördüğünü söyle bana."

"İnanmayacaksın," dedim.

"Ama dene."

"İnanmayacaksan denemek istemiyorum. Bana deliymişim gibi davranma. Dışarıda donmuş bir ay var, Nigin Bağı denen bir şeyle birine bağlıyım, başka bir evrenden geldim ama gördüklerim deli uydurması, öyle mi? Bana deliymişim gibi bakacaksan merak etme, gerek yok. Aklımı kaçırmadım."

"Bazı şeylerin normal olmadığını ben de biliyorum Medusa," dedi kelimelerin üzerine onları çiğnemek istiyormuş gibi basarak. "Yaşadıklarının, özellikle de şu an olduğun konumun senin için hiç kolay olmadığını biliyorum. Sakinleşip bana ne gördüğünü anlatmanı istiyorum. Sonra da neden kaçıp gittiğinle ilgili konuşuruz ha, ne dersin?"

"Onun gözlerini gördüm," dediğimde durdu. "Crystal'in gözleri normal değildi. Onun gözleri... farklıydı."

Bana doğru bir adım attı.

"Nasıl farklıydı?"

Başımı iki yana sallarken korkuyla omuz silktim. "Garipti. Işıklı gibi. Göz bebekleri ince ve uzundu. Şey gibi..."

"Ne gibi?"

"Bir..." Efken'e baktım. Gözlerimin tam içine bakıyordu. "Sürüngen gibi."

Efken bir adım daha atınca, mesafe yaratmak için bir adım geri attım ve sırtım soğuk duvara yaslandı. Efken şimdi tam önümde duruyor, beni duvara yaslamış tam gözlerimin içine, ruhuma bakıyordu.

Bir elini soğuk yanağıma yaklaştırıp, parmak uçlarındaki hisleri tenime armağan etti. Gözleri gözlerimde kanlı bir cenin gibiydi, büyüdüğünde bir

bebek olacak, o bebek doğduğunda acı gibi büyüyecek ve canımı yakmak, belki de almak için bir katile dönüşecekti.

"Bir de çocuk vardı." Titriyordum. Gözlerinden gözlerimi alamıyordum. "Onun da gözlerinden ışık sızıyordu. Gözlerinde... gözlerinde ışık vardı."

"Medusa," diye fısıldadığında nefesi suratıma akın etti ve Efken yavaşça fısıldadı. "Böyle mi?"

Yüzüme mavi bir ışık çarptığında, dizlerimin bağı çözüldü ama düşmedim. Bir eli hızla belimi kavramıştı.

Efken'in mavi gözleri donmuş dolunay gibi parıldıyor, gözlerinin içindeki maviliğin içinde hareket halindeki bulutlara benzeyen sisler ilerliyordu.

SLEEPİNG PULSE, UNDER THE SAME SKY

EFKEN KARADUMAN

Onun bende var olması, benim kendimde yok olmam demekti.

Bir gün ölecektim, ölüm benim için sorun değildi. Biliyordum. Doğmadan önce her kimsem, öldüğümde de o kişi olacaktım; o olacaktım.

Elimdeki anahtarları vestiyerin üzerine fırlatırken içerinin sessizliği beni sağır etti. Onun kalbinin atış seslerini duyamadım. Kalbinin atış seslerine evin hiçbir noktasında rastlayamadım. Elim havada asılı kalmıştı, tüm algılarımı açtım ve evin her yanını taradım. Sıcak kalbi evin hiçbir noktasında yoktu, atmıyordu, sanki durmuştu ya da o gitmişti.

Gittiğini düşününce hissettiğim öfke olur sandım ama bu olmadı.

Ne hissettiğimi bilmiyordum, tanımıyordum ki bu duyguyu.

Onun için yanarak kendi karanlığımı aydınlatmaya çalışmıştım, biliyordum, yanmama rağmen hâlâ her yer karanlıktı ama bu kadar çabuk kaçmasına gerek var mıydı?

Bencilliğim beni sikik bir piç kurusuna çeviriyordu.

Bedenimde ateş gibi yanan deriye rağmen içimden geçerek ruhumu deviren esinti birden buz kesmeme neden oldu. Gitmişti. Gitmiş miydi? Kalbinin atış sesleri yoktu. Susmuştu. Uzakta bir yerde hâlâ atıyor olması gerekiyordu. Damarlarıma hızla yayılan duygunun önüne geçemedim. Bu duygudan iğrendim.

Damarlarımda ilerlediği için, beni esir ettiği için, kalbimde kan gibi pompalandığı için o duyguyu öldürmek istedim.

Hiç sahip olmadığım birini kaybetmişim gibi hissettim.

Kalbimden bir damla ter aktığını hissettim. Hızla tüm evi aradım. Onu bulabilmem mümkünmüş gibi yastıkların altına bile baktım. O kadar küçük olmasa da benim gözümde bir kız çocuğundan farkı olmadığı oluyordu. Buna rağmen o bir kadındı ve kız çocuğunu görmediğim zamanlarda o kadınla baş başa kalıyordum; o kadın beni baştan çıkarıyordu. Büsbütün o ka-

dının şeklini alan bir kalıba dönüşmek istiyordum. Öyle çok izim çıkmalıydı ki onda, onun şeklini almalıydım.

Nabzım evin her yerinde atıyordu, onun nabzı ise yoktu. Çıkıp gittiği yerde yaşama ihtimali çok düşüktü. Eğer burada kalırsa, eline aldığı bir ekmek bıçağıyla beni öldüreceğini de bilsem ona zararım dokunmazdı. Bunu biliyordu, bildiği için beni devamlı zorluyordu. Şimdi dışarıdaydı, kalbi atmayı ne zaman kesecek bilmiyordum ama çok vaktim yokmuş gibi geliyordu.

Durdum. Hareket edemedim.

Siktiğimin tek bir adımını dahi atamadım. Kilitlenmiş gibiydim. Düşünceler hızla kafamın içinden geçiyor, birini bile yakalayamadan diğerinin kanı zihnime yayılıyordu.

"Amına koyayım böyle işin!" diye kükredim aniden, göğsümün içindeki kalp infilak edecekmiş gibi sertçe çarptı ve kapıya yöneldim. Ne kadar zamanı vardı? Ne kadar zamanım vardı? "Salak seni. Aptal!"

Sokak kapısını açtığım an karın uğultusu zihnime doldu.

Durdum ve tüm algılarımı şehrin sokaklarına dağıttım. Kulaklarım sokaklardan birinde görüldü, gözlerim başka bir sokakta yabancıların içinde hızlı adımlarla ilerliyordu, kokuları içine alan burnum tüm kalabalığı yararak onun kokusunun izini sürüyordu. Elimi verandanın korkuluğuna bastırınca bembeyaz karlar esmer elimin altında ezildi. Hızlı nefeslerim ciğerlerimi paramparça edecek gibiydi.

Ben kendi külünden yangın yaratan bir adamdım.

Sadece nerede olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı, bildikten sonra onu korumak kolaydı.

Bir çığlık bir ayağımın önde, diğerinin arkada donup kalmasına neden oldu. Bu çığlık onun beyaz boğazından kopmuştu. Beni tutan tüm iplerin yanmaya başladığını hissettim. Kalbim tüm bedenimi titretecek kadar kuvvetli çarptı. Yaratık gözlerini açtı ve ruhumla bakıştı. Derim dalgalandı, cildimin içindeki her zerrecik yaratık için yol açmaya hazırdı. Yaratık dışarı çıkmak istiyordu, içimden çıkıp gitmek, geride boş bir deri bırakmak istiyordu.

Onun çığlığıyla sağır oldum, onun çığlığıyla her şeyi daha net duymaya başladım.

Verandanın korkuluğundan aşağı atlamamla çarptığım karların denizin içini yaran büyük bir taşın suyu kabarttığı gibi kabarması bir oldu. Karlar bedenimi örttü, ardından etrafımdan akarak yere dağıldı ve koşmak için hazırlandım. Tam yaratığı dışarı itecektim ki, arkasına baka baka koşan zarif bedenini gördüm. Koruluktan çıktı, bembeyaz arazide çılgın bir fırtınayı hatırlatarak koşmaya başladı.

Öyle hızlı koşuyordu ki, sanki kendinden kaçıyordu.

Çok geçmeden bedeni beni yıkabilecekmiş gibi bana çarparak durdu ve onu kavradım. Yaratık içimde tetikte duruyordu, yaratık çıkıp her şeyi parçalamaya başlayabilirdi, yaratık onu korkutan ne varsa öldürebilirdi, yaratık çok tehlikeliydi.

Gözlerime bulaşan korkuyu saklayamadım.

Korkuya anlam bile veremiyorken, onu saklamak daha da anlamsız olacaktı.

Gözlerini kaldırıp korkunun bir yırtıcı gibi oradan oraya saldırdığı kızıl gözleriyle bana baktığında kalbimdeki endişe harlandı.

"Medusa?" diye sorabildim, sesimi kontrol edemediğim için konuşmak istemiyordum. "İyi misin sen?"

"Çok korktum!" diye bağırdığında bunun onun zirve noktası olduğunu, artık patlamak zorunda olduğunu biliyordum. Taşıyabileceğinden çok daha fazlasını kaldırmaya çalışmış ve sonunda kendi yüklerinin altında kalmıştı. Aniden bana sarıldığında kalp atışlarımın sesi tüm ormana yayıldı.

Kalp atışlarım bizi önce bulanık bir görüntüymüşüz gibi ânın içinden sildi, sonra görüntümüz titreyerek zamana yayılarak geri döndü.

Kollarımı ondan uzaklaştırmam imkânsız geldi, bu yüzden ona çok daha sıkı sarıldım. Korkularını kovamazdım ama ona kendini güvende hissettirebilirdim. Çünkü burada güvendeydi.

"Onun lanet gözlerini gördüm!" diye inledi, sesi acı çekiyor gibiydi. Yanağını göğsüme bastırıp hıçkırınca dişlerim birbirine kenetlendi, onları kıracağımı sandım ve bu sağlam dişleri kırmak sanıldığı kadar kolay değildi. "Onun lanet gözlerini gördüm!" Neyden bahsediyordu? Aklım allak bullaktı. Onu tutuyordum ama birinin de beni tutuyor olması iyi olabilirdi. Bu düşünce beni öfkelendirdi ama artık pusula elimde değildi, öfke en azından o yanımdayken kaybolup gidiyordu. Gözlerini şokla açarak bana bakınca ben de ona baktım.

Onu koruyabilecek tek insana sığındı, o insan bendim ve bunu biliyordu.

"Diğerinin de gözlerini gördüm. Bir şeylerden bahsettiler. Güçsüzüm, bilgisizim, peşimdeler!"

"Tamam," diyebildim kollarımı ona çok daha sıkı bir şekilde sararken. Ne gördüğünü bilmem gerekiyordu. "Ne gördün?"

"Ben gidecektim. Başımın çaresine bakacaktım. Ölecektim ya da kurtulacaktım." Kurduğu her bir cümle içimden bir başka ok gibi geçti ve her okun ucunda başka ölümcül bir zehir vardı. Nasıl gidecekti? Nasıl çaresine bakacaktı? Nasıl ölürdü? Bunları reddetmek istedim, onu sarsıp kalması için yalvarmak istedim ama sonra bu düşünceden de iğrendim. Kalması için onu

zorlamak daha iyiydi. Belki de sağlam bir zincir alıp onu zincirlemeliydim. Bu benden beklenecek bir hareketti. Kimse yadırgamazdı.

Sakinliğim onu şaşırtmışa benziyordu.

"Nigin Bağı konusunda bana yardım etmedin, edeceğini sandım ama etmeyeceğini anladığımda da artık gitmeye karar verdim." Nigin Bağı'ndan bahsetmesi birden öfkeyle dolmama neden olsa da bunu anlaması imkânsızdı. Poker suratımla ona bakıyordum. "Gitmeden önce o lanet ormana bakmak istedim, gördüğüm şeylerden emindin, o gün bana bir kurt saldırdı, bundan emindim!" Artık tir tir titriyordu ama onu sıkıca kavradığım için kimse titrediğini anlamazdı. "Sonra orada o çocuğu gördüm, genç bir çocuktu. Bana garip şeyler... garip şeyler söyledi!" Çıldırmış gibiydi. Yüzünü savunmasızca göğsüme gömünce bir an ne yapmam gerektiğini bilemedim. Çaresizlikle inledi, ben de çaresizdim ama inleyemedim. "Sonra o geldi."

"Kim?" diye sordum ama gelen onu kurtarmak için gelen biriyse, gidip o kişinin kafasını koparabilirdim çünkü onu benden başkasının kurtaracak olmasını düşünmek bile kendimi sikmek istememe neden oluyordu.

"Ben," dedi biri sakince. Uzaklardan gelen sesi bir an algılayamadım. Tüm algılarım ona saplıydı çünkü. İyi duyan kulaklarım bile sadece kalbinin atış seslerine odaklıydı, onun kalbinin sesinden başka bir şey duymayı reddetmiştim.

Crystal'i gördüğüm an, ona zarar vermiş olabileceği düşüncesi boğazıma beni öldürmek isteyen eller gibi dolandı ve Crystal'e karşı önlenemez bir düşmanlık besledim. Oysa bir zamanlar o benim için sadece sıradan bir kadındı. Ne nefret ne de sevgi yoktu. Öylesine biriydi. Onu görmezden gelirdim, bazen görmezden gelmekten bile fazlası olurdu, onu doğrudan yok saymak yerine onun kalbini paramparça ederdim ama o her zaman benim için orada olmak isterdi.

Oysa ben hiçbir zaman onun için orada olmazdım.

Crystal'in Varta'ya ilk geldiği zamanları hayal meyal hatırlıyordum. Benim için orada olan binlerce kadın arasında beni bedenim için istemediğini fark ettiğim ilk kadındı ama bende ona verebilecek duygular yoktu.

Benim için sadece elimde tuttuğum pusula vardı. Öfkem. Onunla vardım, onunla yok olacaktım. Pusulamla.

Pusulam hiçbir zaman bir kadın olmayacaktı, pusulam öfkemdi, öyle de kalacaktı.

Crystal ile aramızda cinsellik hiç olmamıştı, olmasına izin vermemiştim, olsun istememiştim. Tercihim her zaman tatmin olma duygusuyla hareket eden kadınlardı, o kadınlarlayken daha kolaydı; işimiz bittiğinde

birbirimize elveda bile demezdik. Ama biliyordum ki Crystal daha fazlasını isterdi.

Daha fazlasını istemesi umurumda değildi, alamazdı da ama Crystal gerçek bir baş belasıydı.

Ona dokunduğunu düşünmek birden öfkemi ateşledi ve Crystal'e öyle bir bakış attım ki, neredeyse bir adım geri gidecek gibi tedirginlikle bana bakakaldı.

Eğer ürkek yılanıma dokunduysa, belasını bulmasına gerek kalmazdı çünkü belasının ayağına çoktan gelmişti.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye hırladım, buna kükreme de denilebilirdi. Onun kollarımın arasında titrediğini hissettim, sanırım bu onun için bir kükremeydi ama beni gerçekten kükrerken görmemişti. Sanırım küçük kalbi krize teslim olurdu ve korkudan ölürdü. İçinde ölümcül düşüncelerin yüzdüğü zihnimde tekrar edip duran soru dudaklarımdaki yerini aldı. "Ona ne yaptın?"

"Ona hiçbir şey yapmadım," dedi Crystal, sesi sakin olsa da gözleri tedirgin bakıyordu. Elinde sikik bir asa tutuyordu, karların içine saplanmış asanın varlığını şimdi fark ediyordum ama siklemedim. Bize doğru yürümeye başladığında tek kaşımı kaldırdım. "Onu ormanda gördüm," diye açıklamada bulundu, öfkemi yadırgamıştı ve bu öfke onu biraz korkutmuştu. Crystal korkutması zor bir kadındı.

Crystal fısıldadı:

"Çok korkmuş gibiydi."

O kollarımın arasında kasıldı, bana biraz daha sokuldu ama sanki küçük bedeninde dolaşan tek şey artık korku değildi. Öfkelenmiş gibiydi. Ama neye?

"O çocuğa ne yaptın?" diye sordu birden, sesinde öfke vardı, hatta meydan okuma. Hangi çocuktan bahsettiğini anlayamasam da sessiz kaldım. Benden uzaklaşmak için harekete geçeceğini hisseder hissetmez onu bileğinden kavrayıp kendime doğru çektim ve zarif sırtı göğsüme yaslandı.

"Hangi çocuğa?" diye sordu Crystal. Ne kadar duygulardan arınmış gibi görünüyor olsa da yalan söylediğini anlamak benim için çok kolaydı. Çocuk oyuncağı gibi. O oyuncağı parçalamak istedim. Duvardan duvara vurabilirdim.

"Onu gördüğümde de korkmuş gibiydi. Sanırım korkudan ne dediğini bilmiyor," diye devam ettirdi Crystal yalanını.

Şu an onu bile kandırabilirdi ama beni kandıramazdı.

"Oradaydın, yanımdaydın!" diye bağırdı dehşet içinde.

"Evet," dedi Crystal duygusuzca. "Oradaydım."

O bana baktı, dikkatle ona bakıyordum, Crystal'e bakmama gerek bile yoktu, o yüzden sadece ona, onun kızıl gözlerine bakıyordum. Crystal yalan söylüyordu, bunu görebiliyordum. O yüzden sadece güzel yılana bakıyordum.

"Neden oradaydın Crystal?" diye sordum ona bakmaya devam ederek. Kızıl gözleri parıldadı, sorgulamam ilgisini çekmiş gibiydi. Ona inanmam için bana yalvarabilirdi ama gerek yoktu. Ona inanıyordum.

"Seni görmek için," diye yalan söyledi Crystal. Daha önce buraya hiç gelmemişti. Onu burada ilk görüşümdü.

"Elindeki ne?" diye sordum tekrardan.

O, Crystal'in aksine rahatsız olduğumu görebiliyordu.

"Ben bir dansçıyım, bu da aksesuarım, çubuklarla oynamayı sevdiğimi bilmiyor musun?" diye sordu, sesinde alay vardı ama bu alayı sesine sığdırma sebebi beni yalanına inandırmak istemesiydi. Çünkü içten içe ona inanmadığımı çok iyi biliyordu. Beni kimsenin kandıramayacağını iyi bilirdi. "Her neyse," diye geçiştirdi. "Hem seni görmek istedim hem de kızın yanında olduğunu düşündüğüm için geldim. Geçenlerde yaşanan olay onu korkutmuş olmalı. Alkolü biraz fazla kaçırdım, onu da korkuttum. Suçlu hissetmiştim."

"Ormanda ne yapıyordun?" diye sordum sadece, dişlerimi kırabilsem kırardım ama kırması gerçekten imkânsızdı. Bu kadar baskıyla nasıl kırılmazdı? Ağzımla birkaç ton taşıyabilirmişim gibi güçlü bir çeneye ve dişlere sahiptim.

"Kızın çığlığını duydum."

"Yalan söylüyor," diye fısıldadı gözlerimin içine çaresizlikle bakarak. Küçük çenesini kavrayıp yumuşak dudaklarının tadına bakmak istedim. Lanetli hissi içimden kovamadım. "Yemin ederim."

"Crystal beni gördün, gidebilirsin," dediğimde hâlâ ona bakıyordum, yüzünün her köşesine baktım, yüzünün her bir detayı bir tapınak gibiydi.

Bir sürü tapınak.

"Ama kızdan özür dilemedim."

"Ondan uzak dur," dedim sadece.

Uzak dursa iyi ederdi.

Crystal kekeleyerek, "Ben ona zarar vermem," dedi, sesinde bir ızdırap duyar gibi oldum. Bu yalan değildi, bu kez doğruyu söylüyordu. Ona zarar vermezdi.

Buna inandım.

"Veremezsin zaten," dedim sertçe. "Sadece ondan uzak dur." Gözlerimi içinde taşıdığı öfkeyi saklamadan ona çevirdiğimde Crystal bir adım geriledi. O bunu görmedi.

"Bunu yapamazsın," diye inledi Crystal, sesinde acı vardı ama çok geçmeden beni tekrar kandırmaya çalıştı. "Yani... neden ondan uzak durayım ki?"

"Ondan uzak duracaksın," diye fısıldadım, fısıltıma ölüm düğümlenmişti. Crystal bunu gördü.

"Sen o genç çocukla bir şey konuştun," dedi birden Crystal'e doğru dönerek. "Ve sana her ne söylediyse, duyduğun şey yüzünden yalan söylüyorsun. Oradaydım Crystal. Her şeyi gördüm." Siktir, ona meydan okuyordu. Varını yoğunu ortaya koyuyor, ona meydan okuyordu. "Her şeyi," diye tısladı.

Crystal her an yalanını itiraf edecekmiş gibi, "Neyden bahsettiğini anlamıyorum," dedi.

"Tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu saf saf.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Etrafımda o olmasa daha rahat düşünür, Crystal'in esas niyetini daha net görürdüm ama o etrafımdaydı ve o varken her yer bulanıktı; sadece o netti.

"Ha... hayır. Neden öyle bir şey düşüneyim ki?" diye sordu Crystal. Düşünüyordu.

"O çocuk öyle söyledi," dedi çaresizlikle. Ona inanmadığımı düşünüp deliriyor olmalıydı. Ona inandığımı söylemek istedim.

"Hangi çocuk?" Crystal apaçık aptalı oynuyordu. Belki de gerçekten geri zekâlının tekiydi.

"Kesin şunu." Onu yakalarken dudaklarımdan dökülen iki kelimelik bir emir cümlesiydi bu. Kollarımı beline sıkıca sararak yüzünü bana dönmesini sağladım ve onu eve doğru çekiştirdim. Adımları tutarsızdı, her an arkasını dönüp kaçmaya başlayacakmış gibi çarpık yürüyordu. "Crystal," diye hırladım. "Artık gitsen iyi edersin!"

"Peki," dedi sadece.

Kabullendi.

Onu eve soktuğumda artık nabzım daha yavaştı. İnsan yanım canavarı bedenimin içine zincirliyordu. Sokak kapısını kapatmamla eş zamanlı olarak deliye dönmüş gibi koridora doğru ilerledi ve "Yalan söylüyor!" diye bağırdı.

"Sakin ol."

"O yalan söylüyor."

"Susmanı istiyorum," dedim sakince, kafam allak bullaktı ve sesimin aksine ben hiç de sakin değildim.

Yeniden evin içindeydi.

Kalp atışlarını duyuyordum.

Bana doğru dönerken başını iki yana sallamıştı.

"Onunla aranda olan ilişki benim umurumda falan değil, tamam mı? Onunla seviş, öpüş, sevgili ol, istersen beni ölüme terk et ve ona inan. Ama ben her şeyi gördüm!"

Nasıl oluyordu da onunla yatıp kalktığımı düşünüyordu? O bu eve ayak bastığı günden bu yana kimsenin yatağını ısıtmamıştım, kimsenin saçları çıplak tenime yayılmamıştı. Crystal'in saçlarının tenime yayılmasını bir kenara bırak, onun saçlarına yanlışlıkla bile temas etmemiştim.

Yüzüm ekşi bir şey yalamışım gibi buruşurken, "Onunla düzüştüğüm falan yok. O benim için hiç kimse," diye açıkladım sertçe. Ona bir açıklama borçlu değildim ama açıklıyordum. Çok güzel, bir sonraki adım ne olacaktı? Bir top alıp ileriye fırlatacak ve yakalayıp ona getirmemi mi isteyecekti?

Bir gün isteyebilir demekten korkuyordum.

"Umurumda bile değil. O kadın bir şeyler biliyor. Benimle ilgili."

"Crystal seninle ilgili ne bilebilir ki?" Aklım daha da karıştı. "Medusa, ne gördüğünü söyle bana."

"İnanmayacaksın," dedi, sesi umutsuzdu. Gerçekten inanmayacağımı düşünüyordu.

"Ama dene."

"İnanmayacaksan denemek istemiyorum. Bana deliymişim gibi davranma. Dışarıda donmuş bir ay var, Nigin Bağı denen bir şeyle birine bağlıyım, başka bir evrenden geldim ama gördüklerim deli uydurması, öyle mi? Bana deliymişim gibi bakacaksan merak etme, gerek yok. Aklımı kaçırmadım."

Gerçekten aklını kaçırmış görünüyordu ama sinirden.

İnce boynuna baktım, damarların içinde ilerleyen kanın uğultusunu duydum. Kan rengi dudaklarına baktım, başımı döndürdü.

"Bazı şeylerin normal olmadığını ben de biliyorum Medusa. Yaşadıklarının, özellikle de şu an olduğun konumun senin için hiç kolay olmadığını biliyorum. Sakinleşip bana ne gördüğünü anlatmanı istiyorum. Sonra da neden kaçıp gittiğinle ilgili konuşuruz ha, ne dersin?"

"Onun gözlerini gördüm." Duraksadım. "Crystal'in gözleri normal değildi. Onun gözleri... farklıydı."

Zaman, yavaşça kaburgalarımın içinden sızan kalp atışlarıma karıştı.

Ona doğru bir adım attım.

Zaman da benimle birlikte bir adım attı.

"Nasıl farklıydı?"

Başını iki yana sallarken korkuyla omuz silkti. "Garipti. Işıklı gibi. Göz bebekleri ince ve uzundu. Şey gibi..."

Işıklı.

Yaratık gözlerini açıp, onu zincirlediğim yerde iki büklüm bir şekilde otururken bana kanlı dişleriyle bir savaşın galibiymiş gibi sırıtarak baktı.

"Ne gibi?"

"Bir..." Bana uzun uzun baktı. Zaman bana bakıyordu. "Sürüngen gibi."

Ona bir adım daha attım.

Zaman da bir adım attı.

Mesafe yaratmak ister gibi bir adım geri attı ve zarif sırtı duvara yaslandı. Şimdi tam önünde duruyordum. Ruhuma bakıyordu, ruhuna bakıyordum.

Yaratık zincirleri koparmak için hiç çabalamadı, sadece alayla dolu bir kahkaha attı.

"Bir de çocuk vardı." Titriyordu ama onu duyamıyor gibiydim, kulaklarım uğulduyordu. Damarlarım çekiliyordu. Bir şeyler oluyordu. "Onun da gözlerinden ışık sızıyordu. Gözlerinde... gözlerinde ışık vardı."

Zaman parçalara ayrılmaya başladı.

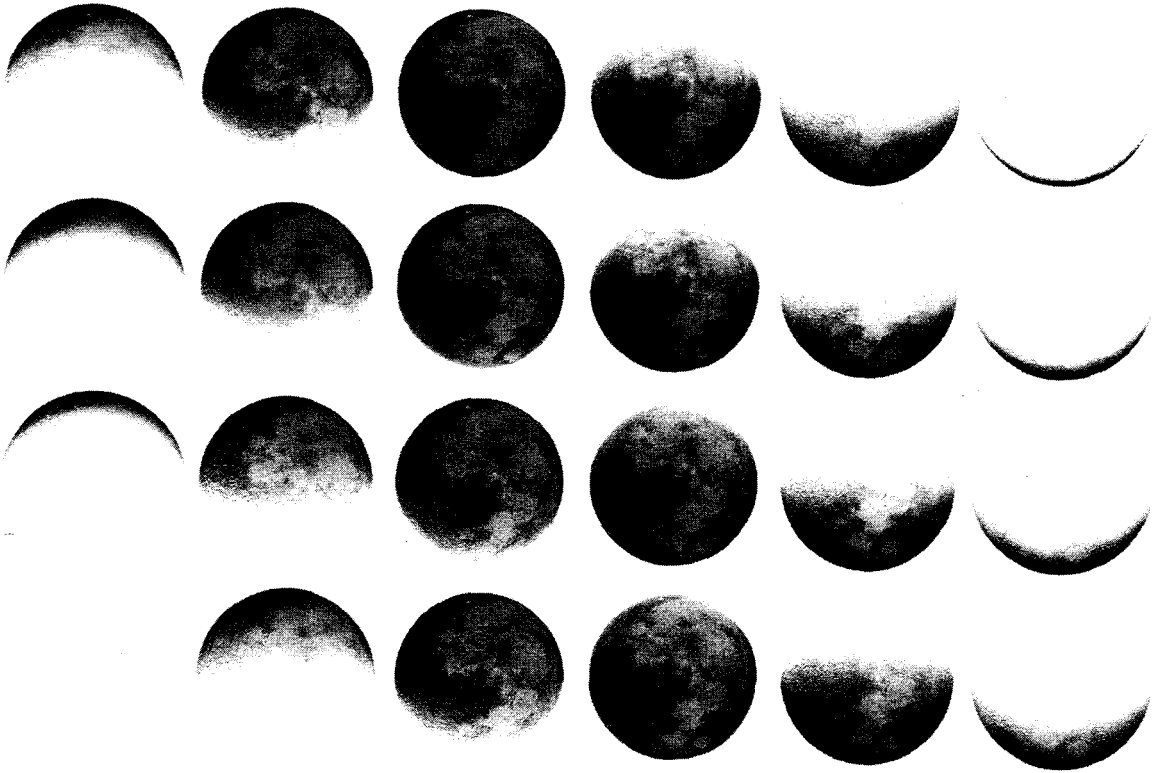
Ruhum yırtılıyormuş, yaratık bile sessiz kalmış zamanın kalp atışlarını dinliyormuş gibi hissediyordum.

Sonra yaratık gözlerini yumdu ve ben gözlerimi açtım.

"Medusa," dediğimde yaratık bir adım geri çekilerek ruhumun duvarına yaslandı. Gözlerini açmadı. Gözlerini açmasını istedim, açmadı. Açması için emrettim, kirpikleri titredi. "Böyle mi?"

Yaratık gözlerini açtı.

Mavi gözlerimiz parladı.

11. ZEHİR

AİRBAG, COLOURS

Uzun zamandır olduğumdan daha yalnız olmama rağmen, bir türlü eskiden hissettiğim kadar yalnız hissedemiyordum. Yalnızlık kanımda dolaşan ölümcül bir zehir gibi olsa da beni öldürmüyordu. Eğer biri bileğimi kesip ağzını damarıma yaslasa ve kanımdan yalnızca bir damla yudumlasa, o saniye ölebilirdi; bu zehir öyle güçlü bir zehirdi ama buna rağmen beni öldürmüyordu. Sanki bu zehir, herkesi öldürürken, beni hayatta tutuyordu.

Yirmi bir yıllık hayatımın tamamını önüme koyarak söyleyebilirdim ki, şu an içinde olduğum şu ana kadarki maruz kaldıklarım arasındaki en şiddetli yalnızlıktı ve ben bunu hissedemiyordum. Yalnız değilmişim gibi geliyordu. Sanki o zehir tesirini kaybetmiş, damarlarımda donup kalmıştı.

İnsanlar doğardı, büyürdü, biraz acı çeker, belki de çok fazla acı çeker sonra da ölürdü.

Bazen bu hayata asıl gelme sebebimin acı çekmek olduğunu düşünüyordum. Sanki tanrının cezalandırdığı bir ruhtum, beni bir insanın bedeninden yaptığı tabutun içine koyarak en büyük kötülüklerin olduğu yere, cehennemin bile korktuğu yere, yani dünyaya yollamıştı. Ben o dünyada yolunu bulmaya çalışan bir ruhtum, bir insanın aciz bedenine hapsolmuştum. Sanki bir amacım vardı, bir günahın bedelini ödemek, bir şeyleri yoluna koymak, bir görevi gerçekleştirmek zorundaydım.

Kanım, damarlarımı kelimelerle dolduran bir mürekkep gibi ilerliyor, geçen her saniye, akrepten aldığı zehri zamana yayarak o zehirle bizi yavaş yavaş ölümün kıyısına doğru sürüklüyordu.

Görmüştüm. Mavi gözlerinden süzülen o rahatsız edici olduğunu düşünemeyeceğim kadar kutsal, tapılası ışığın yüzüne çizdiği gölgeleri, benim yüzüme çarptığı yansımasını görmüştüm. Hepsini görmüştüm. Şaka değil-

di, hayal ya da başka bir şey değildi; Efken de ne yaptığını biliyormuş gibi, tepkilerimi anlamak ister gibi doğrudan bana bakıyordu. Gözlerindeki o mavi kutsal ışık sönmüştü.

Nefesim boğazımı yararak ilerleyip dudaklarımdan dışarıya endişeyle dökülünce, mavi gözlerin sahibi belimi yavaşça serbest bırakıp bana kaçabilmem için şans tanıdı ama o an kaçamadım. Ayaklarım tutmuyordu, gözlerimdeki şaşkınlık öyle belirgindi ki, onun da bana bakarken şaşırmaya başladığını görebiliyordum. Kaçmadığım ya da çığlık atmadığım için şaşkın gibi bir hali vardı. Beklemediği türden bir tepkiyle karşılaşmış, sakinliğim karşısında gerçekten afallamıştı.

"Senin gözlerin... o çocuğun gözleri gibi parlıyordu." Kekeleyerek kurduğum cümle onda herhangi bir etki yaratmadı, sadece başını salladı.

"Sadece bende olduğunu sanıyordum," dedi sadece. "Sen söyleyince şaşırdım ama bu senin yalan söylemediğinin kanıtı. Crystal yalan söylüyor."

"Nasıl?" Gözlerime inanamıyormuş gibi kemikli esmer suratına bakakaldım. "Yani gözlerin nasıl öyle... ışıklı?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe, mavi gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Bu çok küçükken keşfettiğim bir şey. Garip bir yan etkisi yok ya da beni diğerlerinden daha farklı kılmıyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum dehşet içinde. "Gözlerinden dışarı ışık döküyorsun ve bu senin için çok mu normal? Seni diğerlerinden ayırmıyor, öyle mi?"

"Evet," dedi tek bir an düşünmeden. "Normalim Medusa. Sadece gözlerim böyle."

"Nasıl olabildiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Kendi yapabildiğim bir şey değil, duygularıma göre şekillendiğini fark etmiştim. Annem bunun bir yeti olduğunu söylemişti. Yani bir yeteneğimin imgelenmesi gibi düşün, bu yeteneğimin fal bakabilmek olduğunu söylemişti annem. Tarot kartlarıyla aramdaki bağ buradan geliyor."

"Ama hiçbir falcının gözleri öyle-" diyecektim ki birden lafımı böldü.

"Ben falcı değilim. Sadece doğuştan gelen bir yetenekle doğdum, bunun bir imge olduğunu düşünen ve bana bunu inandıran annemdi. Bu benim lanetim. Hoşlandığım bir şey değil."

"Neden sana özel olduğunu düşünüyorsun?"

"Bu yakada kart kullanabilen tek kişiyim. Geleceğini görebildiğini düşünen ahmak dolandırıcılar dışında."

İnançları olan biri gibi değildi, hatta hiçbir şeye inanmadığına yüzde yüz emindim. Ama bir çocuk kalbiyle annesine inanmıştı, artık o çocuk kalbine sahip olmasa bile annesine olan inancı hiç tükenmemiş gibi duruyordu.

"Peki ya o çocuk?.."

"Dahası Crystal'in de gözlerinin parladığını söyledin ve dışarıda bana yalan söyledi."

"Onun gözleri senin gibi parlamıyordu," diyebildim.

"Nasıl?"

"Dedim ya... onun gözleri daha çok şey gibiydi."

"Bir sürüngen gibi," dedi başını sallayarak.

"Evet," dedim, ürpermiştim. "Efken, gözlerin..."

"Bu aramızda kalsın," diye mırıldandı. "Sana delirmediğini göstermek istedim çünkü Crystal yalan söyleyerek beni kızdırdı." Bir adım geri çekilerek yüzüme baktı. "Merak etme, hayal dünyanda oluşturduğun türden bir yaratık değilim. Yirmi beş yılımı bu insan vücudunun içinde geçirdim. Bir insanım. Sadece bir farklılığım var, onunla yaşamaya küçük yaşlarda alıştım."

"O zaman o çocuk da senin gibiydi."

"Nasıl biriydi gördüğün kişi?"

"Crystal ona saldırdı," dediğimde duraksadı. Bunu duymayı beklemiyor gibiydi. Çocuğun söyledikleri zihnimde netleşmiyordu, bulanıktı, sanki o an bir silgi tarafından tam olarak silinmese de yumuşatılarak grileştiriliyor, zihnimi terk etmese de düşüncelerimin içinde kayboluyordu. "Yani çocuğu öldürmek istiyor gibiydi, çok vahşiydi." Güçlükle yutkundum, sesim titriyordu.

Bir süre sustum ve kendime zaman tanıdım, Efken beni anlayışla bekledi.

"Çocuk öfkelendi sanırım, öfkelendiğinde de gözlerinden süzülen ışığa benzer yansımaları gördüm. Sonra da Crystal'in gözlerini gördüm."

"Belki de o an çocuğun gözlerinde gördüğün farklılık yüzünden Crystal'i de öyle hayal etmişsindir?" diye sordu, bu olabilir miydi bilmiyordum ama Efken elini çenesinde yeşeren sakallara götürüp sakallarını hışırdatarak kaşıyınca dikkatim dağıldı. "Yine de Crystal neden birine saldırsın bunu anlamıyorum."

"Bana sık sık kaçmamı söyledi," diye fısıldadım.

"Diyelim ki o çocuğun benim düşmanlarımdan biri olduğunu düşünüp seni korudu, Crystal neden seni korusun ki?" Kafası karışmışa benziyordu, benim de kafam gerçekten allak bullak olmuştu. Gözlerinden süzülen ışıkları kafamdan atamamama rağmen nedense ondan korkmuyordum. Bir şey vardı, o bir canavar bile olsa ondan korkmama engel olacak türden bir şeydi bu; neydi tam olarak bilmesem de damarlarımdaki kan bile biliyor gibi akıyordu. "Crystal güneyden geldiği zamandan beri hep etrafımdaydı. Onunla hiç beraber olmasam da o hep bir şansımız olabileceğini düşündü. Etrafım-

daki her kadına düşmandı, hepsinden nefret ediyordu. Şimdi sen yanımdasın, evimde kalıyorsun, seni benimleyken gördü ve senden nefret etmemesi için hiçbir sebep yok. Neden seni korumaya çalışıp bu uğurda bana yalan söylesin?"

Crystal ile ilgili verdiği ayrıntılar, hissettiğim korku ve tedirginlikten daha sert bir duygunun kalbimin atışlarına karışarak bana eziyet etmeye başlamasına neden olmuştu. Suskun bir halde onu izliyordum. Koridorda birkaç volta attıktan sonra derin bir nefes aldı. O sırada o çocuğun söylediklerini anımsadım.

"O çocuk, yani genç adam bana beni koruduğunu ama bunu bir daha yapmayacağını söyledi," diye fısıldadım, hatırlayabildiğim çoğu şey bunlardan ibaretti. Zihnim dalgalanıyordu; anıları yoklasam da tamamına ulaşamadım. Efken'in sırtı bana dönük halde donup kaldığını fark etmiştim. Tedirgin bir şekilde ona doğru bir adım attım. "Onu hiç görmedim. İlk görüşümdü," diye fısıldadım tekrardan, sesim korku yüklüydü. Sanki içinde binlerce volt yüklü elektrik telleri gibi benim de içim korkularla doluydu. "O da fal bakıyor olabilir mi?"

"Baksa duyardım," dedi düşünceli bir sesle. "Belki de sadece yeteneği olan biridir. Bilmiyorum. Ben DNA'mda bir problem olduğunu bile düşünmüştüm. Bilirsin bazen, hatta bazen değil çoğu zaman farklılıklarımız olur. Bizi biz yapan farklılıklarımızdır." Efken'in omuzları yavaşça yukarı kalkıp indi. "Hiç görmediğin birinin seni koruduğunu iddia etmesi çok saçma. Onu bulup bacaklarından bir ağaca asabilirim ve seni korkuttuğu için tüm kan kafasının içine yığılana kadar günlerce onu o şekilde orada bekletebilirim."

"O sadece bir çocuktu. Muhtemelen en fazla ikizler ya da Mahzar yaşlarında."

"Kardeşlerin kaç yaşında?"

"Miraç ve Miran on sekiz, Mahzar on dokuz yaşında, yakında yirmiye girecek."

"O zaman o gördüğün çocuk pek de küçük değilmiş Medusa."

"Bana göre öyleydi."

Efken derin bir nefes aldıktan sonra, "Ormana bakmaya gideceğim," deyince birden olduğum yerde sıçradım. Bana şaşkınlığını saklayamayan gözlerle baksa da umursamadan hızla ona doğru yöneldim.

"Oraya gidemezsin. Bu delilik. Sana o ormanda kurt gördüğümü söylemiştim. Hatta kurt değil, kurtlar."

"Yıllardır burada yaşıyorum," dedi sertçe.

"Umurumda değil, yıllardır burada yaşıyorsun diye şimdi kıçını ısırmayacaklarını nereden biliyorsun?"

"Gidip ormanı kontrol edeceğim, etrafta dolaşan bir yabancı görürsem de onu ağaca asacağım. Baş aşağı. Anladın mı?"

"Ya sana bir şey olursa?"

Sadece iki saniye bile geçmeden onu neredeyse bedenimin içine ait bir ruhmuş gibi dibimde bitmiş halde buldum. Teninden geçen elektrik akımı tenime yansıdı ve bedenlerimizden çıtırtılar yükseldi. Gözleri gözlerime bir felaket olup yağmaya başladığında, kalbim göğsümün içinde infilak etti ve tüm his parçaları göğüs kafesime bir cesedin kopan uzuvları gibi uçuşarak takılıp kaldı. Ona bakarken kalbimin benden daha büyük bir düşmanı yoktu ve biliyordum ki benim de en büyük düşmanım savunmasızca çarpan kalbimdi.

"Bana bir şey olursa?.." diye sordu, merakla yanan uçurum mavisi gözlerinin dibindeki simsiyah göz bebeğinin içinde kıpırdanan kara yılanları izlerken yutkundum. "Söylesene," dedi başını sağa doğru yatırıp uçurum gibi gözlerini yüzümden tek bir an bile çekmeden. "Bana bir şey olursa, çok mu üzülürsün?"

"Gitme," dedim yavaşça.

Parmağını çeneme bastırıp kafamı yavaşça yukarı kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Bana bu günah gibi kızıl gözlerle bakarak gitme dersen, gidebilir miyim hiç bilmiyorum. Senin içinse... evet, giderim. Ama başka bir şey için gitme diyor olsaydın, evet, gitmezdim." Parmağını yavaşça tenimden uzaklaştırdı. "Gidip üzerini değiştir, buz tutmuş olmalısın. Evden kaçman konusunu da daha sonra masaya yatıracağız."

Efken sırtını dönerek sokak kapısına yöneldiğinde boğazımdaki kurulukla arkasından bakakaldım. Çıkıp gittiğinde yaşananlar öyle çok ağır gelmişti ki sadece postallarımı çıkarıp kardan ıslanan kıyafetlerimi değiştirmeden salona geçmiştim. Zaman çok hızlı akıyor gibiydi, sanki birkaç saniye olmuş ya da olmamıştı ama Efken tekrar evdeydi. Direkt duşa girdiğini fark ettim. Bir şeyler görmüş müydü bilmiyordum ve merak karnımı yaran bir bıçak gibi içimde dönüp duruyordu. Duştan çok çabuk çıktı, sadece alt bedenine sardığı siyah havluyla salonun girişinde belirdiğinde göğsünden gözyaşı misali süzülen su damlalarına baktım, sonra da gözlerim onun kaslı göğsü boyunca yukarı doğru süründü ve yüzünü gördüm. Yüzünde de onlarca su damlası vardı, hepsi gözyaşı gibi akıyordu. Bir an Efken'i ağlarken düşündüm. Bu su damlaları gözyaşları gibi görünüyorken bile hiç ağlayabilirmiş gibi durmuyordu. Sanki gözlerini sonsuzluk uykusuna yatırmış ve tüm acılara kapatmıştı.

Siyah, ıslak saçlarını eliyle arkaya atarak, "Orman temiz," dedi sadece. Bu konu hakkında konuşacak başka bir şeyimiz yok muydu? "Nigin olayına

gelecek olursak, tekrar kaçmayacağından emin olmak için araştırmaya başlayacağım. Seni öldürecek bir şey olduğunu düşünmüyorum ama madem korkuyorsun, o zaman bunu halledeceğim."

"Mustafa Baba ölebileceğimi söyledi, İbrahim de öyle söyledi," dedim yavaşça.

"Ölmene izin vermem," dedi Efken, sesi sertti; ölüme bile meydan okuyordu.

"Crystal konusunu ne yapacaksın?"

"Neden yalan söylediğini öğrenirim," dedi sadece. Bedeninden sicimle inen su damlalarına bakmadan edemedim, sonra düşüncelerimin yönünü değiştirmek ister gibi yavaşça başımı sallayarak gözlerimi muhteşem vücudundan uzaklaştırdım. Onun vücudunun beni ilgilendirmemesi gerekiyordu. "Sana öfkeliyim."

Bir an şaşırarak kafamı kaldırdım, vücuduna değil, doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Neden?"

"Aptallık yaptın. Aptal insanları hiç sevmem. Sen hem saf hem de aptalsın," dedi. Söylediklerini onu her ne kadar yumruk manyağı yapmak istiyor olsam da duymazdan geldim. Efken derin bir nefes aldı. "Ama körü körüne şu Nigin denen şeye inanmadan önce biraz araştırma da yapmamız gerekiyor."

"Nasıl yani?"

"Senin elinde bana ait bir tarot kartı vardı," dedi Efken. "Bu da demek oluyor ki babaannenin burayla zaten bir bağlantısı var. Sana ihanet ettiğini düşündüğüne göre bence sen de benimle aynı fikirdesin."

"Beni buraya gönderenin o olduğuna eminim," dedim. "Her zaman garipti."

"Sana benim kartımı bir kitap ayracı gibi vermişti, değil mi? Öyle söyledin diye hatırlıyorum."

"Evet."

"Nasıl bir kitaptı bu? Yani o kitabı görsen hatırlar mısın?"

"Evet, hatırlarım," dedim, yalnızca son sorusuna cevap vermiş olmam dikkatinden kaçmamış gibi kaşlarını çattı ama bu konu hakkında bir şey söylemedi.

"Yarın şehir kütüphanesine gidelim, orada birçok kitap var. Belki benzerine rastlarız. İçinde bizi cevaba götürecek şeyler buluruz." Birden bu fikri bana inanılmaz mantıklı gelmişti. Her şey ben o kitabın kapağını açtığım anda olmuştu. Sesler ve görüntüler, hiçbiri yoktu; hafızamı zorlasam da o an ile ilgili hiçbir şeyi tam olarak hatırlayamıyordum ama emin olduğum bir şey vardı, o da o kitabın elimde olduğuydu.

"Her şey olduğunda," dedim düşünceli bir sesle, Efken bana bakmaya başlamıştı, "yani ben kendimi burada bulmadan hemen öncesinde, elimde o kitap vardı."

"Yanılmamışım," dedi sert bir sesle.

Kafamı kaldırıp ona daha dikkatli baktım. "Nasıl yani?"

"Bu da lanetlerimden bir tanesi," dedi alay eder gibi ama aslında sesi sertti. "Her neyse," dediğinde yüzü tekrardan sertleşmişti. "Tek parça bir şekilde eve döndüğün için şanslısın ama bunu tekrarlayacak olursan, senin cesedini bulmak için bile gelmem. Bir kenarda çürürsün, haberin olsun."

"Dengesiz," diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin?"

"Dedim ki, bas git üzerini giyin. Evin ortasında çıplak bir erkekle bunları tartışmak istemiyorum."

"Herhangi bir erkek değilim ben. Yakışıklı, kaslı ve gördüğün en mükemmel erkeğim..." Alayla gülmem onu sinirlendirmiş gibi homurdandı. "Aksini düşünüyor olamazsın. Öyle olsa bana hiç erkek görmemiş gibi bakmazsın, değil mi?"

"Sana öyle bakmadım," diye yalanladım. "Hem bir sürü saçma şey yaşadım. Konumuz senin kasların mı gerçekten?"

"Olduğum yerde esas konu mükemmelliğim ve kaslarımdır, sürüngen gözlü kadınlar gördüğünü iddia eden küçük kızlar değil," diye dalga geçse de aslında bir yanının mantıklı sebepler aradığını ve bana inandığını biliyordum.

Arkasını dönünce gözlerim sırtına takılıp kaldı. Sırtındaki kasların dizilimi tek kelimeyle şahaneydi. Kanatlarını oluşturan kemikler sert ve dışa doğru kavisliydi, bel oyuntusu bir kadını kıskandıracak kadar kusursuz ve içeri doğru gidiyordu. Belinde iki büyük gamze vardı, oyuklar öyle derindi ki bir mezar çukuru gibi duruyordu. Omuzları yüksek, geniş ve kusursuzdu. Teninde tek bir leke bile yoktu, saf bir bronzlukla parıl parıl parlıyordu.

Beni görmesi imkânsız olmasına rağmen, "Bak, gördün mü?" diye sordu alayla. "Gözlerini benden o kadar ayıramıyorsun ki, bana dokunmamana rağmen sırtımda pençelerini hissedebiliyorum. Eminim şu an ne isterdin, biliyor musun? Şu saçmalıklardan kurtulduktan hemen sonra, o uzun tırnaklarını sırtımın başına bastırıp, sonuna kadar acımasızca çizmek ve tüm bunlar olurken adımı zikretmek. Fısıldayarak." Alaycı sesine rağmen kelimeleri bastırışı kafa karıştıracak kadar erotikti. Bakışlarımı hızla yere indirip kusursuz sırtına bakmamaya çalıştım. "Biliyorum Medusa. Çünkü aynılarını ben de istiyorum."

Bir gölge mantığımın üzerini karartınca, karnım garip bir hisle kasıldı. Birden parmaklarımı karnıma bastırma içgüdüsüyle dolup taştım. Bedenimin gösterdiği bu tuhaf reaksiyon ruhuma rahatsız edici bir his aşılarken Efken'in kaybolup gidişini seyrettim. Bazen benimle alay ettiğini düşünüyordum ama kaya kadar sert baktığı zamanlar onun gibi birinin eğlenceli olma ihtimali bile olmadığını fark ediyordum. Sanki bir yanı beni yakmak ister gibi ciddiydi. Sonumu getirecek şeyleri öylece, gelişigüzel, hiç düşünmeden söyleyebiliyordu ama sarf ettiği cümlelerin üzerimdeki etkisinden haberi bile yoktu. Onun öylesine kurduğu cümleler, benim gecelerce uyku uyumayıp üzerine düşünebileceğim türden şeylerdi.

Koltuğun üzerinde uykuya daldığım âni hatırlamıyordum ama kâbuslarımı hatırlıyordum. Gözlerimin kapalı olduğu süre boyunca durmadan Crystal'in sürüngene benzeyen uzun bir çizgi şeklindeki alev sarısı gözleriyle savaşmış, gözlerinden ışık sızan o genç çocuk ve Efken'den kaçmıştım. Ormanlar yine rüyalarımın sahnesiydi, kar dolu ormanda yaralı bir av gibi kan içindeki beyaz elbisemle durmadan koşmuştum. Sanki Efken ve o genç çocuğun beni yakalamasından korkuyor, gözleriyle savaştığım Crystal'i arıyordum. Her nedense kâbusum boyunca beni koruyabilecek tek kişinin Crystal olduğuna inanmıştım.

Uyandığımda çoktan gece yarısıydı. Başucumdaki lambaderden turuncu bir ışık yayılıyor, turuncu ışık üzerime devrilerek karanlık salonda bir tek beni aydınlatıyordu. Terliydim, üzerimdeki ceketi çıkarıp başımın altına koydum ve karanlığı izlerken ağır nefesler alıp vermeye başladım. Ev çok sessizdi, sanki boştu ve kalbi atan tek canlı bendim ama bir süre sonra koridordaki kapılardan birinin açılıp kapandığını duydum, çok geçmeden Yaren salonun önüne gelip *-bir kapısı bile olmayan-* salondan içeri baktı.

"Uyanmışsın," dedi esneyerek. "Su içmeye kalkmıştım."

"Yaren," dediğimde durdu.

"Hım?"

"İnternet var, değil mi? Yani burada."

"Evet tabii ki," dedi.

"Peki bilgisayarın var mı?"

"Elbette." Bana uzun uzun baktı. "Lazım mı?"

"Evet, lütfen," diyerek yattığım yerden tamamen doğrularak kalktım.

"Bekle, senin için laptopumu getireyim."

"Teşekkür ederim," dedim.

İlk zamanlar internete girip bir şeyleri araştırmayı düşünmüştüm ama bedenim de zihnim de öyle bir panik halindeydi ki, her şey birbirine girmişti ve bunu tamamen geri planda bırakmıştım. İbrahim'in söylediklerini

hatırladım. Yine de olan biteni kendim görmek istiyordum. Babamın telefon numarasına ulaşamamış olsam da internette bir şeyler bulurdum belki. İbrahim'in arayıp bulamadığı bir şeyleri ben bulabilecek miydim? Yaren elinde gri bir laptop ile geri döndüğünde koltuğun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordum.

"Sıcak bir duş alıp üzerini değiştir bence," dedi Yaren yavaşça gülümseyerek. Laptopu bana uzattı. "Şifrem şey, İbrahim123 yani bu aramızda kalırsa sevinirim."

Sırıttım. "Endişelenme ama abin bunu çözebilecek kadar zeki."

"Şey, bazen tam bir salak olabiliyor."

"Bak bu konuda hemfikiriz aslında," diye takıldım laptopu kucağıma koyup kapağını kaldırırken.

"Seni yalnız bırakayım mı?" diye sorduğunda hâlâ gülüyordu. "Yani belki özel bir şeyleri araştıracaksındır."

"Sorun değil," dedim ama sorun olduğunu bakışlarımdan anlamış gibiydi. Yavaşça salondan çıkmak için yürümeye başladı, sonra bir an durup omzunun üzerinden bana baktı. "Şey, İbrahim dedi ki," diye fısıldadı ikilemde kalmış gibi.

"Ne dedi?"

"İyi olacakmışsın."

"Hım?"

"Ne demek istediğini anlamadım ama bağ uzağında değil gibi bir şeyler söyledi," dedi kaşlarını çatarak. "Sen anlarmışsın."

Kaşlarımı çattım ama bir şeyler söylemedim. Yaren'in İbrahim ile aralarında bağ olduğunu bilmediğini biliyordum, bunu benden öğrenmesi saçmalık olurdu. Yeterince şeyle uğraşıyordum, bir de Yaren'e açıklama yapamazdım ve sanırım bunu İbrahim'den öğrense daha iyi olurdu. Hoş, İbrahim söylemek istese de Efken buna ne ölçüde izin verirdi, işte orası muammaydı.

"İbrahim'i görürsen teşekkür ettiğimi söyle," dedim yavaşça. "Ne demek istedi anlamadım ama gerçekten teşekkürler. Bu arada onunla gizlice görüşüyorsan, ki bence görüşüyorsun, Efken'e dikkat et çünkü İbrahim'i öldürmek istiyor."

Yaren donup kaldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet," dedim. "Ayrıca abine bir ucube gibi davranmamalısın Yaren. Onu incitemeyeceğini düşünüyor olabilirsin ama bana kalırsa Efken'i incitebilecek kadar güçlüsün."

Yaren bir an duraksar gibi oldu. "Efken Karaduman incinmez."

"Neden? Efken Karaduman'ın bir kalbi yok mu?"

"Varsa bile atmıyordur, emin ol," dedi Yaren gülümseyerek.

"Bu biraz acımasızcaydı."

"Sadece abimi tanıyorum. Bak, o benim her şeyim tamam mı? Ben de onun her şeyiyim ama bu kadar. Onun kalbi çarpmaz, insanları hiçbir zaman umursamadı, yine umursamaz. Efken Karaduman incinmez. Sadece incitir."

"Bence biraz haksızlık ediyorsun."

"Bu haksızlık etmek değil Mahinev. Emin ol abim tam da bunları duymak isterdi."

"Ben bir ablayım," dediğimde Yaren bana dikkatle baktı. "Miraç, Miran ve Mahzar benim için bu dünyadaki en değerli şeyler. Annem ve babamdan bile değerliler. Bazen onlarla hiç iyi anlaşamam, hatta Mahzar ile eğer kardeş olmasak kesinlikle düşman olurduk ama onlar benim dünyam. Onlar için her şeyi yaparım. Efken senin için her şeyi yapar. Onu kısıtlı bir süre zarfında az da olsa tanıdım. Tek umursadığı kişi sensin ve insan en umursadığı kişiden böyle acımasız şeyler duyunca ne kadar nasır bağlamış olursa olsun, canı acır."

Yaren bir şey söylemek için ağzını araladı, sonra vazgeçerek ağzını geri kapatıp başını önüne eğdi. Derin bir nefes alıp kırgın bir sesle konuşmaya başladı.

"Onun tek kız kardeşi değilim. Aslına bakılacak olursa, sadece kuzeniyim. Onun bir kız kardeşi vardı."

"Vardı," dedim başımı sallayarak, birden öğrendiğim bu ayrıntı kalbimi paramparça etmişti.

"Evet. O da suikasta kurban gitti. Henüz bir bebek sayılırdı."

"Bu yüzden tek dünyası sensin," dedim. "O her şeyini kaybetmiş ve bunu laf olsun diye söylemiyorum, gerçekten her şeyini kaybetmiş." Bilgisayarın şifresini yavaşça tuşlayıp tekrar ona baktığımda bilgisayarın mavi ışığı yüzüme çarpıyordu. "Yaren biliyorum, senin de biraz hoşgörüye ihtiyacın var ama emin ol Efken'in de var. O korkunç şeyler yapsa da senin abin. Emin ol sen korkunç şeyler yapsan, o senin abin olmaktan vazgeçmezdi."

"Biliyorum," diye kabullendi. "Sanırım gidip o hıyarın yanağına onun sinirini bozacak kadar sulu büyük bir öpücük konduracağım."

"Bence sadece sinirlenmiş gibi yapacak. Bu arada o nerede?"

"Odasında, uyuyordur herhalde."

"Anladım. O halde iyi geceler."

"İyi geceler," diyerek çıkıp gittiğinde arkasından bakakalmıştım. Odasında uyumasının sebebi muhtemelen salonda uyuyakalmış olmamdandı ama yine de kendimi sepetlenmiş gibi hissetmiştim. Onun kocaman konfor-

lu yatağında uyumaya alışmıştım doğrusu. Gözlerimi bilgisayara çevirdim ve ekranda İbrahim'e ait kocaman bir fotoğrafla karşılaştım.

Fotoğrafta kameranın merceğine bakan ela gözler neşeyle parlıyordu, yüzünde uzun dişlerini gösterecek kadar büyük bir sırıtış vardı. Muhtemelen fotoğrafı çeken Yaren'di ve yine muhtemelen Efken bu bilgisayarın ekranındaki fotoğrafı hiç görmemişti... Klasörlerin çoğu ders isimlerinden oluşuyordu. Trigonometri, tarih, yabancı diller vesaire. İnternet tarayıcısının logosu benim kullandığım tarayıcınınkinin birebir kopyası gibiydi, isimleri de absürt bir şekilde birkaç harf farkı dışında neredeyse aynıydı.

Tarayıcıyı açtım ve internet sayfasının yüklenmesini bekledim. Dağ başında olduğumuzdan olacak internet çok yavaştı, bir süre sonra arama motoru belirdi ve Google arama motoruna dehşetle baktım. Bizimkinin tamamen aynısıydı. Şüphe içimi kemirirken omzumun üzerinden kapıya doğru bakıp, ardından gözlerimi yeniden ekrana çevirdim. Şaibeli ekrana bir süre baktıktan sonra arama çubuğuna tıklayıp şunları yazdım.

Mahinev Demir.

Arattım.

Bir süre halka ortada döndü, ardından şöyle yazdı: *Şunu mu demek istiyorsunuz? Merve Demir.*

"Hayır aptal," diye söylendim. "Mahinev."

Sanırım İbrahim'in ne söylemeye çalıştığını şimdi daha iyi anlıyordum ama yine de umudumu kaybetmek istemedim. Bunu istemiyordum. Umut bir defa kaybedilirse, bir daha ne olursa olsun geri kazanılmıyordu.

Aşağıda arattığım isim için bir şeyler arasam da yoktu. Ne Facebook hesabıma ne de Twitter hesabıma ulaşamamıştım. Instagram hesabım da çıkmamıştı ama garip bir şekilde bahsettiğim tüm siteler vardı. Facebook sitesine şokla bakıp tıkladığım anda önüme açılan sayfa Yaren'in sayfasıydı. Hesabı açık kalmıştı. Profil fotoğrafına siyah bir kediyi kucakladığı, neşeyle gülümsediği bir kareyi yerleştirmişti. Kapak fotoğrafındaysa kar taneleri vardı ve muhtemelen bu fotoğrafın çekimi ona aitti. Son paylaştığı komik bir videoydu ve gördüğüm tarihe bakılacak olursa hemen hemen dört ay öncesine ait bir paylaşımdı.

Gözlerimi yavaşça bilgisayarın kenar çubuğunda yazan tarih ve saate indirdim. Evet, şu an bildiğim tarihteydik, günlerden emin olmasam da yıl ve ay olarak geldiğim yerle aynı zaman dilimindeydik. Saatin gecenin üçü olduğunu fark etmiştim. Bakışlarımı tekrar ekrana çevirdiğimde Yaren'in sayfasından çıkmak için hazırlanıyordum ki fotoğraf albümlerini görüp duraksadım. Albümlerden birinin kapağında ilgisizce etrafa bakınan, gözleri kesinlikle kadraja dokunmayan Efken vardı. Karların içinde umursamaz du-

ruyordu, başında gri bir bere, üzerinde şişme siyah bir mont vardı ve esmer burnunun ucu bordo rengini almıştı. Birden o fotoğrafın büyük halini görme isteğiyle dolup albüme tıkladım.

Fotoğrafın büyük halini açar açmaz, ilk dikkatimi çeken uzun boyu olmuştu. Karların ortasında ulu bir çınar gibi dikiliyordu. Umursamaz bakışları farklı yöndeydi, profili görünüyordu ve kusursuz burnu bu fotoğraf karesindeki en dikkat çekici üçüncü ayrıntıydı. Birincisi boyuysa, ikincisi kesinlikle yan durmasına rağmen görünen gözlerinin derin maviliğiydi.

Birden görevime odaklanıp sayfayı kapatarak tekrar arama motorunu açıp arama çubuğuna tıkladım. Sırasıyla annemin, babamın, kardeşlerimin ve babaannemin isimlerini arattım ama elimde hiç sonuç yoktu. İsim benzerliği olan insanlar tamamen bizden farklıydılar, hatta benimle isim benzerliği olan biri bile yoktu.

Sonra birden Crystal'i hatırladım. Soyadını bilmesem de şansım varsa Yaren ile Facebook üzerinden bağlantısı olurdu ve ben de girip onu inceleyebilirdim. Tekrar Facebook sayfasına girip Yaren'in arkadaşlarına tıkladığımda zafer benimdi çünkü Crystal hemen üst sıralardaydı. Sıradan bir profil elbette beklemiyordum ama o müthiş seksi fotoğrafın yerleştirildiği profili görünce dudaklarım aralanmıştı. Efken ona nasıl hayır diyebiliyordu ki?

Profile tıklamamla kalbimin hızlanması bir oldu. Alev sarısı saçları dekoltenin derin bir yarık gibi karnına kadar indiği elbisesinin üzerine yayılmıştı. Dolgun göğüsleri o yarığın tam ortasında hoş bir ahenkle kendilerini belli ediyordu. Üzerindeki parlak yeşil elbise teniyle uyum yakalamıştı. Bordoya boyanmış dudakları mat değil, parlaktı. Alev sarısı ama muhtemelen kameranın gece çekimiyle alakalı olduğundan kırmızı duran gözleri neşeyle merceğe bakıyordu.

Soyadı Wilson'du.

Fotoğraflarına tıkladığımda, tuhaflıklar silsilesi yeniden bocalamama neden oldu çünkü gündüz çekilen fotoğraflarda bile gözlerinde kırmızı lekeler oluşmuştu. Sanki mercek onun gözlerini farklı bir renge büründürüyor, gözlerinde lekeler oluşturuyordu.

Sürüngen gözlerini hatırlayınca birden hızla sayfasını kapatıp elimi kalbime bastırdım. Onun bir sırrı vardı.

Bana ismimle değil, onun bana yapıştırdığı bir mahlasla seslendiğini hatırladım. *Mar,* demişti. Mar ne demekti? Kulak aşinalığım olan bu kelimenin ne anlama geldiğini bir türlü kafamda oturtamıyor, hatırlayamıyordum. Belki de hiç duymamıştım bile. Hızlıca arama çubuğuna tıkladım ve parmaklarım o kelimenin harfleri için harekete geçti.

Mar.

Önüme düşen ilk sayfada bu kelimenin İspanyolcada *deniz* anlamına geldiği yazıyordu ama diğer sitelerde İspanyolca ile ilgili hiçbir şey yoktu, tek bir şey vardı, o da Farsçaydı. Farsça kelimenin anlamını görmek için siteye tıkladığımda, siyah arka planlı site bir süre kapkara bir şekilde ekranda asılı kaldı; hemen sonrasında da sitenin sol alt köşesinde siyah beyaz, gri görünen bir fotoğraf karesi yavaş yavaş yüklenmeye başladı. Çok geçmeden fotoğraf ekranda belirdi. Bu kendi etrafında dolanarak kendi içine çekilmiş bir yılanın fotoğrafıydı. Bedenimin her zerresinde nabzım çarpıyor, tüm bedenim bir kalpten ibaret olmuş gibi atıyordu sanki.

Hızla çubuğu aşağı indirdim ve Farsça olan kelimenin anlamını o an gördüm. Büyük bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Yılan.

"Siktir," diyebildim, tek diyebildiğim gerçekten buydu.

Hatırladım. O gün, her şeyin başladığı o gün gördüğüm o sanrıyı. Evin ortasında ilerleyen o engerek yılanını, kafamın içinde tıslayıp duran o gürültüyü, geçmişimden sızan kandaki zehri hatırladım ama hepsi anlıktı. Kalbim iki kez çarpmış ya da çarpmamıştı. Parmaklarım buz kesmişti ama zaten buz gibiydim, o zaman belki de kesmemişti.

"Mar," diyebildim siteye dikkatle bakarken. "Yılan."

Şimdi daha rahat çıkarım yapabiliyordum. Crystal'in gözlerini de bir sürüngene benzetmiştim. Bir yılanın gözlerine... Kulaklarım uğulduyordu. Sırtım kan ter içinde olmuştu. Crystal'in bana söylediği her cümle kafamda yankılanıyordu. O da tıpkı zihnimi ele geçiren o kâbustaki sesin söylediğine benzer şeyler *söylemişti. Uyanmaktan bahsetmişti.*

İlk kez anlamaktan çok korktuğumu hissettim. Anlamayı reddettim. İhtimal vermek istemedim. Sadece saçmalık olsun istedim, saçma tesadüfler, aklımın bana oynadığı oyunlar... Ama değildi.

Sonra aradım. Gözlerinden ışık sızan insanları, tarot falı bakan insanları ve fotoğraflarda gözlerinde leke oluşan insanları. Ama hiçbir sonuca ulaşamadım. Ne Efken'in gözlerinden sızan o esrarlı ışığa dair ne de Crystal'in fotoğraflarda tuhaf bir leke şeklinde çıkan gözlerine dair hiçbir bilgiye ulaşamadım. Ne İstanbul ile ilgili bir bilgiye rastlayabildim ne de geldiğim dünyayla ilgili bir şeylere. Kaynaklar ne kadar çok olsa da sanki biz hiç var olmamışız, geldiğimiz dünya yokmuş gibiydi. Bir süre sonra araştırmaktan yorgun düşüp laptopu kapatıp kapağını indirerek kenara koydum ve düşünmeye başladım.

Artık bir şeyler kafamda daha netti ama bu netliği istemiyordum. Bu netliğin beni çıldırtacağını düşünüyordum. Emin olduğum şeylerden bir tanesi Crystal'in gözleriyle ilgili gördüğüm şey kesinlikle bir sanrı değildi,

onun gözleri bir sürüngen gözüne dönüşmüştü; diğeri de Efken'in normal kabul etse de normal olmayan, ışık saçan mavi gözleriydi. Normal insanlarda bu olmazdı, olamazdı; yaşananların mistikliğini önüme koyduğumda ise olabileceğini düşünüyordum çünkü zaten boyut atlamak mümkünse, elbette bu da mümkün olabilirdi. Belki de burada daha aklımın ve hayalimin bile içine sığamayacak kadar büyük doğaüstü şeyler oluyordu. İnsan psikolojisini düşündüm.

Hepimizin aklının kilitli bir odası, o odada doğup büyüyerek tüm yaşlarımıza köklerini salan korkularımız vardı. Neden var olmayan şeylerden korkacaktık ki? Korkuyorsak, demek ki bu vardı. Karanlıktan karanlık var olduğu için korkuyorsak, hayaletlerden de yine onlar var olduğu için korkuyor olmalıydık.

Belki de var olmadığını düşünerek kendini avuttuğumuz ama içten içe delice korktuğumuz her şey, aslında vardı.

Birden tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kuruyan boğazımdan birkaç yudum su geçsin diye hızlıca mutfağa gitmiştim. Buzdolabının içi sanki dışarısı eksi bilmem kaç derece değilmiş gibi buz parçalarının yüzdüğü soğuk su şişeleriyle doluydu. Perdesi açık duran mutfak penceresine bakamıyordum çünkü dışarısı zifiri karanlıktı, bir tarafım delice oraya bakmak istese de kalbimin atış sesleri kuvvet kazandıkça korku açığa çıkıyor ve bir şey beni durduruyordu. Bir şeyin pencerenin camına çarparken çıkardığı ses beni yerimden sıçrattı ve bardağımda kalan yarısı içilmiş su tezgâha döküldü.

Ürkerek pencereye doğru döndüğümde camdaki kan lekesini görmek gözlerimin büyümesine neden olmuştu. Mutfakta yanan ışığın aydınlattığı camın arka kısmından sicimle kan akıyor, bir patika oluşturan kan aşağı doğru gidiyordu. Sanki bir şey çarpmış, çarptığında da yarasındaki kanı cama bulaştırmıştı.

"Efken," diye seslendim geri adımlar atarak mutfaktan çıkmaya hazırlanırken, sonra birden arka arkaya siyah figürler cama çarpmaya başladı ve her çarpışlarında kan lekesini beyaz sayfaya dökülen mürekkep gibi büyüterek genişletmeye başladılar. Korku dolu bir çığlık boğazımı yırttığı anda çarpan figürlerden bunların simsiyah kargalar olduğunu anlamıştım. Hızla cama çarpıyorlar, kanla lekeledikleri camdan kayarak yere düşüyorlardı. Karların arasına düşerken çıkardıkları sesleri bile duyuyordum. "Efken!"

Sıcak kollar beni yakaladığında birden ona doğru dönüp, yüzümü sıcak ve çıplak göğsüne gömdüm. Kalbim korkunun yukarı doğru fışkırarak lav gibi aktığı bir yanardağa dönüşmüştü. Efken ellerini saçlarıma taşıdı, dağılmış saçlarımı geriye doğru tarar gibi iterken beni göğsüne tamamen

bastırarak, "Siktir," diye fısıldadı. Tam cama bakacakken saçlarıma gömdüğü parmaklarıyla başıma bastırarak beni göğsüne sakladı. "Hayır, bakma."

"Karga mı?" diye sorabildim, sesim titriyordu. Yaren'in koridorda yankılanan ayak seslerini duydum, koşuyordu.

"Yaren, odana dön, hemen!" diye bağırdı Efken beni sıkı sıkı tutarken. "Hemen dedim sana!"

"Neler oluyor?"

"Odana dön, perdelerini çek!"

"Ne olduğunu söyle bana?"

"Hemen!"

"Ben iyiyim!" diye seslendim ama bunu yaparken yüzüm Efken'in göğsüne gömülmüş haldeydi. Yaren'in böyle korkutucu bir manzarayı görmemesi daha iyi olacaktı. Yaren bir şeyler söyleyerek odasına girse de aklının bende olduğunu biliyordum. Benim aklım ise çoktan yerinden uçup gitmiş, kafamın içini terk etmişti.

"Göç mevsimi değil," dedi Efken düşünceli bir sesle, duraksadım. "Onları avlasalar duyardım." Derin bir nefes alarak saçlarımı büyük avucuyla okşadı. "O tarafa bakmadan yavaşça koridora çıkabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadım kekeleyerek.

"Çık," dedi, sesi keskindi ama şefkati hissedilir tonlardaydı.

Yavaşça kollarının arasından sıyrılarak koridora ilerledim. Kalbim büyük bir gürültüyle göğsümü dövüyor, nefesim kesik kesik dudaklarımdan dışarı dökülüyordu. Karanlık koridoru aydınlatan tek şey koridorun sonundaki duvardaki pencereden içeri sızan gümüş renkteki ay ışığıydı. Çok geçmeden Efken arkamdan koridora çıktı ve ben salonun önüne doğru yürürken arkamdan gelmeye başladı.

"Dışarı çıkıp bakacağım," dedi sakince, sanki şahit olduğu kanlı görüntüler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun sıcak kolunu yakaladığım anda omzunun üzerinden kafasını eğerek bana baktı.

"Tek başına çıkma," diyebildim.

Dudağının kenarı alayla yukarı büküldü.

"Korkma kan içinde cama çarpıp ödünü koparmam."

Yutkundum. "Saçmalama," diye fısıldadım. "Birlikte bakalım."

"Korkudan betin benzin attı ama sırf bana bir şey olur diye korkup benimle dışarı çıkmak mı istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Altına işemediğine emin misin sen?"

"Seninle geleceğim."

Çok kısa bir an için duraksadı. "Karga ölüsü görmek için mi?"

"Hayır," dedim. "Gelmek istediğim için."

Gözlerime beni yakacak uzunlukta baktı. Sonra da başını iki yana sallayarak sokak kapısına yöneldi. Üzeri çıplaktı, altında kırışmış siyah bir kot pantolon vardı, pantolonun belindeki siyah kayışlı kemerin ucu kenardan aşağıya doğru sarkmıştı ve kemerin gümüş renk tokası parlıyordu. Üşüyüp üşümeyeceğiyle ilgili olan düşünceleri kenara ittim çünkü bu onu karların altında ilk çıplak görüşüm olmayacaktı.

Sokak kapısını açmasıyla karın uğultusu koridora yayıldı. Verandaya çıkmadan önce postallarını ayaklarına geçirdi, siyah postallarının kulakları aşağı doğru sarkmıştı çünkü onları bağlamamıştı. Ben de hızlıca postallarımı giyerek onu takip ettim. Verandanın merdivenlerinden inip karlara batıp çıkarak evin diğer tarafına dolaştık. İleride, mutfak penceresinin hemen önünde bir düzine karga ölüsü bembeyaz karların arasına kızıl lekeler bırakacak şekilde yığılmışlardı.

Benden birkaç adım önde ilerliyordu. Kan kokusu soğuğu bile bastırarak her tarafa yayılmıştı. Penceredeki izlere, sonra da yerdeki ölü karga topluluğuna baktım. Simsiyah kanatları ve kanatlarının etrafını hale gibi saran kızıl kan lekeleriyle beyazı kirletmişlerdi. Karga yığınının önünde durup yavaşça eğildi.

"Vurulmamış bunlar, kurşun deliği yok," dedi ama zaten bundan emin gibiydi. "Sanki günler önce ölmüşler de biri onları kendi kanlarına bulayarak cama fırlatmış gibi. Çürümüş bu cesetler."

Bu ihtimali düşünmek bile kanımın damarlarımdan geri çekilmesine, bedenimin buz tutmasına neden oldu. Efken ölü kargalardan birine parmağıyla dokunup yavaşça kargayı itti ve karga sırtüstü yuvarlandı. Kanatlarını genişçe açmış, karların içinde öylece uzanıyordu. Birden derin bir üzüntü hissederek ona doğru ilerledim, ne kadar korkmuş olsam da bir canlının bu şekilde ölmüş olması kalbimi sızlatmıştı.

"Onları biri atmış olabilir mi?"

Efken dizlerinin üzerine çöküp, karganın kanadına dokunarak omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Bozulmamış karlara bakılacak olursa birilerinin yakınlara gelmiş olması imkânsızdı.

"Çok iyi nişancı biri olmalı," dedi Efken. "Aksi halde böylesi bir şeyi yapabilmesi mümkün olmazdı. Yine de bence bunları biri atmadı."

Yutkundum. "Öyleyse?"

"Bilmiyorum. Biri atsa hissederdim."

"Nasıl hissedeceksin?" Bir an yeteneğini hatırlayınca sustum.

"Yabancıların kokusunu iyi alırım," dedi sadece.

"Bakabilir miyim?" diye sorduğumda gözlerini bana çevirmiş, kafasını kaldırmış bana bakıyordu. Yavaşça yanında diz çöktüğümde kolum onun

çıplak koluna dokundu ve üzerimde kazak olmasına rağmen sıcaklığı iliklerimi doldurdu. Gözlerimi kanatları açık bir şekilde sırtüstü uzanan ölü kargaya çevirdim. Karganın gözleri gümüş gibi parlıyordu, griydi. Siyah olması gerekmez miydi? Pek bilgi sahibi olmasam da gözlerinin siyah olacağını düşünmüştüm. "Gözleri gümüş gibi," dememle, Efken'in parmaklarındaki gümüş yüzüklere bakmam bir oldu. Parmaklarını kotunun üzerine koymuştu, gümüş yüzüklerle dolu esmer ellerini ve parmaklarının üzerindeki dövmeleri izledim. Ardından ona baktım. "Tıpkı yüzüklerin gibi parlıyor karganın gözleri."

"Bunlar işlenmemiş saf gümüş," dedi Efken, sesi kaya gibi sertti. "İlk defa gümüş gözleri olan bir karga gördüm." İşte bu şaşırtıcıydı.

"Ben de ilk kez böyle gözleri olan bir karga gördüm."

Bana doğru dönünce yüzü ile yüzüm arasındaki yakınlık birden bedenimin yay gibi gerilmesine neden oldu. O ise bedenime geçirilmiş bir ok gibiydi, ucundaki zehirle fırlatılacağı ve birine saplanıp o insanı kana boğacağı ânı bekliyordu.

Sıcak nefesi dudaklarıma akarak dudaklarımda mahşer ateşleri yakmaya başladığında, gözlerimi bile yummadan onu izliyordum. Gözlerimi kaçırırsam yüzündeki güzellikten bir parça mahrum kalmış olacaktım. Her an ona bakmak istediğimi hissettim. Kör bir bıçak içimi deşiyordu sanki. Ruhum içime tutunamıyordu.

"Bir cesedin başındayken bile ölümü çalıp güzelliğine yaşam mı biçtin?" Soruyu sorduğu an duraksadı, ben de duraksadım ve gözlerim anlık dudakları ile mavi gözleri arasında bir gelgit yaşadı. Birden ayağa kalktığında kafamı kaldırıp ona baktım ama o bana değil, kan lekeleriyle dolu mutfak camına bakıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Bu kargaları daha sonra hallederim. Hadi içeri girelim."

"Kan kokusuna herhangi bir yırtıcı gelmez mi?"

Efken sanki bir şeyden çok eminmiş gibi, "Hayır," dedi. "Bu eve hiçbir yırtıcı yaklaşamaz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden?"

Bir cevap vermektense, "Kalk hadi, kumda oynayan kız çocukları gibi görünüyorsun ama önündekiler kum değil kar, karın üzerindekiler de ceset. Kalk," dedi sertçe.

Yavaşça doğrulup kalktım. Ellerimdeki titremeyi fark ettiğini gözlerinin sık sık ellerime dokunup durmasından anlamıştım. Eve girdiğimizde bile bedenimde artçı şoklar şeklinde dolanan bir korku vardı ve bu gözle görülecek cinstendi. Efken de fark etmişti. Odasına gitmemi söylediğinde hiç ikiletmeden odasına gitmiştim çünkü hem odası evin en güvenli yeri gibi

geliyordu hem de bedenim çok yorgun düşmüştü. Uyuyamayacağımı bilsem de rahat bir yerde uzanıp, bedenim gevşerken düşünmeye ihtiyacım vardı.

Odası yine evin en sıcak alanıydı. Kıyafetlerimin olduğu poşetler köşedeki tek kişilik deri koltuğun üzerindeydi. Poşetlerin içini açıp lambaderin yarattığı o kör aydınlıkta üzerime geçirebileceğim birkaç parça kıyafet buldum. Son iki haftadır giydiğim kıyafetleri yıkamış, kuruttuktan sonra tekrar bu poşetin içine sokmuştum ve poşetin içinde hâlâ hiç giymediğim kıyafetler de vardı. Kalın, kırmızı ve oldukça yumuşak yün kazak ile siyah taytı hızla bedenime geçirip, saçlarımı kazağın yakasından dışarı çıkararak sırtıma serdim. Hızlıca yerdeki kıyafet yığınını toplayıp katlayarak kenara bıraktıktan sonra yatağın üzerine çıktım. Yatak yumuşaktı, çarşafları yeni serilmiş gibi derli toplu duruyordu. Oysa Efken'in biraz öncesine kadar bu yatakta uyuduğunu düşünüyordum. Çünkü hiç odadan çıkmamıştı. Eğer yatağa girmediyse ne yapmıştı?

Gözlerim tekli koltuğa kaydı, poşetleri en son koltuğun üzerinde değil, kenarında bırakmıştım ama girdiğimde poşetler koltuğun üzerindeydi. O halde biraz önce koltukta oturuyor, uyumuyordu ve koltuktan kalktığında da poşetleri koltuğun üzerine bırakmıştı. Koltuğun deri yüzeyinde çıkan ize bakılırsa, evet, saatlerce burada oturmuş olmalıydı.

Yorganı kaldırıp altına girerken bakışlarımı lambaderden yayılan kızıl ışığa çevirdim. Odanın sadece bir kısmını belli ölçüde aydınlatıyordu, içerisi neredeyse karanlıktı. Ellerimdeki titreme geçmemişti ama kalbim artık daha yavaş çarpıyordu. Sanırım yaşadığım şok bedenimi yavaşça terk etmeye başlamıştı. Kapı tekrardan açıldığında içeri giren kişi Efken'di, zaten başkasını beklemiyordum ama yine de şaşırmıştım. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak kızıl ışığın çarparak daha da olağanüstü kıldığı bedeninin odanın içindeki süzülüşünü izledim. Elinde tuttuğu beyaz fincandan yukarı kabaran sis buharının dansını izliyordu. Gözlerini bana çevirince bakışlarımı hızla elindeki fincana indirip hiçbir şey yokmuş gibi yutkundum.

"Kafein bedenindeki korkuyu en aza indirir, seni sakinleştirir. Ağrıları azaltmada etkisi olduğu gibi, yoğun duyguları yoluna koymada da üzerine yoktur." Kelimelerin üzerinde dans eden müthiş sesini dinlerken ona değil bana uzattığı fincana bakıyordum. Yavaşça uzanıp elindeki fincanı aldığım anda yatağın kenarına oturdu ve yatak içeri doğru çökerken bedenim ona doğru kaydı. Fincanı sıkıca tutarak onu izlemeye başladım. Beyaz buhar ağır ağır dans ederek yüzüme dokunuyor, kahvenin kokusu ve sıcaklığı tıpkı bir nefes gibi tenime siniyordu. "Bok gibi görünüyorsun, şunu iç de en azından titremelerin geçsin. Ceylan yavrusu gibi titreyip duruyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bir kadınla nasıl konuşman gerektiğini öğreten olmadı mı sana hiç?" diye sordum, sesim sert olsa da bedenim yorgundu, o yüzden üzerinde cansız bir his bırakmış olmalıydım.

"Bir kadınla konuşurken olmadığım biri gibi mi davranmalıyım?"

"En azından biraz nezaket gösterebilirsin. Kendi çizginden çıkmana gerek yok."

"Bende o bahsettiğin şeyden mevcut değil."

"Görebiliyorum," dedim kaşlarımı kaldırıp indirerek başımı sallarken. "Yine de insanlara kaba davranıp sonra da ben buyum diyemezsin."

"Bana insanlık dersi mi vermeye karar verdin?" Sesi tehditkârdı ama bir yandan da sanki güven veriyordu. Yüzüne baktığımda gözlerinin doğrudan yüzüme saplı durduğunu gördüm. Bakışları yoğundu, sırtına aldığı kızıl ışık yüzünü aydınlatmıyordu ama mavi gözleri karanlığın midesini bir bıçakla deşiyormuş gibi parlıyordu.

"Eğer fazladan zamanım olsaydı, evet, bunu seve seve yapardım."

"Beni medeni bir ayı haline getirecek kadar bile mi vaktin yok?" diye alay etti ama gülümsemiyordu. Kaşlarının alnının üzerine doğru kalkışını, yüzünün alayla şekillenişini izledim.

"Sanırım yok," diye fısıldadım.

Bir an duruldu. Sonra, hiç beklemediğim bir anda parmaklarını uzatıp elmacık kemiğimin üzerine dokununca ürperdim.

"Senin çillerin mi var?" diye sordu hayretler içerisinde.

"Ne?" Duraksadım. "Şey, sadece birkaç tane ama yalnızca güneşte belli oluyordu," dedim. Onları görmesi imkânsızdı. Onları sadece kızıl sıcaklar şehri ateş hattına çevirdiğinde ve güneş tenime bir gölge gibi düştüğünde görebilirdi.

"Gözlerim güneşten daha iyi görür."

Bakışlarımız birbirine bin asır sürmesini diliyormuşuz gibi sertçe tutundu. Kahvenin beyaz buharı ortamızda yükseliyor, bir ruh gibi yavaşça salınarak dans ediyordu. Parmağının ucuyla elmacık kemiğimi aşındırır gibi bana dokunmaya devam etti. Bu ne kadar sürecekti böyle? Kalbim göğsümün içinde parende atıyordu. Bakışları gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. Zaman, körelmiş bir bıçağı kalbime sokup çıkararak biliyordu sanki. Sonunda parmağını tenimde ateş varmış ve o ateş onun tenini yakmış gibi hızlıca geri çekip gözlerini benden uzağa taşıdı. Bir süre öylece durduk.

"Biraz uyu," dedi. "Yarın uyandığında şehir kütüphanesine gideriz."

"Crystal konusunda..." Sustum, birden o kadın ile ilgili konuşmak bana pek doğru gelmedi ama Efken tekrar bana bakmıştı.

"Crystal'den korkmana gerek yok, sana bir zararı dokunmaz. İstese bile dokunamaz," dedi kendinden emin bir sesle. "Zıbarıp dinlensene sen."

"Gözleriyle ilgili söylediklerimde bana inanıyor musun?"

"En azından yalan söylemediğini biliyorum."

"Bu inanmak demek mi?"

"Neden sana inanmamı istiyorsun? Deli olmadığına inandırmaya çalışıyorsan buna gerek yok, deli olmadığını biliyorum," dedi ters ters.

"Neden aniden parlıyorsun? Sadece inanıp inanmadığını merak ettim."

"Merak etme, durmadan sorular sorma, bir şeyi bu kadar çok irdeleme," dedi tek seferde. "Yalan söylemediğini biliyorum, bu da senin dediğin şey anlamına gelmiyor mu zaten?" Bana dik dik bakarken mavi gözleri şeytanı bile içinde tutuşturup kül edebilecek kadar kuvvetli bir ateş gibi yanıyordu.

"Yani bana inanıyorsun," dedim.

"Bunu dillendirmene gerek yok," diye tersledi beni oturduğu yerden kalkıp odanın içinde yürümeye başlarken. "Artık uyu."

"Sen nerede yatacaksın?"

"Yatacağımı kim söyledi?"

Yorgun bir şekilde gözlerimi yumup geri açtım. "Peki ya ne yapacaksın öyleyse?" Bir an duraksadım, çıkıp gittiğini ve geceyi başka birinin yanında geçirdiğini düşündüm.

Bu düşünce neden zihnimin topraklarına kanını akıtmıştı bilmiyordum fakat birdenbire kendimi inanılmaz rahatsız olmuş hissetmiştim.

"Bir önemi mi var? Neden yatıp uyumuyorsun?"

"Bir şeyleri öylesine sormam," dediğimde bir an duraksadı, avucumun içiyle kendi ağzıma sertçe patlatma isteğiyle doldum.

"Beni merak mı ediyorsun?" Bu soruyu daha çok kendi kendisine soruyor gibiydi. Bu durum onu inanılmaz şaşırtmışa benziyordu. Bakışlarım yüzünde asılı kaldı, sessizlik ikimizi de besledi ama ruhum sonunda ipini koparark içimdeki bu karmaşaya son vermek için harekete geçti. Ruhumun her bir hareketini kafamda canlandırabiliyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordum tekrardan.

"Gidip koltukta yatarım," dedi geçiştirmek ister gibi, sesinden aldığım his onun bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığını fısıldıyordu.

"Koltuk pek de konforlu değil," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

Lambaderden yayılan kızıl ışık yüzünün yarısını aydınlatıyor, bu görüntü bana kanlı bir dolunayı hatırlatıyordu. Uzun kirpikleri, kızıl ışığın altında cesedin tenine kökünе kadar saplanmış siyah saplı bıçaklara benziyordu.

"Saatlerce o koltukta uyudun," dedi bana. "Kaçak."

"Oradan biliyorum zaten," diye mırıldandım.

Dudağının kenarı bir gülümsemeye değil, bir alaya ev sahipliği yaparak yukarı kıvrıldı. "Bir önerin mi var?"

Kahvemden ilk yudumu aldığımda geçen zamana rağmen kahvenin hâlâ sıcak olması dikkatimden kaçmamıştı. Dilimin ucunu yakan kahveyi yuttum ve kafein sanki birkaç saniye içinde damarlarımda turlamaya başlamış gibi gevşedim. Efken'in ısrarcı bakışları doğrudan üzerimdeyken rahat davranabilmek çok zor olsa da başımı salladım.

"Kendi yatağında yatabilirsin," diye mırıldandım, sesimin çekingen çıkmaması için elimden geleni yapmıştım. Sonuçta onunla bir defalığına da olsa bu yatakta yatmış, o bu yatağın içinde benimleyken uyumuştum, değil mi? Efken'in iki kaşı da havaya kalktı, başını hafifçe sağa doğru yatırıp bana beni sorguluyormuş gibi baktı.

"Beni yatağa mı davet ediyorsun Medusa?"

Kalbim kasıldı. "Burası senin odan, bu da senin yatağın," dedim.

"Ama yatağımın içindeki kadın da sensin."

Cümlesi belki hiçbir anlamı altında barındırmayan düz, öylesine kurulmuş bir cümleydi ama mavi gözlerinde kendini açığa vuran o bana çıkış yollarımı kaybettiren anlamdan kaçamamıştım. Ben, onu tanımadan önce kendi yarattığım buzdan parmaklıkların ardında yaşıyor, gittiğim her yere de o buzdan parmaklıkları önüme katarak beraberimde götürüyordum. Şimdi o buzdan parmaklıkların önünde duruyordu, beni izliyordu ve ben de onu... Parmakları uzandığı anda o buzdan parmaklıkları çatır çatır kırabilecek kadar güçlüydü ama uzanıp kırmıyordu, sadece orada durmuş bana bakıyordu. Bir an için, imkânsız olduğunu biliyor olmama rağmen, benimle bu şekilde, aramızda buzdan parmaklıklar varken bile yaşayabilirmiş gibi hissetmiştim.

"Daha önce bunu umursamadın, şimdi umursuyor musun?" diye sordum yavaşça.

Buna bir cevap vermektense yatağa doğru yaklaştı, yorganın ucunu kaldırıp altındaki kot pantolonu çıkarmadan yatağa girdi ama kaldırdığı yorganı üzerine örtmedi. Yorganın açık kalan ucu benim bacaklarımın üzerinde duruyordu. Kahvemden bir yudum daha aldım. En azından bir cevap vermesini beklemiştim, düz bir cevap, hatta alaylarla bezeli canımı sıkacak bir cevap ama bunu yapmamıştı. Sırtı bana dönüktü ve gözlerinin hâlâ açık olduğunu biliyordum.

"Kahveni bitirip uyu," dedi, gözlerim çıplak omzundan kanatlarını oluşturan kemiğe, çizgisi derin kaslı sırtına dokundu. Kahvemden bir yudum daha aldım ama kahvenin tadı zift gibi geliyordu. Normalde kahveyi çok sevsem de ağzımın tadı o kadar yerinde değildi ki, kahveyi içemeyeceğimin farkına varıp fincanı yanımdaki komodinin üzerine bıraktım.

"Uyursam gördüklerimi bir nebze olsun unutabilirim, değil mi?" Sorumu taşıyan sesim yorgundu. "Peki şimdi uyuyacak olursam, uyandığımda kafamın içinde şu an beni korkutan, inciten, dehşete düşüren, çaresizlikten kıvrandıran şeylerden kurtulabilmiş olacak mıyım?"

"Hayır," diye mırıldandı yakıcı bir dürüstlükle. "Ama en azından dinlenmiş olacaksın."

"Aylarca uyusam da son birkaç haftanın yorgunluğu hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor." Kayarak yatağın içine gömülerek başımı yastığa koydum. Gözlerimi tavana çevirdiğimde kendi nefes alıp verişimin sesi bile beni rahatsız ediyordu. "İçinde bulunduğum durum yüzünden tırlatacakmışım gibi hissediyorum."

"Eve döndüğünde seninkilere bunu nasıl izah edeceksin?"

Sorusu beni duraksattı. Babaannemin yokluğumun sebebini bildiğini biliyordum ama ya diğerleri? Babam... Acaba şu an ne haldeydiler? Bir an düşündüm. Aklımı kaçırmaktan korkmayı bırakarak ihtimalleri düşündüm. Acaba orada işler nasıl ilerliyordu? Okuduğum kitaplarda, izlediğim filmlerde genelde boyutlar arasında zaman farkı oluyordu. Belki de orada sadece birkaç saat geçmişti. Ama tarihi hatırlayınca durdum. Burada zaman, geldiğim yerdeki zamanla aynı işliyordu.

"Önce babaannemin yakasına yapışırım. O da aptalı oynar ve sonra annemler kafayı yediğimi düşünüp beni bir kliniğe yatırırlar," dedim. "Yani sanırım öyle olur." Gözlerimi yumduğumda gözümün önünde erkek kardeşlerimin, annemin ve babamın yüzleri belirmişti. Onları tek tek düşündüm. Mahzar'ın sert bakışlarını, öfkelenince aldığı hırıltılı nefesleri, Miraç'ın hızlı ve atik ince bedenini, bana her zaman bu dünyadaki en değerli şeymişim gibi bakışını, Miran'ın benimle alay edişini, ne kadar alay etse de bir şeyden endişe duyduğunda bunu ilk benimle paylaşmasını... Annemin evden çıkarken takındığı o işe gitmeyi istemediğini alenen ortaya koyan yorgun gülümsemeyi, babamın beni sıkıca saran güvenilir kollarını... "Aslında onlara hiçbir şeyi anlatamayacağımı düşünüyorum."

"Neden?" diye sordu, onu göremesem de kaşlarını çattığını hissettim.

"Bilmiyorum. İçinde bulunduğum bu durumu kime, nasıl anlatırım? Bence onlar da anlamaz. Hiç kimsenin anlayacağını düşünmüyorum. Ben bile anlamıyorum ki, benim bile anlamadığım bir şeyi başkasına nasıl biliyormuş gibi anlatırım?"

"Belki de haklısın," diye mırıldandı, sesi düşünceliydi.

Parmağımı boynumda, kazağımın içinde kalmış ay taşı kolyesine götürdüm, kolyenin ucunu parmaklarımın arasına alıp derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Ama içimden bir ses... babamın burada olduğumu bildiğini söylüyor. Bana karşı hep korumacı olmasının sebebi buymuş gibi. Hatta ben bildiğine eminim. Sanki beni bu kaçınılmaz olaydan korumaya çalışıyordu."

Ruhum, bir canavarın göğsünde atan kalp gibiydi. Canavarın pençeleri göğsüne gider, kalbinin atışlarını kontrol edemediği için öfkeyle o koca pençelerini kendi göğsüne geçirerek kendinde kapanması zor yaralar açardı. Kalbi ise bu yaralara hiç aldırış etmez, zarar görmemenin getirdiği bencil bir istekle sertçe çarpmaya, canavarı deliye döndürmeye devam ederdi. İşte ruhum içimi böyle sıyırıyor, böyle deliye döndürüyor, beni böyle büyük çıkmazlara sürüklüyordu. Ruhum içimde acıyla burkuldu. Benim tarafından istenmediğini düşünüyordu. Haklıydı.

Efken sessizdi, yine de beni dinlediğini, onu sıkmadığımı biliyordum. Normalde öfkelenip beni susturmak isteyebilir, beni aşağılayabilir ve hatta yataktan kovabilirdi; bunları yapabilecek kapasiteye sahipti ama yapmadı ve beni dinledi. Sanki birinin konuşmasına değil, beni dinlemesine ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

"Babamın beni kurtarmaya gelmesini beklemiyorum," dedim kırgın bir sesle. "Onun iyi olmasını istiyorum. Buraya gelirse Nigin Bağı ile birine bağlanmak zorunda. Ya bağlanmazsa ve geldiği anda onu kaybedersem? Ya da bağlandığı kişi birden çekip giderse ve babam gözlerimin önünde..." Sustum. Gözlerim birden yaşların yuvası olmuştu.

"Medusa, ne söylersen söyle. Onu kaybetmekten korksan da ona seni kurtarmaya gelmediği için kırgınsın, çocuksu bir istekle onun gelmesini bekliyor bile olabilirsin ama hiç düşündün mü? Ya baban da gelmenin yolunu bilmiyorsa? Şayet bana kalırsa bahsettiğin babayı şöyle hayal ettim, öleceğini de bilse senin için buraya gelecek türden bir baba olarak. Yani eğer gelmiyorsa, belki de gelmenin yolunu bilmiyordur. Sonuçta buraya geldiğinde nasıl geldiğini sen de bilmiyordun."

Sesi yatıştırıcı bir tonda sakindi, kelimeler dudaklarından birer birer çıkıyor, her biri içime beni rahatlatmak ister gibi serin serin çarparak açık duran yaramın acısını azaltıyordu.

Yaramdan kan sızmaya devam etse de en azından acı bir nebze de olsa dinmişti.

Bir şey söylemek yerine, gözlerimin kenarlarından taşan gözyaşlarını silip burnumu çektim ve o an, yatakta buz gibi bir sessizlik oluştu.

"Ağlıyor musun sen?" diye sordu, sesi şeytanın ininde nefes alan son iyilik gibiydi.

Cevap vermedim. Dönüp bana bakmaması için tanrıya yalvarıyordum. Bana bakmaması şu an onun vereceği en doğru karar olurdu. Birilerinin beni en zayıf halime bürünmüşken görmesinden nefret ediyordum.

Ağlamak elbette zayıflık değildi, aksine sadece güçlü insanların birilerinin yanında ağlayabilecek kadar cesur olduğunu düşünürdüm ve ben hiç cesur bir insan olamamıştım. Efken beni bir kez ağlarken görmüştü, bu benim için çok sarsıcı bir olaydı ve tekrarlansın istemiyordum. Beni ağlarken görmesindense ağladığımı bilip bakmaması daha iyi olurdu. Kendimi daha az savunmasız, daha az çaresiz hissederdim.

Efken birden bana doğru dönünce yatağın onu taşıyan tarafı çöktü ve bir bataklık gibi beni içine çekti. Bedenim ona doğru kaydı, buna engel olamadım. Efken bakışlarını yüzüme diktiğinde ona bakamıyordum. Kendi içimi yakan bu çaresizlik içimde yükselen bir yangın gibiydi ve yine içimde harlanan korku, çaresizliğin ateşiyle güçleniyordu.

"Ağlıyorsun," dedi ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Sesi hem sertti hem de yolunu kaybetmiş bir çocuk gibiydi. Sanki her an ortada durup annesini aramaktan vazgeçerek gözyaşlarına boğulacak ve bir kaldırımın köşesine sinecekti. Elini yüzüme doğru uzattığını, sonra hızla geri çektiğini gördüm. "Kahretsin. Neden ağlıyorsun ki şimdi?"

Yutkunup acı hıçkırığımı boğazımda parçalamaya çalıştım. Sırtımı ona dönmek için yatakta kayacaktım ki beni omzumdan tutarak bu dönüşe engel oldu. Gözyaşlarımı ondan saklamak ister gibi avuçlarımı yüzüme götürmeye çalıştığımda tekrar bileklerimi yakaladı ve gözyaşlarımı ondan saklamamı engelledi.

"Siktiğimin yerinde neden gözlerinden yaşlar akmak zorunda?" diye sordu sertçe, sesindeki hiddet beni irkiltti ama o ânın pompaladığı duygular her şeyden güçlü olduğundan bileklerimi ellerinin güçlü hapsinden kurtarıp ona tepki veremedim. Gözlerini yumduğunu gözyaşlarımdan dolayı puslanan gözlerle ona bakarken gördüm. Derin bir nefesi içine hapsederek, "Tamam," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bağırmak istemedim, sadece... ağlamana gerek yok işte, anladın mı?" Gözlerini açıp bana baktığında yüzümden sicimle inen yaşları görmek dişlerini sıkmasına neden olmuştu. "Allah'ın cezası," diye fısıldadı beni yavaşça kendine doğru çekerken. "Buraya gel."

Kolları beni sardığında ona karşı koyamadım. Duygular içimi parçalara ayırıyordu. Kalbim lime lime oluyormuş gibi hissediyordum. Yaşadıklarım beni paramparça ediyor ve ben parçalandıkça tıpkı kırılan bir cam gibi keskinleştiğimi hissediyordum. Daha fazla keskinleşmek demek, artık kendini kanatmaya başlamak demekti ve ben zaten kendi kendimi kan revan içinde bırakmıştım. Bunu istemiyordum. Bu duyguyu istemiyordum. İçimdeki korku beni terk etsin, çaresizlik bir uyku sonrasında kaybolup gitsin istedim.

Efken beni göğsüne çektiği anda bedenim onun sıcaklığıyla sarılıp sarmalanmıştı. Ruhumun bile gevşediğini hissettim. O ısrarcı ruh, artık beni hırpalamaktansa sessizliği giyinip izleyici olmaya başlamıştı. Efken, yüzümü kaslı göğsüne bastırıp parmaklarını saçlarımda gezdirirken beni yatıştırmaya çalışıyordu ama şu an ekstra bir şey yapmasına gerek yoktu. Bu bile beni yatıştırmaya yetiyordu.

"Senin gözyaşlarını durduramam," dedi açıkça. "Ben o gözyaşlarının sadece akmasına neden olan adam olurum Medusa. Ama madem ağlayacaksın, madem bunu yapman gerekiyor, burada yapabilirsin." Beni sıcak göğsüne bastırınca gözyaşlarım hızla yanaklarımı terk ederek göğsüne akmaya başladı. "Sakinim," diye fısıldadı. "Bir dağı kaya parçası gibi kaldırıp bir şehrin üzerine fırlatabilirim." Kalbinin atışları kulağımı okşuyordu. "Yine de tamam. Sakinim."

"Gözyaşlarımın akmasına değil, durmasına neden olan adam olmuştun," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Gözyaşlarını durdurmuş muydum?" Parmaklarını saçlarımda hissedince bunu yadırgamadım. Göğüs kafesim aldığım nefeslerle eziliyormuş gibi acıyordu. "Yine durdurabilir miyim?" diye sordu, sesi kapana kısılmış gibiydi.

Gerçeği hayalden sıyırarak postunu önüme atan olaylar yaşamıştım. Tüm bunlar toplandığında, yaşadığım his yoğunluğunu tahmin etmesi güç değildi. Yine de onun kollarında ağlamayı kendime yediremiyordum. Yediremediğim şeylerden bir diğeri de beni neredeyse gözyaşlarımın sesini kesecek kadar sakinleştiriyor olmasıydı. Bana iyi hissettiriyordu.

"Bir kez durdurabildiysem, tekrar durdurabilirim, değil mi?" diye sordu çocuk gibi. Bir an algılayamadım ama büyük avucunu yüzüme yerleştirip avucunun içiyle gözyaşlarımı yüzümden sıyırıp aldığında, kalbim bu kez korkuyla değil, tanımlayamadığım bir duyguyla çarpmaya başlamıştı. "Durdurmak istiyorum aptal yılan. Bir şey söyle. Nasıl durdurabilirim?" O bana yılan dediğinde görüntüleri anımsamadım, oysa anımsamam gerekirdi. Crystal de bana Mar diye seslenmişti, Farsçada yılan anlamına gelen bu kelimenin direkt anlamını Efken'den duyduğumda garip hissetmiyordum.

"Böyle kalsak yeter," dedim kendimi dizginlemeden. "Böyle kalırsak, geçer."

"Tamam."

Sesi şaşırmış gibi değildi, sesinde anlaşılması güç bir şeyler olsa da bu kesinlikle şaşkınlık değildi. Beni resmen bağrına bastı. Parmakları saçlarımın arasında turladı, avuçları yüzümden yaşları topladı. Bir süre sonrasında gözyaşlarım akmayı bir kenara bırakarak beni ölüm sessizliğine yatırdı.

"Belki bana bir şeyler anlatırsan ağlaman tamamen diner," dedi, sesi düşünceliydi, hatta dalgındı. Sanki bir okyanusun dibine yavaş yavaş çöküyor, yüzeye çıkmak için kolunu bile hareket ettirmiyordu.

"Bir şeyler mi?" Yanağım göğsünde uzanırken burnumu çektim. Ağlamıyordum ama gözlerim ıslaktı, kalbim acıyla yanıyordu ve bunun yanında o acıya eşlik eden bir duygu pıhtısı daha beni ölümün kıyılarına sürüklüyordu.

"Evet," dedi. "Bir fikir verdim sadece. Ağlayan bir kadına ne söylenir bilmiyorum, belki sen bir şeyler söylersin."

"Bir şeyler söylemesi gereken sensin ama."

"Dedim ya, beceremiyorum. Hem neden umurumda onu da bilmiyorum. Başkası olsa yataktan atar, git başka yerde zırla der ve horlayarak uyurdum." Gülecektim ama o kadar yorgun düşmüştüm ki sadece yutkunabildim. "Kitap mitap demiştin ya, çok mu kitap okursun?" Sorusu beni afallattı. Beni düşüncelerden kurtarmaya, gözyaşlarımdan uzaklaştırmaya çalıştığını fark edince başımı salladım ve yanağım göğsünde bir yılan gibi süründü.

"Evet."

"Ne tür romanlar okuyorsun?"

"Beni içine çeken her dünyayı seviyorum," diye fısıldadım, sesim pürüzlüydü.

"En çok hangi romanı seviyorsun?"

"Cehennem," dedim yavaşça. "Dan Brown'dan."

"Hiç okumadım. Yani o yazarı," diye fısıldadı. "Ama Cehennem adında birkaç roman okudum."

"Farklı yerlere aitsek, okumamış olman normal. Dan Brown'u tanımıyorsundur bile."

"Evet," dedi.

Durulmuştum. Artık ağlamıyordum. Yine de göğsümde emanet duran o kötü his hâlâ oradaydı, oradan ayrılmamıştı, sanki orada nöbetçiydi, oranın gardiyanıydı. Hiç gitmeyecekmiş gibi geliyordu. Başımı Efken'in göğsünden çekmeden yavaşça yutkundum. Üzerimizi örttüğünü çok sonra anlamıştım. Hareketsizdik. Aldığı her nefeste göğsü şişip iniyor, başımı da beraberinde yukarı taşıyordu. İçimde bu durumu yadırgayan bir taraf can çekişiyordu, diğer tüm taraflar bu duruma kayıtsızdı, sanki tamamı iyi olmamı istiyor gibiydi ve bu adamın iyi olmamı sağladığının onlar da farkındaydı.

"Ağlaman tamamen geçti mi?" diye sorduğunda sanki bir asırdır göğsünde sürdürdüğüm o sessizlik, tam karnından çatlayarak bir doğum lekesine dönüşmüştü. Gözlerimi usulca yumup geri açtığımda gözlerimin içindeki acı katlanılmayacak kadar çoğaldı. Gözyaşları geride sakinlik ve gözlerimde yangınlar bırakmıştı. Burnumu çektim. "Geçmiş sanırım sümüklü." Yutkundu, yutkundum ve göğsü bir defa daha şişip geri indi. "Geçsin."

"Geçti," diye fısıldadım.

"İyi, güzel."

"Hıhım."

"Burada zıbarabilirsin. Bu şekilde."

Anlık bir rahatlama hissiyle doldum ve bu söylediğini asla yadırgamadım. Göğsüne bir leke gibi sindim. Bir is lekesi gibi ona bulaşıp, o geceyi onun göğsünde geçirmeye karar verdim. Efken'in düzenli nefeslerini dinleyerek boşluğu izlerken artık kelimeler bizim için önemsizdi. Konuşmasak da olurdu. Ateş gibi yanan bedenine buz gibi soğuk bedenimle yaslanmış, soğuk bir şekilde akan gözyaşlarımla onun göğsünü yakmıştım. Yıllarca içime bir kez olsun uğramamış tüm duygular odanın kapısından kafalarını uzatmış, bizi izlerlerken yüzlerinde bu durumu garipsediklerini belli eden ifadeler vardı.

Sanki bir roman sayfası bomboştu, bir yazarın kalemindeki mürekkep bitmişti, bir kadının gözlerinden son bir damla daha akmış, bir adam içkisinin son yudumunu içmişti. Bir yerlerde, kimsenin bilmediği bir sokakta, o sokağın taşıdığı evlerden birinde, kimsenin bilmediği bir odada bir kız çocuğu oturuyordu; parmakları çok sevdiği bir romanın sayfalarında dolaşıyor, satırlar kalbine büyüse bile onu terk etmeyecek hisler gömüyordu.

Uyku saklandığı delikten çıktığında artık daha iyi hissediyordum. Daha iyi hissettiğim içinse kendimi suçluyordum. Nasıl olurdu da tanımadığım bir adamın göğsüne serilip, gözyaşlarımla o göğsü ıslattıktan sonra böyle dinginleşir ve iyi hissederdim? Oysa dışarıda belirsiz bir hayat, içimde tükenmiş umutlar vardı ama içeride onunlaydım ve burada yaşam, onunlayken yeniden doğan bir ümidim vardı.

Uykunun zihnime sızıp beni olduğum yerden koparmak üzere olduğu anlardan birinde, her şeyin bir belirsizliğe sürüklendiğini hissediyordum. Sonra hayal ile gerçek arasındaki o çizgi koptu ve gerçek ile hayal birbirine tutunarak damarlarında ayrı ayrı akan kanları birleştirmeye başladılar.

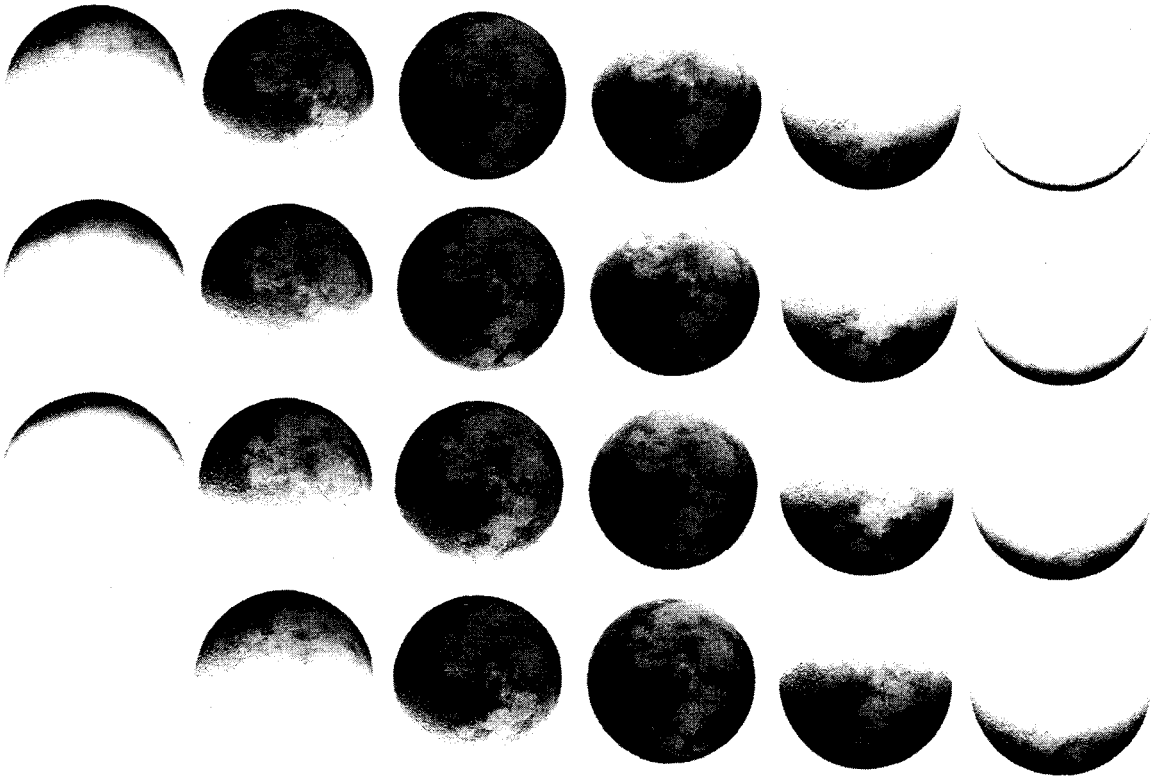
"Güzel rüyalar gör Medusa. İçinde ağlamadığın rüyalar, içinde kendini güvende hissettiğin, korkmadığın rüyalar."

Bu ses milyonlarca yıl öteden, bir daha hiç ulaşamayacağım bir karanlıktan geliyor gibiydi. Her şey pusluydu. Kalbim bile...

"Çünkü sen ağladın ve bir zehir aktı kalbime. Yıllarca sessiz yaşamını sürdüren göğüs kafesimde bu gece biri konuşuyor. Anlamadım. Sakinim. Sakin."

Sıcaklığı saç diplerimde hissettim. Bu bir nefes ve bir dokunuş gibiydi. Sonra uyku beni içine çekti ve uykunun içinde biri adımı seslendi.

"Zehir. Varlığını buna benzetiyorum."

12. MAR

WATAİN, THEY RODE ON

Yüksek ahşap masanın arkasında oturan kıvırcık kısa saçların sahibi orta yaşlarda siyahi, etine dolgun, oldukça güzel bir kadındı. Portatif sandalyesine oturmuş, yüzüne vuran bilgisayar ışığının yansıması gözlüğünü tamamen beyaza boyarken yorgun ve sabahın bu saatinde işinin başına geçtiği için huysuz görünüyordu.

Efken parmaklarını sabırsız ritimler tutturarak masanın üzerine vurmaya devam ediyordu. Kadın gözlüklerinin üzerinden Efken'e düz düz baktı.

"Her zaman her istediğin anında olacak diye bir şey yok Karaduman," diye söylendi kadın. "Yaren son aldığı kitapları getirmemiş, eğer teslim tarihini biraz daha geçirirse hesabına yüklü bir miktar yazmak zorunda kalacağım." Hafif aksanlı bozuk bir Türkçesi vardı ve bu kulağa ilgi çekici geliyordu.

"Kartım olmadığı için beni daha ne kadar bekletmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Efken, sesi sabırsızdı. "Son on yedi dakikadır burada sap gibi dikiliyorum ve bu hiç hoşuma gitmedi Emma."

Emma sol tarafına çekerek yanağını büke büke çiğnediği sakızı dişlerinin arasına alırken gözlerini devirdi. Bilgisayarın beyaz faresine birkaç sesli dokunuştan sonra açılan sayfaya uzun uzun baktı.

"Sana bir kart çıkarmıştım, onu yanında getirmeden buraya giremeyeceğini de söylemiştim. Son hırsızlık olaylarından sonra kartsız içeri alınmıyor."

"Ha? Ben hırsız değilim Em," dedi Efken yüzüne komik sayılabilecek bir dehşet ifadesi ekleyerek. Kaşlarını çatmış, aralık dudakları ve buruşmuş yüzüyle Emma'ya bakıyordu.

Emma bana kısa bir bakış attı. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Onun hakkında benim de şüphelerim var," dedi Efken birdenbire ciddi bir ses tonuyla. "Babaannesi hırsız."

Emma gözlerini iri iri açtı. "Aman tanrım, onu içeri almayacağım."

"Babaannem neyini çaldı ya da neyini çalmadı umurumda değil," dedikten sonra dirseğimi masaya yasladım. "Selam Emma. Biraz acele edebilir misin? Bu arada saçlarının buklelerini kendin mi yapıyorsun? Olamaz. Sen Afro'sun, bu müthiş, hep özenmişimdir. Uzadıklarında müthiş görünüyor olmalılar. Buklelerine bayıldım."

Emma parlak beyaz dişlerini gösterirken omuzlarını oynatarak güldü.

"Tatlım, senin için kart çıkarıyorum."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra Efken'e omzumun üzerinden büyüklük taslayan gözlerle baktım. Gözlerini devirdi ve kütüphanenin ahşap lobisinde işimiz sayemde çok daha erken bitmiş oldu. Kütüphane şu ana dek gördüğüm en büyük ve en eski kütüphaneydi.

Tamamı ahşaptan oluşan kütüphanenin tavanında neredeyse bir bina kadar büyük, kocaman damla şeklinde kristal küpeleri olan bir avize vardı. İçeriye sarı ve ahşap kahverengisinin baskın olduğunu söyleyebilirdim. Hemen ileride büyük bir u harfini anımsatan ahşap, uzun bir masa vardı ve masanın etrafını saran portatif sandalyelerin her biri arasında iki karışlık mesafe yaratılmıştı. Dev rafların her biri yüksek tavana kadar uzanıyordu. Üst raflardaki kitapları alabilmeleri için basamakları geniş tutulmuş kullanışlı merdivenler boş duvarın önüne koyulmuştu. İçeride biraz portakal kabuğu kokusu vardı ama sayfaların kokusu hepsinden daha baskındı. Ciltli kitaplardaki eski derinin kokusu ciğerlerimi yakmıştı.

Topuklu botlarım sessiz kütüphanenin ahşap zeminine vurdukça içeriye yayılan ses, kütüphanedeki birkaç kişinin ilgisini bile çekmemişti. Sabah saatlerinde olduğumuz için içerisi oldukça boştu. Üst kata giden ahşap merdivenler dönemeçliydi ve tıpkı eski bir sarayın merdivenlerini anımsatıyordu; tutamaçları altın varaklıydı. Bana bir beden büyük deri ceketimin yakalarını kaldırıp boynumu içine gömerken bakışlarım içeride dolaşmaya devam etti. Orta yaşlarda zayıf bir adam elindeki beyaz, uzun tüylü çubuk ile merdivenlerden birine çıkmış, üst raflardan birinin tozunu alıyordu.

Boynunda lacivert fuları olan otuzlarının sonunda olduğunu düşündüğüm kumral *-saçlarında kırlar vardı-* bir adam elinde tuttuğu ciltli kitabın orta sayfalarından birini açmış, tüm dikkatini o sayfaya vermişti; bir rafın hemen önünde dikiliyordu, yüzü rafa dönüktü. Çevremdeki her şeyi rahatsızlık verdiğini bildiğim bir dikkatle izlemem Efken'in de gözünden kaçmamıştı.

"Bakışların çok ısrarcı, çok rahatsız edici," dedi sakin bir sesle. Ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuştu. Tamamen siyahların içindeydi. Siyah bo-

ğazlı kazağı, siyah ütülü olmasına rağmen dizlerinin her bir adımda gerdiği buruşmuş bağları olan kot pantolonu, siyah postalları... Siyah saçları da bu kombinin bir parçası gibiydi. "Her şeyi inceliyorsun. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi..."

"Görsel hafızama gereksiz her şeyi eklemek gibi vazgeçemediğim sinir bozucu bir huyum var," diye kabullendim. "Hiç ummadığım bir anda şu fularlı adamı, şurada toz alan yaşlı beyefendiyi ve şu rafların sonundaki ekose elbiseli kızı kesinlikle anımsayacağım."

Efken tek kaşını kaldırıp bana bir ucubeye bakıyormuş gibi baktı. *Evet, bunu gözlerinde mavi lazer ışıkları olan biri yaptı.*

"Senin beynine oksijen gitmiyor bence," dedi, sesi alaycı ve sinir bozucuydu. "Her neyse, şu kitap neye benziyordu? Adını hatırlıyor musun?"

"Kaba herif." Gözlerimi devirip birden ciddileştim. "Su damlası vardı kapağında," dedim. "Büyük, şeffaf bir su damlası ve şey..." Gözlerimin önüne kapağı getirmemle, kılıç sesleri zihnimi alaşağı etti ve donup kaldım. Efken'in bakışları da yüzümde donup kalmıştı. "Şey, kar tanesi vardı. Su damlasının içindeydi, yüzüyor gibi görünüyordu. Sanki o kar tanesi, su damlasının içine hapsolmuş gibiydi."

"Az önce neden kalçanı şaplaklamışım gibi baktın?" diye sordu düz bir sesle. Ona bakakaldım ama o çoktan raflardan birine doğru dönmüş, kalın kapaklı bir kitabı alıp içini karıştırmaya başlamıştı bile.

"Her konuştuğunda ağzının ortasına patlatasım geliyor," diye mırıldandım duymayacağı bir tonda ama birden duraksayıp, omzunun üzerinden bana bir katilin gözleriyle bakınca bir adım çekilerek onunla ilgilenmiyormuş gibi etrafıma bakındım.

"Ciltli bir kitap mıydı?"

"Evet," dedim.

"Ciltli kitaplar bu tarafta oluyor. Koridorun sonuna dek devam eden rafların tamamında ciltliler var. Sen de bir ucundan tutsan iyi olur, koca kıçın için biraz efor sarf etmek küçülmesine yetmeyecektir, merak etme."

"Bedenimle ilgili şakaları yaparken dikkat et, beni öldüreceğini bilsem de ölmeden önce yaptığım son şey burnunun ortasına kafa atmak olur. Ben öldükten sonra da ömür boyu yamuk bir burunla yaşarsın."

Tam bana doğru dönüyordu ki hızlı adımlarla koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladım çünkü kalıp onun zehir zemberek cevabını duymak istemiyordum. Öfkeden kudurabilirdi, kurduğu cümleler onun gırtlağını sıkmak istememe neden oluyordu. Ahşap rafların önünden ilerlerken gözlerim hızla ciltli kitapları tarıyordu. Kitabın sırt kısmında da aynı sembol vardı. *Su damlası ve içine hapsolmuş kar tanesi...* O yüzden sırtları görünecek şekilde dizilmiş kitapları incelemesi çok daha kolay oluyordu.

Rafın önünde ilerlerken kitaplardan biri dikkatimi çekince durdum. Genç çocuğun kaburga kemiğinde gördüğüm dövmenin bir kopyası kitabın sırt kısmına sembol şeklinde resmedilmişti. Pençe izi... Simsiyah ve dövmenin birebir aynısıydı. Kitabı çekip elime aldığım an küçük bir toz birikintisi etrafta sim parçaları gibi uçuştu. Kalın bej rengi cildin üzerinde de aynı siyah pençe izi vardı, pençe izine dokununca parmaklarım içeri doğru battı. Pençe izi metaldendi ve deri cildin içine gömülmüştü. Kitabın hemen üzerinde yine metal bir yazıyla *Bağ Mitolojisi* yazıyordu. İlk sayfayı açtığım anda sırtımdan aşağı soğuk sular inmeye başladı. Sararmış saman kâğıdının üzerinde simsiyah bir figür vardı. Bu figür, ayakları üzerinde duran ve pençelerini öne doğru uzatmış bir kurt figürüydü.

Bir süre figürü inceledikten sonra sayfayı çevirdim ve önsözü geçerek ilk sayfayı açtım. İlk sayfanın ortasında bir karga figürü resmedilmişti, simsiyahtı ve gözleri kapalıydı, ölü gibi kâğıdın ortasında uzanıyordu; birden dün geceyi hatırladım ve bu karnıma bir ağrı saplanmasına neden oldu. Hemen aşağısında da şunlar yazıyordu.

KARGA SARMAŞIĞI

Sarmaşık kargalar birbirlerine bağlı olarak göç ederler. Göçleri sırasında hissettikleri bağlar, onların beslenmesinde büyük rol oynamaktadır.
Sarmaşık kargaların kanatlarında taşıdıklarına inanılan rüzgâr, bağ sahibi canlıların enerjisiyle en zirveye vardığında, karga sarmaşığı hızına hız katar ve böylece beslenebilmek için daha hızlı olur, işler onun için yolunda gider. Karga sarmaşıkları, bağ sahiplerini yüz kilometre ileriden hissederek biraz daha hız kazanmak uğruna yüz kilometre kadar uçabilirler.

Karga Sarmaşıklar, eğer etrafta güçlü bir koruma kalkanı yoksa, (ki bu tip kalkanları sadece Gümüş Pençeler kurabilir) çok rahat enerji emilimi sağlarlar. Karga sarmaşıklarının ortalama ömürleri şaşılacak şekilde doksan yılı bulabilir ve sarmaşık kargalarının yaşları ne kadar büyük olursa, kalkanlara karşı direnişleri o kadar da fazla olur.

Genelde ölümleri ya enerji toplamaktan vazgeçtiklerinde gerçekleşir ya da bir Gümüş Pençe'nin kurduğu kalkanın gücüne bağlı olarak ağır kanamadan hayatlarını kaybederler.

Yine parantez açmalıyız ki, Karga Sarmaşıkları hiçbir bağ sahibine zarar vermemekle birlikte, bağ olmadan bağa dahil olarak enerjilerden beslenen ilk mitolojik yaratıklardır. Yine de bir yırtıcı olduklarını söylemekte fayda var.

Gümüş Pençe... Bakışlarım bir süre sayfada asılı kaldı. Efken'in evin etrafına yırtıcıların giremeyeceğini söylediği ânı hatırladım, ardından sayfayı çevirdim ve Gümüş Pençe'nin ne olduğunu öğrenmem için merakla çarpan kalbim gördüğüm görüntü karşısında tekledi. Dik duran bir Kızılderili oku ile yayı yan yana duruyordu, oka dolanmış kara bir yılan vardı ve okun etrafında tam üç tur atmıştı. Görsele bakarken titreyen parmaklarımı yazılarda gezdirdim.

Mar...

Gözlerim dehşetle aralandı.

MAR

Farsça dilinden gelen bu kelime öbeğinin altında yaşayan soy, topraktan vücut bulup toprak ile beslenen canavarların mensup olduğu soydur. Kadınları tanrıça kadar güzel, erkekleri yakışıklı ve heybetlidir. İnsan formunda aramızda dolaştığına inanılan Marlar, yakın geçmiş zamanda yangınlar çıkararak çok sayıda insan katletmiş, en büyük düşmanları olan Gümüş Pençeler ile ateşkes ilan edene dek çok sayıda felâketi dünyamıza taşımışlardır. En sadık ama bir o kadar da en tehlikeli bağın mimarı olan Marlar, öfkelerini kraliçelerinin ölümüyle beslemektedir.

Hâlâ bir yerde kraliçelerinin kanının tekrar akarak bir damarda hayat sürdüğünü düşünen Marların birçoğu Âdem ile Havva soyundan gelmiş gibi aramızda dolaşsalar da rivayete göre kraliçeleri dönene dek uykuda olup, kendilerini bizden biri sanacaklar. Oysa Marlar, insan formuna girebilmeyi Lilith'e borçludurlar ve Havva ile tek bağlantıları, Lilith'in Havva ile ikiz görsel olmasından dolayı bir süre Havva'yı öz anneleri sanmalarıdır. Uyandıklarında, Lilith'in anneleri olduğunu anlayacak, kraliçe ile birlikte savaşı başlatacaklardır. Hâlâ bir yerlerde uyanmış, hatta hiç insanların arasına karışmamış Marlar olduğu düşünülüyor.

Marların belirgin özellikleri: İnsanüstü güzelliklerinin olduğu, gözlerinin renginin bir Âdemoğlu ve Havva kızından farklılık göstererek kızıl, sarı, sedefli renklerden oluştuğu, dizginlenemeyen öfkelerinin onları asıl formlarına iterek gözlerinin bir sürüngen gözüne dönüşmesine neden olduğu söylentiler arasındadır. Yine söylentiler arasındadır ki, tenleri ölümü hatırlatacak kadar soğuktur, bu soğukluğun nedeni ise kraliçelerinin ölü bedeninin aksine buzların arasında kalan kalbinin hâlâ attığına inanılmasıdır. Bir yerlerde belki de hâlâ akan kanı ile yeniden var olan kraliçenin göğsünde şüphesiz ki buzdan bir kalp atmaktadır.

Kraliçenin göğsünden koptuğu halde çarpmaya devam eden kalbini düşündüm, karların arasına düştüğü ânı ve karları kana bulayışını. Gökyüzündeki bulutlardan devamlı olarak kar taneleri düşüyor, kalbin üzerini yavaş yavaş örterken Marlar savaşa devam ediyordu. Kılıç seslerini dinledim, bembeyaz arazinin dört tarafı da ormanlarla çevriliydi ve kraliçenin kalbi yavaş yavaş buza dönmeye başlamıştı.

Son kar tanesi de kalbin üzerine kondu ama artık orada erimedi, öylece bir bronş gibi üzerinde asılı kaldı; çünkü kalp çoktan donmuştu.

Karların altına gömülen buzdan kalp, tekrar atacağı gün için son kez çarptı ve sonra ölüm sessizliği başladı.

Eğilip kalbe baktığımda saçlarım yüzümü bir kafesin içine alarak ifadelerimi ormandan sakladı. Saçlarıma takılan kar taneleri gitgide çoğalıyor, bedenimdeki sıcaklık büyük bir hızla düşüyordu. Kafamı hızla kaldırmamla bir çığlık boğazımda hırıltıya dönüştü. Göz bebeklerimin aşağı ve yukarı olmak üzere iki tarafa hızla çekilerek bir çizgiye dönüştüğünü hissettim.

Çığlığı koparmak için kafamı kaldırdığımda, gökyüzünden düşen kar taneleri artık gökyüzünden değil, kütüphanenin ahşap tavanından dökülüyordu ve kütüphane yavaş yavaş karlar tarafından esir edilmeye başlamıştı. Birden gözlerimi yumup geri açtım. Artık karlar yoktu, kütüphanenin boş ahşap tavanına bakıyordum ve bedenim kaskatı olmuştu.

Hızla etrafıma bakındım. Efken kitapları incelemeye devam ediyordu, fularlı adam çoktan gitmişti ve ekose elbiseli kız not defterine hızla bir şeyler karalıyordu. Duyularım o kadar rahatsız edici bir boyuta ulaştı ki kızın kalemin ucuyla kâğıda çizdiği her harfin sesini duymaya başladım. Kitabı daha fazla okumak istiyordum, daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordum. Belki kitapta Nigin Bağı ile ilgili şeyler de bulabilirdim. Bu kitabı ödünç almak istediğim için kapatıp göğsüme bastırdım ve gerçeği hayalden acımasızca sıyıran olayları düşünmeye başladım. Artık bir şeyler yerli yerine oturuyordu. Bende bir tuhaflık olduğunun hep farkındaydım ama şimdi tuhaf olan tek kişi ben değildim. Crystal'in gözlerinin rengi, aldığı şekil, bana seslendiği mahlas... Her şey yerli yerine oturmaya başlıyordu. Kalbim kasılırken düşünmeye başladım. Crystal Mar mıydı? Bu mantıksız şey, şu an inanılmaz mantıklı geliyordu.

Kendimi düşündüm. Gözlerim kendimi bildim bileli kızıldı. Bir benim değil, kardeşlerimin ve babamın gözleri de kızıldı. Miran'ın ve Mahzar'ın kahveye daha yakın gözleri dışında, hepimiz kızıl gözlüydük. Babamın ve kardeşlerimin Mar olma ihtimali olabilir miydi? Bir yılan... Tanrım, düşünmesi bile korkunçtu. Her nedense içimden bir ses, kardeşlerimin bu soy ile

bağlantısı olmadığını söylüyordu ama kendimle ilgili kafamı karıştıran çokça ayrıntı vardı. Gördüğüm vizyonlar, duyduğum sesler, Crystal'in bana söyledikleri ve gözleri... Koridorun sonuna kadar geldiğimde ahşap duvarda bir oyuk gibi duran pencereden dışarıya baktım. Karşıda yüksek bir dağın karlı etekleri görünüyordu. Hemen dağın eteklerinin aşağısında buzlanmış bir yol ve yola yan yana park edilmiş bir düzine araç vardı.

Efken'e tüm bunları anlatırsam vereceği tepki ne olurdu merak ediyordum. Kalbimin atışları normal seyrinden ayrılarak göğsümü dövmeye başlamıştı. Bana kraliçe diyen o sesi düşündüm. Belki de ben de onlardandım. Bu olabilir miydi? Her ne kadar bana kraliçe diye seslenilse de belki ben de soyun kraliçesinin uyanmasını bekleyen bir Mar'dım. Daha fazlası olabilir miydim? Damarlarımın uyuşmaya başladığını hissettim. Crystal'i bulmam gerekiyordu. Tüm sorularımın cevabının onda olduğunu düşünüyordum. Üstelik Gümüş Pençe'nin ne olduğunu da bir an evvel öğrenmeliydim. İçimden bir ses, her şeyin çok yakında tam bir kaosa dönüşeceğini söylüyordu.

Ben babaannem tarafından buraya bu uyanış için gönderilmiş olabilir miydim? O hep farklıydı, kabul etmesem de ben de hep farklıydım.

"Medusa?"

Efken'in sesi beni gerçeğe öyle sert çekti ki, daldığım düşünce girdabı birden dağıldı. Kelimeler etrafa saçılırken yavaşça ona doğru döndüm. Gözleri kısaca göğsüme bastırdığım kitaba, sonra gözlerime dokundu.

"Bir şeyler bulabildin mi?"

"Hayır," dedim yavaşça. "O kitabı burada bulabileceğimizi sanmıyorum."

Elimdeki kitaba tekrar baktı. "O ne?"

"Bağlarla alakalı bir kitapmış. Ödünç alabilir miyiz?"

Tek kaşını kaldırdı. "Tabii," dedi sadece.

Kütüphaneden çıktığımızda kar fırtınası başlamıştı. Bu görüntüye o kadar aşinaydım ki sanki İstanbul'daymışım gibi hissediyordum. Efken'in büyük cipine binip kar fırtınasına meydan okuyan canavarın içinde ilerlemeye başladığımızda kitap kucağımda duruyordu. İstediğimize ulaşamamış olsak da bir şeyler denemiştik. Cip fırtınaya meydan okur gibi ilerlerken Efken ısıtıcıyı açmıştı ve buz tutmuş bedenim sıcaklık tarafından sarıldığı an gevşemişti. Kitabın sayfalarını karıştırmak istiyordum ama Efken bu kadar yakınımdayken ve o uçurum mavisi gözler sık sık beni kontrol ederken yüzümün alacağı şekillerden endişe duyup bunu yapmamaya karar verdim.

"Baksana," dediğinde artık arabaların güçlükle ilerlediği yoldan ayrılmış, bir tarafı orman diğer tarafı uçurum olan karlı bir yoldan gitmeye başlamıştık.

"Evet?"

"Geri dönmek istemenin tek nedeni ailen mi?"

Birden bu soru bana o kadar aptalca geldi ki, yüzüme yayılan öfkeyi gizlemeden ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ya ne olacaktı?"

Bana bakmadan dudaklarını öne uzatıp, umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Mesela bir erkek."

Anlık bir şaşkınlık yaşasam da direkt, "Hayır," dedim ve yüzümü buruşturdum. "Hem yerimde kim olsa geri dönmeye çalışırdı."

"Öyle söyleme," dedi, ilk cevabımı duymazdan gelmiş gibiydi. "Bazı insanlar içinde bulundukları dünyadan bir kaçış yolu olsa emin ol kaçarlardı."

"Ben kendi içimde hep kaçışları olan biriyim. Kendimden bile kaçıyorum," dedim, bu cevap onu duraksattı ama bana bakmadı, yolu izlemeye devam ediyordu. Direksiyon hâkimiyeti hayran kalınasıydı çünkü dışarıdaki fırtınaya rağmen aracı çok iyi kullanıyordu. Tabii bunu altında bir canavar olmasına da borçlu olabilirdi. "Eğer kendimi geride bırakabileceğimi bilseydim, evet belki söylediğin gibi yapardım, yani bunu bir kaçış yolu olarak görüp buraya sığınırdım. Ama insan kendisini geride bırakamıyor. Ailemleyken mutluydum."

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra, "Yani gerçekten orada senin için biri yok mu? Ailen dışında?" diye sordu yeniden, sesi umursamaz geliyordu.

Ellerimi kitabın kapağında gezdirirken Emma'nın benim için çıkardığı kütüphane kartını hatırlayıp birden bir elimi kitaptan çekerek deri ceketimin cebine soktum. Kartı alıp almadığımı kontrol ettim, kart oradaydı. Rahat bir nefes alarak omzumun üzerinden ona doğru baktığımda, bana baktığını görmek beni şaşırtmıştı. Tek kaşını kaldırmış, cevap bekliyor gibi ısrarcı gözlerle beni süzüyordu.

"Hım?"

"Bir soru sordum," dedi ifadesizce.

"Yok demiştim zaten."

Düz ruhsuz bir bakışma...

Başını aşağı yukarı sallayıp kaşlarını kaldırarak tekrar ön cama doğru döndü ve araç birden gürleyerek hızını arttırdı. "Yalnızlığı tercih edenlerden miydin yoksa bir ilişkiden falan mı çıkmıştın? Seni biriyle öylesine takılırken hayal edemedim. Romantik ilişkiler yaşayan biri gibisin. Romantizm meraklısı gibisin."

"Romantizmi sadece okuduğum kitaplardan biliyorum. Tanıdığım bir şey değil," dedim.

Şaşırmıştı. "Ne yani? Öylesine mi takılıyordun?"

"Daha önce hiç sevgilim olmadı," dedim açıkça. "Flört etmedim ya da senin deyiminle biriyle takılmadım da."

Efken'in bir okyanusun kalbini anımsatan mavi gözlerindeki derinlik o kadar büyüdü ki, bana baktığı anda nefesim o okyanusun derinliklerine gömülüp göğsünden silinmiş gibi hissettim.

Benim hayatım okuduğum romanlardan, izlediğim filmlerden ibaretti. Bazen roman sayfalarının içindeki bir karaktere âşık olur, o karakter ile öpüşür, o karakter için gözyaşlarım akardı; bazen o karakter ile sevişirdim. Roman bittiğindeyse o aşk da biterdi ve ben yeni aşklara yelken açmak için kitaplığımın önüne doğru ilerlerdim.

"Kozandan çıkıp öylece bana mı geldin?"

Gözlerime bulaşan şaşkınlığın mimarı bu soruydu ve onun sesinden duyduğum için sorudaki anlamdan çok, sesinin bana hissettirdikleri kalbimi hızlandırdı. Gözlerim gözlerine dokunduğunda kirpiklerim onun gözlerinin içine geçmişten izler dokunduruyordu sanki. Direksiyonu kuvvetle kavrayıp yavaşça sağa kırınca diğer şeride geçtik ve ormana yakın hizadan ilerlemeye başladık. Hemen yanımızdan bir kamyonet frenlerinden kopan çığlıkla göğüs kafesimi zonklatarak geçip gitti ve Efken tekrar uçuruma doğru kaydı.

"Bana alık alık bakmaya devam edersen çeneni kıracak kadar sert kavrarım ve seni sertçe öperim," derken gözleri benden ayrılmış, boğazından gelen erkeksi hırıltı zihnime kazınmıştı. "Bakma."

Şeytanın kanatlarını koparırken tırnaklarının içine dolan kan, benim kanımdı. Şimdi şeytan, kalbimin derinliklerinde kanatlarını ardına kadar açmış, koyu renk kanatları beni gölgesinin altına alırken, sırtımdan sicim gibi akan kanlarla onun beni korumasını hayretler içerisinde izliyordum. Tıpkı sırtımda olduğu gibi kalbimde de şeytanın pençe izleri vardı. Efken sessizliğimi fark eder fark etmez bana baktı ve birden yüzündeki o sert ifade kayboldu.

"Ne?" diye sordu, ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ama bunu beklemediği kesindi. Gördüğü şeyi beklemiyordu. Gözleri dudaklarıma hızla dokundu, tekrar yüzüme tırmandı ve yavaşça fısıldadı. "Daha önce hiç öpüşmedin," dedi, gözlerimden çaldığı gerçek buydu ve bu gerçek, tıpkı yaşananların bana geldiği gibi ona da hayal gibi geliyordu.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Hiç öpüşmedin," diye tekrarladı ama bunu alayla söylememişti. Damarlarım anlam veremediğim bir duygudan alev alacak, sonra da küle dönecek gibiydi.

"Seninle özel hayatım hakkında konuşmayacağım," diye söylendim.

"Özel hayatın olsaydı, evet, o zaman konuşmazdık," dedi, şimdi sesinde alay vardı ama çok yoğun değildi. Beni aşağılar gibi değil de daha çok eğleniyormuş gibi konuşuyordu. Yine de o hisse engel olamadım. Damarlarımda

yürüyen ateş çok güçlüydü, cehennemden çıkıp gelmiş, şeytanı bile içinden geçerken küle çevirmiş gibi güçlüydü. Şeytanın içinden geçerken şeytanı bile küle çeviren ateş, nasıl olurdu da beni sağlam bırakabilirdi ki zaten? Yanacaktım. Bu alışkın olduğum bir şeydi.

"Ben senin ilişkilerine burnumu sokmuyorum," dedim.

"Sen benim hiçbir şeyime burnunu sokamazsın, o küçük burnunu koparırım," dedikten hemen sonra tek kaşını kaldırdı. "Üstelik ilişki ve beni aynı cümle içerisinde bile geçirme. Bu sadece midemi bulandırıyor."

"O niye?"

"Kendimi hiç ilişkideyken düşünmedim. Seks yapmaktan bahsetmiyorum, şu romantik zırvalıklardan bahsediyorum." Sesi özellikle *romantik* kelimesini kullandığı anda kusmak istiyormuş gibi iğrentiyle çıkmıştı. Açıkça bir şeyleri ortaya koyması yanaklarımın içini dişlememe neden oldu. Onu çıplakken ve bir kadınla büsbütünken düşünmek karnıma kupkuru odunlar yerleştirilmiş de o odunları bu düşünce ateşe vermiş gibi hissetmeme neden oldu. "Ama senin gibi bir romantiğin, yani hayatı okuduğu kitaplardaki gibi sanan enayilerden söz ediyorum, en azından öpüşmüş olmasını beklerdim."

Son kelimeleri anlamlandıramadığım pervasız bir öfkeyle dile dökmüştü.

"Ne alakası var? Ben ilk öpücük deneyimini özel biriyle yaşamak istiyorum. İleride düşündüğümde gülümseyeceğim bir anı olmalı."

"Özel derken?" Bunu iğrenir gibi sormuştu. "Dışarıdaki herkes sıradan Medusa. Hayatının geri kalanını özel olduğunu düşündüğün ama diğerlerinden hiç farkı olmayan birine verdiğin öpücüğü düşünerek mi geçireceksin? Bu seni aptal yapar."

"İlk öpücüğünü öylesine birine verdin herhalde?" diye sorduğumda neredeyse kahkaha atacakmış gibi bir ses çıkardı ama yüzünde bir gülümseme bile oluşmamıştı.

"Seni salak," dedi sadece.

"Ne?"

"Kes sesini, bu konu sadece iğrenç."

"Yine ayı moduna aldın kendini," diye iğneledim onu.

"Kes sesini," diye uyardı beni.

"İlk öpücüğünü kime verdin? Adını hatırlıyor musun?"

"Sana susmanı söylemiştim diye hatırlıyorum," dedi gözlerini yoldan çekmeden. "Laftan anlamıyor musun? Sesin beni rahatsız ediyor. Çok ince."

"Sesim mi ince?" Ona düz düz baktım. "Sesim hiç de ince değil."

"Boğazına çan takılmış bir kuzu gibi meliyorsun."

"Bence ilk öpüştüğün kadını hatırladın. Duygularını mı incittim?" diye zorladım onu ve bunu neden yaptığımı anlamadım bile. Onu birini öperken düşününce gürültüler zihnime beynimi parçalamak istiyormuş gibi doluştular, sonra öptüğü kadının tenini okşadığını düşündüm ve gürültüler geri çekildiğinde artık sağırdım.

"Beni kendi koyduğum yasaları çiğnemek zorunda bırakma," diye tehdit etti. "Seni kar fırtınasının ortasında yol kenarına bir yavru kedi gibi bırakırım ve evin yolunu bulamadan donarak ölürsün."

"Gerçekten hassassın sanırım bu konuda," diye homurdandım.

Birden frene öyle sert bastı ki, eğer emniyet kemerimi bağlamamış olsaydım ön cama yapışır, hatta cama çarparak camı kırıp dışarı fırlardım. Gözlerim dehşetle aralandı, göğsüm korkuyla şişerken bir yola, bir ona bakıyordum. Onun ise gözleri doğrudan yoldaydı. Eli enseme kayar kaymaz, buz gibi tenime bastığı sıcak teni bir cızırtının yükselmesine neden oldu. Göz bebeklerim gözümün içinde parçalanacakmış gibi genişledi, dağıldı ve bir mürekkep gibi irisime yayıldı. Beni hızla kendisine doğru çektiğinde karşı koyamadım çünkü şaşkınlık bedenime felç gibi inmişti. Gözlerim gözleriyle bir hizaya geldiğinde kalbim göğsüme doğru kayarak sert yumruklarını savurmaya başladı ve savaş başladı.

Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim varken, sıcak nefesini hırıltısına katarak dudaklarıma vere vere konuştu.

"Yasalarımı çiğnetmek zorunda bırakma."

Yutkunurken, "Ne yaparsın?" diye sordum. "Sonumu mu getirirsin?"

Dudakları neredeyse dudaklarıma dokunacak kadar yakınken dudağının kenarında beliren o zehirli kıvrımı gördüm.

"Daha da kötüsü," diye fısıldadı ve nefesi dudaklarımı alev alev yaktı. "Senden ilklerini çalarım."

"Benden ilklerimi çalmak senin için yasalarından birini çiğnemek mi yani?" diye sordum cesur bir şekilde ama sesim muhtemelen titriyordu. Kendi sesime sağır gibiydim, kendimi duyamıyordum, sadece kurduğum cümleleri biliyordum. Dudakları hâlâ dudaklarıma çok yakındı. Kelimeler kafamın içinde alev alıyor, zihnimdeki yangın bir romanın tutuşan sayfalarıyla büyüyordu.

"Evet," dedi. Ardından hiç beklemediğim bir şey yaparak, dudaklarını dudaklarımdan teğet geçirip, sıcak dudaklarını yavaşça boynuma bastırdı. Gözlerim aralanırken görebildiğim tek şey camın önünde uçuşan kar taneleriydi. Bir tiyatro sahnesinin önünde, boş koltuklardan birinde oturuyordum ve sahnenin perdesi uçları alev almış bir şekilde yavaş yavaş kapanıyordu. Dudaklarını hayatımın bağlı olduğu damara bastırırken görüntüler bir anda

kar tanelerinin arasında var oldu. Siyah bir kurt karların arasında başını kaldırınca mavi gözleri buzdan dolunay gibi ışıldadı; bir yılan karların arasında hızla sürünerek kurda doğru ilerledi ve zaman onun dudaklarının dokunduğu yerde küle dönmeye başladı.

"Seni yaşamından öptüğümde," diye fısıldadı ve ılık nefesi tüm tenime yayıldı, "daha önce hiçbir erkeğin seni yaşamından öpmediğini biliyordum ve sen de biliyorsun ki, bu sadece başlangıçtı."

Söylediklerinin öylesine şeyler olmadığını biliyordum. Kalbimin derinliklerinde bunun doğruluğundan haberdardım. Öptüğü yer, ateşin doğduğu yer olmuştu; şeytanın inini kurduğu, tanrının vazgeçtiği ilk yer.

Dudaklarını boynumdan çekse de çok bir mesafe olmadığından nefesi hâlâ öptüğü yere siniyordu. Boynumdaki damar başta olmak üzere, bedenimdeki tüm damarlar ateşin içinden geçtiği bacalara dönüştü. Bakışlarımı karlardan alamadım. Görüntüler yok oldu ama görüntülerin ve boynuma konan öpücüğün etkisi yok olmadı. Nefesi hâlâ beni yakan bir cehennemken orada, o şekilde durup konuştu.

"Bir gün kalbin kadar içinde olmak istiyorum."

Buz gibi parmaklarımı kalbime batırıp, bu aciz vücudumun içindeki ateş gibi yanan kalbi çıkarmak ve o kalbi karların arasına atıp bomboş bir göğüsle çıkıp gitmek istiyordum.

"Yoksa bu da mı ilkti?" diye sordu ılık nefesi tenimi okşarken. Yüzünü göremesem de gür kirpiklerinin arasında gizlenen ölüm mavisi gözlerini kıstığını hissedebildim.

"Evet," diye fısıldadım.

"Bir erkek sınırlarına en fazla ne kadar girebildi?" diye sordu, sesi meraklı küçük bir erkek çocuğunun sesine benziyordu. Dudaklarını boynumdan uzaklaştırmadığı için kafamı toparlayamıyor, kelimeleri dudaklarıma çağıramıyordum.

Zihnim mağlubiyet bayrağını kaldırmış sallıyor, teslim olmamı istiyordu. İçimde o kadar kalabalıktı ki, onunla yalnız olmamız baş başa olduğumuza inanmama yetmiyordu.

"Hiç mi?" Dudaklarını tekrar boynuma bastıracağını düşündüm çünkü bu defa nefesi bir diğer nefesinden daha yakın gelmişti. Daha sıcaktı... "Bunu da biliyordum," diye fısıldadı. "Yine de bunu senden duymak istiyorum. Hiç mi?"

"Hiç," diyebildim kaşlarımı çatarak.

"Bana öfkeli misin?"

"Evet," dediğim anda yutkundum ve yutkunuşumla dalgalanan boğazıma kirpikleri sürtündü.

"Neden?"

"Çünkü sınırlarıma giriyorsun," dedim bu defa yutkunmamak için âdeta çırpınarak.

Efken'in kaşlarını çattığını hissettim. "İstediğim her yerine girerim," dedi birden ve donup kaldım. "Yeter ki ben isteyeyim, istemen için her şeyi yaparım ama pek de bir şey yapmama gerek kalmadan zaten sen de istemiş olursun. Ki zaten beni istiyorsun."

Kurduğu cümledeki ayrıntı öfkelenmeme neden olmuştu. Daha doğrusu bu öfke miydi yoksa başka bir şey miydi anlam verememiştim ama kanım damarlarımın içinde ateşe dönüştüğüne göre sanırım bu öfkeydi. Onu birden sertçe itmemle, kitabı ön konsola koyup emniyet kemerimi çözmem bir oldu.

"Benimle yaptığın konuşmalara dikkat et. Karşında yatağını ısıtacak biri yok senin. Seni istediğimi de nereden çıkardın?" diye sordum deliye dönmüş gibi. Sanki bu gerçekti de kendimden bile gizliyordum. Efken'in bakışları yüzüme saplı haldeydi, hareket etmiyor ya da kelimeleri beni püskürtmek için de olsa kullanmıyordu. Sessizdi. Sadece izleyiciydi. Tam kapıya uzanıyordum ki derin bir nefes aldı ama bana dokunmadı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kes sesini," dedim.

"Yaptığım ima seni rahatsız etti, öyle mi? Yoksa beni istiyor olduğun gerçeğinden mi kaçmaya çalışıyorsun?"

Öfkeyle cipin kapısını açmamla kar fırtınasının şehri bir örtü gibi altına alan uğultusu aracın içine doldu. Uçuşan kar taneleri de içeri giriyordu. Efken bir şey yapmadan sadece, "Tekrar kaçma girişiminde mi bulunuyorsun?" diye sordu. "Dışarıda fırtına var. İki adımdan sonra eğer ceplerine kayalar doldurmadıysan muhtemelen ters dönmüş bir şemsiye gibi uçmaya başlarsın."

"Seni istediğim falan yok benim," dedim dışarıdaki fırtınaya rağmen adımımı dışarı doğru atarken. Bir yere gideceğim falan yoktu. Biraz nefes almak istiyordum ve bu nefes alma isteği neden bir anda kör bir bıçağa dönüşerek içimi oymaya başlamıştı gerçekten bilmiyordum. Dışarıda süren fırtınaya rağmen kendimi sadece nefes alabilmek için dışarı atıyor olmam çok saçmaydı.

"Kendi yalanına kendin bile inanmıyorsun. Sana yaklaştığımda buz gibi olan teninin nasıl bir anda cehennem gibi yanmaya başladığını hissettim," dedi, sesinde alaycılık yoktu ama kar fırtınasının uğultusu sesini karanlığa gizler gibi gizlemişti. Benim aksime o kendinden emindi ve bu beni inanılmaz rahatsız etmişti. Kar fırtınasına ayak basıp kapıyı sertçe kapata-

rak cipin önüne ilerledim. Fırtına gerçekten çok kuvvetliydi. Rüzgâr beni her an ters döndürüp sürükleyecek gibi sert esiyor, kar taneleri soğuk bulut parçaları gibi değil de kristal mızrak uçları gibi tenime batıyordu.

Kendimi öne doğru siper ederek kar fırtınasının içinde kısık gözlerle kara zorla da olsa yürümeye başladım. Efken'in arkamdan gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım çünkü çoktan ormanın olduğu tarafa geçmiş, sık ağaçların ördüğü sınırın kenarında yürümeye başlamıştım. Eve kadar yürüyebilir miydim? Fırtına bu kadar kuvvetliyken hiç sanmıyordum. Üstelik yolu da bilmiyordum.

Bir süre öylece yürüdüm. Sonunda fırtına beni o kadar yavaşlattı ki, fırtınanın üzerine doğru yürümemem gerektiğini düşünerek ormanın sınırını çizen karlara doğru adım attım ve iki ağacın arasında durup ağaçların yavaşlattığı rüzgârın uğultusunu dinlerken epey ileride kalmış cipe doğru baktım. Cipin kapısını açıp indiğinde birden gerilmiştim ama ne yapacağını merak ettiğimden onu izlemeye devam ediyordum. Efken sanki kar fırtınası ona dokunmuyormuş gibi dosdoğru bana doğru yürümeye başlamıştı. Anlık şaşırsam da bir adım geri atıp avucumu ağacın ince gövdesine bastırdım. Bana bakıyor, kar fırtınasının gözleri kurutan etkisi onda işe yaramıyormuş gibi gözlerini bile kırpmıyordu.

Karşıya geçti, ormana doğru ilerlemeye başladı. Elimi ağaçtan çektim ve ona zorluk çıkarmaya karar verdim çünkü benimle tam bir hödükmüş gibi konuşuyordu. Eğer gerçekten onu istiyor olsaydım bile benimle böyle konuşmaması gerekirdi. Bu tutum çok yanlıştı. Mecburiyetten değil, sadece canı öyle istediği için ihanet edenlerin bile hak etmeyeceği türden cümleler kuruyordu.

Herkes kendi değerini kendi belirlerdi ve ben kendime biçtiğim değeri onun gibi bir ayının iki paralık etmesine izin vermeyecektim.

Sırtımı ona dönüp, kar fırtınasının en hafif hissedildiğini fark ettiğim ağaçların sıklaştığı ormana doğru yürümeye başladım. Efken neredeyse bana yetiştiğinde, artık yürümüyor, karlara batıp çıkarak koşuyordum. Biri bana böyle bir şey yapacağımı anlatsa, sırf kulağıma çok çocukça geldiği için güler geçerdim ama şimdi bunun içindeydim ve tam olarak bunu yapıyordum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdı öfkeyle arkamdan. "Gel hemen buraya!"

"Sıkıyorsa yakala domuz!" diye bağırdım aynı öfkeyi ona yansıtarak.

Sanki boşlukta bir çığlık atmıştı da çığlığının yankısı kulaklarına geri dönmüştü. Öfkesinin bir akrebin ölümü olan katran gibi yoğunlaşarak bembeyaz karları siyaha boyadığını hissettim. Hızlı adımlar atarak ayaklarının

altındaki karları parçalıyor, bana yaklaşıyordu; ben ise koşmama rağmen onun yürürken olduğu kadar hızlı olamıyordum.

"Arkandan geleceğimi mi sanıyorsun? O ormanda kaybolup ölmek mi istiyorsun?"

Bağırarak kurduğu soru cümlelerini duymazdan geldim.

"Arkamdan geliyorsun şu an!"

"Lanet olası!" diye söylendi. "Bir çocuk gibi davranmayı bırakıp hemen buraya gel. Sana bu haddi ne zaman verdim ben?"

"Hödük," diye söylenerek daha hızlı koşmaya başladım.

"Sikeceğim şimdi yapacağın işi! Kızım gelsene buraya!"

"Ben senin kızın falan değilim!"

"Kaçıncı sınıfa gidiyorsun? İlkokul üçüncü sınıfa falan mı? Kafama silgi de at istersen Medusa!"

Öfkeyle kükremesi beni inanılmaz keyiflendirmişti.

"Hani arkamdan gelmeyecektin, ne değişti?"

"Ya sikeceğim şimdi ha!.." Ellerini havaya kaldırarak sabır dilenir gibi homurdandı. "Sana buraya gel diyorum. Fırtınanın farkında mısın?"

"Küfür edip durduğun sürece o arabaya binmeyeceğim!"

"O bir araba değil, o benim bebeğim!"

"Siktir git bebeğine bin o zaman!"

"Küfür edemeyecek olan tek kişi ben miyim? Sen de küfür ediyorsun mankafalı!"

Orta parmağımı gösterip hızla ağaçların arasından geçtim ve birden boş bir araziye çıkınca, karlarla kaplı araziye bakakaldım. Bir kilometre kadar ileride orman tekrar başlıyordu. Oldukça geniş arazi karlarla kaplıydı; fırtınanın sesini duyuyordum ama etrafım uzak olsa da ormanlarla kaplı olduğundan artık görüş alanım daha netti.

"Aptal! Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sorarak arkamda durduğunda olduğum yerde donup kaldığımı fark edip o da duraksadı.

"Burası çok güzel," diye fısıldadım. Aslında dümdüz, karla kaplı bir araziydi ama her nedense sessizliği ve bembeyaz görüntüsü bana kendimi çok huzurlu hissettirmişti. Yavaşça Efken'e doğru döndüğümde aramızda hemen hemen beş metre kadar bir mesafe olduğunu gördüm. "Bir ismi var mı?"

"Her yerin bir ismi vardır," dedi Efken sadece, sesi durgundu, mavi gözlerini benden çekip hızla etrafta gezdirdikten sonra tekrar bana baktı. Huzursuz görünüyordu. "Kurtboğan Ormanı'nın girişinde duruyoruz."

"Kurtboğan," diye fısıldadım tuhaf bir şey duymuş gibi yüzümü buruşturarak. Omzumun üzerinden ormanın sıklaşarak ağaçlarla bezenmiş derinliğine doğru baktım. "Orası mı?"

"Evet," dedi Efken ifadesizce.

Gözlerim bir an karla kaplı zemine kayınca duraksadım. Karların arasında mor bir şey ışıldıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüğüm an, Efken de kafasını aşağı indirip merakla bana bakmaya başlamıştı. Karları parmaklarımın ucunu yaka yaka hızla kazdıktan sonra o ihtişamlı mor çiçekle karşılaştım. Kalbim birden bir kuş gibi kanat çırpmaya başlamıştı.

"Kurtboğan çiçeği," diye fısıldadım hayranlıkla. "Karların içinde yetişmez ki."

"Buranın ismi boşuna Kurtboğan Ormanı değil. Ayrıca ona dokunma, oldukça zehirli bir bitkidir. Ellerini üzerinden çek. Seni öldürebilecek kadar güçlü bir zehri var onun," dedi Efken, sesi hâlâ renksizdi, sanki griydi. "Şu anda da Kurtboğan arazilerinden birindeyiz."

Kar fırtınası birden dinmiş, uğultu yerini sessizliğe bırakmıştı ama iri-li ufaklı kar taneleri gökyüzünde bir delik açılmış gibi hızla yeryüzüne düşmeye devam ediyorlardı. Saçlarıma tutunan kar taneleri koyu renk saçlarımda tezat bir görüntü oluşturuyordu. Aynı görüntüyü Efken'in kurum siyahı gür saçlarında da görebiliyordum. Kar taneleri saçlarının arasında kutsanıyordu.

Öfkesi dinmiş gibiydi, daha çok bir şeylerden rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. "Hadi gidelim," dedi, oysa beni ensemden tutup hiç de kibar olmayacak bir şekilde cipe sürüklemesini beklemiştim. Oysa o sadece durulmuştu.

Birden donup kaldım.

Nabzım damarlarımda bir geçit açmak istiyormuş gibi şişerek zonklamaya başlamıştı. Kalbimin atışları rahatsız edici bir boyuta ulaştığında, içgüdülerime kurban giderek birden omzumun üzerinden beni çeken noktalardan birine sert bir bakış attım. Efken'in bana baktığını hissedebilsem de kendimi durduramamıştım.

"Ne oldu?" diye sorsa da ona aldırış etmeden birden ondan uzaklaşarak karlara bata çıka içgüdülerimin beni çektiği noktaya doğru yürümeye başladım. Zihnimdeki Medusa uzun tırnaklarıyla düşüncelerime kazıdığı kanlı kelimeleri izlerken sessizdi. Sonra birden bir ses duymuş gibi irkilerek omzunun üzerinden zihnimdeki karanlığa doğru baktı ve onunla göz göze geldik.

Karların arasında iki gri kaya parçası karşılıklı duruyordu, boyları kısa olsa da karların içinden başlarını çıkarmışlardı. Tam ortasında dikkatimi çeken bordo renkteki bitkiye donuk gözlerle bakmaya başladım. Çiçeğe dokunma isteği içimi kamaştırıyordu. Efken birkaç adımda yanımda bitmişti.

"Sana *ne oldu* diye sordum," dedi sertçe. Sonra duraksayarak bordo bitkiye doğru eğildi. "Bu da ne?"

"Yılan yastığı," dedim tek çırpıda. Acaba bu bitkiyi küçüklüğümden mi hatırlıyordum? Çok küçükken bahçıvanlık yapan bir komşumuz vardı, bir süre sonra kendi çiçekçi dükkânını açmıştı ve birçok bitkiyi kendi bahçesinde yetiştirirdi. Belki de bu bitkiyi orada görmüştüm ve ismi de zihnimde kazılı kalmıştı.

"Bilmediğin bir bitki yok herhalde." Efken bunu gergin bir sesle söylemişti. "Hadi, hava daha da bozmadan gidelim artık."

"Çok zehirli bir bitki," dediğimde birden duraksadı. "Kurtboğan çiçeğinden bile zehirlidir." Peki bunu tam olarak nereden biliyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Zihnim, içinde ne kadar bilgi varsa dilime dökmüştü. Bildiklerim karşısında ben de şaşkına dönmüştüm ama Efken bunu yadırgamadı. Zaten yadırgayacağı bir şey de yoktu. Kim olsa benim bunları bildiğim için söylediğimi bilirdi. Nereden bildiğimi çözemeyen bendim şu an.

"Kurtboğandan daha zehirlisinin olduğunu bilmiyordum," dediğinde sesi şaşkınlığını ele veriyordu. Fırtınanın sesi tekrar duyulmaya başladı ama varlığı hissedilmedi. Kar taneleri ağır ağır düşerek saçlarımıza, vücudumuza konmaya devam ediyordu. "Burada ağaçlar ve yabani otlar dışında yetişen tek çiçeğin kurtboğan olduğunu sanıyordum."

"Zehir zehri çeker," dedim yavaşça. "Bir şekilde büyümenin yolunu bulmuştur."

"Hadi," dedi birden. "Gidelim artık."

"Tamam."

Tam geri çekiliyordum ki, yılan yastığı çiçeğinin etrafını birkaç tur saran o figürün karların altından çıkarak kabarışının farkına vardım. Dudaklarım yavaşça aralandı, Efken beni bileğimden tutup çekerken gözleri resmen ateşlerle yanıyordu. Bordo ile siyah rengi arasında gölgeleri olan bir yılan başını yavaşça kaldırınca, başının üzerindeki kar taneleri yere düştü ve yılan boğaz kısmını genişleterek bize bakmaya başladı. Yılanın küf rengi gözlerinin ortasında uzun siyah bir çizgi vardı. Bu çizgi bana Crystal'in gözlerini hatırlatınca bir adım geri çekildim ama gözlerimi yılandan alamadım. Yılan saldırı pozisyonu almıştı ve bir ok yılanına benziyordu.

Efken beni arkasına alarak birkaç adım gerilememizi sağladığında yılan dolandığı çiçeğin etrafında sürünerek yavaşça bize doğru ilerlemeye başladı ama kabarık duran boynu onun kavgaya hazır olduğunu gösteriyordu. Yavaşlığı ise tam tersini... Sanki hem saldırmak istiyor hem de bir şey onu tereddütte bırakıyordu.

"Gidelim buradan," dedi Efken, bileğimi kavradığı anda yılan birden tıslayarak atağa geçti ve karların içini yararak bir hız treni gibi hızla bize doğru gelmeye başladı.

"Sana saldıracak!" diye bağırdım.

"Bana neden saldırsın aptal! Kaç!"

"Çünkü bana dokundun!" diye bağırmamla, Efken'in donup kalması bir oldu ve ok yılanı, karları yararak ilerleyip onun ayak bileğini sertçe sararak sıktı.

"Hay sikeyim!" Efken tekmesini sallayarak yılandan korunmaya çalışırken, ağzımdan çıkıp giden cümlenin şaşkınlığı yerini paniğe bıraktı. Yılan boynunu daha da kabarttı ve tam Efken'i sokacakken, Efken ummadığım bir şeyi yaparak yılanı kabaran boynundan yakalayıp geri çekti. Şimdi yılan kıvrımlı bir kılıç gibi elinde duruyordu. Efken, sol bileğini hedef alarak kazağın açıkta bıraktığı bileğe zehirli dilini sürtüp ölümü akıtmak ister gibi saldıran hayvana daha fazla karşı koyamadı. Yılan ona zehrini akıttığı anda Efken öfkeyle yılanı savurdu ve yılan karların arasına uçarak sertçe çarpıp yığıldı. "Seni öldüreceğim!.." diye hırladı Efken.

"Seni soktu!" Ona doğru koştuğumda yılan karların arasında kıvrım kıvrım kıvranıyor, bize doğru baksa da bize doğru gelmiyordu. Efken'e koştuğumu gördüğü an donup kalmıştı sanki. Efken'in kolunu yakalamaya çalıştığımda Efken sert bir manevrayla geri çekilerek bana öfkeyle baktı.

"Yürü arabaya! Başımı ağrıtmaktan başka yaptığın bir şey yok!"

Suçluluk duygusu kalbimi sararken ona bakakalmıştım. "Ben... özür dilerim," diye fısıldadım yavaşça, içimde kırgınlıktan çok pişmanlık oluşmuştu. "Bakmamı ister misin?"

"Şu iğrenç sürüngen bir kez daha bana saldırmaya kalkarsa onun kafasını taşla ezerim!" diye hırladı saf bir öfkeyle. "Yürü dedim sana!"

"Tamam," diyebildim. Karşı koyamadım çünkü elinin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Sol bileğinden sokulmuştu, muhtemelen kalbine uzanan damarlardan biri o zehri ölümü için en kolay yoldan kalbine taşımaya başlardı. Panikle karların içinde ilerlemeye başladım. Yanında yürüyordum. Yılanı görmek için omzumun üzerinden arkama baktığımda yılanın karların içinde sürüne sürüne bizden uzaklaştığını, ormana doğru gittiğini görmüştüm. Cipe gelene dek hiç konuşmadık ama aklım sürekli olarak yılanın soktuğu bileğindeydi.

Cipe biner binmez motoru çalıştırmaya çalıştı ama bir şeyler yolunda gitmedi. Cipin motorundan ses gelmiyor, kar fırtınası tekrar şiddet kazanmaya başlıyordu. Gözüm devamlı olarak kazağın örttüğü bileğindeydi ama ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Efken'in sinirleri iyiden iyiye gerilmeye başlamıştı.

Aracı birkaç defa daha zorladı ve sonunda öfkelenerek, "Siktiğimin yerinde bir işim de rast gitse, gider mi? Gitmez!" diye kükredi. "Yaptığını beğendin mi?"

"Arabanı ben bozmadım ki," dedim suçlu bir çocuk gibi.

"Bana masum masum konuşma," diye diklendi. "Sen bir çocuk gibi küsüp inip gitmesen ne arabanın motorunu durdurmak zorunda kalacaktım ne de o zehirli yaratık dişlerini bana geçirecekti." Sert, sabırsız bir nefes aldı. "Neden çocuk gibi davranmak zorundasın amına koyayım? Daha sabrımı kaç farklı şekilde zorlayacaksın?"

"Canın mı acıyor?" diye sordum kısık sesle. Karanlık aracın içinde bir süre bakıştık. Dışarıdaki griye dönük bozuk mavi renk yüzlerimizi belli belirsiz aydınlatıyordu.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır." Ona doğru döndüm ve içimdeki suçluluk duygusu beni öldürmek ister gibi boğazıma sarılırken içtenlikle, "Sadece canın benim yüzümden yandığı için kendimi çok suçlu hissediyorum," dedim. "Zehir ölümcül olabilir, hemen bir hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Buna gerek yok," diye kestirip attı. "Hem zaten cip de çalışmıyor."

"Canın acıyor. Hem bu çok tehlikeli de olabilir."

"Canımın acıdığı falan yok, çocuk değilim ben."

"Sadece çocukların canının acıyacağını sana öğreten dangalak kim?" diye sordum sertçe.

Kar fırtınası sulusepkene dönüştü, artık yağmur ile karışık kar yağıyor, şiddetli yağış aracın ön camını sarsıyordu. Efken öfkeden dişlerini sıkıyordu ama alnı ter damlacıklarıyla dolmuştu; bu görüntü öfkeden daha başka bir şeyi resmediyor gibiydi. Canı acıyordu ya da zehir kanına etki etmeye başlayarak tam şu an vücudunu zorluyordu. Birden onun beni öfkeyle püskürtüp durmasını önemsemeden direksiyonun üzerinde duran kolunu yakaladım ve sol bileğini dikkatlice kavrarken kazağı yukarı çektim.

Efken kolunu çekmek için atak yapınca, öfkeyle, "Bir dursana!" diye bağırdım ve o an, sanki yine o ateş onu yakmış gibi donup kaldı. Üzerindeki bu etkime akıl sır erdiremiyordum.

İki göçük izinin etrafı bordo bir haleyle gölgelenmişti. Şeffaf bir sıvı dişin açtığı oyuktan yavaşça sızıyordu, muhtemelen bu zehirdi ama ilk kez böyle bir görüntüye maruz kaldığımdan ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Efken bileğini sertçe geri çekince eli elimin içine girdi ve parmaklarımız birbirine dolanırken kafamı kaldırıp ona baktım. Dokunuşlarımız birleştiği anda ikimizin de gözleri birbirine saplanmıştı.

Yavaşça, "Bıraksana," diye fısıldadı.

"Bırakmayacağım," diye üsteledim ve parmaklarım parmakları boyunca sürtünürken bedenimden yoğun bir elektrik akımı geçti.

Medusa, zihnimin derinliklerindeydi. Orada öylece durmuş bana bakarken gözlerinde ne olduğunu anlamaya çalışır gibi sorgu dolu bir ifadeden çok, şefkatli bir ifade vardı. Bu, zehirden ikizimin bana ilk kez şefkatle baktığı andı. Efken'in bileğini yavaşça tuttuğumda, Medusa zihnimin içinde başını önüne eğdi ve kırgınlığın izleri ruhumu sarmaya başladı.

"Bu zehrin çıkarılması gerek," dedim yavaşça. "Doğrudan sol bileğinde, nabzının üzerini ısırmış. Zehri direkt damarına vermiş, sanki damarının yerini biliyormuş da bunu bilinçli bir şekilde yapmış gibi."

"Seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü benim yüzümden seni soktu."

"Orada da öyle demiştin. Ne demek bu?"

"Yani sonuçta benim yüzümden oradaydın," diye çevirdim ama kalbimin atış sesleri değişmişti. Göğüs kafesime gerçekler fısıldanıyordu ve bu gerçekleri fısıldayan da kalbimdi. "Her neyse, zehrin çıkarılması gerek. Bir hastaneye gitmemiz şart."

"Cip," diye hatırlattı düz bir sesle. "Ve ben hastaneleri sevmem."

"Hastaneleri sevmemen, zehirlenip ölmenden daha önemli olamaz," dedim ısrarla. "Birilerini ara ve gelip bizi alsınlar."

Cebinden telefonu çıkarırken isteksizdi. "Zehir zehri öldürmez," diye söylendi ama daha fazla oyalanmadan önce Ceyhun'u aradı, Ceyhun cevap vermeyince de olduğumuz konumu görmek ister gibi etrafa bakarak son çare İbrahim'i aradı. İbrahim'i aramasına her ne kadar şaşırmış olsam da bunu çaktırmamıştım. Suçluluk duygusu kalbimin dengesini bozmaya devam ediyordu.

"İbrahim'in gelmesi yarım saati bulur," dediğinde alnındaki ter damlacıkları çoğalmıştı. Zihnim bir fikir yaratmak için alarma geçmiş durumdaydı ama ben zihnimdeki karmaşanın aksine oldukça sakin görünüyordum. Elini tekrar elimin içine aldığımda sanki aracın içi daraldı ve ikimiz de kapana kısılmışız gibi yine büyük bir çaresizlikle birbirimizin gözlerinin içine baktık. Dokunuşum bileğini sardı, parmak uçlarımda birikmiş her hissi onun tenine gömerken gözlerimi gözlerinden yavaşça kopardım.

"Zehrin çıkartılması gerek," diye fısıldadım, sesimdeki korkuyu saklamak için uğraşsam da Efken hissetmiş gibi parmaklarını bileğimin iç kısmına sürttü ve gözlerimiz tekrar buluştu. Nabzımın sesi, dışarıda kopan kıyametin sesinden bile gürdü. "Daha fazla beklemesen iyi olacak."

"Bir çare var da ben mi bilmiyorum?" diye sordu ama sesi tersler gibi değildi, aksine fısıltısı içimde bir şeyleri harekete geçiriyordu.

"Yani... yok gibi." Gözleri birden ışıldadı, sanki bir selektör yanıp sönmüş, bir yıldırım tam göz bebeğinden çakarak tüm irisini ışığa boyamıştı.

"Efken, kahretsin!" dedim korkuyla. "Gözlerin anlık parladı. Tıpkı... o gece olduğu gibi..."

"Siktir." Efken bir elini alnına koydu, buz gibi boşalan terleri avucunun içiyle silerken gözlerini sıkıca yumdu. "Bakma."

"Zehirle alakalı olabilir. Bir şey yapmalıyız Efken. Cipi çalıştırmanın bir yolu olmalı. Motoruna bakabilecek durumda mısın?" Birden kendi kendime küfretmek istedim. "Ben ne zırvalıyorum ya? Betin benzin atmış durumda." Bileğini kaldırdığımda, zehrin kanına karışarak yavaşça derisinde ilerlediğini, gözyaşı gibi aktığını gördüm. "Aslında bir yolu var."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu gözlerini açmadan.

"Gözlerini benden saklamana gerek yok, onları bir kez gördüm zaten," dedim ve hiç beklemediği anda bileğini sertçe sıkmamla dişlerini gıcırdattı. "Bu biraz acıtacak," diye fısıldasam da yarattığım baskıya rağmen sesini bile çıkarmamıştı. Parmaklarımı zehrin etrafında oluşan kabarıklığa bastırdım, zehir ile kan birbirine karışarak akmaya başladı ama bu şekilde sadece vakit kaybediyordum; yeterince zehir çıkarmış bile sayılmazdım. Sonunda Efken gözlerini açtı ve o kısa zaman zarfında gözlerimiz birbiriyle buluştu. Çok geçmeden eğildim ve derisini ağzımın içine toplarken iki oyuktan oluşan zehir çukurunu emmeye başladım.

Efken'in mavi gözlerindeki o ışık tekrar parladı ama bu kez daha şiddetliydi, birden parlamış ve sonra birden sönmüştü. Uçuruma benzeyen bakışlarının bir saatin ucundan akan zaman gibi yüzüme aktığını hissettim; hisler de o saatin ucundan akıyor ve göğsüme doluyordu. Elini iki avucumun arasına alarak daha sıkı kavradım ve dişlerimi yaranın etrafına bastırarak çekebildiğim kadar güçlü bir şekilde zehri içime çekmeye başladım. Zehri tükürmem gerekiyordu ama dilim zehir ile buluştuğu anda aldığım tada Efken'in kanı da karışınca damarlarıma alkol doluyormuş gibi hissederek inledim. Bilincim zihnimden yükseldi, sonra düşüncelerimi terk etti ve zamandan itilerek geçmişe düşmeye başladım.

Efken'in boğazından bir hırıltı yükselirken, "Siktir," diye fısıldayışı o hırıltının bastırdığı sessizlikte yitip gitti. Gözlerim yavaşça kısılırken aldığım tattan hoşlanmış olmam beni dehşete düşürmeliydi ama her şey değişmişti; birdenbire dengem bile değişmişti. "O zehri ağzınla çekemezsin, bu seni öldürür," diye inledi ama sanki bu inlemede daha karanlık anlamlar vardı. "Lanet olsun, tükürmelisin." Sesi gırtlağının derinliklerinde çıkmış bir yangından yükselen kara dumanlar gibiydi. "Tükür şunu..." Beni uzaklaştırmak ister gibi diğer elini başımın üzerine koyduğu anda kısılan gözlerim açıldı ve ona baktım. Bir uçurumun kıyısında durmuşum, daha son adımımı atmamış

olmama rağmen ayağımın altındaki taşlar uçuruma yuvarlanırken, intihar düşüncesi zihnimde ölümcül bir sarmaşığa dönüşmeye başlamıştı sanki.

İşlerin filmlerde olduğu gibi yürümediğini biliyordum. Bir yılan zehrini emmek, o zehri tükürsem bile ölümle sonuçlanırdı ama Efken'in söylediği şey zihnimin kıyılarını dövmeye başladığında, başka çarem yok gibi hissetmiştim. *Zehir zehri öldürmez.*

Sonra onun kanının tadını ve zehrin tadını aynı anda almıştım. Belki bu yüksek doz uyuşturucu gibiydi. Sonsuzluk gibi süren bir keyif veriyor gibi gelse de aslında beni öldürüyordu. Altın vuruş gibi... Belki de onun damarlarıyla altın vuruş yapıyordum.

"Medusa, bu zehir seni öldürür!" diye haykırdı, haykırmadı âdeta yalvardı ama içindeki son ölümü de içmek istiyormuş gibi kanı ile birlikte zehri içime çekmeye devam ettim. Sonunda uğuldayan nabzım yavaşlamaya, aldığım keyif sona ermeye başladığında, Efken'in tutarsız nefesleri de yavaşlamış ve körük gibi inip kalkan göğsü bir ritim tutturarak sönmeye başlamıştı.

"Zehir zehri öldürmez," diye fısıldadım dudaklarımı bileğinden uzaklaştırırken.

Önce bileğine, ardından dudağımın kenarında duran ılık kanına baktı. Birkaç kalp atışının bile içine kara zorla sığabileceği o ölüm gibi geçen süre zarfında bana yaklaştı. Gözleri bu kez o ışıkla değil, duygularla parlıyordu. Dudağımın kenarında kalan kanı parmağının ucuyla temizlerken, "Öğle yemeğinmişim gibi davranmana gerek yoktu," diye fısıldadı. "Kontrolümü kaybedebilirdim. Sana burada, aklına bile gelmeyecek kadar farklı şekilde sahip olabilirdim." Donup kalmam gerekirken gözlerimi yumup geri açarak ona dikkatle baktım. "Yılan zehri emmek okuduğun kitaplar ya da izlediğin filmlerde olduğu gibi birinin hayatını kurtarmaz ama senin hayatını saniyeler içinde sona erdirebilir." Beni süzdü. "Tamamını yuttun. Doğrudan yuttun. Tükürmedin bile. İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadım.

Kanımda hâlâ yüklü miktarda alkol dolanıyormuş gibi hissediyordum. Başım dönmüyordu, bulutların ya da suyun üzerinde de yürümüyordum... Daha garipti. Sadece nabzımın ne kadar canlı attığını, kalbimin coşkuyla yaşam salgılarcasına çarptığını hissediyordum. Efken'in kuşku dolu bakışları yüzümde dolaşırken yutkunmadan duramadım.

"Sana biraz daha bakmaya devam edersem," dedi karanlık bir ses tonuyla, "zehirlenip zehirlenmediğini anlamaya çalışmayı bir kenara bırakıp, seni parçalamaya başlayacağım."

"Zehirlenmedim," diye fısıldadım. "Yani sanırım."

"Zehri yutan kişi, ısırılarak zehri içine alan kişiden daha hızlı zehirlenir, çok daha hızlı hayatını kaybeder," dedi Efken sakin olmaya çalışıyor gibi gözlerini başka bir noktaya dikerek. "O aptal yılanın zehirli olduğuna neredeyse emindim."

"Demek ki değilmiş," diyebildim.

"İlk işimiz bir hastaneye gitmek," dedi. "Bağışıklığın vardır, ne bileyim, sonradan etki eder falan. Hiç uğraşamam hastalığınla."

"Ben iyiyim," diye üsteledim ve onu kandırmak için, "Belki de gerçekten zehirsiz bir yılandı. Ben panik yaptım," dedim.

Ona bu zehrin damarlarımda alkol gibi gezindiğini söylesem benden korkar mıydı? Gözlerinden ışık çıkaran biri benden korkabilir miydi ki? Belki de zehrin bir yan etkisi olduğunu düşünür, beni hastaneye bile götürmeye gerek duymadan ormandaki kör bir boşluğa gömerdi. Bazen bana sorun çıkaracak olursam bunu yapacak gibi bakıyordu.

İbrahim geldiğinde gerçekten iyiydim. O sarhoşluk hissi damarlarımdan silinmeye başlamıştı ama Efken'in gözleri yine de bendeydi. Bir sorun çıkmasından endişeleniyor gibi bir hali olmasa da iyi olup olmadığımı merak ediyor gibi görünüyordu. İyiydim. Hatta onun damarlarında tek bir damla zehir kalmadığından da emindim.

İbrahim'in aracı, Efken'in cipinin yanında epey küçüktü ama çok daha konforlu hissettirdiğini söylesem yalan olmazdı. Arka koltuğa binmiştim ve hemen ön yolcu koltuğunda Efken, direksiyonun başında da İbrahim vardı. Aralarındaki gerilimi hissedebiliyordum. İbrahim bir süre hiç soru sormadı. Tren raylarının yanından geçtik, karanlık bir ormanı ikiye ayıran dar yolu takip ettik. Kitap kucağımdaydı, Efken'in cipi ise daha sonra alınmak üzere kenarda bırakılmıştı.

İbrahim sonunda, "Bu hayatta en güvendiğin insan olduğumu biliyorum ama söylesene çiçeğim, senin o müthiş panterin nasıl oldu da istop etti?.." diye sordu, sesindeki zevzeklik Efken'in öfkelenmesine neden olur diye düşünmüştüm ama Efken onu dinlemiyor gibi yolu izliyordu. "Şş," dedi İbrahim şansını zorlayarak. "Aloo."

Efken dişlerinin arasından, "Ne var lan?" diye sordu.

"Sadece küçük bir soru sormuştum, neden nazlı çiçeğine bağırıyorsun ki? Alındım," diye fısıldadı İbrahim. "Ben kalkmışım bu fırtınada, ufacık arabama atlayıp senin jaguarının bile yapamadığını yaparak motorum istop etmeden seni almalara gelmişim, sen bana bağır anca."

"İbrahim, gerçekten sabrımı sınama," dedi Efken gözlerini kapatıp şakaklarını ovarak. "Senin şu tamirci arkadaşın var ya, adrese yönlendir onu. O çocuğa yedek anahtarlarımı bırakmıştım geçen ay."

"Sen kimseye günahını bırakmazsın, eğer benden başkasına güvenip anahtar emanet ettiysen seni arabamdan atmak zorunda kalırım. Bu ilişkideki temel sadece bana güvenmenden dolayı sağlamdı. Ben şu an boynuzlanmış hissediyorum Efken."

"Neden boş boş konuşuyorsun?"

"Boş mu? Bu kız geldiğinden beri ilişkimiz hakkında böyle can acıtıcı ithamlarda bulunmaya başladın," dedi İbrahim sululuğun dozunu arttırarak. Sonra birden ciddileşti. "Şu Nigin Bağı meselesini çözebildiniz mi?"

Hiç tepki vermedim.

Efken, "Sana ne?" diye tersledi İbrahim'i. Yol bir an önce bitsin istiyor gibi sadece ön camdan dışarıyı izliyordu.

"Ölecek olan ben değilim," dedi İbrahim acımasız bir ses tonuyla, bir an durup sadece onun dikiz aynasına yansıyan yüzünü izledim. "Ama sana bir tavsiye vereyim mi, toprağım? Her şeye rağmen yaşamak güzel." Bunu bana söylemişti. Bakışlarımı yansımasından çekerek ellerimin arasında tuttuğum kitaba indirdiğim sırada üzerime beraberinde huzursuzluğu da getiren bir sakinlik çökmüştü.

"Halledeceğiz," dedi Efken beni telkin etmek istiyormuş gibi. "Bir şekilde o hıyarı buluruz."

"Belki sandığın kadar uzakta değildir o hıyar, Efken'im," dedi İbrahim *sırıtarak yolu izlerken.*

"Bir şey biliyorsan söyle, geveleme," dedi Efken, ses tonu sertti.

"Şöyle ki, emin olduğum bir şey varsa eğer iki hafta içinde o kişiyi görmemiş olsaydı, çoktan ölmüş olurdu," dedi İbrahim. Ölümümden bu denli basit bir şeymiş gibi bahsetmeleri tüylerimi diken diken ederken durup onları dinlemeye devam ettim ama artık onlara bakmıyordum. "Mustafa Baba bu bilgiyi verdi mi size?"

Yani çoktan onunla karşılaşmış mıydım?

Yoksa gerçekten o gece Efken'in gece kulübündeyken karanlık koridorda karşılaştığım adam mıydı? Yakıcı tanıdıklık hissini hâlâ anımsıyordum.

"Sanırım vermemiş. Farkında mısınız bilmiyorum ama bu kız iki haftadan daha uzun bir süredir burada ve hasta bile olmadı," dedi İbrahim açıklayıcı bir şekilde. "Bu da Nigin'inin çok da uzakta olmadığını gösteriyor. Belki de burnunun dibindedir."

Efken'in gerildiğini hissettim. Sanırım onun da kafasında o gece bahsettiğim adamın portresi oluşmuştu. Hoş, o adamın yüzünü bile görmemiştim. Hem neden bu bağ sadece kadın ile erkek arasında oluyordu ki? Benim bağlandığım kişi bir kadın olamaz mıydı?

İbrahim'e, "Peki ya bir kadınsa?" diye sorduğum anda donup kaldı.

"Yaren'e de göz diktiysen o gözlerini oyarım ama artık senin ha," dedi kaba bir sesle.

"Yaren'in adını benim yanımdayken destursuz anacak olursan dilini çeker uzatır boynuna dolarım senin," dedi Efken sakince.

"Durun bir saniye," diyerek onları böldüm. "Yani bir kadın olabilir mi? Bir kadın ile Nigin olmuş olabilir miyim?"

"Sanmıyorum," dedi İbrahim. "Aşk olarak elbette istediğin cinsiyetteki insana âşık olabilirsin ama bu bağın, Âdem ile Havva'dan geldiğine inanılıyor. Yani bir Havva ya da Lilith kızı, bir de Âdemoğlu gerekiyor." Anlayamadığımı belli etmek ister gibi yüzümü buruşturduğum sırada dikiz aynasından beni izliyordu. "Şöyle ki, bir kadın bir kadına âşık olsa da bir erkeğe bağlanır ama o erkekle aralarında aşk ya da cinsellik olmaz, sadece bağ olur. Zaten bu bağ aşka dayalı da değil. Bağ aşkı yaratsaydı, bu aşk ne kadar gerçek olurdu ki? Sadece bağın getirdiği bir his olurdu. Eğer Nigin olduğun insana âşık oluyorsan, bu kalbinden kopup geliyor demektir. Bağ ile bir ilgisi yok bunun."

"Yani Nigin olduğu kişiye âşık olması gerekmiyor mu?" diye sordu birden Efken, şaşkınlıkla bir ona bir de İbrahim'e baktım.

"Evet, elbette gerekmiyor."

"Ama Mustafa Baba dedi ki, gözle görülür bir çekim olurmuş."

"Bu çekimin cinsellikle ya da aşkla ilgili olduğunu sana söyleyen kim? Mustafa Baba elbette bir çekimden bahsetmiştir ama o anlamda bir çekimden bahsettiğini düşünmüyorum. Ben senin kız kardeşinle ilk tanıştığımda ona âşık değildim Efken. Biliyorsun ki Yaren reşit bile değildi o zamanlar ve o benim en yakın dostumdu. Sevgi zamanla aşkı doğurdu, en başında aşk yoktu."

Efken dişlerini gıcırdattı.

"Ne? Örneklendiriyordum sadece."

İbrahim ve Yaren başlarda sadece dost muydu? Şaşkınlıkla, "Yani bağlandığım kişiye âşık olmayacağım?" dediğimde İbrahim başını salladı.

"Evet," dedi. "Tabii kime bağlandığına da bağlı bu biraz... Bir bakmışsın bağı çözmeden âşık oluvermişsin Mahinevciğim..."

Sonunda eve çıkan patika yolu gördüğümde oturduğum yerde yavaşça kıpırdandım. Bazı şeyler artık daha duruydu. En azından bağ sadece bedenen ve ruhen bizi birbirimize bağlıyordu ama kalplerimiz bağlanmıyordu. Kalbimi bağın beni kandırarak aşk diye yutturduğu birine vermeyecektim. Her nedense bir anda kendimi çok rahatlamış hissetmiştim.

"Tabii Nigin Bağı'nın var olmasında önemli rol oynayan iki âşık vardı," dedi İbrahim birden düşüncelere dalmış bir halde. Efken'in duraksayarak

omzunun üzerinden ona baktığını gördüm. İbrahim ne çok şey biliyordu. "Bundan yıllar önce, yüzyıllar mı denmeli yoksa? Bilmiyorum tam ama bu bağın doğuşuna neden olan iki âşık varmış." Arabayı biraz daha hızlandırdı. Efken onu susturmak değil de konuşmasını istiyor gibi sessizdi. "Âşıklardan biri Kızılderili soyunun liderinin torunuymuş. Doğduğu ilk günden itibaren bir kurt sürüsünün sahiplenerek koruduğu bu çocuk, yani liderin torunu, on yedi yaşına geldiğinde ilk değişimini yaşamış. Yarı insan yarı kurt görünümünü on yedinci yaş gününde kazanmış." Birden donup kaldım. "Tabii bu sadece bir efsane. Tamamen kurt formunu alabildiğinde on dokuzundaymış, yirmi birine geldiğinde artık sürünün alfasıymış. Bir gün karların arasında uzanan bir tanrıça görmüş. Yani genç kız o kadar güzelmiş ki, bir tanrıçaya benziyormuş. Kadın uyandığında alfa o kadının en büyük düşmanları olan Marların varisi olduğunu öğrenmiş. Bu kadını öldürmesi gerekiyorken, tutmuş bir de onu sevmiş."

Marlar.

"Saçma," dedi Efken sadece.

"Devam et lütfen," diye fısıldadım.

"Âşık olduğu kadın, yüzyıllardır doğması için beklenen Mar Kraliçesiymiş. Yılanların Kraliçesi..." İbrahim heyecanla soludu. "Ve Mar Kraliçesi de en büyük düşmanı olan Kurtların Hükümdarı'na, yani alfaya âşık olmuş." Derin bir nefes aldı. "Bir savaş çıkmış. Gümüş Pençelerin yani bahsettiğim kurtların ve Marların yani yılanların bazıları bu aşkı desteklese de soyun kökünde lanet olacağını düşünen diğer büyük Marlar ve Gümüş Pençeler durmamışlar. Ta ki alfayı kraliçenin öldüğüne inandırıp bundan yararlanarak öldürene kadar... Hükümdar o kadar âşıkmış ki, durmuş ve ölümü beklemiş. Yılanların Kraliçesi sevdiği adamın kurt formlu cesedinin başında insan formuyla dikilip ağlarken karlar yağıyormuş. Kraliçe soyunu reddetmiş. Onları öldürmemiş ama yetim bırakmış. Kendi kalbini göğsünden elleriyle, hatta acının ona verdiği ateşten pençelerle sökmüş, karların içine boş bir göğüsle kalbini gömmüş. Marların ölümleri bir insanın ölümünden daha uzun sürermiş. Kalbi olmadan birkaç dakikası daha varmış. Kanlar kraliçenin ölümünü destana çevirirken, kraliçe sevdiği adamın yanına çökmüş, onun kolları arasına girmiş ve gözlerini yummuş. Öldüğünde kar yağmaya devam ediyormuş. Ormanda bir kalkan oluşmuş. Uyanıştaki yılanlar bir daha o ormana adım atamamışlar. Kraliçenin kalbi ise o ormanda, buzların içinde atmaya devam etmiş. O kalkan onların Nigin Bağı'ymış ve bir gün kraliçe ile hükümdar tekrar bir araya gelmediği sürece, o kalkan hiç ama hiç kalkmayacakmış."

Ormandaki kalkanı hatırladım.

Birden kalbim hızlandı ve araç, karların arasında yavaşlayarak durdu. Kitabı kucaklayıp kendimi araçtan nasıl dışarı atmıştım bilmiyordum ama sarsak adımlarla verandaya doğru koşarken kulaklarım uğulduyordu. İbrahim'in arabası uzaklaşmaya başladığında verandanın ahşap basamaklarını tırmanıyordum.

Efken, "Yavaş," dedi sert bir sesle. "Düşeceksin."

"Efken," dedim birden ona doğru dönerek.

"Evet?"

"Crystal daha önce hiç bu eve gelmiş miydi? Yani ilk kez dün mü geldi?"

Efken afallamış bir halde, "Evet," deyince yutkundum.

"Yani bu ormana da ilk gelişiydi?"

"Evet."

Bir gün kraliçe ile hükümdar bir araya gelirse kalkan yok olacak, yılanlar bu ormana ayak basabilecekti. Hükümdar ve kraliçe bir araya gelmiş olabilir miydi? Kalbimin atışları göğsümün içine bir çığlık gibi yayıldığında çıktığım basamağı inip Efken'in önüne doğru ilerledim ve kafamı kaldırarak onun uçurum mavisi gözlerinin içine baktım.

"Crystal bir Mar," diye fısıldadım kendimden emin bir sesle.

Efken'in gözleri aralandı. Bir nehir, içinde yüzdürdüğü cesetleri yüzeyine doğru çıkarınca nehrin rengi kan rengine dönüştü. Bedenimde görünürde hiçbir değişiklik yokmuş gibi duruyordu çünkü yoktu, ruhum ise büyük bir değişimin eşiğinde durmuş atacağı adımın doğruluğunu sorgular gibi gözlerime bakıyordu.

Artık hiçbir şey bana önceden olduğu gibi görünmüyordu.

"Efken," diye fısıldadım göğsüm korkuyla sıkışırken. "Sanırım ben de öyleyim."

13. DÜĞÜM

LES DISCRETS, L'ÉCHAPPÉE

Kendimi bildim bileli hep yaramı göstermekten kaçınmıştım.

Korktuğum, birinin beni iyileştirmeye çalışması olmamıştı, korktuğum, birinin yaramı görecek olması olmuştu. Bu yüzden ne zaman yarasını gizleyen, herkesten bir sır gibi saklayan insanlar görsem, kalbimin derinliklerinde yakıcı bir tanıdıklık duygusu beni kasıp kavururdu.

Hiçbir zaman sırtımı yaslayıp, sırlarımı hiç korkmadan anlatabileceğim kadar yakın dostlarım olmamıştı. Hatta o kadar az arkadaşım vardı ki, annemin bende bir sorun olduğunu düşündüğünü fark ederdim. Babama göre bu normaldi, arkadaşımın olup olmaması beni diğerlerinden daha farklı yapmıyordu. Yine de yirmi bir yıllık hayatıma büyük bir dostluk sığdıramadığım için bir yanım hep eksikti.

Büyümemdeki en büyük etken okuduğum kitaplar, büyürken yanımda olan arkadaşlarım ise kitaplardaki karakterler olmuştu. Bunun böyle olmasına o kadar çok alışkındım ki, uzunca bir süre boyunca bende bir sorun olduğu düşüncesiyle hiç karşılaşmamıştım.

Efken'in veranda merdivenlerini hızla çıkarken tek kelime etmediğini anımsadım. Tüm bunların İbrahim'in anlattığı hikâyeden dolayı olduğunu söylemişti ama gözlerinin derinliklerinde bu konu ile ilgili böyle düşünmediğini ele veren bazı duygu pıhtıları görmüştüm. Geçen birkaç saat içinde odasına kapanmış, duş almıştı, sonunda tekrar onu gördüğümde altında sadece siyah bir boxer, üzerinde beyaz bir tişört vardı. Beni umursamadan o şekilde salona girince dizlerimin üzerinde duran kitaba bakıp iç çektim.

"Bana inanmıyorsun."

"Başlama yine."

Koltukta duran ceketinin ceplerini karıştırdığını fark ettim. Bakışlarım kısaca sıkı ve uzun bacaklarına dokundu, sonra tekrar iç çekip gözlerimi ki-

tap kapağına indirdim ve bir süre düşüncelerin dilime akın etmesi için beklemeye başladım.

"Bak, uydurduğum bir şey değil, tamam mı? Bu kitapta da Marlardan bahsediyorlardı. O yüzden almıştım. Hem internette araştırma da yaptım çünkü Crystal bana o şekilde seslenmişti. O geceyi hatırlamıyor musun? Uyandığından falan bahsediyordu."

Haklı olduğumu bildiği için mi bilinmez, sadece susup ceplerini karıştırmaya devam etti.

"Efken, yalan söylemediğimi biliyorsun."

"Medusa," dedi derin bir nefes alarak. "İnanması güç birçok şeyle uğraşıyorum. Beni biraz rahat bırak. Kafanı çocuk masallarıyla doldurup durma."

"Bana bunu gözlerinden ışık çıkan adam mı söylüyor?" diye sordum birden ânın getirdiği öfkeyle. "Efken, farkında mısın? Hiçbir şey normal değil, buradaki hiçbir şey inanması kolay şeyler değil zaten."

Gördüğüm sanrılarda, anlık gelen görüntüler ve vizyonlarda birinin bana sık sık *kraliçe* olarak hitap ettiğini hatırlıyordum. O olmama imkân olmasa da bu benim uyanışımın bir parçası olabilirdi sanırım.

"Ne var biliyor musun?" diye sorarak bana doğru döndü. "Ben doğduğumdan beri o siktiğimin ayı hep buzdandı. Gözlerimde de hep o siktiğimin ışığı vardı. Yani bunlar bana yabancı şeyler değil, anladın mı? Ama bahsettiğin şeyler oldukça yabancı. Sana göre gökyüzünde buzdan bir ay olması, gözlerimden ışık çıkması çok garip olabilir ama bizim için değil. Garip olan Nigin Bağı denen şey, garip olan bahsettiğin bu yılanlar kurtlar." Bana daha dikkatli bakınca sessizliğim onu duraksattı. "Medusa," dedi dişlerinin arasından ama oldukça sakindi sesi. Sanki kendini tutuyordu. "Nigin Bağı'na bir şekilde inandım," diye fısıldadı. "Ama bu kadarına inanamam, bu benim aklıma ihanetim olur."

"Ama içten içe inanıyorsun. O zehri yuttum," dediğimde duraksadı. "Kanında dolaşıyordu. Bir yılanın zehriydi. Ve ben onu yuttum. Bak, hayattayım."

"Başka bir boyuttan geldiğine beni bir şekilde inandırdın, çünkü şahitlerin vardı," dedi Efken. "Belki de burada olan bazı şeyler seni etkilemiyordur."

"O gece gördüğünü biliyorum," dedim kirpiklerimin altından ona bakarak. "Ormanda. Beni bulduğunda. Ağaca yaslı haldeydim. Sen neler olduğunu gördün."

"Crystal'in ne çevirdiğini öğreneceğim, tamam mı?" diye sordu sadece, söylediğime cevap vermemesi gözümden kaçmamıştı. Ağzımı kapatmaya karar verdim. Ona bu ormanda gördüğüm kalkandan, Crystal'in gözlerinden,

ansiklopedide yazanlardan daha fazla bahsetmenin sadece dilimi yormak olduğunu fark etmiştim. Sonunda cebinde aradığı şeye ulaştı. Bu bir bellekti, gümüş rengi belleği avucunun içine hapsederek bana doğru döndü. Düşünceler kafamın içini işgal etmeye devam ediyordu ama ben oturduğum yerde hareketsizce onu izliyordum.

"Şu Nigin olayını çözmek, o kişiye ulaşmak için büyük bir organizasyon planlıyorum," dedi. "Şehirde olan tüm gençlerin akın akın geleceği bir organizasyon."

Sessiz kaldım.

Birdenbire bu iş için kollarını sıvamış olması dikkatimden kaçmamıştı aslında. Ne olmuştu da birden buna karar vermişti? Bakışlarım hâlâ ondaydı. Gözlerim bir ara emdiğim bileğine kaydı ve teninde sadece emerken dudaklarımın bıraktığı mor lekeler olduğunu gördüm. Efken yavaşça bana doğru ilerleyip tam önümde durunca gözlerim gözlerine tutundu. Efken o gece o ormanda tüm duygularıma şahit olmuştu ve şimdi karşımda durup gözlerimin içine bakıyordu; onun karşısında çırılçıplak hissetmemin esas nedeni bu muydu acaba?

"Buradan gitmek mi istiyorsun?" diye sordu, mavi gözleri yüreğime akıyordu. Bakışlarımı yüzünden uzaklaştıramadım ve yapabildiğim tek şey başımı aşağı yukarı sallayarak bu söylediğini onaylamak oldu. Uçurum mavisi gözlerinin dibinde daha önce hiç duymadığım bir dilde, bildiğim alfabeye bile ait olmayan harflerle yazılmış uzun, anlamının içimi yakacağını bildiğim bir metin yazılıydı sanki. "Gitmen için elimden geleni yapacağım," dedi, bu cümleyi kurduğunda sesinde anlaşılması güç bir şey vardı. "Sen de karşılığında ona âşık olmayacaksın."

"Ona âşık olmayacağım," dedim kurumuş bir dille.

"Güzel. Şimdi yaşadığın her şeyi bir kenara koymanı istiyorum."

"Kenara koyulacak şeyler değil bunlar."

"Medusa," dedi yılmış bir sesle. "Marlar falan, bunlar geçmişten günümüze kadar gelmiş içi boş efsaneler."

"Sana bir şeyleri emreder gibi söylediğimde, mesela durmanı falan, neden ateşmişim gibi benden uzaklaşıyorsun?" diye sordum sadece, tek bir soruydu bu ama Efken'in yüzünün donup kalmasına yetti.

"Bunu ben de bilmiyorum," dedi. "Sadece bana biraz zaman ver. O zamana dek düşünüp düşüncelerini kördüğüm etme."

"Peki," diye fısıldadım. "Ama bu cümlelerden bana inandığın kanısına varıyorum."

"Medusa," dedi sadece, sesi sertti ve ben de sustum.

Odadan çıktığında Yaren'in gelmesini beklemeye başlamıştım çünkü konuşacak birilerine ihtiyaç duyuyordum ama Yaren o gece eve dönmedi. Sezgi ve Ceyhun'un evinde kalacağını Efken'in yaptığı bir telefon konuşmasına şahit olduğumda anlamıştım. Efken cipini tamir etmesi için almaya giden tamirciyle de konuşmuştu. Sonrasında evde derin bir sessizlik oluşmuştu. Bir şeyler yemiş, duş alıp sıcak ve temiz kıyafetlerin içine girmiştim. Yumuşak pudra rengi kazağım, siyah yün dokulu taytım ve uzun, dizlerime kadar çektiğim çoraplarımla bedenimdeki soğuğu yok edemesem de üşümemi geçirebilmiştim. Saçlarım geç kuruyordu çünkü uzun ve gürlerdi, nemli saç diplerimi ovuştururken tekrar salona girmiştim. Salondaki koltukta oturuyordu. Gümüş yüzüklerin süslediği güçlü parmaklarının arasında bir tarot destesi tutuyordu.

İçerisi tıpkı onun gibi sıcak ve güvenliydi. Kokusunu tenini duvarlara sürterek her yana yaymıştı sanki. Biraz kahve, tarçın ve yoğun bir şekilde baharatlı bir kokuydu. Ona özel, güvenli hissettiren bir kokusu vardı ama gözleri hiçbir zaman güven verecek şekilde bakmıyordu.

"Bu gece yalnızız, ha?" diye sordu alayla, bana değil, elinde tuttuğu kalın desteye bakıyordu. Bu düşünce, yani onunla yalnız olma düşüncesi birden garip bir hissin karnıma dolmasına neden olsa da tepkisizce içeri girip koltuğun kenarına oturarak onu izlemeye başladım.

"Onlarla ne yapacaksın?"

Göz ucuyla bana baktı. "Öylesine karıyorum. Bir şey yaptığımdan değil."

"En son ne zaman onları kullandın?"

"Ara sıra oynarım ama kullanmam," dedi net bir sesle. Her an tersleyecekmiş gibi gergin dursa da cevaplarını beni incitmeden veriyordu.

"Daha önce birine fal baktın mı?"

"Ben buna fal bakmak demezdim," dedi sert bir sesle. "Ben falcı değilim. Bu kulağa iğrenç geliyor."

"Daha önce birinin geleceğine göz attın mı?" diye değiştirdim soruyu.

"Hayır," dedi dürüstçe. "Ben genel olarak kartları dizerim, kartlar bana olacakları söyler. Birine özel açmadım ama birçok kez tek bir seçim ile birçok kişinin nasıl etkileneceğini gördüm. Yani ben biri için bakmasam da kartlar bana birilerini hep gösterir." Bu konu onu germiş gibi gözlerini bana dokundurup hızla kartlara geri indirdi. "Salak salak sorularına devam edecek misin?"

"İnsan gibi konuşabildiğimiz nadir anlardan, bozma istersen," dedim kuru bir sesle.

"Ben hep öfkeliyim," dedi. "Nedenini bilmiyorum. Küçüklüğümden beri bu böyle."

Bu açıklığı beni şaşırttı ama tepki vermedim. "Sinirli biri olduğun çok belli."

"Sana hiçbir şey göstermedim," dedi ters bir sesle. "Canımı sıkan da bu."

"Neden?"

"Sana öfkelenmek istiyorum ama öfkelenemiyorum. Sana yıkıcı konuşmalar yaparken bile bir şey beni durduruyor ve en az hasarla kurtuluyorsun. Oysa istesem seni paramparça edebilirim." Tüm bunları göğsü yavaşça inip kalkarken ama gözlerinde belirmiş bir öfkeyle tarot kartlarına bakarken söylemişti. "Seni ilk bulduğumda bana birilerinin gönderdiği bir maşa, bir köstebek olduğunu düşündüm çünkü benim etrafımda dostumdan çok düşmanım vardır. Ama bu düşünce kısa sürdü. Senin öyle biri olmadığın çok açıktı."

"Aslına bakılacak olursa bana hiç zarar vermedin, sadece bazen incitici konuşuyorsun. Bunu bir kadınla nasıl konuşacağını bilmediğine veriyorum," dedim, bu cümlem onun kaşlarını sertçe çatmasına neden oldu.

"Senin bu gördüklerin bir hiç," dedi, asıl canavar gözlerinin gerisinde beni izliyordu. Kartları hızlıca karıp, "Neden böyle anlamıyorum," dedi kendi kendine. "Sana öfkelensem, seni incitsem, seni parçalasam ne olacak ki? Senin ne önemin var ki?"

"Bir önemim yok," dedim sessizce.

"Evet," dedi sertçe. "Senin bir önemin yok."

Kırgın bir sesle, "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Ben de bilmek isterdim," dediğinde duraksadım. Kartları koltuğun üzerine koydu, ikiye kesti, iki farklı deste olarak ayırıp destelere bir süre baktıktan sonra desteleri tekrar birleştirdi. "Senin bir öneminin olmaması gerekiyor, sen öylesine bir kadınsın."

Bunu bana değil, kendine anlatmaya çalışıyor gibiydi.

"Zaten yok," dedim ümitsiz bir sesle, gözlerim boşlukta kör olmuş gibiydiler; sanki baktığım yerde gördüğüm hiçbir şey yoktu. Mavi gözleri beni bulunca, gözlerim yeniden açılmış gibi ona bakmaya başladım. Artık baktığım yerde çok şey vardı.

Boğuk sesiyle, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Gözlerinin rengine bakıyordum," dedim birden.

Tek kaşını kaldırdı. "Ne varmış gözlerimin renginde?"

"Gözlerin senin aksine masmavi. Ama sen siyahsın," dediğimde bakışlarının yüzümde yoğunlaşması, göğsümdeki cehennemde alevlere hükmeden şeytanın bile nefes seslerinin gürleşmesine neden oldu. "Gökyüzü gibi. Gökyüzü günün belli bir saati maviyken, belli bir saati siyah olur ya hani. Öyle... Sen bir gökyüzüne benziyorsun. Bir uçurumun dibi kadar karanlık

olmana rağmen, o kara uçurumun tavanındaki mavi gökyüzüne benzeyen gözlerin var. Uçurum mavisi..." Ona birden yaklaştığım için duraksadı. Gözlerinin içine dikkatle baktım. "Tuhaf olan, şu maviliğin içinde simsiyah pençe izleri var. Siyah, uzun yara izleri gibi duruyor."

Zaman, Efken'in uçurum mavisi gözlerinin dibinden yükselen bir girdaba dönüştüğünde, saniyeler o girdaba takılarak ölüme sürüklenen bedenler gibiydi ve dakikalar var oldukça, o bedenlerden dökülen yardım çığlıkları saatlere uzanıyordu.

Hiçbir şey söylemeden bir süre yalnızca gözlerimin içinde boğuldu.

Uçurum mavisi, siyah uzun yara izlerine sahip olan gözlerinin içinde var olan kelimelerin sözlük anlamını bilmiyordum; hatta dilime oldukça yabancıydılar ama dil ne kadar farklı olursa olsun, hisler mimiklere taştığında kelimeler sadece sahneyi dolduran seslerden ibaret olurdu.

Serinkanlı bakışları birden kayboluvermişti. Kelimeler gözlerinden bir yazarın parmaklarından taşan roman kelimeleri gibi taşıyordu ama ben onları okuyamıyordum.

"Uçurum mavisi mi?" diye sordu, sesinde yabancı bir his günden güne büyüyordu da onun da kelimelerini yutarak ikimizi samut ediyordu sanki.

Sanki Efken'in üzerimdeki etkisi bir güneşti ve ben de onun etrafında dönen, ısısı ve ışığına ihtiyaç duyan dünyaydım.

Belki de hissettirdikleri değil de o güneşti. Etkisi değil de kendisi ısı ve ışığın ta kendisiydi. Efken kara bir güneşti. Ben de onun etrafında dönerek ısınıp aydınlanmaya çalışan mavi, küçük gezegendim. Onun binde biri bile etmezdim ama o benim varlığımın kaynağıydı. Bu karanlık beni ne kadar aydınlatırdı bilmiyordum ama ona ihtiyacım vardı.

"Evet," dedim sonunda konuştuğumda. "Gözlerin uçurum mavisi."

Bir şey söylemeden gözlerime bakarken kartları avucunun içiyle bir yelpaze şeklini alacak şekilde açtı.

"Seç," dedi yavaşça.

"Kart mı?" Gözlerime inanamıyormuş gibi ona bakakaldım.

"Beni mi seçmek isterdin?" diye sordu alayla, sonra gözlerini anlık kartlara indirip tekrar bana doğru çevirdi. "Bir tane seç."

Yavaşça parmağımı kartlara uzattığımda bakışlarımız ikimizin ortasında ışıldayan, birleştikleri an büyük bir yangına dönüşecek ateş parçaları gibiydi.

"Hisset Medusa," diye fısıldadı, sesi zihnimde bir kalkan oluşturdu ve diğer tüm düşünceleri dışarıda bırakırken beni kendine odakladı. "Bir sıcaklık parmak uçlarını yaktığında, doğru kartın üzerindesin demektir."

Gözlerimi yumup parmaklarımı kartların üzerinde dolaştırmaya başladım. Parmak uçlarımda ilerleyen alevi hissettiğimde, birden hareketlerim sonlandı ve parmağımın altında duran kartı yavaşça çektim. Efken'in önüne kadar itip gözlerimi açtığımda Efken kartı yavaşça çevirmişti. Gözlerinin şaşkınlıkla aralandığını, sonra da bana tutunduklarını gördüğüm anda ne gördüğünü anlamak için gözlerimi karta indirdim ve o an ben de donup kaldım.

Bu kart, babaannemin bana bir kitabın ayracı olarak verdiği Azize kartının ta kendisiydi.

Efken yavaşça, "Asale," diye fısıldadı ve o an bakışlarımız buluştu.

"Asale mi?"

Efken'in omuzları genişlerken, "Rüyalarından gelen mesajlara dikkat etmen gerek," dedi. Birden gördüğüm her şey, sanki zihnimin sahnesinin ipi Efken'in parmaklarının ucundaymış ve o ipi çekmiş, perdeyi açmış gibi önüme döküldü. "Biri var..." dedi Efken. "Bir kadın. Seni korumak için her şeyi yapıyor. Aynı zamanda etrafında sezgileri çok kuvvetli bir kadın var, o kadından gelecek nasihatleri dinlemelisin."

Bakışları birden gözlerime saplandı. Tekrar konuşacağını anladım.

"Kendine güven. Sezgilerin o kadından bile güçlü. Eğer Azize seni temsil ediyorsa, bu senin ne kadar güçlü olduğunu gösterir. Azize bilinçaltı bağlantılı bir ilim, bilgi ve güç kartıdır. Azize, bilinçaltının gardiyanı ve koruyucusu olarak tanınır. Her cevap senin bilinçaltında gizli."

"Rüyalarımdan gelen mesajlar..." Sustum. Efken gözlerimin içine bakıyordu.

"Hep rüya görür müsün?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Nasıl rüyalar?" diye sorguladı beni.

"Bazen savaş... Bazen başka şeyler, karmaşık görüntüler... Sonra bir sembol," dediğimde duraksadı. "Bir sembol görüyorum." *Bir değil, iki...*

"Sana o sembolü çizmeni istesem çizebilir misin?"

"Evet."

"Şimdi çizebilir misin?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Büyük bir tuvale ve şövaleye ihtiyacım var. Bir kâğıda çizebileceğim kadar sığ değil. Önünde durup tamamen düşünerek, her hattını hatırlayarak çizmeliyim." Birden bunu neden merak ettiğini sorgularcasına ona baktım.

"Senin için bunları ayarlarım," dedi ve ekledi. "Yarın."

"Neden?"

"O sembolü görmek istiyorum."

Bir şeyleri tıpkı benim gibi kurcalayacaktı. İçimden bir ses, bu sembolü ona göstermenin bizi çıkış yoluna götürmede büyük rol oynayacağını söylüyordu. Sessizce başımı sallayıp yorgun bir şekilde dizlerimi karnıma doğru çekerek bakışlarımı karşıdaki duvara çevirdim. Beni izlediğini biliyordum ama ben ona bakmadım.

"Karga olayını çözebildin mi?" diye sordum sessizce.

"Leşleri artık orada değil," dedi sadece, bu da demek oluyordu ki olayın sırrını o da çözememişti. Yutkunup başımı sallarken çenemi yavaşça dizime yaslamıştım. Soru sormamam gözünden kaçmamış gibi duruyordu.

Derin bir nefes alarak, "Yaren ne kadar süre orada kalacak? Sadece bugünlük mü?" diye sordum.

"Hayır. Bir organizasyon ayarlıyorum, her şeyi hallettiğimde gelecek. Şimdiden ayağımın altında dolaşırsa sinirlerimi bozar. Böyle şeyler onu hep heyecanlandırıyor."

"Nasıl bir şey planlıyorsun?"

"Hım... Bir balo?" dedi alay eder gibi, sesinden iğrendiğini anlayabilmiştim. "Şu herifi artık bulmalıyız."

"Neden bir anda onu bulmaya karar verdin?"

"Sana onu bulacağımı söylemiştim."

"Birden bugün daha istekli göründün gözüme."

"Evet, salağın tekine âşık olmayacaksın çünkü."

"Tek sorun salağın tekine âşık olacak olmam mıydı gerçekten?" Sorumu şaşkınlığımı bir nebze olsun gizleyemeden, şok içinde sormuştum. Efken bir şey söylemek yerine kartları topladı, siyah kadife bir kesenin içine koyduğu kartlar ile birlikte salondan çıktı. Tekrar yanıma döndüğünde par maklarındaki yüzükler de yerlerinde değildi. Elinde kalın bir viski şişesi tutuyordu; şişenin ucu inceydi ama gövdesi epey tombul duruyordu. Ellerine baktım.

Bu ellerini yüzükleri olmadan bu kadar net bir şekilde ilk görüşümdü. Parmaklarına kazılı dövmeleri incelemem bittiğinde yüzüne baktım. Beyaz filtreli sigarasını dudaklarının arasına dengeledi. Sigaranın ucunu çakmağından fırlayan alev ile tutuşturup bakışlarını bana çevirdi. Hâlâ iç çamaşırıylaydı, üzerindeki beyaz tişörtün katladığı kol kısmında bir nokta büyüklüğündeki kahve lekesi dikkatimden kaçmamıştı. İçki şişesini kafasına dikince bakışlarım boğazında kavis yapan sert âdem elmasına takılıp kaldı ve o aldığı içki yudumunu yutana dek o kavisi izlemeyi sürdürdüm.

"İçecek misin?" diye sordu bana şişeyi dudaklarından uzaklaştırıp bana doğru uzatırken. "Kafanı dağıtır."

Bakışlarım bedeninde dolaştı, ardından uzattığı şişeye bakarken, "Teninin hep sıcak olmasının nedeni alkol mü?" diye sordum açıkça.

Güneş, bu yakadaki gökyüzünde hiç var olmamış olsa da, onun gözlerinde doğdu. Efken'in bakışları güneş kadar sıcak, güneş kadar parlaktı. Isısını odanın diğer ucundan bile hissedebiliyordum. Bana bakışı kalbimin deliye dönmüş atışlarını çözüyor, göğsüm bir cehennem gibi harlanıyor, ateşler içinde yanan düşüncelerim ise buz tutuyordu. Elinde tuttuğu içki şişesini yere indirirken bakışları gözlerimin derinliklerinde daha da güçlü bir etki yaratmaya başladı.

"Tenimin sıcak olması dikkatini çekmiş gibi," dedi, sesindeki tok anlam karnımdan aşağı ılık bir hissin kayarak cemre gibi düşmesine neden oldu.

Bakışlarımı anlamların kulaç attığı gözlerinden uzaklaştırmak istedim ama o gözlere, güneşli bir günde gökyüzünde salınan rüzgâra tutunmuş bir uçurtma gibi tutunmuştum. Sanki bakışları güneşti ama kendisi tutunduğum rüzgârın ta kendisiydi. Bana doğru bir adım atınca, ayağının altındaki yer zangırdadı. Bakışlarım yüzünde sabitli kalsa da kalbim sanki her zerresini görüyordu.

Tekrar konuştu.

"Senin tenin de hep buz gibi... Kara dokunuyormuşum gibi hissettiriyor."

Bana dokunduğunu düşünmek midemin tepe taklak gelmesine neden oldu. İçimde şaha kalkmış siyah bir atın yeleleri rüzgârda savruldu ve kalbim kendi içinde infazını gerçekleştiriyormuş gibi birden yavaşladı; ölüm sanki başucumdaydı. Bakışlarım Efken'in uçurum mavisi gözlerindeyken konuştum.

"Demek ki benim tenim de senin dikkatini çekmiş."

Bakışları sanki bir kartalın güçlü kanatları gibiydi ve o kanatları benim cehennemimin göğünde çırpmaya devam ediyordu.

"Senden bunu saklamadım," dedi sakince. İçkiyi dudaklarıyla buluşturdu. Daha dolgun olan üst dudağı içkinin ağız kısmını kavradığında dudaklarının dolgunluğunun ne kadar baş döndürücü olduğunu düşündüm. İçki şişesini dudaklarından ayırdığında dudakları içkinin nemiyle parlıyordu. "Sadece tenin değil Medusa. Düpedüz sen ilgimi çekiyorsun."

İtirafı, göğüs kafesi mezarlığımdaki tüm ölülerin çürümüş bedenlerinden duyulan kör yankılı ağıtlara dönüştü. Nefesimi tutup bu an yok olana dek öylece beklemek istedim ama ısrarcı gözleri beni ânın içinde tutarken zamanın zehirli kıskaçlarını kalbimde hissetmemi sağlıyordu.

"Merak ediyorum Medusa," dediğinde artık bana bu isimle seslenmesi hiç sorun teşkil etmiyormuş gibi kalbim sızladı. Sanki o gün o şafak vaktinde

beni bulduğunda beni öldürmüştü ve cesedim yeni bana hamileydi; onun gözlerinin önünde yeni beni ölü bir bedenden doğurarak var etmiştim. "Aslında kim olduğunu. Neden var olduğunu. Var oluş nedenini... Neleri sevdiğini, neleri sevmediğini. Bu normal mi? Seni merak etmek beni çok öfkelendiriyor. Seni her merak ettiğimde, kafanı bedeninden ayırmak istiyorum ama bir yandan da o güzel kafanın o zarif boynunun üzerinde kalmasını diliyorum."

Yutkundum, bu onun da yutkunmasına neden oldu.

"Bana her ne yapıyorsan, bunu kesmek zorundasın. Buna belli bir süre daha meydan okurum ama meydan okumak zorunda kalmak bile beni öfkelendiriyor. Bu öfke bana zarar verdiği kadar kimseye zarar vermedi. Ölü bir bedene bile... Ama sana verir. Sana bana verdiğinden daha büyük zararlar verir. Sana, kendime verdiğim zararlardan çok daha büyüğünü veririm Medusa."

Her nedense, sadece, "Biliyorum," diyebildim, çünkü evet, bunun böyle olacağını biliyordum.

"Seni bilmek istiyorum, bu beni çıldırtıyor."

İçki şişesini dudaklarına götürürken bir an duraksadı, sanki bir şey daha söyleyecek gibiydi ama son anda susup içkisini yudumladı.

"Sana hiçbir şey yapmıyorum," diye fısıldadım, kalp atışlarım öyle çok sessizdi ki, göğsümün altındaki kalp durmuş bir saatten farksızdı. Tıpkı o saatin artık zamanı takip edemediği gibi, kalbim de duygularımı takip edemiyordu.

"Yalan söylemeyi bırak. Sen de bana bir şeyler yapabildiğinin farkındasın. Ve hiçbir kadın Efken Karaduman'a hiçbir şey yapamaz." Gözlerimin içine bakıp birden önümde bitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan çıplak dizini koltuğa bastırarak yüzüme doğru eğildi. "Ama sen yapıyorsun. Aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Belki de her şey senin bir oyunundur. Benim aklımı kaçırmam için gönderilmişsindir. Bunu yapabilecek güçte olman seni öldürmek istememe neden oluyor ama bunu yapamayacak kadar da güçsüz hissediyorum karşında. Beni anlıyor musun?"

Yakınlığı ne yapacağımı şaşırmama yol açsa da başımı hızlıca sallayabildim. Aslında anladığım falan yoktu, tıpkı onun gibi benim de kafam allak bullaktı. Bunu anlayabilmesinin imkânı yok gibi durduğundan pasif bir kabullenişle dolup taşmıştım. Oysa anlayabildiğim hiçbir şey yoktu.

"Beni anladın mı?" diye sordu erkeksi bir sesle.

"Çok karmaşıksın," dediğimde duraksadığını hissettim. "Tutarsızsın."

"Biliyorum."

"Peki neden?"

"Senden önce böyle değildim," deyince alkol kokan nefesi saçlarıma ve yüzüme yayıldı. Kalp atışlarım yeniden hâlâ ölmediklerini, burada olduklarını haykırmak ister gibi sertçe çarpmaya başladılar. Yüzü yüzüme son derece yakın duruyordu, bakışlarımız birbirlerine bir adak çaputuyla bağlanmışlar gibi tutunup kaldıklarında, zor bir hisse kurban giderek yavaşça yutkundum. "Senden önce sadece öfkeliydim. Şimdi karman çormanım. Düğüm gibiyim. Evet, ben bir düğümüm. Sen geldin ve beni bir düğüme çevirdin. Benim gibi bir adamı..." Nefesi yüzüme aktıkça, nabzım arsız bir ritim tutturup çok daha hızlı vurmaya başlıyor, damarlarım kanımın yoğunluğuyla âdeta dalgalanıyordu. "Yüzüne baktığımda fikrim değişiyor, içim allak bullak oluyor. Sana bakmadığım zamanlarda senden çok rahat nefret ediyorum, çünkü bana ayak bağı olduğunu düşünüyorum. Ama sana bakınca... bu fikrim de kolayca küle dönüşüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kokusunu ciğerlerime çektim. Kokusu içimi deşip onu hatırlatan hatıraları derinlerime taşlara kazınmış yazılar gibi oyuyordu. Onun içimi kendisiyle oyduğunu fark ettiğim anda nefesim kesildi ve kokusu birden yok oldu. Gözlerinin içine bakmak için başımı duvara yaslamış, sırtımı tamamen koltuğa bastırmıştım.

"Dahası gözlerine baktığımda, o kızıl gözlerinin derinliklerinde bir kız çocuğu olduğunu görüyorum. Masumsun. Saf düşüncelerin, tıpkı düşüncelerin gibi saf kalmış bir bedenin var. Bu seni çok daha çekici kılıyor." Derin bir nefes alıp bir elini koltuğun sırt kısmına bastırınca, başımın hemen yanında uzanan damarlı koluna ve ona baktım. "Kafamı karman çorman ettiğin yeter," dedi isyan eder gibi. "Ben seninle ilgili hastalıklı düşüncelere sahip olmak istemiyorum. Fıtratımda yok bu."

Korktuğum bir denizdi Efken. Sanki yüzmeyi bile bilmiyordum. O denizi hayranlıkla izlesem de, kıyısına adımımı bile atamayacak kadar korkuyordum ondan. Derinliğinden, sonsuz maviliğinden, çok uzaklarda gibi görünse de kıyıyı da bazen alaşağı ettiğini bildiğim güçlü dalgalarından...

Ve ben o denizi izlerken bile nefessiz kalıyorken, nasıl olurdu da girip o denizin içinde kulaç atmaya başlardım?

"Kafamın içini özgür bırak, ben de ellerimi üzerine gölge gibi düşürmeyeyim," dediğinde sesinde karanlık bir tehdit vardı; o tehdit tenime sindi, derimin altında ilerleyerek damarlarıma ulaştı. "Aksi halde sana öyle çok dokunacağım ki, sadece kafamın içini değil, tüm tenimi tutsak edeceksin ve bunun karşılığı senin müebbetin olmam olacak."

Yutkunurken, "Bu açıkça bir tehdit," diye fısıldadım.

"Kesinlikle," dediğinde dudakları neredeyse alnıma sürtünecekti.

"Geri çekilme zamanın gelmedi mi?" diye sordum, sesimde tehditten

eser yoktu ama yine de onu itecek gücü toplayabilmiştim. Ellerimi çıplak göğsüne koyup onu ittiğimi düşünmek bile tüylerimin ürpermesine neden oldu. Bir de bunu yapacak olursam, asıl yangını o zaman başlatmış olmaz mıydım?

"Evet," dedi acımasızca. "Geldi. Kafamın içinden geri çekilme zamanın geldi de geçiyor. Beni bu bocalamadan kurtar, yoksa ya sonun olacağım ya da saflığın parmaklarımda parçalanırken başlangıcın olacağım. Ve bu başlangıç, içinde olmayı dileyeceğin bir başlangıç olmaz." Dudaklarını saç diplerimde hissettim ama çok hayali bir dokunuştu bu. Belki hiç var olmamıştı bile. Efken geri çekilince gözlerimi kaldırıp ona saldırmaya hazır ama yaralı bir av gibi baktım; avcının karşısında hiç şansım olmadığını bilsem de ölümcül yarama rağmen son saniyelerimde bile kendimi savunmak ister gibi saldırmak için hazırdım. "Küçük bir uyarıydı saf yılan," dediğinde, bana yeniden yılan olarak seslenmesi kasılmama neden oldu ve yavaşça yutkundum. Koltuğa yasladığı elinin güçlü parmaklarının arasında duran sigaranın külü ölü bir beden gibi bükülerek koltuğun üzerine düştü. Sanki o külün kütlesiz sesini bile duymuştum. Algılarım tam şu an hiç olmaması gerektiği kadar saldırgandı. "Sadece küçük bir uyarı."

Geri çekilince son kül zerrecikleri üzerime yığıldı. Bakışlarım ondaydı ama o artık bana bakmıyordu. Elindeki içki şişesini sallayarak bir yudum daha aldı ve kaslı sırtını bana döndü. Çıkışa doğru ilerlediğini gördüğümde gücü damarlarıma çağırıyordum ama bedenim uyuşmuş, bir pelteye dönüşmüştü. Öylece oturmuş gidişini izleyecek olmak kanıma dokundu ve konuştum.

"Benim de seninle ilgili merak ettiklerim var," dedim.

Adımları durdu ama bana doğru bakmadı. Çıkışın önünde dururken bedeninde bir sorgu dolaşıyor gibiydi çünkü sırtı kaskatı kesilmişti.

"Neymiş onlar?" diye sordu, sesi ilgisiz gibiydi ama bedenindeki gerilim tam aksini savunuyordu.

"Eğer cevaplayacaksan sana onları sorarım."

"Pazarlık yapabilecek konumda değilsin."

"Evet," diye bastırdım sertçe. "Öyleyim. Yani anlattığın kadarıyla, bence tam olarak o konumdayım."

Keyifsiz, alay dolu bir ses çıkararak omzunun üzerinden bana baktı.

"Bak yine aynısını yapıyorsun. Beni öfkelendiriyorsun," dedi, güçlü sesinde tehdit yoktu ama buna güvenerek devam edemezdim.

"Amacım öfkelendirmek değil, merak ediyorum."

"Cevaplar, soracaklarına bağlı." Sigarayı dudaklarına götürdüğünü fark ettim. "Yatak odamda olacağım. Eğer cevapları öğrenmek istiyorsan, yata-

ğa gel." Bunu söylerken bana bakmamıştı bile. Koridora çıktı ve karanlıkta kayboldu. Göğsümün derinliklerinde uluyan o kurt, keskin pençeleriyle göğsümün topraklarına yaralar açarken bir süre öylece durdum ve bekledim. Beni yatağa çağırmıştı. Anlam karmaşası yaratıp kendi kendimi dehşete düşürmek istemiyordum, bu çağrının altında garip anlamlar bulmaya çalışmaktan vazgeçmeliydim ama o an bunu yapamadım.

Odasına gittiğimde onu yatağın içinde bulmayı bekliyordum ama öyle bulmamıştım. Kıyafetlerimin olduğu poşetleri yere koymuş tekli koltuğa oturmuştu. Lambaderin ışığı kapalıydı, içeride saf bir karanlık kıvrılarak dolaşıyordu. Ayın gümüş renkli ışığı pencerenin aralık duran perdesinden içeri doğru düşmüş, yere ölü bir beden gibi serilmiş yatıyordu. Işığın üzerinden geçerek Efken'in önüne kadar yürüdüm. Viski şişesini iki bacağının arasına almıştı ve çıplak bacaklarının arasında duran buz gibi içki şişesinden soğuğun gözyaşları akıyor, bacaklarını ıslatıyordu.

"Otursana," dedi buyurucu bir ses tonuyla. Bu canımı sıksa da yatağın ucuna oturup, bedenimi ona doğru çevirdim. Koltuk camın önünde olduğundan ayın ışığı sırtına vuruyor, teni bir figür gibi belli olsa da yüzü karanlığa gömülmüş halde duruyordu. "İçecek misin?"

Tam şu an gerekiyordu.

"Evet," diyerek elimi uzatınca, bacaklarının arasına sıkıştırdığı şişeyi ıslanan bacaklarının arasından çıkararak bana uzattı. Gümüş renkli ışık yüzüme çarpıyor, tenimi gözler önüne seriyordu. Efken yüzümü görebiliyordu ama ben onun ne yüzünü ne de uçurum mavisi gözlerini göremiyordum. Şişeyi alırken, "Teşekkürler," dedim basitçe.

"İç."

Şişeyi dudaklarıma götürdüğümde de beni izliyordu. Onun kalın dudaklarının izini taşıyan şişenin ucunu ağzıma aldığımda yüzünü saran karanlığa rağmen, beni delip geçen bakışları tenimi ateşler içinde bırakmıştı. Şişenin ucundan ağzıma akan içkinin tadı damağıma yayıldığı andan itibaren gözlerim kısıldı. Viskinin yakıcı tadı kulaklarıma ateş olup yağdığında yutkundum ve bir yudum içki hızla boğazımdan aşağı kaydı. Sakince şişeyi bacaklarımın arasına koyduğumda beni izlemeye devam ediyordu. Kulaklarım tek bir yudum almış olmama rağmen cayır cayır yanmaya başlamıştı.

"Sor," dedi, emir dolu sesi zihnimde bir yarık açtı; kelimeler o yarıktan dışarı akarken sorular yavaşça dilimin ucuna toplanmaya başlamıştı.

"Ne iş yapıyorsun?"

Tek kaşını kaldırdığını hissettim. "İlk sorun bu mu gerçekten?"

"Seninkisi ne olurdu?" diye sordum yavaşça.

Buna cevap vermedi. "Uzun yıllardır gece kulübü işletiyorum," dedi-

ğinde şaşırmadım çünkü aslında bunu biliyordum. Ekstra bir işi olmasını beklemiştim ama sanırım yoktu. "Aynı zamanda bir sanat galerim de var."

"Ne?"

"Evet?" dedi sorar gibi.

"Başkalarının eserleri mi yoksa senin eserlerin mi var orada?"

Derin bir nefes aldı. "Benim," dedi sahiplenici bir tonlamayla. "Ama eserlerimi satmıyorum ve kimse o galerinin bana ait olduğunu bilmiyor. Yılın belli zamanlarında sergilerimiz oluyor. İnsanlar birkaç zırvalık görmek için tonlarca para dökebilir Medusa."

"Sanat senin için zırvalık olsa bunu yapmazdın," dedim kısık sesle.

"Evet ama onlara göre zırvalık."

"Sadece resim mi peki?"

"Evet," dedi. "Ebat olarak epey büyük tablolar."

Şaşırmıştım. Onu bir tablo için ter akıtırken, boyalara bulanmış halde hayal edemiyordum ama yine de onu oraya, o görüntünün içine yerleştirdiğimde, kusursuz görüntüsüyle hemen oraya uyum sağlamıştı.

Sindirmek için viskiden bir yudum daha aldım.

"Zengin misin?"

"Evet," dedi, birden yüzümü buruşturmak istedim ama zaten içkinin tadından dolayı yüzümü çoktan buruşturmuştum. "Param var."

"Sadece gece kulübü ve sanat galerisinden kazandığın parayla zengin olabiliyor musun ki?"

"Evet," dedi ama sesinde alay vardı. Daha karanlık işlerde de bezi olduğunu fark edip yutkundum ama irdelemedim.

"Vay canına, seni hiç resim çizerken hayal edemiyorum," diye fısıldadım dürüstçe. "Dövdüğün adamların kanıyla falan çiziyorsundur."

Alayla güldüğünü işittim.

"Öldürdüğün mü demek istedin?"

"Ne?"

Tekrar gülse de bu kez gülüşünde alay yoktu, başka bir şey vardı; yüzünü görmeyi istediğimi fark etmeme neden olan bir şeydi bu.

"Peki sen?" diye sorunca kafamdaki her şey bir yana dağıldı. "Daha önce hiç sevgilinin olmama nedeni ne? Beklentilerini karşılayacak kadar aptal bir romantik bulamamandan mı yoksa bekâretini otuz yaşına kadar saklamayı düşündüğün için mi?"

Yanaklarıma oturan kan ile panik içinde içkiden bir yudum aldım.

Ona neydi benim bekâretimden? Birden gerçekten çok utandığımı hissettim ve sonra utanç, pasif bir öfkeyi gün yüzüne çıkardı.

"Benim bekâretim seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir," dedi sertçe.

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bu yaşına kadar ciddi bir ilişki yaşamadın?" diye sordum.

"İlişki yaşamaktan kastın seks yapmaksa hep seks yaparım," dedi birden pat diye. Avuçlarımın arasında duran içki şişesi kayıp düşecek ve tüm içki yere yayılacak sansam da bu olmadı. "Kendimi duygusal bir ilişkinin içinde düşünemiyorum. Bir kadınla en fazla iki saat yan yana kalmışımdır."

Benimle günlerdir yan yanaydı, günler haftaları doğuruyordu.

"Belki de farkında değilsindir ama sen de doğru olanı bekliyorsundur," dediğimde homurdandı.

"Doğru kadın ve doğru adam diye bir şey yoktur Medusa," dedi ciddi bir sesle. "Gerçekten doğru olanın gelmesini bekliyorsan babaannem yaşına gelene dek bakire kalırsın ve sallanan koltuğuna oturup dizine yatırdığın şişman, çirkin bir kediyi okşarsın."

"Sen öyle san," diye tersledim onu. "Peki gerçekten merakımdan soruyorum. Neden Crystal'e bir şans vermedin?"

"Şu Mar olduğunu söylediğin kadına mı?" diye sorarken sesi keyifliydi. "Sana dedim, ben kimseye şans vermem, kimseden şans da beklemem."

"Ne yani? Ondan hiç etkilenmedin mi bile? O çok güzel."

"Evet, güzel," diye kabul edince karnıma saplanan bıçağın sapını tutan kişi o bıçağı içimdeyken acımasızca çevirmiş gibi hissettim. Berbattı. "Ama sadece güzel. Etrafım güzel kadınlarla çevrili Medusa. Sadece bir tanesini gördün."

"O zaman herhangi biriyle de şansın olabilir."

"Hiçbiri kasıklarımın altında sarkan uzun şeyde değil," deyince yanaklarım ısındı. "Güzel olmaları ya da bana bir şeyler hissediyor olmalarını hiç umursamadım."

"Bir gün umursayacağına inanıyor musun?"

Sessizce, "Peki sen?" diye sorarak konuyu değiştirdi. "Hiç kimseyle olmamışsın, bunu anladım. Peki hiç kimseyi sevmedin mi?"

Derin bir nefes alırken, "Hayır," diye itiraf ettim. "Üniversitenin ilk yılında çok fazla erkekten tanışma teklifi alıyordum ama tamamı reddedilince sonraki senelerde hiçbiri bana yaklaşmamaya başladı."

"En azından seni görmeyecek kadar aptal değillermiş," dedi gergin bir sesle. "Girdiğin her ortamda dikkat çekiyor olmalısın."

Şaşırsam da, "Bilmem," diyerek geçiştirdim. "Doğum günün ne zaman?"

"16 Kasım," dedi umursamaz bir sesle. "Senin?"

"8 Ocak," diye fısıldadım.

"Rüyanda gördüğün sembolü çizebildiğine göre, senin de çizim yeteneğin var sanıyorum?"

"Lisedeyken yağlı boyayla ilgileniyordum. Yağlı boya yapıyordum." Lisenin üçüncü sınıfına kadar odam hep boya ve tiner kokardı, annem bu kokudan nefret etse de babam o kokuyu her defasında ciğerlerine doldurup bana gururla bakardı. Yaptığım çoğu tablo pek değere sahip olmazdı, vasatın da ötesinde olurlardı ama babam her birini evimizin deposunda saklamaya devam ediyordu. Çizim yeteneğim doğuştan mıydı bilmiyordum ama üniversitede okuduğum bölümde de lisede yaptığım çizimler işime yaramıştı. En azından elim kaleme kolayca alışkanlık kazanmıştı ve bu yüzden daha az zorlanmıştım. "Genelde çizime dayalı ödevleri de ben yapardım."

"Üniversitede hangi bölümü okuyordun?" Kaşlarını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim, mimarlık falan mı? Sende öyle bir hava var."

"Evet," dedim, bunu kolayca tahmin ettiği için epey şaşırmıştım. "ODTÜ'de mimarlık okudum."

Anlamamış gibi bir süre yüzümü izlediğini hissettim. Sonra, "Sanırım okulunun bir kısaltması," dedi kendi kendine. "Peki mesleğini yapıyor muydun?"

"Açıkçası hayır," diye fısıldadım. "Kardeşlerimin sorumluluğu üzerimdeydi. Babam da nasıl desem... Biraz korumacı? İş bulmuştum ama şehir dışındaydı ve babam da beni yollamak istemiyordu. Gitsem giderdim, karışmazdı ama ne birden kardeşlerimi bırakabildim ne de babamın üzülmesine dayanabildim. Hem zaten yeni mezun oldum sayılır, belki döndüğümde bir ara bunu yapabilirim."

"Yirmi bir yaşındaydın, değil mi?"

İçkiden bir yudum alırken başımı salladım. "Evet."

"O zaman seneye mezun olman gerekmiyor muydu?"

"Ben ocak doğumluyum."

"Nasıl yani?"

"Yeni yıldan sonra doğanlarla değil, önce doğanlarla aynı anda başladım. Yani okula bir yıl önce başlamış oldum." Yanaklarım ısındı. "Bir de ilkokul birinci sınıftayken hızlı öğrendiğim için iki sene atlatmışlardı beni. Yani ben üç sene kadar önde gidiyorum denilebilir."

"Süper zekâsın yani," dedi alayla. "Anladım. Yine de yeni mezun sayılırsın. Mezun olduğun anda iş hayatına atılmaman iyi olmuş, bu biraz sıkıcı olurdu," deyince kaşlarımı kaldırdım. "Birkaç yıl öğrencilikten kurtulmanın tadını çıkar."

"Sen ne okudun?"

"Psikoloji," dedi dümdüz bir sesle.

"Vay be. Ciddi mi bu?"

"Evet?"

"Sen insanın psikolojisini daha çok bozarmışsın gibi geliyor..."

Alayla güldü. "Yüksek lisans yaptım," dedi birden, tokat yemiş gibi ağzım kocaman açıldı. "Klinik psikoloji."

"Neden mesleğini yapmıyorsun?"

"İnsanların ruhlarını çözmeyi seviyorum, tamir etmeyi değil."

"Yani sırf ruhları çözebilmek için mi o bölümü okudun?"

"Evet, olamaz mı?" Elini uzattı. "Şişeyi ver."

Şişeyi ona uzattım. Dudaklarımı yasladığım yere dudaklarını yaslayıp şişeyi kafasına dikti ve içki, boğazını yakarak doldurmaya başladı. Çenesine taşıp bir su damlası gibi akan içkiyi izledim. Şişeyi ağzından uzaklaştırdığı an elinin tersiyle ağzının kenarını silerek bana baktı. Şişeyi tekrar sıkı bacaklarının arasına aldıktan sonra duruşunu dik konuma getirdi.

"Merak ediyorum," dediğimde duraksadı, birden konuşmamı beklemiyor gibi bir hali vardı. "İlk birlikteliğini yaşadığında da mı birlikte olduğun kişiye karşı bir şeyler hissetmiyordun gerçekten?"

"Birliktelik yaşamak?" Kafamda antenlerim varmış gibi baktığını biliyordum. "Seks yapmaktan mı bahsediyorsun?" Neredeyse homurdanacaktım. "İlk seksimi yaptığımda lise birinci sınıftaydım," deyince küçük dilimi yutacağımı sandım. Gözlerim o kadar iri açılmıştı ki, Efken'in boğazından yükselen alay dolu sesi duyana dek gözlerimi ne denli iri açtığımı bile fark etmemiştim. "Şu ifadeyi takınma, cidden komik görünüyorsun. Rahatsız edici derecede komik... Ne bekliyordun ki? Öylece bir kenara geçip kendimi tatmin etmemi mi? Bu benlik değildi. O zamanlar yaşım kaç olursa olsun, özüm hep aynıydı."

"Kendini beğenmiştin yani," dedim şok içerisinde. "Reşit olmadan, reşit olmayan biriyle yattın öyle mi?"

"Hayır," dediğinde şaşkınlığım iki kat arttı. "Seks yaptığım kişi benden büyüktü."

"Ne? Reşit biriyle mi yattın? Lise bire giderken?"

"Evet?"

"Üst sınıflardan mıydı? Son sınıf falan?"

Merakım onu eğlendirmişe benziyordu. "Hayır," deyince kaşlarım havaya kalktı. "Staj için gelen asistan öğretmenlerden biriyle."

"Oha!"

"Ne var bunda?"

"Senin yaşına bakmadan mı?.."

"Her zaman iriydim ve yaşımdan büyük görünürdüm. Onu ayartmak benim için sadece bir iki teneffüs sürdü."

"Çok adisin. Hem bu o kadını da pedofili yapar. Sen reşit bile değildin."

"Reşit birinden daha büyük görünüyordum, sakinleş."

"Bir de öğretmen olacaktı yani... Olmuştur kesin. Diğer öğrencileriyle yapmayacağı nereden belli ki? Çok korkunç bu!"

"Kimse benim kadar iyi baştan çıkaramaz," dedi Efken keyifle.

"Psikoloji okumuş biri için sığ düşünüyorsun. Bu çok zararlı. Öğrencileriyle çarpık ilişkileri olan bir öğretmen profili geldi gözümün önüne, bu çok korkunç."

"Şu an öğretmenlik yapmıyor," dedi Efken, sesi gergindi. "Kendisinden yaşça büyük bir üniversite dekanıyla evlendi, bayağı zengin bir dekandı. Bildiğim kadarıyla şu an kocasının mirasını yiyor."

"Nereden biliyorsun?"

Yavaşça esnedi. "İnsanları tamir etmem dedim, başkalarını zehirlemelerine izin veririm demedim."

İçki şişesine uzanmak için ona doğru eğildiğimde başta bu yakınlığa anlam yükleyemeyip donup kaldı. Bacaklarının arasına uzanıp şişenin baş kısmını kavradığımda birden bacaklarını sımsıkı konuma getirerek içkiyi almama engel oldu. Bacak kasları öyle güçlüydü ki, ne kadar çekiştirsem de içkiyi alamamıştım. Saçlarım yanaklarımın üzerine düşerek yüzümü gizlediğinde, uzun saçlarım omuzlarına sürtünmüştü. İçki şişesini bir kez daha çekmeye çalıştım ama bu da boşa gitti ve homurdanarak kafamı kaldırıp ona baktım. Uçurum mavisi gözleri paslı bir gümüş gibi parlıyordu.

"Şunu versene."

"Yeter bu kadar," deyince gözlerinin içine daha büyük bir dikkatle baktım. Birden hiç olmamamız gerektiği kadar yakın olduğumuzu fark etmiştim. "Yatağa gir Medusa."

"Bana emirler yağdıramazsın," diye söylendim.

"Alkole bağışıklığın olduğunu sanmıyorum," dedi. "Daha fazla içme. Yatağa bir gevezeyle girmek istemiyorum."

"Seninle yatağa girecek olan da kimmiş?"

Hırıltılı bir nefes verdikten hemen sonra içki şişesini kenara koyarak ayağa kalktı. Birden karnıma bastırdı ve ben ayaklarım yere sabitli duracak şekilde yatağa uzanmak zorunda kaldım.

Zaman zihnimin içinde dönmeye başladı.

Saçlarım yatağa birbirine girmiş yılan bedenleri gibi serilirken, Efken iki bacağını karnımın üzerinde açarak üzerime çıktı ve gözlerini indirip yüzüme bakmaya başladı. Tam üzerimdeydi ve başıma dikilmiş bir gökyüzüne benziyordu. Kızıl bir gülün tohumu sanki içimde bir yerlerde kökünden sarsılmış ve tomurcuğu çatlamıştı. Sonra o kan rengi yapraklar serbest kalarak tamamen açılmıştı. Efken güçlü ellerinin sıcak avuç içlerini bileklerimin iç

kısmına bastırdı ve yatağın üzerinde tamamen gerdi. Sanki beni kendine ait bir çarmıha germişti.

Nabzım onun güçlü ve sıcak avucunun içine telaşla çarpıyordu. Gözlerini yüzümün her zerresinde gezdirmeye başladı. Üzerimde olduğu o süre zarfında, kalbim kanlı bir çatışmanın ortasındaymış gibi hissetmiştim. Gözlerinin içine baktığımda orada bir ayna olduğunu gördüm. Evet, mavi gözleri bir ayna gibi parlıyordu. O aynaya düşen karanlık yansımamı izlerken kalbimin gerdiği göğsümdeki deri sık sık dalgalanıyordu. Onun gözlerinin içine bakmak, aynalarla kaplı bir odanın tam ortasında çırılçıplak durmak gibiydi ve her ayna, içinde binlerce yansımayı sığdırıyor, on binlerce ayna birbirlerinin kalbinde benim görüntümü taşıyordu. Eğilmiyordu, öylece duruyordu ama öylece dururken bile sanki bizi birbirimizden ayıran o mesafe gitgide daha da yok oluyordu.

"Benimle uyuyacaksın," dedi sadece. Ses tonundan zihnime düşen kelimeler aklım tarafından çevrelense de mantığım bu kelimeleri olmaları gerektiği yere koyamadı. "Bu yatakta."

"Neden?" diye sordum, soluk soluğaydım.

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Seninle uyumamı mı istiyorsun?"

"Bunu benim sesimden duymak istiyorsun, değil mi?" diye sordu karşılık olarak. Ortam çok sessizdi, her bir kalp vuruşunun sesi duyuluyordu. Kalp atışlarımın sesi kalp atışlarının sesine karışmıştı. Yavaşça eğilince, nefesimi tuttum ve dünya üzerime yıkılıyormuş gibi korkuyla doldum ama korkunun arkasına sakladığı o baskın his kendini belli etmeye başlamıştı. "Benimle uyumanı istiyorum."

Buna karşılık sadece sertçe yutkunabildim.

Yüzünü neredeyse yüzümün hizasına indirince, kalbimin çığlıklarını daha yakından duyabilme şansı oldu.

"Nasıl bu kadar güzel görünebiliyorsun?" diye sormasıyla, avuçlarının içinde cam parçaları varmış da bileklerimin içine batıyormuş gibi gözlerimi acıyla yumdum. "Bu senin sihrin mi yoksa?.." Dudakları dudaklarımı teğet geçerek kulağıma yaklaştı. "Söylesene, kimseye söylemem. Yoksa güzelliğin senin silahın mı?"

Gözlerim yavaşça boşluğa kaydı. Parkeye sızan o gümüşten maviye dönen ışığı tekrar gördüğümde, o geceyi hatırladım. O gece Efken'in o ışığın altındaki görüntüsünü... Sihirli kelimeleri zihnime dolarken gözlerimi o genişleyen ışık nehrinden ayıramadım. Işık yavaşça yatağa tırmanmaya başladığında gözlerimi birden Efken'e çevirdim. Yine o karşı koyulamaz çekim, kasıklarımdan yukarı tırmanarak kalbime doğru yola koyulmuştu. Sanki o

ışık, ikimizin de duygularını en zirve noktaya taşımak için her seferinde sinsice bizi altına almaya çalışıyordu.

"Seninle uyuyacağım," diye mırıldandım onu durdurmak ister gibi elimi birden kirli sakalların sarmaya başladığı kemikli yanağına bastırarak. Bakışları, dokunuşumu hisseder hissetmez donup kaldı. O ışık bizi altına aldığı anda her duyguyu en yüksek seviyede hissedeceğimizi düşünmeden edemedim. Bu yüzden onu bir an önce kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu ama ona dokunduğum an, bedenim birden kırmızı alarmlar vermeye başlamıştı. Ona dokunmak muhteşem bir şeydi.

Yanağını avucumun içine bastırarak, "Ani hareketler yapma," diye hırladı ve ışık onun bedenini altına almadan üzerimden kalktı. Nefes nefese odanın içinde ilerlemeye başladığında, ışık kıyıyı yıkayıp geri çekilen küçük bir dalga gibi yavaşça geri çekildi ve ışığın uzaklaştığı ânı çatık kaşlarla izledim. "Yarın senin için gereken malzemeleri hallederim," dediğinde üzerindeki beyaz tişörtü çıkarıyordu. Anlayamadığım için karman çorman bir ifadeyle tavana baktım. Sonra ondan şövale ve tuval istediğimi hatırlayıp gözlerimi yavaşça yumdum. "Yatağa gir."

Gözlerimi devirerek yatağa girdim. O da hemen arkamdan girmişti. Yorganı üzerime çektiğim anda onunla aramızda bir bariyer olur sanmıştım ama Efken birden yatağın bana ait olan kısmına kaydı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni sıcak kollarının arasına çekti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralansa da kelimeler oradan dışarı çıkmadı. Efken beni güneşten bile sıcak olan kollarının arasında tutarken ben de nefesimi tutuyordum. Sırtımı göğsüne yaslamıştım, sadece iç çamaşırının sardığı kaslı bedeni doğrudan bana yaslı haldeydi.

"Nefes al Medusa" diye fısıldadı yüzünü saçlarıma gömerken. "Henüz ölmek için çok erken."

"Bu kadar yakın olmaya..."

"Gerek var," dedi yavaşça. "Buna ben karar veririm. Şimdi kapat gözlerini ve zıbarıp uyu." Alkol kokan nefesi saç diplerime yayılınca yutkunup gözlerimi yumdum. Yakınlığımız aklımı başımdan âdeta uçurmuştu. "Kıpırdamak yok," diye fısıldadı. "Eğer beni uykumdan uyandıracak olursan, bir çarparım bir de duvardan yersin."

O tehditkâr ve tehlikeliydi.

O benim içime atılan bir düğümdü.

Ama yine de onun kolları daha önce tatmadığım kadar güvenliydi.

Uyku kaçınılmazdı.

Kördüğüm olmak kaçınılmazdı.

14. TABLO

MEGADETH, PROMISES

Kalbine karanlık değen bir yazarın bile ilk satırları beyaz kâğıda dökülürdü.

Ben beni yazan kadının parmak uçlarındaki açık yaralardan sızan kan rengi mürekkeptim. Çocukluğumu zihnimdeki karanlık bir mahzende kilitli tutuyordum. O çocukluk, kalbinde kırık bacağıyla koşan sakat ata rağmen o yarıştan galip çıkacağını sanmıştı. Kalbimin derinliklerinde zalim bir duyguyla o çocuğu bugüne o odanın içinde hapis tutarak getirmiştim. Şimdi bir melodi sesi geçmişin içinden koparak şimdiye yayılıyordu. Saçlarım, düşüncelerimden kadar ağırdı. Gözlerimi araladığımda, o çocuk onu sakladığım karanlık odanın kapısına sırtını yaslamış, dizlerini çenesinin altına koyarak yaşlı gözlerle alıştığı karanlığı izliyordu.

Onunla uyumuştuk ve bu ilk değildi. Uyanmıştım ve yanımda değildi. bu da ilk değildi. Karanlığın bir mahzene çevirdiği odasına yavaşça sızan melodinin yarattığı o yakıcı tanıdıklık hissi içimi delip geçmişti; ruhumun damarlarıma tutunarak yığıldığı yerden doğrulup kalktığını hissettim.

Saçlarım omuzlarıma yığılırken gözlerim karanlığa alışana dek bekledim ve melodi sessizliğin içinde daha da güçlendi.

Çıplak ayaklarımı yere bastığımda zemindeki soğukluk içime işledi.

Üşüdüm.

Bakışlarım bir süre daha karanlığı dövdü, tıpkı o hoş melodinin göğsümün içine yerleştirilmiş kimsesiz kalbi dövdüğü gibi... Sonunda odadan çıktım ve karanlık koridoru etkisi altına alan melodiye dikkat kesildim. Nereden geldiği tam olarak belirsiz olsa da bir piyanonun kalbinin atış sesleri olduğu kesindi. Melodi sanki bir trendi ve ben paslanmış demirden raylardım, tekerleklerine kattığı hızla beni paramparça ederek üzerimde ilerliyordu. Dağınık saçlarımı düzelterek yavaşça koridorda ilerlemeye başladım. Melo-

dinin her bir zerresi içinde kimsenin sırtlanamayacağı türden ağır bir geçmiş taşıyordu sanki.

Işığın yavaşça sızdığı açık duran kapıya doğru ilerledim, hemen mutfağın çaprazındaki kapıydı ve geldim geleli kapalı olan bu kapıyı ilk kez aralık görüyordum, üstelik içeriden de dışarıya doğru hafif bir ışık yayılıyordu. Parmaklarımı kapıya bastırıp ahşap kapıyı yavaşça itince, kapı tamamen açıldı ve ışığın sızdığı boş odayla karşılaştım. Melodinin sesi artık daha kuvvetliydi. Yavaşça odaya girdim, odanın içi dardı ve bir duvar ile ikiye ayrılmıştı. Duvarın diğer tarafında da bir kapı aralık duruyordu. Boş odanın içinde ilerlerken pencereden içeri dolunayın gür ışığı ayaklarımın önüne serilmişti.

Aralık olan diğer kapıya yaklaştığımda duraksadım. Bu evde böyle bir oda olduğunu bile bilmiyordum ama odanın hemen içinde geniş cam bir kapı duruyordu; cam kapıdan içeriye dolunayın gümüş rengi akıyor, gümüş renkli ışık doğrudan siyah piyanonun üzerine serilmiş uzanıyordu. Piyanonun önünde, piyanoya ait siyah sandığın üzerinde sırtı bana dönük şekilde oturan adamı tanıyordum. Çıplak ve esmer omuzlarına ay ışığı vuruyor, teni o ışığın altında bronz bir elmas gibi parıldıyordu.

Her bir tuşa basışında sırtındaki kaslar hareket ediyor, melodi bir rüzgâr sesini ve yükselen okyanus dalgasının sesini zihnime taşıyordu. Bu müziğin içimde bir yerlere canımı yaka yaka dokunduğunu hissettim.

Efken Karaduman piyano çalıyordu.

Siyah saçları, ay ışığının altında karanlık bir denize yakamoz parçaları düşmüş gibi ışıldıyordu. Her bir tuş, teninde bir kasın seğirmesine yol açıyordu. Omzumu kapının pervazına yaslarken bedenimdeki tüm dermanın çekildiğini hissettim. Birden yüreğimin derinlerine acıyı pare pare işleyen bu melodi beni kederle doldurmuştu. Daha önce bir yerde duyduğum bir melodi olmadığına emin olmama rağmen, sanki kalbim bu müziğe anılarını gömmüş gibi acıyla, derin bir hüzünle hoyratça çarpmaya başlamıştı. Dejavu hissi öyle kuvvetliydi ki, eğer kapıya yaslanmış olmasam dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başlardım.

Efken durmadı, o melodiyle ruhumu yakmaya devam etti.

İçimdeki yangın tüm ormanı etkisi altına alabilecek kadar kuvvetliydi; karları bile yakardı.

Birden zihnimde o görüntü öbekleri belirdi. Karların tıpkı cehennemin kazanlarında kaynayan alevler gibi kızıla döndüğünü gördüm, kan renginde kor gibi yanan kar tanelerinin içlerinde parlayan alev sarısı yansımalar gözümü alıyor, tenim ateşin çıkış noktasıymış gibi cayır cayır yanıyordu.

İçeri geçmişten bir hayalet gibi süzüldüm.

Efken varlığımı çoktan fark etmiş olmalıydı ama durmamıştı, melodiyi zamana yayarak anılarımın içine kazımaya devam etmişti. Tam arkasında durup dövmeli parmaklarının beyaz siyah tuşların üzerine bıraktığı izleri izlemeye başladım. Aramızda üç adım vardı ya da yoktu, kokusu ciğerlerime soğuk ile birlikte doluyordu. Teninden yayılan sıcaklık aramızdaki mesafeye rağmen tenime ateşin başındaymışım gibi vuruyordu. Kazağımın kollarını avuçlarımın içine alarak ona doğru bir adım daha attım; içgüdüsel olarak yaptığım bu şeye sanki içgüdüsel olarak tepki verdi ve oturduğu siyah sandığın üzerinde öne doğru kayarak bana yer açtı. Konuşmasak bile bedenlerimiz birbirlerinin hareketlerine odaklanmış gibiydi. Arkasında kalan boşluğa bacaklarımı bir bir öne doğru uzatarak oturdum ve yanağımı çıplak, sıcak sırtına yasladım. Gözlerimi yavaşça yumduğumda, Efken'in kaslarının dokusu her bir tuş ile doğru orantılı olarak tenimin altında hareket ediyordu.

Ona bu denli yakın olmak tuhaftı ama engellenemezdi. Kendimi ona yaslanmış halde bulduğumda bunu durdurmak istemedim. Geri çekilemedim ve o da geri çekilmemi istemedi. Ruhumda her anının yazılı olduğu bir roman saklıyordum ve şimdi o anılardan birinin yazılı olduğu sayfa alev almış, tek bir anı tüm roman sayfalarına bedel olmuştu. Gözlerimi sıkıca yumup yanağımı sıcak sırtına tamamen yasladığımda gözlerimin gerilerinde biriken duygular gözyaşlarına dönüşmeye başlamıştı. Sırtı sanki en hakiki yangınların bile içinde söndüğü derin, karanlık bir kuyuydu; bir mezardı, hatta bir uçurumdu.

Melodi uzun süre zihnimdeki ateşleri tazeledi. Ruhumda çıkan yangın büyüdü. Romanın sayfaları ateşlere teslim oldu, düşüncelerime dokunan ateş yangının harlanması ve büyümesiyle daha da ölümcül seviyeye ulaştı. Şimdi zihnimde artık ulaşamadığım o eski anılarla dolu görüntüleri taşıyan film bobinleri bile alevlere teslimdi. Her duygu içimde müthiş bir hızla büyüyerek damarlara ayrılıyor ve duyguların ağırlığı karşısında aciz nefesler alarak bu hissin yok olmasını bekliyordum.

"Seninle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye fısıldadığında, melodi parmak uçlarında son nefesi vermişti. "Seni yanımda tuttuğum sürece, beni neyin beklediğini bilmiyorum."

Kelimeleri içime batan keskin cam kırıkları gibiydi. Sanki kelimeler sesinden kayıp düşmüş, parçalanmıştı ve ben de o parçalara ellerimi uzatıp onları bir araya getirmek için kanımı akıtmaya başlamıştım. Oysa ne olursa olsun, parçalanan bir daha eski haline dönmezdi ve keskin bir parça onu birleştirmek için dokunsan bile ilk seni keserdi.

"Varlığım seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum, kısık sesim ortama dağıldığında Efken piyanonun bir tuşuna daha dokundu ve oluşan ses, kalbimin derinliklerine akarak hislerimin üzerini örttü.

"Hayır," dedi, biliyorum, dürüsttü. "Ama sen beni rahatsız ediyorsun. Üzerimdeki hükmün beni rahatsız ediyor. Yapabileceklerini tahmin edebiliyorum ve bu tahminler henüz gerçek değillerken bile beni rahatsız ediyor. Henüz sadece bir ihtimalken bile canımı sıkıyorsun."

"Üzgünüm," dedim yutkunurken. Boğazıma kan tadı oturunca kaşlarımı çattım. Sanki kuramadığım her cümlenin öldürdüğüm cesedinden sızan kan ağzımın içini bir ecel nehrine dönüştürüyordu.

Bir tuşa daha bastırınca, az önceki ses birden iki sesin çarpışmasıyla melodiye dönüştü. Efken'in parmakları sanki bedenimde dolaşıyor, kusursuz parmak uçlarındaki dokunuşlar beni fethediyordu. Piyanonun tuşlarına bana dokunuyormuş gibi yavaşça dokunuşunun ardından piyanonun derinliklerinden yükselen sesleri kalbimden yükselen atış seslerine benzettim.

"Kolay değil, biliyorum. Ama benim için de kolay değil." Kelimelerini taşıyan sesi melodinin arkasında bir hayalet gibi ilerleyerek zihnimin içine daldığında hazırlıksız yakalanmış gibi hissetmiştim. Parmakları tuşların üzerinde gezinmeye başladı ve bu kez tanıdık bir melodi etrafı sardı. *Moonlight Sonata,* diye düşündüm sessizce, bu eseri nereden biliyordu? Sorular zihnimin içine daha sonra uyanmak üzere derin uykuya dalan bir canavar gibi çöktü. "Kendim de dahil olmak üzere etrafımdakilere sadece zarar veriyorum."

"Ama onları korumaya da çalışıyorsun."

Melodi devam ediyordu.

"Evet," dedi. "Zaten bu yüzden zarar görüyorlar. Benim çevremdeki her düşman, önceliği bana değil, korumaya çalıştığım insanlara verir." Düşmanları olduğunu biliyordum, konunun ne olduğunu, ne tür insanlarla takıştığını bilmesem de onun gibi birinin düşmanları elbette olmalıydı. Karanlık bir aura salgılıyordu. "Belki de seni etrafımda tutmam seni en büyük hedef haline getiriyordur. Efken Karaduman'ın yanında bir kadın olmaz, birçok kadın olur ve hiçbiri kalıcı değildir. Senin varlığını fark ederlerse bir açığını yakaladıklarını düşünecekler."

Derin bir nefes aldım. "Bana yardım etmeye çalışıyorsun."

"Çalışmıyorum," deyince duraksadım, yanağım hâlâ sırtındaydı. Melodiyi yaratmaya devam ettiği. Tıpkı müziği var eden bir tanrıya benziyordu ve yarattığı müzik kalbimin içinde ölmüş bir anıyı yeni baştan canlandırıyordu. "Ben bencilim Medusa," dedi sertçe. "Seni sadece yanımda olmanı istediğim için yanımda tutuyorum. Yardım etmek istediğim için değil."

Kalbim paramparçayken, "Ama bana yardım edeceksin," diye fısıldadım.

"Kahretsin ki edeceğim." Yutkunduğunu duydum, sesi yine yıkıcı bir tona yükselmişti. "Ama her şey elimde olsaydı, her şey benim istediğim şekilde olabilecek olsaydı, sana asla yardım etmezdim."

Kurduğu cümle bana solmuş bir gülü hatırlatmıştı; eskiden kırmızı olan ama ölümü tattığı için kahverengiye dönen, yapraklarında siyah çürükler olan... Sanki kurduğu bu cümleyle birlikte içinde o gül solmuş, yaprakları çürümüştü. Melodi var edilmeye devam ederken nefesim boğazımı yaktı ve gözlerimi yavaşça araladım. Ayın gümüş renkli ışığı onun çıplak bedeninin yarısını aydınlattığı gibi benim de yüzümü ve koyu renk saçlarımı aydınlatıyordu.

"Söylediklerime inan," diye fısıldadım.

Küçük, koyu renk saçları omuzlarından aşağı lüle lüle akan bir kız çocuğu içinde olduğumuz boş, ortasında tek bir piyanoya ev sahipliği yapan odanın zemininde koşturuyordu. O kız çocuğunu Efken göremiyordu ama o kız çocuğunun ruhu, can acıtan ezgiyle var oluyor, müzik her yanı sardıkça kız çocuğu yaşlarını alarak gözümün önünde usul usul büyüyordu.

"Ben kimseye güvenmem." Sessizliğimi korudum, onun üç kelimelik cümlesi ise kalbimi ağrıtmıştı. "Bana kanıtlasalar da inanmam. Sen bana kanıtlanması belki de bin asır sürecek şeylerle geliyorsun ama içimde bir yer sana inanmak istiyor. O yer sana tutunuyor ve sana inanıyor." Birden sustu, sanki konuşmak onu dehşete düşürüyordu, sanki tüm bunlar onun değil, kalbinin düşünceleriydi. "Eğer yapabileceğime inansaydım, seni öldürürdüm. Çünkü varlığın beni dehşete düşürüyor."

Yanağımı korkusuzca onun sırtına sürttüğümde bedeni buna tepki olarak yavaşça kasıldı. Melodi serin bir dalga gibi içime çarparak ruhuma yayılırken gözlerimi tekrar yumup ellerimi güçsüzce belinin iki yanına yerleştirdim. Bu defa dokunuşuma herhangi bir tepki vermedi. Bedenim birden bedenine karşı zerre yabancılık duymadı, sanki ona dokunmak benim için nefes almak kadar doğaldı. Ellerim karnına doğru kaydı ve parmak uçlarım birbirleriyle tam karnının üzerine temasa geçti. Onu yavaşça sarmıştım ve bu olurken sadece nefes alıp vererek müziğine devam etmişti.

Kar tanelerinin düşmeye başladığını, bedenimizi altına alarak parlayan gümüş renk ay ışığının üzerinde oluşan gölgelerden anlamıştım. Kar taneleri döne döne düşüyor, bedenimize soğuğun siyah izlerini çiziyordu. Ona sarılırken kendimi olmam gereken yerde, olmam gereken kişiyle, olmam gereken andaymışım gibi hissediyordum.

"Kendimi yalnız hissediyorum," dediğimde Efken'in duraksadığını hissettim. Gözlerimi yumduğumda ayın ışığının vurduğu yüzümden akan kar tanesi gölgelerini gözlerim kapalıyken bile hissedebilmiştim. "İtiraf etmesi benim için çok güç olsa da kendimi hep yalnız hissettim."

Parmakları piyanonun tuşları üzerinde yavaşlamıştı ama konuşmuyordu. Melodiyi var etmeye devam etti. Sanki etrafa dökülen benim hüznümün sesiydi. Burnumu çekip gözlerimi açmadan çocukluğumdan bir anıyı zihni-

me davet ettim. Düşüncelerimin içinden kanlı bıçaklı bir şekilde geçerek zihnimin sahnesinin ortasında beliren o anda da yalnızdım. Kabul etmesem de ben aslında hep yalnızdım. Etrafımda insanlar varken yalnızdım. İnsanlar çevreme toplanır, ben yokmuşum gibi birbirlerine sokularak gülümserler, hayatlarını bir şekilde devam ettirirlerdi. Benim belli bir yaşa kadar hissettiğim o yoğun yalnızlık tek dostum, tek sığınağım olmuştu. Bir canavar değildim ama insanlar bana yaklaştığında bir canavar kadar korkunç olabiliyordum. İnsanlar bir süre sonra benimle ilgili olan ümitlerini tamamen yitirir, beni görmezden gelmeye başlardı. Onlara göre insanları etrafıma yaklaştırmayan bendim ama benim bu duvarı örmemdeki en büyük sebep yine bu düşünceyle benden uzaklaşan insanlar olmuştu.

"Hep yalnızdım," diye fısıldadım.

"Şu an yalnız mısın?" diye sorunca durup gözlerimi araladım; kar taneleri döne döne düşüyor, ayın ışığı güçlü bir şekilde parlıyordu. Müziği yaratan parmaklarının hareketleri artık çok daha ağırdı. Notalar onun parmak uçlarında doğuyor, parmak uçlarında büyüyor, parmak uçlarında can veriyordu.

Cevap vermediğim için tekrar daha sert bir sesle sordu.

"Şu an yalnız mısın?"

Onun varlığı içime dolarken, "Hayır," diye fısıldadım.

"Güzel." Dişlerini sıktığını hissettim. Notalar parmak uçlarında doğdu, büyüyemeden öldü ve tekrar doğdu. "Peki bu gece benim kollarımda uyurken yalnız mıydın?"

"Hayır," diye mırıldandım, can çekişiyor gibiydim.

"O zaman yalnız hissetme," dedi ve güçlü parmaklarını tuşların üzerinden çekti. O an, müziğin sustuğu, gecenin içeri dolduğu andı. Büyük avuçlarını karnının üzerinde duran ellerimin üzerine kapatarak ellerimi sıcak avuç içlerine hapsetti. "Sen şu an bu ve diğer tüm evrenlerdeki, tüm kainattaki en yalnız olmayan kadınsın."

Sessizliğimi korudum ama kalbim korumadı. Efken yavaşça bana doğru dönünce ellerimiz birbirinden ayrılır sandım ama şimdi ellerimiz ikimizin bedenleri arasında birleşmiş şekilde duruyorlardı. Kar taneleri yeryüzünden çekilmedi, ay benim yüzümün sol, onun yüzünün sağ tarafını aydınlatıyordu ama dışarıdan bakan biri ikimizin de sol tarafına ışık vurduğunu düşünürdü, ki öyleydi de.

Birden yine o acı verici çekimi hissettim.

Ayın ışığı tenimizi közlüyordu sanki. Onun da aynı şeyleri hissettiğini gözlerinin derinliklerinde görebilmiştim. Bir elini kaldırıp yüzüme yerleştirince, kirpiklerimin altında şaşkınlıkla sarsılan gözlerimi kaldırıp onun uçurum mavisi gözlerine baktım.

"İsmin," diye fısıldadığımda bakışları derinleşti. "Efken ismini ilk kez duydum. Anlamı nedir bilmiyorum." Gözlerimi kaçırmak üzereydim, konuyu dağıtmaya çalıştığımı anlamış gibiydi. "İsminin anlamı ne?"

"Yıkım," deyince tek kaşımı kaldırdım. Ona bu kadar çok uyan başka bir isim daha olamazdı.

"İsminin anlamı bu mu?"

"Evet." Gözlerimin içine, ta içime bakıyordu. Parmak uçlarında var olan yangınla yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına taşıdı. "Şu an sana sinir olmadığım nadir anlardan birindeyiz," dediğinde şaşkınlığımı gizleyemedim. "Sonra yine en sinir olduğum kadın sen olacaksın."

"Şu an yalnız değilim," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Sonra yine en yalnız kadın ben olacağım."

"Hayır. Olmayacaksın." Gözlerimin içine bunu kanıtlamak istercesine baktı. "Ben varken yalnız değilsin."

"Bir gün olmayacaksın," diye fısıldadım ve kalbim sanki çığlık atıyormuş gibi şiddetle çarptı. Bu düşünce benden çok kalbimi dehşete düşürmüş gibiydi. Efken'i sadece üç, dört haftadır tanıyordum, o zaman nasıl oluyordu da şimdiden onun yokluğunu düşününce göğsümde bir boşluk uluyordu? Kazazede hisler içimi kangren edecekmiş gibi sıkmaya başlamıştı. Ruhum daralıyordu. Efken de sanki aynı şeyleri hissediyormuş gibi öyle uzun baktı ki gözlerime, ruhum kirpiklerime bulaşan gözyaşlarına dönüşecek ve ben onun önünde ruhumu ağlayacağım sandım.

"O gün, bugün değil Medusa," dediğinde bakışlarım gözlerindeki akrep ve yelkovanı takip etti; gözleri sanki bizim için zamanı susturmuştu. Zaman şu an onun gözlerinin içindeydi ve gözlerinin içinde zaman ile baş başaydım. Bir eli yavaşça boynuma kaydı, boynumu avucunun içine nazikçe alırken diğer eli artık belimdeydi. "O gün, bugün değil."

Her dokunuşu, kalbimde ve ruhumda yarattığından bile büyük bir hissi bedenimde yaratıyordu. O küçük kız çocuğu, dalgalı saçları hızından dolayı sırtını döverken odanın içinde koşturmaya devam ediyor, piyanonun etrafında turlar atarken elbisesinin eteklerini uçurarak kendi etrafında dönüyordu.

Kalbimin ibresi onu gösteriyordu.

"O gün, bugün değil," diye fısıldadım yıkıma. "Biliyorum."

Beni yavaşça belimden yakalayarak kendine bastırdı ve bedenim bedenine yaslandı. Çok kısa bir temasın hemen ardından hızla geri çekildi, sanki bunu yapmazsa kıyamete sürüklenecektik. Piyanoya doğru döndü, çıplak sırtı bana kaldığında yavaşça sokulup yanağımı tekrar sırtına yasladım ve Efken müziğine kaldığı yerden devam etti.

Parmaklarım Efken'in üzeri hafif toz tabakasıyla kaplanmış romanlarında dolaşıyordu. Bana güveniyor muydu bilmiyordum ama evde Yaren olmamasına rağmen beni tek bırakıp, rüyalarımda sahne alan sembolü resmedebilmem için gerekenleri temin etmeye gitmişti. Odası, buraya geldiğim günden beri ilk kez bu kadar aydınlıktı. Gökyüzünde güneş olmasa da mavinin yoğun rengi içeriyi çok iyi aydınlatıyordu. Kitaplardan birini çekip elime aldığım an sırtında yazan yazıyı okumadığım için gördüğüm görüntü karşısında birden donup kaldım. *Dante'nin Cehennem'ini* elimde tutuyordum. Kapağı tamamen aynıydı. Üzerinde büyük harflerle İLAHİ KOMEDYA yazıyordu ve altında da daha küçük puntolarla CEHENNEM. Tek fark, dehşet içerisinde tuttuğum kapağın yazarının adının olması gerektiği yerde küçük bir puntoyla *Anonim Eser* yazıyor olmasıydı.

"Hassiktir," diyebildim, tek diyebildiğim bu olmuştu. Yayınevi kısmında sadece şehrin ismi yazıyordu, bir logo ya da marka ismi yoktu. Sayfaları ellerim titreyerek açarken göreceklerimin beni şoka sokacağından emindim. Rastgele açtığım sayfalardan birinde kitaba ait olan bir cümle yazıyordu.

Benden önce her şey sonsuzdu; sonsuza dek süreceğim ben de.

Durdum ve tekrar sayfaya baktım.

İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

"Bu o," dedim dehşetle. "Nasıl ya? Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Hızla *Cehennem'i* yerine bırakıp kitap yığınlarının içinde romanları ayıklamaya başladım. Çoğu aynı kapağa sahip eserler benim dünyamdandı ama üzerlerinde Anonim Eser yazıyordu, yazarlarının isimleri yoktu. Yayınevlerinin mührü ya da logosu da yoktu. Sadece Varta yazıyordu. Şehrin ismi vardı, hepsi buydu. Üstelik içerikleri de geldiğim yerle tamamen aynıydı. Sadece bazı romanlarda geldiğim ülkenin isimleri değil, hiç duymadığım ülke isimleri geçiyordu. Sanki biri tüm bize ait romanları buraya göre revize etmişti.

Kitaplardan birinde İngilizlerden bahsediliyordu, bildiğim bir romandı ama roman İngiltere'de değil başka bir ülkede geçiyordu. Konuştukları dil de İngilizceydi ama İngiltere'den bahsedilmiyordu bile. O gün buraya geldiğimde bahsettiklerini hatırladım. Benimle de Türkçe konuştuğum için Türkiye diye bir yer uydurduğum konusunda dalga geçilmişti. Tanrım! Bu kitapların tamamı buraya göre uyarlanmış, birebir aynı eserlerdi. Tek fark şehir, ülke ve bize özel terimlerdi.

"Lütfen, aklımı kaçırmak istemiyorum!" diye inledim romanlardan birinin kapağını hızla kapatıp gözlerimi yumarak beklerken. O günü anımsadım. Tıpkı biz gibi Facebook, Twitter, Instagram gibi birçok medya aracını kullanıyorlardı. İbrahim'in o an için anlam veremediğim cümlelerinden biri aklıma sızdı.

Hızla odadan ayrılıp Yaren'in odasına girdiğimde alnım ter damlacıklarıyla doluydu. Laptopunu çalışma masasından alırken kalbimin atış sesleri odayı dolduracak kadar kuvvetliydi. Laptopu açıp hızla şifreyi girdikten sonra internete bağlandım ve Facebook'un kurucusunu araştırmaya başladım. Yoktu. Anonimdi. Anonimdi!

Geldiğim yerde var olan bazı şeyler burada da vardı ama burada her şey anonimdi! Birkaç araştırma yapmıştım. Hepsini hızla, harfleri yanlış yazarak yapmıştım ama gördüğüm sonuçlar beni sakinleştirmemiş, daha da çılgına çevirmişti. Evet, birçok şeyin sonucuna ulaşılamıyordu ama bize ait bazı şeyler burada da vardı. Anonim adı altında birçok şarkımız farklı dillere bile çevrilmiş, farklı insanlar tarafından seslendirilmişti. Birkaç filme de rastlamıştım ama tamamen her şeyi bulabilmiş değildim. Birçok şey tıpkı benim adım gibi sırdı. Anonim eser adı altında bile sunulmamıştı.

Özellikle eserlerin sahiplerini arattığımda asla sonuç çıkmıyordu.

Bir an duruldum. Kısa bir andı. Akşam Efken'in piyano başındaki halini hatırladım. *Moonlight Sonata*... O besteyi biliyor olmasının imkânı yoktu ama onu çalmıştı. Kulaklarımla duymuştum.

Laptopu kapatıp kapağını indirdiğim sırada dış kapının açılıp kapandığını duydum, ardından anahtarlar şangırdadı. Yaren'in odasından yüzüm kireç gibi bembeyaz bir halde çıktığımda Efken aldığı poşetleri vestiyerin önüne koyuyordu. Beni fark eder etmez deri ceketinin yakalarını indirip gözlerini bana doğru çevirdi.

Kaba bir sesle, "Hayalet görmüş gibi bakacağına şu poşetleri alsana," deyince, ruhsuz bakışlarım usulca gözlerine tırmandı. Uçurum mavisi bakışları yüzümde asılı kalmıştı ama ne söyleyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. Birkaç saniye sonunda, "Ne oldu?" diye sordu, sesi sertti.

"Dante'nin eserini çalmışsınız," dedim kısık sesle.

Tek kaşını kaldırırken yüzü buruştu. "Ha?"

"Cehennem," diye fısıldadım. "İlahi Komedya."

Kafası karışmış bir halde, "Kitaplarımı mı karıştırdın?" diye sordu. Hem bana kızmak istiyor gibiydi hem de olayı çözmeye çalışıyor gibiydi; sanırım aklı karışan tek kişi ben değildim.

"Dante'nin eserini çalmışsınız," dedim tekrar şok içinde.

"Kızım iyi misin? Ne saçmalıyorsun yine?"

"O kitap anonim bir eser değil." Derin bir nefes alarak odasına yöneldim. Arkamdan gelmediğini fark ettiğimde, omzumun üzerinden ona boş boş baktım. "Efken, gel."

"Ben senin evcil köpeğin değilim, eğilip kuçu kuçu da de istersen."

"Gel," diye bastırdım onu duymazdan gelerek.

Bir an yüzü gerildi ama kireç gibi yüzüme uzun süre bakınca bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olacak ki teslim olarak beni takip etti. Odaya girdiğimizde bedenim kaskatıydı. Efken tüm kitaplarının dağılmış olduğunu görünce, "Ne halt yediğini sanıyorsun?" diye söylendi kaba bir sesle. "Bu odanın hali ne? Çıldırıp evden kaçman bile olasıydı ama odamı darmaduman etmen değildi. Bunu neden yaptın?"

Cehennem'i yavaşça elime alıp doğruldum ve Efken'e döndüm. "Bu kitabın yazarı anonim mi?"

"Evet," dedi bana cins cins bakarak.

"Değil."

"Ne?"

"Dante Alighieri," dedim. "Bu kitabın yazarının adı."

"Pekâlâ her geçen saniye akıl sağlığını biraz daha kaybetmeye başlayan deli kadın," dedi Efken sakince. "Bunu nereden çıkardın? Yazarı babanın oğlu falan mı?"

"Ben deli değilim, bunu sen de iyi biliyorsun," dedim kuru bir sesle. Kitabı yavaşça salladım. "Bu kitap geldiğim yerden."

"Ne?" İşte şimdi şok olma sırası ondaydı.

"Duydun," dedim, hâlâ olayın şaşkınlığı içerisindeydim. "Bu kitap oradan ve yazarı da anonim değil. Dante."

Siyah boğazlı kazağının içinde soğuktan dolayı biraz açılmış esmer tenini izledim. Bir süre tepki vermeden elimdeki kitaba baktı. Ardından derin bir nefes alarak, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece bu kitap değil Efken," dediğimde duraksamıştı. "Kitaplığındaki anonim eserlerin tamamı oradan."

"Bekle. Ne söylediğinin farkında mısın?"

"Evet," dedim. "Hiçbirini okumamış olmalıyım, değil mi? Sana hepsinin özetini çıkarabilirim."

"Medusa..."

"Ciddiyim. Yaren'in bilgisayarını aldım ve araştırdım. Kullandığınız uygulamalar da oradan ve hepsi anonim kuruculardan. Hatta anonim yazar ve bestekarların şarkıları bile oradan." Derin bir nefes aldım. "Benim geldiğim yerden."

"Bu..." Sustu, kelimeleri toparlayamıyor gibiydi. Evet, Efken Karaduman ilk kez kelimeleri toparlayamıyordu.

"Evet, korkutucu," diye tamamladım onu, bana bakakaldı, sanki kafasının içinden geçen düşüncenin en çok bu cümle ile kanı uyuşmuştu. "Bu konuyla ilgili bize yardım edebilecek biri var mı?"

"En yaşlı ve bilgi sahibi Mustafa Baba," dedi.

"Efken, sanırım onu görmemiz gerekiyor."

"Sanırım," dedi sadece. Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Kitap yığınına doğru dönüp kitapları toplamaya başladığımda arkamda dikilmiş beni izlemeye devam ediyordu. Birkaç kitabı yan yana dizdikten sonra, "Anonim eserlerle ilgili bildiklerin var mı peki?" diye sordum yavaşça.

"Burada tek bir yayıncı, tek bir matbaa var, her şey oradan çıkar," dediğinde onu can kulağıyla dinliyordum. "Anonim eserler genelde isimsiz gönderilerin içinden çıkar. Kapaklarına kadar tasarlanmış bir kopyasıyla gönderilir. Hatta sırf kapakları da tasarlanmış bir şekilde çıktı halinde gönderildiği için eserlerin hep aynı kişiye ait olduğu düşünülmüş bir süre. Tabii yıllar geçtikçe bu iş devam etmiş. Konular ve hikâyeler hep farklıymış," dedi Efken. "Bunun bir akım olduğu düşünülmüş ve kabul edilmiş. Anonim eserler yüzyıllardır var."

"Peki film ve şarkılar?"

"Onlar da aynı şekilde anonim olarak bırakılıyor. Öyle kabul ediliyor."

"Hiç kimse bu şeyi sorgulamadı mı gerçekten?" Kitaplardan birini sertçe boşluğa sokunca, Efken, "Yavaş," diye homurdandı.

"Hiçbiriniz Facebook gibi bir siteye kaydolurken bunun kimin fikri olduğunu merak etmediniz mi cidden?"

"Neden edelim? Geri zekâlı gençler orada düzüşecek birkaç flört bulur ve aptal saptal paylaşımlar yaparlar. İnsanlar kendilerini gösterecek bir yer bulduklarında bu yeri kimin tasarladıklarını önemsemez."

"İbrahim size bunlardan bahsetmedi mi?"

"O deliyi sikine takan var mıydı sanıyorsun sen?"

"Kendinize ait bir şeyiniz var mı bari?"

"Anonim olmayan birçok eserimiz var," diye homurdandı Efken.

Bir an duraksadım. "Mesela?"

Kitaplardan birini çıkardı, kitabı bana uzatırken birden tüylerim diken diken oldu. Bu kitabı yığıntının içinde görmemiştim bile ama kapağını gördüğüm an tanımıştım. Bu, anonim eserlerimizden biriydi ama hayır, tam kapağın ortasında yazarın ismi yazıyordu ve daha önce hiç duymadığım bir isimdi bu.

"Bu," diyebildim, sesim titremişti. "Hayır, olamaz."

"Ne?"

"Bu anonim bir eser," diye fısıldadım.

"Üzerinde yazarının adı yazıyor."

"Tamam işte, diyorum ki, bu bizim anonim eserlerimizden. Yazarı bilinmeyen eserlerden."

Kafam bir çıkmazın içinde karman çormandı. Efken de şaşkındı, bu net bir şekilde hissediliyordu. Belki de boyutlar birbiriyle bağlantılıydı. Belki

de ben burada sadece bir yansımaydım, bir parçam belki de hâlâ oradaydı. Olabilir miydi? Kafam çok karışıktı. İçimden bir ses böyle olmadığını, tek ve bütün olarak burada olduğumu söylüyordu.

"Belki de işler böyle ilerliyordu," dedi Efken ve o an kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu konuyu Mustafa Baba ile konuşacağız. Şimdi gidip senin için aldıklarıma bir bak. Renklerle oynuyor musun bilmediğim için bulduğum her rengi aldım."

"Sadece siyah yeterli," dediğimde başını salladı.

"Aldıklarım yetmezse benim de siyah akriliklerim, yağlı boyalarım var." Bana ne durumda olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. O benden daha soğukkanlıydı, ben hâlâ bir hayalet gibi bembeyaz olmalıydım. "Medusa," dediğinde kafamı kaldırıp tekrar ona baktım. Bana böyle seslenmesine alışmaya başlamıştım ama alışmamalıydım. Benim bir ismim vardı. "Senin kadar ben de merak ediyorum bu kez. Öylesine söylemiyorum, geçiştirmiyorum, bu konuyu konuşacağız."

"Önceden beni geçiştiriyordun yani?.." dedim başımı sallayarak. "Her neyse, bunu biliyordum zaten."

"Bazen çekilmez olabiliyorsun."

"En azından dürüstüm."

"Ya da sadece inatçısın ve kendi bildiğini okuyorsun."

"Karmaşa yaratmaya çalışmıyorum," dedim dürüstçe. "Gerçekten. Sadece dur ve bir anlığına Mahinev olmaya çalış. Emin ol Mahinev olmak, burnu büyük Efken olmaktan çok daha zor."

Dudaklarının kıvrılacağını düşünsem de bu olmadı. Bana renksiz bir suratla bakarken sadece, "Büyük konuşuyorsun," dedi.

"Büyük konuşmuyorum. Neler hissettiğimi bilmiyorsun," diye fısıldadım. Tam yanından geçecektim ki, birden bileğimden kavrayarak beni durdurdu. Bileğimi mengene gibi saran yüzüklerin ve dövmelerin olduğu parmaklarına, ardından yüzüne baktım. Dişlerini sıkmış, yüzünde dizginlemeye çalıştığı bir öfkeyle gözlerimin dibine bakıyordu. Ruhumu görürse öfkesi geçermiş gibi bakıyordu ama bu defa çıplak ve yaralı ruhumu ondan gizlemiştim. Dişlerini her nasıl sıktıysa yanaklarında oluşmuş ölüm çukurları çok derindi. Elmacık kemikleri tenini yırtacak ve dışarı doğru sivrilecekti sanki.

"Kendi hissettiklerine öyle çok odaklanmışsın ki etrafındaki insanların hisleri biraz bile umurunda değil, değil mi?" diye sordu. "Tıpkı bencil ve şımarık küçük bir kız çocuğu gibisin."

"Bunu bana bencil olduğunu haykıran adam mı söylüyor?"

"Sana söylenen her şeyi kullanmayı seviyorsun, değil mi?"

"Ne fark eder?" diye sordum sertçe. "Ne hissettiğimi bilmiyorsun."

"Sen de benim ne hissettiğimi bilmiyorsun," dedi aynı sertlikle.

"Sen bir şey hissedebilir misin?"

"Ben de hissedemem sanıyordum," dediğinde duraksadım.

"Neden büyük konuşuyorum, biliyor musun?" diye sordum konuyu dağıtmak ister gibi. "Duy diye. Çünkü öyle bir egon var ki, sadece istersen duyuyorsun insanları. Psikolojiden anladığın doğru ama dediğin gibi, sen bir insanı asla tedavi edemezsin. İstemediğinden değil, yapamayacağından. Sen anca yara açarsın."

Kaşlarını kaldırdı ama yüzünde hayrete dair bir şeyler oluşmadı. Aksine duymaya alışkın ya da hazırlıklı olduğu bir şeyleri söylemişim gibi soğukkanlılıkla bakıyordu. Gece piyano çaldığı boş odada koşuşan o küçük kız çocuğu şimdi kapının dibine çökmüş, bizi dinlerken çenesini dizlerinin üzerine bastırarak öylece boşluğu izliyordu.

"Anlamışsın," deyince bir an dilimi ısırmak istedim çünkü Yaren'e söylediklerimin tam tersini yapıyordum şu an. Tıpkı Yaren gibi onu incitmiş olabilir miydim? O soğuk, taştan suratına baktığımda hiçbir şey göremedim. Herhangi bir duygu... Hiçbir şey. Teninden yayılan o kor sıcaklığına rağmen yüzü ve ifadesi buzdandı. Bileğimi sertçe kavrayıp beni kendine doğru çekince bedenim bedenine yaslandı ve sıcak nefesi harıl harıl tenime dökülerek beni kasıp kavurdu.

"Ben sadece yara açarım."

"Sadece bir an olsun sana böyle söylediğim için pişmanlık duydum," dedim keskin, bıçak gibi bir sesle. Bileğimi sertçe geri çekip, ona neredeyse tokat atacakmışım gibi öfkeli bir ifadeyle baktım. Avucumun içinde yüzündeki buzu kırmak isteyen bir güç yanıyordu. "Sen üzülmeye değmezsin."

Onu iterek yanından geçtim, bedeni sarsıldı ama ne bu onu harekete geçirdi ne de söylediklerim. Öylece durdu, odadan çıkıp gideceğim anı bekledi. Belki de hiçbir şey beklemedi, sadece durdu.

"Güzel," diye fısıldadığında elim kapının yuvarlak topazındaydı. "Biri bana üzüleceğine, kalbime birkaç el ateş etsin daha iyi." Birden kurduğu bu cümleyle yutkundum ve kalbimin içinde taş kadar ağır bir hissin varlığını hissettim. "Ve senin gibiler ne beni üzebilir ne de kalbime birkaç el ateş edebilir."

"Sen bu söylediğine inanıyorsan sorun değil," dedim ve kapıyı araladım. "Ama yerinde olsam elime bir silah vermezdim."

Hisler öyle yoğundu ki, içimdeki sessizliğe bile anlatamıyordum. Düşünüp üzerinde durmam, takılıp saatlerce kafa patlatmam gereken onca şey varken, ben tutmuş onun gibi bir herifin söylediklerine kalbimi yoruyordum. Pahalı poşetleri salona taşırken dudaklarımdan kelimeler devamlı olarak çıkıp gitmek, bir bıçak olup ona saplanmak istiyorlardı ama kendimi tutuyordum.

Konuşmayacaktım.

Şövale ahşaptandı, kurulması epey kolay, uzun ve şu ana dek kullandıklarım arasında en iyilerdendi. Pahalı ahşabına dokunup duruyordum, pürüzlü değildi, yeni cilalanmıştı ve parlıyordu. Tek bir poşetin içinden birbiriyle sırt sırta gelecek şekilde üç büyük tuval çıkmıştı. Tuvaller oldukça büyüktü, neredeyse bir pencere boyutundaydı ama çok daha büyükleriyle de iş yaptığım olmuştu. Tuvali şövalenin üzerine yerleştirirken uzun, boğucu yoğunluktaki koyu renk saçlarımı kafamın üzerinde büyük bir topuz şeklinde doladım ve fırçalardan birini saçlarıma geçirerek topuzu sabitledim. Bu sabah giydiğim turuncu kazağımın bir kolu devamlı olarak aşağıya düşüyor, tek omzumu açıkta bırakıyordu. Altımda siyah, mini penye bir şort, bacaklarımda da dizimin üzerine dek uzanan siyah çoraplarım vardı. Kendimi tüm geceyi bu tuvalin önünde geçirmeye hazır hissediyordum ama önce biraz kahveye ihtiyacım vardı.

Kahve yapıp kurduğum düzeneğin önünde yerimi aldığımda Efken'in duşta olduğunu eve yayılan suyun sesinden anlamıştım. Tenine çarpan suyun şakırtısı öyle kuvvetliydi ki, tüm eve yayılmıştı ve ben de ister istemez o sese kulak kesilmeye başlamıştım. Saatler ilerlemeye başladığında, sonunda palete sıktığım üç rengi karıştırmıştım. Dakikalarca hiçbir şey yapmadan tuvalin önünde durduğumu fark ettiğimde içerisi gölgeli bir karanlık ile dolmuştu. Lacivert, koyu gri ve siyahı birbirine yedirerek parlak, alt tonlarında lacivert parıltıları olan güzel bir siyah elde ettiğimde ince fırça ucuyla taslağımı oluşturmaya başladım. Kahvemin yarısını içmiştim, diğer yarısı ise çoktan buz gibi olmuş, yanıma çektiğim sehpanın üzerinde fincana bıraktığı koyu lekeyle öylece duruyordu.

Rüyalarımda duvarlarda, zeminde, bazen yatağımın beyaz çarşafının üzerinde kömürle ya da kanla çizilmiş şekilde gördüğüm o sembol birçok figürün bir araya gelerek oluşturduğu bir semboldü. Bu yüzden en baştan, en tepe noktasından başladım ve çizgiler yavaşça şeklin taslağını çıkarmam konusunda dostum oldu.

Dışarıda karla karışık yağmur yağmaya başlamıştı.

Şimşek belli aralıklarla loş salonu aydınlatıyor, doğrudan tuvale düşüyor ve yağmur damlaları sanki tuvalin üzerinde ilerliyormuş gibi karanlık gölgeler halinde tuvaletin yüzeyinde hareket ediyordu. Zaman aktı, aktı ve aktı... Yağmur dindi, kar fırtınası başladı, sonra hava tekrar sulusepken ile buluştu ve şimşekler göğü aydınlatmayı sürdürdü. Tüm bunlar olurken ay bulutların ardına gizlenmemişti, gözlerim ne zaman pencereye dokunsa buzdan dolunayı ve ortasından geçen çatlak gibi lekeyi görebiliyordum.

Suyumun tamamen bulanıklaştığını fark edince su dolu kabımı alarak salondan çıktım ve şimşeğin belli aralıklarla aydınlığa kavuşturduğu kori-

dorda ilerlemeye başladım. Banyoya girip lavabonun önünde kabı duruladıktan sonra içini temiz su ile doldurup banyodan çıktım. Parmaklarımdaki boyaların izleri kabın yüzeyine rengini vermişti. Efken'in mutfağın yanındaki odaya girdiğini gördüm, bana bakmadan girmişti, ben de salona döndüm ve tam tuvalin önündeki yerimi aldığımda, piyanonun bir yası anımsatan çığlığı evin tüm duvarlarına çarparak müziğin ağıdını başlattı.

Ben boyalar, o ise melodi ile sevişiyordu. Müzik ve renk birbirlerine dokunup evin her yanına yayılarak evi saran karanlığı bir nebze olsun aydınlattılar. Parmaklarıma biriken boyayı bacağımın çıplak kısmına sildikten sonra paleti elime aldım ve yenilediğim boyaları fırçanın ucu ile temiz bir yere aktararak karıştırmaya başladım.

Tüm bunlar olurken Efken'in müziği bana eşlik ediyordu. Bu gece kavalyem onun notalarıydı.

Bir süre sonra bir değil, iki resim kendini zamanın ibresini kırarak var ettiğinde, parmaklarımdaki derman çekilmiş, sanki bitirdiğimi hissetmiş gibi o da müziğin sonuna gelmişti. Evet, tam iki resim var etmiştim. Tuvallerden birinde az da olsa renklerin olduğu bir resim vardı, diğerinde ise hep gördüğüm o sembol... Bir elimde palet bir elimde fırçayla var ettiğim sembolün önünde dururken nabzımı taşıyan zehirli sarmaşıklardan damarlarımın içindeki kan geçmişin fısıltılarıyla uğulduyordu. Diğer resmi var ettiğim tuvali kuruması için kenara bırakmıştım. Birkaç dakika hiç hareket etmeden bekledim ve çok geçmeden arkamda belirdi.

"Bitirdin mi?"

Sorusunu taşıyan sesinde duygular vardı ama tanıdık değillerdi, her biri yolda rastladığım yabancılar gibiydi. Ya öylece yanlarından geçip gidecektim ya da elimi uzatıp her biriyle tokalaşarak onlarla tanışacaktım. Düşmüş omuzlarımın ortasında duran boynum büküktü, başımı yavaşça salladığımda derin bir nefes dudaklarımdan koparak dışarı süzüldü. Yorgunluk değildi bu, geçmişle yapılmış bir hesaplaşmaydı.

"Evet," diye fısıldadım.

Bir adım daha atınca alanıma girdiğini hissettim ve bu kalbimin hızlanmasına neden oldu. Sanki bir okyanustum ve Efken de hiç keşfedilmemiş bir adaydı, onu kalbimin ortasında saklıyordum ve bazen o ada içimde yüzüyordu. Efken'in sıcak nefesi saçlarımın arasına sızıp enseme doğru aktı ve bedenim karanlık bir ürpertiye gebe kaldı. Ruhumun rahminde var olan o his birikintisi tıpkı düşük yapan bir kadının bacaklarından süzülen kanlar gibi süzülerek kalbimi ağzına kadar doldurdu.

Efken sıcak elini omzuma koydu, dokunduğu omzum kazağın firar ederek kayıp düşüp çıplak bıraktığı omzumdu. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Paleti ve fırçayı tutan kollarım tamamen aşağı doğru sarkmıştı, fazla

sıvılaşmış bir damla siyah boyanın yere düşerken çıkardığı o tık sesini bile duydum. Duyularım muhteşem bir şekilde gelişmiş gibiydi; o ne zaman bana yaklaşsa böyle oluyordu.

Efken gözlerini bedenimde gezdirirken, "Bunu hep görüyor muydun?" diye sordu, arkamdaki şövaleye asılı tuvale resmedilmiş figürlerden bahsettiğini biliyordum. Başımı usulca salladım.

"Bu hep gördüğüm," diye fısıldadım. "Bir de bir süredir gördüğüm var."

Efken duraksadı, bunu ilk duyuşu olduğu için şaşırmıştı ama şaşkınlığını ustaca gizledi.

"Çok fazla ay ve güneş var," dedi, bana bakıyordu ama çizimi yorumluyordu. "O dairelerin içindekilerden biri karga." Bunu söylemesiyle aklıma birden o kargaların cesetleri geldi ve ürperdim. Efken yavaşça yanımdan geçerek tuvalin önüne doğru yürüdü. "Bu bir sırtlan mı?" Sesindeki karmaşayı fark etmiştim. Başımı yavaşça salladım.

"Evet, sanırım. Bunu görüyordum."

"Anladım," dedi.

Elimdekileri bırakıp tuvali şövaleden çıkardıktan sonra diğer resmin yanına bıraktım ama Efken birden yanımdan geçerek diğer resmin önünde bitmişti. Resmi aldı, parmaklarına tuvalin kenarındaki kurumamış boyaların bulaştığı ânı temkinli gözlerle izledim.

"Bu da bir süredir gördüğün mü yoksa?" diye sorarken elindeki tuvali çoktan şövalenin üzerine yerleştirmişti bile.

"Evet," diye fısıldadım.

Bir süre konuşmadı. Öylece durdu ve biri yerde, diğeri şövalenin üzerinde olan resimleri izledi. Sonra usulca bana doğru döndü ve, "Bugün sana söylediğim o şeyler saçmaydı," dedi, sesi toktu; sanki bana kızgın gibi bir hali vardı.

"Neler?"

"Senin gibiler dedim ya, sen bahsettiğim insanlar gibi değilsin. Belki başta benim için bir tehdittin ama en başında da senin öyle biri olduğunu düşünmedim."

"Nasıl biri?" diye fısıldadım.

Bana öfkeyle baktı, sanki onu konuşturmak istemem onu deliye döndürüyordu. Dahası, deliye dönmesinin esas nedeni konuşmak istemiyor olmasına rağmen onu konuşturabiliyor olmamdı.

"Herhangi biri," dedi ve ekledi. "Herhangi bir kadın."

Onun için hissettiğim her duygu, tanrının kendi merhametinden koparak içime yerleştirdiği iyilikler gibiydi. Ona baktığımda gördüğüm yalnızca saf bir karanlıkken, hissettiklerim o karanlığı aydınlığıyla boğabilecek, bir gece yarısı gökyüzünde yükselen buz tutmuş dolunay gibiydi. Yumruklarını

sıktığını gördüm. Bir süre sol yumruğunun eklemlerine kazınmış dövmenin harflerini izledim, bu süre zarfında ne o ne de ben konuşmamıştık. Dolunayın yarattığı ışık salonun zeminine ölü bir beden gibi serilmişti ve yarattığı aydınlık, o bedenden sızan kanlara benziyordu. Yağmur dinmişti.

Konuyu değiştirmek ister gibi derin bir nefes aldı.

"Diğerini uzun zamandır görüyormuşsun. Peki ya bu?" Omzunun üzerinden yavaşça tuvale kaydı ve sonra yeniden bana baktı. "Ne zamandan beri rüyalarında bu sembolü görüyorsun?"

Sorusu usulca zihnime sızdı, erkeksi sesi zihnimdeki buzların üzerine güçlü karlar yağdırmaya başladı ve bakışlarım usul usul salondaki karanlık köşede duran ahşap şövalenin üzerine yerleştirilmiş tuvale kaydı.

Tuvalin üzerindeki dolunay çizimine, dolunayın ortasında duran hançere ve hançerin etrafını sarmış zehirli yılanın keskin dişlerine baktım.

Uçurum mavisi gözler üzerimdeydi.

"Yirmi bir yaşına girdiğim o karanlık geceden beri."

Efken için bu cevap, bir sessizliğin doğuşu gibiydi. Uzun süre kalın dudakları herhangi bir cümleye ev sahipliği yapmadı; sesi bir uçurumun dibinde kaybolmuş gibiydi ama göğsüne doldurduğu hırıltılı nefesleri duyabiliyordum. Bakışlarım onu takip ettiğinde, gözlerinin boşluklardan topladığı harfleri gördüm. Ne kadar sessiz olsa da mavi gözlerindeki anlamlar dilsiz değildi; sesleri olmasa bile kendilerini ifade edebilmenin bir yolunu bulmuştular.

"Söyleyeceğin bir şeyler mi var?" diye sordum kendimden emin bir sesle. Bana bir anlığına baksa da sonunda sessizlik içinde başını iki yana salladı. Yine de bana söyleyeceği bir şey olduğundan neredeyse emindim. Yine de üstelemedim ve boyalı parmaklarımı bir defa daha çıplak tenime sürterek geri çekilip eserlerime baktım. Saatlerime mâl olmuş olsa da, ikisi de zihnimin çarmıhına gerilen görüntülerdekilerin birer kopyası gibiydiler. "Bunları neden görmek istedin?" diye sorduğumda uzun süredir sessizdik.

Efken, "Bir mesaj içeriyor olabilirler," dedi, bunu zaten ben de biliyordum ama ondan duymak garibime gitmişti. "İstersen onları anonim olarak galerimde sergilerim," deyince bir an durup ona inanamayan gözlerle baktım. Omuz silkti. "Belki gören tek kişi sen değilsindir ve biri peşlerine düşer."

"Benden başka birileri daha bu sembolleri görüyor olabilir mi?"

"Neden olmasın?" diye sordu.

Tek kaşımı havaya kaldırarak, "Mesela sen görüyor musun?" diye sorduğumda bir an duraksayıp, bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bunlara benzer şeyler olmasa bile bence senin de rüyaların bazı şeylere ev sahipliği yapıyor. Figürlere, belki sembollere ya da sadece vizyonlara?"

"Geç oldu, gidip dinlen," dedi geçiştirir gibi ve sırtını dönüp salonun çıkışına doğru yürüdü.

"Dur," diyerek arkasından ilerledim. "Ne zaman haklı olsam kaçıyorsun."

Aşağılayıcı bir ifadeyle bana doğru bakıp, "Senden kaçmak mı?" diye sordu, sesinde de aynı aşağılama tınısı vardı.

Omuz silkerken umursamaz görünmeye çalıştım. "Evet."

"Sana bu cüretini veren benim, haklısın," dedikten sonra önüne döndü ve karanlık koridorda kayboldu. Beni yıldıramazdı, hemen arkasından koridora girdim ve onu takip etmeye başladım. Odasına girdi, kapıyı açık bıraktı çünkü arkasından bir fırtına gibi ilerlediğimi biliyordu. Arkasından odaya girdiğimde lambaderin kızıl ışığı odanın içinde küçük bir alev parçasından sızan ışık gibi parlıyordu ama yine de içerisi yeteri kadar aydınlık değildi.

Efken üzerine bol kısa kollu bir tişört giydi, tişört lacivertti ve kolları onun kaslı pazuları için bile oldukça boldu. Altında sadece siyah bir iç çamaşırı vardı, kalçalarını saran boxerı tişörtün uzun kumaşıyla örttükten sonra pencereye doğru ilerledi. Pencerenin pervazındaki sigara paketini aldı, bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve tüm bunlar olurken zaman, tıpkı pencerenin camından kayan gözyaşını anımsatan yağmur damlaları gibi odanın içinde kayıp gitmeye başladı.

"Bana güvenmiyor olabilirsin ama eğer senin de rüyalarına konuk olan bazı garip semboller varsa bunları bilmek benim hakkım," dedim kesin bir dille. "Ya her şey birbiriyle bağlantılıysa?"

"Hiçbir şeyi bilmek senin hakkın falan değil. Konu bensem, her şey beni ilgilendirir. Gördüklerim de görmediklerim de." Sigaranın ucunu zipposundan fırlayan ateşin gazabıyla tutuşturdu ve mahşeri tadan tütün kavrularak turuncu bir ışık şeklinde yanmaya başladı. Efken sigarayı dudaklarının arasında ezerek içine çekti ve tütünün çatırtısını dinledim. Ateşin sesi, tıpkı öfkesinin sesi gibiydi.

"Her zaman sen soruyorsun, ben cevaplıyorum. Bu ne zamana dek böyle sürecek?"

"Eve dönmeyi isteyen sensin, ben değil. O yüzden sorulara elbette sen cevap vereceksin tanrının cezası," diye homurdandı.

"Sen yardımcı olursan daha çabuk dönerim," dedim.

"Mecburmuşum gibi."

"Değilsin!" diye bağırdığımda duraksayarak bana omzunun üzerinden ölümcül bir bakış attı. "Değilsin, evet," dedim başımı sallayarak. "Ama bana yardım edeceksin, neden işleri uzatmak yerine doğrudan sonuca gitmiyoruz?"

"Senin için kimse uğruna yapmadıklarımı yapıyorum," dedi, karanlığa rağmen gözlerine çöken gece, karanlığı bile kalbinden bıçaklayacak kadar gaddar ve koyuydu. "Gözlerini açsan iyi edersin. Senin için yaptıklarımın farkında bile değilsin."

"Benim için ne yaptın?"

"Kimse için yapmadıklarımı," diye bastırdı. "Ben hiçbir kadın için birinin ayağına gitmedim, kütüphanelerde dolaşmadım, araştırmadım, düşünmedim, çıkış yolu aramadım. Senin için arıyorum."

"Ama her defasında benden almaya çalışıyorsun, bana hiç vermiyorsun," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Sana ne vermemi bekliyorsun?" diye sordu, sesi keyifliydi; sigarayı dudaklarından uzaklaştırmış ve dumanı usulca dışarı bırakmıştı. Yüzü beyaz bir duman tabakasının arkasında kaldı.

Gözlerimi devirdim. "Demek istediğim bu değildi."

"O olmasa bile bunu istemediğini söyleyemezsin," dediğinde onu yumruklamak istedim.

"Bu işi bilerek uzatıyorsun," dedim. "Bilerek yokuşa sürüyorsun."

"Diyelim ki öyle, elinden ne gelir?" diye sordu kendini beğenmiş bir sesle.

"Gidip kendi başımın çaresine kendim bakarım," dediğimde sesim hiç olmadığım kadar ciddi geliyordu. Bir an duraksadı. Gözlerinin aralandığını görür gibi oldum. Sigarayı kavrayan parmaklarının sıkılaştığını, sigaranın ucunda yanan turuncu alevin harlanmasından anlamıştım. "Sonsuza dek beni bekletecek değilsin."

"Çıkıp gidersen ölürsün," dedi. "Ve bunu yapan ben olmam."

"Ne yazık," diye fısıldadım. "Eminim sen olmak isterdin."

"Belki," diye mırıldandı ama ciddi olmadığını biliyordum.

"En azından bir şeyler yaparak ölmüş olurum, burada bir süs köpeği gibi oturup seni beklemekten daha iyidir." Sırtımı dönüp odanın çıkışına ilerlerken bir şeyler söylemesini beklemiştim ama orada öylece durup sigarasını içmeye devam etti. Tam kapıdan çıkıyordum ki sigarasının dumanı dudaklarının boşluğundan firar etti. Sonra da o boğuk sesiyle konuştu.

"Şu kapıdan çıkıp gittiğinde özgür olacağını falan mı sanıyorsun?" diye sordu, bir an sesi bulutların arkasına gizlenmiş o dolunay gibi karanlığa gizlenip sırtıma hafif ışığıyla vurdu. "Kokunu biliyorum. Nerede olursan ol, cehenneme bile gitsen, ki orayı her yerden daha iyi bilirim, seni bulurum." Duraksadım, cevap bile vermeden onu dinliyordum. "Bana mecbursun, bunu kabullen. Benden başkası sana yardım edemez. Geç ya da erken, canım istediğinde ya da hemen şimdi, zamanı fark etmez, sana yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim. Efken Karaduman'ın her sözü bir yemindir."

Sigarayı söndürüp cesedini bir kenara fırlattığını hissettim.

"Açıkça bana canın istediğinde yardım edeceğini söylüyorsun."

"Evet," dedi.

"Neden?"

"Bir nedeni olmak zorunda mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Seni kendime mecbur kıldım," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Sana benden başkası yardım edemez. Ve ben ne zaman gitmeni istersem, o zaman gidersin."

"Sana mecbur değilim," diye yalanladım ama gerçeği biliyordum, tıpkı onun bildiği gibi ben de biliyordum ve bu gerçek ruhumdan çok büyük parçaları acımasızca koparıyordu. "Sana mecbur olmaktansa ölürüm daha iyi."

"Ailenin yanına dönmeden ölmek mi? Her şeyi onlar için yapıyorken?" Sesinde alay aradım ama yoktu, sadece gerçekler vardı. "Bana onların yanına dönebilmek için mi katlanıyorsun?"

"Evet," dedim.

"İşte bu bile seni bana mecbur yapar."

"Ben..."

"Medusa, şimdi çıkıp gidersen gelir seni bulurum ama benimle biraz daha inatlaşırsan, öleceğini de bilsem peşinden gelmem. O yüzden işleri zorlaştırma."

"İyi bir adam mısın yoksa kötü bir adam mısın anlayamıyorum," diye fısıldadım çaresizce. Ona hissettiğim şey her ne ise birden bu şeyi taşımak bana çok ağır gelmişti.

"O kadar kötü bir adamım ki," dediğinde nefesi birden ensem boyunca kayarak tenime yayıldı ve bu kadar hızlı hareket ediyor olması şaşkına dönmeme neden oldu. "İstersem seni kendi isteğinle benim yanımda kalmaya ikna ederim. O kadar kötü bir adamım ki, bunu yapabilirim."

Tüm bu süreci uzatmasının nedeni yanında kalmamı istemesinden miydi? Efken Karaduman gibi bir adam birinin onun yanında kalmasını ister miydi? Söyleyecek binlerce şeyim olmasına rağmen hiçbirini seslendirmeye hevesim yoktu. Düşünceler zihnime saldırıyor ve kanlı çatışmada kaybettiğim her bir kelime için yas bile tutmadan onları kafamın içindeki kimsesizler mezarlığına gömüyordum.

Efken yanında kalmamı istiyor olamazdı.

Bariz bir şekilde bir çekim olduğunu hissedebiliyordum, bazen benim için yabancı gelen bu çekimi adlandıramıyordum bile ama hepsi buydu. Eğer İbrahim Nigin Bağı ile bağlandığımız kişilere karşı başta aşk ya da herhangi bir duygusal çekim hissetmeyeceğimizi söylememiş olsaydı, Efken'in o aptal bağ ile bağlandığım kişi olduğunu bile düşünebilirdim ama değildi. Hem o-

nun gibi bir adamın bir kadına çekilebileceği tek konu seks olurdu. Ve cinsellik, benim topraklarımda henüz tohumları ekilmemiş bir deneyimdi.

Yorgun bir şekilde ellerimi aşağı sarkıtıp, derin bir nefesin ardından, "Evet, babaannem yüzünden ihanete uğramış gibi hissediyorum bu doğru ama tüm bunlara rağmen eve dönmek istiyorum," diye fısıldadım, sesim duygulardan arınmış olsa da, gözyaşları gözlerime çok yakın bir konumda öylece durmuş akıp akmayacakları konusunda bir kararsızlık yaşıyorlardı. "Babama ihtiyacım var. Bağımız çok gelişmiş olmasa da anneme de ihtiyacım var. Kardeşlerime ihtiyacım var. Onları özledim. Neredeyse bir ay oldu."

"Ağlamayacaksın, değil mi?"

Sorusu birden bana masum geldi.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Benim yerimde bir başkası olsa tüm bunları kaldırabilir miydi? Sanmıyordum. Ben kaldırabiliyordum. Henüz yirmi bir yaşındaydım, belki birçok şeyi deneyimleyebilecek yaştaydım, belki sorumluluk sahibi olmanın biraz daha kolaylaştığı bir yaştaydım ama bunlar kolay şeyler değildi. Benim yaşadıklarım hiç kolay şeyler değildi. İncindiğim için değil, birden tüm yaşananlar üzerime binip beni dibe çekmeye çalışıyormuş gibi aşağı doğru asıldığı için gözlerimin kenarlarının yaşlarla dolduğunu hissettim.

Nefesi enseme akmaya devam ediyordu. Burnumu yavaşça çekip başımı iki yana salladığımda bir elini kaldırıp yavaşça başımın üzerine koydu. Sıcak avucunu hissetmek bazı duyguların açığa çıkmasına neden olurken kendimi çok zayıf hissettim. Ona tüm yaşadıklarımı haykırsam da beni anlamazdı. Geldiğim günden bugüne dek normal olan tek bir şeyle karşılaşmamıştım. Gökyüzündeki donmuş ay, tuhaf gözler, sanrılar, sesler, bir yılanın zehrini resmen yutmuş olmam, efsaneler... hepsi birbirinin üzerine binerek birken bine dönmüştü ve tüm bunlar ağır şeylerdi.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı.

Tam itiraz için ağzımı açıyordum ki, birden büyük avucu ağzıma kaydı ve dudaklarımı altına alarak kapattı; kelimeler dilimin altında bir göçüğün altında kalmış gibi ezildiler. Diğer eli belime kaydı, karnıma dolandı ve sırtımı onun bedenine yaslamamı sağladı.

"Şşh," diye fısıldadığında sesi bir damla kan gibi içime damladı ve o bir damla kan damarlarımdaki kanlara karışarak içimde şefkat şeklinde akmaya başladı. "Sadece biraz daha kalmanı istemiştim."

İtirafıyla birlikte artık gözlerimden âdeta yaşlar boşalıyordu. Gözyaşlarım sicim gibi kayarak onun parmaklarını ıslatıyor, gözlerim karanlık koridora takılmış bir şekilde yere serilmiş güçsüz ay ışığını takip ediyordu.

"Ama madem bu küçük kız çocuğu babasını özledi, onu elinden tutup çıkışa kadar geçirmek benim görevim." Sesi geçmişten kopup gelen bir nin-

ni gibiydi. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırınca, gözlerimi yumdum ve gözyaşları şiddetli bir şekilde yanaklarımdan kayarak avuç içlerini ıslattı. "Ağlama güzel yılan," diye fısıldadı, yılan demesi değil de güzel demesi dikkatimi dağıtırken boğazımdaki acıyla zar zor yutkundum. "Böyle ağladığın süre senin için yapmayacağım hiçbir şey yok," dedi ve anlık duraksamadan sonra cümlesini tamamladı, "muş."

Bir dediği bir dediğini tutmasa da, tutarsız olsa da, beni bazen parampara edecek kadar ağır cümleler kuruyor da olsa, şu an dürüst olduğunu biliyordum. Beni yavaşça kendine doğru çevirince ağladığımı görmemesi için hızla yüzümü göğsünün mayın dolu tarlasına sokarak oraya sakladım. Kolları beni öyle sıkı sardı ki, gözlerimden akan yaşlar yüzümün sınırlarında donup kaldı. Bir süre konuşmadık, sadece bana sarıldı ve ben de güçsüzce ona tutunarak karşılık vermeye çalıştım. Efken'e sarılmak bir koruma kalkanının içine girmek gibiydi. O beni her şeyden koruyabilecek güce sahipti sanki. Etle, kemikle, kanla değil de ilahi bir şeyle var olmuştu sanki bedeni. Her nedense ona karşı koyuyorken, ona öfkeleniyorken ve hatta ona sığınıyorken bile her şeyiyle herkesten farklı hale gelmişti benim için. Bazen çok ürkütücüydü. Bazen ondan ölesiye korkuyordum. Bazen korkarken bile ona geri adım attıracak kadar savaşçı oluyordum. Bazen bir baba gibi sıcaktı, bazen tehlikenin ta kendisiydi, bazense güvenilmezdi ama yine de her sözü bir yemin demekti.

Ona güveniyordum.

Elektriklerin birden damardaki son damla kanın da çekildiği gibi evin içinden çekilmesiyle lambader söndü ve ev derin bir karanlığa gömüldü.

"Burası çok karanlık," diye fısıldadım.

"Karanlığı sevmiyor musun?" diye sordu, sesi boğuktu ve fısıltısı zihnimde kasırga çıkarmıştı.

Düşündüm. Karanlığı severdim. Bazen beni korkutsa da karanlık bana huzur verirdi. Bazı zamanlar karanlıkta göremediğim kolların beni sıkıca sardığını hissederdim. Tıpkı Efken'in kolları gibi...

"Karanlıktan hem korkuyorum hem de onu seviyorum," diye fısıldadım.

"Karanlıktan korkuyorsun yani?" diye sordu tuhaf bir durgunlukla.

"Ama seviyorum da."

"Peki bir gün korkmadan sevebilecek misin karanlığı?"

Kalp atışlarım sanki evin duvarlarında bir melodi dolaşıyormuş da o melodiye uyum sağlıyormuş gibi önce yavaşladı, sonra da bir anda hızlandı.

Boğazımda har tadıyla, "Bilmem," diye mırıldandım.

Birden eli çeneme kayınca bedenim buz kesti. Tepkilerim sanki bir zincirle bağlılarmış gibi pasif kalmışlardı. Efken başını yavaşça havaya kaldırınca yüzüm karanlığa rağmen onun gözlerinin önüne serildi. Karanlıkta ya-

vaşça parlayan mavi gözlerini görünce nabzım öyle sert bir manevrayla damarlarıma çarparak ilerlemeye başladı ki, bir an içimde havai fişekler patlıyor sandım. Gözleri yine o ışıklarla parlıyordu ama bu defa o ışıklar, karanlığı delerek bana aydınlığı sunuyordu. Oysa Efken'in varlığı karanlıktı. Dudaklarının yüzüme yaklaştığını hissedince ciğerlerimdeki hava dışarı çıkamadı. Sıkıştı.

O kız çocuğu şimdi yeniden buradaydı.

Karanlık odaya düşen adım seslerini duyuyordum. Hızla koşturuyor, bizi birbirimize bağlayan bir çemberi oluşturuyormuş gibi etrafımızda dönüp duruyordu.

Parmak uçları çenemi okşarken, "Belki seversin karanlığı?" diye fısıldadı, nefesini o kadar net hissettim ki ayak bileklerimin karıncalandığını hissettim. Dudaklarımın hemen dibinde duruyordu. Küçük bir hareket bu teması var edecek kıvılcımın çakmasına neden olabilirdi. Kalbim beklentiyle kasıldı. "Belki ihtiyacın olan şey ailen ya da bir başkası değildir. Karanlıktır?" Sorar gibi söylemişti bunu. Düşüncelerimin onunla dolduğunu hissettim. "Bilebilir misin Medusa? Bilemezsin."

Garip bir duyguya esir düşerek, "Efken," diye fısıldadım. Adı bir zincir gibi boğazıma dolandı.

"Şşh," diye susturdu beni ve nefesi dudaklarıma öyle gür çarptı ki, sanki beni öpmüş gibi birden tüm bedenim uyarı vermeye başladı. Elleri sırtıma kaydı, beni kendine sabitlerken gözleri hâlâ ışıldıyordu. Ona karşı öyle savunmasız hissediyordum ki kendimi... Gardımı düşürmeme neden oluyordu bu adam. Elleri sırtıma yumuşak dokunuşlar bahşediyor, bir yılan gibi sırtımda turluyordu. Dokunuşu beni sakinleştirmiş, yanaklarımdan kayan yaşları kurutmuştu. Dudaklarını dudaklarıma dokundurmadan teğet geçirerek boynuma yaklaştırdı ve ben ne olduğunu anlayamamışken kulak boşluğum ile boynum arasında bir noktaya yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudakları hâlâ boynumdayken kelimeleri tenime akmaya başladı ve sesinin mürekkebi beni bir roman sayfasına dönüştürdü. "Karanlığın seni kollarına almasına izin ver. Bırak da aydınlığına karanlık düşsün. Belki bu senin asıl istediğindir. Belki de senin tek istediğin karanlığın ta kendisidir. Kendini karanlığa teslim etmeden bunun cevabını öğrenemezsin Medusa."

Efken konuşurken aslında ruhum bir şeylerin farkına varmış, farkına vardığı bu şeyi bana da anlatmıştı. Bir adamın sesiyle meğer ruh değil, beden de ayrılabilirmiş ruhtan.

"Belki bir gün öğrenirim," diye fısıldadım, sesim titrese de aslında bu bir meydan okumaydı. Dudaklarını boynumdan usulca uzaklaştırdığında nefesi hâlâ öptüğü yere akmaya devam ediyordu.

"Biraz uyu," dediğinde geri çekilmişti. Şimşeğin ışığı karanlık tarafından sarılmış odayı aydınlattı ve sonra gök gürültüsü ışığı takip etti. "Sonra da ilk işimiz önce şu sikik herifi bulalım."

Nigin olduğum kişiyi...

"Bir balo düzenleyeceğimi söylemiştim," dediğinde sırtını bana dönmüştü. "Oraya mutlaka gelecektir."

"Teşekkür ederim."

Buna cevap vermedi. Bunun yerine, "Uyu," diyerek yavaşça odadan çıkıp gitti.

Odaya döndüğünde çoktan yataktaydım ama bacaklarımdaki boya lekeleri kurumuş olsa da yorganın altına girmemiştim. Elinde üçlü bir şamdan tutuyordu ve şamdanın üç kısmında da üç beyaz mum yanıyordu. Şamdanı komodinin üzerine bıraktıktan sonra bakışlarını yatağın üzerindeki bedenime indirdi.

"Sen nerede uyuyacaksın?" diye sordum kısık sesle, bu soruyu sorarken ona değil, kurumuş boya lekelerinin olduğu uzun tırnaklarıma bakıyordum.

"Şuna korkuyorum, nereye gidiyorsun demiyorsun da."

Kaşlarımı çatarak, "Korkmuyorum," diye fısıldadım, korktuğum falan yoktu.

Üzerindeki tişörtü birden kafasından çıkardı ve tişörtün kumaşı tüm bedenine sürtündü. Kaslı göğsü çıplak kaldığında gözlerim kasıklarından başlayarak göğüs kafesine kadar süren kas tabakasında dolaştı. Tişörtü yere fırlatıp birden üzerime çıkınca nefesimi tuttum ama hemen üzerimden geçerek yatağın diğer tarafına devrildi. Ben şok içinde omzumun üzerinden ona bakarken başının altındaki yastığı benim başımın altında olması gereken yastık ile değiştirip, benim yastığımı başının altına koydu.

"Bu da neydi şimdi?"

"Biraz da benim yastığıma bırak kokunu," diyerek yüzünü yastığıma gömdü ve mumun ateşi titreyerek esmer yüzünü aydınlatırken uzun kirpikleri gözlerinin altındaki derin çukurlara serildi. "Ben senin kokunla uyurken."

15. TAŞ KALPLİ

LOW, BLUE-EYED DEVİL

Gözlerimi uykunun bir tablo gibi resmedildiği güzel yüzünden ayırmadan usulca ona dokunduğumda, güzelliği parmak uçlarımı tutuşturdu ve ateşin izleri parmak uçlarımda değil, kalbimde var oldu. Elmacık kemiklerinin kavisi parmak uçlarımın altında daha da çıkıntı kazanmış gibiydi. Soluk mavi gökyüzünden dökülen ışık pıhtısı onun yüzündeki yerini almıştı. Güzelliği baş döndürücüydü. Onu izlerken bir daha hiçbir adamı izlerken böyle yoğun duygular hissetmeyeceğimi düşündüm.

Güzelliği canımı acıtıyordu. Parmak uçlarımı yakan güzelliğine dokunurken uykunun terk ettiği gözlerimi uzun süre daha ondan ayıramadım. Sonunda tam elimi geri çekecektim ki, gözlerini yavaşça araladı ve uzun, zehirli okları anımsatan siyah kirpiklerinin arasında beliren ölüm mavisi gözlerini tavana dikti. En başından beri uyanık mıydı? Kalbim panikle tekledi. Parmak uçlarımı ondan uzağa taşıyacaktım ki, bileğimi saran parmakları buna engel oldu ve ona onun izin verdiği kadarıyla dokunmaya devam ettim.

"Cehennemi mi merak ettin?" Sorusu beni afallatsa da gözlerimi çekmeden yüzünün profilden görünen portresini izlemeyi sürdürdüm. Duraksadım. Evet, o tıpkı bir cehenneme benziyordu ve bildiğim bir şey daha vardı ki bu da cehennem günahkârları içine alıp kavurmadan önce ilk o günahları var eden şeytanı ateşe verirdi. Onun acımasızlığı da tıpkı cehennem gibiydi.

Dudaklarımı yavaşça yalarken dilim damağım kurumuştu. Efken elimi serbest bırakınca dokunuşumu ondan koparark uzaklaştırdım. Bakışları bir süre daha tavanda takılı kaldı. Yavaşça yataktan çıkıp sırtımı ona dönerek yatağın kenarında oturmaya başladığımda ayaklarım yere basıyordu. Bacaklarımın açık kalan kısımlarında kurumuş boya lekeleri vardı. Uzun çoraplarımı dizlerimin biraz daha üstüne çekerken yataktan kalktım. Şamdan-

daki mumlardan biri tükenmiş, diğeri sönmüştü, ortadaki ise eriyip bitmek üzere olmasına rağmen yanmaya devam ediyordu.

Efken, "Yaren ve diğerleri gelmeden bir duş al istersen," deyince başımı yavaşça salladım ama ona bakmadım.

Beni ona dokunurken yakaladığı için çaktırmamaya çalışsam da esasen biraz utanmıştım.

Yastığın kenarına yuvarlanmış fırçayı alıp dağılmış saçlarımı fırçadan yardım alarak topuz yaptıktan sonra poşetlerin içinden temiz kıyafetler alıp odadan çıktım. Sıcak bir duş almış, bedenimi belli ölçüde de olsa boyalardan arındırmıştım ama inatçı boyaların bazıları tiner görmeden çıkacak gibi değildi. Onları kendi istekleriyle beni terk edecekleri an gelene dek rahat bıraktım.

Dişlerimi fırçalayıp bedenimi kuruladıktan sonra siyah uzun kollu bir badi, siyah bir tayt giyerek banyodan çıktım. Kirli kıyafetlerin tutulduğu, çamaşır makinesini çalıştırdıkları odanın yerini artık biliyordum. Kıyafetlerimi o odaya taşıyıp makineye yerleştirdiğim sırada sokak kapısının açılıp kapandığını duymuştum.

Oldukça dar olan odadan çıktığımda saçlarım hâlâ ıslaktı ama onları ıslak olmalarına aldırış etmeden tekrar fırçadan yardım alarak dağınık bir şekilde toparlamıştım. Yaren omzunda kulpu dirseğine kadar düşmüş bir sırt çantasıyla dikiliyor, Sezgi de ellerindeki poşetlerle salona doğru yürüyordu. Beni ilk fark eden Sezgi oldu, sonra Sezgi'nin bakışlarını takip eden Yaren ile göz göze geldim.

"Günaydın," dedi Sezgi beyaz, sağlıklı dişlerini sergileyerek. Ardından elindeki poşet yığınını salladı. "Bu kıyafetleri senin için seçtim. Efken ödemesini yaptı, merak etme."

Bir an kaşlarım çatılsa da sonunda kaba olmamak adına, "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Sezgi sırıtarak salona girdi ama Yaren aynı şekilde dikilmeye devam ediyordu. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa bir şeylerden hiç de memnun olmadığı gün gibi ortadaydı. Homurdanarak sırt çantasını yere bırakıp resmen yere vura vura bana doğru yürümeye başladı.

"Ben yokken seni incitecek şeyler yapmadı, değil mi? Eve gelmeme engel oldu resmen." Sinirle soludu. "Umarım canını sıkacak şeyler olmamıştır."

"Hayır," diye fısıldadım. Son olanları bilmesine gerek yoktu.

"Son sınıf öğrencisiyim, önümde geleceğimi belirleyecek bir sınav var ve kafamın içi ağzına kadar test kitaplarındaki sorularla dolu," diye çemkirdi. "Bir de bu yetmiyormuş gibi haftanın dört günü Ceyhunların evinde özel ders görüyorum."

"Bölümüne karar verdin mi?"

"Aslında hayır," dedi Yaren gözlerini devirerek. "İyi bir puan alayım ve sıralamam abimin canını sıkmasın yeterli."

Gülümsedim. "Mahzar da böyle söylüyordu."

"Mahzar?"

"Erkek kardeşim," diye mırıldandım. "Şu an İzmir'de mühendislik okuyor. Ve sanırım o bölümü sadece benimle sidik yarıştırmak için okuyor."

"İzmir mi?" Yaren bu soruyu alnımda antenlerim varmış gibi bakarken sorduğundan birden İzmir detayını verdiğime bin pişman oldum. O nereden bilecekti ki İzmir'i? Derin bir nefes almadan hemen önce, "Boş ver," diye mırıldandım.

"Sen ne okumuştun da erkek kardeşin seninle sidik yarıştırmaya çalışıyor?" diye sordu merakla.

"Mimarlık," dediğimde kaşlarını havaya kaldırdı.

"Vay canına," dedi heyecanla. "Nasıl bir okula gitmiştin?"

"Girebilmek için biraz dirsek çürütmek gereken bir okula," dediğimde sırıttı ama daha çok bana acıyor gibi bakıyordu. "Ve tüm yıl herkes beni tebrik edip övünce sanırım Mahzar da biraz sinirlendi... Zaten pek anlaşamazdık."

"Ben Mahzar gibi değilim," diye homurdandı. "Abimin psikoloji okuyup yüksek lisans yaparak bölümünü birincilikle bitirmesini tabii ki de kıskanmıyorum!"

"Evet, belli oluyor..."

"Mahinev..."

Sırıttım. "Bence daha iyisini yapabilirsin."

"Tıp kazanmak ve yüksek lisans yapmak, hatta belki doktora?" Kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum. Efken Karaduman zirvede, ben küçük kuzeni olarak işletmeye razıyım."

"Kendini küçümseme."

"Onun kardeşi olsan ne demek istediğimi anlardın. Allah'tan ailelerimiz hayatta değil ve beni onunla kıyaslayan birileri yok." Bu cümleyi kurarken ne kadar gülümsüyor olsa da gözlerinin gerisinde sönen ışıkları görmüştüm; hüzünlü bir gülümsemeydi bu ve kalbinin ne kadar acıdığını resmediyordu. Yüzü, acının renklerin arasına karışarak saklandığı bir tablo gibiydi.

Omzuna dokundum. "Sevdiğin bir yemek var mı? O buzdolabı tamamen konservelerden oluşuyordu, ne zamandan beri ev yemeği yemiyorsunuz? İstersen bu akşam sana sevdiğin bir şeyler pişirebilirim."

Kaşlarını şüpheyle çattı. "Ciddisin?"

"Evet."

"Genelde konserve tüketmiyoruz, abim dışarıdan sipariş ediyor, sonra da gidip siparişi yoldan alıyor. Buraya insanları öylece sokmaz." Gülümsedi. "Köri soslu yiyecekleri ve biftek yemeyi çok severiz ama bazen abim suşi de sipariş ediyor."

"Balık seviyor musunuz?"

"Somona bayılırım."

"Fırında somonu çok iyi yaparım," dediğimde siyah gözleri parlıyordu.

"Abi!" diye bağırdı içeriye doğru ama bana bakıyordu. "Sanırım acilen mutfak alışverişine çıkmamız gerekiyor!"

Marketin fayans zeminini ezen tekerleklerin sesini dinlerken alışveriş arabasını itmeye devam ettim. Çoğu markayı tanıyordum, çoğu ürüne aşinaydım ve bu beni artık neredeyse hiç şaşırtmıyordu. Efken ile market alışverişine geldiğimize inanamıyordum ama buradaydık. Bana birkaç beden büyük şişme montumun içinde, burnum ve yanaklarım soğuktan kızarmış bir halde market arabasını sürdüğüm sırada raflardan birinin önünde durmuş eline aldığı paketi inceliyordu.

Gözlerim siyah poşetin içindeki somonlara kaydı. Arabanın içindeydiler. Filelerin içinde sebzeler vardı, onlarla olduğum süre zarfında dışarıdan yemeyi kesip ev yemeği yiyebilirlerdi en azından. Bunu iyilik olsun diye yapmasam da Efken'in homurdanmalarından anladığım kadarıyla bundan pek memnun değildi. Sanırım bir şeylere karşılık olarak yapmak istediğimi sanıyordu ama öyle değildi.

Alışverişimiz olaysız geçmişti. Efken'in cipi yine eskisi gibiydi, canavar gibi çalışıyordu. Hangi ara derede cipi geri gelmişti bilmiyordum. Eve döndüğümüzde kar ile karışık yağmur yağıyor, sulusepken göğü yere geçiriyordu. Elimdeki poşetleri kapının önünde bırakıp resmen kaçmıştım. Efken denen adam poşetleri kaslı kollarıyla taşısa iyi ederdi çünkü bu kadar poşeti benim içeri taşıma imkânım yoktu. Salona girdiğimde Sezgi'yi henüz kurumadığını bildiğim tuvallerimden birinin önünde bulmayı beklemiyordum. Salon boştu, neredeyse hiç ışık yoktu ve Sezgi yere çökmüş tuvali inceliyordu. Bu, her gece rüyalarıma konuk olan sembolün ta kendisiydi. Yaklaşık dokuz yaşından beri hemen hemen her rüyamda bir şekilde kendini gösterirdi. Öylesine geçtiğim bir sokağın duvarında, bazen yatağın çarşafında, bazen halının deseninde... Ama mutlaka görürdüm onu.

Parmağını neredeyse karga sembolüne uzatıyordu ki, "Sezgi?" diye fısıldayarak onu durdurdum. Elini hızla indirip, omzunun üzerinden bana bilincinin pek de yerinde olmadığını düşüneceğim türden karmaşık bir bakış attı.

Parmaklarımda kalan poşet izleri acıyordu, avuç içlerimi taytımın kumaşına sürterken, "Her şey yolunda mı?" diye sordum, açıkçası bakışı beni dehşet derecede huzursuz etmişti.

"Evet," derken kekelediğine neredeyse emindim. Dizlerinin üzerinde doğruldu, ardından koltuğun kolçağına tutunarak ayağa kalktı. Sanki dermanı çekilmiş, gücü onu terk etmişti. Kızıl buklelerini kulağının arkasına ittiği sırada şimşeğin ışığı doğrudan içeri girdi ve Sezgi'nin bir ölü gibi beyaz olan tenini aydınlattı. Tıpkı gökyüzünde oluşan mavi damarlar gibi belirgin içi kan dolu mavi damarlar Sezgi'nin beyaz teninde bir bombanın kabloları gibi görünüyordu.

Yanına otururken huzursuzluğum devam ediyordu.

"Bunu sen mi çizdin?" diye sordu, şövaleden tuvali çıkaran o muydu bilmiyordum ama her iki tuval de yerde duruyordu. "Yani bunları..."

"Evet," diye fısıldadım.

Birden omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Neden?"

"Rüyalarımda gördüğüm sembollerdi, Efken onları resmetmemi istedi," dedim. Umursamaz görünmeye çalışıyordum ama Sezgi'nin kireç gibi yüzünün daha da beyazladığını görünce bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkına vardım. Sormak istiyordum ama duyacaklarımdan korktuğumdan buna cesaret edemiyordum.

"Şey." Yutkunup nefes nefese saçlarını tekrar kulaklarının arkasına taşıdı. "Nasıl söylenir bilmiyorum." Gözlerini yumup bir süre bekledi. "Ben de rüyalarımda semboller görüyorum."

"Ne?"

"Tıpatıp olmasa da benzer şeyler," diye fısıldadı, sesi çekingendi, bir ucubeyle konuştuğumu düşünmemi istemiyor gibiydi ama zaten bu sembolleri gören bendim. Bu onu ucube yapıyorsa, beni de yapıyor demekti.

"Ne görüyorsun?"

"Ay ve güneş, bazen kargalar..." Gözlerini tekrar tuvale çevirdi. "Ama daha önce hiç sırtlan görmemiştim."

Gözlerimi hızlıca sırtlan görseline indirdim. Sırtlanın alaycı, bir o kadar da vahşi ifadesini izlerken derin bir nefes alma ihtiyacı duymuştum. Bir süre Sezgi de ben de sessizce oturduk. Daha sonra ona gördüğüm anonim eserlerden bahsettim. Bunları doğal karşılamıştı çünkü üç yıl önce İbrahim'den de aynı hikâyeyi dinlemişti. Efken'in aksine diğerleri İbrahim'i insan yerine koyarak dinliyorlardı en azından. Sezgi'ye Crystal'den de bahsetmek istemiştim ama Efken birden salona girdiği için konu yarım kalmıştı.

Efken sigarasının ucunu tutuşturmadan hemen önce, Sezgi'ye, "Ceyhun ile konuştum, davetiyeleri hazırlatacak," dedi, sesi umursamaz, boş ve soğuktu.

Sezgi ve Ceyhun balodan haberdarlar mıydı?

"Sen ciddisin," dedi Sezgi açık renk kaşlarını havaya kaldırarak. "Gerçekten bir balo vereceksin, öyle mi?"

"Evet," dedi Efken, sigaradan bir duman aldı ve ciğerlerini dolduran zehrin yoğun sızıntısı dudaklarının arasından dışarı dökülmeye başladı. Dumanlar yüzünün etrafını sardığı sırada yeniden konuştu. "Bu hafta işleri halletseniz iyi olur. Senin zevkini beğenirim."

"O iş bende ama telefon açıp bize bunu söylediğinde gerçekten alay ettiğini düşünmüştüm."

"Yaparsın sen," dedi Efken, Sezgi'nin söylediklerini duymazdan gelerek. "Yaren'e davetiyeler halledildikten sonra söyleyin," diye uyardı bir süre sustuktan sonra. "Şimdi onun heyecanıyla uğraşamam."

Sezgi, "O yine test kitaplarının başına mı geçti?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Evet. Bu kez ona bunu yapmasını söyleyen ben değildim." Efken sigarasının ucunda uzayan külü sehpada duran kül tablasının içine döktükten sonra pencerenin önüne doğru ilerledi. Elektrik çoktan gelmişti ama ışık yanmıyordu, bu yüzden içerisi ölüm tonlarında bir mavi rengindeydi. Gün mü ağarıyordu yoksa akşam mı oluyordu belirsizdi ama muhtemelen daha öğlen saatlerindeydik.

Sezgi, "Bu baloyu verecek olma nedenin Mahinev mi?" diye sorduğunda, bir şimşek büyük bir hızla Efken'in bedenini aydınlattı, ışık söndüğünde sessizlik çok kısa bir süreliğine hüküm sürdü ve sonra gök gürültüsü salonun duvarlarında yankı dolu izler bıraktı.

"Öyle ya da değil," dedi Efken, esas cevabı biliyor olmama rağmen. "Bir balo vereceğim, eğlenmene bak."

Sezgi kısaca bana baktıktan sonra gözlerini yeniden Efken'e çevirdi. "Kızı onların açık hedefi haline getirmeye mi çalışıyorsun?"

Kimlerden bahsediyordu? Sezgi'nin yüzündeki gerginliği net bir biçimde okudum. Bana zarar gelmesini istemediği her halinden belli oluyordu ve her kimden ya da kimlerden bahsediyorsa, o kişiler bana kolayca zarar verebilecek türden insanlar olmalıydı. Gerginlik havaya tıpkı bir parfüm şişesine hapsedilmiş zehir gibi yayıldı. Efken sert bir çeneyle Sezgi'ye bakınca, onun ne kadar ürkütücü olduğu gerçeğiyle bir defa daha yüzleşmiş oldum. Akılalmaz derecede güzel olsa da yüzünün güzelliğini örten o tehlike yine oradaydı, gözleri ölümü hatırlatır gibi bakıyordu.

Bir insan doğduğu ilk günden itibaren ölüm denen şeyi bilmeden yaşasaydı bile onun gözlerine baktığında ölecekmiş gibi hissederdi.

Ölümü biliyordum. Hatta nasıl öleceğim konusunda hep tahminlerim olmuştu. Rüyalarım hep yandığım, donduğum ya da boğulduğum ölümlere sahne oluyordu ve ben sahnenin perdesi ne zaman kapanmaya başlasa, ölümü çoktan tatmış oluyordum. Bir gün ya ateşlerin içinde yanacak ya buzların arasında donacak ya da derin bir suyun dibinde boğulacaktım.

"Onu hedef haline getirdiğim falan yok," dedi Efken acımasızca. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu umursamazlar bile." Birden bu cümleler zehirli bir ok olup içimden geçmiş gibi canımı yaktı. Daha dün gece onun yatağında, onun kokusu ve varlığıyla uykuya dalmadan hemen önce konuşan adamla şu an konuşan bu zalim aynı kişi değildi sanki. Kalbim o kadar çok parçaya ayrıldı ki sanki her parça nefesimle birlikte içime akarak ciğerlerime batıyordu. Efken'in keskin bakışları bana uğramadı bile, sadece Sezgi'ye bakmaya devam etti. "Onlar sadece önemsediğim insanlarla ilgilenir. Önemsizlerle değil."

"Ve sırf bu yüzden önemsediğin herkesi önemsemiyormuş gibi yaparsın," dedi Sezgi, yüzünde buruk bir gülümsemeyle çok yakın bir erkek arkadaşa, hatta erkek kardeşe bakıyormuş gibi Efken'e bakarken.

Ama bu sözler Efken'i öfkelendirmekten öteye geçemedi. Efken kırıcı cümlelerinden oklarla Sezgi'yi vurmaya başladığında artık onları dinlemiyordum bile. Kendimi öylesine değersiz, öylesine bir paçavra gibi hissediyordum ki, eğer kuyruğumu dikip meydan okuma bayrağını havaya kaldırmamış olsam sırf onun gibi bir dengesiz yüzünden dizlerimi karnıma çekip hüngür hüngür ağlayabilirdim.

Sonunda bu tartışmaya daha fazla kulak misafiri olmak istemedim ve oturduğum yerden kalkıp ikisini içeride bırakarak Efken'in odasına gittim. Aslında bu odaya öylece girebilmek bana hâlâ tuhaf geliyordu ama burada uyumama izin verdiği için artık bu odayı geçici odam olarak görmeye başlamıştım. Yine de kendimi sığıntı gibi hissettiğimden bu durum biraz tuhaftı ve beni utandırıyordu. Akşama doğru Sezgi'yi almak için Ceyhun'un geldiğini duymuştum ama o sırada mutfaktaydım. Sezgi bana gürültülü bir veda etmişti, Ceyhun ise sessiz bir centilmen olduğu için mutfak kapısına kadar gelip bana el sallamıştı ve sonra gitmişlerdi. Fırında somon için hazırlıklara başlamıştım. Efken için değil, Yaren için yapıyordum ama yine de onun da yemesini istiyordum. Uzun zamandır ev yemeği yemediklerini biliyordum, hem bu ortam bana tuhaf bir şekilde Miraç ve Miran için yemek hazırladığım akşamları hatırlatmıştı ve özlem duygusu çekilemez hale geldiğinde sanki ikisi için yemek hazırlıyormuş gibi hayal etmeye başlamıştım.

Fırında somon için gereken her malzeme vardı. Efken'in kredi kartının bakiyesinden yüklü bir çekim yapılmıştı çünkü bu buzdolabında sadece

konserveler vardı ve bu buzdolabının bir sığınağın değil evin buzdolabına dönüşmesi için sıkı bir alışveriş gerekmişti. Kişi başına bir somon düşsün istiyordum ama her ihtimale karşı bir tane yedek somonum olacaktı. Gerekenleri çıkardıktan sonra sarımsakları dövüp zeytinyağı, limon ve sarımsakları karıştırmıştım sonra da somon dilimlerinin üzerine sürmüştüm. Balıkları buzdolabına bir saat kadar dinlenmeleri için bıraktıktan hemen sonra salata işine girişmiştim. Salata ile işim çok uzun sürmemişti ama bir kahve yapıp balıkları beklerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Sonunda fırın tepsisine yağlı kâğıdı serip somonları bir bir kâğıdın üzerine yerleştirdikten sonra yaklaşık on beş dakika fırında pişirdim, ince bir şekilde kıydığım dereotlarını ve taze kekik ile balıkları süslediğimdeyse akşam yemeği hazırdı.

Yaren'in akşam yemeğine verdiği tepki o kadar muhteşemdi ki, Miran ile Miraç'ı eve döndüğüm an tokatlamam gerektiğini aklımın bir köşesine not etmiştim. Güzeller güzeli Yaren somonu gerçekten seviyordu ve sanırım uzun zamandır mutfak masasında dumanı tüten ve bu mutfakta pişirilmiş bir şeyler görmemişti. Efken ise sadece kendini beğenmişti. Masadaki yerini aldığında hiç konuşmamış, bir teşekkür bile etmemiş, sadece yemeğini yemeye başlamıştı. Büyük bir sessizlikle taçlandırılan akşam yemeği nihayet sona erdiğinde, çatal ve bıçakların servis tabaklarının üzerine bırakılırken çıkardığı gürültüyü dinledim.

Efken'in yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Sanırım yemek yapabilecek kabiliyetimin olmadığını düşünmüş, şimdi de yanılmıştı çünkü sıyırdığı tabağından ve yüzüne yayılan o memnun ışıltıdan anladığım kadarıyla yemeği epey lezzetli bulmuştu.

"Mahinev," dedi Yaren iri siyah gözlerini bana dikerek. "Bu var ya, benim on sekiz yıllık hayatım boyunca yediğim en iyi somondu!"

"Atma," diye homurdandı Efken ama sanki o da aynısını düşünüyor gibi keyifle bize bakıyordu.

"Üff seninle konuşan yok, hem neredeyse tabağını yalayıp cam gibi pasparlak yapmışsın!" diye söylendi Yaren abisine kötü kötü bakarak. "Ellerine sağlık, gerçekten. Umarım hep yemek yaparsın."

Efken başını iki yana salladı. "Sen yağcı küçük bir domuzcuksun."

"Bana böyle seslenme," diye çemkirdi Yaren. Ardından boş servis tabağını alıp bulaşık makinesine taşırken omzunun üzerinden bana baktı. "Film izleyelim mi?"

Şu anonim eser olarak geçen ama bizden aşırdığınız filmlerden birini mi?

Neredeyse homurdanmaya yakın bir ses çıkardığımda Efken'in keyif dolu bakışları üzerimde bir alay yeli gibi esiyordu. Aniden güzel yüzünün

tam ortasına sıkı bir yumruk geçirdiğimi hayal ettim. Her şeyi biliyordu, çoğu eserin bize ait olduğunu da biliyordu ve homurdanma nedenimin bu olduğunu da... Benimle öylece alay ederken midesinde benim yaptığım yemeği sindirmeye başladığından haberi var mıydı? Henüz sindirmeye başlamamıştı bile. *Hain.*

Yaren ile birlikte bulaşıkları makineye dizdik ve bu süre zarfında okulu hakkında lafladık. Efken bir sigara yakmış, sigarasını bitirdikten sonra da ona hiç uymayacak bir şekilde masayı silmişti. O kadar uzun zamandır yalnız yaşıyorlardı ki sanırım iş dağılımı eşit bir şekilde yapılmıştı ve Efken gibi bir hanzo bile bu tür eşit görev dağılımlarından kaçmıyordu. Yaren henüz balodan bihaberdi, öğrendiğinde havalara uçacağına emindim çünkü her ne kadar gotik bir tarzı olsa da partileri sevdiği her halinden belli oluyordu. Geldiğimden beri onu tıpkı abisi gibi hep koyu renkler içinde, koyu bir ruh hali ama ışıltılı bir gülümsemeyle görmüştüm. Acaba bir balo kıyafetinin içinde nasıl görünürdü? Düşüncelerden uzaklaştığımda yine aklımın tam orta yerinde nevruz ateşi gibi yanan kelimelerle karşılaşmıştım. Şu anonim eser konusunu bir an evvel Mustafa Baba dedikleri adamla bir araya gelerek masaya yatırmam gerekiyordu. Bir şeylere cevap aldıktan sonra Nigin olduğum herifi bulmak için çalışmalara devam ederdim. Bu süre zarfında kafamın içini Mar ve Crystal ile doldurmamak konusunda kendime söz vermiştim. Aklımı daha fazla karıştırıp çorbaya çevirmek istemiyordum.

Yaren, Efken ile aynı odada kaldığımı bilmiyordu. Beni Efken'in odasında tek uyuyor sanıyordu ama son zamanlarda abisi benimle aynı yatakta uykuya dalıyordu. Suçlayıcı olmaya gerek yoktu, çünkü ben de Efken yataktayken çok daha rahat ve kâbuslardan uzak uykular çekiyordum. Yaren bunu bilse muhtemelen yanlış düşünürdü ama düşüneceği türden şeyler yaşanmıyordu, asla yaşanacağını da sanmıyordum. Yaşanmaması için elimden geleni yapardım. *Sanırım.*

Gece olduğunda ve artık Yaren yorgunluğuna yenik düştüğünde odasına çekilmişti. Gecenin bir yarısı kapı çaldığında ise gelen kişi İbrahim'di. İbrahim'in varlığı evin ortasına bir yıldırım gibi düşer sanmıştım ama Efken ilk sefer verdiğinden çok daha sakin bir tepki vermişti. Sanırım o da İbrahim'i bekliyordu. İbrahim bu evin salonunda görmeye alışkın olduğum biri değildi. Yine de yadırgamamaya çalıştım çünkü bu evdeki en yabancı insan bendim. İbrahim'in meraklı ela gözleri sık sık koridora kayıyor, Yaren'in nerede olduğunu merak eder gibi etrafı süzüyordu. Yüzünde her zamanki o sıcak ve muzip ifade vardı. Her ne kadar onu tanımıyor olsam da aynı topraklardan geldiğimiz için kendimi ona çok yakın hissediyordum ve varlığı beni bir nebze de olsa sakinleştirmişti.

Efken, "Konuştun mu adamla?" diye sorunca, yabancısı olduğum konu ortada bir mücevher gibi parıldadı ve bakışlarım pencerenin önünde dikilerek sigarasını içen Efken'e kaydı. Üstü yine çıplaktı, sanki soğuk ona işlemiyordu. Sanki o cehennemdi ve soğuk bile onun etrafındayken yanıyordu.

İbrahim, "Evet," dedi, sesi tedirgindi. "Yine de Efken, bu adamlarla uğraşılmaz."

"Sana fikrini sormadım," dedi Efken, sesi düzdü, karanlığa gömülmüş ormanı izliyordu.

"Öylece o adamlarla aynı masaya oturamazsın. On iki adamla masaya oturacaksan, on bir tanesi seni öldürmek istiyor, diğeri de kendi eliyle öldüremeyeceği için adamlarına ölüm emrini vermeyi bekliyor," dedi İbrahim sertçe. "Yaren'i hiç düşünmüyorsun."

"Sen benim Yaren'i ne ölçüde önemsediğimi tartabilecek biri değilsin," dedi Efken, sesinde ecelin parmak izleri olmasına rağmen kelimeleri tüm bu gücü reddedercesine sakindi. "Etrafımda olmana izin vermemi mi istiyorsun? O zaman bu işi bağla."

"Öldürülmeni istemiyorum," dedi İbrahim, birden tüylerim dikilmişti. Efken'i bile öldürebilecek insanlar vardı. Onun ölümünü arzulayan insanlar... "Öldürülmendense etrafında olmam, sizi bir daha görmem daha iyi."

"İbrahim, bana âşık değilsin," dedi Efken iğrenir gibi.

"Bu konudan tam emin değilim, sanırım sana karşı da boş sayılmam," diye dalga geçti İbrahim.

Efken gözlerini devirirken, "Tek bir an olsun seni öldürmemeyi düşünebilecek miyim ben?" diye sordu sertçe. "İbrahim, ya bu işi bağlarsın ya da bir daha bu civara ayak basamazsın. Basacak olursan, seni topal bırakırım. Hatta belki bacaklarını ellerimle tek tek koparırım."

"Ah," dedi İbrahim korkuyla büyüyen gözlerini bana çevirirken. "Görüyor musun? Ne kadar tutkuluyuz. Seninle asla böyle olmazdı."

Gözlerimi devirdim.

"Zevzekliği bırak. Bu işi bağla ve o adamlarla bir buluşma ayarla. Kumarhanelerden birinde onlarla buluşabilirim, hem onları biraz fakirleştiririm hem de sonuca daha hızlı varılır," dedi Efken, neyden bahsettikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Efken, o adamlar sadece ölmeni istiyor. Bir de kumarda onları yenecek olursan, oradan iki ayağının üzerinde çıkıp gitmene izin vereceklerini mi düşünüyorsun? Sen çıldırmışsın," dedi İbrahim, şimdi sesi hem sert hem de olayın ciddiyetini belirtmek istercesine yüksekti. "Bak, eğer sana karşı çalkantılı duygular hissetmiyor olsaydım, canıma minnetti anladın mı? Gidip kendini öldürtmen umurumda bile olmazdı. Kız kardeşini alır buradan gi-

derdim, sen de bana ayak bağı olmazdın. Aslında düşündüm de..." Birden kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp işaret parmağını çenesine götürerek komik bir ifadeyle boşluğa baktı. "Hiç de fena bir fikir değil. Bunu yapabilirim, evet."

"O kafanın içinden nasıl şeyler geçiyor lan senin öyle?" diye hırladı Efken birden ona doğru dönerek. İbrahim resmen korkudan öyle hızlı bir şekilde sırtını koltuğa yasladı ki, biraz daha baskı uygulasa koltuğun kumaşını yırtıp pamukların içine girebilirdi. "Senin beynini kafanın içinden iki parmağımın ucunda çıkarır, ceviz gibi ezerim."

"Aa üzerime iyilik sağlık," derken büyük avucunu göğsüne bastırmıştı İbrahim. "Beynime küçük damgası mı vuruldu az önce? Dur, şu ellere bak, kocaman... Gerçi evet, ellerin de büyük senin..." Göz ucuyla bana baktı. "Toprağım, bizim oralarda bir laf vardır, bildin mi? Eli büyük olanın..."

"Ay iğrençsin," dedim birden tiksintiyle.

"Eli büyük olanın ne?" diye sordu Efken, hâlâ öfkeli duruyordu, çatık kaşlarının altındaki mavi gözlerde merak vardı.

"Aç da bir bakalım büyük mü değil mi görelim, kesin konuşmak istemem valla..." dedi İbrahim.

"Ne diyorsun lan sen beyinsiz maymun?" diye sordu Efken tıslar gibi. Tehlikeli bir yırtıcı misali ona yaklaşıyordu.

"Görsel bir kanıt istedim sadece, darling."

"Bana bir daha o şekilde seslenecek olu-"

"Ne şekilde darling?"

Sonra her nasılsa, anlayamadığım bir karmaşa oldu ve İbrahim'in önde, Efken'in arkada sokak kapısından hızla çıktıklarını gördüm. Pencereye koştuğumda karların arasında koşuyorlardı. İçimden bir ses, bunun ilk olmadığını ve kesinlikle son da olmayacağını söylüyordu.

Muhtemelen İbrahim temiz bir dayak yiyecekti.

Cipin gürültülü motoru nihayet sustuğunda, dışarıda esen rüzgârın uğultusu sessizliğin bir keder gibi çöktüğü aracın içine doluştu. Tüm geceyi yalnız geçirmiş olmamın yanı sıra, kafamı kurcalayan düşünce düğümü daha da büyümüş, beni endişelerin çevrelediği bir kuleye çevirmişti. Efken tüm gece neredeydi bilmiyordum. İbrahim'i kovaladıktan sonra geri gelmemişti ve gecenin derinliklere ulaştığı saatlerde cipinin güçlü motorundan yayılan sesi duymuştum. Şimdi Mustafa Baba'nın evinin olduğu çayırdaydık, son olan olaylarla ilgili soracaklarım vardı ve Efken bu kez hiç diretmemiş, beni direkt ona getirmişti.

Düş Kapanı Ormanı yine alışkın olduğum bir görüntüye gebeydi. Yeşil, baharı anımsatan renkler ve tek bir kar tanesinin bile o rengi bozmaması...

Oysa çayır karlar içindeydi ve bu karlardan Mustafa Baba'nın tavanı ve verandası da nasibini almıştı. Hatta karın yüksekliği buraya ilk geldiğimde olduğundan çok daha fazlaydı.

Efken emniyet kemerini çözdüğü sırada omzumun üzerinden usulca ona doğru bakıp, "İbrahim ile tartıştığın konu neydi?" diye sordum sonunda merakıma yenik düşerek. Hiç umursamam sanmıştım ama onun ölümünden böyle kolayca bahsedilmesine sebep olacak insanları ve konuyu merak ediyordum.

Efken'in kaskatı çenesini izledim. Bir süre sonra, "Seni ilgilendiren bir durum yok," dedi, sesinde duygulara rastlamadım ve bu yüzden de asıl hissettikleri nedir anlayamadım.

"İlgilendiriyor demedim ki." Omuz silktim. "Sadece merak ettim."

"Neden? Senin merak ettiğin sadece ne zaman ve nasıl geri döneceğin olmalı." Tek kaşını kaldırdı. "Yanlış mıyım?"

"Karanlık işlere mi bulaştın?"

Birden alayla, "Ben o işleri var eden adamım," deyince tüylerimin dikildiğini hissettim. "Sadece o adamlarda yüklü miktarda alacağım var. Boş ver." Cipin kapısını açınca soğuk rüzgâr içeriye doldu ve kelimeler dudaklarımın gerisinde bir kibritin ucunda yanan aleve temas etmiş gibi yanmaya başladılar. Sessizlik kanıma karıştığında çoktan araçtan inmiş, Efken'i takip etmeye başlamıştım bile.

Mustafa Baba sanki varlığımızın farkına varmış gibi verandaya çıkmış, biz henüz evin yakınına bile varmamışken bize el sallamaya başlamıştı. Onun bizi hissettiğini düşünmek bile içimin korkuyla dolmasına neden olsa da Efken'in bu korkuyu fark etmesine izin vermemiştim. Verandanın ahşap, karla kaplı merdivenlerini tırmanırken Mustafa Baba'nın bakışlarının kıskacında olduğumu biliyordum. Kafamı kaldırıp ona bir karşılık veremedim.

"Yoksa onu buldunuz mu?" diye sordu Mustafa Baba doğrudan konuya girerek. Bu sırada içeri girebilmemiz için ahşap kapıyı bizim için açmıştı. Misafirperver tavrına rağmen karizmatik ihtiyara tekinsiz bakışlar attım ve şömine ateşinden çıkan çatırtıların bir hayaletin ayak sesleri gibi yankılandığı ahşap evin içinde ilerlemeye başladım.

"Henüz değil," dedi Efken. "Birinden şüphelenmişti ama."

O gece mekândaki sesin sahibini hatırlayınca ağzımda acı bir tat oluştu.

"Her neyse, şu anonim eserler hakkında ne biliyorsun?" Efken'in sabırsız sorusu, öncesinde kurduğu cümleleri hasırın altına sokmak istediğinin bir kanıtı gibiydi. Bu konu hakkında konuşmak istemediği o kadar barizdi ki, artık buna şaşıramıyordum bile.

Mustafa Baba sallanan ahşap sandalyesine oturup, gür beyaz sakallarını okşarken kaşlarını çatarak Efken'e baktı. Yüzündeki çizgilerin tamamı çatılan kaşlarıyla çok daha derinleşmiş, birer kuyuya dönüşmüştü. Bizi gerçekten anlamadığı gün gibi ortadaydı.

"Anonim eserler mi?"

"Evet."

"Ne bilebilirim ki?"

"Medusa," dedi Efken sözü bana devretmek istiyor gibi. Uçurum mavisi gözleri keskindi, her şeyi belleğine kazımak ister gibi etrafı inceliyor, gergin bir şekilde söyleyeceklerimi duyacağı ânı bekliyordu.

"Buradaki anonim eserlerin hepsinin yazarlarını, onları var eden kişileri biliyorum," dediğimde Mustafa Baba beyaz kaşlarını kaldırıp sandalyesinden kalkmadan yavaşça bana doğru döndü. Kırışık bir kumaşı anımsatan ellerindeki tüm parmakları birbirlerine geçmişti, eli karnının üzerinde duruyordu ve şaşkınlık yüzüne bir mürekkep gibi yayılmaya başlamıştı. "Ve dahası da var," dedim net bir sesle. "Geldiğim yerdeki anonim eserler burada anonim değil, sahiplerinin ismi yazıyor."

İhtiyarın gözleri birden farklı bir duyguyla parladı. Bu daha öncesinde geldiğimde onun gözlerinin kıyısında bile görmediğim bir duyguydu. Şaşkınlıktan da öteydi, bir maden görmüş gibi bakıyordu. Allak bullak olmuş bir ifadeyle, "Emin misin?" diye sordu, sesi ilk defa çatlamıştı. Efken'in bile duraksamasına neden olan bu tepkisi karşısında ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İbrahim uzun zamandır buradaydı, ona bu konudan hiç bahsetmemiş miydi yani?

Bana sanki cennet ve cehennemin tam ortasında duran bir arafmışım gibi bakıyordu. Sağ kolum cennete, sol kolum cehenneme uzanıyordu ve ben her ikisine de ulaşabileceği o köprüydüm sanki.

"Çocuğum," dedi sonunda. "Bu imkânsız."

"Değil," diye üsteledim. "Yemin ederim bu böyle."

"Ama bu..." Mustafa Baba bana hiçbir şeyi idrak edemiyormuş gibi uzun uzun baktıktan sonra titreyen bir sesle konuştu. "Bunun imkânı yoktu."

"Yoktu mu?" diye sordum merakla.

"Bu bizi evrenin bir parçası yapar," dedi sonunda hayretler içerisinde.

Bunda garip olan ne vardı ki? Zaten evrenin parçalarından birinde değil miydim? Başka bir evrendeydim, evrenin parçalarından birinin içine düşmüştüm ve yolumu kaybetmiştim. Böyle değil miydi? Anlamaya çalışır gibi ona bakmaya devam ettim ama sanki kuracağı cümleler gerçekleri içerecekti ve bu gerçekler içimi yakmaması gerektiği kadar çok yakacaktı. Birden olduğum yerden kaçmak istedim.

"Zaten evrenin bir parçasıyız," dedi Efken zihnime sızmış gibi, soru işaretlerinden bir ağ onun güzel yüzünü örtüyordu sanki.

"Öyleyiz," dedi Mustafa Baba ama sanki gözleri aksini savunuyor gibiydi. Efken de bunu fark etmiş gibi uzun süre onun yaşlı yüzüne baktı.

"Bu konuyla ilgili bir bilgin yok mu?"

"Yok," dediğinde dürüst olduğu barizdi. Hatta bu bizden çok onu şaşkına çevirmişti.

Bir bataklıktaydım, bataklığın çamuru büyük bir hızla beni içine emerken içimden elimi kaldırıp kurtulmak için çırpınmak bile gelmiyordu. Birden kendimi çok yorgun hissettim. Tüm bu olanlar zihnimi de bedenimi de yormuştu. Sanki çölde, kızgın kumların içinde yalın ayak koşuyordum ve çölün sonunu hiç göremiyordum; kavurucu güneş ise kafamın üzerinde ölümü simgeleyen bir akbaba gibi ateşten kanatlarını çırpıyordu.

Efken çıkışa yürürken Mustafa Baba'ya bir veda bile etmedi. Ben ise yanan şöminenin karşısında durmuş Efken'in uzaklaşan ayak seslerini dinlerken kalbimin atışlarının yavaşlığının nedenini sorguluyordum.

"Mahinev," dedi bana geçmişten tanıdık bir sesi anımsatan ninni gibi sesiyle. Bakışlarım usulca Mustafa Baba'ya çevrildi. Harlanarak yanan ateşi izliyordu. "Çıkışı bulabilmek için var gücünle koşuyorsun ama koştuğun düzlüğün sonu çıkmaz." Birden kaşlarım çatıldı. Derin bir nefes aldı. "Neden çıkışı bulmaya çalışmadan önce, bilmeceyi çözmeye çalışmıyorsun?"

"Bilmece mi?"

"Duyduğun sesler," deyince neredeyse titreyip ona korkuyla baktım. "Hiçbirini boşa duymuyorsun, kızım. Seni buraya getiren kötü şansın değil, kaderin."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum, bir yılanın siyah parlak bedeni zihnimdeki karanlığın içinde usul usul kıvrılarak hareket ediyor, yılan düşüncelerime yaklaşıyordu. O yılanın zehri düşüncelerime akmaya başladığı anda, mantık kendini imha edecek ve ne kadar doğru varsa tamamı Medusa'nın gözlerine bakmış gibi taşa dönecekti.

"Bir süre daha burada kalman gerek Mahinev," dedi Mustafa Baba ateşi izlerken, gözlerindeki keder ise silinmemişti. "Kendin için. Benim için." Yavaşça bana doğru baktı. "Efken için."

"Bir şey biliyorsan lütfen söyle."

Efken'in karla kaplı çayırdan adımı seslendiğini duydum ama bu bakışlarımın Mustafa Baba'dan ayrılması için yeterli gelmemişti.

"Söylemeyi çok isterim," dedi güvenli bir sesle. "Ama bu uyanışı tek başına tamamlamalısın. Her şeyi anlayacaksın. Sadece acele etme."

"Bir Mar mıyım?" diye sordum çat diye.

Mustafa Baba şoka girmiş gibi baktıktan hemen sonra başını iki yana sallayarak, "Tüm bunların cevabı senin içinde," diye geçiştirdi beni. Yine de şaşkına dönmüş gibiydi, sürekli etrafına ve bana bakıyordu. "Lütfen," diye üsteledi. "Uyanana dek bunlardan Efken'e bahsetme."

"Neden?"

"Onu korumak istiyor musun?" diye sormasıyla, kalbimin atışlarının göğsümün içinde harlanan bir alev gibi hızlanması bir oldu. "Elbette istiyorsun," derken gülümsüyordu, yaşlı yüzü yine derin çizgiler ile dolmuştu. "Onu hep korumak istedin."

Öyle miydi?

Donup kalmıştım.

"Tamam," diye fısıldadığımda sesim titriyordu. "Ona bunlardan bahsetmem."

Kötülük dünyanın her yerinde vardı. Bu dünyada da vardı. O gece, karanlık ve şafak sevişirken ben kötülüğün inine düşmüştüm. Şimdi çevremde güvenebileceğim herhangi biri var mıydı bilmiyordum ama içimden bir ses, yakıcı bir tonlamayla konuşurken Mustafa Baba'ya güvenebileceğimi söylüyordu. En azından bu konuda yalan söylemediğine emindim. Kalbimin tutarsız atışları bir yangından geriye kalan köz parçaları gibiydi ve her atış, her ne kadar sönmüş bir yangının parçası olsa da canımı acıtıyordu. Anladığım bir şey vardı ki, yangında en sıcak olan alevler değil, yangından sonra bile hâlâ yanan köz parçaları oluyordu.

Evden çıkarken bir Mahinev'i daha katletmiştim. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi. İçimde bana ait bir parça daha susmuştu ve tıpkı o yangında olduğu gibi o parça aslında bir köz parçasıydı ve en çok o parça yakıyordu. Belki de sırf bu yüzden, bu kadar yaktığı için o parçaları her defasında koparıp atıyordum. Koparıp attığım o kadar çok parçam vardı ki, bu parçaları bir araya topladığımda esas yangını başlatabilecek kadar çok yeri yakabileceklerini biliyordum.

Hemen ileride, beyaz bir yangını anımsatan karların içinde dikilen mavi gözlü ölüm meleği, siyah kanatlarını açmış, beni o kanatların arasına almak için bekliyordu. Her gece o ölüm meleğinin siyah kanatlarının arasına girerek derin uykulara dalmaya öyle çok alışmıştım ki, sanki birkaç defadır değil de bin yıldır onun kollarında uyuyormuşum gibi hissediyordum. Beni neyin beklediğini bilmiyordum, bundan nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum ama ölüm meleğinin kanatlarının arasına doğru yürürken bildiğim bir şey vardı ki, bu, her ne olursa olsun onu korumam gerektiğiydi.

Crystal'in gözlerini hatırladım, saldırgan bakışlarını... Marlar ile ilgili o yazıları... Her şey zihnimi alabora etmek için çarpıp duran dev dalgalar

gibiydi. Ve ben bu dalgaların içinde su alan bir kayıkla hayatta kalma mücadelesi verirken, beni o kayığın içine alan kişiyi kayıktan atmaktansa, kendim o kayıktan atlar ve dalgaların beni yutmasına izin verirdim.

Cip, yaydan fırlayan bir ok gibi hedefe doğru atıldığında, karların ikiye ayırdığı yolda büyük bir hızla ilerliyorduk. Dalgındım çünkü kafamın içine bir değil, birçok bomba yerleştirilmişti ve her bir bombanın imha kablosu farklı renkteydi. Efken de yol boyu dalgın olduğumu fark etmiş gibi pek konuşmamıştı ama onu ara sıra bana bakarken yakalamıştım.

Karlı yolları aşıp şehir merkezine indiğimizde Varta'yı daha önce hiç bu kadar kalabalık görmediğimi hatırladım. Kaldırımlar insanların attığı adımlardan dolayı kirlenmiş ve buza dönmüş kar birikintileriyle doluydu. Donmuş ay gökyüzünde bir güneş gibi parlıyordu ve etraf mavi renkte bir tabloyu anımsatıyordu. Tek katlı binalardan oluşan dükkânların cam kapılarında peri ışıkları yanıyordu ve tabelaların çoğuna da bu ışıklardan dolamışlardı. Posta kutularından birinin içine büyük bir zarfı yerleştiren zarif yaşlı kadını izledim, eldivenlerinin içine gizlediği ellerini paltosunun ceplerine sokup yavaş adımlarla karşıdan karşıya geçti ve bisikletli genç bir çocuk bisikletinin sepetine dürülmüş halde yerleştirilmiş gazetelerden birini dükkânlardan birinin önünde oturan adama fırlattı. Gülüştüklerini gördüm.

"Burası çok güzel," diye fısıldadım düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak. Aracın camına yaklaşmış, merakla etrafı izliyordum. Efken'in dikkatini bana verdiğini fark edince, bakışlarım yavaşça ona karşılık verdi. Mavi gözlerinde karşıdaki dükkânın camlarına dolanmış sarı peri ışıkları yanıyordu. Birden güzelliği soluğumu bile kesebilecek kadar kuvvetli bir duyguya dönüşerek içimi talan etmeye başladı. Bakışmamız sessizdi. Dışarıda esen rüzgârın uğultulu dokunuşları ağaçların dallarına çarpıyor, dallarda birikmiş kar taneleri lapa lapa dökülerek yol kenarında beyaz bir yığın haline geliyordu.

"Burayı kendine mi benzettin?" diye sorunca, sanki o ağacın sadece dallarının değil de o ağacın köklerinin bile sallandığını hissettim.

Cevap vermek yerine hızla gözlerimi gözlerinden uzağa taşıdığımda, uzun zamandan bu yana göğsümün içinde uykuda olan kalbim artık kendisinin farkındaydı. Nasıl çarpması gerektiğini, neden çarpması gerektiğini, nasıl hissetmesi gerektiğini benden daha iyi biliyordu. Sanki kalbim benim organım değildi de ben kalbimin bir organı gibiydim.

"İleride bir mağaza var," deyince bakışlarım yavaşça tekrar ona doğru döndü ama artık bana bakmıyordu. Bunun beni rahatlatması gerekirdi, yani bana bakmaması kalp sağlığım açısından en iyi olandı ama yine de hayal kırıklığına uğramış gibi hissettim. "Balo için aradıklarımızı orada bulabiliriz." Bir an duraksadım.

"Ne arıyoruz?"

Bana küçümseyici bir bakış attıktan sonra, "Yoksa sana üç beden büyük gelen şişme montunla mı gelmeyi düşünüyorsun partiye?" diye sordu, sesindeki iğneler tenime battı ve bir an utanarak yanaklarımın içini ısırdım.

"Bana kıyafet almana gerek yok."

"En başta da sana kıyafet alan bendim, şimdi de ben olacağım," diye bastırdı beni. Bu beni daha da çekimser hale getirmesine neden olmuştu ama sanırım bunun farkında bile olmayacak kadar burnu büyüktü. "Hem benim için somon pişirdin, bu hizmetin bir karşılığı olmalı."

"Hizmet mi?" diye sordum, sormadım resmen hırladım. "Sen bunu hizmet olarak mı görüyorsun?"

"İyilik olarak kabul etmemi istiyorsan, ki şu konuşmadan bunu anlıyorum, anca istemekle kalırsın. Evet, o gayet bir hizmetti." Bana bakmadan konuşuyordu, kanıma öyle çok dokunuyordu ki onun kafasını cama yaslamak ve ellerimden kanlar boşalıncaya dek onu aralıksız yumruklamak istiyordum. "Senin için bir şeyler yapıyorum. Sen de karşılığında bana hizmet ediyorsun. Hizmetin hoşuma gittiği için de şimdi sana bir elbise alacağım. Hediye değil, bedel."

"Sana hizmet falan etmedim, hayatımın geri kalan hiçbir gününde de sana hizmet etmeye niyetim yok," dedim ters bir sesle.

"Büyük konuşuyorsun."

"En azından senin gibi kaba konuşmuyorum. Keşke seni yumruklayabilsem," dedim ve somurtarak önüme döndüm. İşte şimdi keyfi gerçekten yerine gelmişe benziyordu. Hatta o kadar çok gelmişti ki, yüzünde bir gülümsemeye asla benzemeyen soğuk, alaycı bir sırıtışla bahsettiği mağazaya doğru sürmeye başlamıştı. Onunla savaşmak tam şu an bana çok anlamsız geliyordu ama bu, söylediklerini ona çiğ çiğ yedirmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Mağazaya geldiğimizde bir an ne yapacağımı hiç bilmediğimden son derece lüks olan mağazanın içine bomboş gözlerle baktım. Altın varaklı aynaları olan beyaz ışıklandırmalı kırmızı kadife perdelerin pahalı bir şekilde yerlerde sürüklendiği inanılmaz bir mağazaydı burası. Beyaz taştan mankenlerin üzerine yerleştirilmiş her bir elbise öyle göz alıcıydı ki, cansız bir mankenin bile güzel görünmesine neden oluyordu. Bu elbiselerden biri üzerimdeyken çok güzel olmama gerek bile yoktu, elbise tek başına ışık saçar ve beni de ışığının altına alarak güzel gösterirdi. Neyse ki aynaya baktığımda hoşnut kalacağım kadar güzeldim ve boyum ile fiziğimin avantajlarından biri de her türlü elbiseyi güzel bir askı olarak taşıyacak olmamdı.

Parlak deri pantolonu ve göğüs dekoltesi neredeyse karnına dek bir yarık çizen korse formlu bluzuyla bir kadın hemen önümüzde durduğunda,

siyaha boyalı tırnakları koyu sarı saçlarında gezindi ve kadının yeşil gözlerinde beklenti dolu bir oyuk açıldı. Kadın bana değil, doğrudan Efken'e bakıyordu ve haksız da sayılmazdı.

"Sizi görmek ne büyük bir sürpriz," dedi kadın, aksanlı Türkçesine bakılacak olursa muhtemelen yabancı uyrukluydu. Parfümünün ağır kokusu ciğerlerimi resmen deşiyordu, bir şişe parfümü başından aşağı sıkmamış resmen dökmüş gibiydi. İnce ve yüksek topuklularının üzerinde dururken ince bacakları muhtemelen olduğundan çok daha gergin ve sıkı duruyordu. Yeşil gözler pek de memnun kalmadığı bir şeyle karşılaşmış gibi kısaca bana çarpıp beni süzdü, sonra tekrar Efken'e baktı. Efken'e baktığı anda mimikleri gevşiyor, yüzüne flört dolu bir ifade yayılıyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim? Yoksa Yaren için özel olarak seçip ayırdığım parçayı mı görmeye geldiniz?" Şaşırmış gibiydi. "Beni affedin, bu pek de alışkın olduğum bir şey değil. Genelde siz sipariş edersiniz, başkaları gelip alır."

Efken sıkılmış bir ifadeyle kadına bakıyordu. Ama dışarıdan ona bakan biri sadece mimiksiz ve soğuk olduğunu düşünürdü. Ben ise onun her an hırlayarak etrafı birbirine katacak kadar sorunlu bir herif olduğunu bildiğimden bu ifadenin arkasında kadına nasıl ayar olduğu gerçeğini görebiliyordum. Her nedense içimde bir rahatlama yaşandı.

"Yaren'in elbisesini Yaren gelir, Yaren seçer ve Yaren alır," dedi Efken tekdüze bir sesle. "Onun için bir şeyler seçip ayırmana gerek yok." Uçurum mavisi gözler kadını yok sayarak bana döndü. "Onu görüyor musun?" diye sordu, bana bakıyordu ama bu soruyu bana yöneltmediği mimiklerinden belli oluyordu. Bakışları buzdan bir mezar gibiydi ve birden kendimi o mezarın içindeymişim gibi hissettim. "Onun tenini, gözlerini, saçlarını görüyor musun?" Bu soruları bana bakarak kadına soruyordu. Kadının yutkunurken boğazından inen o imrenti dolu sesi dinlerken gözlerimi Efken'in gözlerinden ayıramadım. "Bana ondan daha ihtişamlı bir elbise göster. Yoksa da yarat. Onu bile arka planda bırakacak bir şeyler olsun istiyorum. Onu görenler ona değil, elbisesine baksın."

Gözlerindeki fırtına, gözlerime yağmur yüklü bulutları taşıdığında, bakışlarımız o kadar yoğundu ki sanki alt ve üst kirpiklerimizin birbirine değmediği her saniye yeryüzüne bir yeri yakacak büyüklükte yıldırımlar düşüyordu.

Efken birden gözlerini benden çekerek uzun süredir sessiz olan kadına çevirdi ve bir ayna gibi çatlayan zaman beni ânın içine itti. Tekrar kadına baktığımda, kadının yüzünde buz gibi bir gülümseme vardı ama dudağının kenarının seğirdiğini görebiliyordum. Kıskançlığın ete kemiğe bürünmüş hali gibi tam karşımda durmuş, bir duygunun insan kılığına girebileceğini kanıtlıyordu bana.

"Elbiselerimizin tamamı oldukça gösterişlidir Efken Bey," dedi birden, sesindeki o kıskançlık kanımı kaynattı. "Hangisini giyerse giysin, ondan önce elbiseye bakılacağından eminim."

"Hadi ya?" Efken bunu dalga geçer gibi tek kaşını kaldırıp, kadına küçümser gözler bakarken söylemişti. "Senden değil, ondan bahsediyoruz."

Normalde böyle bir kıyas yapması beni çılgına çevirirdi ama kadın öyle gıcık birine benziyordu ki elimde olmadan kıkırdadım ve kadının beyaz, fondöten ile daha da pürüzsüzleştirilmiş yüzünün kırmızıya dönüşünü izledim.

Kadın bana sevimsiz bir bakış attıktan sonra, "Size seçenekleri göstereyim," diyerek eliyle mağazanın içini işaret etti. "Benimle gelin lütfen."

Efken bana kısaca baktı, sonra yanımda yürümeye başladı. Ellerimiz birbirlerine son derece yakındı, hatta attığımız her bir adımın sonunda birbirlerine çarpıyorlardı ve bu da nefesimin boğazımı yakmasına neden oluyordu. Birden eline uzanıp parmaklarını parmaklarıma geçirmek, büyük ellerinin ellerimi cansız bir bedeni saran kefen gibi sarmasını istedim.

Kadın âdeta homurdanarak askıları şangırdattı ve iki elbiseyi çıkarıp bizle ilgilenmiyormuş gibi etrafına bakınarak bize gösterdi. Elbiselerden biri mürdüm rengindeydi, diğeri de su yeşiliydi. Ortak noktaları tam bel kısımlarındaki parıltılı kalın kumaştı ama mürdüm olan mini, su yeşili ise uzun ve tülleri olan bir elbiseydi. Bir süre elbiselere cansız gözlerle baktım. Her ne kadar güzel olsalar da kendimi onların içinde hayal edememiştim.

"Hanımefendinin teni beyaz," dedi kadın ama bunu bana bakmadan söylüyordu. "Beyaz tenli müşterilerimize mürdümü yakıştırıyoruz."

"O sadece beyaz tenli değil," dedi Efken. "Saçları koyu, dalgalı gür ve uzun. Uzun ve ince bacakları da hem mini hem de uzun elbiseleri taşıyabilmesi için biçilmiş kaftan." Efken benim yanımdan geçerek askılara doğru ilerledi, bordo bir elbiseyi yerinden çıkarmadan yavaşça çekip baktı. "Çok sıradan," dedi. "Baloda iddialı her kadın kırmızı ve bordo giyecek, ben daha iddiasız ama onun ihtişamını geride bırakacak bir şeyler istiyorum."

Yanaklarımın ısınmasına neden olan şeyler söylese de bunu bir hizmet bedeli olarak görmesi canımı sıkıyordu. Her neyi seçerse seçsin o şeyi giymek istemiyordum. Hatta buradan çıkıp gitmek istiyordum. Eğer bu kadına bu kadar uyuz olmasaydım öyle de yapardım ama kadının yüzünün daha kaç farklı renge gireceğini de merak ediyordum doğrusu.

"Hanımefendi," dedi kadın birden bana dönerek. "Neden siz seçmiyorsunuz?" İğne dolu bir sesle sormuştu bunu. Normalde iyiliğimi düşünerek sorduğunu düşüneceğim bu soruyu resmen kötü niyetle dillendirmişti ve bu çok açıktı.

"Onun zevkine güveniyorum," dedim donuk bir sesle.

Efken duraksadı ama hiçbir şey söylemeden başka bir elbisenin kumaşına dokundu. Deri ceketinin altındaki lacivert gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve esmer boynundaki damarların yaşamla kabarıp söndüklerini görebiliyordum.

Kadın, "Doğrudur," dedi ama sesinde sadece aşağılama vardı. Bakışlarını özellikle bana değdirmiyordu. Çok geçmeden arsız bir edayla tekrar Efken'i süzmeye başlamıştı ve bakışları çok şey vadediyordu. Sanki her an Efken'i gömleğinin yakasından tutup kabinlerden birine sürükleyecek, kırmızı kadife perdeyi çekerken onun dudaklarına yapışacaktı. Bu görüntüyü düşlemek midemi allak bullak ederken yüzümü buruşturduğumu fark etmemiştim bile.

Efken birkaç askıyı çekti ve birbirinden farklı renkteki elbise yığınlarını bana uzattı. "Bunları dene," dedi, sesi kurşungeçirmezdi. Efken'in elindeki askıları alıp kadının yönlendirdiği kabine doğru yürürken kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kabinin duvara yaslanmış aynası da altın varaklıydı. Tıpkı bir cadının sihirli aynasına benziyordu. Bana o gece ormanda ağacın gövdesinde oluşan aynayı hatırlatmıştı ama bu daha gösterişli ve pahalı bir *versiyonu gibiydi*. Üzerimdekileri bir çırpıda çıkarıp siyah saten elbiseyi bedenime geçirdim. Elbise uzun boylu olmama rağmen bana biraz büyük gelmişti, eğer bunu seçecek olursam bir karış kadar kesilmesi gerekecekti. Siyah parıltılı boncuklardan askıları vardı ve sutyen yakası dolgun göğüslerimi rahatsız edici bir görüntüye büründürmeden hoş bir şekilde sergiliyordu. Elbise kalça kısmına kadar daldı, sonrasındaysa bir su dalgası gibi havalanarak esniyor ve *genişliyordu; tıpkı bir filin kulaklarını anımsatıyordu.*

"Boyunu kendine göre seçti herhalde," diye homurdanarak aynadaki görüntümü izledim. Elbise cidden çok uzundu... Ama uzun olduğu kadar güzeldi de.

Yine de bu elbiseden pek emin değildim. Hem terzide kalması gerekecekti hem de bir şekilde bana uysa da içinde kendimi rahat hissetmiyordum. Yine de seçmeye hakkım yoktu. Sonuçta parasını ödeyecek olan ben değildim, dışarıdaki hödüktü.

Efken birden perdeyi aralayınca yüreğim ağzıma taşındı ve dehşet içinde, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, aynadaki yansıması ve yansımam bakışıyorlardı.

"Bakmaya geldim," dedi umursamaz bir sesle, ardından bakışları hızla yansımamı taradı. Baştan aşağıya... Tam göğüslerime geldiğindeyse bakışları birden dekoltemde takılıp kaldı. Rahatsız edici bir dikkatle göğüs dekoltemi izlerken konuşmuyordu. Ben de her ne kadar garip hissetsem de benim-

le alay etmemesi için tepki vermemeye çalışıyordum. "Bu olmaz," dedi, sesi boğuktu, kaşlarımı çatarak yüzündeki ifadenin anlamını çözmeye çalışır gibi dikkatle yansımasına bakmaya devam ettim. "Sana olmaz dedim." Nihayet gözlerini göğüslerimden çekip yüzüme taşıdı; gözlerimin içine yakıcı uçurum mavisi gözlerle baktı. "Fazla gelişmiş beyaz kavunların için uygun değil. Reddedildi."

Ve birden geri çekilip gözden kayboldu.

"Kavun mu?" Göğüslerime baktığım anda yanaklarım ısındı. "Ayı," diye söylendim utançla. Üzerimdeki elbiseyi resmen parçalar gibi çıkardığımda bakışlarım kısaca fiyat etiketine takıldı ve birden donup kaldım. Evimizin dört, beş aylık mutfak giderini toparlayıp etikete basmışlardı.

Bir sonraki yeşil elbise faciaydı, kalçalarımı içinden geçiremediğim için az daha elbiseyi patlatacaktım ve suçlu bir çocuk gibi daracık kabinin içine kaçamak bakışlar atarak elbiseyi askısına geri takmıştım.

Sonunda Efken sadece elini içeri uzattı ve elinde tuttuğu askıdan aşağı doğru süzülen bir kuğuyu anımsatan beyaz elbiseye bakakaldım. Bir süre öylece durduktan sonra, "Al artık şunu," diye söylendi.

Beyaz elbiseyi alırken bile elim titriyordu çünkü elbise daha askıdaki haliyle bile kalbime o oku sokmuştu. Ona âşık olmuştum. Evet, bir elbiseye âşık olmuştum.

Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım olduğu için tedirgindim. Elbiseyi bir an önce üzerime geçirmek istiyordum ve iç çamaşırlarımla olduğum süre zarfında Efken'in perdeyi kaldırıp tekrar içeride belirmesinden korkuyordum. Elbise üzerime tam oturmuştu, uzunluğu ve her şeyiyle sanki benim için yaratılmıştı. Yakası v harfi şeklinde iniyor, tam göğüslerimin bitiminde kesik bir şekilde içeri doğru gömülerek daha dar bir v harfine dönüşüyordu. Askıları kalın ve beyazdı, beyaz vatkalarından aşağı doğru uzun yarasa kanatlarını anımsatan beyaz kumaşlar iniyordu. Elbise kalça kısmımdan sonra genişliyordu, bu da bir deniz kızı görüntüsünü anımsatıyordu. Elbise tıpkı bir tanrıçanın elbisesi gibiydi. Kendimi içinde öylesine kutsal hissetmiştim ki. Sadece sırtındaki fermuarı tamamen çekememiştim, bu yüzden sırt kısmındaki kumaş aşağı doğru bir dil gibi sarkmıştı.

Koyu renk dalgalı saçlarımı göğüslerimin önüne alınca, saçlarım ile elbisenin yakaladığı o tezatlık öyle ahenkli bir uyuma dönüştü ki, ömrümün geri kalanını bu elbisenin içinde geçirmek istediğimi fark ettim. Perde yavaşça aralansa da gözlerimi kendimden alamadığım için gelenin Efken olduğunu bilmeme rağmen yansımada var olan görüntüsüne bakmadım. Onun ise bakışları bana bir bıçak gibi saplı duruyor, saplandığı yerden hislerin yoğun kanı sızıyordu.

Sırtımdaki çıplak deriyi soğuk bir yüzeyin çizdiğini hissedince irkildim. Efken'in sıcak nefesi saçlarımın arasına, çıplak enseme ve omuruma akıyordu. O şey her neyse tenimi ısırır gibi çizerken Efken'in sıcak parmakları tenimi birden cayır cayır yaktı. Nefesim kesildiğinde, Efken elbisenin beyaz fermuarının ucunu yakalamış, usul usul yukarı doğru sürüklemeye başlamıştı.

"Nefis," diye fısıldadığı anda sesi içimi dağladı. Onun sesinde bile ruhumu yaralayan bir şeyler vardı. Birden elini kaldırdı ve elinde tuttuğu o soğuk şey gözlerimin önüne geldi. Panikle geri çekilmek istediğimde buna izin vermedi. Altın rengi soğuk yüzüme hizaladığında korkudan mıdır bilinmez gözlerimi yummuştum. Saçlarımın arkasında attığı düğümü hissettim. Daha sonra sıcak parmakları omuzlarımda dolaştı ve, "Gözlerini aç," diye fısıldadı. "Kendine bir bak Medusa."

Gözlerimi açtığımda, yüzümü altına alan maskeden görünen tek şey burnumun ucu, dudaklarım ve kızıl gözlerimdi. Damarlarım, gördüğüm görüntüye tepki veriyormuş gibi genişlediler. Gözlerimi örten altın renkli sert maskenin etrafı altın rengi yılanlarla sarılıydı ve yine maskenin üzerine doğru yılanlardan bir taç oluşuyordu. Yılanlar koyu renk saçlarımın arasında gibi duruyor, bu da beni altın rengi yılanları olan bir Medusa'ya çeviriyordu.

Yılanların sardığı maskedeki bir diğer ayrıntı ise üst kısmında altın rengi sert taştan bir gül tomurcuğu, onun altındaysa yine altın rengi taştan bir kurtboğan çiçeği olmasıydı. Yılanlar resmen kafalarını kaldırmış, saçlarımın üzerinde saldırıya hazır muhafızlarıma benziyorlardı.

"Çok gösterişli," diyebildim, nabzımın uğultusunu duyuyordum. Çok gösterişli olmasına rağmen nasıl oluyordu da beni böylesine heyecanlandırıyor, içimdeki duyguları böylesine kamçılıyordu?

"Senin gibi," dedi Efken, erkeksi sesi bir sır gibi tenime aktı ve gözlerim yansımasına kaydı.

Mavi gözleri sadece yarısı olan siyah bir maskenin altında parlıyordu ve bu siyah yarım maskeyleyken geçmişime ait parçaymış gibi görünüyordu. Akılalmaz güzelliğini izlerken yutkunmak bile boğazımdaki düğümü çözmeye yetmemişti. Çenesini omzuma yerleştirirken, biri maskenin altında, diğeri ise çırılçıplak olan mavi gözleri doğrudan maskenin etrafını ördüğü kızıl gözlerimdeydi. Yavaşça konuştu:

"Gözlerinin sadece taşa çevirme özelliği olduğunu sanıyordum Medusa. Taştan şeyleri çözebildiğini inan ben de bilmiyorum."

16. BALO

SOEN, ANTAGONİST

Efken'in varlığı, cehennem gibi bir yaz sıcağında, güneş almayan serin bir evin, soğuk fayanslarında çıplak ayakla gezmek gibiydi; kavrulan bedenimi fayansın üzerine atmak, soğuk fayansın üzerinde sere serpe uzanmaktı hatta... Zihnimde şekil alan hiçbir görüntü tam olarak onun varlığını anlatmaya yetmiyordu aslında. Onun varlığının bir hapishanenin demir parmaklıklarını anımsatan soğuk kaburgalarımın arasına saplandığını hissediyordum.

Aslında onun kaburgalarıma saplandığını hissetmiyor, biliyordum.

Mağazanın altın varaklı aynalarla kaplı lavabosundaydım. Ellerimi fayanstan soğuk tezgâha yaslarken aynaya bakmadım çünkü öyle çaresiz hissediyordum ki bu çaresiz bedenin aldığı sağlıklı nefesleri görmek istemiyordum.

Ben bir insanın hâlâ nefes alıp veriyorken de ölü olabileceğinin bir kanıtıydım.

Satır boşluğundan kendini intihara emanet edip sallandıran harflerin ölmek için darağacına ihtiyaçları yoktu. Sanki içinde ölmeye başladığım bir romanın yazarıydım ve bu adam bana o romandaki harfleri katlettiriyordu. Kimdim ben? Aynaya baktığımda tanıdık yansımam orada duruyordu. Biraz önceki beyaz elbisenin değil, siyah bir kazak ve taytın içindeydim; dalgalı saçlarım da tıpkı düşüncelerim gibi dağınıktı. Su akmaya devam ediyor, bense sadece kendimi sorguluyordum.

Ben gerçekte kimdim?

Neden Efken'in kollarından ötesini el bilmeye başlamış, ona bu denli tanıdık bir duyguyla bağlanmaya başlamıştım?

Tüm bunların cevabını duymak istemiyordum. Hiçbirini kabul edemezdim. Olup bitenleri kabul etmemin imkânı yoktu. Yapamazdım.

Gerçeği ve zihnimin bana oynadığı tehlikeli oyunları birbirine karıştırdığım zamanlar olmuştu. Hâlâ karıştırıyor olabilirdim, hâlâ gerçeğin kanına parmaklarımı daldırmamış olabilirdim. Bazen gerçek ve hayal o kadar birbirine giriyordu ki Efken'in bile hayal ürünü olduğunu düşünüyordum ama sonra genzimi yakan tarçın kokusunu anımsıyordum ve onun gerçekliği içimi yakıyordu. Hiçbir rüya, hiçbir hayal, hiçbir vizyon bu kadar gerçekçi hissettiremezdi. Ben gerçeğin üstünde bir şeyleri onunlayken hissediyordum ve bu bana işkence ediyordu.

Düşüncelerimden uzaklaşma isteğiyle ellerimi buz gibi suyun altına tutup parmaklarım buruşana dek bekledim. Sonra parmak uçlarımdaki su damlalarıyla yüzüme fiskeler vurarak zihnimi ayıltmak için çabaladım. Varlığı içimi deşen bir hissin içinden çıkıp gitmeye çalışıyordum ama sorun şuydu ki, onun içinden çıkıp gidemezdim çünkü o benim içimdeydi.

"Düşünmen gereken bunlar değil," diye fısıldadım aynadaki yansımama. "Seni aptal, bunu düşünemezsin." Kızıl gözlerim duygularla parlıyordu, bunun etkisi tavanda yanan beyaz parıltılı ışıklar da olabilirdi. "Siktir, hayır." Derin bir nefes aldım. "Senin için kurması basit olan cümleler benim için sindirmesi çok zor, bunu bana yapma," diye inledim zihnimdeki görüntüsünden uzaklaşmaya çalışırken. "Lanet olsun."

Lavabodan çıktığımda onu görmüştüm. Kasanın önünde ödeme yapıyordu, kartı tuttuğu güçlü parmaklarını izledim, o sarışın bilerek onun parmaklarına parmaklarını sürterek kartı almıştı. Midemdeki yanma hissi ciddi bir kasılmaya dönüşünce inlememek için kendimi sıktım. Kötü bir karın ağrısı çekiyordum, direkt eve gidip yatağa girmeliydim. Belki biraz uyumak bu hissi bastırmamı sağlardı. Belki saçma sapan rüyalar görür, kendimi yine akıl çıkmazımın içine hapsederdim. Bunları hissetmekten daha kötü olmazdı.

Sarışın omzunun üzerinden bana bakınca birden donup kaldım. Yeşil gözlerinden küçümseyici bir bakış gelip geçti, kart ile işlemi bitirip kartı büyük masanın üzerine bırakırken gülümseyerek Efken'e baktı ve bunu yaparken onu izlediğimi çok iyi biliyordu. İçimdeki hisleri bastırmaya çalışarak orada durup sarışının ne kadar ileri gidebileceğini merak ederek karın ağrısıyla onları izlemeye başladım. Sarışın, Efken'in kartının üzerine bir kartvizit bırakınca, Efken mavi gözlerini karta indirdi ve siyah, keskin kaşlarının sertçe çatıldığını gördüm.

Kartviziti almadan kendi kartını alıp deri cüzdanına koyunca sarışın duraksadı, yanındaki kumral kızın bıyık altından güldüğünü görebilmiştim. Yine de içim soğumadı. Efken'in o kadar küçümseyici konuşmasından sonra buna nasıl cüret edebiliyordu? Hoş, Efken benimle de çok farklı konuşuyor diyemezdim. Ben de onun tüm küçümseyici tavırları ve konuşmalarına rağ-

men gece olduğunda onun yatağında uykuya dalıyordum; bu olurken çoğu zaman o da yanımda oluyordu.

"Onu dışarıda beklediğimi söylersiniz," dedi Efken poşetleri sertçe alıp çıkışa yönelirken. Onun hızlı adımlarını takip etmek için harekete geçtiğimde, kumralın gülerek sarışına takıldığını duydum.

"Nasıl da görmezden geldi seni ama? Hadi ama, onu en son iki yıl önce görmüştün. Hâlâ unutamadın mı?"

"Beni tanımadı bile..." dedi sarışın dişlerinin arasından. Cansız, beyaz taştan mankenlerin arasına kaynayarak görünmemeye çalıştım. Kalbim son sürat çarpıyordu. "İnanabiliyor musun? Beni o gece ara vermeden üç defa becerdi ama tanımadı."

"Üzerinden iki yıl geçmiş, çok da takılma. Senin gibi kaç tanesini götürüyordur, biliyor musun?"

"Şu yanındakini de götürüyordur umarım," dedi sarışın hırsla. "Onda bende olmayan ne var ki?"

"Masumiyet," dedi kumral kahkaha atarken. "Kızı gördün mü? İki yüzlüğüne bahse varım, ilk seks yaptığı erkek Efken Karaduman'dı."

Efken'in seks yaptığı kadınlardan biriyle yan yana gelmiştim, dahası Efken için bu o kadar doğaldı ki kadını tanımamıştı bile. O kadının önünde durmuş, o kadın benim önümde küçümsenirken bir de üzerine gülmüştüm. Karakteri her nasıl olursa olsun, birden kendimi o kadar kötü hissettim ki, mankenlerin arasında dizlerimin üzerine çökerek öğürmeye başlamak istedim.

"O kız masum falan değil. Paralı askerlerden birisiydi işte. Görmedin mi? Karaduman onun ne giyeceğine bile kendisi karar verdi. Kendi iradesi bile olmayan aptal kaşarın teki!"

Kalbime yumruk yemiş gibi hissettiğimde öyle güçlü bir öfke içimi delip geçti ki, kükrer gibi bir inleme çıkararak mankenlerden birini yıktım ve o an, benim koyu renk saçlarımın arasında yanan alev kızılı gözlerimi kasanın arkasında duran sarışına diktiğim andı.

"Siktir," dedi kumral gözlerini kaçırarak sırtını bize doğru dönerken. "Şimdi önündeki pirinçlerin taşlarını ayıklamaya başlasan iyi edersin, Sarah." Bu kumralın son sözleri olmuştu. Büyük bir hızla boncuklu bir perdenin arasına girerek gözden kayboldu ve saniyeler akıp giderken, ayaklarımın altında ateşler yanıyormuş gibi hissederek adının Sarah olduğunu öğrendiğim sarışının önüne geldim.

"Bak, affedersin," dedi, sesi titriyordu, gözleri doğrudan gözlerimdeydi ama bu kez o yeşil gözlerde meydan okuma değil, geri çekilme ve teslim olma vardı. "Sadece..."

"Ben onun fahişesi değilim!" diye kükredim, bu kükreyiş kızın yüzüne sert bir nefesle çarptığında kız gözlerini yumup sertçe yutkundu. Benden böyle bir atak beklemediği her halinden belliydi; ben de kendimden böyle bir öne çıkış beklemiyordum. "Senin onun altına yatman benim umurumda bile değil ama sen bana kaşar diyemezsin! Sen bir kadına bu yakıştırmayı yapabilecek son insan bile değilsin." Büyük bir hızla kıza uzanıp onun siyah bluzunun kenarını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Bedeni neredeyse yüksek masanın üzerine çıkmıştı. Korkuyla soluyup bana dehşet dolu gözlerle baktı. "Yüzümü sakın unutma," diye tısladım dişlerimin arasından. "Seni tekrar bir adamın yanındaki kadına o yakıştırmayı yaparken ya da Efken'in etrafında görürsem, işte o zaman o boyalı sarı saçlarını bir bir koparır, yerlerine bu dükkândaki tüm camları parçalar parça parça dikerim. Beni anladın mı?"

"Anladım..." Sarah gözlerimin içine bakarken korkudan titriyordu. Bana diş göstermesini, karşılık vermesini beklemiştim ama gözlerimde her ne gördüyse, bana taşa dönmüş gibi bakıyordu. Kızın bluzunu onu sertçe iterek bıraktım ve sırtımı dönüp çıkışa yürümeye başladım. Mağazadan çıkarken kanımdaki öfke hâlâ fokurduyordu. Efken'in cipi mağazadan birkaç metre uzakta, kaldırımın hemen yanında park halindeydi.

Yaşlı bir çift yanımdan geçerken beni selamladılar, suyun üzerinde süzülen çift kuğular gibi süzülerek benden uzaklaşmaya başladılar. Genç bir kadın posta kutusunun içine bir zarf attı ve ters yöne doğru yürümeye başladı. Kar taneleri, gökyüzündeki kızıllaşmaya başlayan bulutların içinden düşen düş parçaları gibi şehre akmaya başlamıştı. Bulutlar kızıl olsa da gökyüzü maviydi ve etrafta da sokak lambalarından sızan ışıkları saymazsak mavi bir görüntü vardı.

Cipin ön kapısını sanki kapıyı parçalamak istiyormuş gibi açtığımda Efken omzunun üzerinden bana baktı. Direksiyonun başında sigarasını tüttürüyordu ve karanlık aracın içinde otururken az önce olanlardan bihaberdi. Ön yolcu koltuğuna oturup kapıyı sertçe kapattığımda tek kaşını kaldırdı.

"Dilersen bir de cipten inip ben içindeyken cipi tut ve sağa sola savurmaya başla," dedi sakince.

Ona değil, ön camdan dışarıya bakarken, "Hemen gidebilir miyiz?" diye sordum aceleci ve sert bir tavırla.

"Sert kızı oynamadan önce bana ne olduğunu söyleyecek misin?" Bakışları yüzümü delip geçiyordu. "Oradaki kızlardan biri canını sıkacak bir şey mi yaptı?"

"Yaparlar yani?" diye sordum kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp tek kaşımı kaldırarak ona bakarken.

"Sadece sordum," derken sesi şaşkınlığını ele vermişti.

"Gidelim."

"Ne olduğunu söyle."

"Israrcı olmak yerine söylediğimi yapsan ölür müsün?"

"Evet," diye homurdandı. "Söyle."

"İçerideki kızlardan biriyle yatmışsın," dediğimde bana ona yumruk atmışım gibi baktı. "Ne? Hatırlamamışsın bile kızı." Bir an ona baktım. "Cidden hatırlamıyor musun?"

"Kimle düşüp kalktığımı hatırlamak zorunda mıyım?" diye sordu sert bir sesle. "Patavatsızca şeyler söylediyse şimdi orayı başlarına yıktırabilirim, sana ne söylediğini söyle bana." Bir süre sessizlik içerisinde birbirimize baktık. "Konuş Medusa."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Benimle değil, seninle ilgileniyordu. Onları konuşurken duydum. Onu tanımadığın için epey bozulmuş."

"Sen de epey bozulmuş gibisin," dedi alaycı bir tavırla.

"Hahaha," diye güldüm yapay bir şekilde. "Aynen, çok bozuldum. Kadının bana nasıl nefretle baktığını görmedin mi? Senin yüzünden boş bir nefrete maruz kaldım."

"Tekrar soruyorum, sana bir şey mi söyledi? Eğer canını sıktıysa ben de onun canını sıkarım ve emin ol kimse can sıkma konusunda ben kadar iyi değildir."

"Ona ne şüphe," diye söylendim. "Efken, lütfen gidebilir miyiz artık?"

Bir şey söylemek yerine cipin camını indirdi, sigarasını karların arasına fırlattı ve cam kapanırken kısaca mağazaya bir bakış attı. Ardından cipi çalıştırdı ve o ışıkların süslediği sokağı usulca terk ettik.

Tenime tutunan kar taneleri kalbimde yanan ateşi söndürmüyordu.

Bir süre karşımdaki ormanı izlemeye devam ettim. Bu süre zarfında bembeyaz kar taneleri koyu renk saçlarımın arasına tutunuyor, boş bakışlarım ormanın derinliklerini yokluyordu. Bir haftayı daha geride bırakmıştım. Bir aydan fazla olmuştu, birkaç günlük bir fazlalık da olsa fazlalıktı işte. Efken'in yatağında başlayan uykularım, onunla devam ediyordu. Gözlerimi ne zaman açsam onu yatağın diğer ucunda görüyordum ama genelde ben uykuya daldığımda yanıma geliyordu. Bazen uykum beni gerçeğe ittiğinde gözlerimi aralıyordum ve o zamanlarda hep yanımda onu buluyordum.

Yaren bunu fark etmemişti. Yani birlikte uyuyup uyanmadığımızı bilmiyordu. Ama maskeli baloyu çoktan öğrenmiş, o aptal sarışının olduğu mağazaya uça uça elbisesini seçmek için gitmişti. Bu geçen bir hafta ilk geldiğim zamanki haftalar gibi olaylarla değil, büyük bir dinginlikle geçmişti.

Her an bağlı olduğum kişinin şehirden uzaklaşası gelebilir, beni ölüm döşeğine bırakabilirdi ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Anonim eser diye geçirdikleri ama yazarını bilip kitaplarını su gibi içtiğim kadının kitaplarından birini bitirmiştim. Geçen ülke ve şehirlerin isimleri tamamen değişmiş olsa da kalan her şey aynıydı. Crystal'i görmüyordum ama Mustafa Baba'nın çağrısına kulak vermiş, o bahsettiği saçma uyanışı yaşayana dek bu konuyu eşelememeye karar vermiştim.

Kollarımı bedenime sardığımda kazağımın uzun etekleri yukarı sıyrıldı ve altımdaki taytın sardığı bacaklarım soğuktan kasıldı. Kazağımın kollarını avucumun içine toplarken bakışlarımı ormandan uzaklaştırdım. Bu balo işe yarayacak mıydı bilmiyordum, o yalnızca sesini duyduğum adamla bir bağlantım var mıydı bunu da bilmiyordum. Zaten son birkaç haftadır hayatım koca bir belirsizlikten ibaretti.

İbrahim verandanın merdivenlerini inip yanıma geldiğinde sessizdim. Parmaklarını fincanın kulplarından geçirerek uzun parmaklarını fincanın etrafına sarmıştı. Sıcak kahvesinden bir yudum alırken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, yaklaşık iki saattir buradaydı ve Efken ile neredeyse hiç dalaşmamışlardı. Muhtemelen Efken'in geçen hafta bahsettiği o işi hallet-mişti, çünkü uzunca bir süre mutfakta bir şeyler üzerine konuşmuşlardı.

Dudaklarım öne doğru bükülürken omuzlarımı silktim.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Aklım ailemde. Olup bitenler benim için çok ağırdı."

"Henüz her şeyin başındasın Mahinev," diye fısıldadığında duraksayarak ona baktım. "Seni korkutmak istemem ama tam tamına üç yıldır buradayım. Nigin Bağı meselesini bilmeden önce her yolu da denedim, dönebilmek için yani..."

"Ama Yaren'e âşık olunca kalmaya karar verdin sanırım," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Hayır," dedi. "Birine ne kadar âşık olursan ol Mahinev. Bir gün gitmen gerektiğinde, gitmeyi bilmen gerekir. Onu ne kadar seversem seveyim, geri dönmeyi hep istedim, hâlâ bir parçam bunu istiyor ama bunu yapabilmem için onun ölmesi gerekiyor. Bunu biliyorsundur."

"Evet," diye fısıldadım, ağzımın içindeki kelimeler alev alarak yanmaya başladı. İbrahim'in olduğu konum benimkinden çok daha büyük çaresizlikler tarafından kuşatma altına alınmıştı. Geri dönmek istese bile artık bunu yapamazdı. Bağlandığı kadına âşıktı ve geri dönmenin tek yolu o kadının ölümünden geçiyordu. Sıkıntılı bir nefes aldım. "Peki bu ölüm gerçekleştiğinde, gerçekten geri dönülüyor mu? Bu kesin mi?"

"Öyleymiş," dedi İbrahim, bu konuya karşı ilgisiz bir tavrı vardı. "Peki sen?" diye sorunca afalladım. "Geri dönebilmek için birinin ölmesine göz yumabilecek misin gerçekten?"

Birden bu soru içimi öyle çok acıttı ki, gözlerimi kaçırıp karlar altındaki koruluğu izledim. İbrahim kahvesinden bir yudum alırken bile beni izliyordu. Bilmiyordum. Birinin ölümüne sebep olacak olmak bile korkunçtu. O her şeyden habersizdi, ben ona bağlanıp buraya gelmiştim ve şimdi geri dönebilmem için onun hayatından vazgeçmesi gerekiyordu. Bu akılalmaz derecede korkunçtu.

"Bunun cevabını bilmiyorsun," dedi İbrahim yavaşça. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Eğer Yaren değil de başkasının hayatı söz konusu olsa, senin kadar düşünür müydüm bilmiyorum Mahinev ama bana kalırsa, sen birinin ölümüne sebep olacak olursan, geri dönsen bile vicdanını geride, yani burada bırakamayacaksın."

"Birinin ölmesini istemiyorum."

"Kimse böyle bir şeyi istemez ama bazen mecbur kalırsın," dedi soluk bir sesle. "Eğer geri dönmek istiyorsan her şeyi enine boyuna düşün Mahinev. Sebep olacağın şeyler olacak, sanırım bu güçlü bir vicdan için çıldırtıcı bir azap olurdu. Ki sana baktığımda güçlü bir vicdan görüyorum."

"Anonim eserler konusundaki fikrin ne?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştığımda İbrahim neşeli bir kahkaha attı. Bu kez muzip bir ifadeyle değil de gerçekten eğlenmiş gibi bakıyordu.

"Biliyor musun bunu ilk gördüğümde tamamına telif davası açacağımı söylemiştim," dedi eğlenir gibi. "Çıldırmış gibi hırsız olduklarını söylüyordum ve her Allah'ın günü Efken'den dayak yiyordum. Akıl hastası olduğumu düşünüyordu. Sanki buradaki her şey normalmiş gibi... Ama işte onlar için bunlar normal, birinin ışınlanır gibi gelmesi anormal."

"Artık sana inanıyorlar."

"Ceyhun, Sezgi ve Yaren bana hep inandılar ama Efken öyle değildir, o kendinden başkasına inanmaz. Gerçi Sezgi ve Ceyhun'un da şüpheleri vardı tabii..."

Efken konusunda haklıydı. Bunu bizzat Efken'in ağzından da duymuştum. Efken Karaduman kendisinden başka kimseye inanmazdı. Bakışlarım İbrahim'in yüzünde uzun süre dolandı, ardından derin bir nefes alarak ilerideki koruluğa baktım. O gün korulukta gördüğüm gümüş, beyaz renkteki saçları olan yarı çıplak çocuğu hatırlayınca boğazımda garip bir yanma hissi belirdi. Acaba yine ormanın derinliklerinde geziniyor olabilir miydi? Evi ormanın yakınlarında mıydı? Yoksa o da tıpkı Crystal gibi normal olmayanlardan mıydı? Gerçekten bu dünyada normal olmayan insanlar vardı, değil mi?

Belki bir insan bile değillerdi, insan görünümündeki melezlerdi.

"Çok düşünüyorsun toprağım," dedi neşeyle. "Burada kal ve her şeyin tadını çıkar. En azından bir hal çaresi bulunana dek bunu yapmayı dene. Emin ol Efken kadar adaleli vücudu olan erkekler kolay bulunmuyor. Biraz göz ziyafeti hiç de fena olmaz." Dirseğiyle beni dürtünce neredeyse kahkaha atacaktım, İbrahim'in varlığı bana ilaç gibi gelmişti doğrusu. "Ona âşık olup olmadığımdan emin değilim, sanırım kuzenine daha çok âşığım," dedi İbrahim kahkahalarının arasından. "Ama kaslarını görünce bir aklım çelinmiyor desem yalan olur. Maşallah..."

"Hey yoksa sen?.."

"Hayır ulan hayatım, ben tamamen heteroseksüelim ama bunun yanına biraz da Efkenseksüel ekleyebiliriz. Birazcık..."

Bu beni keyiflendirmişti. Artık gülüyordum ve uzun zaman sonra böyle şiddetli gülüyorsam, sebebi İbrahim'di. Tuhaf bir şekilde etrafındaki herkese kahkaha bulaştırıyordu. Onu ne zaman görsem yüzünde bir gülümseme vardı, bazen o gülümseme muzip bir çocuğunkine benziyor, bazen bir yırtıcının avıyla alay eder gibi kopardığı kahkahalara benziyordu. Kendimi onun yanında daha iyi hissettiğimi fark etmiştim. Belki o dünyada birbirine uyan iki insan olmazdık ama şu an bu dünyada birbirimizi tanıyorduk ve onunla dost olabilirmişim gibi geliyordu.

Efken aniden sokak kapısını sert bir şekilde açınca İbrahim benden uzaklaştı ama sırıtmaya devam ediyordu. Verandaya düşen adım seslerini dinledim, sanki beni ekstra ürkütmek istiyormuş gibi verandadaki karları postallarının altına alarak acımasızca eziyordu. Omzumun üzerinden yüksek duran verandaya bakınca, korkuluklara koyduğu esmer ellerini ve dağ devirecek gibi titreten soğuğa rağmen kolları kesik beyaz tişörtün sardığı bedenine baktım. En son gözlerine baktığımda, o gözlerin maviliğinin çıkmazına kilitlediği bir şey vardı; öfkeydi bu, biliyordum ama onun yakıcı öfkesinden de uzak bir öfkeydi. Bu öfke yakmıyor, üşütüyordu.

Gülüşüm yüzümün kıyılarında usulca zayıfladı. Somurtur gibi bir ifade takınarak ona baktım. Gözlerine yerleştirdiği buzdan hançerler beni hedef almaya devam ediyordu. İbrahim kahvesinden bir yudum daha alıp yavaşça Efken'e doğru dönerken, "Ateşli çocuk," diye takıldı ona ama Efken'i daha da öfkelendirmesi ne kadar doğru bir karardı hiçbir fikrim yoktu. "Yine güneş gibi parlıyorsun..."

"Sen artık siktir olup gidiyorsun," dedi Efken tehlikeli bir sesle. Ardından gümüş gibi parlayan mavi gözleri birden bana çevrildi ve karnıma kramplar girmiş gibi hissederken neredeyse acıdan iki büklüm olacaktım. "Sen de içeri giriyorsun. Hemen."

"Emredersin," dedim somurtarak. "Senin karşında çocuk mu var? Düzgün konuş."

"Ov," dedi İbrahim, şaşkına dönmüş bir halde bana bakıyordu. "Kanka bunu yapmak istemezsin. Onun içinde uyuyan Drakula'yı neden uyandırıyorsun şimdi? Kanımızı emecek..." Birden bileğini öne doğru uzattı, diğer eliyle fincanı tutmaya devam ediyordu. "Em beni, durma. Damarımı bir pipet gibi sok ağzına ve höpür höpür çek içine kanımı..."

"Beni oraya getirme," dedi Efken uyarıcı bir sesle, bunu bana değil İbrahim'e söylemişti. "Hemen gidiyorsun buradan. Yoksa cenaze arabasıyla gelip almak zorunda kalırlar seni. Anlatabildim mi?"

"Anlatabildin aşkım, sakinleş." İbrahim bir kolunu havaya kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaparken fincanı yavaşça ahşap merdivenin üzerine koyarak birkaç adım geri attı ve diğer kolunu da havaya kaldırdı. "Şimdi gidiyorum. Tüm gece enine boyuna düşün. Seni sevdiğimi ve kalbimde olduğunu sakın unutma ve bize bir şans daha ver ta-"

Efken hiç ummadığım anda verandanın korkuluğundan atlayınca karlar onun bedeninin ağırlığıyla etrafa sıçradı ve İbrahim birden aksi yönde koşmaya başladı. Şok içinde İbrahim'in karları aşarak patika yolda park halindeki aracına gidişini izledim. Bu tarafa bakarak aracın kapısını asıldı, ayağının birini kapının üzerine koyup kapıyı çekiştirdi sonra sırıtıp elini ensesine attıktan sonra, "Sorun yok kanka ya şakalaşıyoruz!" diye bağırdı bana doğru. "Haha." Elini ceplerine götürdüğünü gördüm, panik içinde aracın uzaktan kumandasını çıkardı.

Efken, verandanın önünde, karların içinde bir ölüm meleği gibi dikiliyor, sadece onu izliyordu.

"Çocuğun ödünü kopardın," dediğimde Efken burnundan soluyordu. Bana bakmadan verandanın merdivenlerine doğru yürüdü. Bir süre sırtına, tişörtün açıkta bıraktığı esmer kaslı kollarına baktım. Arkasından gitmeden önce ahşap merdivenin üzerindeki kahve fincanını almak için uzandığımda, birden omzunun üzerinden bana ters ters baktığını gördüm.

"Çocuk dediğin adam kazık kadar," dedi dişlerinin arasından. "Çocukmuş. Senden başka çocuk mu var burada?"

"Silahlarını kuşanmışsın," diyerek yavaşça verandanın basamaklarını tırmanmaya başladım.

"Silah mı?" Bunu alayla sormuştu. "Sen silah görmemişsin."

"Senin gözlerin bir silah zaten," dediğim anda bir an duraksadı. Şimdi aramızda bir adımlık mesafe bile kalmamıştı. Kafamı kaldırmış, meydan okuyan kızıl gözlerimi onun maviliklerine saplamıştım. Birden karlı korkuluklara dokunduğu buz gibi parmakları çenemi kavrayınca kafamı tamamen

kaldırmak zorunda kaldım ve dişlerimi sıkarak onun güzel yüzüne baktım. Buzdan bir duvarın arkasından onu izliyordum ama duvar ne kadar kalın ve soğuk olsa da şeffaftı ve onu görebiliyordum.

"Sen asıl silahı görmemişsin," dedi yeniden harflerin üzerine onların alınlarına bir namlu bastırıyormuş gibi bastırarak. "Benim silahım sandığın gibi kelimeler değil küçük kız. Benim silahım benim. Ben bir silahım ve sen namlunun önünde çok fazla dolanır oldun."

Hoş olmayan, alayla kaplı bir kahkaha attığımda parmaklarındaki soğukluk yerini tenindeki ateşe devretmişti. Çenemi sıkıca kavramayı sürdürüyordu.

"Yine başlıyorsun," diye fısıldadım. "Yine sana güvenmemem için her şeyi yapıyorsun."

"Ne yaparsam yapayım, bana güveniyorsun," deyince, bu gerçeği biliyor olması mı yoksa yüzüme vuruyor olması mı yoksa bunun gerçekten gerçek olması mı canımı yakmıştı bilmiyordum ama kalbim acıyla kasılmıştı.

"Bunu kullanacak mısın?" diye sordum yavaşça, kalp atışlarım da sesim gibi yavaşlamıştı.

"Canım isterse," dedi sertçe ama gözleri tam aksini söylüyordu. "Canım isterse neler yapabileceğimi bilmiyorsun, bilseydin de bu bir şeyi değiştirmezdi. Yapmama engel olmazdın."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü gözlerinde yansımamı görüyorum."

"Senin gözlerinde de benim yansımam var, bunu sakın unutma," diye tısladığımda, dişlerini sıkıp kaskatı olmuş bir çeneyle gözlerimin içine gerçekleri döke döke baktı.

O an onun kelimelerine maruz kalmadım ama bakışları tüm kelimeleri sırtlanmış bir hamal gibiydi ve o hamal tüm yükünü kalbimin içinde yere serip açmıştı; kelimeler kalbimin içine saçılmıştı. Dağınık bir oda gibiydi şimdi kalbim. O dağınıklığı oluşturan her parça ise onun kelimeleriydi. Gözlerinde gördüğüm kelimeler...

"Senin benim için bir silahtan daha tehlikeli olduğunun farkında bile değilsin!" diye kükredi, sesi dudaklarıma, sesi gözlerime, sesi tenime çarptı ve tüm düşünceler uğuldamaya başladı. O böyleydi işte. Önce kalbimi parçalara bölüyor, sonra da tek bir cümlesiyle kalbimin parçalarını toparlayarak beni, beni iyileştirdiğine inandırıyordu. Oysa asıl kötülüğü bana bu cümleleri vererek yapıyordu. Belki de bunun farkındaydı. "Bir daha onun yanındayken gülümseme," dedi bir çırpıda. "Bunu istemiyorum."

"Ne?" Afallamıştım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Anlatmaya çalıştığım, yani şu kalbimin içindeki sızlanma... Sebebi neydi? Bilmek iste-

mesem de içim bunu delicesine merak ediyor, cevabı karış karış gezdiği ruhumu yara izleriyle doldurarak arıyordu.

"Onun yanındayken gülümsemeyeceksin!" diye kükredi kalbimin yerinden hoplamasına neden olacak bir hiddetle. Çenemi bir tık daha yukarı kaldırır kaldırmaz ölümcül mavi gözleri dudaklarıma dokundu. "Seni biri gülümsetecekse, bu ben olmalıyım. Bir başkası değil. O değil."

Aslında beni parçalayan, yaralayan, hastalandıran oydu. Zehirliyordu beni. Nasıl oluyordu da tüm bunlara rağmen beni iyileştirdiğine inanıyordum? Bir insanın kanına zehri bıraktıktan sonra o insanı tedavi etmek sizi iyi biri yapmazdı. Şifa bu değildi, bu bir cinayeti intihara dönüştürmek ve intiharın eşiğine yaklaşmış bir bedeni ölümün koynuna iten siz değilmişsiniz gibi geri almaya çalışmaktı. Beni mahvedeceğini bile bile, mahvolacağımı bile bile gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Sen hastasın," diye fısıldadım yavaşça.

Gözleri dudaklarıma saplı duran iğneler gibiydi, bakışlarının etkisinden midir bilinmez dudaklarımın sızladığını hissediyordum. Çenemde duran uzun başparmağıyla birden dudaklarımı sertçe ezince dudaklarım aralandı ve kalp atışlarım göğsümün içinde yükselerek tıpkı şehrin karanlığını renkleriyle boyayan yüksek sesli havai fişekler gibi patlamaya başladı.

"Gülümseme. Kimseye."

"Bana bir neden ver."

"Benden nedenler isteme, sadece dediğimi yap. Olmaz mı?"

"Olmaz," diye direttim, dudaklarımı tekrar parmaklarıyla ezince susmamı istediğini anlasam da içimden bir ses *susma,* diyordu; bırak dörtnala koşsun tüm kelimeler.

"Başkasına güldüğünde içimde çıkan fırtınadan bir şehir etkilenseydi, haritadan silinirdi," dedi dürüstçe, sesinin son derece kısık olması bu cümleyi zihnimde binlerce farklı ses tonuyla yeniden seslendirdiğini düşüneceğim gerçeğini değiştirmiyordu. "Gülümseme." Birden yüzümü iki avucunun içine alarak kıstırıp gözlerime, tam derinlerime, ruhumun kuytu köşelerine baktı. "Benden başkasına gülümseme."

"Sen de gülümsetmiyorsun ki," dediğimde kaşlarını çattı; yüzüm hâlâ büyük avuçlarının içindeydi. "Bana bağırıp duruyorsun. Sen bana bağırıp durduğun sürece, ben nasıl sana gülümserim?"

"Denerim," dediğinde kalbim birden acıyla tekledi. "Sana bağırmamayı denerim ama seni nasıl güldürebilirim bunu bilmiyorum." Yüzünün yüzüme yaklaştığını fark ettiğimde bizi birbirimize görünmez halatlarla bağlayan o duygunun arşa yükseldiğini hissettim. "Ama daha önce hiçbir kadının yüzündeki gülümseme olmadım. Bana bunu nasıl yapacağımı öğretebilecek misin?"

Duraksadım, bir süre sessizlik beni içine hapsetti ve ben hapsolduğum o yerden kaçıp kelimelere tutunamadım. Sadece uçurum mavisi gözlerinin derinliklerinde boğuldum.

Parmakları yüzümde tüy gibi gezinirken, "Soru sordum," dedi erkeksi bir sesle, hırıltılı sesini dinlerken aklım başımdan uçup gidiyordu. Yüzü yüzümün sınırlarına biraz daha girince kalp çarpıntım beni öldürebilecek kadar kuvvetli bir seviyeye taşındı. Göğsümün bir gömlek gibi parçalara ayrılacağını ama bedenimin içinden korkutucu bir canavarın değil, kan leş içinde çırpınan bir kalbin fırlayacağını düşündüm.

"Elbette birçok kadını gülümsetmişsindir," dediğimde sesimde gizlenemez bir kıskançlık vardı, bir an buna çok şaşırsam da konuşmaya devam etmek zorunda hissettim kendimi. "Mesela o kadın, mağazadaki kadın." Gözlerinin içine baktım. Yüzü yüzüme bu denli yakınken konuşmak çok zordu. Nefesim yüzüne çarptıkça sıcaklık artıyordu. Kendi nefesimi bile çok net hissediyordum. Yüzümü daha sıkı kavrayınca yutkundum. "Sarah. İsmi buydu. Onu gülümsettin. Seni gördüğü an bile gülümsedi."

"Onu gülümseten ben değildim. Ben birini hiç gülümsetmedim. O görüntüme gülümsedi ya da bahsettiğin gibi, o gece hissettiklerini hatırlayıp gülümsedi. Ben bir kadını benliğimi, ruhumu kullanarak gülümsetmedim, gülümsetmem."

Yüzünü bir tık daha yaklaştırınca oracıkta öleceğimi sandım.

"Onun adını bile bilmiyordum. Hiçbirinin bilmiyordum."

"Benim adımı da söylemiyorsun."

"Çünkü sen Medusa'sın."

"Bir mahlastan bahsetmiyorum, kendi ismimden bahsediyorum," diye sızlandım ama titriyordum.

"Medusa," dedi tekrardan söylediğim şeyi duymazdan gelerek. Gözlerinin içine baktım. "Seni ruhumla gülümsetmek istiyorum. Bedenimle her kadını gülümsetebilirim. Sen ruhuma gülümse istiyorum."

Dudakları dudaklarıma şimdi bir kaza kurşununun kalbi delip geçmek için fırladığı andaki kadar yakındı. Tek nefes darbesinde dudaklarımız birbirlerine tutunabilirlerdi.

Beni neredeyse öpecekti.

Dudaklarım neredeyse dudaklarıyla buluşacaktı ama sonra birden telefonu çalmaya başladı ve bu benim uyanmam için çalan bir alarmmış gibi hızla kendimi geri çekerek verandanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına tıkıştırdığım sırada göğsümün içinde kanlı bir savaş patlak vermişti.

Efken'in bakışlarını sırtımda hissettim. Sonra telefonu açıp hızla verandanın merdivenlerini inerek konuşmaya başladı. Kimle konuşuyordu bilmiyordum, ne konu hakkında konuşuyordu bunu da bilmiyordum.

Akşama doğru Yaren evdeydi, onunla birlikte yemek hazırlamıştık ama yemekte Efken bize katılmamıştı. Hatta çıkıp gittiğinde gecenin ilerleyen saatlerine dek dönmeyeceğini de biliyordum. Mustafa Baba ile aramda geçen konuşmaları onunla paylaşmadığım için biraz tedirgin hissetsem de içimden bir ses o ihtiyarı dinlemem gerektiğini fısıldayıp durduğundan susma konusunda kararlıydım. Yaren'in çözdüğü test kitaplarını karıştırmış, tanıdık gelen problemleri çözmesi konusunda ona yardımcı olmuştum. Balo için çok heyecanlıydı, sanırım en heyecanlı kişi oydu. Ne kadar gotik görünse de içinde partilemek için çıldıran bir sınav kazazedesi olduğunu görebiliyor dum.

Saat on bire geldiğinde televizyondaki bir şovu izliyorduk, Yaren'in elinde atıştırmalık paketlerinden biri vardı ve benim de içmeyi unuttuğum kahvem çoktan soğumuştu. Efken hâlâ ortalarda yoktu ve dışarıda karla karışık yağmur yağmaya başlamıştı. Şimşekler göğü ele geçirmemişti ama çok geçmeden bunun da olacağını biliyordum. Varta'nın iklimine yavaş yavaş uyum sağlamaya başlamıştım.

Sokak kapısı tıklatıldığında yağmurun sesi içeri dolduğundan bu sesi zor duymuştuk ama birden Yaren'in gerilmiş olması gözümden kaçmamıştı. Gergin bir yaydan fırlamayı bekleyen ok gibi dimdik durmuş koridora doğru bakıyordu. Karanlık koridora dökülen ay ışığının içinde yağmurun gölgeleri hızla kayıyordu. Neden bu kadar endişelendiğini anlayamasam da, "Ben bakabilirim," diye fısıldadım.

Yaren gergin bir sesle, "Bu saatlerde abimden başkası gelmez, abim de kapıyı çalmaz," dedi.

İçime kurt düşmüştü ama yine de gülümsedim. "Belki İbrahim'dir?"

"Abimden korkusuna evin yakınlarından geçen normal yolları bile kullanmaz o," dedi Yaren. Kapı tekrar tıklatılınca oturduğum yerden hızla kalktım ama bu hareketim Yaren'i daha da germişti. "Mahinev, ne yapıyorsun?"

"Kapıya bakacağım?"

"Çalar çalar gider, bırak," dedi ısrarcı siyah gözlerini yüzüme dikerek.

"Saçmalama, neden bu kadar korkuyorsun ki?"

"Sen Efken Karaduman'ın kim olduğunu hâlâ bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu başını iki yana sallarken. "Pekâlâ aç ama eğer bir silah patlaması sesi duyarsam pencereden kaçarım, senin için kalacağımı ya da dönüp seni bulmaya çalışacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Biraz abartıyorsun."

"Hıhım, aynen," dedi gözlerini devirerek ve kapı tekrar yavaşça tıklatıldı.

Yaren'in homurdanmalarına aldırış etmeden koridoru aşıp kapıyı açtığım anda açık duran kırmızı şemsiyenin altında salınan alev sarısı saçları görmeyi beklemiyordum.

Düzgün ve belirgin bukleler Crystal'in kırmızı boğazlı kazağının kumaşının üzerine salınıyor, göğüslerini örtüyordu. Tıpkı saçları gibi sarı tonlarında olan gözleri bendeydi, yüzünde mahcup bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu. Altında kalın siyah bir çorap, siyah eteği vardı ve karların içinden onlarla nasıl yürüdüğüne anlam veremediğim kırmızı topuklu çizmeleri parlıyordu. Dudakları da kan renginde bir rujla boyanmıştı.

"İyi geceler *Mar*... Mahinev," dedi birden düzelterek.

Kalbim gürültüyle çarparken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum, kekelediğimi son anda fark etmiştim ama kekelemem Crystal'in yüzündeki mahcup ifadenin daha da büyümesine neden oldu. Dirseğinin iç kısmına astığı parlak siyah yağmurluğuna baktım, ardından tekrar gözleriyle buluştum ama bakışları bile beni ürkütüyordu.

Kan rengine boyanmış dudakları aralandı ve beyaz dişlerini gördüm. "Aramızda bazı yanlış anlamalar oldu," diye fısıldadı, sesinde anlam veremediğim bir duygu vardı. Sanki önümde boynu kıldan bile inceydi. "Sana kendimi yanlış tanıttığımı fark ettim ve bunu istemiyorum. Bu civardaydım ve seni görmek istedim." Çekingen bir tavırla omzumun üzerinden karanlık koridora doğru baktı. "O burada değil."

"Nereden biliyorsun?"

*Sarımtırak gözlerinden anlık bir parıltı geçerken, "Şey, cipi yok," diye*rek arka tarafı işaret etti ama bu bana pek inandırıcı gelmedi.

"Aramızda bir yanlış anlaşılma yok," diye fısıldadım.

"Sanırım bana pek acımıyorsun," derken gülümsemişti, beyaz incileri anımsatan dişlerine bakarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. "Hadi ama," dediğinde bile dışarıdaki yağmurun sesi onun yumuşak sesini ikiye bölüyordu. "Sanırım daha vicdanlı olup en azından yağmur dininceye dek beni içeri alabilirsin."

"Bu ev bana ait değil Crystal."

"Hey, vurulmamışsın," dedi Yaren hemen arkamdan ve sonra çığlık attı. "Crystal! Bu sensin! Burada ne arıyorsun?"

Crystal yavaşça gülümseyip başını salladı. "Merhaba Yaren, bu civardaydım ve birden yağmur bastırdı." Cidden dağ başında olduğu yalanına inandırabileceğini mi sanıyordu?

"Ah canım," dedi Yaren, birden dönüp ensesine patlatmak ve nerede olduğumuzu ona göstermek istedim. Kimse bu civarda dolanmazdı! "İçeri gel lütfen. Senin için sıcak bir şeyler hazırlarım."

"Zahmet olmazsa," dedi Crystal. *Sinsi yılan,* diye düşünürken buldum kendimi ve sonra bu düşünce birden beni sekteye uğrattı. Crystal eve girdiğinde kendimi açık bir hedef gibi hissediyordum ama bir yanım da onun bana bir şey yapmayacağını, sakin olmam gerektiğini söylüyordu. Zihnimin alev almış duvarında uzanan koyu renk saçların sahibi zehirli sesiyle gülünce kaşlarımı çattım.

Medusa oradaydı, zihnimdeki alevlerin içine uzanmış düşüncelerime gülüyordu. *Şeytan,* diye düşündüm. *Çık kafamın içinden!*

Crystal evin salonun ortasına ateş gibi düşmüştü. Yaren onun için sıcak bir şeyler hazırlamaya gittiğinde, tehlike olduğunu düşündüğüm kadınla odada baş başa kalmış olmanın gerginliğiyle pencerenin önünde dikiliyordum. Yağmurluğunu koltuğun kolçağına bıraktıktan sonra bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi ve gözlerinde göreceğim illüzyonlardan korkmama rağmen ben de ona dik dik bakmaya başladım.

"Bana düşmanmışım gibi bakma lütfen," diye fısıldadı sızlanarak. Sesi yalvarır gibiydi. Sanki onunla düşman olmam düşüncesine bile katlanamıyordu. "Ben senin düşmanın değilim, asla da olmam. Bu bizim doğamızda yok."

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum sertçe. "Orada, gözümün önünde Efken'e yalan söyledin sen."

"Amacım bu değildi. Seni korumaya çalışıyordum."

"Kimden?" diye sordum. "Âşık olduğun adamdan mı?"

Crystal bana dehşet içinde baktı. "Ona âşık değilim," dedi kaşlarını çatarak. İnce, düzgün kaşları bir hilâl şeklini almış, ardından da sertçe çatılmıştı. "Tanrım." Gözlerini devirdi. "Eskiden öyleydim, tamam mı? Seni gördüğüm an bu bitti. O bitti."

Korkuyla, "Sakın bana âşık olduğunu söyleme," dediğimde kıkırdadı.

"Bu aşktan ötesi Mahinev," dedi. "Sen ve ben düğümlüyüz."

Duyduklarım sarsılmama neden olurken, "Bu da ne demek?" diye sordum, şaşkına dönmüştüm.

"Sen ve ben, kaderin bir araya getireceği o bütünün parçalarıyız. Biz seninle istesek de düşman olamayız. Düğümlüyüz." Göbek deliğini işaret etti. "Buradaki kordon," dedi ve göbeğimi işaret etti, "oradan çıkan kordon ile düğümlü. Biz kız kardeşleriz."

"Seninle ben Nigin..."

"Hayır," diyerek böldü lafımı. "Öyle bir şey değil. Ben bir erkek değilim." Homurdanarak gözlerini yumdu. "Söylemesi çok tuhaf ama sana âşıkmışım gibi her an yanında olmak istiyorum. Ama sana âşık değilim."

"Kız kardeşler birbirlerine âşık olamazlar," dedim donuk bir sesle. "Beni korkutuyorsun."

"Bunu ilk fark ettiğimde nasıl bir korku yaşadığımı tahmin bile edemezsin. Güneydeydim," dedi. "İyi bir dansçıydım, mükemmel bir hayatım vardı, anladın mı? Böyle olsun istemedim. O bütünün parçasına dönüşmek istemedim."

"Senin gibi miyim?" diye sordum.

"Evet," dediğinde birden sarsıldım. Kalbimin göğsümün içinde bir güneş gibi battığını, göğüs kafesi mezarlığıma karanlığın çöktüğünü hissettim. "Henüz uyanmadın Mahinev. O yüzden sana asıl gerçeği anlatamam. Bu yasak... Bu kuralı çiğnersem uyanışın yarım kalır ve her şey eksik ilerlemek *zorunda kalır. En önemli parçayı* gözden çıkaramayız."

"Sen nesin?"

Buz gibi bir sesle, "Mar," diye fısıldayıp omzunun üzerinden karanlık koridora doğru baktı. Yaren duymasın diye sesini olabildiğince alçaltmıştı. "Araştırdın, zaten biliyorsun."

"Bırak da bunu sindireyim."

"Üzgünüm, benim sindirecek zamanım bile yoktu."

"Benden ne istiyorsun?"

"Uyanmanı," dedi bastıra bastıra. "Lütfen. Başlat artık şunu."

"Neyi aptal kadın?" diye homurdandığımda sırıttı.

"Tanrım iyi ki kız kardeşleriz," dedi. "Seni seksüel olarak da arzulasaydım ölürdüm."

Titreyen ellerimi taytıma bastırırken, "Uyandığımda neler olacak?" diye sordum usulca.

"Tüm geçmişi hatırlayacaksın," dedi ve bu birden korkuyla kafamı kaldırıp ona bakmama neden oldu. "Uyanış bu. Bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissedeceksin. Her şey gözünün önüne gelecek. Yaşanan her şey. Bize yaşatılan, sana yaşatılan... her şey."

Ben bir şeyler mi yaşamıştım?

"Sen anlatsan ölür müsün? Aklımı kaçıracağım."

"Yapamam, bu uyanışı böler, uyandığında gördüklerin parçalanır ve sadece bir kısmını bulabilirsin. Zihnini özgür bırakman, normal bir insan gibi yaşaman gerek. Bir anda olacak bu. Tetikleneceksin ve bum! Uyanacaksın."

"Bu yüzden buradayım," dediğimde başını salladı.

"Daha fazlasını söyleyemem Mahinev. Bu seni de beni de mahveder. Bu parçaların tamamını mahveder." Gözlerini yumup kendine birkaç saniye verdi. Ayağımın altındaki yerin kaydığını hissediyordum. "Lütfen bunlardan Efken'e bahsetme," dedi yalvarır gibi. "O benim de senin de kim olduğumuzu bilmemeli."

"Bana zaten inanmaz."

"Senden başkasına inanmaz," dediğinde irkildim. "Kör olma. O Efken Karaduman, anladın mı? Senin etrafında çoktan bir pervaneye dönmüş. Ona istediğin her şeyi yapabilirsin. Onu her şeye inandırabilirsin."

"Âşık olduğun adamla ilgili konuşuyorsun, farkında mısın?"

"Eskiden âşık olduğum adam," dedi sertçe. "Artık benim hayatım sensin."

İçimde garip bir duygu büyümeye başlamıştı ama o duyguyu anlamlandıramadım. Çok garipti. Birden ona atılmak, onu kollarımın arasına almak istemiştim. Bu tamamen dürtüsel bir şeydi, birden fışkırmıştı; çıkış noktasını yakalayamamıştım bile.

"Sen de benim hayatım mı olacaksın?" diye sordum saf saf. "Bu kabul edilemez."

"Bu senin seçimin. Ben hayatımın ortasına seni koydum. Annem gibi, ablam gibi, küçük kız kardeşim gibi, düğümüm, parçam gibi. Sonsuz yaşam döngüsünde ibadet ettiğim kişi sensin."

"Ben sadece Mar değilim, değil mi?" diye sordum yavaşça. Söyledikleri beni destansı bir şekilde çok etkilemişti. "Öyle olsa, uyanmasam bile sana aynılarını duyardım."

"Bir şeyleri kafanda çözüyorsun," dedi. "Ne olduğunu biliyorsun ama bunu sakın düşünme. Bütünü parçalayacak olan da birleştirecek olan da sensin. Uyanana dek bunları dillendirme. İstersen beni de yok sayabilirsin, her şeyi yok sayabilirsin. O gün geldiğinde zaten yanımda olacaksın. Ama o gün gelene dek senin gölgen olmak, senin yanında olup seni korumak zorundayım." Derin bir nefes aldı. "Bunu o etrafımızdayken ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum ama deneyeceğim."

"Crystal, bunu Efken'den gizleyemem."

"Ona zaten bir Mar olabileceğini söyledin, seni duydum," deyince ürperdim. "Kalp atışlarım kalp atışlarına yakın olduğu sürece, konuştuğun her şeyi duyabilirim. Ben kapıdayken Yaren vurulursan kaçacağını ve senin için geri gelmeyeceğini söylemişti." Gülümsedi. "Ben yanındayken kurşun asla sana saplanmaz, her zaman önünde duran kişi olurum."

İçim korkuyla dolup taşsa da, "Teşekkür ederim ama yine de Efken..." diyecekken beni susturdu.

"Ona zaten söyledin. Emin ol, bu onun için yeterliydi. İleride sen uyandığında ve bunu gördüğünde, eğer seni o şekilde de kabul ederse, zaten yanında olacak Mar."

İleride ben uyandığımda Efken beni kabul edecek miydi? Ben uyanana dek, belki de uyandıktan sonra da burada mı olacaktım? Ailem ne olacaktı? Hayatım? Bir zamanlar olduğum Mahinev'e ne olacaktı? İçimde kan gibi

yükselen acı birden ruhumu derinlerine gömerek boğmaya başladığında, bir yere tutunma ihtiyacıyla yalpaladım.

"O çocuk..." Gözlerimi yumduğumda var olan beyaz saçlı, gümüş rengi gözlerin sahibini hatırlamak kalbimin ızdırapla çarpmasına neden oldu. "O saldırdığın çocuk, kimdi?"

"O bir çocuk falan değildi," diye tısladı Crystal ve tam o sırada Yaren elinde tuttuğu fincanla içeriye girdi.

"Kim çocuk değil?" diye sordu Yaren, esmer tenine tezat düşen bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu.

"Öylesine laflıyorduk," dedi Crystal içeceğe uzanıp onu Yaren'in ellerinden alırken. Öğrendiklerim yalnızca zihnimi değil, kalbimi de çalkalıyordu. Bir kenara oturup Crystal ile Yaren'in keyif dolu sohbetini buz gibi bir suratla yağmur dinene dek dinledim. Yağmur yeryüzünden çekildiğinde, düşünceler de zihnimden geri çekilmişti.

Crystal'i geçirmek için kapıya dek yürüdük. Yaren onunla vedalaşıp odasına gittiğinde verandada dikiliyorduk. Soğuk tenimi parçalamak isteyen bir yırtıcı gibi üzerime saldırıyor ama bu beni üşütmeye yetmiyordu. Sanki kanım damarlarımın içinde cehennem gibi yanıyordu. Geçmişin nedimesi tam karşımda duruyordu ama geçmiş kayıptı.

"O çocuktan bahsediyordun," dedim yavaşça.

"Bunu boş ver. Zihnini boşalt ve hiçbir şeyi düşünme."

Üstelemekten kaçındım, karnım ağrıyor, midem bulanıyordu ve dehşet bir şekilde kusmak istiyordum. Buna kaldırılamayan gerçekleri kusmaya çalışmak da denilebilirdi.

"Efken bağlandığım kişiyi bulunca öldürecek," diye fısıldadım, sonra bu cümleyi kurmak kanımın donmasına neden oldu. *Tanımadığım birinin* ölümünden bahsetmek beni dehşetin bağrına sürüklemişti.

"Bunu yapamaz," dedi Crystal, sesi çok kendinden emin olduğundan kafamı kaldırıp ona bakma ihtiyacı duydum. Ateş gibi yanan gözlerini yavaşça karanlığın çevrelediği koruluğa çevirdi, sonra da bana baktı. "Mahinev, geri dönemezsin. Nigin Bağı bozulsa bile gidemezsin."

"Ne? Ama İbrahim söylemişti ki..."

"O komik çocuktan bahsediyorsan, o belki dönebilir ama sen dönemezsin. Dönmemen gerekiyor. Buna mecburuz, beni anla ve sorgulama. Lütfen. Sorgulamaya devam ettiğin sürece geçmişin parçalarını koparmış olacaksın ve her bir parça bulamayacağın kadar uzak yerlere dağılacak; hiçbiri bir arada da olmayacak."

"Ama Efken onu bulursa..."

"Güven bana. Onu bulamaz. Bulsa da öldüremez."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Onu çoktan buldum," dedi Crystal cam gibi bir sesle ve işte tam da o an donup kaldım. "Senden uzaklaşamaz. Benim kontrolüm altında. Onu tanımaman daha iyi ve merak etme, her şey yolunda gidecek. O hayatta olduğu sürece sen de burada, yanımda ve iyi olacaksın. Uzaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Kim olduğunu bilmek istiyorum," dedim sertçe.

"Her şey bittiğinde yine gitmek istersen, belki de onu öldürmemiz gerekecek," deyince irkildim. "Ölme ihtimali olan birine bağlanmak istemezsin. O yüzden bırak da onu yöneteyim. Seni tanımasın, sen de onu tanıma."

"Yalan söylediğini hissediyorum."

"Hayır," diye üsteledi. "Seninle düğümlüyüz, yalanlar yok." Gözlerini kısaca üzerimde gezdirdi. "İyiliğin için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Ona bir yanım hiç güvenmese de başımı salladım. Belki de haklıydı. Bir gün birinin ölümüne sebep olacaksam, en azından o kişiyi hiç tanımamam, görmemem, hissetmemem daha iyi olmaz mıydı? Kalbim acıyla çırpındı. Bu çok kötü bir duyguydu. Henüz tanımadığım birinin ölümünün yasını tutmaya başlamıştım.

"Nigin Bağı ile bağlı olduğum kişi şehirden hiç uzaklaşmayacak mı?" diye sordum kör bir bağlılıkla. Kalbim ona tepki gösteriyor, resmen Crystal'e çekiliyordum.

"Asla," dedi. "Endişelenme."

"Ama bir balo..."

"Ha şu..." Yağmurluğunun cebinden siyah bir davetiye çıkarınca gözlerim irileşti. "Ceyhun benim için bir tane göndermiş bugün." Davetiyeyi yerine sokarken omuz silkti. "Nigin olduğun kişiyi aramak içindi, değil mi? Her neyse. Eğlenmiş olursun."

"O kişi, nasıl biri?"

"Bunları boş ver," diye geçiştirdi kenarda duran şemsiyesine uzanırken. "Gitmeliyim. Efken beni görürse sinirlenebilir."

Son âna dek bağlandığım kişinin Efken olmasını mı ummuştum ben? Neden birden göğsüm bomboşmuş, kalbim orada yokmuş gibi hissetmeye başlamıştım? Crystal'in gidişini seyrederken yağmur tekrar atıştırmaya başlamıştı, yağmur damlalarının arasındaki küçük kar taneleri şehre düşen dolu tanelerine benziyordu. İçimde inim inim inleyen boşluk hissiyle elimi kalbime götürürken bu hissin nedenini sorguladım. Aptal bir çocuk gibi nasıl olmuştu içten içe onun Nigin'i olmayı istemiştim de canım şu an böyle yanıyordu? Bir düşünceyken güzeldi, gerçek olmadığını öğrendiğimdeyse dünya başıma yıkılmış gibi hissetmiştim.

"Ama Efken illaki o kişiyi arayacaktır," diye fısıldadım kendi kendime, Crystal çoktan uzaklaşmıştı ama ileriden bir kahkaha savurunca sesi tüm boşluğa yayılıp yağmurun gürültüsünü bile bastırdı.

Sonra zihnimde onun sesini duydum ve bu korkuyla geriye doğru sıçramama neden oldu.

"Sen Efken'e burada kalmak istediğini söyle, bak bakalım bir daha o adamın varlığının bahsi geçiyor mu?" Zihnimin derinliklerinde Crystal bir kahkaha daha attı. *"Sadece seni hayatta tutabilmek için gizlice o adamı arayıp duracak ama ona hiç ulaşamayacak. Bu korku ona bir ömür yeter... Biraz da o kaybetmekten korksun!"*

Saatler, düşüncelerime ait kan damlaları gibi üzerime akarak beni kelimelerden bir nehrin içinde boğmaya başladığında, şafağın izleri gökyüzünün bağrını deliyor, şafağın lacivert sızıntısı gökyüzünde kan gibi ilerliyordu. Şafak vakitlerini gecenin yarasından sızan kana benzetiyordum. Yatakta dizlerimi karnıma doğru çekmiştim, tıpkı ölümü arzu eden bir cenin gibiydim. Kısa penye şortumun açıkta bıraktığı bacaklarım bir buzun yüzeyi kadar soğuk ve sertti. Yatağın tam ortasında uzanıyordum ve yalnızdım. Sanki yatağın ona ve bana ait olan tarafını kendi bedenimi kullanarak bir arada tutuyordum.

Böylece onunla bir aradaymışım gibi hissedebiliyordum.

Kalbim ve mantığımı terazinin iki farklı ucuna yerleştirdiğimde, kalbim öyle ağır basmıştı ki mantığım kalbimin baskısıyla yerinden oynamış, terazinin içinden fırlayarak yere düşmüş ve sonra da toz parça olmuştu. Her yutkunuşumda boğazımdan aşağı kayan tat beni çileden çıkarıyordu. Sokak kapısının açılıp kapandığını duydum, sonra anahtarların çıkardığı sesi dinledim ve adımlarının sesleri koridorda büyümeye başladı. Kalbimin atışları yükselen sular gibiydi ve tsunami başladığında kalbim kendi kanında boğulacaktı.

Efken odanın kapısını açınca nefesimi tuttum. Kalbim göğsümün içinde parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordum. Sanki güçlü bir patlama sesi duyulacaktı ve son nefesimi verirken kalbimin parçalarının tüm organlarıma saçılarak saplandıklarını hissedecektim. Acıyla yutkundum. O değildi. En başından beri zihnim bana o olması için baskı yapıyor, kalbim bunu arzuluyordu ve ben bunu şimdi fark ediyordum. O olmasını dilediğimi, bunu delicesine istediğimi yeni fark ediyordum.

Yatakta öylece uzanırken ne yapacağımı bilmiyordum. Bu hisle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum çünkü bu his bana oldukça yabancıydı. Kapıyı kapattı. Efken'in yatağa yöneldiğini hissettiğimde nefesim usulca dudakları-

mın arasından dışarı döküldü ve kalbimin vuruş sesleri şiddet kazandı. Ceketini çıkardığını fark ettim, ardından kazağı da bedenini kaybetti ve soğuk bedeni yatağın çökmesine neden oldu.

Kot pantolonunun soğukluğunu hissettim. Sanki gecenin karanlığına takılıp kalan soğuğu da beraberinde odaya taşımıştı ama sıcak teni birazdan o soğuğu kendiliğinden yok edecekti kesin. Yorganın altında sık nefesler alıyordum, muhtemelen uyanık olduğumu anlamıştı ya da anlamak üzereydi. Yatağın içinde bir aslan gibiydi ve ben de onun yatağında parçalanmayı göze almış bir ceylandım; arkama bile bakmadan kaçıp gitmem gerekiyorken durmuş onun varlığıyla huzur buluyordum. Oysa aslanın keskin dişleri bir gün boynuma saplanacaktı, bu kaçınılmaz sondu, neticede o bir avcı ben ise onun avıydım.

Yutkunuşunun sesini duydum, sonra da, "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı, bu karmaşayı ondan ilk duyuşum olmasa da düşüncelerimdeki mayınlar bir anda patladı ve düşüncelerim parçalara ayrılırken kaşlarımı çatarak gözlerimi araladım. Bakışlarım penceredeydi, ay bulutların arasında usulca ışıldıyor, yağmur çiseliyordu. "Kontrol edemiyorum ve bu alışkın olduğum bir durum değil. Ben her şeyi kontrol ederim. Ben Efken Karaduman'ım." Tüm bunları inanılmaz bir egoyla söylüyor gibi görünüyor olabilirdi ama sesi öylesine zayıftı ki, ilk defa kendi egosunun altında ezildiğini hissettim. Sanki şiddetli bir deprem olmuştu ve Efken var olan bu depremde bir bina gibi yıkılarak kendi ruhunun üzerine çökmüştü. Şimdi ruhu bir göçüğün altında yardım bekliyor, çığlıklar savuruyordu ama Efken ruhunun aksine sessizdi. Kaçacak bir yeri kalmamış gibiydi. "Belki de senin gidecek olman benim için en mantıklı olan ama bunu da istemiyorum." Bunu söylediği anda kalbim atışlarını kesti ve onun da kaşlarının sertçe çatıldığını hissettim. "Kulağa çok aptalca geldi," diye fısıldadı kendi kendine.

Bir şeyler söylemek istedim. Onunla bu tür bir konuşma yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Kafamın içinde gidişim benim için kurtuluş demekti ve sadece bir ay gibi bir süredir tanıdığım bir adama açıklama borçlu değildim ama tam şu an neden göğsüm bir açıklama alarmıyla ötüyordu? Uyuduğumu düşünüyor olabilir miydi? *Lütfen öyle olsun,* diye düşündüm.

"Keşke senin kadar deliksiz bir uyku çekebilsem şu an minik yılan," dediğinde bahsettiği o yılan ben değilmişim de ruhummuş, ruhum zehrini yaymak ister gibi kalbime dolanmış gibi hissettim. Bana sokulmasıyla o hisler geriye çekildi ve zehir uzaklaşarak yerini şifaya verdi. Şifa, damarlarımda güçlü bir ilaç gibi dolanmaya başladığında Efken'in göğsü sırtımdaydı ve güçlü kolu da belimi sarmıştı. Büyük avucunu karnımda hissettiğimde yutkunmamak için kendimi sıktım ve yüzü saçlarımın arasındaki yerini aldı.

"Keşke aklımdaki tüm düşünceler şimdi kafamın içinde değil de bir mayın tarlasında olsalar, seni görsem ve yine karışsalar, o karışıklıkta patlatsalar, yanıp yok olsalar. Kül olsalar."

Derin bir nefes alınca kokumu içine çektiğini anladım. Göğsüm gürültüyle yükseldi ama uyku birden zihnimin içine bir oyuk açmaya başladı. Bedenim birden tüm endişelerden kurtulmuştu. Elbette bu apar topar olamazdı ama olmuştu, her nasıl olduysa, o bana sokulduğu an tüm düşünceler olay yerini terk etmişti.

Ona gitmeyeceğimi, en azından bir süre *-belki uzunca bir süre-* burada kalacağımı söylesem tepkisi ne olurdu? Eğer bunu söylersem beni sorgular mıydı? Elbette sorgulardı. O Efken Karaduman'dı. Çok daha acısı ben onun soracağı sorulara en azından şu an cevap veremezdim.

"Belki de bu mümkündür," diye fısıldadı zihnimdeki sessizliğe. "Belki de sen kollarımdayken uyumak hep mümkündür."

Gözlerimi yumarken neredeyse ağlayacaktım. Bunu hissetmiş, belki de istemiştim. Köz gibi yanan geçmiş hâlâ parlıyorsa onu bulabilmem içindi, eğer sönemiyorsa bunun nedeni onu keşfetmemi istemesiydi ve ben o geçmişe ulaşmak zorundaydım. Gözlerimin kenarından taşan bir damla yaş yanağımı yasladığım yastığa damladı ve zaman bizim için örülürken, geçmiş bir defa daha hatırlanmamanın acısıyla parladı.

Uyandığımda yatakta yalnızdım ve yatak hâlâ onun sıcaklığıyla yandığından yanımdan ayrılalı çok da uzun bir zaman olmadığını anlamıştım. Çok geçmeden beline sardığı bir havluyla odaya girdi ve kalbim yerinden hopladı.

Lacivert havlu sadece kasıklarının altı kısmını örtüyordu, kısa bir havluydu ve uzun, sıkı, bir o kadar da esmer bacaklarını sergiliyordu. Esmer teninden sicimle inen su damlalarını seyrederken yatağın ortasında öylece oturuyordum. Bana bakmadan elbise dolabına yöneldi. Dolabın aynalı kısmını kaydıracağı sırada bakışları aynadaki yansımama dokundu ve o an göz göze gelmemiz çağ yangınını başlatmış oldu. Yanaklarımın ısındığını, tenimde alevlerin ilerlemeye başladığını hissettim; sanki kulaklarım cehenneme ait bir katmandı ve aldığım her nefes içimdeki ateşi büyüten günahlar gibiydi.

Etli dudaklarından da suyun damlaları düşerek çenesine akıyordu. Bakışları yoğun bir volkan patlaması gibiydi, lavlar tenime dökülerek beni taşa çevirmeye başladı.

Sanki asıl Medusa oydu ve gözleriyle beni taşa çeviriyordu.

"İlgini mi çekti?" Sorusu kalbimin atışlarını coşturdu. Bir kolunu kaldırıp kaslarının gerilmesine neden olacak şekilde avucunu aynaya yasladı ve

bedeni tamamen gerginleşirken gözlerini yansımamdan çekmedi. "İzlemek sana keyif mi veriyor?"

Nefesim har olup içimi delip geçse de, "Ne ilgisi var?" diye sordum sertçe.

Dudağının kenarındaki şeytani kıvrım, cehennemin en yasak meyvesi dalından sarkarak kızıl bir büyü gibi beni çekiyormuş gibi hissetmeme neden oldu; sanki o meyveyi parmaklarımın arasına alıp dişlerimi o meyveye geçirmezsem ölecektim.

"Daha fazlasını görmek ister miydin?" diye sordu, erkeksi sesi tenimin üzerinde dolaşan bir bıçak gibiydi; tehditkâr ve erotikti. Akıl alması güç düşünceler kafamın içini sarmaya başlayınca gözlerimi kaçırmak istedim ama gözlerimi kaçırmak demek onun söylediklerini kabullenmek, ona teslim olmak demekti. Oysa ben *ona meydan okumak istiyordum.*

"Yeterince gördüm," dedim ateşin dumanı gibi koyu bir sesle, gözlerimi yansımadaki alev almış mavi gözlerinden çekmemiştim.

"Eminim gördükten sonra dokunmak isteyeceğin daha çok yerim vardır."

Birden elini aynadan çekti, sırtındaki kaslar dalgalandı ve uzun boylu kas kütlesi bana doğru döndü. Kasıklarına, derin adonis kası çizgisine sicimle akan su damlalarına bakamadan edemedim ve bu onu daha da keyiflendirdi. Bana doğru bir adım atınca kalbim yerinden hoplasa da ifadem değişmedi. Sarsılmaz, yıkılmaz, başa çıkılamaz görünmek istiyordum ve sanırım bunu başarıyordum da. Yine de onu hafife almamam gerektiğini biliyordum. Birden dizini yatağa bastırınca havlu aralanacak sandım ama bu olmadı. Yavaşça yüzüme doğru eğilince aramızdaki mesafe bir karıştan aza düştü ve sıcak nefesi yüzümü yaktı.

"Söylesene Medusa," diye fısıldadığında sanki sesi kasılan bir uzuv gibiydi. Derisinin altına gömülmüş tüm damarlara dokunmak istediğimi hissettim ve isteğin çıkış noktasını bulamadığım için onu tıkayıp durduramadım. Nefesi bir zehir gibi dudaklarıma akınca kelimelerim felç geçirdi, konuşamadım. "Bana dokunmak ister miydin?" Yüzü yüzüme biraz daha yaklaşınca ikimizin de gözleri sözleşmişiz gibi aynı anda kısıldı. "Yüzüme," dedi hırıltılı bir sesle. Bunu yaparken dudaklarıma kısaca bakıp, yeniden gözlerimin içine bakmıştı. "Omuzlarıma. Belki kaslarımı parmaklarının altında kasılırken hissetmek istiyorsundur. Bunun için çok çaba sarf etmene gerek yok, kolayca yapabileceğin bir şey. Senin için daima kasılırım." Kelimeleri kalbimin vuruşlarını sanki sonsuz bir döngüde daha da hızlanabilirmiş, bu hızın bir sınırı yokmuş gibi daha da hızlandırdı. "Belki kaslı göğsüme, belirgin göğüs çizgimden aşağıya, karnıma, karnımdaki tüm kas dizilimine,

kasıklarıma..." Nefesi gitgide daha da yakına geliyordu, başım dönüyordu, sarhoş gibiydim. Sanki damarlarımda kan değil, şarap dolaşıyordu. "Belki tüm kaslarımdan daha sert bir noktama..." Gözleri gözlerimden ayrılmadı. "Dokunmak ister miydin?"

"Ahlaksız," diye fısıldadım, nefesim dudaklarına çarpınca gözlerini yumacak kadar kısıp sertçe yutkundu.

"Siktir," diye hırıldadı, gözlerim neredeyse irice aralanacaktı ama kendimi tuttum. "Bu kelimeyi dudaklarından çıkarken defalarca kez izlemek istiyorum. Dilinin nasıl kıvrıldığını görseydin, eminim sen de kendinden etkilenirdin."

Etkilenmem için sesine takılarak önüme düşen kelimeleri duymam yeterliydi. Başım dönse de yüzüme soğuk bir maske takarak geri çekilmeye çalıştım ama bu daha da üzerime abanmasına neden oldu ve ıslak kurum siyahı saçlarından yüzüme birkaç damla su aktı. Damlayan sular yüzümden gözyaşı misali sicim gibi kayarak indi, gözlerim gözleriyle buluştu ve bir kalp atışını içine sığdırabilecek süreye bin asır sığdırdık.

Sonunda boğuk bir sesle, "Hazırlansan iyi edersin," deyince afalladım. "Balo bu gece."

Bir an duraksadım. Bugün müydü? Bu gece... Yaren dün akşam bundan bahsetmemişti bile. Belki de bahsetmişti ama hatırlamıyordum. Düşünceler öyle ağır gelmişti ki, artık kendimi bile unutuyordum. Efken geri çekilince hemen yataktan kalkıp birkaç parça kıyafet alarak odadan çıktım çünkü önümde anadan doğma kalmasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Her ne kadar kusursuz bir dizilimle yaratılmış bedenini merak etsem de *-ki bu çok utanç vericiydi-* orada kalıp kendimi daha fazla zorlamak istemiyordum. Yeterince zorlanmıştım.

Ben banyoya koştururken Yaren de evin içinde koşturuyordu. Telefon kulağı ile omzu arasında sıkışmıştı ve muhtemelen konuştuğu kişi de Sezgi'ydi. Durmadan, "Yarın sanıyordum!" diye bağırıyordu. "O lanet olası davetiyeleri görmedim bile!" Balo için bu kadar hevesliyken davetiyeleri karıştırmamış mıydı gerçekten? Hayretler içinde banyonun kapısını açtığımda bana el sallayıp odasına girdi ve bağırarak telefonla konuşmaya devam etti.

Uzun süren bir duş almıştım. Yenilenmiş bir şekilde duştan çıktığımda Yaren elinde bir saç maşasıyla koridordaki prizin önünde durmuş benimkilerden çok daha koyu olan, abisininki misali kömürü hatırlatan siyah saçlarını ısıyla cayır cayır yanan demir çubuğa doluyordu. Çok uzun süredir banyoda olmam onu dehşete düşürmüş gibi, "Hazırlanmayı düşünüyor musun sen?" diye ciyakladı, hevesli olduğunu görebiliyordum ama birilerinin iki ayağını bir pabuca sokma durumundan nefret ederdim. Yönetilmek,

azarlanmak, bir şeylerin diretilmesi, baskı altında olmak beni yalnızca öfkelendirirdi. Yine de tepkisini heyecanına vererek gülümsedim.

"İyi görünüyorsun ve akşama daha bir dünya var." Gözlerim koridorun sonundaki dar duvarı kaplayan pencereye kaydı. Dışarısı akşam vaktini anımsatıyordu, belki de şafak... Yine de saatin erken olduğunu biliyordum. "Tabii gökyüzü beyaz değilken genelde böyle bir renk olunca her an bir yerlere geç kalıyormuşsunuz gibi hissetmeniz normal."

Buklelerden biri etrafından dumanlar saçarak boşluğa doğru sarktı, bir diğer bukleyi oluşturmak için saç parçasını demire sararken tek kaşını kaldırdı. "Elbiseni hâlâ görmediğime inanamıyorum," dedi. "Sen de benimkini görmedin. Bunu nasıl unuturum?"

"Baloda yapacaklarından öyle çok bahsediyordun ki sanırım bunu atladın. Hem elbiseni dün aldın, yeterince zamanımız yoktu, endişe etme. Birazdan görürüm."

"Biraz heyecanlanır mısın? En azından heyecanlanıyormuş gibi yap," dedi Yaren sırıtarak. "Abim takımını almak için çıktı. Onun odasına bir makyaj çantası bıraktım. İşini görür sanırım. Senin için Sezgi'nin fondötenlerinden aşırdım çünkü gördüğün gibi ben neredeyse bir siyahi sayılırım, sen ise dışarıda yağan kar kadar beyazsın." Kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Fondötenim kontür* yapman için bile epey koyu olurdu."

"Koyu bir kontür elbette istemezdim ama şunu söylemeden geçemeyeceğim, ten rengin gerçekten müthiş. Çok güzel, parlak bir bronzluk var teninde."

"Teşekkür ederim, biliyorum," dedi Küçük Karaduman, neredeyse sırıttım. "Hadi gidip hazırlan. Gece muhteşem olmalıyız."

"Sen yeterince muhteşemsin," diyerek Efken'in odasına girdim. Daha doğrusu bir süredir onunla uyuyup, onsuz uyandığım odaya.

Elbisem Efken'in elbise dolabının içinde asılı duruyordu. Kırışmaması için Efken onu oraya asmıştı, belki de fazla yer kaplamasını istemediğinden yapmıştı. Bilmiyordum.

Efken'in elbise dolabının cam kapağını kaydırdığım anda yoğun bir tarçın kokusu soludum. Ciğerlerimi okşayan koku, onun teninin kokusuydu ama üst üste katlanmış kazaklarından erkek parfümü kokusu da geliyordu. Biraz elmayı anımsatan bir kokuydu. Belki biraz karanfil, yine teninin öz kokusu gibi tarçın, sardunya ve narenciye... Evet, parfümü böyle kokuyordu. Hatta elbise dolabının içine biraz daha eğildiğimde ahşap kokusunun

* Kontür: Bir makyaj hilesidir. Yüzün belirli kısımlarını aydınlatıp, belirli kısımlarını ise gölgelendirerek yüz hatlarını belirginleştirme, küçültme, öne çıkarma ya da geri plana itme işlemine yüz kontürleme denir.

da olduğunu fark etmiştim. Sandal ağacı, zeytin ağacı, sedir, amber ve hatta biraz misk... Kokuların notalarından iyi anlardım ama burada kesinlikle en belirgin koku onun tenindeki tarçının kokusuydu. Pahalı olduğuna emin olduğum parfümünün kokusunu bile silecek bir kokuydu bu.

Birden onun kokusuna duyduğum ilgi beni çok utandırdı ve şeffaf örtünün içindeki elbisemi askısından kavrayıp çekerek elbise dolabından uzaklaştım. Askısında altın rengi maskemin de asılı olduğu elbisemi yatağın üzerine serdikten sonra banyoda kurutma makinesinin gazabından geçirdiğim uçları hâlâ ıslak saçlarımı karıştırdım. Efken'in elbise dolabının aynası işimi görmeye yeter de artardı bile. Yaren'in benim için yatağın üzerine bıraktığı kahverengi deri makyaj çantasını alıp fermuarını açtığım anda kozmetiğin kokusu içimi yaktı.

Nasıl bir makyaj yapmam gerektiğini bilmiyordum. Saçlarım nasıl olmalıydı bilmiyordum. Aslında bunlar umurumda olan şeyler değildi. Crystal ile olan konuşmalarımız kafamın içinde sık sık tekrar etmeye başlamıştı. Sonunda daha fazla düşüncelere dalmaktansa kireç gibi tenimi fondöten ile eşitleyip kirpiklerimi rimel ile uzatabileceğim kadar uzattım. Belirgin elmacık kemiklerimin alt kısmındaki çukurları biraz gölgelendirip dudaklarıma mat kan rengi bir ruj sürdüm. Ben bunları yaparken Yaren birkaç defa odaya girmiş, son girişinde de yatağın üzerine bir tarafı düzleştirici, bir tarafı maşa olan bir saç şekillendirici bırakmıştı.

Saç konusunda kararsızdım ama sanırım bu uzun, koyu renk saçları düzleştirmek daha iyi olabilirdi. Normalde saçlarım düz sayılırdı ama uçlara doğru dalgalanıyordu, bu yüzden saç tipimin ne olduğu konusunda tam olarak kesin bir bilgim yoktu. Bazı zamanlar dalgalı, bazı zamanlar pırasa sayılmayacak kadar düzdüler işte. Saç şekillendiricisinin ısınmasını beklerken son kez makyajıma baktım. Abartılı değildi, ön planda olan kirpiklerim ve sadece dudaklarımdı. Belki maske takmayacak olsam göz makyajına yoğunlaşabilirdim ama göz rengim ve maske dışında bir şeyin ön plana çıkmasını istemiyordum.

Nihayet saçlarımı düzleştirip elbisenin içine girdiğimde yine fermuar sorunu yaşamıştım. Kollarım ne kadar uzun olsa da fermuara yetişip onu sonuna dek çekmek büyük çaba istiyordu. Hava ne kadar soğuk olsa da terleyip makyajımı mahvetmek istemiyordum. Fermuarı Yaren'e çektirsem daha iyi olacaktı. Gün çoktan yerini geceye bırakmaya başlamıştı bile. Vakit ne ara bu kadar hızlı tükenmişti farkında bile değildim. Altın sarısı, yılanların bekçiliğini yaptığı rahatsız edici derecede gösterişli olan Medusa konseptli maskeyi gözlerimin önüne bir perde gibi indirip iplerinin ucunu usulca düğümlerken gözlerim aynadaydı.

Kızıl gözlerim altın rengi maskenin içinde kan gibi parıldıyordu.

Saçlarımın üzerinde saldırıya hazır gibi duran yılanlar belki de elbisemden hemen sonra en çok dikkat çeken ikinci şeydi. Hatta elbisemi bile geri planda bırakıyor olabilirlerdi.

Kapının açılmasıyla bakışlarım aynadaki yansımamdan koparak, var olan bir diğer yansımaya çevrildi. Simsiyah ütülü pantolonu, siyah gömleği, siyah ceketiyle alışılmışa gelmiş bir görüntünün içinde olmasa da son derece göz alıcı görünen o adamı tanıyordum. Mavi gözlerinden bir tanesi yarım olan siyah maskesinin ardından beni izlerken diğer gözü en az ruhum kadar çıplak bir şekilde bendeydi. Elinde bir kutu tuttuğunu fark ettim, büyük kare şeklinde bir kutuydu ama koca elleri arasında o kutu bile küçük geliyordu.

Düzgünce taranmış kurum siyahı saçları, tıraş olduğu için kemiklerin yuvası haline gelmiş çekici esmer yüzü ve odayı tamamen kaplayacak gibi duran koca cüssesiyle bana doğru yürümeye başladı. Tam arkamda durduğunda kokusu ciğerlerimi yakıyordu. Eğilip kutuyu yere bıraktığında nefesini elbisenin örttüğü bacaklarımda hissettim, doğrulduğu sırada sıcak nefesi artık kalçalarımda, omurumda ve nihayet omuzlarımdaydı.

Sıcak parmakları soğuk tenime temas eder etmez fırtınanın yaklaştığını hissettim. Parmakları tenimde âdeta kaydı ve bir ateş dansına başladı. Fermuarımı son kısma kadar çektiğinde parmakları tenimden uzağa taşınır sandım ama bu olmadı. Parmakları sırtımın açık kalan kısmında dolandı, saçlarımı aşarak ince boynuma kaydı ve ensemi kavradı.

Bedenimden içimi titreten bir elektrik akımı geçip giderken yutkundum ve büyük avucu boynumu içine aldı. Beni gevşetmek ister gibi enseme hafifçe masaj yaptığı esnada kalbim göğsüme öyle sert darbeler indiriyordu ki elbisenin beyaz tok kumaşı bile dalgalanıyordu.

"Bu elbisenin ihtişamını gizlemesi, seni geri planda bırakması gerekiyordu Medusa," dedi yakıcı bir sesle. Gözlerimi neredeyse yumdum ama kirpiklerimin arasından onu görmeye devam ediyordum. Ensemi nazikçe ovarken beni bir kedi gibi mırıldayacak hale getirmişti. "Beyazı kendinle kutsamanı, içinde olduğun şeyi daha da ihtişamlı kılmanı beklemiyordum."

Nefesi boynuma akınca titredim. Nasıl oluyordu da üzerimde böyle bir etki bırakabiliyordu? Aklım almıyordu. Düzleştirdiğim saçları omzumun önüne doğru atıp, yavaşça eğilince gözlerim beklentiyle açıldı ve onun yumuşak öpücüğü ensemdeki yerini aldı.

Ben daha bu öpücüğü atlatamamışken sihirli parmakları karnıma kaydı, beni bir yılan gibi sardığında ona engel olabilecek gücüm yoktu. Konuşacak gücüm bile yoktu. Tamamını kaybetmiştim. Parmakları karnımdan baş-

layarak göğüs boşluğuma kadar ilerledi, tam gerdanıma geldiğinde ay taşı kolyemin üzerinde durdu ve büyük parmaklarının arasına aldığı ay taşını yavaşça kaldırdı.

Şimdi ikimiz de ay taşı kolyesinin yansımasına bakıyorduk. Kararmaya başlayan hava yüzünden ay taşım parıldıyor, kızıl ve mavimsi ışık zerrecikleri saçıyordu. İçinden taşan ışıkları bir süre derin bir sessizliğin koynuna girerek öylece durup izledik.

"Gülümsemek yok Mahi," diye fısıldadı, anılar terk ettiği zeminde bir boşluk yarattığında, gelecek o zemine dökülmeyi bekleyen kanı bileklerini keserek akıtıyordu. Mahi.

Babaannemin bana seslendiği isimdi bu.

"Mahi?" diye sordum sonunda, sesim zayıf çıkmıştı.

"Sana isminle seslenmemi istemiyor muydun? İsmine en yakın buydu."

"Anlamı ne?" diye sordum, bunu babaanneme hiç sormamıştım.

Efken ay taşını parmaklarının arasında tutmaya devam ederken, "Yok eden," diye fısıldadı kulak boşluğuma doğru ve mavi gözlerini kaldırıp yansımadaki gözlerimin karnına sapladı. "Mahveden." Yutkunduğunda yutkundum. "Perişan eden." Gözlerini yumdu, ben de yapmak istedim ama yapamadım çünkü kendimi onu izlemekten alıkoyamadım. "Yakıp yıkan," diye inledi acı çekiyormuş gibi. "Yok edici."

"Bunu bilmiyordum," diyebildim, dizlerim titriyordu ama Efken beni tuttuğundan düşmeyeceğimden emindim. Ona ne zamandan beri bu denli güveniyordum? Sorgulamayı bırakmıştım.

Yıllardır babaannemin bana seslendiği kelimenin anlamı bu muydu?

Yok eden, mahveden... Dalgın bir halde, tuhaf bir şekilde yan yanayken güzel görünen yansımamızı izlemeye devam ettim.

"Aklındakini söyle bana," dediğinde parmaklarının arasında tuttuğu ay taşı kolyemi serbest bırakmıştı.

"Sadece..." Bir an susup derin bir nefes aldım. "Sanırım gidip Yaren'den bir ayakkabı istesem iyi olacak," diye yalan söyledim, aklımdakini bilmesine gerek yoktu. Babaannemin bana bu şekilde seslendiğini ona söylemeyecektim. Söylemek istemiyordum.

"Buna gerek yok," derken sesi tekrar sertti. Sanırım ondan bir şey saklamamdan hoşlanmıyordu ve yalan söylediğimi fark etmişti. Derin bir nefes alarak geri çekilince omzumun üzerinden ona doğru baktım. Eğilip yerdeki kutuyu aldıktan sonra, "Yatağın ucuna git ve otur," dedi emreder bir tonda.

Emrivakilerinden hoşlanmasam da dediğini yapıp yatağın ucuna ilerledim. Efken hemen ayağımın ucuna geldiğinde bir an şaşırmıştım çünkü

birden tek dizini yere koyarak çökmüş, kırdığı dizinin üzerine de kutuyu koymuştu. Onun gibi bir adamı önümde diz çökmüş halde görmeyi pek tabii beklemiyordum. Şaşkınlık soluğumu yakarken gözlerim onu takip etti. Kutunun kapağını kaldırınca bakışlarım usulca ondan koparak kutunun içine çevrildi ve o an donakaldım. Altın rengi bir topuklu ayakkabıydı, önü açıktı, ince demirden bantları yılandandı ve bilek kısmına doğru kıvrılan bantlarından birindeki yılanın ağzı açık duruyordu. Maskemle rengi birebir aynıydı, hatta sanki birbirlerinin eşi gibiydiler ama olmadıklarına emindim. Efken ayakkabılardan birini çıkardı, diğer eliyle bacağımı yavaşça kavrayıp bir bacağımı diğerinin üzerine atmamı sağladı ve böylece çıplak ayaklarımı görmüş oldu. Gece, Yaren'in heyecanını dinlerken Crystal ile ilgili düşüncelerden uzaklaşmak için el ve ayak tırnaklarıma kırmızı ojeler sürmüştüm. Efken birkaç saniye ayaklarıma baktıktan sonra yılandan bandı yavaşça ayırdı ve ayağımı ayakkabının içine yerleştirip bandı bileğime doladı. Böylece yılan artık ayak bileğime sarılmış haldeydi.

Sanki ben masallardaki o prensestim ve prens de benim için buradaydı.

Ama ne ben bir prensestim ne de o bir prensti.

Av ve avcı konumları bizim için çok daha uygundu. Her ne kadar bana zarar vermese de onun için ava dönmem çok basitti çünkü onun damarlarında bir avcının kanı dolaşıyordu. Diğer ayakkabıyı da ayağıma soktuktan sonra gözlerini kaldırıp delici uçurum mavisi gözleriyle derinliklerime ulaşmak ister gibi gözlerimin içine baktı. Şayet ulaşmıştı da.

"Gülümsemek yok Mahi," dediğinde sesi ne kadar sert olsa da sınırlarına benim için yerleştirilmiş dikenli beyaz güller vardı; o güllere uzanıp onları parmaklarımın arasına almak ve dikenleri parmaklarıma batarak kanatsa bile benim için sunduğu güllerin kokusunu içime çekmek istedim. "Benden başkasına gülümsemek yok."

Bir şeyler söyleyemeyecek kadar karmaşık hissetsem de Efken bunu önemsemedi. Yavaşça doğrulup, "Birazdan çıkacağız," dedi, sesi ölçülüydü ama mavi gözleri bedenimde ısrarcı bir şekilde dolaşıp duruyordu. Bakışlarına karşılık verdim. Sanki maskenin ardından onu izlemek çok daha kolaydı. Ona karşılık vermek bile daha kolaydı. Bazen insanlar da böyleydi işte. Maskelerinin ardına gizlendiklerinde bir şeyleri yapmak onlar için daha kolay olurdu. Kararları vermek, icraata dökmek, hatta olmadığın biri gibi davranmak bile daha kolaydı.

Ya da belki de maskeler, asıl olduğumuz insanı arkasına saklanarak daha kolay sunmamızı sağlardı.

Evden çıktığımızda artık yeryüzünü ağartan tek ışık buzdan dolunayın gümüş rengi ışığıydı. Caddeye çıkana dek tek bir sokak lambası bile gör-

memiştim. Çok geçmeden Efken'in mekânına varmıştık. Sadece bir defalığına gördüğüm mekân, o gün gördüğümden çok farklı olarak revize edilmişti. Değişikliklere dehşetle bakıyordum çünkü karanlık bir gece kulübü olan Luxury bu gece bir sarayın balo salonuna o kadar çok benziyordu ki... Her şey altın rengindeydi ve kumaşların tamamı kırmızı pahalı satendendi. Localara çıkan merdivenleri bile altın varaklarla döşeyip, kırmızı saten ile süslemişlerdi. Disko topunun olması gereken yüksek tavandan aşağıya altın rengi ışıkların parıldadığı bir insandan çok daha cüsseli olan bir avize sarkıyordu. Yüksek altın rengi masalar dans pistinden uzağa, duvar kenarlarına birbirlerinden birkaç metre uzak olacak şekilde yerleştirilmişti. İçeri girdiğimiz anda dikkatimi çeken rengârenk ve göz alıcı kıyafetlerinin içinde oradan oraya süzülen maskeli güzel genç kızlardı. Sanki çok eski zamanlardaydım, var olduğum dönemde değil de var olmayı dilediğim eski bir dönemdeydim. Çevremdeki tüm genç kızlar saraylı gibiydi, sanki hepsi farklı birer ülkenin prensesleriydi.

Yaren askılı eflatun elbisesiyle kalabalığa doğru koşarken siyah dalgalı saçları savrulup çıplak sırtına çarptı, omzunun üzerinden bize doğru bakınca kristal taşlardan oluşan gümüş renkli maskesinin altındaki koyu renk gözleriyle buluştum. Çok güzel görünüyordu. Esmer, şımarık bir prenses gibiydi ve sanki bu koca balo onun için düzenlenmişti, birazdan göbekli bir kral çıkıp onu kucaklayacaktı ve o güler yüzlü kral onun babası olacaktı. Birden içim burkuldu. Yaren'in babası hiçbir zaman burada olmayacaktı. Annesi de öyle... O yetimdi. Tıpkı Efken gibi.

Hemen yanımda ağır adımlarla ilerleyen Efken'e bakarken göğsüm ağzına kadar kederle dolup taştı. Ona sokulmak, koluna girmek, başımı göğsüne yaslamak istedim ve geçmişten bugüne dek içinde taşıdığı, ev sahibi kendisi olduğu halde kiracısı olan acının ona verdiği zararı düşündüm. Birden ağzım acı bir tatla dolmuştu. Ona sokulacak gücü kendimde bulamadım ama yine de ona biraz daha yakın yürümeye başladım. Dans pistinin ortasından bize doğru ilerleyen çifti tanımamı sağlayan Sezgi'nin parlayan kızıl saçları olmuştu. Sezgi yeşil, bir bacağını ortaya serecek kadar iddialı bir yırtmacı olan kabarık elbisesinin içinde bir tanrıça kadar güzel görünüyordu. Beyaz teni, kızıl saçlarıyla birleşen yeşil rengi kesinlikle onun teni için yaratılmıştı. Üstelik altın rengindeki yaldızlı maskenin altındaki zümrüt yeşili gözleri de bu elbisenin ne kadar doğru bir parça olduğunu savunan güçlü bir savaşçıya benziyordu. Ceyhun'un da maskesi tıpkı Efken'in maskesi gibi yarımdı, burnunun yarısını ve bir gözünü içine alıyordu, yüzünün diğer tarafı ise tamamen ortadaydı ama yine de maske ona bir yabancılık

katmıştı; tek fark onun maskesi Sezgi'ninkiyle aynı renkti. Smokinin içinde oldukça şıktı ve Sezgi'nin yanına yakışıyordu.

Orkestra en uçtaydı, barın tam karşısında iki basamak yüksekliğinde bir platformun üzerinde müziklerini yaratıyorlardı. Büyük bir çello olduğunu görmüştüm. Telli, nefesli ve vurmalı çalgıların tamamı altın rengindeydi ve müzisyenler de aynı maskelerden birer tane takmışlardı; hepsinin üzerinde birbirinin aynısı ama kilo ve boy farklarından dolayı farklı ebatlarda aynı smokinlerden vardı.

Sezgi beni kucaklarken, "Vay canına," deyince soğuk bir şekilde gülümsedim. "Medusa, ha? Tam sana göreymiş. Masken müthiş." Yeşil gözleri dost canlısı bir şekilde hızlıca bedenimde turladı. "Ve gerçekten elbisen de öyle. Müthiş görünüyorsun."

"Sen kendine bak," dedim utanarak. "Çok güzelsin."

"Beni utandırıyorsun." Sezgi genişçe gülümseyerek Efken'e baktı. "Biraz gülümsemeyi dene, ev sahibi," diye takıldı ona. "Toplu katliam çıkarmaya gelmedin, baloya ev sahipliği yapmaya geldin."

"Falan filan," dedi Efken gözlerini devirip bakışlarını balo salonunun farklı bir noktasına çevirerek.

Sezgi de gözlerini devirerek tekrar bana baktı. "O hep böyledir işte. Asla gülümsemez." Bir anda bu cümle içimi acıttı ama Sezgi gülerek söylediğinden karşılık olarak yavaşça tebessüm etmekten başka çarem olmamıştı.

Ceyhun bana kibar bir şekilde selam verdikten sonra Efken'e çenesiyle işaret yaptı ve bizden yaklaşık üç metre kadar uzaklaştılar. Şimdi Sezgi ile yalnızdık.

"Yaren çok eğleneceğe benziyor," dedi hevesle. "Geçen yıla kadar sessiz sakin, gotik ve kendi kıyafetlerini tasarlayan bir kızken, bu sene sanırım on sekiz yaşında olmanın heyecanına fazla kapıldı. Artık bir kelebek gibi oradan oraya uçmak ve deneyim kazanmak istiyor."

İçeride çalan hafif müziğin zihnimi okşadığı sırada Sezgi'ye baktım.

"Yaren kendi kıyafetlerini mi tasarlıyordu?"

"Evet ama Efken onun bir *'terzi'* olmasını istemediği için vazgeçti," dedi Sezgi terzi kelimesini parmaklarını havaya kaldırıp tırnak içine alarak. "Yaren moda tasarımı okumak istediği için tutturunca Efken de onu uzun süre telefonsuz kalmakla cezalandırdı."

"Bu çok saçma," diye homurdandım. "İstediği bölümü okur."

"Tabii ki bu bölümler Yaren'in çok öne çıkmayacağı bölümler olmalı. Bilirsin, kimse ünlü bir doktoru televizyonlardan izlemez ama sosyeteye kıyafet hazırlayan her modacının profili tiklidir."

"Neden bu kadar gizli olmak zorundalar?"

Sezgi bu sorumla birlikte birden gerildi. Bakışlarını benden kaçırıp kalabalığı süzmeye başladı ama bembeyaz boynunun kızardığını görebiliyordum, bu da söylememesi gereken bir şeyi söylediği için yalan söylemek zorunda olduğunun kanıtı bir kızarmaydı. Muhtemelen bana söyleyeceği yalanı düşünüyordu. Haklıydı, aralarında çok yeniydim ve bir şeyleri bilmem gerekmiyordu. Özellikle de bu şeyler Efken ile ilgiliyse...

"Yalan söylemendense cevap vermemeni tercih ederim, Sezgi," diye fısıldadım. "Gerçekten."

"Ah, üzgünüm." Bana özür dileyen yeşil gözlerle baktı. "Sana anlatmak isterdim ama sonuçta bu onların aile sırrı. Benden duyman pek iyi olmazdı."

"Haklısın." Yavaşça yutkundum. "Peki tek bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bu konu ailelerinin kurban gittiği suikastla mı ilgili?"

Sezgi tedirgin bir şekilde buklelerden oluşan dağınık topuzundan aşağı sarkan birkaç tele dokunup, "Evet," diye fısıldadı. "Ve sakın Efken'e bu konu ile ilgili sorular sorma. Seni incitmesini istemezsin. Çünkü o bazen... çok zehirlidir."

"Böyle hassas bir konuyla ilgili bir şeyi ona soramam zaten," dedim yavaşça.

"En doğrusu bu." Bana dostça gülümsedi. "Bu gecenin sebebi sensin. Umarım o kişiyi bulabiliriz."

O kişi zaten bulunmuştu. Gözlerimi hızla kaçırırken Sezgi'yi cevapsız bırakmıştım. Sezgi'nin dikkatinden kaçmamıştı bu. Bakışları yüzüme yoğunlaşsa da ben sessizliğimi korudum.

Simsiyah deri maskesi, beyaz bir gömleğin tezatlığı yakaladığı siyah takımıyla uzun boylu bir adam bize yaklaşıp, "Hanımlar," dedi nazik bir sesle, sesin tanıdık geldiğini düşünsem de ifadesizce adama baktım. Işıkların altında kehribar gibi parıldayan gözleri de tanıdık geliyordu ama... Birden duraksadım. Bu adam o gece dövüş kulübünde gördüğüm adamdı. Efken'in arkadaşı ya da arkadaşı olduğunu düşündüğüm adam... Adı neydi? Ulaş olmalıydı.

"Merhaba Ulaş," dedi Sezgi düşüncelerimi doğrularcasına. "Bu gece de oldukça sevimsizsin."

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Ulaş yalancıktan üzülmüş gibi yapıp dudaklarını bükerek. "Tekrar merhaba," dedi bana doğru dönerek.

"Merhaba."

Soğuk gözlerim maskenin altından onunla buluştu. Ulaş'ın bakışları uzun süre yüzümde kalmadı ama gözlerini benden çektiği sırada, "Epey iyi maske," demişti. "Ve oldukça güzel bir elbise..."

Ulaş aramızdan ayrılarak Efken ile Ceyhun'un yanına gittiğinde, artık Efken ve Ceyhun'un da yalnız olmadıklarını, kahverengi, üzerinde siyah kare çizgileri olan hoş bir takımın içindeki İbrahim'in de onların yanında olduğunu görmüştüm. İbrahim'i siyah, üzerinde bronz işlemeleri olan maskesine rağmen gülümsemesinden tanımıştım. Yine sırıtıyordu. Yaren'in uçuşan parıltılı eflatun elbisesiyle koşar adımlarla onlara doğru gittiğini gördüm.

Alev sarısı saçlar kalın su dalgaları halinde savrula savrula görüş alanıma girdiğinde bedenim kasılmıştı. Teni siyah payetli bir elbise tarafından sarılmıştı, elbise tüm hatlarını ortaya serercesine bedenini sarıyordu, ön sağ kısmından yukarı uzanan yırtmacı sık sık açılıyor, uzun bacağı her bir adım sonunda siyah stilettolarını sergileyerek bir görünüp bir kayboluyordu. Elbisesinin askıları yoktu, kalp şeklinde sutyen yakadan oluşuyordu, dolgun göğüslerinin kıvrımı ışıklardan ya da tenine sürdüğü bir üründen hafifçe ışıldıyordu. Siyah maskesi de payettendi, kesinlikle göz alıcı görünüyordu ve tıpkı içeri ilk girdiğim anda herkesin Medusa konseptli maskeme ve beyaz elbiseme hayranlıkla baktığı gibi şimdi meraklı gözler onun üzerindeydi.

Bu bakışları hak ediyordu çünkü Crystal kesinlikle büyü gibi görünüyordu. O sanki bir muskaydı ve karanlık kâbusları yok edip ışıltılı rüyalar görmenizi sağlıyordu. Ona bakarken teni camdan bir bebeğe bakıyormuşum gibi hissediyordum. Hatta porselen bir bebeğe... *Alacakaranlık* serisinin kitapları ve filmlerinde boy gösteren vampir Rosalie'den bile güzeldi. Bu Mar olmanın bir özelliği miydi? Ne kadar güzel olsam da Crystal kadar ihtişamlı görünmüyordum.

Crystal göz ucuyla bana bakınca kalp atışlarım hızlandı ve bedenim ona tepki verdi. Sanırım o ve ben lafta değil, gerçekten de düğümlüydük. Bizi birbirimize bağlayan bir şeyler olduğu apaçık ortadaydı. Bakışmamız kısa sürdü ve sonra dans başladı.

İçecek ikramında bulunan, altın rengi tepsilerin taşıyıcıları uzun ceketli smokinlerinin içinde aramızda dolaşan melekler gibiydiler. Her bir tepside en az sekiz tane uzun ince şampanya kadehleri vardı ve yarıya kadar altın tonlarında içkiyle doluydular. Efken'e doğru ilerleyen çocuğun tepsisinde ise bir viski kadehi vardı, yarısından fazlası kehribar rengindeki viskiyle doluydu ve Efken kadehi alıp çocuğu başıyla selamlayarak Ceyhun'a doğru döndü. O sırada Sezgi şampanya kadehini almış bana bakıyordu ve hemen önümde dikilen maskelerin ardındaki kahverengi gözler bana sorguyla bakıyordu. Bir an silkelenip kendime geldim ve çocuğun bana içki servisi yaptığını fark edip özür diler gibi gülümsedim. Şampanya kadehini alırken kendimi her nedense gergin hissediyordum.

Efken sonunda hemen arkamda belirdiğinde şampanyadan üçüncü yudumumu alıyordum. Ceyhun ile Sezgi dans ediyorlardı, hatta balo salonundaki hemen hemen herkes eşleriyle buluşmuş, eşsiz bir dans gösterisi başlamıştı. Her asıl oluyorsa herkes birbiriyle uyumlu hareket ediyor, müthiş bir görsel şölen yaratıyorlardı.

Efken'in nefesi sırtım boyunca kayınca kasıldım.

Müzik yükseliyor, tüm telli çalgılar devreye girerek birbirleriyle uyum sağlıyorlardı. "Balonun en göz alıcı kadını yalnız," diye fısıldadığında tenimden yükselen uyarı dolu ürperme beni dehşete düşürdü. Buz gibi soğuk olan viski kadehinin cam yüzeyini sırtıma dokundurunca birilerinin bizi göremeyeceğini bilsem de yerimden zıpladım. Düz, koyu renk saçlarım havalanarak onun bedenine çarptığında sertçe ona doğru dönmüştüm. Gözlerimiz maskelerin ardından birbirlerine tutundu. Şampanyamdan birkaç damla kadehin ağzından taşarak yüzeyinden gözyaşı damlaları gibi akmaya başlamıştı.

Uzun, kalp yakalı siyah elbisesinin üzerinde altın rengi Yusufçuk böcekleri olan, elbisenin ortasından siyah kemer geçen ve kemerin tokaları altın rengi birbirine sırt vermiş iki hilâlden oluşan kız yavaşça bana çarpınca, "Çok pardon!" dedi telaşla ve Efken kıza doğru yavaşça bakıp, gözlerini yeniden bana doğru çevirdi. Kızın maviye dönük yeşil gözlerine kısaca baktım.

Ardından onu baştan aşağıya süzdüm. Elbisesi aslında miniydi ama tüller tenini saklayarak aşağıya kadar uzanıyor, elbiseyi deniz kızı modeline dönüştürüyordu.

"Sorun değil," diye fısıldadım ama şampanyamdan birkaç damla daha dökülmüştü.

"İyi eğlenceler," dedi bana gülümseyerek, bakışı içimi ısıtmış ve kıza elimde olmadan genişçe gülümseyerek karşılık vermiştim. Benden uzaklaştığı anda Efken tek elini uzatarak omzuma dokunup beni kendine doğru çevirdi.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu erkeksi bir sesle.

"Sana mı?"

"Evet, bir başkasına söyleyebileceğini sanmıyorum."

"O nedenmiş?"

"Çünkü buna izin vermem," dedi ve bu klişe cevabı yüzünden neredeyse gözlerimi devireceğimi düşündüm. "Onu buralarda hissediyor musun?"

"Kimi?"

"Kimi olabilir?" diye terslendi. "Beni çıldırtmak için mi anlamazdan geliyorsun?"

"Hiçbir şeyi seni çıldırtmak için yapmıyorum Efken," dedim sertçe.

"O kan rengine boyanmış dudaklarınla bir kez daha adımı söyleyecek olursan..." Üzerime doğru bir adım atınca geri çekilmek istesem de bunu yapamadım. "Adımı durmadan, aralıksız, saatlerce haykırtırım sana." Kelimeleri öylesine güçlüydü ki, nefesimin birden kesilmesinin sebebi belliydi; kelimeleri ve sesi... ikisi bir araya geldiğinde beni darmaduman edecek bir fırtınaya dönüşmüştü.

Bir adım geri çekilip ona meydan okuyan gözlerle baktığımda ifadesinden eğlendiği apaçık görünüyordu. "Benimle konuşurken dikkatli olmak zorundasın," diye direttim. "Ben senin fahişen değilim."

Bu cümle aniden yüzündeki tüm rengin çekilmesine, esmer teninin kireç rengini almasına, uçurum mavisi gözlerinin donuklaşmasına neden oldu. Nereden bakarsan bak, bu söylediğim şeyi duymayı beklemiyordu ve duyduğu şey onu dehşete düşürmüştü. Gözlerinin aniden öfkeyle parıldadığını gördüm ve birkaç saniye sonra kadehinde kalan viskinin tamamını mideye indirmişti. Birden bileğimi yakalayınca nabzım hızlandı, gözlerim irileşti ama onun gözlerine tutunmadı. Beni sertçe kendine çekmesiyle bedenim bedenine pervasızca çarptı ve göğsüm göğsünü yuvası haline getirirken geri çekilmek için atakta bulunamadım.

Dudaklarını kulağımın hizasına getirdiğinde yutkundum. Nabzım öylesine hızlıydı ki, sanki kalbim ölüme çeyrek vardı. Neredeyse tıslarcasına konuştu.

"Sen bir fahişe değilsin, elbette değilsin!" Gözlerimi omzunun üzerinden ileriye çevirdiğimde nefesimi tutuyordum. Dudakları kulağımın boşluğuna yaklaştı, neredeyse orayı öpeceğini bile düşünmüştüm ama zehirli sesi tenime döküldüğünde, amacının beni öpmek değil, ruhumu öldürmek olduğunu anladım. "Eğer bir fahişe olsaydın, şu an yanımda duruyor olmazdın, şu an altımda kıvranıyor olurdun ve emin ol bunu zevkle yapıyor olurdun." Bunları acımasızca söylemişti. Sanki kalbi yoktu. Birden söyledikleri ruhuma zehir gibi yayıldı. Neredeyse gözyaşlarına boğulacağımı düşündüm ama bu olmadı. "Sen elbette bir fahişe değilsin," diye devam etti ve sonra sesi birden iyiliklerle dolu bir cehennem çukuruna dönüştü. "Bedenini satmıyorsun ama bedenini satan çoğu fahişenin, kalbi iyiliklerle doluydu. Fahişeleri küçümsemeyi kes." Birden neye uğradığımı şaşırdım. "Ama merak ettiğin şuysa eğer... Senden satın alabileceğim birkaç saat değil, bir ömür olsun isterdim."

Kelimeleri işte tam da bu noktada asıl cinayeti işlemişti. Beni ruhumun önüne taşımış, buz gibi gözlerle ruhumun çaresiz kıvranışlarını izlediğim sırada ruhumu parmaklarının ucuna yerleştirdiği jiletlerle kavramış, ruhum onun kendisine sarıldığını sanırken, aslında açılan her kesikten sızan kanıy-

la kan kaybından yavaşça ölmeye başlamıştı. Ruhumu kaybediyordum ve bunu yaparken kılımı dahi kıpırdatmıyordum. Razıydım. Efken'in beni yavaşça tüketmeye başlamasına razı olmuştum ve o üzerimdeki ilk cinayetini ruhumu katlederek gerçekleştirmişti.

Dudakları az önce zehrini bıraktığı yere hiç kimsenin göremeyeceği hızda bir öpücük bıraktı; bu yumuşak öpücüğü taşıyan dudaklarında hâlâ ölümümü arzu eden bir yırtıcının zehri vardı. Yine de dudakları ardından ölümü taşıyan bir katil bile olsa dokunduğu yere şifa gibi sinmişti. Yavaşça geri çekilip, bana bakmadan, "Safsın," dedi, bu konuda haklıydı sanırım. "Beni istiyorsun ve bu seni benim fahişem yapmaz. Düşün bunu." Sırtını bana dönüp dansı bittiği için birbirinden ayrılan Ceyhun ile Sezgi'ye doğru yürümeye başladı.

Ona karşı önüne geçemediğim bir çekim hissediyordum evet, bu onu istemek miydi bilmiyordum çünkü hayatımın hiçbir bölümünde birini istememiştim. Elbette izlediğim filmlerdeki adamlara hayran oluyor, hatta her genç kız gibi ben de onları öptüğümü, beni sardıklarını düşünüyordum ama bu kadardı. Hiç gerçek, kanlı canlı bir adamı istememiştim. Hiç gerçek bir adamın bana dokunmasını, o adama dokunmayı, beni öpmesini ve sarmasını istememiştim. Şimdi bu his fazlalığını kaldıramıyor, kalbimse bu duyguları sindiremiyordu. Yaşadığım bir duygu hazımsızlığıydı.

Sezgi yanıma döndüğünde ellerimin titrediğini fark etmemiştim bile. Servisi yapan genç adam boşaltamadığım şampanya kadehini alıp tepsiye koydu ve gülümseyerek benden uzaklaşmaya başladı. Bakışlarım Sezgi'ye çevrildiğinde, anlayışlı bakışları yüzümü inceliyordu. "Efken bir şey yaptı sanırım," dedi yavaşça. Efken'in beni günbegün yok etmeye başladığını anlamış olmalıydı. Sessiz kalıp kalabalığa doğru baktığımda İbrahim ile Yaren'in dans eden insanların arasına karışarak dans etmeye başladıklarını görmüştüm. Bu manzarayı Efken'in görmemesini dileyerek Sezgi'ye doğru döndüm.

"Yaren ve İbrahim..."

"Efken onları görmez," dedi ama benim içimden bir ses, onun keskin gözlerinin buradaki her şeyi görebileceğini söylüyordu.

Yalnızca, "Umarım," diye mırıldandım. Ben pek de ümitli değildim.

"Sezgi," diye fısıldayan zarif ses, kemanın hoş melodisine takılarak zihnime serildiğinde omzumun üzerinden sesin geldiği yöne doğru baktım. Uzun çikolata kahvesi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış uzun boylu adam haki rengi takımının içinde âdeta ışıldıyordu. Adamın tarzı buradaki smokinli adamlardan tamamen farklıydı. Kulağında gümüş renk orta büyüklükte küpeler vardı ve sakalları da saçlarıyla aynı renkti. Teni tam bronz

olmamakla birlikte esmer denilebilecek koyuluğa sahipti ve gözleri yeşile yakın tonlarda yakıcı bir elaydı, hatta bazı durumlarda kahverengi bile görünüyor olabilirdi. Gözlerini düz siyah bir maskenin arkasına gizlemişti, sanki maskeyi bile yol kenarında gördüğü birinden ödünç almış gibi duruyordu.

"Samuel!"

Sezgi bu ismi şokla karışık büyük bir coşkuyla haykırmıştı. Kollarını hızla adamın boynuna doladığında adamın gözleri hâlâ bendeydi, sonra yüzüklerin ve bilekliklerin sardığı ellerini Sezgi'nin beline yerleştirdi.

"Seni özledim kuzen," dedi adam yakıcı bir tonlamayla, sesi görüntüsünden daha kalın ve pusluydu. Bana ruhumun derinliklerinde yatan bir sırrı biliyormuş gibi bakıyordu. Sezgi'nin bir kuzeni mi vardı? Onun kimsesiz olduğunu sanıyordum. Belki de akraba değillerdi, Sezgi evlatlık alındığı zamanlardaki ailesinin akrabalarından birisiydi bu adam. Ama her nedense Sezgi'nin verdiği hissin aynısını veriyordu.

"Mahinev," diyerek ayrıldı Sezgi, Samuel'den. "Bu Samuel, benim kuzenim. Dünya üzerinde nefes alan tek akrabam."

Samuel birdenbire sessizce bakışlarını farklı bir yöne çevirdi, ela gözleri işte şimdi parlak bir yeşil rengindeydi. "Sana ondan bahsetmemiştim," diyerek söze giren Sezgi'nin anlatacağı hikâyeyi merak ettiğim için tüm dikkatimi Samuel'den çekerek Sezgi'ye verdim. Samuel, Sezgi'yi on yedi yaşına girdiğinde bulmuştu, Sezgi'nin anlattığı kadarıyla Samuel de dünya üzerinde kalan son akrabasını, kan bağı olan kişiyi arıyordu ve sonunda birbirlerini bulmuşlardı. İkisi de yetimdi, eğer başka bir akrabaları varsa bile bilmiyorlardı. Samuel'in isminin sebebi yıllar evvel kaybettiği babasının yabancı olmasıydı. Sezgi böyle söylemişti.

Samuel, Sezgi'nin anne tarafından akrabasıymış, sanırım Samuel'in annesi ve Sezgi'nin annesi kardeşlermiş, bunu duyduğumda biraz şaşırtıcı bir hikâye olduğunu düşünmüştüm çünkü Samuel'in Sezgi'den nasıl haberdar olduğu kısmına geldiğimizde o kısım koca bir boşluktu, orayı dolduracak bir hikâye anlatılmamıştı.

Samuel nihayet elini bana uzattığında tavrı her nedense haddinden fazla dost canlısı gelmişti. Elim onun eliyle buluştuğu anda, bakışlarımız birbirine mühürlendi ve eladan yeşile kayan gözleri bir defa daha küçük zümrüt parçalarıymış gibi parıldadı. "Memnun oldum," dedi. "Mahinev."

"Memnun oldum," diye fısıldadım.

O sırada bizi izleyen zehir mavisi gözlerin farkındaydım.

"Nerelisin?" diye sorunca birden gerildim, sorgulayıcı gözleri yüzümün ortasına fener gibi tutulmuştu. Parıltısı sanki beni çıplak bırakıyordu. Sa-

vunma moduna geçmek istercesine elimi geri çektiğimde Samuel anlık duraksadı ama bu hareketimi yadırgamadı.

"Ben..."

"Samuel, bu konu biraz karışık," diyerek araya girdi Sezgi.

"Hım..." Samuel uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra, "Efken'in misafiri misin?" diye sordu ve bu tahmini karşısında şoka girdim. Efken misafirperver biri değildi, en azından çevresindekiler bundan emindi. Öyleyse Samuel bunu nereden biliyordu?

Sezgi de şaşırmıştı bu soru karşısında, yüzünü saran ifadeden bu belliydi; öyleyse bunu ona Sezgi de söylememişti.

"Bunu nereden anladın?" diye sorduğumda, Samuel yamuk bir şekilde gülümsedi; güzel görüntüsüne gölge gibi düşen gülümsemesi onun güzelliğini aydınlıktan karanlığa taşıdı. Bir an bu gülüşün alaylarla yüklü olduğunu düşündüm, bu düşünce karnıma ağrıların saplanmasına neden olsa da çaktırmamaya kararlıydım.

"Hislerim kuvvetlidir," dedi Samuel, ardından bana göz kırptı. "Ama Efken ne kadar doğru bir seçim? İşte bu tartışılır."

"Hadi ama yapma..." diyerek güldü Sezgi. "Arkadaşımla flörtleşmeyi kes."

"Bunu yapmadım," dedi Samuel tok bir sesle gülerek.

"Seni görebiliyorum pis zampara."

"Git ve sıkıcı sevgilinle bir kadeh daha şampanya iç," dedi Samuel, esrarengiz görüntüsüne rağmen oldukça eğlenceli birine benziyordu. Bana dikkatle bakmadığı anlarda öyle biri gibiydi en azından...

Sezgi, "Mahinev, eğer seninle flört etmeye çalışırsa ona aldırış etme," diye takıldı bana. "Kötü niyetli değil ama güzel kadın görünce tam bir zamparaya dönüşüyor."

"Haklı," diye onayladı Sezgi'yi Samuel. "Şu an balonun en güzel kızı karşımda duruyor, elbette flört etmeye çalışacağım. Git de bir şansım olsun."

Samuel şakacı bir yaklaşım sergilese de bu hali beni basbayağı huzursuz etmişti. Ama bunun yanında ondan kötü bir his de almıyordum, yani beni huzursuz etse de içimden bir ses iyi kalpli bir insan olduğunu söylüyordu. Hoş, içimin sesine de öyle her zaman kulak vermemem gerekiyordu ya neyse...

Samuel bana bir gezgin olduğundan bahsetmişti. Buradaki şehirler ve ülkelerden bihaber olsam da onu dinlerken anlamaya çalışmaktansa maceralarıyla ilgilenmiştim. Biraz çapkın olduğu konuşma tarzından belli olsa da dakikalar bizim için akmaya başladığında bunun böyle olmadığını, onun mizacının böyle olduğunu, bunun dışında tıpkı tahmin ettiğim gibi çok eğlenceli bir adam olduğunu keşfetmiştim.

Herkes yeniden romantik bir dans için dans pistine doğru ilerlemeye başlamış, tüm genç kadınlar genç kavalyelerini bularak dans etmeye başlamışlardı.

"Umutsuz romantikler," diye alay etti birden Samuel, beni gülümsetti. "Bu gecenin sonunda çoğu birbiriyle sevişecek, çoğu ise dans ettiği kızı bırakıp sevişmek için başka bir kız bulacak. Hep böyledir. Ha tabii bazen dans ettikleri çocuğu bırakıp sevişecek çocuk bulmaya gidenler de olmuyor değil. Güzel giysili şeytanlar..."

"Güzel görünen şeytanlar," diye mırıldandığımda gözümün önünde beliren tek bir isim, tek bir yüz vardı; o yüzün üzerine tanrının işlediği bir elmas gibi yerleştirilmiş uçurum mavisi gözleri düşünmek kalbimin atışlarını tutarsız bir fırtınaya çevirdi ve o fırtına, dindiğini sandığım yerden şehrimi yerle bir etmek için büyüyerek üzerime doğru gelmeye başladı.

"Hadi söyle bana," diye fısıldadı birden Samuel sırıtarak. "Efken Karaduman hakkında ne hissediyorsun?"

"Ne?" Birden şaşkınlığımı gizleyemedim ve eladan yeşile çalan gözlerinin içine baktım. Maskenin altında âdeta ışıldıyorlar, eladan çok zümrüt parçalarına benziyorlardı.

"Şaşırmışı oynama... Efken Karaduman kadınları büyülüyormuş, öyle duymuştum." Alayla güldü ama bu gülüşün özünde gizlediği her ne ise ona erişemedim. "Sanki büyü işi onun gibi bir çocuğa kalmış gibi..."

"Anlamadım?"

"Diyorum ki, seni de büyüledi mi? Boşa çırpınmayayım. Yoksa bu dansı bana lütfetmeyebilirsiniz ve pek tabii bu benim duygularımı büyük ölçüde incitecektir."

Tam dudaklarım bir cevap uğruna aralanacaktı ki, birden sıcak bir el bileğimi kıskıvrak kavradı ve dokunuşunun cehennemini tattığım an onun kim olduğunu anladım. Onun kim olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Artık teni bile onu ele veriyordu. Beni çekiştirerek dans pistine doğru ilerlediği sırada elbisemin büyük kuyruğu dalgalanıyor, bedenlere çarpıyordu ve kavradığı kolum aramızda bir köprü gibi gergin duruyordu. Birden beni kendine doğru çekmesiyle bedenim suyun yüzeyinde süzülüyormuş gibi süzülerek ona doğru çarptı ve göğsüm göğsüne yapışırken büyük avucu belimin boşluğuna inerek beni kavradı. Parmak uçları öfkenin tutuşturduğu çıralar gibi yanıyordu.

Kalbim ise yerinden çıkacaktı.

Maskenin ardındaki gözlerim maskenin ardındaki gözlerine tutundu ve diğer eli elimi kavradı. Belimi sıkıca tutuyor, bana kaçmamam için kendi bedeninden bir hapis yaratıyordu. Bedenimiz dans eden bedenlerin arasına

karıştı ve hararetli bir dansa başladık. Mavi gözleri doğrudan gözlerimdeyken avizeden yayılan sarı altın parçacıklarını anımsatan ışıklar yüzünde, maskesinde ve gözlerinin derin maviliğinde parıldıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, şaşkınlığım sesimden okunsa da insanların ilgisini çekmemek için başladığımız dansı bölmemiş, ona karşılık vermeye başlamıştım. Beni belimden kavrayıp biraz daha kendine bastırınca elbisem dalgalandı ve dengemi kaybedecek gibi hissettim. Koca bedeniyle buna engel oldu ve bedenindeki sıcaklığı elbisemin tok kumaşına rağmen tenimin sınırlarında hissedince yanaklarım duyguların baskısıyla yanmaya başladı.

"Seni dansa kaldırıyorum."

"Kaldırmıyorsun," dedim yüzümü buruşturarak. "Kaldırdın."

"Ne fark eder?" diye sordu sertçe, sesi yaralayıcı denecek kadar sert gelmişti, bir süre cevap vermeden onunla dans etmeye devam ettim.

"Tutarsızlığının nedenini çok merak ediyorum," dedim. "Acaba bir çeşit psikolojik bir rahatsızlık mı? Kişilik bozukluğu falan?"

"Bunu bana mı söylüyorsun?"

"Doğru, sen psikoloji okumuştun," dediğimde sesim alay yüklüydü. Efken birden bedenini bedenimden uzaklaştırdı, bir elimi tutup beni kendi etrafımda döndürdü ve başım dönerken bedenim dengesizce sallandı. Efken beni kendine doğru çekti.

"Psikoloji okudum, evet."

"Ama sen insanları iyileştirmezsin, incelemeyi seversin," diye fısıldadığımda gözleri gözlerime hançer gibi sapladı.

"Doğru," dedi. "Ama benim iyileştirilmeye ihtiyacım yok." Belimi sanki kırmak istiyormuş gibi sertçe kavramasıyla omurumun ezildiğini hissettim ama tenim tenine yaslandığı an tüm o sızı kayboldu. Göğsüm göğsünün neredeyse üzerindeydi, bir nefes ciğerlerimi yaktığında, aldığım nefes göğüslerimi onun bedenine sertçe bastırmıştı ve bu Efken'i hırlattı. Bedenlerimiz birbirine öylesine bir uyum sağlamıştı ki, bu uyum beni olduğu gibi onu da çileden çıkardı.

Sanki bir ölüydüm, onun kollarındaydım ve bir cesettim ama bu ceset nefes alıyordu, kalbi çarpıyordu, damarlarında taze kızıl kan dolaşıyordu; oysa bu cesedin ruhu çoktan çürümeye başlamıştı.

Kendimle ilgili umut beslemeyi bırakalı çok olmuştu. İnsan kendisiyle ilgili umut beslemeyi bıraktığında, ölümün fiziksel değil ruhsal bir şey olduğunu daha iyi anlıyordu. Umut etmeyi bırakan insan, ölmüş bir insandan daha cansızdı; bir cesetten tek farkı nefes alıyor olması olabilirdi ki bu da tüm bu nefeslerin içine bıçak gibi batması demekti. Eziyetti.

"Onunla ne konuşuyordun?" diye sorduğunda pembe kabarık kıyafetli kız ve smokinli kavalyesinin yanından süzülerek ortaya doğru dansımızı bozmadan ilerledik. Beni belimden kavrıyor, tehditkâr tutuşu kelimelerin dilimin göbeğinden sesimin göbeğine uzanan kordonu buduyordu. Kendime olan güvenimin körelmeye başladığını hissettim.

"Samuel ile mi?"

"Ona adıyla seslenmeye başladın bile, öyle mi? İlk başlarda bana adımı söylemekten bile korkardın," dediğinde kalp atışlarım göğsümün içinde güle gibi ağırlaştı. "Yoksa Nigin Bağı'nı kurduğun kişi Sezgi'nin aptal seyyah kuzeni mi? Bir ipsiz sapsıza bağlandığını söyleme bana. Bu senin için bile fazla aptalca."

"Bu bağı ben oluşturmuyorum bu bir," dedim ters bir sesle. Beni kendine doğru çekti, kıvrımlarım boşluklarına yerleşti ve bir bütüne dönüştük. Kalbimin atışları güçlendi. "Onunla sadece arkadaşça sohbet ediyorduk iki." Ona dik dik baktım. "Sana bir açıklama borçlu değilim üç."

"Ama buna rağmen bana her şeyi açıklamak zorundasın, bu da dört olsun öyleyse," dedi ruhsuz bir sesle.

Kapkara fırtına bulutları başımın üzerindeydi, bu bulutları var eden Efken'di; bu fırtına onun eseriydi ama bir an için bana baktığında gözlerinin derinliklerinden bu şehrin göğüne uğramayan güneşin ışıkları yüzüme dokunuyordu ve ben elimde olmadan onun gözlerindeki güneşe bağlanıyordum.

Ruhum günbegün çürüyordu.

Ben ise çürümüş bir ruhu bedenimin içinde taşıyordum; o da o bedene sarılıyor ve derin uykulara kulaç atıyordu.

"Onunla ne konuştuğunu söylemeyecek misin?" diye sordu yeniden, sesi bu defa yaydan fırlayan bir ok gibi değildi de sanki yavaşça kıvrılarak bana doğru ilerleyen zehirli bir yılandı; sonunda tenimden bir parça koparmak ister gibi zehirli dişlerini bana batıracak ve kanım akarken zehri damarlarımda dolaşmaya başlayacaktı.

"Bunu neden merak ediyorsun?"

"Söyle."

Beni sertçe çevirince, birden sırtım onun göğsüne yaslandı. Bir eli belimdeydi, bir eli boynuma kaydı ve danstan uzak bir pozisyonda birkaç saniye nefes nefese dans eden bedenlerin arasında durup öylece bekledik. Bizim etrafımızdaki maskeli bedenlerin gözleri bize dokunuyor, dudaklarında tebessümler büyüyordu ama gözler üzerimizde uzun süre kalmıyordu.

Beni tekrar kendine çevirirken, "Söyle," diye hırladı. "Ona neden gülümsediğini."

"Ben ona..."

"Sakın bana yalan söyleyeyim deme. Oradaydım, gözlerim üzerindeydi, seni izliyordum. Her an seni izledim." Birden parmakları belimin kenarlarına indi ve ben de elimde olmadan kollarımı kaldırıp onun boynuna doladım ama bu birkaç saniye sürdü, bedenimi geriye doğru yatırdığında resmen ters bir C harfi gibi kavis kazanmıştım ve kollarım onun boynuna sarılı haldeyken o da üzerime doğru eğilmişti. Saçlarım neredeyse dizlerimin iç kısmına değiyordu, gözlerim gözlerinden ayrılmadı. Nefesi dudaklarıma çarpıyor, dudaklarımız birleşmek uğruna kavruluyorlardı sanki. "Ona gülümsedin. Oradaydım. Sana bakıyordum, bana bakmıyordun. Ona bakıyordun." Nabzının sesini duyuyordum, benim nabzımın sesiyle buluşarak vaveylalara dönüşüyordu. "Benim için değil, onun için gülümsüyordun."

Damarlarım bir süre öyle geriye doğru yatık halde durmamdan dolayı mıdır bilinmez, boynumu bir ağacın kalın kökleri gibi sararak belirginleşti. Efken'in bakışları çok hızlı bir biçimde belirginleşen damarlarıma kaydı ve kanımın sesini dinlerken mavi gözleri usulca kısıldı. Kirpikleri öylesine yoğundu ki, gözlerinin maviliği o koyu, simsiyah kirpiklerinin arasında ufukta ama epeyce uzakta görünen deniz manzarasına benziyordu.

"Senin bazı problemlerin var," diye fısıldadım.

"Kesinlikle," dediğinde birden beni doğrulttu ama bunu yaparken boynuma bakmıştı. Kanıma susamış gibi bakmıştı boynuma. Dişlerini geçirip, damarlarımda dolanan son kanı bile emmek istiyormuş gibi... Dudaklarını boynuma bastırıp, derimi dişlerinin arasına aldığını ve sonra da beni emmeye başladığını düşündüm. Neredeyse titreyecektim.

Bunu fark etmedi.

"Ona gülümsedin," dedi tekrardan belimi kavrayıp beni sertçe kendine çekerken.

"Dostça bir gülümsemeydi. Hem seni ilgilendirmez."

"Böyle konuşmamıştık. Hem onunla hangi arada dost oldun?" Bir uçurumun kenarında, gözlerimde Efken'in bağladığı bir çaput parçasıyla kör olmuş bir halde yürüyormuşum gibi hissediyordum. "Benden başkasına gülümsemeni yasaklıyorum."

"Saçmalıyorsun," dedim dişlerimin arasından. Çünkü saçmalıyordu.

"Son derece ciddiyim Mahi," dediğinde kalbim göğsümün derinliklerinde sersemledi.

Beni bekleyen kaderi bilmiyordum, bu şu an benim için en korkutucu şey olmalıydı ama olmadı; şu an benim için en korkutucu olan şey, Efken'in tenine dokunurken yaşadığım sarhoşluğun kaybolması ve gözlerimi bir kez kırpıp geri açtığımda onu karşımda göremeyecek olmamdı. Onu bir

gün geride bırakmak zorunda kalacaktım. O zaman ne olacaktı? Bu kadar kısa sürede özüme inen bu adamı geçmişin içine eskimek üzere bir anı olarak bıraktığımda kalbim neden paramparça olacakmış gibi hissediyordum?

Bana karışıyordu, baskıcıydı, tutarsızdı ve gerçekten bir dediği diğeriyle çelişiyordu ama onun her sözü aynı zamanda bir yemindi de. Yine de ona bakarken, tüm kötü yanlarına ve ondan nefret etmeme neden olacak kadar karanlık yanlarına rağmen çok güzel olduğunu düşünüyordum. Anlayamıyordum. İnsan bu denli güzel bir şeye bakarken ağlamak ister miydi? Ben istiyordum.

"Bana bakıyorsun, bir cevap vermeden," dediğinde nefesindeki alkolün kokusu yüzümü büyük avuçlarıymış gibi okşadı. Tam şu an, yani yüzü yüzüme yakınken ruhumdan koparak ayaklarımın dibine düşen parçaların üzerine basarak yükselmek, onun boyuna ulaşmak ve parmaklarımı yüzünde, tıraşlı kemikten bir cenneti anımsatan yüzünde gezdirmek istiyordum. Nedenini bilmiyordum ama istediğim buydu. Bana biraz daha sokulunca bu istek kör bir bağlılığa dönüştü, yoksunluk krizine girecekmişim gibi hissettim. Sanki o bir tür uyuşturucuydu.

"Ne cevap verilir bilmiyorum Efken. Seni anlamıyorum. Cevap aslında bu kadar basit. Seni anlamıyorum."

Niyetim onu bir kitap gibi okumaktı. Bir ömür bile sürse, sayfalarında parmaklarım gezinsin, onu okuyarak zihnime kazıyayım, sonra da onunla ilgili yazarak düşüncelerimi kesin yasalara çevireyim istiyordum. Ama ulaşmam gereken bir geçmiş, beni bekleyen belirsiz bir gelecek vardı. İnsanın geçmişinden parçalar koparıp o parçaları bir araya getirecek olması çok acı verici olmalıydı; sonuçta bulacaklarım beni paramparça edecek şeyler olabilirdi. Bana göre bir insan başını huzurla yastığa koyabilmek istiyorsa, geçmişinde ne yaşanmış olursa olsun tüm olanları unutmalıydı. Acaba ben o geçmişi kavradığımda onu terk ederek kimsesiz bir yetim gibi bırakarak unutabilecek, rahat uykulara geri dönebilecek miydim? Efken olmadan bunu yapabilir miydim?

Efken bir okyanustu ve ben su alan kayığımla o okyanusun ortasında rehin kalmış bir kimsesizdim. Okyanus beni istiyordu ve ben de okyanusu. O okyanusu, onun suyuyla ölüm beşiğine dönen kayığımdan daha güvenli buluyordum. Oysa okyanus beni öldürmek için kayığın içine doluyor, ölüm beşiğini serin dalgalarıyla sallıyordu.

"İsteklerim basit. Bir başkasına gülümseme." Bunu sakin bir ses tonuyla söylemiş olsa da sesinin ruhu elinde bir bıçakla kapının önünde duruyor, o bıçağın sapı kandan yapış yapışken ucundan da gözyaşı gibi kan damlıyordu.

"Bırak da buna ben karar vereyim."

"Öfkelendiğimde neler yaptığımı bilseydin beni öfkelendirmezsin." Beni yavaşça suyun üzerinde süzülüyormuşum gibi çekerek dans edenlerin içinde salındırdı. Artık bedenlerimiz birbirine ayak uydurarak hoş bir ritim yakalamıştı ve bizden habersiz danslarını sürdürüyorlardı. "Emin ol Medusa," dedi gözlerimin içine yakıcı gözlerle bakarak. "Henüz kim olduğumu bilmiyorsun."

"Tehdit etmek yerine konuşmayı öğrendiğinde belki seni dinlerim." Ona baktım. "Ama biliyor musun yine de seni dinlemezdim. Mağarada yaşamıyorsun Efken."

"Bunu benim için yanıp tutuştuğunu gözlerinde gördüğüm kadın mı söylüyor?"

"Benden bu kadar." Birden ondan ayrıldığımda bana bakakaldı. "Dans için teşekkürler. Her ne kadar bu dans için senin teşekkür etmen gerekiyor olsa da öyle işte."

"Bir daha herhangi birine gülümseyecek olursan, o kişiyi öldürürüm," dedi sırtımı ona dönüp dans edenlerin arasından ilerlemeye başladığım sırada. Durdum. Donmuş bir nehrin üzerinde duruyormuş gibi durdum. Önümde upuzun donmuş bir yol varmış, buz çok inceymiş, her bir adımda ölümü ağırlayan nehir beni içinde misafir etmek için can atacakmış gibi durdum. Efken de bu buzların üzerinde yürümek, yolun sonuna ölümün kollarına düşmeden varmaya çalışmak gibiydi işte.

Gerçekten birini öldürebilecek biri miydi? Bir yanım buna körü körüne inanıyorken, diğer yanım böyle bir şeye inanan tarafıma dehşetle bakıyor ve aksini savunurken o tarafımı inandırmak için canla başla çalışıyordu. Kendimle çelişmeme neden olan adam, beni bu buzdan nehrin ortasına bırakıp yolun sonuna nehrin ince buzu kırılmadan gelmemi isteyen adamdı.

Bir şey söylemek yerine o ince buzun kapladığı donmuş nehrin üzerinde yürümeye başladım. Buzun çatlayacağını, ayağımın içeri batacağını, ne kadar çırpınsam da sonumun nehrin soğuk sularında boğulmak olacağını bile bile yürüdüm.

Gözlerim boşluğa çevrildi.

Şu an ne kadar tehdit ediyor olursa olsun, bir gün benim için birini zaten öldüreceğini bana söyleyen oydu.

Yani evet, kabul etmesi zor da olsa bir katil uyanmış olsun ya da olmasın, onun içindeydi.

17. KAN KOKUSU

ACCEPT, KILL THE PAIN

Büyüdüğümü, bazı acıları babama dahi anlatamayacak kadar çaresiz hissettiğimde ve yine o acıları babama anlatsam bile bir çare bulunamayacağını anladığımda fark etmiştim.

Bazen, yani kendimi artık hiçbir şeyin düzelmeyeceğine inandırıp, ruhumu önüme katarak ona türlü işkenceler uyguladığım zamanlardan bahsediyordum, bu gibi zamanlarda ölmek benim için bir kurtuluş gibiydi.

Zihnim intihar düşüncesini içine hiçbir zaman kabul etmemiş olsa da, ruhumun çoğu kez arzuladığı yakıcı bir ölümdü. İliklerime dek hissedeceğim bir ölümü arzuluyordu.

Bazen ruhumun ve zihnimin birbirine nasıl bu denli düşman olduklarını anlamlandıramıyordum. Sanki zihnim başka bir kadına, ruhum ise büsbütün bir başkasına aitti. Kendimi kanatıyordum, sonra o kanı temizleyip yaralarımı tek başıma iyileştiriyordum. Büyümeye başladığım andan itibaren yalnız kalmıştım. Çocukken dizlerine koşup saçlarımı okşamasını istediğim, fiziksel acı ne kadar şiddetli olursa olsun onun yanındayken her şeyi unuttuğum babam, artık büyüdüğümde uğradığım bir liman olmaktan çıkmıştı. Birbirimizi koşulsuz seviyor da olsak artık onun küçük kızı değildim ve o da bunun bilincindeydi. Yine üzerime titremeye, bana gözünün bebeğiymişim gibi davranmaya devam ederdi. Onun gözünde kaç yaşına gelirsem geleyim, dudaklarını büke büke ağlarken dizine yanağını bastıran o küçük kız çocuğu olarak kalacaktım. Bunu bilmek bana kendimi güvende hissettiriyordu.

Şimdi Efken vardı.

Ruhumu bir sarmaşık gibi sarmış, etrafımı çitlerle örerek beni mayınlarla dolu arazisinde kendisine mecbur etmişti. Buna rağmen ona güveni-

yor, içimde ölen umutları onun parmak uçlarına belki diriltebilir düşüncesiyle bırakıyordum; o ise o umutların cesetlerini parçalıyor, yakıyor, küllerini bir kavanoza dolduruyordu ve umutlarımın küllerini bile esir ediyordu.

İnsanlar şampanyalarını içiyor, dans ediyor, gecenin tadına varıyordu. Ben ise bir kenara çekilmiş insanları izliyordum. Aslında kenarda olduğum söylenemezdi, karanlığın mesken tuttuğu locaların olduğu üst kata tırmanmıştım. *Kimsenin beni göremeyeceği* bir yerde, ellerim korkulukta aşağıdaki kalabalığı izliyordum. Muhteşem balo kıyafetlerinin içinde salınan genç kızları izlemek bile keyif vericiydi ama içimde ezici bir his dolanıyordu ve bu hissi bastıramıyordum. Bir zamanlar zihnime hiç sızmayan o intihar düşüncesini önüme alıp, bir bulmaca gibi onu çözmeye çalışırken zihnimi değil, ruhumu kullanmıştım ve şimdi o düşünce, dans eden bedenlerin arasında siyah peleriniyle ilerliyor, beni arıyordu.

Ne kadar kabul etmek istemesem de manevi yönden büyük bir çöküntü içerisinde olduğumu anlamıştım artık.

"Eğleniyor musun?" Soru, geçmişten kopup gelmiş gibi önüme düştüğünde, eski bir hatıraya rastlamanın şaşkınlığıyla omzumun üzerinden sesin sahibine doğru baktım. Bu sesi tanıyordum, zihnimin perdeleri tutuştu ve boş bir tiyatro salonu kelimeleri sergilemek için önüme serildi.

Üst kat öylesine karanlıktı ki, onun beyaz maskenin arkasındaki bataklık yeşili gözlerini gördüğümde şaşırmıştım. Yüzü karanlık bir gölge gibiydi ama gözleri o gölgenin içinde parıldayan bir ışık pıhtısıydı.

O gece, mekânın dar koridorunda karşılaştığım, yüzünü görmediğim adamdı bu. Yeşil gözlerin sahibi doğrudan bana bakıyordu, beyaz saten eldivenlerin içindeki ellerini korkuluklara yaslamıştı ve üzerinde gösterişli bir smokin vardı. Benden bir kafa boyu uzunluğundaydı, muhtemelen bir doksan boylarındaydı çünkü ayağımdaki topukluyla bile bu fark gözle görülürdü.

"Deniyorum," dedim.

Crystal'i düşündüm. O kişiyi bulduğunu söylemişti, o kişinin uzağa gitmesini engelleyerek *beni* güvende tutacaktı. Bu adam o olabilir miydi? Dilimin altında biriken sorular canımı sıkmıştı. Adamın teninden bergamota benzer bir koku geliyordu, muhtemelen parfümünün kokusuydu bu. Rahatsız edici olmamakla birlikte, Efken'in kokusunun yanında epey zayıftı.

"O zaman pek de eğlenceli olmasa gerek."

"Sanırım."

"Masken göz alıcı," dedi, tok sesine yayılan bir duygu vardı ama onu yakalayamadım. Emin olduğum sesinde alay olmadığıydı. Keskin gözlerini benden çekerek kalabalığa indirdi. "Bu balo pek de Efken Karaduman'a uygun değil. Sebebi ne acaba?"

Sesinde merak yoktu. Zaten cevabı biliyormuş gibiydi. Hatta bu soru bile cevabın ta kendisi olabilirdi. Omzunun üzerinden yeniden bana bakınca ne diyeceğimi bilemediğimden sadece omuz silktim. Bu onu gülümsetti, gülümsediğinde loşluğa rağmen uzun ve oldukça beyaz dişlerini görmüştüm.

Köpek dişleri oldukça sivriydi. Birkaç saniyemi yüzünün sınırlarında dolaştırdım, ardından tekrar kalabalığa baktım. Bu konuşma burada bitse iyi olacaktı.

"Pek konuşkan biri değilsin sanırım."

"Evet," dedim. "Değilim."

"Seni rahatsız ediyorum öyleyse."

"Biraz," dedim dürüstçe.

Dürüstlüğüm onu şaşırttı. "Öyle mi? Üzgünüm," dedi ama sesi pek de üzgün gibi değildi. Hatta bu durum umurunda bile değildi bence. "Efken'in arkadaşı mısın?"

"Neden soruyorsun?"

"Öylesine," dedi.

"Konuşmaktan hoşlanmadığımı anladığını sanıyordum," dediğimde alayla güldü, gülüşünün sesi zihnime bir esinti gibi sızdı ama bu esinti, kış gününde soğuktan donuyorken pek de rastlamak istemeyeceğim türden buzdan bir esintiydi. İçimi dondurmuştu.

"Kızıl saçlının bir akrabası olamazsın, öyle olsa ucube kuzeni sana asılmazdı," deyince donup kaldım. Bunu nereden biliyordu? Beni mi izlemişti? O gece beni görmüş müydü? *Benim aksime...* Beni tanıyordu sanki. Üstelik Samuel gibi bir adama nasıl oluyordu da ucube diyebiliyordu? Öfkeyi içimin derinliklerinde hissetsem de ona yansıtmadım.

"Ceyhun denen ruhsuzun da akrabası olamazsın, öyle olsan seni Efken gibi bir kadın emicinin kucağına öylece bırakmazdı."

Hoşuma gitmeyen cümlesi yüzünden ona doğru sertçe döndüğümde, o da omzunun üzerinden beni süzmeye devam etti. Öfkelendiğimi görmek onu keyiflendirmişe benziyordu.

"Küçük Karaduman'ın arkadaşı olmak için de biraz büyük duruyorsun sanki... Liseli değilsin, değil mi?"

"Tüm bunlardan sana ne?" diye tısladım, evet tısladım ve yeşil gözlerin sahibinin içindeki beğeni dolu parıltılar daha da çoğaldı.

"Neden öfkeleniyorsun?"

"Çünkü çok soru soruyorsun. Merak ettiğin bir şey varsa git ve ona sor," diyerek parmağımla kolonlardan birine yaslanmış viskisini yudumlayan Efken'i işaret ettim. Başını yavaşça kaldırmış boşluğa bakıyordu, maskenin ardındaki gözleri cansızdı, sanki şu an burada bile değildi.

"Ne yazık... Senin gibi güzel bir kadın kimliğini onun gibi bir adamın parmaklarının arasına mı bıraktı yoksa? Sana soruyorum, o senin sahibinmiş gibi cevap vermen beni biraz hayal kırıklığına uğrattı."

"Efken benim sahibim falan değil," diye bastırdım cümlelerini.

Bana doğru bir adım atınca, bir adım geri çekildim.

"Peki ya neyin öyleyse?" Sorusu damarlarımdan hızla geçti, kanım gibi kalbime ulaştı ve kalbim o soruyu pompaladı. "Öylesine birisi için fazla göz önündesin. Öylesine biri için yapılacak şeyler değil bunlar." Bana doğru bir adım atınca neredeyse geri adım atacaktım çünkü yüreğim ağzıma taşınmıştı ama yine de tam karşısında durarak kendimi savunmaya karar verdim. "Sen Efken için önemli biri misin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Hayır," dedi. "İlgilendirir."

"Nedenmiş o? Âşık mısın Efken'e?"

Adam homurdandı, ardından güler gibi bir ses çıkardı. "Belki de seni yanında tutmasının sebebi komik olmandır," dedi. Bana doğru bir adım daha attığında kalbim yerinden korkuyla hopladı ama geri çekilmedim. Uzun, koyu renk saçlarım göğüslerimden aşağı sarkıyordu, fönlü saçlarımı yavaşça geriye doğru atınca ona yumruk atacak gibi oldum ve geri çekilip sırıttı.

"Ya da belki de sadece şu saf güzelliğin içindir."

"Yumruğu tam midenin üzerine indirdiğimde de aynısını söyleyecek misin? O yumruktan sonra en az yedi gün yemek yiyemezsin," diye hırladığımda kahkahayı basarak bir adım geri çekildi.

"Çok hoşsun," dedi ama bunu daha çok *komiksin* demiş gibi algıladım. Sinirlerimi tepeme toplamıştı. "Hep sonunda Crystal'e âşık olacağını düşünürdüm," deyince birden mideme yumruk yiyen benmişim gibi hissettim. Beni benim taktiğimle yere sermişti sanki. "Crystal'i bile görmezden gelebilen bir adam, nasıl oluyor da senin kadar masum bir kadını seçebiliyor?" Efken'in beni seçtiğini mi düşünüyordu? Yutkundum ve bu adamı gülümsetti. "Ne yazık... Yoksa çoktan onu seçen kişi sen misin?"

"Benimle alay etmeyi kes," dedim. "Seni yanımda görecek olursa öldürür."

"Bir katil olduğunu biliyorsun yani," dedi adam soğukkanlılıkla.

Kalbim göğsümün içinden bir yıldız gibi kayarak ruhuma saplandığında, şimdi ruhuma saplanan kalbimin keskin parçaları ruhumu kanatıyordu. Şimdi geçen onca zamandan sonra yeniden yalnızdım. Düşüncelerimle... Bir gece o kadar yalnızdım ki, makyaj aynamın önüne oturup kendimi izleyerek sabahlamıştım ve o gecenin sabahında artık başka bir kadındım. Şimdi o

geceyi yeniden yaşıyormuşum gibi sendelemişti kalbim. Ne diyeceğimi bilememenin getirdiği bir sessizlikle öylece adama bakakaldım.

"Zaten biliyorsundur diye düşünmüştüm," dedi yavaşça gülümseyerek ama bu gülümseme dostça değildi, en zehirli alaylarla bezeliydi ve kalbimi ezip geçmişti. Neden şaşırıyordum ki? Başta da Efken'in nasıl biri olduğunu az çok bilmiyor muydum? Çevresindeki insanlar bile onun kuklasıydı, o ise tüm ipleri parmaklarına dolayarak hareketlerimizi belirleyen bir kukla sanatçısıydı. Yine de bir süre sustum. Sonuçta biliyordum, bir gün benim için de bir cinayet işleyecekti. Üstelik öldürdüğü kişi de suçsuz biri olacaktı. Bir masum...

"Madem Efken'in düşmanısın, neden buradasın?"

Sorum üzerine bir süre sustu. "Düşmanı olduğumu söylemedim."

"Öyle mi? Kim dostunun bir katil olduğunu söyler?"

"Bunu sana ruhsuz arkadaşı Ceyhun da söyleyecektir, kızıl olan ucube de, hatta kız kardeşi olan Küçük Karaduman da. Ben zaten bilinen bir şeyi söylüyorum."

Boğazımdan usulca kayan yutkunuş içime battığında bir müddet sustum. Sonunda, "Sen kimsin?" diye sordum, kalp atışlarım oldukça yavaştı. Artık konuşmak istemiyordum ama bir şekilde ayakta kalabilmem için konuyu farklı bir yöne çekmem gerekiyordu. Şimdi kaçıp gidecek olursam kazanan karşımdaki adam olacaktı.

"Beni merak etmeye mi karar verdin?"

"Hayır," dediğimde sırıttı.

"Bana öyle gelmedi Mahinev."

"İsmimi de biliyorsun."

"Birçok şeyi biliyorum ama ne ifade ettiğini bilmiyorum, bu da seni merak etmeme neden oluyor ve ben merakta kalmayı hiç sevmem." Alaycı gülümsemesi yüzünden hızla silindi, yüzünü buzdan bir duvar sardı ve bana düşmanca bir bakış attı. "Büyüleyici görünüyorsun ama bu yeterli değil. Seni bu kadar çok yakınında tutmasının başka bir nedeni olmalı."

"Efken'in bir açığını arıyorsan, bulamazsın," dedim dürüstçe. Çünkü bana kalırsa onun bir açığı yoktu. Açığı benim gibi bir kadın olamazdı. Ne kadar birbirimize sokulup çarpışarak ateşleri harlasak da o ve ben farklıydık; onun kalbinde buzdan duvarlar vardı, benimse kalbim bir süredir cehennem yeriydi. Tam tersi de olabilirdi ama bir şekilde uyuşmuyorduk işte. Yine de kısa bir an için bu yabancının düşüncelerinin gerçek olmasını dilemediğimi söyleyemezdim. Çok kısa bir an için... Küçücük bir an.

Efken'in cümlelerini değil de kalbinin atışlarının sesini duymak isterdim.

"Kendine yazık etmeni istemezdim," dedi adam. "Umarım seni kullanıp bir kenara atmaz." Bu cümleyi kurduğu anda kalbimden vurulmuşum gibi acıyla sarsıldım ama her nedense sanki adam da bu söylediğine kendini inandıramamıştı. Yine de bana en acımasız yeşil gözlerle baktı. "İnsanı uykusuz bırakacak kadar güzel olman yeterli değil. Daha fazlası olmalı."

"Ne?"

"Boş ver," dedi. "Birazdan çok eğleneceğiz."

"Ne demek istiyorsun?" diye üsteledim.

"Boş ver ve şimdilik sakin ilerleyen bu balonun tadını çıkar güzelim."

Birden, hiç beklemediğim bir anda elimi beyaz saten eldivenin sardığı elinin içine aldı ve bana geri çekilmem için zaman bile tanımadan parmaklarımı dudaklarına götürdü. Parmak boğumlarıma küçücük bir öpücük kondurduğu esnada maskenin altındaki gözler beni izliyordu.

"Tekrar görüşene dek, şimdilik hoşça kal."

Bu onun son sözleriydi. Hızla geri çekilip karanlığa doğru yürüdü ve çok geçmeden gözden kayboldu. Sözcüklerinin anlamını çözmek istercesine öylece arkasından bakarken kendimi allak bullak hissediyordum. Bir yere oturmak, uzunca susmak, belki de sonu olmayan bir uykuya dalmak istiyordum. Merdivenleri inmeye başladığımda zihnim çok yoğun bir konuyla kanlı bıçaklıydı. Efken'in ışıklar bana çarptığı anda beni kavrayan gözlerini hissedince ürperdim. Onun bakışlarıyla anında çözülen ruhum ona bakmam için bana yalvarmaya başlamıştı.

Efken elinde tuttuğu kristal viski kadehini kaldırıp bana doğru uzattı ve sonra birkaç saniye o şekilde bekledikten sonra kadehi indirip dudaklarıyla buluşturdu. Bu hareketi olduğum yerde donakalmama neden olurken, sanki geçmişi içinde taşıyan karanlık odanın kapısı açılmış, bir anı karanlık bir su misali zihnimdeki düşüncelerin yığıldığı salona doğru akmaya başlamıştı. Hafızam titreyen yapraklar gibiydi, rüzgâr hafızama çarpıyor ve anılarımdan parçalar titrerlerken zihnim onları görebilmek için başını karanlık pencereden dışarıya uzatıyordu.

Sanki yıllar önce, belki bu dünya bir toz bulutuyken bir yerde, belki Ay ya da Venüs'te bir yerde, bu ânı yaşamıştık; o ile benken... Garip bir his içimi kapladı. Efken'in alabildiğine mavi bakışları bendeydi. Basamakları düşmemek için tırabzana tutunarak inmeye başladım; beni izlemesi kötüydü çünkü birden dengemi kaybedip düşebilirdim. Bu balo, birkaç kemiğime bedel olsun istemiyordum ama bu bakış, onlarca kemiğime bedel olabilirdi.

Kan tüm damarlarda kırmızıydı, ay her gece gökyüzündeki nöbetine başlar, hastalık her insanın içinden bir şekilde aynı hasarları vererek geçip giderdi; bulutlar koyulaşıp yere yakın konuma gelirse yağmur kaçınılmaz

olurdu, kızıla dönen bulutlar karın habercisiydi ve bir yerlerde umut hâlâ bir çocuğun kalbinde çarpıyordu.

Biri basamağın sonunda bana elini uzatınca, bakışlarım usulca maviliklerden ayrılarak maskenin ardından beni izleyen gözlerle buluştu. Samuel'in benim için uzattığı eline bakarken boğazımda bir yumru oluşmuştu. Tedirginlik içimi kasıp kavururken ve az önceki yabancının ne söylemeye çalıştığını kafamda tartarken çok vaktim yoktu. Samuel'i gocundurmamak için elimi ona uzattım ve avucunun içinde şekil alan parmaklarımın beyazlığıyla sarsıldım.

Bir ölü kadar beyazdım.

Sanki karların altında bir ölüm uykusuna dalmıştım.

Samuel, "Güzel Medusa," dedi maskeme göndermede bulundurarak. "Beni taşa çevirmeden önce, bu dansı bana lütfeder misin?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim ama Efken'le inatlaşmak niyetinde olmadığımdan gülümsemek yerine, "Tabii ki," diye fısıldadım ama sanki bu Samuel'e verdiğim son cevaptı çünkü ters yönden esen bir rüzgâr Efken'in kokusunu ciğerlerime taşıdı. Birkaç saniye sonunda Samuel yüzünün yan tarafından yediği yumrukla yana doğru devrilip kırmızı saten kumaşla sarılı beyaz kolona çarpmıştı. Efken'in hiddetle ona atıldığını görünce donup kaldım. Çığlığım bile boğazımın derinliklerinde kilitli kalmıştı.

Panik dolu çığlıklar bana değil, yabancı bedenlere aitti. Genç kadınlar farklı yönlere dağılarak gözlerini bize dikmişlerdi. Efken, Samuel'i yakasından kavrayarak kolondan çekti, sonra kolona tekrar sertçe yaslayıp, "Ona dokunma cüretinde bulunabilecek kadar mı yedin olmayan beynini?" diye sordu tükürür gibi. Dişlerine baktım, sanki dişlerinde avını parçalarken bulaşan kan lekeleri vardı. Kalbim gümbür gümbür çarpıyor, Sezgi elbisesinin eteğini kaldırmış bize doğru koşuyordu.

"Sakinleş dostum," dedi Samuel, yediği yumruğa rağmen gülümsüyor ve asla Efken'e karşılık vermiyordu. Sanki aralarında geçen normal bir şakalaşmaydı bu, Samuel'in tepkileri beni şaşkına çevirmişti. Hatta Efken'in ona saldırmasından çok daha şaşırtıcıydı.

"Ondan uzak duracaksın!" diye kükredi Efken bilinçsizce, boynunu saran damarlar ölüm sarmaşığı gibi olmalarına karşın içlerinde onun yaşamını gizliyorlardı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, ellerim saniyeler içerisinde buz kesmişti. "Ona elini bile sürecek olursan!.."

"Efken!" diye bağırdı Sezgi dehşet içinde, Efken'in koluna yapışıp onu geri çekmeye çalışıyordu. "Lütfen, ne yapıyorsun? O benim kuzenim! Tek akrabam! Ona böyle davranamazsın."

"Nasıl davranacağımı sana sormadım!" diye kükredi Efken, Sezgi'ye değil doğrudan Samuel'in gözlerinin içine bakıyordu. O gözlerde ölüm kaynı-

yor, o gözlerden ecel taşıyordu. "Bir daha benim olana dokunmayacaksın!"

Siyah bir yılanın çatallı dilinin düşüncelerimi dolduran kelimelerin etrafında dolaştığını hissettim. Dudaklarım birkaç defa aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim ve onları geri kapadım. Donup kalmıştım. Kelimelerim kendine ait bir cümle bulup, o cümleye katılarak dudaklarımdan dışarı dökülemiyordu bir türlü. Hissettiğim tek şey yoğun bir şaşkınlık duygusuydu; sonra boğazımda kuruluğu hissettim.

"Ben senin değilim ki," diye fısıldadım sonunda. Sezgi onları ayırmaya çalışırken. Ve sesim birden güçlendi. "Ben senin değilim ki!"

Efken hırıltılı bir nefes vererek Samuel'e bir yumruk daha indirmek için hazırlanıyordu ki, Ceyhun onun kolunu yakalayarak, "Ne yapıyorsun?" diye hırladı. "Burada yapabileceğin bir şey değil bu. Bu kızın senin için olan önemini nasıl herkesin içinde belli edersin? Onu öldürsünler mi istiyorsun?"

Tüm bunları sessizce söylese de Efken gibi ben, Samuel ve Sezgi de her şeyi duymuştuk.

Efken kükremeye benzer bir ses çıkarıp, yumruğunu Samuel'in yüzüne değil, Samuel'in başının hemen yanındaki taş kolona patlatınca, beton bir anda üç farklı yerinden çatladı ve gözlerim irileşti. Efken nefes nefeseydi, gözlerini yummuştu çünkü muhtemelen tam da şu an gözleri yine ışıldıyordu ve bunu kimsenin görmemesi gerekiyordu.

Samuel, "Ceyhun haklı sanırım," dediğinde Efken dişlerini gıcırdattı.

"Kapat lan çeneni göt."

"Ayıp ediyorsun," dedi Samuel, masumca gülümsüyordu.

"Seni öldürürüm." Efken yavaşça Samuel'in kulağına doğru eğildi ve o an yan gözle bana baktı. "Bir daha seni onun etrafında görürsem Samuel, sana ölümü diletirim."

"Yeter," diye fısıldadım, fısıldamadım. "Kes artık şunu. Uzaklaş ondan!"

Efken birden tenine ateş değdirmişim gibi irkilerek Samuel'den uzaklaşınca, gözlerinin irileştiğini gördüm; bana beni parçalamak istiyormuş gibi bakakaldı.

Şimdi Samuel de bana bakıyordu.

Sezgi ise Samuel'in kolunu tutuyor, "İyi misin?" diye soruyordu, durmaksızın bunu soruyordu; çok korkmuştu çünkü Samuel onun tek akrabasıydı.

Efken aniden bana doğru yaklaştı ama artık kimse bize bakmıyordu. Ceyhun ile Sezgi, Samuel ile ilgileniyorlardı. Efken, "Yine aynısı oldu ama bu kez daha güçlüydü," dediğinde onu anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Nasıl oluyor da bana emrettiğinde tenim dağlanıyor, ben istemesem bile senin durmamı istemen beni durduruyor?"

Bir adım geri çekilmek istedim ama yapamadım.

Bunun Mar soyuyla bir ilgisi olabilir miydi? Öyle olsaydı herkesin üzerinde işe yarardı, sadece Efken'in üzerinde etki ediyordu.

"Ben... bilmiyorum."

"Biliyor ya da bilmiyorsun, bu umurumda değil ama kes şunu. Beni daha ne kadar fazla fethedeceksin sen?" Bu soruyu saf bir yakarışla dillendirmişti.

"Ben..."

"Sen ne?" diye bağırınca yerimden zıpladım. "Bana bunu neden yapıyorsun? Şu sikik şeyi bana yapmayı kes amına koyayım, yapma!"

"Bağırma," diyebildim, sesim kısıktı.

"Bağırmamı istemiyorsan emret! O zaman bağırmam! Nasılsa emrederken bana her şeyi yaptırabilirsin, değil mi?"

Arkasına doğru baktım, Sezgi ile Ceyhun bize bakmıyorlardı ama Samuel yaslandığı çatlak kolondan geri çekilmemiş, omzunun üzerinden bize doğru bakıyor, dikkatle ikimizi izliyordu.

"Ben... neden sana istemediğin bir şeyi yaptırayım ki Efken?"

"Bana masum rolü yapma artık, içimi deşen bir şeytansın sen. Cehennemimin içine bir cennet kurdun ve beni iyiliğin varlığına inandırdın. Masumiyetin güzelliğini gösterdin. Sen o cenneti var eden bir şeytansın. Beni mahvetme." Efken bunları yakarır gibi söylemişti bana. Nabzım artık daha ağırdı, damarlarımdaki kan bile sessizce akıyordu.

"Ona o yumrukla vurdun!" diye bağıran Sezgi görüş alanıma girdi. Efken'in sırtına vurunca, Efken ona doğru döndü. "Geber yazan yumruğunla ona vurdun! Bunun anlamını biliyorum, biliyorum! Ona bir şey yapacak olursan!.."

Efken sessizdi, sadece Sezgi'ye bakarken ruhu sanki bedeninin içinde değildi, bir kenara geçmiş olup biteni izliyordu. Efken ise içi boş bir tabut gibiydi.

"Ona o yumruğunla vurdun," dedi Sezgi, maskesinin altındaki gözleri kızardı ve bir damla gözyaşı hızla yanağından aşağıya süzüldü. "Efken, bu hayatta kanımla bağlı olduğum başka kimsem yok. Ona nasıl o yumruğunla vurabildin?"

"Dikkat etmedim," dedi Efken. "Ona zarar vermem, merak etme."

"Yalan söylüyorsun," dedi Sezgi, hıçkırıyordu.

"Sezgi, ona zarar vermeyeceğim."

"O yumruğunla vurduğun herke-"

"Sezgi!" diye hırladı Efken. "Kes şunu. Dikkatim dağınıktı, farkında değildim. Ona zarar vermeyeceğim!"

"Lütfen yapma," dedi Sezgi, artık sarsılarak ağlıyordu. Birden kendimi çok çaresiz hissettim. Efken'in *GEBER* yazan dövmesinin olduğu yumruğu bir şeyi mi ifade ediyordu? Zihnim bu konuya ait anıları reddetti. Düşünmek istemedim. Çünkü sanırım zaten cevabı biliyordum.

Ceyhun, Sezgi'yi omuzlarından tutarak geri çekerken, "Yapmayacak," diye telkin etti onu. "Ağlama bebeğim, lütfen."

"Lütfen ağlama," diyebildim, tek diyebildiğim buydu.

"Seni dinler," dedi Sezgi bana yakarır gibi. "Lütfen ona zarar vermesin. Ne olursun."

Diyecek hiçbir şey bulamadım. Bana mümkün gelmese de herkes bundan son derece emin görünüyordu. Bazen ben de emin olacak gibi oluyordum ama sonra Efken tek bir cümlesiyle her şeyi yerle bir ediyordu.

Her yer karanlığa gömüldüğünde her dudaktan bir çığlık yükseldi ve kalbim yerinden hoplarken Efken birden bana uzanarak beni güçlü kollarının arasına çekti. Ben daha ne olduğunu algılayamamışken yanağım onun göğsüne yaslanmıştı bile. Efken tetikte bir şekilde, "Ne oluyor amına koyayım?" diye bağırdı, sesinde öfkeden de ötesi vardı; tetikteydi.

Ceyhun'un sesini duydum. "Efken, jeneratörler devreye girmedi!" diye bağırdı, sesi panikliydi. "Kızları hemen çıkarmalıyız buradan. Kahretsin!"

"Neler oluyor Efken?" diye sordum, korkmam ya da paniklemem gerekiyordu ama hiçbir şey hissetmiyordum. Kalbinin atışları yanağıma çarpıyordu, şu an tek umurumda olan buydu.

"Yaren nerede?" diye bağırdı Efken öfkeyle, beni duymuyor gibiydi. Beni omuzlarımdan tutarak kendine bastırdı. "Hay sikeyim!"

"Abi!" diye bağırdı kalabalığın uğultulu sesleri arasından biri, bu kişi Yaren'di. "Buradayım! İbrahim yanımda, buradayım!"

"İbrahim, onu hemen dışarı çıkar!" diye komut verdi Efken, herkes bağırıyor, birbirlerine yaklaşarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bundan çıkardığım şuydu ki, bu basit bir elektrik kesintisi değildi. Herkesin birden paniğe kapılmasının sebebi, ben dışındaki herkesin bu konuda deneyim sahibi olmasıydı. Ortada son derece tehlikeli bir şeyler dönüyor olmalıydı.

"Çıkarıyorum." İbrahim'in sesi birden çok yakından gelince göz ucuyla o yöne baktım. Bir metre bile yoktu aramızda. Yaren'i sarmıştı. Hızla onu dışarı doğru sürüklemeye başladığında, Yaren onu durdurmak ister gibi çırpındı ama İbrahim, Yaren'i âdeta kelepçeler gibi sıkıca kavramıştı.

"Abi, lütfen!" diye bağırdı Yaren. "Çıkmalısın buradan. Hemen!"

"Götür onu!" diye hırladı Efken, İbrahim'e.

Bir silah sesi kulakları sağır ettiğinde, yere düşen mermi kovanının sesi bile o sağır edici sessizliğin içinde net bir şekilde duyuldu ve mermi kovanı

düştüğü an, herkes çığlık çığlığa oradan oraya kaçışmaya başladı. Havaya yükselen barutun kokusunu soluduğumda, ensemde bir başka nefes daha hissetmiştim.

"Mahinev!" diye bağırdı Crystal koruyucu bir tavırla. "Karaduman, bu senin meselen. Bırak da kızı çıkarayım buradan!"

"Ondan uzaklaş!" diye hırladı Efken. "O benimle güvende."

"Saçmalamayı kes! Onu vurmalarını mı istiyorsun?"

Efken, "Uzaklaş!" diye emrederek beni çekip, karanlığın daha da çoğaldığı bir yere sürüklemeye başladı. Kalbimin atış sesleri kulaklarımı patlatacak kadar kuvvetliydi. Crystal'in peşimi bırakmayacağından neredeyse emindim ama Efken'in yanında kendimi güvende hissediyordum. Sanki ölüm bile beni onun kollarından alamazdı. Sanki ölüm bile bizi ayıramazdı. Bir anda kapıldığım bu korkunç his, içimi deşerek ilerledi ve içinde bulunduğumuz tehlikeyi bile görmezden geldim.

Bir çocuktum. Dört, bilemedin beş yaşlarındaydım. Çocuklar etrafıma toplanmış elimde tuttuğum kanlı bez bebeğe bakıyorlar, koyu renk saçlarım yanaklarımın etrafından aşağı sarkarken gözlerimden yaşlar boşalıyordu. O çocuklar için belki bu eğlenceydi, belki canları sıkılmıştı ve sadece vakit öldürmeye karar vermişlerdi ama o gün benim ruhumun ölümü tattığı ilk gündü. Ruhuma derin bir darbe vuran ilk olaydı belki de. Korkutucu kırmızılıktaki gözlerim yüzünden benden korkan o çocuklar, belki de benden intikam almak için beni korkutmaya karar vermişler, en sevdiğim beyaz gelinlikli bez bebeğimi yakalayıp acımasızca öldürdükleri tavşanın kanına bulamışlardı.

Bunları yapan küçük çocuklardı.

Bu zalimliği yaşadığımda henüz onlarla aynı yaştaydım. Elime bulaşan bir masumun kanıydı, tuttuğum kanlı bebek ise her gece uykularımı paylaştığım en yakın arkadaşımdı. Saatlerce başımda durup benimle alay ederlerken yapabildiğim tek şey bu olmuştu: Ağlamak.

İçim çıkana dek ağlamış, sonunda gözyaşlarım yanaklarımda cansız bir şekilde kuruduğunda bomboş gözlerle boşluğu izlemiştim. O günden sonra anasınıfı benim için bir korku evi gibiydi, babam kaydımı o okuldan almıştı ve ilkokula başlayana dek bir daha hiçbir şekilde oranın kapısının önünden bile geçmemiştim. Şu an yirmi bir yaşındaydım ve şimdi bile oranın kapısından geçebileceğimi sanmıyordum.

Efken beni karanlıkta kanlı, bezden bir bebek gibi öylece sürüklerken aklımda yer edinen anıydı bu.

İçimi paramparça etmiş, yaşanan korkuyu bile gölgelemişti. Korkmuyordum. Sadece o anıyı zihnimin içinde gündeme sokup duruyordum. Bir-

den bedenim ruhum gibi ağır hale gelmişti. Ayaklarım yere değiyordu ama dizlerim titriyordu.

Efken beni kolonlardan birinin arkasına saklarken yüzümü avuçlarının arasına alarak, "Yanımdan ayrılmak yok Mahi," dedi güven verici bir sesle. "Tamam mı? Eğer yanımdan ayrılmazsan, sana hiçbir şey olmasına izin vermem."

"Düşmanların mı yapıyor?" diye sordum, sesim soluktu. İnsanlar oradan oraya koşuyor, karanlıkta sahipsiz çığlıklar kopuyordu.

"Her zaman düşmanlarım vardı," dedi Efken sadece. "Yanımda kal. Ve güvende."

"Sanırım kimin yaptığını biliyorum," dediğimde Efken bana bakıyordu, bakışlarını hissetmedim, gördüm çünkü gözleri yine o tuhaf mavi ışıkla yanıyordu.

"Nereden bilebilirsin ki?"

"Yukarıda, locaların orada ona rastladım," dediğimde yüzü karman çormandı. "Efken, gözlerin parlıyor. Birileri görecek."

"Sikeyim," diye hırladı. Gözlerini yumarken beni sıkıca tutuyor, kolon ile arasında saklıyordu. "Anlat, devam et."

"Bana seninle ilgili sorular sordu," dedim dürüstçe, sesim çatlamıştı. Artık panik içimde yer edinme kararı almış olmalıydı çünkü adrenalin duygusu gitgide çoğalıyor, bedenim tepki vermeye başlıyordu. Korkuyor olabilirdim, sanırım korkuyordum. "Senin hayatındaki yerimi sorguladı."

"Başka?" diye sorduğunda sesi öfkeliydi ama bu öfkeyi sakinlik pelerinin ardına gizlemiş gibiydi. Yine de öfkesinin yakıcılığını ruhumun derinliklerinde hissettim.

Zaman sanki bir örümcekti ve ağını ikimiz için örmeye başlamıştı.

"Senin bir katil olduğunu da söyledi," dediğimde Efken sadece susup gözlerimin içine baktı. Buna cevap vermemesini diledim. Nigin olduğum insanı benim iyiliğim için öldürmeyi planlayan adama bu konuyla ilgili tek kelime edemedim, sorular soramadım çünkü gerçeği hissediyordum. Öyle ya da böyle onun birini öldüreceğine zaten şahit olacaktım. Sorgulamak saçma olabilirdi. Yine de içim içimi tüketiyor, yiyor, bitiriyordu. "Ve sonra da çok eğleneceğimizden bahsetti," dememle bir şeyin harlanma sesi duyuldu; çok geçmeden her yer kızıl bir alevle aydınlandı. Çığlıklar kopmaya başladığında hızla omzumun üzerinden geriye doğru bakıp önümü örten kolonun arkasında olup bitenleri görmeye çalıştım. Dans pistinin sonundaki kolonun arkasına asılmış geniş, kırmızı satenden perde alev almış, alevler hızla diğer saten kumaşlara sıçramaya başlamıştı.

"Orospu çocuğu!" diye hırladı Efken birden beni serbest bırakarak. "Semih."

"Ne?"

"O orospu çocuğu Semih'ti."

"Düşmanın," diyebildim.

"Benim çok sayıda düşmanım var Mahi. Sadece bir tanesi ortalığı ateşe vererek kundaklardı, o bana ulaşamayacağına göre bunu yapan Semih denen orospu çocuğu."

Bahsettiği kişiler kimlerdi bilmiyordum ama kalın, siyah bir duman tabakası hızla dans pistine çökmeye başlamıştı. Yanık kokusu her yeri sarmış, oksijen oranı büyük bir hızla en alt seviyeye düşmeye başlamıştı.

Efken, "Seni buradan çıkaracağım fıstığım," dediğinde birden ona bakakaldım. Çok geçmeden, "Seni en güvenli yere götüreceğim," diye devam ettirdi sözünü ve çığlıklar feryatlara dönüşürken beni hızla çıkışa yönlendirdi ama bu bildiğim çıkış değildi, içeri girdiğimiz yerde değildik. Dar bir koridor bizi buraya getirmişti ve bizi dar, uzun bir kapı karşılamıştı. Yangının büyüdüğünü etrafı güneş gibi aydınlatan alevlerin ışıltısından anlayabiliyordum. Efken son kez arkasına baktıktan sonra demir kapıyı açtı ve gecenin karanlığı bizi karşıladı. Bembeyaz elbisemin üzeri saniyelerle yarışırcasına is lekeleriyle dolup taşmıştı.

Efken'in eli elime kayınca hiç yadırgamadan onun sıcak elini tuttum ve benim gibi olan parmaklarım onun parmaklarına zehirli sarmaşıklar gibi dolandı. Efken beni çekerek karanlığa doğru yürüdü ve şimdi gecenin siyah bir şemsiye gibi açık durduğu gökyüzünün altında yürüyorduk. Hemen yan tarafımda çöp konteynırları vardı, birkaç ahşap kasa dikkatimi çekmişti. Burası mekânın çöplerini attıkları yerdi ve bu kasalar da yüksek ihtimalle içeri taşınan alkollerin bir zamanlar içinde yolculuk yaptığı kasalardı. Efken'in gür nefesinin sesi zihnime oyuklar açıyordu.

"İnsanlara ne olacak Efken?" diye sordum dehşetle. "İçeride yangın çıktı."

"İnsanları değil, kendini önemse," diyerek bastırdı sorumu.

"Delirdin mi? Nasıl önemsemem insanları! İçeridekilerin çoğu reşit bile değildi, gencecik kızlar, erkekler vardı içeride!"

"Sadece kendini önemse," dedi tekrardan, sesi artık daha sakindi. Benimkinin tam aksine... Bir an durup etrafıma göz gezdirmek istedim. İşte tam şu an bir peri masalının değil, bir kâbusun içinde olduğumu anladığım andı. Kötü insanlar peri masallarının içinde de olurlardı ama sonunda insanlar ölmezdi. Bir kâbusun içindeydim ve içeride onlarca masum insan vardı. Muhtemelen birbirlerini ezerek dışarı çıkmaya çalışıyorlardı ve o karmaşada içeride illaki birileri zarar görecekti. Hasarın mümkün olduğunca az olmasını dileyerek Efken'i takip etmeye başladım.

Efken, "Her ihtimale karşı cipimi buraya koydurmuştum," dediğinde içeriden bir çığlık sesi dışarıya taştı ve göğüs kafesim korkuyla kabardı. "Bin ve beni bekle Medusa. Senin için döneceğim." Cipin arka kapısını açarken bana bakmamıştı bile.

"Efken."

"Bin dedim sana!"

"Sen ne yapacaksın?"

"Beni burada bekle, hemen döneceğim. Mümkün olduğunca hızlı olacağım." Sesi beton gibiydi, duygular yok gibi olsa da bana karşı duyduğu koruma duygusu hissediliyordu. Beni arka koltuğa resmen tıktığında birden karşı koymak için dışarıya doğru uzandım ama içeri eğilerek beni geriye doğru yasladı. "Lütfen," dedi kelimenin üzerine bastırarak. Bir an hiçbir şeyi algılayamadım ve bakışlarım onun gözlerinde asılı kaldı. "Seni buraya getirmek benim suçumdu. Sana herkesin içinde o kadar yakın olmak benim suçumdu. Zayıf noktam olduğunu düşünmelerine neden olan bendim. Bırak da seni koruyayım. Sana bir şey olmasına asla izin vermem, beni duydun mu?"

"Suçlu değilsin," diyebildim şok içinde.

"Ne kadar suçlu olduğumu bilsen şaşıp kalırsın," diye fısıldadı. "Sana göre belki normal şeylerdi bu yaptıklarım ama benim çevremde bunlar normal karşılanmaz. Söz konusu bensem, böyle hatalar yoktur. Ben hata yapmam, bunu hepsi bilir. Ve ben bu gece hata yaptım."

"Neden kendini suçluyorsun?" diye sordum. "İtfaiyeyi ve polisi arayalım Efken! İşler çığırından çıkmadan önce..."

Beni kelimeleriyle susturdu.

"Medusa, benim olduğum yerde adaleti polis ya da hâkim sağlamaz, yasalar da öyle. Benim olduğum yerde çıkan yangını itfaiye de söndüremez. Eğer beni hâlâ görüyorsa, tanrı cennetteki tüm ırmaklarını dünyanın üzerine taşırmalı ki bu yangın sönsün. Sönebilsin. Beni burada bekle, lütfen."

"Sana bir şey olacak mı?"

"Olmayacak," dedi. "Bunu umursar mıydın?"

"Elbette," diyebildim, sesim titriyordu.

"Bana bir şey olmasını istemiyorsan, sana bir şey olmasın."

Bu Efken'in kurduğu son cümleydi. Cipin kapısını üzerime kapatıp karanlığa karıştığında, gözlerimden akmaya başlayan yaşların farkında bile değildim. Arka cama yaklaşmış, onun bir hayalet gibi kaybolup gidişini gözyaşlarıma esir düşerek izlemiştim.

Saniyeler, kanlı kar taneleri gibiydi. Gökyüzünden yeryüzüne düşmeye başlayan kar taneleri, ileride yanan kızıl sokak lambası yüzünden kan rengiydi. Şehre kızıl kar yağıyor, yangın mekânın içini usul usul sarıyordu.

İnsanların birkaç sokak öteden bile duyulacağına emin olduğum çığlıkları birden hafiflemeye başladı. Crystal'i merak ediyordum ama içimden bir ses onun güvende olduğumu bildiğini söylüyordu. Eğer güvende olmadığımı düşünseydi peşimden gelirdi, bundan tamamen emindim.

Karanlıkta biri yürüyordu.

Ne kadar geçmişti bilmiyordum.

Ne kadar uzun zamandır burada çaresizce bekliyordum bilmiyordum.

Gözyaşlarım dinmişti, artık ağlamıyordum ama korkuyordum.

Korku hayatımda hep var olan bir gerçek gibiydi. Ama şimdi tek hissettiğim korku değildi. Artık damarlarımda dolaşan yakıcı bir öfke, bir güç de vardı; sadece onu nasıl kullanabileceğimi bilmiyordum.

Karanlıkta yürüyen adam, cehennemin sahibiydi; cennetin kapısına tükürüp yolunu cehennemi var ederek çizmişti ve şimdi cennet için gün intikam vaktiydi. Kapısına tüküren o adamı, şeytanı, yine tükürdüğü o kapının önünde kul edecek, ona cenneti diletecekti.

Çünkü cennette, o şeytan için bekleyen biri vardı ve kalbinden ne kadar günah taşsa da tanrı o kişiyi azat edip şeytanın ellerine bırakmıyordu.

Şeytan ise ona ait olan o kişiyi alabilmek için rest çektiği tanrıya yalvarıyor, onun için tanrıya secde ediyordu.

Şeytanın cennetin kapısını yıkacak kadar gücü yoktu ama o kapıyı yıkmak için kendisini paramparça edecek, kendisinden geçecek duyguları vardı. Şeytan, uzun zamandan bu yana onunla olan, derinlerinde yaşayan hiçliği var olan en güzel şey ile doldurmuştu sanki. Ve şimdi tanrı, kudretini ortaya koyarak o şeyi şeytanın elinden almış, şeytana asıl gücün sahibinin kim olduğunu göstermişti.

Ve şimdi şeytan buradaydı.

Cipin kapısını açtı ve cipe bir tanyeli gibi eserek bindi. Arka koltuğa sinmiş bedenimi kendisine çekerken hiç karşı koymadan hemen ona sokulup kollarının arasına girdim. Tanıdık tarçın kokusuna is ve ateşin kokusu sinmişti ama bir koku daha soluyordum. Başımın zonklamasına neden olan kokulara rağmen onun kollarında kendimi son derece güvende hissediyordum.

"Yapamam," dediğinde gözlerimi aralayıp karanlık aracın içinde yüzünü görmek ister gibi ona baktım. Islak ellerini saçlarıma bastırdı ve bu ıslaklığın esas nedenini kavrayamadım. "Sana bu ellerle dokunamam."

"Efken?" diye fısıldadım, nabzım damarlarımın içinde genişliyor, kalbim kasılıyordu.

"Sana bu ellerle dokunamam."

O an onun gözlerinin enkazından sağ çıktım; solum yoktu.

"Eve gidiyoruz," diyerek araçtan inmek için cipin kapısına tutununca ellerinin koyu renk olduğunu fark ettim; saçlarımdaki ıslaklık yapışkan bir his bırakıyordu. "Yaren, Ceyhun'un yanında güvende."

"Efken," diyebildim.

"Evde konuşalım."

"Efken o ellerindeki kan mı?"

Bazen düşüncelerim yüzünden tanrının beni tutuklayıp cehenneme göndereceğini düşünürdüm. Ama şimdi kafamın içi cehennem yeriydi ve anlamıştım ki ben doğduğum gün tanrı beni zaten buraya göndermişti. Bana hükmeden duyguya özgür kalmak için yalvarabilirdim; ama yapmadım ve topraklarıma cinayetin kanı dökülmeye başladığında açacak her çiçeğin günah tohumlarından çatlayıp cinayet kanıyla büyüyeceğini biliyordum. Efken'in arabanın içini aydınlatan uçurum mavisi gözleri gözlerime saplanıp kaldığında onun gözlerine bakarak inşa ettiğim duygular, ruhumdan daha dik bir şekilde durmuş karşımdaydı ve bana bakıyordu.

"Efken," diye mırıldanacaktım ki, birden, "Kahretsin," dedi ve geri çekilip ona titreyen ellerimle baktım. Gözlerimden biraz evvel boşalan yaşlar yerini şaşkınlığın kuruluğuna bırakmıştı. "Gidiyoruz."

"Sen yaralandın mı?" diye sordum, bir kukla olarak değil, benliğimi elime alıp ruhumu karşısına dimdik çıkararak sordum bunu. Efken duraksadı, sorduğum şey onu dehşete düşürmüş gibi bakıyordu. Yalnızlığımı çalıp bana kendimi daha iyi hissettiren adamın gözlerinin içine kuşkudan uzak, korkuya intihara sarılır gibi sarılmış bir kadın gibi baktım. Belleğimde binlerce görüntü vardı, hiçbirine şahit olmamıştım ama her biri hayal gücümün tohumlarıyla can bulmuş olsa da tamamında bu kan Efken'e değil bir yabancıya ait oluyordu.

"Bak sen," derken bu defa sesi neşeden uzaktı. "Her şeyi, saçlarına bulaşan kanı yok sayıp yaralanıp yaralanmadığımı mı merak ediyorsun? Endişeleniyor musun?" Bu soruları sorarken sesi öylesine ruhsuzdu ki... Sanki kendi ruhunun varlığı ona ızdırap veriyordu ve Efken artık ruhundan vazgeçmişti.

"Elbette," diyebildim, daha fazlasını söyleyemedim. Titriyordum. İçimde bu kanın onun kanı olmasını dileyen bir tarafım vardı, gerçeği bilse bile yalana sığınıyor ve bu yalana körü körüne inanmaya hazır hissediyordu.

"Bana o gözlerle bakma," dedi, sanki bu ona acıdan başka bir şey vermiyormuş gibi. "Lanet olsun." Kapıyı açtığında soğuk içeriye daldı, bedenimi sardı ve titredim. Kar taneleri siyah saçlarına tutunuyor, takımının ceketinin omuz kısmında beyaz bir birikintiye dönüşüyordu. "Amına koyayım böyle işin!" Bir taşa tekme attıktan sonra ellerini cipin yüksek tavanına sertçe vur-

du ve içinde oturduğum cip sarsılırken gözlerimden yeniden yaşlar akmaya başlayacak sandım. Efken arabaya bindiğinde arabanın motoru bir yırtıcının kükreyişini aratmayacak şekilde hırladığında olduğum yere sinmiştim. Ayakkabılar ayaklarımı acıtıyordu ama eğilip ayakkabıları çıkaracak gücüm bile yoktu. Efken kanlı elleriyle direksiyonu kavrayınca gözlerim ellerine kaydı ve tenimden buz gibi bir ölüm titreyişi geçip gitti. Kıyametin bir saat öncesindeydim sanki. Birazdan kıyamet kopacaktı ve bunu biliyordum.

"Sikeyim böyle işi," dedi dudaklarının arasından, duymayacağımı düşünmüş olmalıydı ama onu duymuştum. Bedenim kaskatıydı, gözlerimi onun ellerinden ayıramıyordum. Cipin tavan lambasını yakmamıştı, içerisi karanlıktı ve kanın kokusu ateş ile isin kokusuna karışarak ağır bir hal almıştı. Efken'in tarçına benzeyen kokusu da parfümünün sert esintisi de bu ölümü çağrıştıran kokuların içinde kayboluyordu.

Zamanın içinde kayboluyordum.

Arabayı önce geriye doğru sürdü, bunu yaparken kolunu koltuğa yaslamıştı, o an elindeki kan lekelerini çok daha net gördüm. Gözlerini bana değdirmemeye çalışıp sert bir manevrayla cipi olduğu yerden çıkarıp dar, karanlık bir sokağa sürdü. Cipin büyük tekerlekleri buzlanan yolun üzerinde kayarken sanki yolu ikiye çatlatacaktı; buzun çıtırdayışını duyabiliyordum. Yol boyunca düşünceler kafamın içindeydi.

Her yeri sarmışlardı.

Gözlerim hep ellerindeydi. Ellerine bakmak bana hep ölümü düşündürdü. Ölüm, ellerinde kan lekesiyle yaşamanın yanında çok kolay duruyordu. İnsan parmaklarında bir başkasının kanı varken üslubu ağır bir gerçekle her gün dayak yiyor olmalıydı. İnsanlar devamlı olarak birbirine zarar vermenin peşindeydi sanki. Bu bana hep çok korkutucu gelmişti. Bir insan benim canımı yaksaydı, onu en kolay yolu seçerek hayatımın sınırlarından çıkarır, ondan uzaklaşırdım ama insanlar öyle değildi; bazen intikam insanlar için esas meseleydi ve can yakmak, canının yanmasından daha önemliydi. Efken de onlar gibiydi, bunu zaten biliyordum; canı yanmasın diye başkasının canını yakabilirdi ya da canı çok yandığı için herkesin canı yansın istiyor olabilirdi.

Ona baktığımda herkesin göremeyeceği bir şey görüyordum. Ve biliyordum ki o da bana baktığında herkesin bakıp da göremediklerini görüyordu.

Belki de içeride yaralanmış birine yardım etmişti. Onunla ilgili düşüncelerim bu denli karanlık, bu denli acımasız olmamalıydı. Neden her seferinde onu ilk yakıştırdığım yer cehennem oluyordu? Belki o bu dünyaya annesinin karnından cehennemi yaşamına taşıyarak gelmişti ama ruhu cennetin ta kendisiydi. Olamaz mıydı?

Canım yanıyordu, çünkü Efken Karaduman içime, ruhumun en bilinmez köşelerine, kalbimin hiç ayak basılmamış kör noktalarına işlemişti.

Karların arasında durduğumuzda ev birkaç metre ötemizdeydi. Tanıdık verandaya ağrıyan gözlerle bakmıştım ve o an bir süredir durduğunu düşündüğüm gözyaşlarımın hâlâ akıyor olduğunu fark etmiştim.

Maske artık gözyaşlarımı saklamaya yetmiyordu çünkü rimelim yanaklarıma doğru uzun, siyah çizgiler şeklinde akmıştı. Çeneme kadar inen iri gözyaşı damlasını elimin tersiyle sildiğimde siyahlık derime bulaştı ve bunu yadırgamadım.

Buraya geldiğim ilk andan beri fark etmesem de zaten olan buydu.

Yavaş yavaş karanlığa çekiliyordum; karanlığın bir parçası oluyordum. Karanlık oluyordum. Yok oluyordum.

Cip sessizliğe gömüldüğünde, ay yine gökyüzünde soğuk bir ışık yayarak asılı duruyordu. Dolunayın etrafını saran buzdan çatlakları izlemeye başladım. Gözyaşlarım devamlı olarak yanaklarımdan aşağı kayıyor, Efken sessizce oturmuş ön camdan dışarıyı izliyordu.

Sonunda, "İn," deyince gözlerimi ona doğru çevirip profilini görmeye çalıştım. Arka koltukta olduğum için onu tam olarak göremiyordum ama gözlerim bir anda ön camın üzerinden aşağı doğru sarkan dikiz aynasına kayınca, uçurum mavisi gözlerin bende olduğunu fark ettim. Bakışlarımız aynanın yüzeyinde buluştuğunda göğsüme öyle ağır bir duygu dolmuştu ki, değil susmak, gözyaşlarımı durduramadım bile ve boğazımın derinliklerinden bir hıçkırık koptu.

Çok dolmuştum.

Ve o balonun bir felakete dönüştüğünden de emindim.

Efken'in yaralı birine yardım etmediğinden de emindim.

"Ağlama," dedi, sesinde belirgin bir soğukluk vardı ama buna aldırış etmedim. Nasıl ağlamamam gerektiğini söylerdi? Hem içeride neler olduğunu söylemiyordu hem de ağlamamamı istiyordu. En azından herkesin hâlâ hayatta olduğunu bilmek bana iyi hissettirebilirdi ama bunu yapmıyordu. Bu da demek oluyordu ki birileri zarar görmüştü. Birden kendimi çok suçlu hissettim. Bu aptal balonun çıkış noktası benim varlığımdı. Nigin Bağı ile birbirimize dolandığımız o aptalı bulmak için düzenlenmişti bu balo. Her şey benim suçumdu. Suçluluk duygusu boğazıma tırmandı ve gözyaşlarım öyle hızlı akmaya başladı ki, Efken paniğini gizleyemeden arka koltuğa doğru uzandı.

"Yapma," dedi, sesinde çaresizlik vardı. "Sadece birkaç kişi."

"Ellerinin hali bu yüzden mi?" diye sorduğumda sessiz kaldı. İçeride biri vurulmuş olabilir miydi? Belki de bazıları yanmıştı. O karmaşada birileri-

nin kurtulamamış olması o kadar normaldi ki. Sarsılarak ağlamaya başladığımda suçluluk duygusu sanki bir kuyuydu ve ben o kuyunun dibinde yıllar geçirmeye mecburdum.

Efken sert küfürler savurarak cipten inip aracın önünden dolaşarak benim olduğum tarafın kapısını açtı. Dışarısı soğuktu. Kar, sanki tanrı sinirlenmiş, kâğıt olarak kullanıp üzerine kelimeleri dizdiği bulutları parçalamaya başlamış ve kâğıt parçaları gökyüzünden yeryüzünün koynuna düşmeye başlamış gibi hızla yağıyordu. Efken beni kendine doğru çekince kanlı parmakları beyaz elbisemi lekeledi ve hıçkırıklarım güçlendi. Kollarımı çaresizliğin koynundan kopmak ister gibi onun boynuna doladım. Beni kucakladığında artık kendimi daha güvende hissediyordum. Beni yoğun bir şekilde yeryüzünü dolduran karın altında eve kadar taşıdı.

"Ağlama," dedi sonunda verandanın basamaklarını tırmanırken. "Geçti. Sadece birkaç yaralı ve birkaç..."

"Ölü mü?" diye sordum, sesim çatlamıştı.

Efken sustu.

Her şey benim suçumdu. Nigin olduğum kişi zaten bulunmuştu, o kişiyi bulan Crystal'di. Hem baloda bu konuya dair hiçbir şey gündeme bile getirilmemişti.

Nereden bakılırsa bakılsın, her şey benim yüzümden olmuştu.

Efken'e her şeyi anlatabilir, Crystal'in o kişiyi bulduğunu söyleyebilirdim ama yapmamıştım. Belki de korkmuştum. Crystal söylememi istemedi diye susmamıştım, belki de susmamın esas nedeni Efken'in beni bırakacak olmasıydı. Belki de Nigin olduğum kişi bulunduğu için ve öldürmenin de çare olmaması durumu var olduğu için beni bırakırdı. Ondan ayrılmak istemiyordum.

Hem evde hem de Efken'in yanında olamazdım.

İkisi aynı ayna olamazdı.

"Benim yüzümden," diye fısıldadım ve Efken'in bedeni âdeta taşa döndü. Sanki Medusa gözlerinin derinlerine ulaşmış, onu taşa çevirmişti.

"Ne söylediğini sanıyorsun? Saçmalamayı kes aptal," dedi sertçe. Evin kapısını açtığında kucağından inmek istesem de engel oldu. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Maskeye şükrediyordum, en azından yaşların gözlerimden ilk süzülüş ânını göremiyordu.

İçimdeki suçluluk duygusu beni delip geçiyordu.

Ben Mar olmayı da istemiyordum, bu kaderi de istemiyordum. Ben yine Mahinev olmak istiyordum. Roman sayfalarında dolaşan gözlerim sadece sevdiğim karakterlerin duyguları yüzünden dolsun, her gece kitabın kapağını kapattığım an sanki o kitabın içindeymişim gibi hissedip hayaller kura-

rak uykuya dalayım istiyordum. Bu yaşananlar çok ağırdı, ruhum çok yorgundu ve artık kaldıramıyordum.

"Senin suçun yok," dedi beni yatağa bıraktığında. Ne ara buraya kadar gelmiştik hatırlamıyordum. Maskemi çıkarmak için kanlı elleriyle bana uzanınca yatağın üzerinde doğrulup ondan kaçındım. Maskemi çıkarmaması daha iyiydi. "Güven bana," dedi. "Her şey yolunda."

"Efken, birileri öldü."

"Ama sen hayattasın."

Ona inanamayan gözlerle baktım. Elleri kanlı adama...

"Nasıl böyle bencilce..."

"Ağlama," dediğinde gözlerinin içinde bir tutsaktım. "Bundan hoşlanmıyorum, yapma."

Suçluluk duygumu bastıramadığım için ağladığımı bilse ne yapardı? Dünyam bir anda ekseninden yirmi altı santim kadar kaymıştı. Ona sokulduğumu hissettim.

"Herkes de ölse, dünya yerinden de oynasa, sen sadece gülümsemelisin. Bir başkasına değil..." Kanlı elini bana doğru uzattı ama sonra durup elini geri çekti. "Bana bile diyemiyorum ama bana olsun lütfen. Sen ağlama."

Söyledikleri beni mahvetmişti. Efken Karaduman'ın bu beni ilk mahvedişi de değildi. Çok kısa bir zaman diliminde çok fazla hasar bırakmıştı ruhumda; bu hasarlardan en büyüğü de ona duymaya başladığım bağlılıktı. Hıçkırıklarım sessiz iç çekişlere dönene dek başımda durdu. Ellerinde kan lekeleri olduğundan saçlarımı okşamadı ve maskemi de çıkarmadı. Sonunda sustuğumda daha iyi hissetmesem de artık bir şekilde toparlanmam gerektiğini fark etmiştim.

Efken odadan çıkarken arkasından bakmadım, bakamadım. Gözlerim boşluktaydı. Bakışlarım yerde, üzerinde gömlek olan ansiklopediye kayınca yavaşça iç çektim. O ansiklopediyi pek okuma şansım olmamıştı, kütüphaneye geri de götürmemiştim. Birden farklı bir yöne giren düşüncelerim beynimin içinde sendeleyerek sarhoş bedenler gibi birbirlerine çarpmaya başladılar.

Çok kısa süre sonra evin içine bir melodi yayılmaya başlamıştı.

Efken benim sonunun uçurum olduğunu bildiğim karanlık bir yoldu. Bunu bile bile yürüyordum. O yolun sonunda beni bekleyenin ölüm olduğunu biliyordum ve ben ölüme düşmekten korkmuyordum. Ben tam düşeceğim sırada onun beni tutmasını istiyordum. Yine de o karanlık yoldu, beni uçuruma götürüyordu ve istesem de beni tutmayacaktı. Ben sadece kendimi kandırıyordum. Suçluluk duygusu çıldırmışım gibi hissetmeme neden olmaya başlamıştı.

Piyanonun tuşlarından ağıt misali dökülen müzik âna yayılarak ölmeye başlayan zamanı içime doldurduğunda cesedi kefene değil, gelinliğe sarılı bir kadın gibi yavaşça yataktan kalktım. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkaracak halim bile yoktu, ayakta durmak çok zordu. Gözlerim artık acıyordu ama ağlamıyordum. Olanları kabullenmem, sonra da Efken'e anlatmam gerekiyordu.

Bir tasa su doldururken bakışlarım boştu, anlamım içimden kalkıp gitmiş ve geriye bir boşluk bırakmıştı sanki. Beyaz, küçük bir el havlusu alarak su dolu tas ile birlikte koridora çıktım. Topuklu ayakkabılarımın yere emanet ettiği sesler, piyanodan yükselen melodiye sokuluyor ve bir uyum ortaya koyuyorlardı. Bu geceyi hiç unutamayacaktım. Biliyordum. Çok korkunç şeyler yaşanmıştı, akli dengesi yerinde bir insanın anlattığım anda benimle dalga geçeceği şeyler yaşamıştım ama bu hepsinin içinde en kötüsüydü. Birilerinin canı yanmıştı ve bunun sorumlusu bendim.

Eğer Nigin Bağı kırılabilecek olsaydı, bir masumun ölümünü de kabul edecektim.

Ben bir canavardım.

Mar, diye düşündüm. Evet, her halükârda bu beni bir canavar yapardı.

Odaya süzüldüm, boş odadan bir hayalet gibi geçip gittim ve piyanonun olduğu boydan camlı odaya girdim. Efken üzerindeki takımın ceketini çıkarmış, sonra da onu bir ceset gibi yere bırakmıştı. Gömleğinin kolları dirseklerinin altına kadar katlanmış şekilde duruyordu, sırtı bana dönüktü ve yüzünde hâlâ bir maske taşıyordu çünkü maskenin kurum siyahı saçlarının arasından geçen siyah ipini ve düğümünü görebiliyordum.

Ona doğru bir adım daha attığımda melodi kalbime yığıldı. İçimin derinliklerine doldu ve topuklu ayakkabımın tıkırtısı melodiye eşlik etti.

Müziği gittikçe daha da acıklı bir hal alıyordu.

Gözlerim parmaklarına indi. Parmaklarındaki kan lekeleri hâlâ duruyor, ay ışığı o lekelere vurdukça kan üzerine yakamoz serilmiş gibi parıldıyordu. Beyaz tuşların üzerinde de kan lekeleri olduğunu görünce içim sancıdı. Tıpkı bir ölüm meleğine benziyordu.

Sırtında da siyah, içlerinde ölümü taşıdığı kanatları var gibiydi.

Görüntüsü kalbimi sızlatıyordu.

Tuşların üzerinde devamlı olarak gezinen parmaklarını izledim. Tası tutan elim şimdi tir tir titriyordu. Bu kan kimin kanıydı? Benim yüzümden akan bir kan olduğu kesindi. Kalbim sıkıştı.

Ânın getirdiği bir cesaretle tas ile havluyu yavaşça duvar kenarında üzerinde sadece tütün parçaları ve bir beyaz tütün kâğıdı olan masanın üzerine bırakıp ona doğru yürüdüm. Titreyen ellerimi omuzlarının üzerine

koyduğumda Efken sarsıldı. Ondan özür dilemek istiyordum. *Zarar verdiğim herkesten...* Crystal'in bahsettiklerini ona anlatsam her şey daha kolay olurdu. Belki bana yine inanmazdı ama en azından kalbimin üzerine çöreklenen vicdan azabının etrafını saran alevlerden birkaçını söndürebilmiş olurdum. Efken dokunuşumu hisseder hissetmez kasıldı; bedeninden geçip giden elektriği hissettim ve bu beni titretti. Ağlamak istiyordum ama artık bunu yapacak halim bile kalmamıştı.

"Sen yaralanmadın, değil mi?" diye sordum, sesim titriyordu.

Piyanonun tuşlarından birine bastı ve kalın, tok bir ses evin içinde yankılar uyandırırken gözlerimi kıstım. Sorumdan hoşlanmamıştı.

"Yaralanan ben değilim."

Yutkundum.

"Ellerindeki kan lekelerini temizlememe izin ver."

Bir an şaşırdı ama bana karşı koymadı. Yavaşça bana doğru döndü. Tas ile havluyu küçük, hafif sehpayı kaldırarak önüne getirdim; bu sırada tastan birkaç damla su taşıp tütün parçalarının üzerini ıslatmıştı. Efken kafasını kaldırmış pürdikkat bana bakıyordu. Mavi gözleri yine ışıltılıydı.

Dişlerini sıktığını fark ettiğimde yüzünü saran cehennem çukurlarını izliyordum. Yavaşça ona sokuldum, ellerimi ona doğru uzatıp onun kemikli yüzünü avuçlarımın arasına alarak gözlerimi gözlerine perçinledim.

"Böyle olsun istemezdim," diye fısıldadım, sesim cam kırıkları gibiydi; her ne kadar paramparça olsa da dokunanı keserdi. Efken sanki ona derin yaralar açmışım gibi bana baktı. Konuşmadı. Sustu.

Sessizdik.

Uçurum mavisi gözler gözlerimdeydi. Dişlerini daha da sıktı ve parmaklarımın o cehennem çukurlarına gömüldüğünü hissettim. Bir süre, belki uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimizin gözlerinin içine baktık. Gözlerinden gözlerime doğru hareket eden bir roman dolusu kelime vardı. Yakalayabildiklerimle cümleler oluşturuyor, her ne kadar onun sesinden duymamış olsam da onun kafamın içinde konuştuğunu hissediyordum.

"Yaralanmadıysan sorun yok," derken sesim acı çekiyormuşum gibi çıkmıştı. Ki çekiyordum da zaten.

Beni anlamış gibi bakıyordu. Beni sadece o anlarmış gibi...

Yanan her şey sönerdi.

Ben bu adama yanıyordum.

Bir gün söner miydim?

Birden kanlı ellerinden birini kaldırıp ensemi yakaladı, çok geçmeden onun kucağındaydım. Beni dizine oturttuğunda, bir kolumu boynuna dolamıştım. Ona bakıyordum. İçim acıyordu.

Suçluluk her yerdeydi, içimi kavuruyordu.

Dikiş tutmayan bir yaraya yapıştırılan yara bandıydım ben.

Nefesi tenime aktığında ona karşı koymadım.

Ayın gümüşten ışığı yine bize doğru yüzüyordu ama bu kez ona karşı bu denli çekilmemin sebebi ay ışığı değildi.

Evet, ay ışığında bir şey vardı; bunu şimdi fark ediyordum. Hayır, bu ilk fark edişim değildi. O gece de fark etmiştim. Bizi birbirimize bağlayan bir şeydi bu ama şimdi ona çekilmemin sebebi bu değildi.

"Biliyor musun?" diye sorduğunda gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. "Karanlık seni benim kollarıma düştüğün gün yuttu Medusa."

Kelimeleri kutsaldı. İncil'den bir kısım okuyordu sanki.

Sonra birden beni belimden kavrayarak çevirdi ve şimdi piyano ile arasındaydım. Avuç içlerimi piyanonun tuşlarına bastırmamla evin içine melodilerin yarattığı ürkütücü, yüksek sesli bir darbe indi. Sehpa yere devrilmiş, tasın içindeki su yere dökülmeye başlamıştı ve ay ışığı, suyun yüzeyinde parıldıyordu.

Eli belime kaydığında, kuruyan kanın sıcak parmak uçlarında tekrar sıvılaştığını, parmak uçlarındaki baskıyla kanın beyaz elbisemi lekelediğini hissettim. Dudaklarımız birbirine yakındı ama o, bu anı uzatmak istiyormuş gibi dudaklarını boynuma bastırınca avuç içlerimi piyanonun tuşlarına daha sert bastırdım ve ses her yana dağılırken piyanonun tuşlarındaki kuru lekeleri avuç içlerime bulaştı.

Bir elimi tuşlardan çekmemle notalar yer değiştirdi ve kandan yapış yapış olan parmaklarımı onun yüzüne götürdüm. Maskesi yarım olduğu için yüzünün bir tarafı tamamen çıplaktı, çıplak tarafa dokunup yanağını avucumun içine hapsederek onu okşadım. Dudakları boynumdaki deride hızla kayarken parmakları sırtımdan yukarı çıktı ve beni içine yerleştirmek istiyormuş gibi sertçe kendine bastırdı. Notalar karıştı, bir ses dalgası daha evin, hatta ormanın üzerine çarptı.

"Gitmeni istemiyorum," diye inledi boynuma doğru. Nefesi boynumda bir kalkana dönüşerek yaşamımı altına aldı. Ölüm ise pusudaydı, odanın içinde geçmişten gelen bir katilin ruhu gibi karanlık bir gölge formunda dolaşıyordu. Ay ışığı tenimizde parlıyor, ayın ışığıyla aydınlanan tenimizde dışarıda yağan kar tanelerinin gölgeleri yanıp sönüyordu. "O kadar istemiyorum ki..." Büyük avucu boynumu kapladı, nazik bir şekilde boynuma dokunurken parmak uçlarının altında dalgalanan yaşamım ona muhtaç hissediyordu. "Ne olursa olsun sırf seni kollarımın arasına alabilmek için saçlarındaki yılanları boynuma dolamana izin vereceğim."

Ona bu kadar yakın olmak, galaksilerin birinde tüm insanlığı geride bırakmak gibiydi.

Zaman bizi kuşatma altına almıştı.

Ve ben, *ölen bir zamanda boğuluyordum.*

Onun gözlerinde boğuluyordum.

Zihnimde bir şarkı bize eşlik ediyordu.

Dudakları boynumdan yukarı bir dalga gibi kabarmaya başladığında, dudaklarım ona duyduğu muhtaçlıkla sızladı. Beni öpmesini mi istiyordum? İçimde bu kadar çok acı varken onun beni öpmesi için ölecek kadar ona deliriyor muydum?

Beni öpecek miydi?

"Her şey benim yüzümdendi," diyebildim, anlatmak istiyordum.

Eğer beni öpecekse, önce sakladığım şeyi bilmeliydi; inanmayacak bile olsa bilmesi gerekirdi.

"Şunu söylemeyi kes," dediğinde dudakları boynumda kayıyordu, dudaklarının temasına uğrayan her yer cehennem ateşiyle yanıyordu. Şeytan tenimde dolaşıyor, tanrı son bir şans verip beni yanına çağırıyordu; tenim gitmek istemiyordu, ruhum kalıp yanmak istiyordu, kalbim çoktan alev almıştı ama mantığım bir yerde hâlâ tanrının sesini dinliyordu. "Biliyor musun?" diye sorduğunda yutkundum. "Beni delirtiyorsun. Seninleyken her şey kötüye gidiyor..." Duraksadım. "Sandım ki hayalini kurduğun o saçma roman karakterlerinin onda biri kadar iyi biri olabilirim. Ama olamazmışım, bu gece yine kim olduğumu anladım. Senin yüzünden her şeyi mahvedebilirdim. Ki ettim de." Dudaklarını çene kemiğimden çekmeden konuştu ve bu kez sesi öfkeliydi. "Nesin sen Allah aşkına?"

"Üzgünüm," diyebildim, geri kalan her şey zihnimdeki bataklıkta ölüme terk edilmişti. Üzgündüm. Anlatmak istiyordum ama beni arka arkaya bombalıyor, ateşe veriyor, ölümün kıyısına kadar getirip yaşamın tadını veriyordu. Büyük avucu boynumdan kayarak yanağıma kadar çıktı. Kanın kokusunu soludum. Metalik koku içimdeki suçluluk duygusunu besledi ve bir canavara dönüştürdü. Canavar, kafamı gövdemden koparmak, elini göğsüme sokup kalbimi yerinden çıkarmak istiyordu.

"Olma," dedi sertçe. "Üzgün olma lanet olası."

Çenemi birden kavrayıp havaya kaldırdı, gözlerimden bir daha akmayacağını sandığım gözyaşları yanaklarıma süzüldü. Maskenin arkasında onu bekleyen kan çanağı olmuş kızıl gözleri görmesin diye gözlerimi yumdum.

"Gözlerini görmeme izin ver, ne olursun," diye fısıldadı canımı yakan bir sesle ve ben sihirli kelimeyi duymuşum gibi yutkundum, gözlerim kirpikleri-

mi yukarı itti; ona baktım. "Benden korkuyor musun? Korkma. Bağırsam da çağırsam da sana zarar verebilecek biri değilim. Bak vermem demiyorum, veremem diyorum. Bu mecburiyetin farkında mısın? Hayır, değilsin. Aklımı yitiriyorum, aklımı yitirtiyorsun bana."

"Senden korkmuyorum," diyebildim.

Duraksadı. Dudaklarımız birbirine çok yakındı. "Benden korkmuyor musun?" diye sordu buna inanmaya ihtiyacı varmış gibi. Sanki tüm geleceği bu cevaba bağlıydı. Sanki ben ondan korkarsam, onun için bir yarın da olmayacaktı. "İnsanlar benden korktukları için yanımda olurlar."

"Ben korktuğum için yanında değilim."

Gözleri yine safir gibi parıldıyordu, bir mücevher gibi... Bu defa korkmadım.

"Mecbur olduğun için mi?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Ne dedin?"

"Hiç," diyebildim, canım acıyordu.

Çenemi biraz daha kaldırdı, kollarında savunmasız küçük bir çocuk gibiydim. Ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Parmaklarım tuşlara basılı kalınca yine bir nota doğdu ama şimdi notanın çığlığı ölümü hatırlatıyordu.

"Ne dedin diye sordum," diye üsteledi, sesi sertti ama ifadesi öyle değildi. "Ve ağlama, yapma şunu bana. Ağlamayı kes."

Hâlâ mı ağlıyordum?

"Ben korktuğum için yanında değilim," diye fısıldadım. "Mecbur olduğum için de yanında değilim."

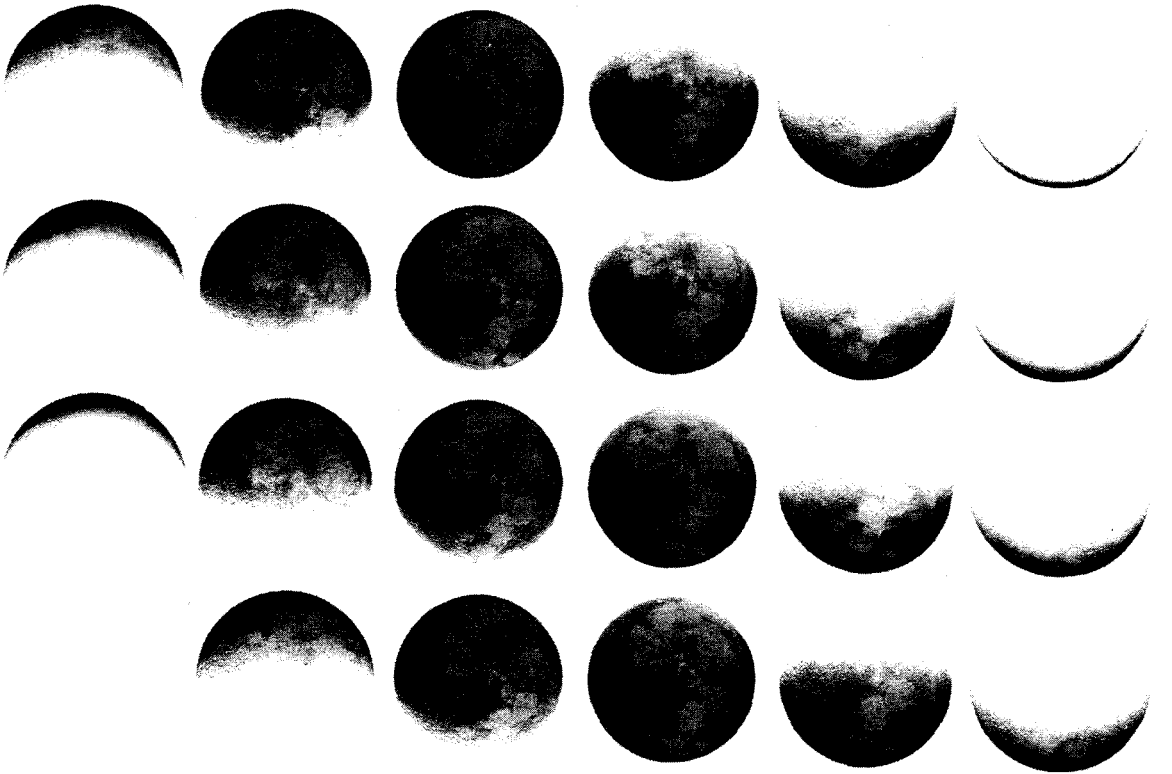
Gözlerimiz görünmez bir alfabe gibi birbirlerine ulaşmaya, birbirimize olan biteni anlatmaya çalışırken, onun ruhunun kokusunu aldım. İlk kez kendisi gibi bakıyordu. Maskeye rağmen... Belki de yüzünde bir maske olmasına rağmen, Efken Karaduman maskesini çıkarmıştı. Bana bakıyordu.

Yüzüne bir perde indirmeden, saklanmadan maskelerin arkasına...

Bir an ellerini belimin kıvrımlarına yerleştirdi ve ben ne olduğunu anlamadan tekrardan onun kucağındaydım. Akrep ve yelkovan kan kokuyordu.

"Medusa," dedi acı çekiyormuş gibi. İşte şimdi dudakları dudaklarıma, kalbi kalbime, ruhu ruhuma çeyrek vardı.

"Bu kan ne bana ne de yardım ettiğim birine ait... Ben bu gece birini öldürdüm."

18. YIKIM GETİREN

AHMAK, YANMAM LAZIM

Yıkım.

Onun adının anlamıydı bu.

Yeşil bir damarda yüzüyordu mavi, ölümcül bir zehir... Zaman sırtüstü düşmeye başladığı uçurumun dibini bulduğunda, takvim yaprakları uçurumun dibinde alev almıştı; zaman yanmaya başlamıştı.

Yıkım, eski bir dostun arkasına sakladığı elinde tuttuğu sapı kan ile yıkanmış bir bıçaktı ve ben o dosta sarılırken, o bıçağın sırtıma saplanacağını biliyordum. Buna rağmen ona sarılıyordum.

Ve o, yıkımı benim kalbime getirmişti.

O bir yıkım getirendi.

Bir uçurumun başındaydım. Kucağımda kanlı beyaz bir çaput ile kundaklanmış bir bebek tutuyordum; bebeğin yüzüne bakmıyordum ama çıkardığı sesleri duyuyordum. Uçurumun eteklerine okyanusun dev dalgaları çarpıyor, çarptığı yerde daha da büyüyen dalgalar acıyla pişmiş bir kız çocuğunun kadına evrildiği o an gibi, şiddetli bir hortuma dönüşüyordu. Gözlerimi yavaşça bebeğe doğru indiriyordum, bebeğin alnındaki hilâl işaretini gördüğümde alnımdan akan soğuk ter bir anda donuyor, donduğu yerde kalarak bedenimi bir anda kızgın bir ateşin içine çekiyor, cayır cayır yakmaya başlıyordu.

Kimsesiz bir gecede usul adımlarla yürüyen siyah bir kurdun gölgesi ormanın içinde büyüyor, devleşiyordu; kurt kafasını kaldırıp onu içine alan karanlığa baktığında, tepede yanan buzlu dolunayda bir kadının sureti beliriyordu ve kurt, başını göğe dikip dolunaydaki sureti izleyerek ulumaya başlıyordu.

İşte bu, zamanın gözlerimden gözyaşı olup taşmaya başladığı andı.

Bir tasa zaman doluyordu, rakamlar sayılara dönüşüyor, sayılar birbirlerine bıçak gibi saplanıyor ve taşındaki zaman kanıyordu.

İçim kanıyordu.

Tıpkı kalbim gibi büyük bir yangının eleğinden geçen orman kül kokuyordu. Yelkovan, yanık ağaçların kovuklarına dokunuyor, akrep kül kokusunun içinde ağır ağır hareket ediyor ve bir kurt sürüsü usul usul ay ışığının altında ilerliyordu.

Efken oradaydı, Efken yoktu; Efken buradaydı, Efken uzaktaydı; Efken mürekkep gibi dökülüp etrafa yayılıyor, Efken zaman olup içinde olduğum ânı sarıyordu. Bir kitabın kapağı açılıyor, sayfalar hızla çevriliyor, bir çift uçurum mavisi göz sayfaların içindeki kelimeleri takip eden meraklı gözleri izliyordu.

Bu, yıkımın bir okuyucuyla göz göze geldiği andı.

Ondan yaklaşan bir dalganın altında kaldığım için bir sonraki dalgadan dalga henüz denizin üzerinde kabarmamışken kaçmaya başladığım gibi kaçmaya başladığımda, artık odanın çıkış kapısının önünde duruyordum. Bedenim titriyor, gözlerim gözlerinin içine mıhlanmış, binlerce soruya ev sahipliği yapıyordu.

"Beni dinle," deyince yerimden sıçradım. Bir başkasının kanı saçlarımda, bir başkasının kanı yüzümde, bir başkasının kanı tenimdeydi. Bir başkasının kanı az daha dudaklarımda olacaktı. Zaman başımın üzerinde parçalanan bir meleğin halesine ait parçalardan biriyle damarını kesiyordu; zaman intihar ediyordu. Evet, belki bu en başından beri aklımda olandı ama tüm kan bedenimdeyken düşünmek artık imkânsızdı.

Korku öyle çok yerdeydi ki... En çok da kalbimdeydi.

Saniyeler, tavanı akan bir evden damlayan su damlaları gibi zemine dökülüp zeminin yüzeyinde bir nehir oluşturmaya başladığında hızla bana doğru yöneldi. Elimi kaldırıp onu durdurmak için yutkunduğumda, parmaklarıma bulaşan kanı gördüm ve titredim.

Nigin'i düşündüm. Bir gün benim için böyle kan dökeceğini söylemişti, şimdi yine benim yüzümden ya da değil, sebep olduğum bir baloda birinin kanını dökmüştü. O bir katildi, bu kaçınamayacağım gerçeğin hazin sonuydu ve bundan daha fazla saklanamazdım. Bunu zaten biliyordum.

Titredim.

"Beni dinle Medusa," dedi sakince, sesi sakin olsa da uçurum mavisi gözleri tedirginliğini ele veriyordu.

Bakışlarımı kandan uzaklaştırmaya çalıştım. Ona baktım. Uzunca bir süre.

Sustu.

Bu da uzunca bir süreydi.

Gözlerim yüzünü taramaya devam ediyordu ama bakışlarım her ne kadar sadece uçurum yanığı gözlerinde olsa da ruhunda yazan kelimeleri görebiliyordum. Biri ölümün harflerini parçalara bölmüş, parçalardan akan kanla onun ruhunu yazmıştı sanki. Bir yazar, onu ölümden kopardığı parçalardan dökülen kanla var etmişti. Roman sayfaları şimdi bir mezarlığın içindeki onlarca mezardı.

"En başından beri bunu yapabileceğini biliyordum," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Efken paramparça görünüyordu. "Yani senin... birini öldürebileceğini, hatta belki onlarca kez bunu yaptığını biliyordum."

"Öyleyse neden benden kaçıyorsun? Bu seni korkutuyor mu? Ben seni korkutuyor muyum? Hani benden korkmuyordun?" Bana yalvarır gibi baktı. "Ben kimseyi öylesine öldürmem. Bunu yapmam."

"Sorun birini öldürmen bile değil şu an," diyebildim, kulaklarıma inanamıyordum. "Hatta sorun bir yabancının kanı parmaklarındayken saçlarıma, yüzüme... tenime dokunman da değil." Gözlerim acıyordu, artık ağlamak istemiyordum. Sanki biraz daha ağlarsam artık kör olacaktım.

"O zaman ne?" diye sordu isyan eder gibi, bana doğru bir adım daha atınca bir adım geriledim.

"Sorun benim. Sorun bunun sebebi olmam. Sorun bu gecenin sebebi olmam."

"Sen benden kork-"

Birden öfkeyle, "Senden korkmuyorum!" diye bağırarak kestim onu.

Efken Karaduman duraksadı, zaman da onunla birlikte duraksadı.

Anlam veremediğim duygular, göğsümün iskelesinden bir bir aşağı bırakıyordu kendini ve kapkaranlık sularımda kaybolmaya başlıyorlardı. Bir süre sonra o duyguların cesetlerinin suyun yüzeyine çıkacaklarını düşündüm. "Anlasana," diye fısıldadım. "Bu gece benim yüzümden insanlar zarar gördü. Kabul etsen de etmesen de bu baloyu benim için yaptın. Bağlandığım kişiyi bulmak için..."

"Bağlandığım kişi deme ona!" diye bağırdı, gözü dönmüş gibiydi ama buna aldırış etmedim. Nefes alıp verirken göğsü yerinden sökülecek, kaburga kemikleri önüme serilecekti sanki.

"Dahası var," diye fısıldadım ruhsuzca gözyaşı dökerken. "Eğer bu gece yaşanmasaydı, eğer Nigin Bağı koptuğu an eve dönebilecek olsaydım, sana birini öldürtecektim. Düşünsene, ben buna sebep olacaktım. Bir masumun ölümüne..." Birden donuklaştım. "Tıpkı şimdi olduğum gibi."

Bana yaralarla dolu bir ruha sahipmiş gibi bakıyordu.

Yaralarını iyileştirmek istiyordum ama o kadar karmaşık hissediyordum ki bir türlü ne yapmam gerektiğini çözemiyordum.

Şeytanın yeryüzündeki gölgesini taşıyan mavi gözlerini gözlerime öyle bir sapladı ki, sanki soluk boşluğuma keskinlikten parlayan ucu bile zift gibi kapkara bir bıçak saplamış gibi öylece kaldım.

"Kes sesini," dedi sertçe, kaşlarımın ortasındaki çukurun derinleşmesiyle yutkundum. "Sen hiçbir şey yapmadın. Duydun mu? Bunların sebebi sen değilsin. Benim mayamda var bu. Ben birilerini hep öldürürüm."

"Ama öylesine değil."

"Oradaki adamı öylesine öldürmedim, orayı kundaklayan adamdı ve ben de cezasını kestim."

"Benim için bunu yapmasaydın o adam orayı kundaklamayacak, doğal olarak şu an hayatta olacaktı."

"Sen saf mısın?"

"Ben saf değilim Efken, sadece çok üzgünüm."

"Buna sebep olan benim," dedi. "Seni yine güldüremedim." Gözlerime acıyla baktı. "Yine o kişi olamadım."

"Senden beni güldürmeni hiç istemedim, bunun için uğraşmana gerek yoktu. Hiçbir şey yapmasan da sana gülümserdim."

Durdu, zaman da onunla birlikte durdu.

"Yıkım Getiren," diye fısıldadığımda durup uzun uzun bana baktı. "Sen busun. Ama ben senin ölüm kadar güzel olduğun gerçeğini kendimden bile gizleyemedim."

"Suçsuzsun," dedi. "Sen günahsızsın. Yemin ederim."

"Sen yemin etmezsin, zaten her sözün bir yemindir, değil mi?" diye sordum.

"Evet ama şu an yemin de ederim. Ne istersen onu yaparım," dedi, sesi ölümdü ve ölüm benim gölgemdi.

"Biraz hava alacağım." Geri çekilerek boş odadan geçtim, tam koridora çıkıyordum ki arkamdan geldiğini duydum.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

"Geri geleceğim. Sadece nefes almak istiyorum."

"Buna inanmalı mıyım?"

"Sen kimseye inanmazsın."

"Evet ama sana inanmak istiyorum," diye fısıldadı. "Hatta bazen bu istek olmaktan çıkıyor, bir ihtiyaç haline dönüşüyor ve kendimi sana inanırken buluyorum."

"Efken," diye fısıldadım ve sonra düzelttim. "Hayır, Yıkım Getiren. Ben sana güveniyorum. Bu ne bir istek ne de bir ihtiyaç. Bu benim zavallı kaderim."

Bir şeyler söylemesine göz yummadan yavaşça evden çıkıp verandaya doğru yürüdüm. Veranda soğuktu ama tenim soğuğu içine emmeyecek kadar yanıyordu. Gözlerimin kenarları hâlâ ıslaktı. Efken'in hâlâ koridorda dikildiğini, kapattığım sokak kapısına baktığını ve içeri girmemi beklediğini biliyordum.

"Bu benim değiştirilemez kaderim," diye fısıldadım kendime, benliğime, ruhum ve kalbime.

Kalbimin atışları birdenbire zayıfladı.

"Nāc," diye fısıldadı boşlukta biri. *Gel.*

Yabancı olduğum dile rağmen ne demek istediğinin farkındaydım.

Zihnime gizlenen Medusa, içinde kızıl parıltılar olan koyu renk saçlarını savurarak karanlıktan çıkıp düşüncelerime doğru yürümeye başladı. Tam şu an en çok kendime uzaktım. En çok kendimi öldürmüştüm.

Medusa benimleydi.

Kendi cinayetimi kendim üstlenmiştim.

Birdenbire alnımda bir sıcaklık hissettim. Zaman etrafa yayılıyor, kar taneleri usul usul göğün bağrını delmeye devam ederek yeryüzünün koynuna uzanıyordu.

O ses âdeta yardım ister gibi inledi.

"Lūdzu nāc." Lütfen gel.

Alnımdaki sıcaklık çoğaldı. Ayağımdaki topukluları bir kenara fırlatıp, çıplak ayaklarımın karların içine gömülmesine aldırış etmeden verandanın basamaklarını inerek kar dolu çayıra doğru yürümeye başladım.

Elbisem görünmez bir rüzgârın dokunuşlarıyla arkaya doğru uçuşuyor, kollarımdan aşağı sarkan kumaş parçaları arkamda yıkıma ait bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

"Nodziedi man šūpuļdziesmu." Bana ninni söyle.

Bu gecenin bir şeylere gebe kalacağını biliyordum. Karanlık ruhumu yutmaya başladığında, ilerideki korulukta kurtların sesi ciğerlerime nefes gibi inip korkumu ateşledi ama sonra o ses beni dinginleştirdi. Başta ürkek olan bakışlarım, gözlerim sökmek üzere olan şafağa alışmaya başladığında birden keskinleşti ve gücü harelerinden taşırdı. Bakışlarım buz tutmuş dolunaya dokundu, kalbim bir mahşer ateşiyle doldu. Bir ninni zihnimi ele geçirmeye başladı. İki kelimeden oluşan, devamlı tekrar eden, fısıltıya benzer bir ninni... Bu ninni benim sesimden mırıldanılıyordu. Dolunayın etrafından dökülen kar taneleri Kar Ormanı'nın içine düşerken ölümü resmeden bir kar küresinin içindeydim sanki. Bakışlarım alacakaranlıktan sıyrılarak şafak vaktine kırılan ormanın içine düştü. Adımlarım benden kopup kendi iradesini oluşturarak koruluğa doğru düşmeye başladı.

Başta kalp atışlarım sessizdi, korku sanki kalbimi bir damar misali sarmıştı ama çok sonrasında, koruluğa sadece bir iki adım kaldığında, birden kalbim gümbürdeyerek vurmaya başladı. Dudaklarım aralanmış, bir ninni dudaklarımdan dışarı taşmaya başlamıştı.

Nana nana nanana...

Gülümsedim, gözlerim kapandı, açıldı ve artık etrafı mavi değil, kızıl görüyordum. Birden kanım dondu, sonra çözüldü, kalbim dondu ama bu çözülmedi. Efken'in arkamdan seslendiğini hayal meyal duyar gibi oldum; karşılığı bende olmayan bir şeydi. Arkamdan geliyordu. Gelmemesi gerekirdi. Ninnime devam ettim.

Kar taneleri görkemle başımdan aşağı düşerek saçlarımı saniyeler geçmeden beyaza boyadı. Sanki gök yarılıp başıma düşüyordu.

"Medusa!"

Kurtlar uludu.

Durmadım, onu dinlemek istemedim, sadece ninnimi mırıldandım.

Nana nana nanana...

"Medusa!"

Nana nana nanana...

Kurtlar bir defa daha uluduğunda artık koruluğun içindeydim. Saçlarımda bir gelinin duvağını taşıyordum ve ben ölümün geliniydim.

"Medusa, bekle beni!"

Koruluğun kalbine yöneldim, bir zamanlar kalbimin olduğu açıklığı geride bırakmıştım ve koruluk, bir zamanlar kimsenin bulamadığı cesedimi içinde onlarca yıl gizlemişti.

Nana nana nanana...

Yılanın gölgesi, saklandığı karanlığın içinde koyu bir iz bıraktı.

Yılan, saklandığı yerden çıktı.

Nana nana nanana...

Beni birden bileğimden kavrayıp kendine doğru çevirmesiyle, alnımdaki yangın söndü; gözlerim birden yine her yeri şafak vakti maviliğinde görmeye başlamıştı. Saçlarıma duvak ören kar taneleri yere dökülürken, gözlerimde harelerime bulaşmış bir güç parlıyordu. Efken gözlerimin içine bakakaldı. Artık maskesi yoktu. Benim ise maskem hâlâ gözlerimin önünde asılı haldeydi.

"O mırıldandığın şey..." Efken bu cümleyi hür iradesiyle yarım bıraktı. Şimdi sessizdik. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Kar taneleri saçlarımıza, kirpiklerimize, tenimize tutunuyordu. "Uyumak istiyorum."

Birden bu cümleyi kurması, bana ninniyi neredeyse unutturacak sandım ama ormanın derinliklerinde ninni sanki benim sesime ait bir yankıymış gibi fısıldanıp duruyordu. Kurtların ulumaları artık yoktu.

"Ne yapmış olursam olayım, senin kollarında uyuyunca ben hep o adamım," dedi, bir an anlam veremediğim için sadece yutkundum. "Senin kollarında uyuyunca, ben hep annesinin kalp atışlarını dinleyen o küçük çocuğum."

Yutkundum o da yutkundu. Ninni ormanın derinliklerinde kaybolmadı ama zayıfladı. Konuşmaya devam etti, sussun istemedim.

Keşke hep konuşsa, diye iç geçirdim. *Hiç susmasa, hep onu dinlesem...*

"Senin kollarında uyuyunca, ilk cinayetini işlemeden bir gece önce her kimsem, ben oyum."

Kalbim, göğsümün tümseğinde tökezledi.

"Benimle uyur musun?" diye sordu, sesi zayıftı ama her bir harf içimden bıçak gibi geçecek kadar keskindi.

Ona her şeyi anlatacaktım. İnansın ya da inanmasın.

"Seninle zaten uyuyorum," diye mırıldandım.

"Hep ama," dedi Efken ve o an ikimiz de birbirimizin gözlerinde durmuş bir saate döndük. "Daima."

"Hep."

"Günahlarıma alışabilecek misin fıstığım?" Sorusu içimde buzdan bir çiçek gibiydi; soğuğa kokusunu vermişti.

"Sebebi ben olduğumda bile," dedim açıkça.

"Yine ağlıyorsun," dediğinde irkildim. "Kahretsin."

Zincirler hep vardı. Gözyaşlarım, onun bileklerini saran zincirler gibiydi. Onu bana tutsak ediyor, beni karanlığa kurban ediyordu. Ninni yeniden bir fısıltı gibi ormana yayıldı. Kar taneleri artık daha hızlı, döne döne düşüyordu.

"Ağlama." Yanağıma bir tılsım gibi dokundu, diğer eli saçlarımın arasına kaydı ve maskenin ipini çözdü. Maske kayıp düştüğünde, akmış makyajımla tam karşısındaydım. "Ağlama Medusa."

Yüzü ansızın yüzüme yaklaşmaya başladığında, göğün rengi kızıllaşmaya başlamıştı. Birden bunun nedenini anlayamadım. Yoksa yine sadece ben mi etrafı kızıl görüyordum. Kalbim kasıldı. Yakınlığı içimi dağladı.

Sonra gökyüzü ışığa boyandı, karanlığın damarları tıkandı. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda gökyüzünde hem güneş hem ay vardı; ikisi yan yanaydı. Yıldızlar bile sönmüştü. Kara delik kendini yutmuştu. Sadece ikisi oradaydı.

Gökyüzünün yarısında dolunay, diğer yarısında ise güneş duruyordu.

Yan yanaydılar, karşı karşıyaydılar; sonunda kavuştular.

İşte şimdi yüz binlerce yıldır ayrı olan o iki âşık, bir aradaydı.

"Sen binlerce yıllık Kızıl Yaka'yı bir şafak vakti Mavi Yaka'ya taşıyan kadın," diye fısıldadığında ılık nefesi dudaklarıma aktı ve o an ne olacağını anladım. Yüzümü avuçlarının içine aldı; gökyüzünün yarısı kızıl, yarısı maviydi ve dolunay gümüş renginde parıldıyor, güneş ise kan ağlar gibi kızıl ışıklarıyla dört bir yanı aydınlatıyordu.

Kirpikleri usul usul gözlerini örterken, uçurum maviliklerini son kez görecekmişim gibi acıyla kıvrandım. Bakışları gitgide kısılıyor, gözleri güneş gibi batıyordu. Sertçe yutkundu. Yutkunurken boğazında oluşan kavisi düşündüm.

Tek bir nefesiyle kül olacağım sandım, parçalanıp yok olacağım sandım. Elim usulca onun yanağına kaydığında, başkasının kanıyla damgalanmış parmaklarımız artık birbirimizin yüzündeydi.

"Dönüşü yok," diye fısıldadı ve o an roman sayfaları hızla çevrilmeye başladı. "Başına bela sardın beni."

Üst dudağı iki dudağımın arasına yerleştiğinde, orman alevlere esir düştü sandım çünkü artık altında durduğumuz gökyüzü kızıldı. Zaman bizim için akarken sol bileğimden kalbime hızla tırmanan tren tüm hisleri içinde taşıyordu; yolcular kalbime vardıklarında artık onu öpüyordum.

Efken Karaduman'ı öpüyordum.

Bir anda bir benzin istasyonunun alev alması gibiydi. Alev alevdi.

Dudaklarının altında atan nabzı hissetmek beni çok zayıf bir yerimden vurmuştu. Nefesini hissedebiliyordum. Şifa veren nefesi dudaklarımın arasından sızıyor, yüzyıllardır tek ihtiyacım olan şeye kavuşmuşum gibi hissettiriyor, beni yaşamla taçlandırıyordu. Medusa maskesinin karlara saplı durduğunu biliyordum. Bir elim onun kemikli yüzündeyken, diğer elim omzuna kaymıştı ve omzunda duran elim bu defa ensesine tırmandı; sonra da onun gür, alabildiğine gece siyahı saçlarına dokundum. Dudaklarım dudaklarının altında eriyordu.

Sol bileğimin iç kısmında bir alev topu dolanıyormuş, tenimi ateşten bir demir çiziyormuş gibi hissettiğimde bile dudaklarından çekilemedim. Acı tenime yayıldı, öpüşmemiz güçlendi ve bir düğüm çözüldü.

Geçmiş kumdan bir kale gibi önüme yıkılmaya başladığında, uzun zamandır susturduğum gücümün aslında ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Görüntüler zihnime buz gibi çağlayan bir şelale gibi akmaya başladı.

Kılıç seslerini duydum. Her yerdeydi.

Karların içinde koşuyordum, yetişmek istiyordum. Ona yetişmek zorunda hissediyordum. Ona yetişmeliydim.

Görüntü sık sık değişiyordu. Ağaçlar hızla var oluyor, kayboluyor, bedenim yaydan fırlamış bir ok gibi hızla hareket ederek öne doğru atılıyordu.

Efken oradaydı, bir şövalye gibi giyinmişti. Onu gördüğüm an tanımıştım. Bağırıyordu.

"Öl dersen ölürüm, öldür dersen öldürürüm demiştim! Öldün, yaşayamıyorum!"

Kılıcını ona uzatan adamın sırtı bana dönüktü, yüzünü göremiyordum, zamanın içinde saydam bir görüntü gibi öylece, çaresizlikler içerisinde koşuyordum. Kılıcı tutan adamın elini saran deri bir yılanın derisiydi, parlak yeşil bir yılan derisi...

"Bu yaşam beni içinden kan gibi tükürüyor Azize!"

Zaman, bir tarot falının içinde şekilleniyordu.

Bir soyun lideriydim.

Hatırlıyordum.

Zehrin özünü kanımın içinde taşıyor ve kanı taşıyan damarın sahibi olmama rağmen bu zehir tarafından öldürülmüyordum. Ben zehrin sahibiydim. Atasıydım. Var oluş nedeni, özü, tohumuydum. Ben zehrin kanıydım.

Sütüydüm. Annesiydim. Ben zehrin kuluydum; ben gerçektim.

Kafamı kaldırıp zehrimle büyüttüğüm yılan sürüsüne baktım.

Efken orada değildi.

Göğüslerimden ağızlarını dayayıp içerek intikam için güçlenecekleri sütün kanı akıyordu.

Efken dudaklarını dudaklarıma daha da bastırdı, görüntüler daha da şiddetli akmaya başladı. Bir buzun yüzeyi çatladı, buz parçalarının cam parçaları gibi yüzdüğü nehrin içinden yüzeye çıktım ve suyun ağırlığıyla simsiyah olan saçlarımın uçlarında siyah yılanlar gerindi; suyun içinde yüzmeye başladılar.

İlerledim, artık nehirde değildim; karların altındaydım.

Sonra onu gördüm. Kalbimi... Buzların içindeki siyah kalbi izlemeye başladığımda artık her şey pürüzsüz ve netti. Buzların içindeki siyah kalbin üzerine beyaz bir kar tanesi tutundu. Bu kalbin kimin kalbi olduğunu biliyordum.

O kalp benim kalbimdi. O bendim. Bütün bendim. Asale bendim. Azize bendim.

Nigin beni ona geri getirmişti, onu bulmuştum; şimdi bu bağın birer damgası sol bileğimizin iç kısmında belirmişti.

O kar tanesi, kalbimin üzerine düşen kar tanesi...

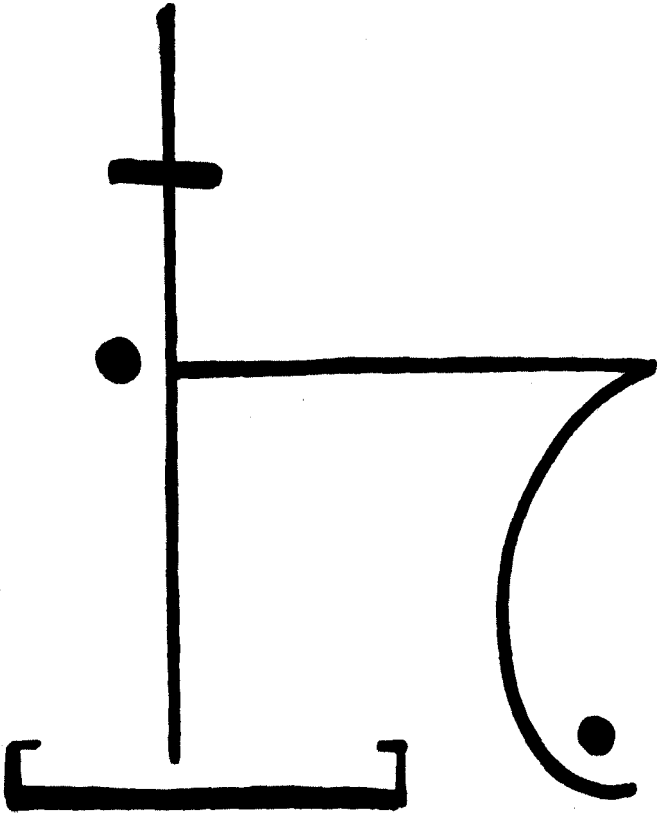
O kar tanesi, artık bağlandığım adamla bileklerimizin iç kısmında, nabzımızın hemen üzerindeydi.

Efken fısıldadı:

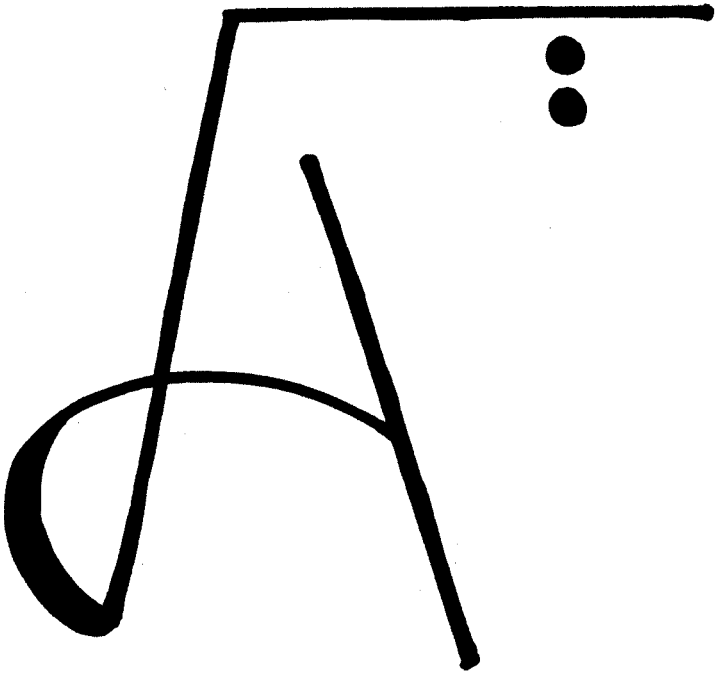
"Ağlama Asale'm, seni buldum. Ağlama şifam."

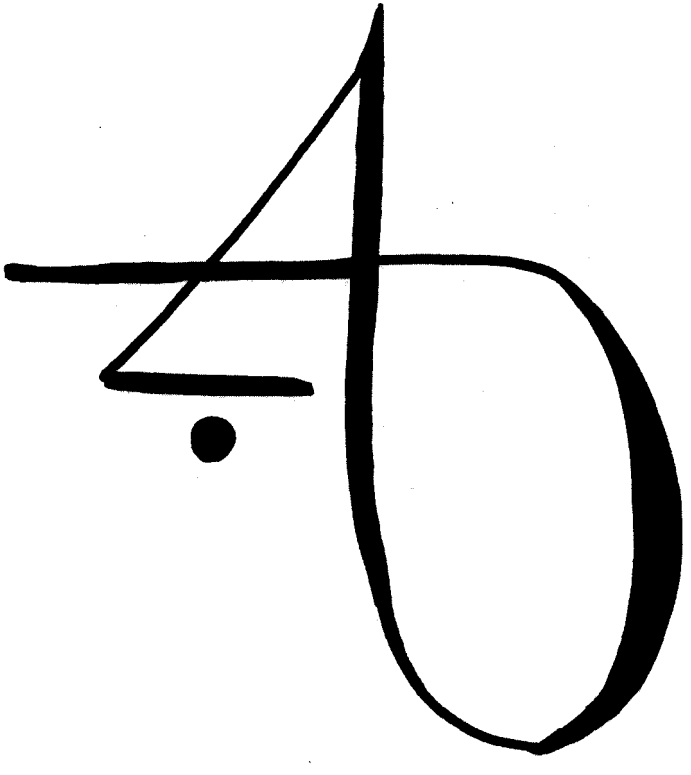
DEVAM EDECEK...

GÜMÜŞ PENÇE

MAR

Nigin Bağı

İÇİNDE BİR SEN benim için yalnızlığımın kalp atışlarıydı.

Gecenin içinde yalnız bir kızın nabız sesiydi. O benim yalnızlığımı paylaştığım dostumdu, yoldaşım ve sırdaşımdı. Onu ilk yazmaya başladığım zamanlar 18 yaşında, yalnız ve zamanla içine kapanmış küçük bir kızdım. Yalnızlığımı kelimelerle gidermeye başladığımda İÇİNDE BİR SEN benim tüm o yalnız geçen geceleri kollarında yaşayarak atlattığım en kadim dostum ve önüne duvarlar örülse bile o duvarları yıkabilecek olan hayal dünyam oldu. Çok yaralar aldık. O ve ben.

İlk adımlarını attığı Wattpad platformundan onu gözlerimden akarak yanaklarımda kurumuş olan yaşların cildimde bıraktığı gergin hisle kaldırdığım geceyi hatırlıyorum. Bu, kalemime yapılan ilk haksızlıktı... Bilirsiniz, insanlar bazen acımasızdır. Bazen asıl gerçek yerine şenlik gibi görünen bir yıkım daha çok ilgi çeker. Kalemimden ve İÇİNDE BİR SEN'den tam tamına bir yıl çalınmıştı. Sorun değil. Bir yıl ortalarda olmamak, tek satırına bile insanların ulaşamayacağı bir şekilde onu tozlu raflara kaldırmak, ona kişi kaybettirecekti ama ben kişiden çok, tıklanma sayısından çok, daima onu, yalnızca onu düşündüm. Bir annenin çocuğunu koruduğu gibi, bir dostumu önümdeki kötülüklerden saklamak için arkama alır gibi korudum onu.

Yeni insanlar her zaman gelirdi ama bir İÇİNDE BİR SEN daha gelmeyecekti.

Onu korudum.

İnsanlar benden bana ait her parçayı koparmaya çalışırken ona kimsenin el sürmesine dahi izin vermedim. Onu yazan bendim ve gerekirse silen de sadece ben olabilirdim. Ona dokunamayanlar izledi. Onu ve beni izlediler. Onun gitgide büyüyerek uçurumları ağzına kadar yangınıyla dolduran büyüsü zamanla beni daha güçlü bir kadına dönüştürdü. 18 yaşında bir kız çocuğu 24 yaşında güçlü bir kadına dönüştüğünde artık insanlar bana değil, sadece kendisine zarar verebiliyordu.

İÇİNDE BİR SEN büyüdü ve ruhumu da elinden tutarak bizi büyüttü. Tek ruh bendim başta. Sonra büyüdük. El Ele tutşutuk. Ruhlarımız el ele tutuştu, milyonları devirmeye başladık ve bu sürede elimi bırakıp gidenler de oldu; kalıp benle mücadeleye devam ederek direnenler de...

En başından en sonuna, büyüdüğüm ve kitabımın alevlerinin yeni uçurumları doldurup, yeni ruhların elini tutmaya başladığı şu ana dek yanımda olan başta en büyük destekçim Aycan Sarıahmet'e, her zaman yanımda olup bana benden daha çok güvenen R. Gaye Önel'e, daima kız kardeşim olarak kalacak olan 26 Kasım 2016 tarihinde şafak sökerken kollarımın arasına girerek bağlılık yemini ettiğimiz gölge fesleğenim Simge Ulutürk'e, gözlerimin önünde büyüyen canım kardeşim Emirhan Bikeç'e, ağabeyim Haldun Mendeş'e, elini omzumda hissettiğim Hazal Onur'a, kapaklarımıza ruhu veren canım dostum Gizem Ulaş'a, sevgili Ali Osman Başkuyu'ya, güzel arkadaşım ve yakında avukatım olacak olan Melisa Eşmekaya'ya, güzel editleri ve dostluğuyla yanımda olan Zeynep Güverçin'e, bu süreçte beni yalnız bırakmayan değerli kızlarım ve dostlarım olan Gizem Nur Ünyılmaz, Ceyda Cankılıç, Buse Vural, Piyan Albayrak, Senanur Can, Merve Yıldırım, Tuğba Çakır, Azra (yani Zerda...), Meryem Kula, Buse Kılıç'a, kısaca tüm ENGEREK ailesine bana olan güven ve desteklerinden dolayı teşekkür ediyorum.

Ben yaktım, ben dondurdum, ben boğdum, ben her yere taştım. Sizlerle yaptım bunu. Kalemimle yaptım.

Kalbinize karlar yağdırdım, gökyüzündeki dolunay bile bizle dondu.

Şimdi sıra tüm uçurumlarda.

Uçurumları ağzına kadar kar taneleriyle dolduracağım!

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

azize

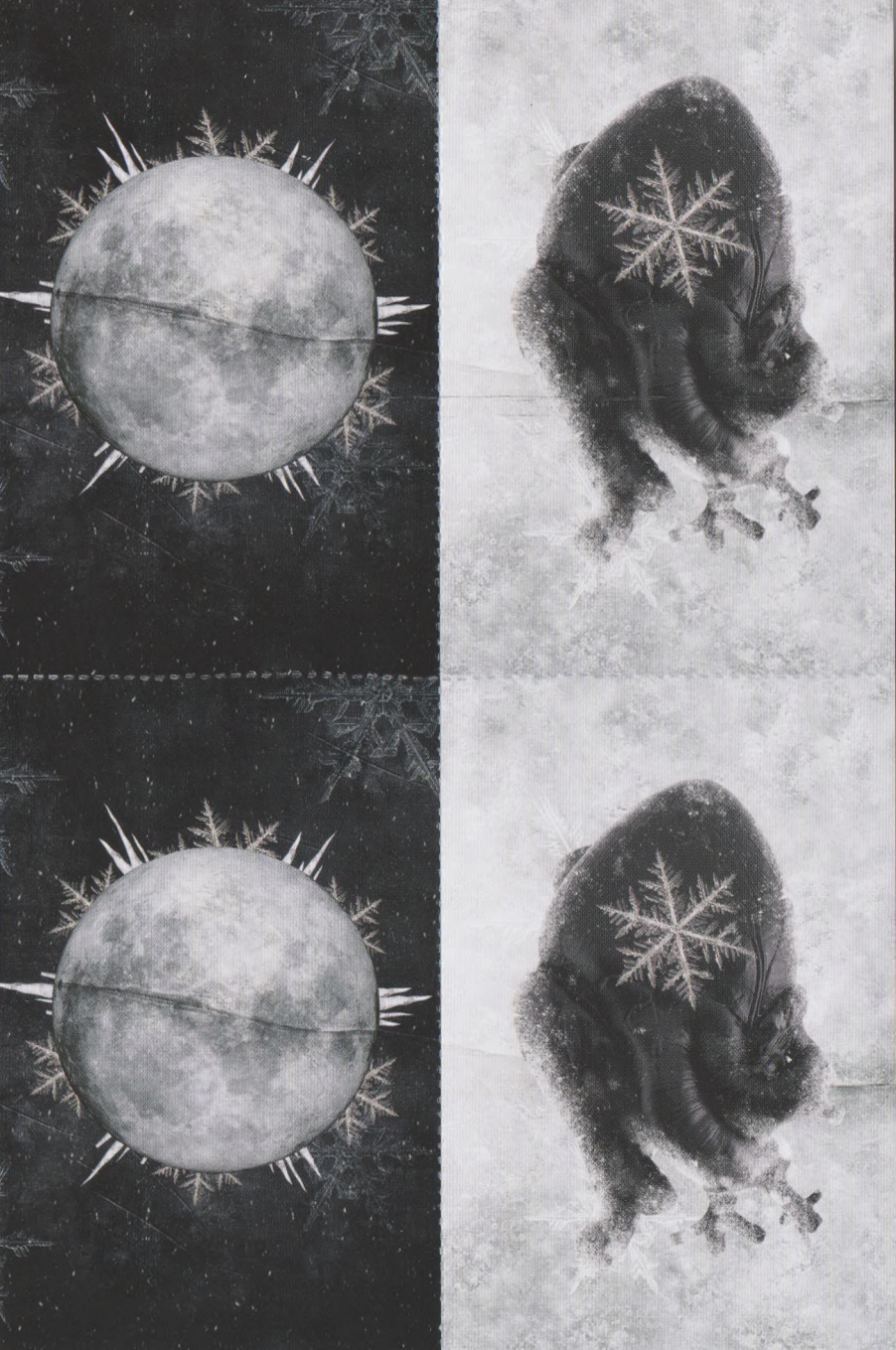
aziz

güneş

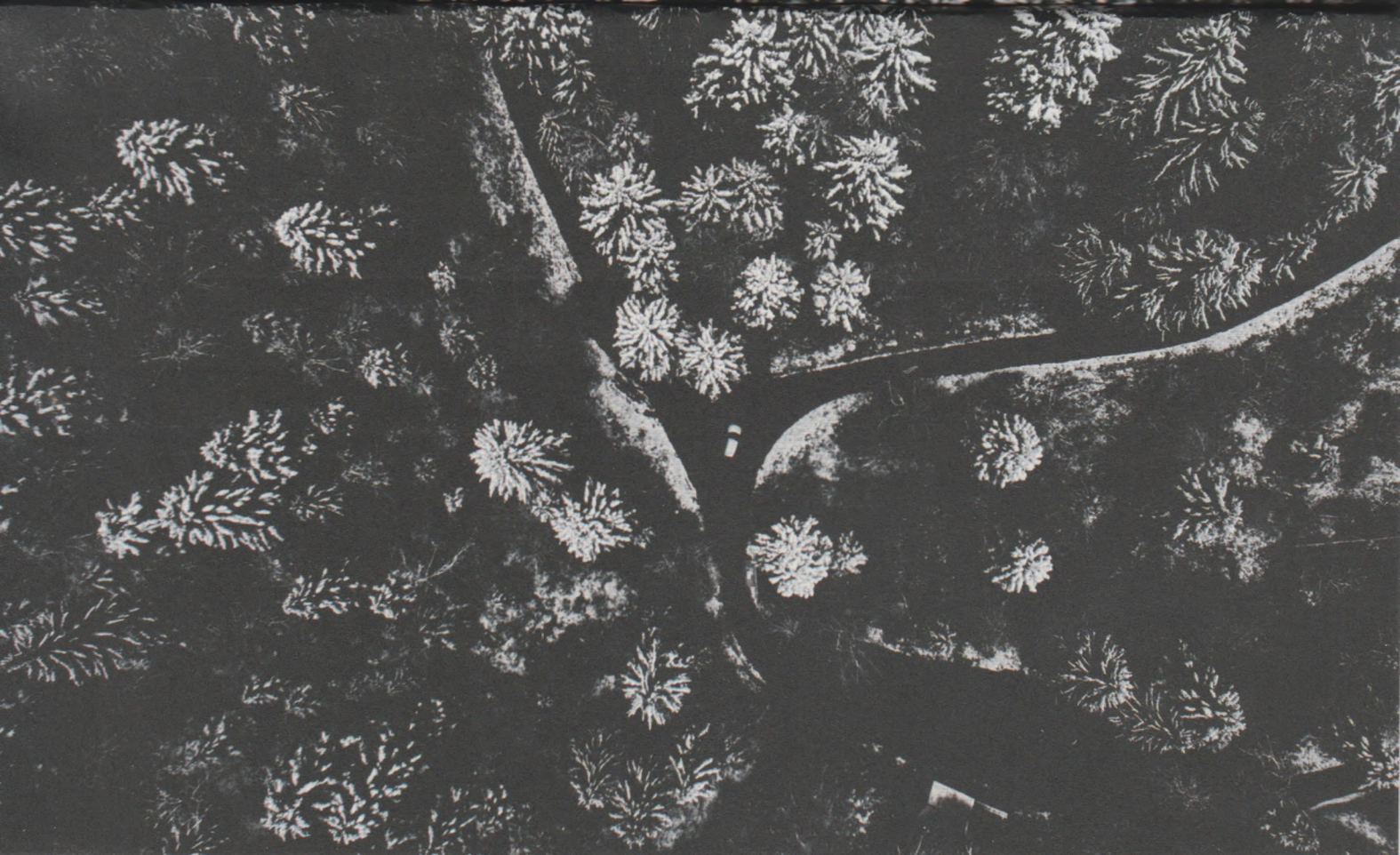

ay

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Binnur Şafak Nigiz, 7 yıl kadar tiyatro ile ilgilenmiş, bu dalda aldığı teklifleri öğrenim hayatını etkilememesi için reddetmek zorunda kalmıştır. Öğrenim hayatı boyunca edebiyat ve tiyatro alanında öğrenim gördüğü tüm okulları temsil etmiş, hepsine çeşitli ödüller getirmiştir. Bir süre dergide hikâye yazarlığı yapan yazar 2016 yılından bu yana kitap çıkarmaya devam etmektedir. Büyük bir sosyal platformda hikâyelerini insanlarla paylaşan Binnur Şafak Nigiz, ilk kez fantastik bir seriyle karşınızda. Serinin ilk kitabı ENGEREK Dokuz Yayınları farkıyla raflardaki yerini aldı.

ENGEREK

Kar fırtınası İstanbul u etkisi altına almaya devam ediyordu. Kurtlar keskin pençeleriyle zihinleri kazıyıp durdu, yılanlar kalan zamanı hatırlatırcasına tısladı. Yıkım her yıl Mahinev in doğum gününden hemen önce başlayıp, sonraki birkaç ay etkilerini devam ettiriyordu. Şehre yılanlar iniyor, saatler duruyor, mantık çerçevesine sığmayan, açıklanması imkânsız olaylar oluyordu. Fakat Mahinev in yirmi birinci yaş gününde her şey daha da karanlığa sürüklenecekti.

Şehri etkisi altına alan kar fırtınası, kurtların da şehre indiği dedikodusunun güçlenmesiyle Mahinev in hayal olarak nitelendirdiği görüler tüm bu olay ağıyla bütünleşir. Yoksa tüm bunlar Mahinev in doğumuyla mı ilgilidir? Mahinev in sırlarla dolu bir sandığa benzettiği babaannesi, Mahinev in yirmi birinci doğum gününde ona bir kitap hediye eder. O gece zifiri karanlık, kızıl şafak ile birleşirken Mahinev kitabın kapağını açtığında, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Yaşadığı dünyada izine daha önce hiç rastlanmamış bir şehirde, farklı bir boyutta, tehlikeli bir adamın kollarında, aklını parçalara ayıracak bir olay düğümünün içinde mücadelesi başlayan Mahinev in çözmesi gereken birçok sır vardır ve ona yavaş yavaş dolanarak tüm benliğini ele geçirip düğüm oluşturan bir aşkın pençesine düşmek üzeredir.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

978-625-7050-97-5
9 786257 050975